

ГЕРМАН МЕЛВІЛЛ

**МОБІ
ДІК**

Роман частково заснований на реальних подіях, які трапилися в 1820 році з китобійним судном «Ессекс» (у романі він називається «Пеквод»). Твір містить багато символізму та підтексту.

Білий кит на прозвисько Мобі Дік знищив не один десяток кораблів та матросів. І саме він відкусив ногу капітану Ахаву кілька років тому. Ахав хоче помститися тварині і йому байдуже яким чином і якою ціною.

Герман Мелвілл МОБІ ДІК, АБО БІЛИЙ КИТ

*НА ЗНАК МОГО ЗАХОПЛЕННЯ
ЙОГО ГЕНІЄМ*

*ЦЯ КНИЖКА ПРИСВЯЧЕНА
НАТАНІСЛЕВІ ГОТОРНУ*

ЕТИМОЛОГІЯ

*(укладена одним молодшим учителем гімназії, що
помер від сухот)*

Той блідий учитель — у зношеній одежі й сам ніби зношений увесь: і тілом, і душею, й розумом, — і тепер стоїть у мене перед очима, як живий. Він, було, все стирав пилюку зі своїх старих лексиконів та граматик якоюсь чудернацькою хусточкою, наче на посміх оздобленою строкатими барвами прапорів усіх відомих націй світу. Він любив стирати пилюку зі своїх старих підручників: ця робота немовби делікатно нагадувала йому про те, що він смертний.

* * *

Коли ви беретеся навчати інших і пояснювати їм назву кита в нашій мові —

WHALE, а самі, як невіглас, пропустите літеру Н, хоч у ній міститься трохи не все значення слова, то ви введете людей в оману.

Р. Гаклейт

WHALE. [...] Швед, і дат. hval. Назва цієї тварини пов'язана з уявленням про округлість чи про котіння, бо датське hvalt — «вигнутий» або «склепистий».

Словник Вебстера

WHALE. [...] Майже безпосередньо з гол. і нім. wallen; англосакс, walw-ian — котитись, валятись.

Словник Річардсона

𐤨𐤒 — давньоєврейське

κητος — грецьке

CETUS — латинське

WHOEL — англосаксонське

HVALT — датське

WAL — голландське

HWAL — шведське

WHALE — ісландське

WHALE — англійське

BALEINE — французьке

BALLENA — іспанське
Пекі-нуї-нуї — фіджійське
Пехі-нуї-нуї — еромангоанське¹

ЦИТАТИ

*(дібрані одним помічником помічника
бібліотекаря)*

Ви пересвідчитесь, що цей бідолаха, помічник помічника, невтомний копун і книжковий хробак, обнишпорив цілі ватіканські книгозбірні та всі ятки вуличних букіністів на світі, аби визбирати будь-які побіжні згадки про кита, котрі лишень зміг він знайти в усіляких книжках — церковних і світських. А тому оці твердження про китів, перемішані тут без ніякого ладу, хоч вони і автентичні, не слід вважати якимсь Євангелієм китознавства; принаймні не в кожному окремому випадку. Аж ніяк. Ці уривки з давніх авторів взагалі і з поетів зокрема цінні й цікаві лише тим, що дають змогу ніби з пташиного польоту окинути поглядом те, що будь-коли й будь-де казали, думали, уявляли й співали про Левіафана

¹ Острів Ероманга — один з Новогребідських островів

численні народи й покоління, зокрема й ми.

Що ж, прощай, сердего помічнику помічника; я, твій коментатор, зичу тобі всього найкращого. Ти належиш до того мізерного, безбарвного поріддя, якого не зігріє жодне вино цього світу і для якого навіть білий херес був би занадто рожевий і міцний; та все ж і з такими, як ти, інколи буває приємно посидіти, погомоніти, й самому почувуючи себе мізерним, і звеселитись, упившись слізьми, і з вогкими очима над сухою чаркою сказати вам навпростець, сказати зі смутком, але й не без утіхи: «Не тратьте марно сили, помічники помічників! Бо чим більше ви намагатиметесь потішити людей, тим менше вдячності заслужите в них! Якби ж то я зміг звільнити для вас Гемптон-Корт і Тюільрі!»²

Та проковтніть свої сльози і гайда на грот-щоглу — злетіть серцями аж у ту височінь, бо ваші друзі, які відлетіли поперед вас, уже розчищають семиповерхові небеса, щоб вас там прийняти, а так довго розпещувані там Гавриїл, Михаїл та Рафаїл мусять вимітатися звідти геть. Тут, у цьому світі, ви можете цокатись тільки розбитими серцями — там

² Гемптон-Корт — палац англійських королів поблизу Лондона, нині музей. Тюільрі — резиденція французьких королів у Парижі.

будете цокатись нерозбивними келихами!»»

* * *

І створив бог риби великі.

Книга буття

Стежка світить за Левіафаном, а
безодня здається сивиною.

Книга Йова

І призначив господь велику рибу,
щоб вона проковтнула Йону.

Книга пророка Йони

Ходять там кораблі; там той
Левіафан, якого створив ти, щоб бавитися
йому в морі.

Книга псалмів

У той день навідає господь своїм
твердим, і дужим, та сильним мечем
Левіафана, змія прудкого, і Левіафана, змія
звивкого, і дракона, що в морі, заб'є.

Книга пророка Ісайї

А коли щось опиниться в хаосі пащеки тої потвори — чи то живе створіння, чи то судно, чи й камінь, — то вмить воно западе в смердючу велетенську горлянку й зникне в бездонній прірві його черева.

Плутарх. «Повчання»

В Індійському океані водяться найчисленніші і найбільші в світі риби. З-поміж них кити та водокрути, звані *Balaenaе*, сягають удовж стільки, як чотири упруги ґрунту.

Пліній

Ми пропливли по морю зазедве два дні, коли о схід сонця з'явилась безліч китів та інших морських потвор. [...] З-поміж китів один був страховинно великий. Він посунув на нас, роззявивши пащу, здіймаючи хвилі на всі боки й збиваючи перед собою піну на воді.

Лукіан. «Правдива історія»

Він навідав ту країну ще й для того,

щоб уполювати моржів, які мають замість зубів дуже коштовну кість, і привіз трохи тієї кості своєму королю. [...] Найкращих китів виловлюють у його рідних краях, і вони бувають ярдів сорок вісім, а то й п'ятдесят завдовжки. Він сказав, що з п'ятьма товаришами якимсь уполював їх за два дні шість десятків.

*Розповідь Оттара, чи
Охтхера, записана з його вуст
королем Альфредом року божого
890-го*

І хоч усе інше, чи то живе створівня, чи то судно, попавши в жахливу пащеку цього страховища (кита), вмить гине, проглинете, одначе морський пічкур знаходить у тій пащеці безпечний притулок і спить там.

*Монтень. «Апология
Реймона Себона»*

Тікаймо, тікаймо! Щоб я пропав, коли це не Левіафан, той, що його описує славний пророк Мойсей у житії терпеливого Йова!

Рабле

Печінкою того кита навантажили два
вози.

Стоу. «Літонис»

Велетень Левіафан, що круг нього
море кипить, як у казані.

*Лорд Бекон. Переспів
псалмів*

Що ж до страховинної величини того
кита чи косатки, то ми не довідались нічого
певного. Вони дуже жиріють, отож з одного
кита можна натопити неймовірно багато
лою.

*Його ж таки «Історія
життя і смерті»*

Спермацет — то найкращі в світі ліки
від внутрішніх ушкоджень.

Шекспір. «Король Генріх»

Достоту наче кит.

«Гамлет»

Жахливий біль йому вже груди
пропіка,
Й не треба лікаря — його уміння
всує.
Він заверта назад і ворога шука,
Чия отак його поранила рука:
Так кит підраний до берега
прямує.

Спенсер. «Королева фей»

Величезні, мов кити, які рухом своїх
велетенських тіл можуть і в безвітря так
збурити океан, що він аж закипить.

*Сер Вільям Давенант.
Передмова до «Гондіберта»*

Що воно таке спермацет, люди
достеменно й не знають; адже навіть
учений Гофманус після тридцятирічних
досліджень каже відверто: *nescio quid sit.*³

*Сер Т. Браун. «Про
спермацет і кашалотів». Див.
його «Поширені помилки»*

³ Не знаю, що воно (латин.)

Як Галюс Спенсерів своїм новітнім
ціпом,
Так він страшним хвостом несе
руїну сліпо.

.....

В боках без ліку гарпунів він ніс,
На спині ж був списів густенний ліс.

**Уоллер. «Бій біля Літніх
островів»**

Мистецтвом створений той великий
Левіафан, що зветься Співдружністю, або
Державою (по-латині Civitas), і це не що
інше, як штучна людина.

*Початок Гоббсового
«Левіафана»*

...Той звір морський,
Левіафан, що бог його створив
Найбільшим із усіх живих істот.

Мілтон. «Утрачений рай»

...Там Левіафан,
Найбільша із живих істот, лежить
У хвилях, ніби цілий мис, і спить
Чи плаває, немов плавучий острів,

І ціле море втягує крізь зябра,
А потім водограєм виверга.

Там-таки

...Величезні кити, що плавають у
водяному морі, а в собі носять море лою.

Фуллер. *«Держава
божественна й світська»*

Так десь за мисом, виринувши з
глибу,

Той велетень Левіафан чигає.
Не ловить, а дрібно ковтає рибу,
Що в пащу ненароком заблукає.

Драйден. «Annus mirabilis»⁴

Коли вбитий кит плаває в воді за
кормою судна, йому відтинають голову й
човном підтягують її якомога ближче до
берега; але вже на глибині дванадцяти-
тринадцяти футів вона зачіпається за дно.

Томас Едж. *«Десять
подорожей до Шпіцбергену». У
Перчесса*

⁴ «Рік чудес» (латин.)

Дорогою вони бачили багатьох китів, що жирували в океані й, пустуючи, пирскали водою з ніздрів, які природа помістила в них на спині.

Сер Т. Герберт. «Подорож до Азії та Африки». Збірки Гарріса.

Там вони побачили такі величезні табуни китів, що мушили пливти далі з великою обережністю, аби не напоротися судном на котрогось..

Схоутен. «Шоста подорож довкола світу»

Ми відпливли з Ельби з північно-східним вітром на судні, що звалося «Йонав-череві-китовому».

* * *

Деякі кажуть, ніби кит не може роззявити пащу, але то байки.

* * *

Вони часто видираються на щогли й виглядають у морі китів, бо той, хто побачить кита перший, дістає в нагороду дукат.

* * *

Мені розповідали, що поблизу Шетландських островів уполювали кита, який мав у череві з барило, чи й більше, оселедців.

* * *

Один з наших гарпунників казав мені, що колись уполював поблизу Шпіцбергену зовсім білого кита.

«Подорож до Гренландії».
1671. Збірка Гарріса

На це узбережжя (Файф) море часом викидає китів. 1652 року викинуло одного, вісімдесят футів завдовжки, з породи

вусатих, і з того кита (як мені казали), крім величезної кількості лою, добуто 500 вагових мір китового вуса. Щелепу його поставили замість брами в Пітферренському парку.

Сібболд. «Файф і Кінрос»

Я погодився спробувати, чи не зумію вбити цього кашалота, бо я ще ніколи не чув, щоб хтось спромігся вполювати такого: адже вони страшенно люті й прудкі.

Річард Стаффорд. «Листи з Бермудів». Філологічні нотатки, 1668

І кити у морі
Слухаються бога.

«Новоанглійський буквар»

Ми побачили й безліч великих китів, бо їх, можу запевнити, в південних морях у сто разів більше, ніж на північ від нас.

Капітан Каулі. «Подорож довкола світу». 1729

...Віддих кита часто буває такий

смердючий, що аж памороки забиває.

Уллоа. «Південна Америка»

Добірних сільфів аж п'ятдесяти
Поважна роль — спідничку
стерегти.

Бо й сім спідниць, і обручі довкіл,
Та ще й з китових вусів частокіл
Нездатні часто скарб оборонить...

Поп. «Украдений кучерик»

Величина наземних тварин видається
сміховинною, коли порівняти їх із тими, що
населяють морські глибини. Кит,
безперечно, серед усіх живих істот
найбільший.

*Голдсміт. «Природнича
історія».*

Якби ви писали байку для маленьких
рибок, то й ті б у вас промовляли голосом
великих китів.

Голдсміт — Джонсонові

Пополудні ми вгледіли начебто
скелю, та виявилось, що то мертвий кит:

якісь азіати вполювали його й саме волокли до берега. Нам здалося, що вони ховаються за китом від наших очей.

Кук. «Подорожі»

На найбільших китів дуже рідко важаться нападати. Бо їх так бояться, що в морі остерігаються навіть згадувати про них уголос, а на суднах завжди возять гній, вапняк, ялівцеве дерево та всякі такі речі, що нібито мають силу відлякувати тих страховищ і не підпускати їх надто близько.

Уно фон Тройл. «Листи про подорож Бенкса й Солендера до Ісландії 1772 року»

Спермацетовий кит, якого відкрили нентакітці, — моторна й люта тварина, і китобої, що на нього полюють, мають бути надзвичайно спритні та відважні.

***Меморандум Томаса
Джефферсона про китоловство,
надісланий французькому
міністрові 1778 року***

Скажіть-но, що в світі рівне йому?

Згадка Едмунда Берка в

*парламенті про нентакітський
китобійний промисел*

Іспанія — великий кит, викинутий
морем на берег Європи.

Десь у Едмунда Берка

Десяте джерело постійних
королівських прибутків, засноване нібито
на тому, що король стереже моря й захищає
їх від піратів та флібустьєрів, — це право на
«королівську рибу», тобто китів і осетрів. І
одні, й другі, викинуті на берег або
спіймані в побережних водах, є власністю
короля.

Блекстон

Зі смертю гра ладнається уже;
Родмонд несхибне вістря підіймає
І кожен рух кита постерігає.

Фокнер. «Загибель корабля»

Покрівлі, бані та шпилі
Мов полум'ям палали,
Вогні ракет у вишині
Піднебній зависали,

Аж до небес вони п'ялись.
Так кит, що ріже хвилі,
Пускає струмінь свій увись...
Всі з радощів шаліли.

**В. Купер. «На приїзд
королеви до Лондона»**

За кожним ударом китового серця з
нього викидається з величезною швидкістю
десять-п'ятнадцять галонів крові

**Звіт Джона Гантера про
розтин кита (невеликих розмірів)**

Аорта кита має більший перетин, ніж
головна водогінна труба біля Лондонського
мосту, і вода рине в тій трубі не з таким
розгоном і швидкістю, як кров з китового
серця.

Пейлі. «Теологія»

Кит — ссавець без задніх кінцівок.

Барон Кюв'є

На сороковому градусі південної
широти ми побачили спермацетових китів,
але не вполювали жодного аж до першого

травня, коли море було просто всіяне ними.

**Коуніт. «Подорож задля
розширення промислу кашалотів»**

В стихії вільній піді мною грали,
Пірнали, бились, плавали, ганялись.
Всілякі риби різної породи,
Подоби й масті. Годі змалювати
Словами їх, і з моряків ніхто
Таких іще не бачив: від гіганта
Левіафана до дрібних комашок.
Тьми-тьменні їх вкривали кожну
хвилю,

У хмари збившись, в острови
плавучі,

Чуттям таємним ведені в просторах,
Хоча з усіх боків їх поглинали
Кити, акули, всякі страховидла,
Що в пащах мають ікла гачкуваті,
А на лобах мечі, пилки та роги.

**Монтгомері. «Світ перед
потопом»**

Гей, гімни врочисті співайте,
Царя океану вітайте!
Такого кита ще не здріла
Одвіку Атлантика ціла.
Жирніших постачити риб

Полярні моря не змогли б.

Чарлз Лемб. «Тріумф кита»

1690 року кілька людей, стоячи на високій кручі над морем, дивились, як виграють у хвилях кити, пускаючи вгору водяні струмені. І один з тих людей зауважив, показавши на море: «Ото зелений лан, з якого живитимуться наші праправнуки».

Овед Мейсі. «Історія Нентакіту»

Я збудував хатинку для Сюзен і для себе, а ворота зробив у вигляді готичної арки, поставивши там китову щелепу.

Готорн, «Двічі розказані оповідки»

Вона прийшла порадитися щодо пам'ятника тому, кого кохала замолоду: він загинув, полюючи на кита в Тихому океані, щонайменше сорок років тому.

Там-таки

«Ні, пане, це справжній кит, —

відказав Том. — Я бачив його струмінь. Він кілька разів пустив угору дві райдуги, такі, що глянути любо. О, то добраче барило з лоєм!»

Фенімор Купер. «Лоцман»

Принесли газети, і ми прочитали в «Берлінському віснику», що там уже показують на сцені китів.

Еккерман. «Розмови з Гете»

«Господи! Містере Чейс, що сталося?» — «Кит пробив наш борт», — відповів я.

**Овен Чейс із Нентакіту,
старший помічник капітана
«Ессекса». «Розповідь про загибель
китобійного судна «Ессекс» із
Нентакіту, потопленого великим
кашалотом у Тихому океані».
Нью-Йорк, 1821**

Матрос уночі між снастями сидів,
А вітер вільно свистів.
А місяць то ясно, то тьмяно світив,
І кит недалеко по морю плив,
І слід фосфорично горів.

Елізабет Оукс Сміт

Довжина линв, розмотаних із кількох човнів під час полювання на цього кита, складала загалом 10440 ярдів, чи майже шість англійських миль...

...Інколи кит стріпує в повітрі своїм величезним хвостом і ляскає ним, наче батогом, з такою силою, що звук той чути за три-чотири милі.

Скорсбі

Ошалілий від болю, якого завдають йому нові й нові удари гарпунів, розлючений кашалот крутиться на всі боки, підіймає з води величезну голову і широко роззявленою пащею хапає все, що наверхнеться. Він штовхає головою човни, і вони відлітають геть з неймовірною швидкістю, а часом розскакуються на друзки...

...Це дуже дивна річ, що звичок такої цікавої й такої важливої з комерційного погляду тварини, як кашалот, ніхто не вивчав; у кожному разі він збудив дуже мало інтересу серед численних — і часто вельми тямущих — дослідників, хоч за останні роки вони, напевне, мали безліч

нагод, ще й дуже зручних, спостерігати поведінку кашалотів.

Томас Білл. «Історія кашалота». 1839

Кашалот (спермацетовий кит) не тільки озброєний краще за справжнього, або гренландського кита (бо має грізну зброю на обох кінцях тіла), але й багато частіше виявляє схильність користатися тією зброєю для нападу, і то так спритно, відважно й злісно, що його доводиться вважати найнебезпечнішим і найгрізнішим серед усіх відомих видів китового плем'я.

**Фредерік Дебел Беннет,
«Китобійне плавання довкола світу». 1840**

13 жовтня. «О, о, дмуха!» — закричав матрос на вершечку щогли.

«З якого боку?» — спитав капітан.

«Три румби від завітрянного борту, капітане!»

«Стерничий, Завертай під вітер! Так тримати!»

«Єсть, так тримати, капітане!»

«Гей, там, на марсі! Бачиш того кита?

«Бачу, капітане! Цілий табун

кашалотів! Он, дмухає! Он, вистрибнув!»
«Гукай! Гукай щоразу!»
«Єсть, капітане! Дмухає! Он! Он!»
Знов, знов! Он вистрибнув!»
«Далеко?»
«Дві з половиною милі!»
«Грім побий! Так близько! Всі
нагору!»

*Дж. Росс Браун. «Образки з
плавання на китолові». 1846*

Китоловне судно «Глобус», на палубі якого відбулися ті страшні події, що про них ми маємо намір розповісти, було з острова Нентакіту.

*«Повість про бунт на
«Глобусі», написана Леєм і Гассі
— єдиними вцілілими членами
команди. 1828*

Одного разу поранений кит погнався за ним. Якийсь час йому щастило відпихатися списом, але врешті розлючене страховище налетіло на човен; він і його товариші врятувалися тільки тим, що стрибнули в воду, побачивши, що удару не уникнути.

«Місіонерський щоденник»

Таєрмана і Беннета

«Сам Нентакіт, — сказав містер Вебстер, — є незвичайним і гідним уваги джерелом національних прибутків. Живе там вісім-дев'ять тисяч люду, і вони своїм ремеслом, що вимагає якнайбільшої відваги та витривалості, роблять чималий внесок у прибутки всього американського народу».

Виклад промови Денієла Вебстера в сенаті Сполучених Штатів під час дебатів з нагоди спорудження хвилерізу на Нентакіті. 1828

Кит звалився просто на нього і, як видно, вбив його в одну мить.

*Велебний Генрі Т. Чівер.
«Кит і китобої, або ж Пригоди китобоїв і життєпис кита, складені під час зворотного рейсу на «Комодорі Преблі»*

«Гляди, як тільки писнеш, — відказав Семюел, — я враз спроваджу тебе на той світ».

*«Життя Семюела
Комстока (бунтівника), описане
його братом Вільямом
Комстоком». Інша версія
розповіді про китобійне судно
«Глобус»*

Плавання німців і голландців у північних морях з метою відкрити, якщо можливо, новий морський шлях до Індії хоча й не досягли своєї прямої мети, зате виявили нові китобійні угіддя.

*«Комерційний словник»
Мекалека*

Вплив тут взаємний: м'яч ударяється об землю, щоб стрибнути ще вище вгору. Адже, шукаючи нових промислових угідь, китобої, здається, попутно знаходили нові ключі до того таємничого Північно-Західного проходу.

З неопублікованого

Зустрівши в морі китобійне судно, неможливо не здивуватись його виглядові. Вітрила зарифлені, дозорці на щоглах пильно оглядають морський обшир — усе

це зовсім не схоже на корабель у звичайному рейсі.

«Течії і китоловство».
Дослідна експедиція США

Можливо, гуляючи в околицях Лондона або й десь-інде, ви бачили велетенські вигнуті кістки, вкопані сторч у землю в вигляді арок, чи воріт, чи входів до альтанок, і вам, може, пояснювали, що це ребра китів.

***«Розповіді про китобійне
плавання до Льодовитого океану»***

Аж коли човни вернулися з погоні за тими китами, білі побачили, що їхнім судном, учинивши на ньому різанину, заволоділи дикуни, найняті як матроси.

***Газетний репортаж про те,
як було втрачено й відбито навад
китобійне судно «Гобомак»***

Загальновідомо, що з екіпажів китобійних суден (американських) мало хто вертається додому на тому судні, на котрому відплив.

Плавання на китобійному

судні», звіт Дж. Роуда

Несподівано з води виринуло якесь величезне тіло і підскочило прямовисно в повітря. То був кит.

*Гарт. «Міріам Коффін, або
ж Китолов»*

І хай навіть кита загарпунено. Але уявіть собі, яким чином можна впоратися з дужим невіїждженим лошаком, тільки зашморгнувши його мотузком за хвіст.

*Розділ про китоловство у
«Всячині»*

Одного разу я побачив двох цих велетнів (китів) — видимо, самця й самицю, — що повільно пливли одне за одним понад самим берегом (Вогненної Землі), над яким схиляв свої віти бук.

*Дарвін. «Подорож
природознавця»*

«Табань! — крикнув старший помічник, коли, повернувши голову, вгледів біля самого носа човна розчепірені

світу. Це такий у мене спосіб розганяти нудьгу й пожвавлювати кровообіг. Коли я помічаю в себе похмурі зморшки біля уст; коли в душі настає вогкий, мрячний листопад; коли я ловлю себе на тому, що мимоволі зупиняюся біля кожної крамниці з трунами, а побачивши на вулиці похоронну процесію, зразу пристаю до неї; а надто ж тоді, коли мене так опанує хандра, що я мушу закликати на поміч найміцніші моральні засади, аби не вибігти на вулицю та не збивати капелюхи з усіх стрічних підряд, — отоді я вирішую, що треба негайно подаватись у море. Це замінює мені пістоль і кулю. Катон з філософською тирадою кидається грудьми на свій меч, а я спокійно сідаю на корабель. У цьому нема нічого дивного. Майже в усіх людей, у кожного на свій лад — може, несвідомо — в ту чи іншу хвилину життя зринають десь такі самі почуття до моря, як у мене.

Ось, приміром, ваше місто на острові Манхеттені оперезане причалами, наче острови Індії кораловими рифами. З усіх боків б'є в нього своїм прибоєм торгівля. Куди б ви не пішли, праворуч чи ліворуч, вулиця виведе вас до води. Найдальший кінець — Батарей,⁵ де гордий хвилеріз обмивають

⁵ Батарей — сквер у Нью-Йорку, на південному мисі острова Манхеттену, де колись був форт.

хвилі та обвіюють вітри, які всього кілька годин тому були ще в чистому морі далеко від землі. Погляньте на стовпища людей, що стоять там і дивляться на воду.

Обійдіть місто в дрімливий суботній день. Пройдіться від мису Корлірс до Коентіської верфі, а звідти Уайтголом^б на північ.

Що ви побачите? Наче безмовні вартові, розставлені довкіл усього міста, стоять тисячі й тисячі смертних, заворожено споглядаючи океан. Ті спираються на палі, ті сидять на краю причалів, ті дивляться через фальшборти суден, що прибули з Китаю, а ті повидиравались високо на рангоут, ніби шукаючи місця, звідки було б видно більше моря. А то ж усе люди суходільні; в будень вони сидять ув'язнені в чотирьох стінах, припнуті до прилавків, прицвяховані до стільців, прикуті до письмових столів. Як же це? Хіба вже немає зелених лук? Що роблять тут ці люди?

Та гляньте! Он усе нові й нові юрби простують до самої води, немов збираються пірнати в море. Диво дивне! Їм неодмінно треба дійти аж до останнього краєчка суходолу; потупцятись у затишку за отими складами — це їх не задовольняє.

^б Уайтгол — вулиця, що тягнеться по Манхеттену з півдня на північ.

Ні. Їм треба підійти до самісінької води, тільки-тільки аби не впасти в неї. І ось вони стоять там довжелезними, на цілі милі, шерегами. Усе то суходільні люди, що прийшли сюди з вуличок і завулків, з вулиць і проспектів — з півночі, з півдня, з заходу й зі сходу. Але тут вони всі злиті в одне. Скажіть мені: невже їх притягує магнетична сила компасних стрілок усіх отих суден?

І ще одне. Уявіть собі, що ви десь на селі, в якомусь озерному краї серед гір. Якою б ви стежкою не пішли, десять шансів проти одного, що та стежка допровадить вас у долину й залишить над плесом якогось потоку. Це просто чари, та й годі. Візьміть найнеуважливішу людину, з головою заглиблену в свої думи, підніміть її на ноги, вирядіть у путь — і вона неминуче приведе вас до води, аби тільки там була поблизу вода. Якщо вам колись доведеться пропадати зі спраги у Великій Американській пустелі й у вашому каравані знайдеться якийсь замислений професор-метафізик, зробіть таку спробу. Так, це всім відома річ, що роздуми і вода нерозлучні навіки.

Або уявіть собі художника. Він надумав змалювати для вас романтичний краєвид, найтіністіший, найтихіший, найдрімливіший, найчарівніший куточок в усій долині річки Соко.⁷

⁷ Соко — річка в штаті Мен, на північному сході США.

Що він найбільше вирізнить на своїй картині? Ось стоять дерева, всі дуплисті, немов у кожному живе самітник і висить розп'яття; а там заснула лука; а он дрімає череда; а он углибині здіймається над хатиною сонний димок. У далекий ліс веде звивиста дорога — ген аж до скелястих відног, скупаних у синій імлі узгір'їв. Та хоч увесь краєвид лежить перед нами, мов зачарований, і хоч ота он сосна ронить, мов глицю, свої зітхання на голову отому он вівчареві, все було б намарне, якби очі вівчаря не були втуплені в чарівничий потічок перед ним. Навідайте прерії в липні, коли там можна десятки й десятки миль брести по коліна в тигрових лілеях, — якого чару бракуватиме вам? Води! Там нема ні краплини води! Якби в Ніагарі замість води ринув пісок, чи поїхали б ви за тисячу миль тільки для того, щоб побачити її? А чому вбогий поет із Тенессі, несподівано розжившись на дві жмені срібла, завагався; чи купити плащ, так прикро йому потрібний, а чи витратити ті гроші на подорож пішки до Рокевейського пляжу?⁸ І чому майже кожного здорового, міцного хлопця зі здоровою, міцною душею у свій час охоплює несамовите прагнення

⁸ Рокевей — мис на півдні острова Лонг-Айленд, нині в межах міста Нью-Йорка.

стати моряком? Чому, вперше вирядившись у плавання як пасажир, ви й самі відчули такий містичний трепет, коли побачили, що суходіл сховався за обрієм? Чому стародавні перси вважали море священним? Чому греки приділили йому окреме божество, і то рідного брата самого Зевса? Безперечно, все це щось та означає. А ще глибше значення є в історії Нарціса, який, не мігши збагнути бентежно-ніжного образу, побаченого в криниці, сам стрибнув туди й утопився. Але ж той самий образ бачимо й ми в усіх річках та океанах. Це образ незбагненої таїни життя; оце вам і ключ до всієї загадки.

Та коли я кажу, що маю звичку вирушати в море щоразу, як мені починає туманитись в очах та стискати груди, я зовсім не хочу сказати, ніби вирушаю у плавання як пасажир. Бо, щоб стати пасажиром, неодмінно треба мати гаманець, а гаманець — то нічого не вартий шкураток, коли він порожній. Крім того, на пасажирів нападає морська хвороба, вони стають дратливими, не сплять уночі, й подорож, загалом кажучи, не дуже тішить їх. Ні, я ніколи не йду в море як пасажир; і хоч я вже добре-таки просяк морською сіллю, та не вирушаю в плавання і як адмірал, чи капітан, чи кок. Весь блиск і всю почесність таких посад я полишаю тим, кому вони до вподоби. А мені всі почесні, шановані труди, клопоти й прикрощі — осоружні. Мені аби тільки

дати раду собі самому, а не те що давати раду кораблям, баркам, шхунам, бригам і ще бозна-чому. Що ж до посади кока, то я визнаю, що це служба вельми почесна, бо кухар на судні теж ніби належить до начальства; проте я ніколи не любив смажити птицю, хоча навряд чи хто говоритиме шанобливіше, навіть святоблिवіше за мене про качку чи гуску, коли її вже як слід засмажено і як слід помащено, посолено та поперчено. Певне, тільки завдяки ідоловірській любові стародавніх єгиптян до печених ібісів та смажених гіпопотамів ми маємо змогу оглядати мумії цих створінь у отих велетенських куховарнях — пірамідах.

Ні, коли я вирушаю в море, то тільки простим матросом, чие місце — на носі судна, внизу, в кубрику на півбаку, або ж нагорі — на вершечку щогли. Правда, ганяють мене там добряче, і я мушу стрибати з реї на рею, мов коник на травневій луці. І спочатку в цьому мало приємного. Це вражає ваше почуття честі, особливо коли ви походите зі старої, давно осілої в країні родини, як-от ван Ренселаари, чи Рендолфи, чи Гардіканути. А ще гірше — коли ви, перше ніж умочити руки в корабельну смолу, обіймали високу посаду вчителя сільської школи і перед вами нітилися навіть найбільші здоровила в класі. Перехід з учителів у матроси буває досить прикрий, можу запевнити, і щоб терпіти його з усмішкою, треба хильнути досить міцного відвару з

Сенеки та стоїків. Але й до цього з часом звикаєш.

Що з того, що якийсь там старий жмикрут-капітан наказує мені братися за швабру та драїти палубу? Чи багато заважить таке приниження, коли покласти його, — скажімо, на терези Нового завіту? Невже ви гадаєте, ніби архангел Гавриїл матиме про мене гіршу думку тільки через те, що я покvapно й шанобливо скоряюсь наказам тих старих жмикрутів? А хто ж не раб, скажіть мені! Отож нехай старі капітани ганяють мене туди й сюди, і стусають, і поштурхують мною, — я втішатиму себе думкою, що так воно й слід, бо кожного з нас у той чи інший спосіб теж ганяють чи то в фізичному, чи то в метафізичному розумінні слова, отож в усьому світі ця штурханина йде по колу, і кожен має задовольнятися, почухавши кулак об чийось спину.

Знов же, я неодмінно йду в море матросом, бо тоді мені платять за всі мої клопоти, а де ви бачили, щоб хтось заплатив хоч пенса пасажирові? Навпаки, пасажири самі мусять платити. А це величезна різниця: чи ти платиш, чи платять тобі. Необхідність платити — це, можливо, найдошкульніша з тих кар, що їх накликали на нас двоє злодюжок із райського саду. Та коли платять тобі, що може з цим зрівнятися? Це дуже велике диво, що ми одержуємо гроші з такою вдячністю й запопадливістю, коли врахувати, що ми цілком щиро вважаємо гроші джерелом усього зла на світі. Ох! Як охоче ми

прирікаємо себе на вічну згубу!

І врешті я вирушаю в море простим матросом ще й задля здорового моціону та чистого повітря на баку судна. Бо ж у цьому світі вітри куди частіше віють спереду, ніж ззаду (принаймні якщо ви не порушите Піфагорової тези про споживання квасолі), отож адмірал на юті здебільшого дихає повітрям уже з других рук, після матросів, що живуть на баку. Хоч він і гадає, ніби дихає ним перший, проте помиляється. Отак само частенько юрба веде за собою своїх проводирів — і так само ті проводирі про це й не здогадуються. Але чому я, вже кілька разів скуштувавши морського повітря як матрос на торговельному судні, тепер надумав піти в плавання на китолові? На це питання найкраще може відповісти отой невидимий полісмен Долі, що безнастанно наглядає за мною, потай стежить за кожним моїм кроком і якимось незбагненим чином на мене впливає. І нема сумніву: те, що я подався в море на китолові, було частиною великої театральної програми Провидіння, складеної дуже давно. Це була якась ніби коротенька інтермедія, сольний номер між поважнішими й тривалішими виступами. Гадаю, що відповідна частина афіші мала приблизно такий вигляд:

ЗАПЕКЛА БОРТЬБА ПАРТІЙ У ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА СПОЛУЧЕНИХ

ШТАТІВ

плавання якогось Ізмаїла на китолові КРИВАВА БИТВА В АФГАНІСТАНІ

Хоч я й не можу сказати напевне, чому режисерки цієї вистави, тобто Парки, приділили мені таку мізерну роль у китобійному плаванні, тоді як іншим припали розкішні ролі у високих трагедіях, або ж коротенькі та легкі епізоди в салонних комедіях, або, нарешті, веселі виступи в фарсах, — хоч я й не можу пояснити цього достеменно, одначе, пригадавши всі обставини, мабуть, зумію трохи розкрити хитро нав'язані мені в різній замаскованій формі спонуки та мотиви, що змусили мене виконувати цю роль, та ще й навіяли мені ілюзію, ніби я вибрав її сам, власною, ніким не нав'язаною волею і тверезим розумом.

Головною серед цих спонук була невідчепна мрія про самого кита. Таке грізне й таємниче страховище розбудило всю мою цікавість. А потім — оті далекі незвідані моря, на хвилях яких гойдається цей живий острів, і всі невідомі, ще безіменні небезпеки, якими він загрожує, а на додачу — ті тисячі див, що їх обіцяє патагонське узбережжя нашому зорові та слухові, — все це схилило мене піддатися своєму бажанню. Інших людей такі речі, можливо, не спокусили б, але мене пече безнастанна туга за чимсь далеким. Я люблю плавати в заказаних

морях, сходити на дикі береги. Не зневажаючи всього доброго, я водночас зірко підмічаю страхіття і вмію зжитися з ними, якщо тільки вдається; адже завжди добре бути в злагоді з усіма мешканцями тієї оселі, де живеш.

Ось через усе це я й радий був своїй китобійній подорожі; велика шлюзова брама світу чудес розкрилася переді мною, і в фантастичних маревах, що манили мене в те плавання, до самого глибу моєї душі пара за парою впливали нескінченні процесії китів, а в самій середині їх — величний, сповитий таїною привид, подібний до снігової гори в хмарах.

2

ПОДОРОЖНЯ ТОРБА

Я запхав у свою подорожню торбу сорочку-другу, взяв торбу під пахву й подався в путь до мису Горн та Тихого океану. Покинувши славне місто на старому Манхеттені, я, як і годиться, приїхав до Нью-Бедфорда. Було це в грудні, в суботу, пізно ввечері. З превеликою досадою я дізнався, що невеличке поштове суденце, яке ходило на Нентакіт, уже відпливло, і тепер я аж до понеділка ніяк не зможу дістатись на острів.

Більшість молодих претендентів на труди й тяготи китоловського життя приїздять саме сюди, до Нью-Бедфорда, щоб відплисти в море саме звідси;

але, мушу сказати, я й не помишляв учинити так. Бо я вже твердо постановив собі, що вирушу в плавання тільки на нентакітському судні; в усьому пов'язаному з цим знаменитим старим островом є відтінок якоїсь гарної, гучної слави, що вабить мене надзвичайно. А крім того, хоч Нью-Бедфорд останнім часом помалу здобуває монопольне становище в китобійному промислі, зоставляючи бідний старий Нентакіт далеко позаду, проте саме Нентакіт був для нього величним прообразом, як Тір для Карфагена: адже саме в Нентакіті витягли на берег першого кита, впольованого в Америці. Бо звідки ж, як не з Нентакіту, вперше вийшли в море, в погоню за левіафаном червоношкірі тубільні китобой? І звідки, як не з Нентакіту, вирушив у путь той перший відчайдушний кораблик, почасти навантажений навезеними з суходолу камінцями, — їх, як оповідають, жбурляли в кита, щоб пересвідчитися, чи досить близько підпливли до нього і чи можна вже кидати з бушприта гарпун?

Тепер я мав перебути в Нью-Бедфорді ніч, день і ще одну ніч, поки зможу відплисти до гавані свого призначення, а тому довелося замислитись: де ж я харчуватимусь і ночуватиму? Ніч не обіцяла чогось утішливого, вона була темна й похмура, пронизливо холодна й смутна. Я не мав у місті жодного знайомого. Стурбовано обмацав я свої кишені, але знайшов там лише кілька срібняків. «Отже,

Ізмаїле, — сказав я собі, стоячи посеред непривітної вулиці з торбою за плечима й порівнюючи морок у північній стороні з темрявою в південній, — отже, любий мій Ізмаїле, де б ти не надумав шукати нічлігу, неодмінно попитай про ціну і не дуже вередуй».

Нерішуче ходив я по вулицях. Ось мені трапилася вивіска «Схрещені гарпуни», але той заїзд, як на мене, був надто розкішний, тож і дорогий. Трохи далі з вікон «Меч-риби» лилося таке яскраве червонясте світло, що воно немовби розтопило втоптаний сніг та лід перед будинком, хоч довкола той сніг і лід лежав щільним шаром дюймів на десять завтовшки, немов тверда асфальтована бруківка, не дуже вигідна для мене, бо ноги болюче відчували гостре, мов креміння, груддя: підошви моїх чобіт були в жалюгідному стані після тривалої й тяжкої служби. «Тут знову надто розкішно й дорого, — подумав я, спинившись подивитися на те світле, що широко розливалось по вулиці, та послухати дзенькіт келихів за шибками. — Іди далі, Ізмаїле, — сказав я собі нарешті.— Чуєш? Відійди від цих дверей, бо тут ти заступаєш людям дорогу своїми латаними чобітьми». І я пішов далі. Тепер якесь чуття вело мене вулицями, що прямують у бік моря, бо там, напевно, стояли найдешевші, хоча й не найвеселіші заїзди.

Які похмурі вулиці! Обабіч не будинки, а

брили чорноти; лиш де-не-де вогник свічки, немов хтось ходить із тою свічкою по могильному склепу. В таку пізню годину, та ще в останній день тижня, ця частина міста здавалася просто-таки безлюдною. Та ось я вгледів світло, що пробивалося крізь закіптюжені вікна з невисокої довгої будівлі, двері якої були гостинно розчинені. Вигляд вона мала занедбаний, як кожна будівля, призначена до загального вжитку; ступивши в двері, я зразу перечепився в сінях об ящик з попелом. «Гм! — подумав я, аж задихнувшись у хмарі, що злетіла в повітря. — Гм! Чи цей попіл не з пожарищ Гоморри? Спершу «Схрещені гарпуни», далі «Меч-риба», а цей заїзд, певне, має називатися «Пастка». Проте сьак-так підвівся і, почувши зсередини гучний голос, відчинив другі, хатні двері.

Мені здалося, що я бачу засідання великого Чорного Парламенту в храмі Молоха, в Тофетській долині.⁹ З довгих лав, поставлених рядами, на мене озирнулось десь близько сотні чорних облич; а далі, стоячи за амвоном, гортав сторінки якоїсь книги Чорний Ангел. То була негритянська церква, і проповідник саме читав текст про тьму кромішню, плач і скрегіт зубів. «Гм, Ізмаїле, — промурмотів я

⁹ В цій долині, що лежить на південь від Єрусалима, колись приносили людські жертви божеству Молохові

до себе, задкуючи, — які-бо мізерні розваги в заїзді «Пастка»!»

Я рушив далі й урешті недалеко від гавані надибав тьмяний ліхтар, підвішений над дверима, і почув згори жалібне порипування. Звівши очі, я побачив, що то вітер розгойдує вивіску над дверима. На вивісці можна було вгадати намальований білою фарбою високий прямий фонтан бризок, а нижче слова: «Заїзд «Кит». Господар Пітер Гробб».

Гробб? «Кит»? Після «Схрещених гарпунів», «Меч-риби»... «Хрест, меч і гроб. Досить лиховісне сполучення», — подумав я. А втім, на Нентакіті, як я чув, це прізвище поширене, і цей Пітер, мабуть, родом звідти. А що світло було таке тьмяне, місцина о тій порі досить тиха і невеликий, ветхий дерев'яний будинок був неначе перевезений сюди з якоїсь вигорілої вулиці, та ще й вивіска, погойдуючись, рипіла так нужденно, то я вирішив, що якраз тут знайду дешевий нічліг і щонайкращу горохову каву.

То була химерна оселя — старий дім зі шпильястими фронтонами, жалісно похилений на один бік, ніби спаралізований. Стояв він на відкритому місці, на розі вулиці, де отой бурхливий вітер, евроклідон,¹⁰ завивав ще лютіше, ніж над

¹⁰ Євроклідон — північно-східний вітер, згаданий у євангельській книзі Діяння апостолів.

суденцем бідолашного святого Павла.

А втім, цей самий евроклідон може бути досить приємним зефіром для того, хто сидить удома й спокійно гріє ноги перед коминком, збираючись лягати спати. «В наших судженнях про той буревій, званий евроклідоном, — твердить один старовинний автор, єдиний збережений примірник чийого твору належить мені,— буває величезна різниця залежно від того, чи споглядаємо ми його крізь засклеене вікно, коли мороз панує тільки по той бік шибки, а чи крізь ті вікна без рам, чий єдиний скляр — костюмаха Смерть». «Щира правда, — подумав я, коли ця фраза, надрукована жирним готичним шрифтом, зринула в моїй пам'яті.— Мудро сказано!» Авжеж, мої очі — вікна, а оце моє тіло — дім. Яка шкода, що в ньому ніхто не позамазував щілин та шпарин, не позатикав їх хоч подекуди ключчям. А тепер запізно щось направляти. Всесвіт уже завершений, замковий камінь у склепінні покладено, а тріски й скалки вже мільйони років як прибрано. Бідний Лазар,¹¹ що цокоче з холоду зубами, поклавши голову на кам'яну приступку замість подушки, і своїми дрижаками струшує з себе лахмани, міг би позатикати вуха ганчір'ям, а рота —

¹¹ Бідний Лазар і Багатій — персонажі євангельської притчі

кукурудзяним качаном, та однаково не зупинив би тим бурхливого евроклідона. «Пхе! Євроклідон! — каже старий Багатій, закутавшись у червоний шовковий халат (згодом він матиме ще червоніший). — Яка чудова морозяна ніч, як іскриться Оріон, як грають на небі північні сполохи! Хай собі хтось там розводиться про якісь східні та південні краї з вічним, ніби в теплиці, літом, мені полишіть привілей творити своє власне літо своїми власними дровами».

Та як гадає Лазар? Чи може він зігріти свої посинілі руки, простягаючи їх до пишних північних сполохів? Чи не волів би Лазар бути не тут, а десь на Суматрі? Чи не було б йому куди приємніше простягтись уздовж лінії екватора? Або, о великі боги, спуститись у саму геєну вогненну, аби лиш утекти кудись від цього морозу?

Те, що Лазар мусить, ніби викинутий морем, лежати отут, на кам'яній приступці перед дверима Багатія, здається ще дивовижнішим, ніж якби прибуксирувати до котрогось із Молуккських островів айсберг. А проте й сам Багатій також живе, наче російський цар, у крижаному палаці, спорудженому з замерзлих зітхань, і, як голова товариства тверезості, п'є тільки теплуваті сльози сиріт.

Та годі вже цього скигління, ми ж зібралися на китобійний промисел, і того промислу в нас чимало

попереду. Зішкребімо лід зі своїх обмерзлих підшов та подивімося, що ж воно за дім оцей заїзд «Кит».

3 ЗАЇЗД «КИТ»

Вступивши під його шпилястий дах, ви опиняєтесь у просторих низеньких сінях, де постаросвітському обшиті дошками стіни нагадують фальшборт якогось старого судна, що вже відслужило своє. На одній стіні висить дуже велика, олійними фарбами мальована картина, так ґрунтовно задимлена й забруднена, що в миготливому світлі кількох каганців до неї треба придивлятися не один раз, і то подовгу, та ще й розпитувати сусідів, поки нарешті більш-менш доберете, що ж на ній зображено. Спершу бачиш якісь незрозумілі плями темноти і тіней, і тобі вже гадається, що це якийсь молодий художник у ті часи, коли в Новій Англії ще існували відьми, спробував відтворити начаклований ними хаос. Одначе шляхом довгих, частих і поважних роздумів, а надто коли відчинити маленьке віконце в глибині сіней, можна врешті дійти висновку, що ця гадка, хоч яка вона дивна, аж ніяк не позбавлена підстав.

Але що в тій картині найдужче інтригувало й пантеличило глядача, так це якась довгаста,

розпливчата й грізна маса посередині полотна, над трьома невиразними синіми прямовисними смугами, що плавали в якійсь незрозумілій піні. Так, то була багниста, водяна, розмазана картина, що могла довести нервового чоловіка до сказу. І все ж була в ній якась невиразна, недомовлена, неуявлена велич, що просто-таки приковувала до неї ваш погляд, і врешті ви мимоволі заприсягалися перед самим собою, що докопаєтеся до справжнього змісту цієї чудної картини. І час від часу в мозку вашому спалахував яскравий, але, на жаль, хибний здогад. Чорне море в бурю опівночі?.. Протиприродний бій між чотирма первісними стихіями?.. Випалене вересовище?.. Арктичний зимовий краєвид?.. Скресання скутої кригою ріки Часу?.. Та зрештою всі ці здогади розбивались об оте грізне «щось» посеред полотна. Треба тільки розгадати, що воно таке, і решта зразу стане зрозуміла. Стривайте, а чи не скидається воно трішечки на величезну рибину? Може, навіть на самого велетня левіафана?

І справді, задум митця був, очевидно, такий (принаймні я дійшов цього висновку, підкріпленого почасти й одностайною думкою багатьох немолодих, бувалих людей, із котрими я радився). Картина відтворює корабель поблизу мису Горн під час бурі. Хвилі безжально жбурляють напівзатоплене судно; видніють уже, власне, тільки три голі щогли, а велетенський розлючений кит, що

надумав перескочити через нього, настромлюється на вершечки тих щогл.

Протилежна стіна в сінях була вся завішана якоюсь поганською колекцією зі страшних київ та ратищ. Декотрі кії були рясно оздоблені блискучими зубами й нагадували пилки зі слонової кістки; з інших звисали для оздоби жмути людського волосся; а один спис мав форму серпа на довгому держалні, вигнутому, немов прокіс, зроблений у траві довгоруким косарем. Дрож проймав при погляді на нього — від думки, який же то жахливий дикун і людожер міг виходити на жнива смерті з таким страховинним знаряддям. Поміж тою дикунською зброєю висіли старі, погнуті чи поламані китобійні списи та гарпуни. Декотрі з цих знарядь мали славно історію. Отим он списом, колись довгим і рівним, а тепер геть погнутим, п'ятдесят років тому Натан Свейн за один день, від сходу до заходу сонця, вбив п'ятнадцять китів. А отой гарпун, тепер схожий на штопор, був кинутий у яванських водах, і кит утік із ним, а через багато років того кита вполювали біля мису Бланко. Вістря ввійшло в китове тіло біля хвоста, і гарпун, мов голка, що, попавши в людське тіло, мандрує в ньому, пройшов у киті добрих сорок футів, поки врешті його знайшли в товщі горба.

Проминувши ці тьмаві сіни й низенький склепистий переходи́к — пробитий, очевидячки, в

старовинному, складеному посеред будинку, великому каміні з вогнищами на всі боки, — ви опиняєтесь у залі. Та зала ще темніша, ніж сіни; сволоки над головою такі товстенні, а дошки підлоги такі старі й вичовгані, що здається, наче ви попали в трюм старого-престарого судна, та ще й у таку вітряну ніч, коли весь цей заякорений усіма чотирма рогами ветхий ковчег аж здригається ошаліло. Попід однією стіною стоїть у залі довгий, низький стіл, чи швидше полиця, заставлена потрісканими скляними скриньками, повними якихось запорошених дивовиж, назбираних по найвіддаленіших закутках нашого широкого світу. В дальшому кутку зали — шинквас, ніби темна будка, грубе відтворення голови гренландського кита. Принаймні там стоїть аркою китова щелепа, така величезна, що під нею, мабуть, проїхав би диліжанс. Усередині тої будки видно брудні полиці, заставлені старими карафами, пляшками, суліями; і в тій пащі, що загрожує людині швидкою згубою, пораяється новітній проклятий Йона (його й справді так називають) — невеличкий зморшкуватий дідок, що за готові гроші дорого продає морякам маячню і смерть.

Склянки, в які він наливає свою отруту, огидні. Хоч зовні то правильні циліндрики, та всередині ті шахрайські булькати посудини з зеленого скла підступно звужуються до облудного денця. Зовні стінки цих грабіжницьких склянок оперезані грубо

вдавленими в скло жолобками. Налито до оцієї позначки — треба платити всього пенс; до оцієї — два пенси, і так далі аж до повної склянки: така міра називається «Мис Горн», і її ви можете вижлуктити за шилінг.

Увійшовши до зали, я побачив там кількох моряків, що стояли круг столу і в тьмяному світлі каганців розглядали зразки роботи різьбярів по китовому зубу. Я розшукав очима хазяїна заїзду, підійшов до нього й сказав, що хочу найняти кімнату, але у відповідь почув, що всі кімнати зайняті, нема жодного вільного ліжка. «Та стривайте, — він ляснув себе по лобі, — може, ви погодитеся переночувати в ліжку з одним гарпунником, га? Адже ви, мабуть, збираєтесь найнятися на китобійне судно, то краще вам звикати загодя».

Я відповів йому, що ніколи не любив спати вдвох в одному ліжку, а вже як доведеться пристати на це, то волів би знати, що за чоловік той гарпунник; та коли в нього (в хазяїна тобто) справді не знайдеться для мене іншого місця, а гарпунник той нічим поганим не вирізняється, то, ніж тинятися далі по незнайомому місту в таку холодну ніч, я ладен розділити ліжку з будь-якою порядною людиною.

— Я так і гадав. Гаразд, сідайте. Вечерю? Ви хочете повечеряти? Зарав подадуть.

Я сів на старий дерев'яний ослін, покарбований, наче лавки на Батарейі. З другого кінця на ослоні сидів верхи якийсь матрос і, нахилившись, ретельно прикрашував його далі, різьблячи дошку в себе між коліними. Він випробовував свою майстерність, вирізьблюючи корабель під усіма вітрилами, але, як мені здалося, без великого успіху.

Нарешті четверо чи п'ятеро нас зібралось у суміжній кімнаті на вечерю. В кімнаті було холодно, як у Ісландії; там зовсім не топилося, бо хазяїн сказав, що це не по його коштах. Горіли тільки дві смутні свічки, опливаючи лоєм. Нам довелося позастібати аж під шию свої куці матроські бушлати й гріти закоцюблі пальці об кухлики з гарячим чаєм. Одначе їжа була дуже поживна: не саме м'ясо з картоплею, а ще й галушки. Святий боже! Галушки на вечерю! Один з нас, молодий хлопець у товстеному зеленому плащі, накинувся на ті галушки, наче звір.

— Гляди, хлопче, — зауважив хазяїн, — наснитись тобі щось страшно, будь певен.

— Хазяїне, — пошепки спитав я, — це не той самий гарпунник?

— Та де, — з якоюсь диявольською посмішкою відповів хазяїн. — Гарпунник чоловік темновидий. Він ніколи не їсть галушок, він... їсть саму печеню і любить, щоб вона була майже сира.

— Отакої! — вигукнув я. — А де ж він, той

гарпунник? Він тут?

— Скоро прийде, — запевнив хазяїн заїзду.

У мене мимоволі зринули якісь підозри щодо того «темновидого» гарпунника. «Ну що ж, коли вже так вийшло і нам доведеться спати в одному ліжку, то хай принаймні роздягнеться й ляже перший», — подумав я.

Повечерявши, все товариство вернулось до зали, і я, не знаючи, чим себе зайняти, вирішив, що пробуду решту вечора глядачем.

Та ось знадвору почувся дикий гамір. Хазяїн схопився й гукнув:

— Це команда «Дельфіна»! Я чув, що вони вернулись: їх уранці побачили на обрії. Три роки в плаванні, трюми повнісінькі. Ура, хлопці! Тепер маємо найсвіжіші новини з Фіджі!

В сінях загупали матроські чоботи, двері розчахнулись навстіж, і до зали ввалилася досить-таки грізна на вигляд юрба моряків. Усі в кошлатих вахтових плащах, на головах — вовняні шарфи, всі обшарпані — лата на латі, вуса й бороди пообмерзали, неначе то вперлась до заїзду зграя лабрадорських ведмедів. Вони щойно зійшли зі свого судна на берег, і «Кит» був першим домом, до якого вони вступили. Тож і не диво, що всі посунули прямо до китової паці, де новітній Йона — зморшкуватий дідусик, що порядкував там, — зразу поналивав їм повні вщерть склянки. Один з них

поскаржився на прикрий нежить, і Йона наколотив йому схожого на дьоготь цілющого трунку з джину та меляси, запевняючи, що то чудові ліки від будь-якої застуди або нежитю, хоч би яких задавнених і байдуже де набутих — чи біля узбережжя Лабрадору, а чи з навітряного боку якогось айсберга.

Хміль скоро вдарив їм у голови, як звичайно бував навіть з найнепритореннішими пияками, коли вони щойно вернуться з моря і пустяться в буйну гульню.

Проте я помітив, що один з них держиться трохи осторонь, і хоч він видимо не хотів псувати товаришам веселого настрою своїм тверезим виглядом, та все ж стримувався й не галасував так, як решта. Цей чоловік зацікавив мене зразу; а що волею морських богів він мав стати моїм товаришем по плаванню (тобто, власне, по ліжку в кубрику), то я дозволю собі трохи докладніше змалювати його. Він мав добрих шість футів зросту, гарні широкі плечі й огруддя — як барило. Нечасто я зустрічав таких крем'язнів. Обличчя його було аж брунатне, таке засмагле, і білі зуби аж свіtilись на ньому; але в глибокій тіні очей маячили якісь спомини — видно, не дуже радісні. По голосу я зразу почув, що він з Півдня, а по високій і міцній постаті побачив: це, певне, вірджінець, горянин з Аллеганського кряжа. Коли його товариші розгаласувались так, що далі вже нікуди, він потихеньку вийшов, і я більше

не бачив його аж до тої хвилини, коли ми зустрілись на судні. Та дуже скоро товариші похопилися, що його не стало, загукали: «Балкінгтон! Балкінгтон! Де ж це Балкінгтон!» — і кинулися з зали шукати його. Видно, весь екіпаж за щось дуже любив цього чоловіка.

Було вже близько дев'ятої години вечора; після недавнього гамору в залі запанувала якась аж надприродна тиша, і в мені відродилась надія здійснити один невеличкий задум, що з'явився в мене перед самим приходом моряків.

Ніхто в світі не любить спати вдвох із кимсь в одному ліжку. Хоч би навіть зі своїм рідним братом. Не знаю, чого воно так, але люди під час сну воліють бути на самоті. А коли доводиться спати з зовсім не знайомою людиною, в незнайомому заїзді, в чужому місті і той незнайомиць до всього ще й гарпунник, ваша нехоть зростає безмірно. Та й не було ніякісіньких підстав до того, щоб саме я — через те, що я моряк, — спав у одному ліжку з кимось: адже й у морі моряки сплять удвох в одному ліжку не частіше, ніж неодружені королі на суходолі. Правда, моряки сплять усі в одному приміщенні, але кожен має свою власну койку, вкривається своїм власним укривалом і спить у своїй власній шкурі.

Що довше я думав, про свого гарпунника, то відворотніша була мені думка про ночівлю в одній постелі з ним. Цілком резонно було припустити, що

білизна в гарпунників, хай там лляна чи вовняна, не може бути ні дуже чиста, ні дуже тонка. Мені аж засвербіло по всьому тілу. Крім того, було вже пізньо, і кожен порядний гарпунник мав би вже вернутись додому й лягати спати. А що, як він упхається до мене в постіль аж опівночі — хіба я знатиму, з якого паскудного кубла він заявився?

— Хазяїне! Я передумав щодо того гарпунника. Я не хочу спати з ним в одному ліжку. Спробую переночувати отут на ослоні.

— Як вам завгодно. Шкода, що не можу дати вам скатертину замість сінника, а дошки таки геть подовбані, — відказав хазяїн, помацавши рукою сучки й щербини. — Та заждіть, голубе. В мене отам, під шинквасом, лежить рубанок, заждіть, зараз я вам її вигладжу.

З тими словами він розшукав рубанок, старою шовковою хусточкою змів з ослона пилюку, а тоді заходився завзято вигладжувати рубанком мою постіль, шкірячись, наче мавпа. Стружки летіли на всі боки; але врешті лезо рубанка наткнулося на якийсь неподоланий сучок. Хазяїн мало не звихнув руку в зап'ястку, і я попросив його, щоб він, заради бога, покинув стругати: постіль уже досить рівна для мене, та й не знаю я, чи можливо хоч би й найкращим у світі рубанком зробити з соснової дошки пухову перину. Тоді він, знову вишкірившись, позбирав стружки, викинув їх у велику грубу посеред зали і

вийшов у своїх справах, zostавивши мене наодинці з моїми думками.

Я примірявся до ослона і виявив, що він закороткий для мене: та цьому можна було зарадити, приставивши стілець. Але ж ослін був і завузький на цілий фут; а другий ослін, що стояв у залі, був дюймів на чотири вищий від обструганого, отож супрягти їх навряд чи вдалось би. Тоді я поставив перший ослін коло стіни в єдиному вільному місці, під вікном, але не впритул до стіни, залишивши нешироку щілину, щоб моїй спині було трохи просторіше. Та незабаром відчув, що з підвіконня тягне холодом; і взагалі мій задум нікуди не годився, бо протяг з вікна стрічався з другим протягом — із щілинястих дверей, — і обидва вони закручувались на підлозі вихорцями в безпосередній близькості від того місця, де я збирався перебути ніч.

«Чорти б ухопили того гарпунника, — подумав я. — Та стривай-но, а чи не можна випередити його? Замкнути зсередини двері, вскочити в його ліжко й не озиватись, хай там хоч як він грюкає?» Думка здавалась непоганою, та я, трохи розмисливши, відкинув і її. Бо хто знає, чи вранці, вийшовши зі спальні, я не наткнуся на гарпунника, що зустрине мене кулаками.

Отож, роззирнувшись іще раз по залі й не побачивши іншої змоги більш-менш стерпно переспати ніч, як не в чужій постелі, я подумав, що,

може, моє упередження до того невідомого гарпунника зовсім неслухне. Краще почекаю трохи: мабуть, він незабаром прийде. Тоді я придивлюся до нього, і хтозна — може, ми будемо чудовими сусідами в тому ліжку.

Та хоч інші постояльці по одному, по двоє й по троє вертали до заїзду й ішли спати, мого гарпунника не було й знаку.

— Хазяїне, — гукнув я. — А що він за чоловік, той гарпунник? Чи він завжди вертається додому так пізно?

Бо було вже десь під саму північ.

Хазяїн знов засміявся своїм ріденьким смішком, ніби його насмішило щось незрозуміле для мене, і відповів:

— Та ні, звичайно він рання пташка, рано лягає й рано встає. Так, він із тих, кому бог дає... Але сьогодні він вирядився поторгувати, і я не знаю, що це могло його так дуже загаяти — хіба що, може, йому не щастить продати свою голову?

— Продати свою голову? Що це ви мене побрехеньками морочите? — В мені вже закипала злість. — Невже ви хочете сказати, що той ваш гарпунник у цю благословенну суботню ніч — чи, власне, вже в недільний ранок — справді ходить по місту й продає свою голову?

— Атож, — підтвердив хазяїн, — і я йому казав, що він її тут не продасть, бо ринок ними

завалений.

— Чим це — ними?

— Та головами ж. Хіба мало на світі голів?

— Знаєте що, хазяїне, — відказав я зовсім спокійно, — не плетіть мені таких байок, бо я вам не якийсь зелений шмаркач.

— Може, й не зелений, — хазяїн узяв паличку й почав вистругувати з неї зубочистку, — та коли той гарпунник почує, як ви паплюжите його голову, то чи не зробить він із вас синього.

— Я йому розтовчу її! — вигукнув я, роздратований цією незрозумілою балаканиною.

— Вона вже й так розтовчена, — відказав хазяїн.

— Розтовчена? — перепитав я. — Тобто розбита?

— Атож, через це йому, мабуть, і не щастить продати її.

— Хазяїне, — підступивши до нього, сказав я, холодний, мов вулкан Гекла в сніговицю. — Хазяїне, облиште стругати ту зубочистку. Нам з вами треба порозумітись, і то негайно. Я прийшов до вашого заїзду й попросив нічлігу. Ви сказали, що можете надати мені тільки півліжка, бо другу половину вже зайняв якийсь там гарпунник. А тепер ви мені торочите про того гарпунника, що його я ще не бачив, якісь химерні байки, немов хочете збудити в мені нехіть до того, з ким я маю спати в одній

постелі. А це ж не жарти, добродію, — спати з кимось в одній постелі; це діло вкрай делікатне. Тому я хочу, щоб ви відверто розказали мені, що за чоловік той ваш гарпунник і чи буде мені з усіх поглядів безпечно перебути з ним ніч. А насамперед признайтеся, що ви вигадали всю ту історію а продажем голови, бо якщо це правда, то гарпунник ваш, очевидячки, божевільний, а спати в одному ліжку з божевільним я не маю ніякої охоти. А вас, добродію, — так, вас, вас, хазяїне, — якщо хочете схилити мене до такої ночівлі, знаючи про його божевілля, можуть обвинуватити в карному злочині.

— Ого! — відповів хазяїн, глибоко зітхнувши. — Я не сподівався такого довгого казання від такого гарячкуватого хлопця, як ви. Та не гарячіться, друже, тут річ зовсім проста — той гарпунник недавно вернувся з південних морів, де накупив цілу купу засушених новозеландських голів (це велика дивовижа, щоб ви знали) і вже всі їх попродав тут, зосталась тільки одна. Оце ж він і намагається збути її сьогодні, бо завтра неділя і не годиться продавати на вулиці людські голови, коли люди йдуть до церкви. Тої неділі він хотів був так зробити і вже виходив надвір з чотирма головами, нанизаними на шворку, достоту як цибулини у вінку, та я спинив його.

Ці слова висвітлили незбагненну для мене таємницю й засвідчили, що хазяїн, урешті, й на

думці не мав морочити мене; та водночас — що доброго міг я подумати про такого гарпунника, котрий у суботу ввечері, проти святої неділі, робить таке людожерське діло — торгує головами мертвих ідолівірців?

— Хазяїне, я вам ручуся: той ваш гарпунник небезпечний чоловік.

— Платить він справно, — відказав хазяїн. — Та ходімо, бо вже чортзна-як пізно, вам пора хропака давати. Ліжко там добре, ми з Саллі спали на ньому ще тої ночі, як пришвартувались одне до одного. Здоровезне ліжко, там для двох місця вдосталь, хоч вибрикуй. Спочатку Саллі вклала в ногах і нашого Сема та малого Джонні, але якось мені щось приснилось, я заборсався й зіпхнув Сема додолу, аж він мало руки собі не зламав. Тоді вже Саллі сказала, що далі так не годиться. Ходімо ж, я зараз засвічу вам світло. — І з тими словами він запалив свічку й простяг мені, запрошуючи йти попереду. Та я стояв, вагаючись; тоді він, глянувши на годинник, гукнув — Ой, уже неділя! Цієї ночі гарпунник не прийде, він об'якорився десь-інде. Ходім же. Ходімо! Чого ви не йдете?

Я ще мить повагався, а тоді ми рушили сходами вгору, і хазяїн завів мене в невеличку кімнатку, холодну, мов льодовня. Там справді стояло величезне ліжко — таке, що в ньому помістилися б чотири гарпунники в ряд.

— Ось, — сказав хазяїн, поставивши свічку на стару, обдерту матроську скриню, що правила й за стіл, і за підставку для вмивальника. — Ось, умоцуйтеся, та й на добраніч вам.

Я обернувся до нього, але він уже вийшов.

Відгорнувши ковдру, я нахилився над постіллю. Вона була не бозна-яка розкішна, але цілком пристойна. Я окинув поглядом кімнату і, крім ліжка та скрині-стола, не побачив ніяких меблів: чотири стіни, дощана полиця та паперова ширмочка перед коминком, на якій був малюнок: моряк кидає спис у кита. З речей, які видимо не належали до кімнати, я побачив долі в кутку скочений і зв'язаний гамак, а також велику матроську торбу, що, очевидно, служила гарпунникові замість скриньки: він держав у ній свою одежу. На полиці над коминком лежала ще в'язочка химерних кістяних риболовних гачків, а біля ліжка, в узголів'ї, стояв довгий гарпун.

Але що це лежить на скрині? Я підняв ту річ, підніс її до свічки, обмацав, обнюхав, дослідив з усіх боків, шукаючи якогось пояснення: що ж це таке? Але воно було ні на що не схоже — хіба на велику постілку до дверей, по краях обцяцьковану маленькими дзвінкими пацьорками, наче індіанські мокасини — пофарбованими голками дикобраза; а посередині на тій постілці був проріз, чи отвір, як ото на південноамериканських пончо. Та чи

можлива це річ, щоб розважний гарпунник накидав на себе постілку й красувався на вулицях християнського міста в такому уборі? З цікавості я надів її на себе й аж зігнувся: вона виявилась важкою, наче кіш із харчами, бо була надзвичайно волохата й товста, та ще й вогкувата, ніби той гарпунний надягав її під дощ. Я підійшов у тій накидці до уламка дзеркала, приліпленого до стіни, й побачив таку дивовижу, якої не бачив зроду. Я скинув ту постілку з себе так поквапно, що мало не скрутив собі в'язів.

Сівши на краєчку ліжка, я задумався про цього гарпунника, що торгує головами, та про його постілку. Просидівши так із хвилину, я встав, скинув матроський бушлат і знову задумався, стоячи посеред спальні. Потім скинув і куртку й, стоячи в самій сорочці, подумав ще трохи. Та скоро мені, напівроздягненому, стало дуже холодно, і, згадавши, як хазяїн запевняв, ніби гарпунник у таку пізню пору вже не вернеться ночувати в заїзді, я не став довго баритись, а скинув чоботи та штани, загасив свічку й повалився на ліжку, поклавшись на волю господню.

Хто зна, чи матрац був набитий кукурудзяними качанами, чи якимсь череп'ям, але я довгенько перевертався з боку на бік, не можучи заснути. Та нарешті запав у неглибоку дрімоту й уже був зовсім відпливав до царства Морфея, коли почув за дверима важке гупання й побачив, що під дверима

пробивається до кімнати світло.

«Господи, спаси й помилуй, — подумав я. — Це, певно, гарпунник, отой пекельний продавець голів». Проте й не поворухнувся і твердо вирішив не озиватись, поки мене не спитають. Держачи в одній руці каганець, а в другій — оту саму новозеландську голову, незнайомиць увійшов до кімнати і, не глянувши на ліжку, поставив світло долі в кутку, далеченько від мене, а тоді заходився розсупонювати зав'язки великої матроської торби, про яку я вже згадував. Мені не терпілося побачити його обличчя, але гарпунник довго не повертав до мене голови, схилившись над гузирем торби. Та, розв'язавши її, він таки повернувся, і — боже праведний! Що за видовище! Що за обличчя! Темно-смагляве, аж лілувате, все поцятковане чималими темними квадратиками. Оце-то сусід по ліжку! Я ж так і знав... Певне, побився десь, йому натовкли пику, і він оце прийшов прямо від лікаря. Та якраз у ту мить він повернув обличчя до світла, і я виразно побачив, що ті чорні квадратики на щоках — то не наліпки з пластиру. То якісь плями на самій шкірі. Спочатку я не знав, що й думати; та за мить мені ссайнуло в голові. Я згадав, як читав колись про одного білого чоловіка, — теж китобоя, — що попав у полон до дикунів, і вони його обтатуювали. І я вирішив, що і цей гарпунник у котрійсь із своїх далеких подорожей зазнав такої самої пригоди. «Ну

то й що!» — подумав я. Кінець кінцем, не зовнішність важлива: в будь-якій шкурі можна бути порядною людиною. Але чого ж і решта його обличчя, що між тими витатуйованими квадратиками, мав такий страховинний колір? Звісно, можливо, що то просто тропічна засмага; але я ніколи не чув, щоб біла людина засмагала на сонці до буро-лілового кольору. А втім, я ніколи не бував у південних морях; може, сонце там діє на шкіру так дивовижно? Поки всі ці думки пролітали в моїй голові, гарпунник навіть не помічав мене. Довгенько проморочившись із вузлами, він таки розв'язав торбу, подлубався всередині і нарешті видобув щось ніби томагавк, а також гаман з котикової шкіри хутром назовні. Поклавши те й те на стару скриню посеред кімнати, він узяв новозеландську голову — досить-таки моторошну річ — і запахнув її в торбу. Тоді скинув капелюха — нового касторового капелюха, — і я знову мало не скрикнув з подиву. На голові в гарпунника зовсім не було волосся — тільки невеличкий чубчик над лобом, скручений вузлом. Тепер його лілувата гола голова достоту нагадувала вкритий цвіллю череп. Якби незнайомиць не стояв між мною і дверима, я напевне вискочив би з кімнати швидше, ніж ковтаю шматок за обідом.

Я, власне, й справді подумав був, чи не вискочити в вікно; але ж другий поверх, та ще й від подвір'я... Я не боягуз, але що мені думати про

цього зарізяку, який торгує головами, не знав хоч убий. А незнання породжує страх, і я, геть спантеличений і приголомшений виглядом незнайомця, тоді — признаюся щиро — злякався його так, наче то сам диявол у плоті вдерся до моєї кімнати серед глумої ночі. Справді, я так налякався, що не міг навіть здобутись на слово й запитати його про те, чого нездатен був зрозуміти в ньому сам.

Тим часом він роздягався собі, і врешті я побачив його груди та руки. Їй же богу, ті частини тіла, досі прикриті одежею, теж були поцятковані такими квадратами, як і обличчя; та й спина була вся в таких самих квадратах, немовби він щойно втік у пластирній сорочці з якоїсь Тридцятилітньої, війни. Навіть більше — ноги його теж були поцятковані, і здавалось, наче то табунець темно-зелених жаб видирається вгору по стовбурах молодих пальм. Тепер мені стало цілком ясно: це, напевно, якийсь мерзенний дикун, узятий на китобійне судно в південних морях і завезений таким чином до нашої християнської країни. Я аж затремтів від цієї думки. А він іще й головами торгує — може, навіть головами своїх рідних братів! А що, коли йому заманеться й моєї голови — боже праведний, ви погляньте на його томагавк!

Але тремтів я не довго, бо дикун почав робити щось таке, що цілком прикувало мою увагу й переконало мене, що він таки справді поганин.

Підійшовши до стільця, на якому висів його важезний плащ — чи накидка, чи керея, — він пошпортався в його кишенях і врешті видобув якусь чудну неоковирну фігурку з горбом на спині, схожу кольором на триденне немовля з Конго. Згадавши про засушену голову, я спершу подумав, що той чорний чоловічок — справжнє немовля, набальзамоване в такий самий спосіб. Та побачивши, що воно зовсім не згинається, а блищить, наче поліроване чорне дерево, я прийшов до висновку, що це, напевне, просто вирізьблена з дерева фігурка, і так воно й було насправді. Бо дикун підійшов до вихололого коминка, відставив убік ширмочку й застромив свого горбатого божка між колосники, наче кеглю. Коминок усередині був геть чорний від сажі, і я подумав, що це якраз підходящий храм, чи то капище, для такого конголезького ідола.

Хоч мені й було моторошно, я зацікавлено вп'явся поглядом у напівзаховану від мене фігурку: що ж буде далі? А дикун насамперед дістав з кишені плаща дві жмені стружок і акуратно склав їх перед ідолом; потім поклав на ті стружки шматочок морського сухаря і, піднісши до стружок каганець, запалив жертвний вогонь. А трохи перегодя, після кількох невдалих спроб (причому він, здається, добряче попик собі пальці), дикун урешті вихопив сухар з вогню, здмухнув з нього жаринки та попіл і чемно підніс його дерев'яному негряті. Та малий

чортик, видно, не любив такої сухої поживи: він навіть не поворухнув губами. Всі ці химерні штуки ідоловірець супроводив ще химернішими горловими звуками, неначе виспівував якусь поганську молитву чи псалом, і корчив украй неприродні міни. А потім, погасивши вогонь, безцеремонно схопив свого божка й запхав його в кишеню плаща так недбало, як мисливець запихає в ягдташ убиту куріпку.

Від усіх тих химерних дій моя тривога зростала, і, бачачи виразні ознаки того, що він збирається скінчити свої процедури та вскочити до мене в ліжко, я вирішив, що вже пора, поки не пізно — перше ніж буде погашене світло, — розбити чари, які так довго сковували мене.

Але та хвилька, поки я надумувався, що сказати, виявилась фатальною. Схопивши зі скрині свій томагавк, дикун якусь мить оглядав його обушок, тоді взяв кінець топорища в губи, а обушок підніс до каганця й пустив з рота цілу хмару тютюнового диму. Наступної миті каганець погас, а той шалений людожер з томагавком у зубах стрибнув до мене в ліжко. Я не зміг стримати зойку; а він, здивовано буркнувши, почав обмацувати мене.

Я пробелькотів сам не знаю що й відкотився до стіни, а потім почав заклинати його, хто б там він уже не був, щоб він заспокоївся й дозволив мені встати та засвітити знову світло. Але з його відповідей, вигукуваних горловим голосом, я

збагнув, що він не розуміє мене.

— Твоя хто в біса? — спитав він нарешті.— Не скажеш, сто чортів, я тебе убий! — і замахав у темряві запаленим томагавком над моєю головою.

— Хазяїне! На бога! Пітере Гробб! — закричав я. — Хазяїне! Варта! Гробб! Ангели господні! Рятуйте!

— Кажи! Кажи, хто твоя, а то я тебе убий, сто чортів! — знову зарепетував дикун, а з томагавка, що ним він грізно вимахував наді мною, сипались на постіль тютюнові іскри. Я вже злякався, що він попропалює на мені білизну. Та в цю мить, ца щастя, до кімнати ввійшов хазяїн зі свічкою в руці, і я, схопившись з ліжка, кинувся до нього.

— Та не бійтеся, — сказав він, знову глузливо вишкірившись, — Квіквег вас і пальцем не зачепить.

— Не шкіртеся! — закричав я. — Чого ви не сказали мені, що цей чортячий гарпунник — канібал?

— Я думав, ви самі здогадалися; хіба ж я не казав вам, що він продає голову по місту?.. Та ну-бо вже, лягайте. Квіквегу, чуєш, ти знай моя, я знай твоя, цей чоловік він спи з тобою — тямиш?

— Моя до біса тямиш, — буркнув Квіквег, що вже сидів у ліжку й пахкав люлькою. — Твоя лізь там, — додав він, тицьнувши в мене своїм томагавком і відгорнувши ковдру вбік. Той жест був не тільки гречний, а й по-справжньому ласкавий і

приятний. Я ще хвильку постояв, дивлячись на нього. Попри все татуювання, він був, власне, досить охайним і привабливим на вигляд канібалом. «І чого було здіймати гвалт, — подумалось мені. — Він же така самісінька людина, як і я. В нього не менше підстав лякатись мене, ніж у мене — лякатись його. І краще спати в одному ліжку з тверезим канібалом, ніж з п'яним християнином».

— Хазяїне, — заговорив я, — скажіть йому, хай сховає отого свого томагавка, чи люльку, чи що воно таке. Одне слово, хай перестане курити, і я ляжу з ним разом. Бо я не люблю, щоб коло мене в ліжку курили. Це діло небезпечне. А я не застрахований.

Коли хазяїн витлумачив мої слова Квіквегові, той відразу послухався й чемним жестом запросив мене в ліжку, а сам відсунувся аж на краєчок, ніби промовляв: «І до ноги твоєї не доторкнуса!»

— Добраніч, хазяїне, — сказав я. — Можете йти.

Тоді ліг у ліжку й заснув так солодко, як ще зроду не спав.

4

УКРИВАЛО

Коли я вранці прокинувся, був уже білий день, і Квіквегова рука обнімала мене напрочуд ласкаво й

чуло. Можна було подумати, ніби я — його дружина. Укривало було зшите з клаптиків — усе в химерних строкатих квадратах та трикутниках, і та дикунова рука, поспіль обмережана якимсь критським лабіринтом з витатуюваних візерунків, рука, що не мала й двох латочок шкіри однакового кольору — мабуть, через те, що в морі він зачочував рукав коли вище, коли нижче і вона засмагла нерівномірно, — отож та рука, хочу я сказати, здавалася просто-таки частиною нашого строкатого укривала. Справді, прокинувшись і побачивши ту руку на укривалі, я насилу розрізнив її, так зливалися барви; власне, я тільки з тиску важкої руки здогадався, що Квіквег мене обнімає.

Дивне почуття охопило мене; зараз я спробую пояснити його. Я пам'ятаю, що подібного мені трапилося зазнати в дитинстві; але чи наяву, а чи вві сні, цього я ніколи не знав напевне. Було це так. Я вступнув якусь штуку — здається, спробував залізити в комин, як це зробив кілька днів перед тим малий сажотрус; а моя мачуха, що безперестану лупцювала мене як не за те, то за те або казала йти спати без вечері, за ноги витягла мене з комина й погнала в ліжку, хоч була ще тільки друга година по обіді 21 червня — найдовшого дня року в нашій півкулі. Страхіття! Та що я міг удіяти? Я пішов нагору, до своєї комірчини на третьому поверсі, роздягся якомога повільніше, аби вбити час, і, гірко

зітхаючи, заліз між простирадла.

Я лежав і скрушно вираховував, що мусить минути цілих шістнадцять годин, перше ніж я дістану змогу сподіватись на воскресіння. Шістнадцять годин у ліжку! Від самої думки про це аж попереk заболів. А день був такий ясний! Сонце світило у вікно, на вулицях гучно гуркотіли колеса, по всьому домі лунали веселі голоси! Мені робилося все тяжче й тяжче. Нарешті я встав, одягся, потихеньку — в самих панчохах — вийшов, розшукав мачуху і несподівано впав їй до ніг, благаючи, як особливої ласки, щоб вона за мою витівку відшмагала мене, що завгодно зі мною зробила, тільки не примушувала мене лежати в ліжку так нескінченно довго. Та воля була найкращою, найсумліннішою в світі мачухою, і мені довелося вернутись до спальні. Кілька годин я пролежав там без сну, і ніколи потім, навіть у найтяжчій скруті, не бувало мені так погано. Нарешті я, мабуть, заснув якимсь неспокійним сном, повним примар; а помалу пробуркавшись — ще наполовину в тумані тих марень, — розплющив очі й побачив, що в кімнатці, так недавно залитій світлом, панує тьма кромішня. Мене зразу аж струснуло всього; нічогісінько не було ні видно, ні чути, але в моїй руці лежала чиясь чужа, нелюдська, не з цього світу. Моя рука звисала через ковдру, а біля самого ліжка неначе сиділа якась безіменна,

неуявленна, безмовна постать чи примара, якій належала та, друга рука. Я пролежав, як мені здавалося, незліченні сторіччя, скутий невимовним жахом, не сміючи відняти руку і все ж думаючи, що ці моторошні чари розвіються, тільки-но я зможу хоч поворухнути нею. Я не пам'ятаю, як ця свідомість нарешті згасла в мені; але, прокинувшись уранці, я здригнувся, коли пригадав усю ту ману, і багато днів, тижнів, місяців по тому снував у голові здогади, що ж то було таке. Та загадка й донині часом мучить мене.

Отож, як не рахувати нестерпного страху, оте відчуття дотику безтілесної руки своєю незвичайністю було тотожне з тим, якого я зазнав, прокинувшись і побачивши, що мене обнімає рука поганина Квіквега. Та помалу в моїй уже протверезілій від сну голові виразно спливли одна за одною всі події минулого вечора, і лишилось тільки почуття комічної незручності. Бо коли я спробував скинути з себе руку, розімкнути ті чуттєві обійми, Квіквег не прокинувся, а тільки пригорнув мене ще міцніше, ніби роз'єднати нас могла сама лише смерть. Я спробував розбудити його: «Квіквегу!» — та відповіддю було лише хропіння. Я перевернувся на другий бік, хоч шия була наче в хомуті, але раптом мене щось легенько дряпнуло. Відгорнувши ковдру, я побачив, що при боці в дикуна спить його томагавк, наче немовля з сокиркою замість голови.

«Оце-то вклепався в історію, — подумав я, — лежу в ліжку в чужому домі, серед білого дня, з канібалом і томагавком!»

— Квіквегу! Заради бога, прокинься, Квіквегу!

Довгенько я випручувався, і гукав до нього, і переконував його, що не годиться чоловікові обнімати іншого чоловіка так, немов дружину, поки врешті він таки щось рохкнув, забрав свою руку, стріпнувся весь, наче ньюфаундлендський пес, що вискочив з води, і сів у ліжку прямо, як кілок, дивлячись на мене й продираючи очі, ніби не міг пригадати, звідки я тут узявся. Та помалу в голові його замрів якийсь невиразний спогад про мене. А я тим часом лежав спокійнісінько й теж дивився на нього вже без справжнього страху, але з пильною цікавістю, бо постать переді мною була справді-таки дивовижна. Коли врешті він, видно, остаточно згадав, хто я такий, і змирився з моєю присутністю, то сплигнув з ліжка дотолу і різними знаками та звуками дав мені зрозуміти, що він, коли я того хочу, одягнеться перший і полишить усю кімнату мені. «Дуже культурний вступ за таких обставин, Квіквегу, — подумав я. — Ні, що ви не кажіть, а в цих дикунів справді є природжене почуття такту. Просто диво, які вони від природи ввічливі». Я мушу висловити Квіквегові цей комплімент, бо він виявив до мене велику чемність і розуміння, тоді як я був з ним страшенно нечемний: лежачи в ліжку,

вигрищався на нього, поки він одягався. В ту хвилину цікавість переважила в мені добре виховання. Правда, таку людину, як Квіквег не щодня побачиш: і він сам, і його поведінка варті були надзвичайної уваги.

Він почав одягатися зверху: зразу насадив на голову касторовий капелюх (дуже високий, треба зауважити), а потім, ще не надягнувши штанів, підняв з підлоги чоботи. Далі Квіквег — хоча бог його знає, навіщо він так робив, — із чобітьми в руках та з капелюхом на голові заліз під ліжко й почав там вовтузитись і сопти, з великим зусиллям — як здогадався я з тих звуків — натягаючи на ноги чоботи, хоч, наскільки мені відомо, жодне правило пристойності не вимагає від людини ховатися з узуванням від чужих очей. Та Квіквег, розумієте, був істотою в перехідній стадії; вже не гусеницею, але ще не метеликом. Він був цивілізований якраз настільки, щоб виявляти свою екзотичність у якнайхімерніший спосіб. Його освіта ще не скінчилася. Він ще лишався школярем. Якби він не був уже трошечки окультурений, то, мабуть, зовсім би не морочився з узуванням; та якби не був ще дикуном, то йому б і на думку не спало залазити для цього під ліжко. Нарешті він у геть пом'ятому й насунутому аж на очі капелюсі виліз із-під ліжка й заходився тупцювати та шкутильгати по кімнатинці, ніби вогкі, поморщені чоботи з твердої волової

шкіри, та ще й шиті, певне ж, не на замовлення, при тих перших кроках такого страшенно холодного ранку дошкульно тисли його не дуже призвичаєні до взуття ноги.

Завіски на вікні не було, і через вузьку вуличку з будинку навпроти могли добре бачити, що робиться в нас, а Квіквег, який товкся по кімнаті в самих, можна сказати, чоботях та капелюсі, являв собою не дуже пристойне видовище, і я попросив його трохи прискорити своє одягання, зокрема якнайшвидше надягти штани. Він послухався, а тоді почав умиватись. Будь-хто з християн у таку ранню пору вмив би обличчя; але Квіквег, на мій подив, задовольнився тим, що обмив груди та руки аж до пліч. Тоді вдягнув жилетку і, взявши з умивальника на скрині посеред кімнати брусок твердого мила, заходився намилювати обличчя. Я чекав, що він звідкись видобуде бритву; аж він, уявіть собі, взяв гарпун, що стояв у головах ліжка, зняв його з довгого держална, вийняв лезо з піхов, трохи погострив обхаляву й почав завзято шкребти — чи, коли хочете, гарпунити — свої щоки. «Ну, — подумав я, — ти, Квіквегу, справді повною мірою використовуєш найкращу сталь фірми Роджерса!» Згодом я вже менше дивувався такій процедурі, бо довідався, з якої доброї криці кують гарпуни і яким напрочуд гострим звичайно буває довге пряме лезо.

Незабаром Квіквег докінчив свій туалет і гордо

вийшов у двері, накинувши на плечі просторий лоцманський бушлат і несучи гарпун, мов маршальський жезл.

5 СНІДАНОК

Я хутенько прибрався теж і, спустившись до зали, приязно заговорив із насмішкувато вишкіреним хазяїном. Ніякої злості на нього я не почував, хоч він добре-таки пожартував з мене, давши на ніч такого товариша.

Адже здоровий сміх — дуже корисне діло, до того ж досить рідкісне, на превеликий жаль. А тому коли хтось може власною особою дати комусь нагоду для доброго жарту, хай не ухиляється від цього, а навпаки — нехай і сам посміється, і людям дасть посміятися його коштом. І будьте певні: та людина, в котрій справді є з чого щиро посміятися, варта більше, ніж ви, може, гадаєте.

У залі вже було повно постояльців, що сходились минулого вечора. Тоді я не встиг роздивитись їх як слід. Майже всі вони були китобої — перші помічники капітанів, і другі, й треті помічники, і корабельні теслярі, й корабельні бондарі, і корабельні ковалі, і гарпунники, і корабельні сторожі: все засмаглі, м'язисті люди з кошлатими бородами, всі патлаті, нестрижені, у

бушлатах замість ранкових халатів.

По кожному було добре видно, як давно він вернувся з плавання. Он у того парубійка обличчя має здоровий колір зарум'яненої сонцем грушки, і здається, ніби й пахне воно незгірше: певне, ще й трьох днів не минуло, відколи він вернувся з індійських морів. А в того, що поряд з ним, вид трошечки світліший — можна сказати, з відтінком атласного дерева. З обличчя третього засмага зійшла ще не зовсім, але вже трохи вицвіла: цей, мабуть, уже не один тиждень на суходолі. Але хто з них може похвалитись таким обличчям, як у Квіквега? Посмуговане різними відтінками, воно нагадує західні схили Андів, де можна побачити відразу все розмаїття кліматичних зон.

— Агей, до столу! — гукнув хазяїн заїзду, розчинивши двері до їдальні, і ми посунули туди снідати.

Кажуть, ніби люди, котрі побачили світ, набувають уміння поводитись у товаристві невимушено й упевнено. Треба сказати, не завжди: Ледьярд¹² великий мандрівник Нової Англії, і

¹² Ледьярд Джон (1751–1789) — учасник останньої експедиції Джеймса Кука; подорожував також по Європі та Сибіру (до Якутська)

Мунго Парк,¹³ шотландський мандрівник, прикро ніяковіли й губились у великосвітських салонах.

Та, можливо, перетнути Сибір у санях, запряжених собаками, як Ледьярд, або відбути довгу мандрівку пішки, з порожнім шлунком, через негритянську серцевину Африки — а саме в цьому й полягає подвиг сердеги Мунго, — такі подорожі, можливо, не найкращий спосіб досягти світського полиску. Але здебільшого цієї якості можна набути де завгодно.

До цих міркувань спонукала мене ось яка обставина: коли ми посідали за стіл і я наготувався слухати цікаві розповіді про полювання на китів, на мій превеликий подив, майже всі мовчали мов риби. І, не просто мовчали, а якось ніби соромилися. Так, усі ці морські вовки, що з них більшість у чистому морі без ніякого остраху зустрічалися з велетенськими китами — зовсім не знайомими їм — і, не змигнувши оком, ставали з ними до смертельного двобою, — всі ці люди одного фаху і однакових смаків тут, за спільним обіднім столом, поглядали один на одного так по-овечому несміливо, ніби все життя прожили серед овечок на вермонтських полонинах. Химерне видовище — оті

¹³ Парк Мунго (1771–1806) досліджував течію Нігеру, де й загинув.

боязкі ведмеді, оті несміливі воїни-китобої!

Але Квіквег — о, Квіквег, випадково опинившись за столом на чільному місці, сидів серед них незворушний і холодний, мов крижана бурулька. Правда, я не можу сказати багато схвального про його манери. Найпалкіший його шанувальник навряд чи похвалив би Квіквега цілком щиро за те, що він приніс із собою свій гарпун і без ніяких церемоній користався ним за їжею: простягав його через увесь стіл, наражаючи тим на небезпеку чимало голів, і настромлював на нього шматки печені. Та саме це він робив цілком незворушно, а, як відомо, на думку багатьох людей, поводитись незворушно — означає поводитись вишукано.

Ми не будемо тут розводитись далі про всі Квіквегові дивацтва, зокрема про те, що він, зневажаючи каву зі свіжими булочками, всю свою увагу віддавав печені, вибираючи напівсирі шматки. Досить буде сказати, що після сніданку він, як і всі інші, перейшов до зали, де сів за стіл у своєму капелюсі й почав спокійно травити їжу та курити люльку-томагавк; ну, а я вийшов прогулятись.

6 ВУЛИЦЯ

Коли я й здивувався спершу, вгледівши такого екзотичного індивіда, як Квіквег, серед культурного

товариства в цивілізованому місті, то подив мій швидко розвіявся під час першої прогулянки по вулицях Нью-Бедфорда вдень.

У кожному більш-менш значному морському порту на вулицях поблизу гавані можна побачити якнайхимерніші постаті з чужих країн. Навіть на Бродвеї та Чеснат-стріт дами часом перелякано натикаються на середземноморських моряків. Ріджент-стріт навідують лашкари і малайці; а в Бомбеї, на Аполло-Гріні, індійців часто лякають справдешні янкі. Але Нью-Бедфорд зоставив далеко позаду всі Вотер-стріти й Вопінги.¹⁴ У цих щойно згаданих місцях ви зустрінете самих тільки моряків; а от у Нью-Бедфорді стоять і гомонять на вуличному розі живісінькі канібали, справжнісінькі дикуни, і багато хто з них ще носить на своїх кістках нехрещену плоть. Нова людина аж торопіє, уздрівши їх.

Та крім остров'ян з Фіджі, Тонгатабу, Еромангі, Панангу і Бріггу, крім дивоглядних постатей з екіпажів китобійних суден, які вільно швендяють по місту, там можна побачити картини ще дивовижніші і, безперечно, кумедніші. До цього

¹⁴ Назви вулиць: Бродвей у Нью-Йорку, Чеснат-стріт — у Філадельфії, Ріджент-стріт — у Лондоні, Вотер-стріт — у Ліверпулі, Вопінг — у Лондоні

міста щотижня прибувають десятки зелених вермонтців та нью-гемпшірців, спраглих за грішми й славою, які можна здобути морським промислом. Здебільшого це молоді, міцної статури люди, які вирубували ліси, а тепер хочуть покинути сокиру й узяти в руки гарпун. Більшість із них такі зелені, як зелені гори Вермонту, звідки вони приїхали. В деяких речах вони такі безпорадні, ніби вчора народилися. Он гляньте на отого хлопчину, що звертає за ріг. На ньому касторовий капелюх і фрак з довгими фалдами, підперезаний моряцьким ременем із ножем у піхвах. А он іде другий — у зюйдвестці та бомбазиновому плащі.

Жоден чепурун міської породи не зрівняється з сільським чепуруном — тобто справжнім чепуруном-селюком, який у липневу спеку коситиме свої два акри в лайкових рукавичках, щоб не засмагли руки. Отож коли такий сільський чепурун забере собі в голову, що він мусить здобути гучну славу в китобійному промислі, то побачили б ви, які чудасії він виробляє, прибувши до портового міста! Замовляючи моряцьку одіж, він наказує, щоб до жилетки пришили гудзики-дзвіночки, а до парусинових штанів — штрипки. Ох, бідолашний гречкосію! Як рватимуться ті штрипки в першій-таки шквал, коли тебе разом зі штрипками, гудзиками й усім гамузом жбурне в пащу буревію!

Проте не думайте, ніби в цьому славному місті

приїжджий може побачити самих лише гарпунників, канібалів та селюків. Аж ніяк! Нью-Бедфорд взагалі дивне місто. Якби не ми, китобої, цей клопоть землі, мабуть, був би нині в не менш дикому стані, ніж узбережжя Лабрадору. Та й так деякі його околиці аж страх які пустельні на вигляд. Але саме місто, можливо, найрозкішніше й найпривабливіше в усій Новій Англії. Звичайно, це тільки земля китового лою, а не край оливи, хліба й вина, як біблійний Ханаан. По вулицях тут не течуть молочні ріки, і навесні тих вулиць не брукують свіжими яйцями. Та однаково ніде в Америці ви не знайдете стільки багатих патриціанських осель, не знайдете пишніших парків та садків, ніж у Нью-Бедфорді. Звідки ж вони взялися? Як їх насаджено на цій колись безплідній кам'янистій землі? Підіть гляньте на символічні залізні гарпуни в огорожі он того величезного палацу, і ви матимете відповідь. Так, усі ці пишні дома та буйні сади походять з Атлантичного, Тихого та Індійського океанів. Усі вони, від першого до останнього, загарпунені там і притягнені сюди з морських глибин. Чи здатен отой німець фокусник, пан Александер, зробити таке диво?

Кажуть, ніби у Нью-Бедфорді батьки дають у посаг за дочками китів, а племінниць наділяють кількома дельфінами кожну. Хочете побачити справді блискуче весілля, то їдьте до Нью-Бедфорда,

бо там нібито в кожному домі мають цілі цистерни китового лою для ламп і щовечора, не ошадячи, палять без ліку спермацетові свічки.

Улітку на місто любо подивитися: там повно прегарних кленів — довгі зелено-золоті алеї. А в серпні високо над головами перехожих підносять свої конічні суцвіття, мов канделябри, прегарні, пишні кінські каштани. Таке-бо всесильне людське вміння: в багатьох кварталах Нью-Бедфорда воно прикрило пишним килимом із квітів безплідне каміняччя, відкинуте сюди як непотріб у останній день створення світу.

Та й жінки в Нью-Бедфорді квітнуть, мов червоні троянди в їхніх квітниках. Але троянди квітнуть тільки влітку, а чудові рум'янці на жіночих щоках не гаснуть ніколи, як не гасне сонце на сьомому небі. Пошукайте-но ще деь таких квітучих лиць — не знайдете, хіба що в Салемі: там, кажуть, у дівчат віддих такий запашний, що їхні кохані моряки чують його за багато миль від берега, ніби пливуть повз духмяні Молукки, а не повз пуританські піски.

7

МОЛИТОВНИЙ ДІМ

У цьому ж таки Нью-Бедфорді стоїть Китоловський молитовний дім, і мало є таких

байдужих китобоїв, що не відвідали б його перед відплиттям до Індійського та Тихого океанів. Я принаймні до таких людей не належу.

Повернувшись з уранішньої прогулянки по місту, я незабаром знову вийшов із заїзду, щоб сходити до молитовного дому. Погода перемінилася: зранку було сонце й мороз, а тепер мело мокрим снігом. Кутаючись у свій волохатий бушлат із сукна, званого «ведмежим», я насилу ступав проти впертого вітру. Невдовзі я ввійшов до молитовного дому; на лавах сиділи нечисленні моряки, моряцькі дружини та вдови. Панувала глуха тиша, порушувана часом тільки завиванням вітру. Кожне з мовчазних богомольців неначе навмисно сіло осібно від інших, немов безмовне горе кожного було відмежоване від інших, як острів, і недоступне для інших. Священик іще не прийшов, і поки що ті безмовні люди-острови сиділи, не спускаючи очей з кількох мармурових плит у чорних рамках, вмурованих у стіну обабіч казальниці. Ось приблизні — не ручуся, що запам'ятав дослівно, — написи на тих плитах:

**Пам'яті ДЖОНА ТОЛБОТА,
ЩО ВІСІМНАДЦЯТИРІЧНИМ ЗАГИНУВ У
МОРІ ПОБЛИЗУ ОСТРОВА ДЕЗОЛЕЙШЕН
БІЛЯ УЗБЕРЕЖЖЯ ПАТАГОНІЇ
2 листопада 1836 року.**

**Цю дошку встановила на пам'ять про нього його
сестра.**

Пам'яті

**РОБЕРТА ЛОНГА, ВІЛЛІСА ЕЛЛЕРІ,
НАТАНА КОЛМЕНА, УОЛТЕРА КЕННІ, СЕТА
МЕЙСІ й СЕМЮЕЛА ГЛЕЙГА,ЩО БУЛИ
КОМАНДОЮ ОДНОГО ЧОВНА З КОРАБЛЯ
«ЕЛІЗА». ЗАТЯГНЕНІ БЕЗВІСТИ КИТОМ У
ЧОВНІ, ВОНИ ЗАГИНУЛИ В ТИХОМУ
ОКЕАНІ**

31 грудня 1839 року.

**Цю дошку встановили їхні товариші, що
врятувалися.**

**ПАМ'ЯТІ ПОКІЙНОГО КАПІТАНА ЕЗЕКІЄЛЯ
ГАРДІ, ВБИТОГО КАШАЛОТОМ НА НОСІ
СВОГО ЧОВНА БІЛЯ УЗБЕРЕЖЖЯ ЯПОНІЇ**

3 серпня 1833 року.

Установила на спомин про нього його вдова.

Струснувши мокрий сніг з обмерзлого бушлата та капелюха, я сів поблизу дверей, повернув голову вбік і здивувався, побачивши поряд себе Квіквега. На обличчі його був вираз недовірливої цікавості, нав'язаної урочистим настроєм, що панував тут. Цей дикун, видно, єдиний помітив, як я ввійшов, бо він єдиний тут не вмів читати, а тому очі його не були втуплені в оті холодні написи на стіні. Я не знав, чи є серед присутніх якісь родичі тих моряків, чий імена

викарбувані на плитах; але на морських промислах буває стільки ніде не оголошуваних жертв, а на обличчях кількох жінок був вираз такої невідбутної скорботи, не кажучи вже про жалобне вбрання, що я був певен: тут зібралися ті, в чіїх серцях від вигляду цих смутних плит знову кривавляться давні рани.

О ви, чії мерці лежать під зеленою травицею! Ви, хто, стоячи серед квітів, можете сказати: тут, тут лежить мій рідний! Ви не знаєте муки, що живе в грудях таких людей, як ці. Яка гірка порожнеча є в оцих обрамлених чорним мармурових плитах, що не кривають ніякого праху! Який розпач є в цих незворушних написах! Яка смертельна пустка, яка мимовільна зневіра в цих рядках, що неначе підточують будь-яку віру й відмовляють у воскресінні людям, що згинули не знати де й не мають могили! Ці плити могли б так самісінько стояти й у печерах острова Елефанти.¹⁵

До яких реєстрів живих істот внесено наших мерців? Чому відоме по всьому світі прислів'я твердить про них, що вони нічого не скажуть, хоча знають більше таємниць, ніж криють у собі Гудвінські піски? Чому до імені того, хто вчора відійшов у інший світ, ми додаємо таке значуще й

¹⁵ Ідеться про стародавні печерні іднуїстські храми на острові Елефанта в Бомбейській затоці

повне невіри слово «покійний», хоча не йменуємо його так, коли він тільки відпливе хоч би й до найдальших Індій нашої землі? Чому товариства страхування життя виплачують страхові суми за смерть безсмертних? У якому вічному, незрушному паралічі, в якій смертельній, безнадійній летаргії й досі лежить прадавній Адам, що помер уже з шістдесят сторіч тому? Чого ми нізащо не хочемо тішитись долею тих, про кого твердимо, ніби вони витають у невимовному блаженстві? Чому всі живі так намагаються заглушити голоси всіх мертвих? Чому сама лише чутка про те, що в чиємусь могильному склепі щось стукає, може перелякати ціле місто? Всі ці речі не позбавлені значення.

Але віра, ніби шакал, знаходить поживу серед могил і саме з цих убивчих сумнівів черпає найтривкішу надію.

Навряд чи варто ще пояснювати, з якими почуттями напередодні подорожі на Нентакіт споглядав я ці плити й у тьмавому світлі того захмареного сумного дня читав на них долі китобойів, що вибралися в море переді мною. Так, Ізмаїле, і твоя доля буде така сама. І все ж я не знати чому звеселився знову. Це ж так і підштовхує, щоб вирушити в плавання! Це ж прекрасні шанси піднятися вище! Так, розтрощений човен дав мені патент на безсмертя. Справді, в китобійному ремеслі таїться смерть — безмовний, швидкий політ людини

сторчголов у Вічність. Та що далі? По-моєму, ми тяжко помиляємось у питаннях Життя й Смерті. По-моєму, те, що називають моєю тінню тут, на землі, є якраз моєю справжньою сутністю. По-моєму, в спогляданні духовного світу ми дуже скидаємось на устриць, що дивляться на сонце крізь воду й гадають, ніби щільна вода — то найрідкіше повітря. По-моєму, тіло моє — це тільки оселя мого кращого єства. Справді, візьміть моє тіло, хто хоче, візьміть, кажу, бо воно — це не я. А тому — слава, слава, слава, тобі, Нентакіте! І хай буде розтрощений мій човен, і розтрощене моє тіло, коли так треба, бо душі моєї не зможе розтрощити й сам Зевс.

8

КАЗАЛЬНИЦЯ

Я просидів там не дуже довго, коли врешті ввійшов досить огрядний і статечний чоловік; тільки-но двері за ним грюкнули під натиском вітру, вся паства шанобливо озирнулась до нього, недвозначно засвідчивши, що цей достойний літній добродій — священик. Так, це був сам славнозвісний отець Мепл — так його називали китобої, які всі щиро любили його. Він сам замолоду був матросом і гарпунником, але вже багато років як присвятив своє життя служінню богам. В той час, про який я

оце пишу, отець Мепл саме вступив у бадьору зиму здорової старості, тої старості, яка неначе переходить у другу квітучу молодість, бо між численними борознами його зморщок світилися лагідні проблиски нового цвітіння — весняна зелень, що проглядає з-під снігу в лютому. Жодна людина, яка вже чула історію життя отця Мепла, не могла дивитись на нього вперше без глибокого інтересу, бо йому були притаманні деякі риси, для священика незвичайні; тими рисами його позначило давніше, повне пригод моряцьке життя. Коли він увійшов, я побачив, що він не має при собі парасольки і, очевидячки, не приїхав екіпажем, бо з брезентової зюйдвестки крапав талий сніг, а простора лоцманська куртка з грубого сукна, здавалось, аж пригинала його — так просякла водою. Він скинув спершу капелюх, потім куртку й галоші, повісив верхню одіж у кутку біля дверей, а тоді, пристойно вбраний, спокійно попрямував до казальниці.

Та казальниця була, на старовинний лад, дуже висока, а оскільки справжні сходи на таку висоту, підіймаючись положисто, зайняли б багато місця й відчутно зменшили б і так невелику площу приміщення, то будівничий — мабуть, на побажання отця Мепла — замінив сходи підвішеним збоку трапом, таким, як ті, що ними в морі підіймаються з човна на борт корабля. Дружина одного капітанакитобоя подарувала на поруччя до того трапа гарні

шнури, сплетені з червоної вовни, та й трап той із акуратними головками на кінцях щаблів, пофарбованих під червоне дерево, нічим не порушував доброго смаку, надто як зважити, що це був моряцький молитовний дім. Зупинившись на мить біля того трапа і взявшись обома руками за гарно виплетені шишки на кінцях поруччя, отець Мепл звів очі вгору, а потім спритно, як справжній матрос, одначе й не без гідності, піднявся трапом на казальницю, ніби на марс грот-щогли свого судна.

Прямовисні частини цього трапа, як у всіх підвісних драбин, були мотузяні, обшиті тканиною, і тільки щаблі він мав дерев'яні, отож міг згинатися між щаблями. Коли я вперше глянув на казальницю, мені майнуло в голові, що ця гнучкість, зручна на кораблі, тут зовсім зайва. Бо я не чекав, що отець Мепл, вибравшись нагору, неквапно обернеться і, нахилившись через поруччя, старанно, щабель за щаблем, підтягне трап до себе й складе його весь на казальниці, ніби замкнувшись у своєму маленькому неприступному Квебеку.¹⁶

Кілька хвилин я міркував, не розуміючи як слід, навіщо він це робить. Отець Мепл так

¹⁶ Фортеця в центрі канадського міста Квебека витримала кілька облог під час війни між англійцями і французами за північноамериканські колонії.

уславився своєю щирістю й святістю, що я й подумати не міг, ніби він хоче здобути популярність такими театральними штучками. Ні, думав я, у нього мусять бути якісь поважні резони; навіть більше, це має символізувати щось недоступне зорові. Можливо, таким актом фізичного відмежування він унаочнює свою духовну відмежованість від часу, від усіх зовнішніх, мирських зв'язків і пут? Так, розумію: ця казальниця, наповнена хлібом і вином слова, для вірного слуги божого є самодостатньою твердинею, підхмарним Еренбретштайном ¹⁷ із невичерпним джерелом води у своїх мурах.

Але бічний трап був не єдиною особливістю молитовного дому, запозиченою з колишнього мореплавського життя священика. Між мармуровими пам'ятними дошками, поміщеними обабіч казальниці, якраз над нею стіна була прикрашена картиною із зображенням корабля, що мужньо змагається з жахливою бурею, яка жене його на чорні скелі в сніжній піні прибою. Та високо вгорі, серед гнаних вітром темних хмар плив острівець сонячного блиску, в якому сяяло обличчя ангела, і промінь світла від того обличчя падав на палубу шарпаного бурею корабля ясною цяточкою,

¹⁷ Еренбретштайн — старовинний замок на Рейні поблизу Кобленца.

подібною до срібної таблички, прибитої на палубі «Вікторії» на тому місці, де впав адмірал Нельсон. «Ах, шляхетний кораблю, — ніби промовляв ангел, — борись, борись із штормом, не збивайся з курсу, шляхетний кораблю, бо глянь: сонце вже прориває хмари, вони втікають, і незабаром відкриється найпогідніша блакить».

Та й сама казальниця мала сліди того моряцького смаку, що ним були позначені трап і картина. Перед її, обшитий дощечками, мав форму корабельного носа, а Біблія лежала на декоративному виступі, що нагадував різьблений у вигляді скрипкового грифа кінець форштевня.

Що могло бути символічнішим? Адже церковна казальниця і є переднім краєм нашої землі; все інше йде вже за нею, казальниця веде за собою весь світ. З неї найперше провіщається буря господнього гніву, і ніс судна першим зустрічає натиск бурі. Звідти ми насамперед молимо божество добрих чи лихих вітрів про попутний вітер. Так, світ — це корабель, що вплив у море, у плавання без кінця; а казальниця — ніс того корабля.

9

КАЗАННЯ

Отець Мепл випростався і спокійним, не владним, але твердим голосом звелів людям, що

сиділи порізно, зібратися ближче:

— Ви, від правого борту, сюди, сюди! І ви, від лівого борту, теж! На середину, на середину!

Між лавами негучно зашаруділи важкі моряцькі чоботи, ще тихіше — жіночі черевички, і знов настала тиша. Всі очі були звернені на проповідника.

Він хвильку помовчав; а потім, ставши навколішки на носі казальниці, схрестив великі засмаглі руки на грудях, звів догори заплющені очі й почав молитися так ревно, що здавалось, наче він посилає ту молитву до бога з морського дна.

Докінчивши молитву, священик протяглим урочистим голосом, схожим на безперервне калатання корабельного дзвона в морі під час туману, заспівав наведений далі духовний гімн. Та на останніх строфах гімну голос його змінився, забринів полум'яним захватом і радістю:

Китові ребра грізно наді мною
У темряві склепінням височіли,
А хвилі в сонці божому котились,
Кита й підносили, і вглиб топили.

Вже бачив я розверсту браму пекла,
Де без кінця панують люті муки,
Що їх лиш той опише, хто їх звідав,

—

І серце в мене рвалося з розпуки.

У чорнім горі я покликав бога,
Хоч ледве вірив сам своєму слову.
Та він почув мої болючі скарги,
І я з кита на волю вийшов знову.

Немовби на дельфіні осяйному,
Визволення до мене прилетіло.
Жаске й прекрасне, наче блискавиця,
Лице мого спасителя ясніло.

Тепер я оспіваю ту годину,
І жах її, і радість безбережну,
Тепер повік я славитиму бога,
І милосердя, й міць його безмежну.

Майже всі в домі підхопили той спів, і голоси злетіли високо-високо над завиванням бурі. Потім настала недовга тиша; проповідник повільно гортав сторінки Біблії і нарешті, поклавши долоню на потрібну йому сторінку, промовив:

— Любі мої браття моряки, причальмо до останнього вірша першого розділу Книги пророка Йони: «І призначив господь велику рибу, щоб вона проковтнула Йону».

Браття мої, ця книга, що має тільки чотири розділи, — чотири сталки, — це одне з найтонших волоконець у товстезній линві святого письма. Та які глибини душі вимірює глибоководний лот пророка

Йони! Яке плідне для нас повчання цього пророка! Який прекрасний цей гімн із китового нутра! Він схожий на морські буруни — такий громовий і величний! Ми відчуваємо, як над нами змикаються хвилі, ми поринаємо разом з пророком на мулисте дно моря, довкола нас — водорості й твань! То яку ж науку дає нам Книга пророка Йони? Браття моряки, ця наука має два береги: один — для всіх нас, грішних людей, а другий — тільки для мене, для лоцмана бога живого. Як просто для грішних людей, це наука для всіх нас, бо це історія гріха, зчерствілого серця, раптово пробудженого страху, швидкої кари, каяття, молитов і, нарешті, порятунку та радості Йони. Як у всіх грішників з-посеред людей, гріх цього сина Аміттаєвого полягав у свавіллі й непослуху перед велінням бога — байдуже, яке було те веління і яким чином воно було явлене, — що видалося Йоні занадто трудним. Одначе всі діла, яких сподівається від нас бог, трудні, — пам'ятайте це, — і тому він частіше велить нам, аніж умовляє чи переконує, і коли ми коримось його велінню, то мусимо не коритися своїм бажанням: в цьому ж бо й полягає трудність послуху божим велінням.

Учинивши цей гріх непослуху волі божій, Йона й далі блюзнить тим, що намагається від бога втекти. Він гадає, що судно, зроблене людськими руками, завезе його в краї, де владарює не бог, а

тільки капітани світу сього. Він переховується в Йоппійській гавані й напитує судна, що має відплисти до Тарсіса. В цьому, можливо, таїться досі ніким не помічене значення. З усього виходить, що Тарсіс може бути тільки тим містом, котре нині називається Кадіс. Так гадають учені. А де ж той Кадіс, браття мої? Кадіс в Іспанії; далі, ніж туди, Йона й не міг запливти водою з Йоппії в ті стародавні часи, бо Атлантика була ще зовсім незвіданим морем. Адже Йоппія, тобто нинішня Яффа, браття мої, лежить на найдальшому східному узбережжі Середземного моря, сірійському, а Тарсіс, чи Кадіс, більш як на дві тисячі миль західніше, зразу за Гібралтарською протокою. Тепер ви бачите, браття, що Йона хотів утекти від бога аж на край світу? О нещасний! О нікчемний, гідний усілякої зневаги чоловік! Насунувши капелюха на очі, з винуватим поглядом ховається він від бога, шмигає від корабля до корабля, як мерзенний злодій, кваплячись опинитися за морем. І очі в нього так бігають, виказуючи нечисте сумління, що якби в ті часи була поліція, то з самої підозри, що Йона учинив злочин, його заарештували б, перше ніж він ступив би на палубу. Як очевидно, що він утікач! Ніякого багажу, ні валізки, ні торби, ні коробки з капелюхом, і ніхто з друзів не прийшов проваджати його до пристані. Нарешті, після довгих розшуків, він знаходить судно, що має пливати до Тарсіса, і те

судно вже закінчують вантажити; і коли він сходить на те судно, щоб домовитися з капітаном, матроси, побачивши його, на хвильку кидають роботу й перемовляються, що в цього чужинця лихе око. Йона це бачить, та марно він силкується напустити на себе безтурботність і впевненість, усмішка в нього виходить жалюгідна. Проникливі матроси зразу впевнюються, що сумління в нього нечисте. За звичкою ніби жартуючи, але водночас і поважно вони перешіптуються: «Джеку, він пограбував удову», — або: «Джо, глянь на нього, це двоєженець!» — або ще: «Гаррі, це, мабуть, той перелюбник, що вирвався з темниці в старій Гоморрі, або, може, один із утеклик содомських душогубів». Ще один біжить почитати оголошення, наліплене на палі, до якої пришвартоване їхнє судно: те оголошення обіцяє п'ятсот золотих винагороди за спіймання одного батьковбивці й містить опис його прикмет. Матрос читає оголошення й поглядає на Йону, а його товариші не гаючись обступають непевного чужинця, готові схопити його. Наляканий Йона весь труситься; силкуючись скорчити зухвалу міну, він тільки стає ще дужче схожим на боягуза. Йона не хоче признатися сам собі, що він має підозрілий вигляд, і через те здається ще більш підозрілим. Отож він поводитьсь так, як уміє, а матроси, упевнившись, що він не той, про кого мовиться в оголошенні, пропускають його, і він

заходить до каюти.

«Хто там? — гукає капітан, не підводячи голови з-над стола: він квапиться приготувати папери для митниці. — Хто там?» О, як прикро бентежить Йону це невинне запитання! Він уже ладен повернутись і втекти. Але опановує себе. «Мені треба до Тарсіса. Ви візьмете мене, капітане? Чи скоро ви відпливаєте, сер?» Досі зайнятий капітан ще не зводив очей на Йону, хоч той уже стоїть перед ним; та почувши цей хрипкий голос, він пронизує гостя допитливим поглядом. «Ми відпливаємо з найближчим припливом», — нарешті відповідає він, не спускаючи з Йони пильного погляду. «Не швидше?» — «Для порядного пасажира це досить швидко». Ось тебе знов ушпигнули, Йоно. Та він хуленько відвертає капітанову увагу від підозри: «Я попливу з вами, капітане. Скільки це коштуватиме? Я заплачу зараз». Бо тут так і написано, браття мої, ніби це важлива подробиця, якої не слід проминати: «Він зразу заплатив за дорогу», — ще як корабель і не відплив. А в сполученні з усім іншим це набирає великого значення.

А Йонин капітан, браття моряки, був людина прониклива — міг бачити будь-якого злочинця наскрізь, — але й зажерлива, і виказав би він хіба якогось бідака. В цьому світі, браття мої, гріх, коли він платить, може подорожувати вільно й без

паспорта, а праведність, коли вона вбога, зупиняють біля всіх застав. Отож Йонин капітан, перше ніж судити Йону відверто, надумує виміряти глибину його гаманця. Він називає суму, втричі більшу проти звичайної, і Йона погоджується. Тепер капітан твердо знає, що Йона втікач; але водночас вирішує допомогти втікачеві, який мостить собі дорогу до втечі золотом. Та коли Йона видобував гаман, капітана опановують нові підозри. Він дзенькає кожною монетою, випробовуючи: може, фальшива? «Ну, хоч не фальшівник», — буркає він нарешті й приймає Йону як пасажера. «Покажіть мені мою каюту, сер, — просить Йона. — Я втопився в дорозі, мені треба виспатись. — «Воно й видно, — каже капітан. — Оце ваша каюта». Йона входить, хоче замкнутися, але в замку нема ключа. Почувши, як він морочиться з замком, капітан тихо засміявся й промурмотів сам до себе, що камери засуджених ніколи не замикаються зсередини. Не роздягаючись, Йона падає на койку; стеля невеличкої каютки майже налягла йому на чоло. Повітря затхле, і Йоні важко дихати. В ту хвилину, в тій тісній норі, розміщеній нижче ватерлінії, Йона відчуває знаменне провістя тієї задушливої години, коли кит триматиме його в'язнем у найтіснішій з комірчин свого нутра.

Висяча лампа в Йониній каюті, прикріплена до шворня, що стримить зі стіни, ледь погойдується; під

тягарем останніх пак вантажу корабель накренився в бік причалу, і лампа разом з язичком полум'я весь час, навіть у гойданні, висить не рівнобіжно стіні, вона трохи нахилена до неї. А що насправді прямовисна саме вона, то цим нахилом вона тільки підкреслює, які фальшиві всі поземні лінії довкола. Та лампа тривожить і лякає Йону; лежачи на койці, він обводить каюту неспокійними очима. Цей утікач, що досі вмів так успішно ховатися, тепер не може знайти схованки для свого неспокійного погляду. Отой дивний нахил чи то лампи, чи то каюти все дужче й дужче страшить його. Підлога, стеля, стіни — все перекошилося. «Ох! Отак зависло в мені моє сумління! — зітхає він. — Вогник його тягнеться просто вгору, але каюти моєї душі всі перекошобочились!»

Наче той, хто після цілонічної п'яної гульні квапиться до ліжка, ще заточуючись, але вже відчуваючи жало власного сумління; наче кінь на римських перегонах, що, рвучись уперед, тільки глибше вганяє у власне тіло сталеві шпичаки на збруї; наче той, хто в нападі нестерпного болю корчиться розпачливо й безтямно, благаючи в бога смерті, аж поки не минеться напад, і ось нарешті серед найтяжчої муки на нього сходить глибоке отупіння, ніби на людину, що спливає кров'ю, — бо ж рани на сумлінні нічим не загоїш, — отак і Йона, попокрутившись у муках на койці, нарешті відчуває,

що безмірний тягар недолі зтягує його на дно сну.

Та ось уже настає час припливу; корабель віддає кінці і без гучних проводів, накренившись, відпливає від спустілого причалу в море. То, браття моряки, було перше контрабандистське судно в історії, і контрабандою на ньому був сам Йона. Але море бунтує, воно не хоче нести на собі таку мерзенну ношу. Зривається страхітлива буря, кораблеві загрожує загибель. І саме тоді, коли боцман скликає всіх об'єднувати судно, коли ящики, паки та дзбани падають із гуркотом за борт, коли вітер завиває, а люди голосять і кожна палубна дощечка гуде від тупоту над самою головою Йони, — в усьому тому несамовитому гармидері Йона спить своїм огидним сном. Він не бачить чорного неба й роз'ярілого моря, не відчуває, як двигтять корпус судна, не чує й не зважає, що вже з даліни суне величезний кит, уже, роззявивши пащу, ріже хвилі в погоні за ним. Так, браття, Йона заховався внизу, глибоко під палубою, і, як я вже сказав, міцно спить на койці у своїй каюті. Та переляканий шкіпер вбігає до нього й гукає йому в сонне вухо: «Що ти собі думаєш, сплюх! Уставай!» Розбуджений цим жахливим криком зі своєї летаргії, Йона зводиться на непевні ноги, спотикаючись вибирається на палубу, хапається за якусь снасть і кидає погляд на море. Та саме в цю мить на нього, мов лютий тигр, наскакує бурун, що перехлюпнув

через фальшборт. Отак хвиля за хвилиною стрибають на судно і, не маючи куди швидко збігти, з ревом прокочуються від носа до корми, і моряки вже захлинаються, хоч судно ще тримається на воді.

А тільки-но в розривах густої чорноти над головами показує свій наляканий вид блідий місяць, скутий жахом Йона бачить, як гордий бушприт корабля то підноситься вгору, то пірнає вниз, у збаламучений глиб.

Нестямні страхи, голосно виючи, тиснуться в його душі. Тепер Йона так гнеться й шулиться, що добре видно: він — утікач від гніву божого. Морякам це впало в очі, вони все більш упевнюються у своїх підозрах і нарешті, аби вже до кінця з'ясувати правду й віддати все на розсуд небес, вирішують кинути жереб і в такий спосіб дізнатись, через кого наслано на них оцю жахливу бурю. Жереб випав Йоні; побачивши це, моряки розлючено засипають його питаннями: «Хто ти такий? Звідки ти? З якої країни? З якого народу?» Та зверніть увагу, браття мої, на поведінку бідного Йони в ту хвилину. Нетерпеливі моряки допитуються тільки, хто він і звідки; одначе дістають відповідь не лише на ці запитання, а водночас і на те, котрого не ставили: ту непрохану відповідь вимогла від Йони тверда рука господня, що тяжить на ньому.

«Я іудей, — гукає він, а потім: — Я тремчу перед господом богом небесним, що сотворив небо

й землю!» Ти тремтиш перед господом, о Йоно? Так, тепер тобі є чого тремтіти перед ним! Тут-таки Йона сповідається морякам у всій своїй провині, і моряків охоплює все більший і більший ляк, але водночас і жаль до Йони. Бо коли Йона, ще й не благавши в бога милосердя — адже він аж надто добре знає всю чорноту свого гріха, — коли нещасний Йона гукав їм, щоб вони взяли його й кинули за борт, бо він певен, що це через нього на них упала така грізна буря, вони милосердно відвертаються від нього і пробують урятувати судно іншими засобами. Та все намарне: гнівний буревій реве ще гучніше; і нарешті, заклінально піднявши одну руку до неба, другою вони неохоче хапають Йону.

Уявіть же собі, як того Йону взяли, мов якір, і кинули в море; і як умить зі сходу наче хто розлив по воді олію, хвилі вляглись, а Йона немовби забрав бурю з собою, лишивши позаду спокійну гладінь. Сам він поринає на дно серед такого розбурханого вирування, що навіть не вловлює тієї миті, коли він сторчголов упав до роззявленої пащеки, що чигає на нього. А потім кит змикає позад нього всі свої білі зуби, немов ґрати в'язниці. І тоді Йона посилає з черева китового свою молитву до господа бога. Та прислухайтеся до тої молитви — і здобудьте з неї важливу науку. Адже Йона, хоч який він грішний, не лементує, не благає слізно негайного порятунку. Він відчуває, що ця страхітлива покара заслужена. Він

полишає свій рятунок на розсуд божий, удовольняючись тим, що, попри всі свої муки й страхи, він іще зводить погляд до святого храму небесного. Оце, браття мої моряки, і є правдиве й щире каяття: воно не вимагає прощення, а дякує за покарання. А яка мила богові така поведінка Йони, видно з того, що врешті бог визволив його і з черева китового, і з моря. Браття мої, я вивів Йону перед вас не на те, щоб ви наслідували його гріх, а на те, щоб він став для вас зразком каяття. Не грішіть; та коли вже впали в гріх, зумійте покаятись так, як Йона.

Завивання вітру ніби додавало цим словам проповідника ще більшої сили; коли він змальовував бурю, наслану на Йонин корабель, його самого наче шарпала буря. Широкі груди його здіймались і опадали, мов розхвильоване море, руки були наче розбурхані стихії, а громи, що вились круг його чола, і блискавиці, що били з очей, сповнили простосердих слухачів гострим страхом, звичайно їм не знайомим.

Та ось буря в його душі і в очах неначе вщухла, і він, замовкнувши, опустив погляд на сторінки Біблії, а тоді заплющив очі і якусь хвилину стояв непорушно, ніби розмовляв із самим богом.

І знову він нахилився до нас, низько схилив голову з виразом найглибшої, але водночас і мужньої покори, й промовив так:

— Любі мої браття моряки, на вас бог наклав

лише одну свою руку, а на мені тяжать обидві його руки. Я в міру свого знання, хай мізерного, переказав вам ту науку, що її вділяє Йона всім грішникам, отже, й вам, А ще більше — мені, бо я більший грішник, ніж ви. І як же радо спустився б я з цього марса, та сів на палубі, поруч вас, та слухав, як оце ви слухаєте, тим часом як хтось із вас викладав би мені оту іншу, грізнішу науку, якою Йона наділяє мене, лоцмана бога живого. А саме, як Йона, висвячений лоцман-пророк, тобто вісник істини, посланий господом звістити ту немилу істину вухам розбещеної Ніневії, — як той Йона, злякавшись неприязної зустрічі, знехтував свою службу й намагався втекти від свого обов'язку й від свого бога, сівши на корабель у Йопії. Та бог — повсюди, і Йона так і не доплив до Тарсіса. Як ми бачили, бог наздогнав його, наслав на нього кита, що поглинув його, скинувши в живу прірву погібелі, і стрімголов зтяг «у серце моря», де глибинні вири засмоктали його на десять тисяч сажнів углиб, і «трави водяні обвили йому голову», і всі страхіття підводного світу прокочувались над ним. Та навіть звідти, з того місця, куди не сягав ще жоден лот, «із ями пекла», — коли кит спустився аж на саме дно океану, — навіть звідти бог почув покайний голос проглиненого пророка. Тоді бог повелів китові, і з холодних, темрявих глибин моря кит вирвався на тепле й ласкаве сонце, до всіх розкошів повітря й землі, «і

викинув Йону на суходіл». І коли вдруге промовив глас господній, тоді Йона, весь потовчений і обдертий, з вухами, ще сповненими, ніби дві морські скойки, безліччю морських шумів, виконав веління всемогутнього. А яке ж було те веління, браття мої? Проголошувати Правду у вічі Облуді! Ось яке воно було!

Оце, любі мої, оце та друга наука, і горе тому лоцманові бога живого, котрий злегковажить її. Горе тому, кого цей світ віднаджує від обов'язку євангеліста! Горе тому, хто пробує лити олію на хвилі, коли сам бог збурих їх своїм вихором! Горе тому, хто хоче потішати, а не страхати! Горе тому, для кого власна добра слава дорожча від самої доброти! Горе тому, хто в цьому світі не шукає упослідження! Горе тому, хто не лишається правдивим, хоч би навіть облуда його рятувала! Так, горе тому, хто, за словами великого лоцмана Павла, навчаючи інших, сам застається покидьком!

Він опустил голову й на хвилюк замовк; а потім знову підняв обличчя і з глибокою радістю в очах, у неземному захваті вигукнув:

— Але, браття мої, з правого борту в кожного горя пливе неминуча втіха, і вона сягає в височінь вище, ніж горе сягає вглиб. Хіба клотик грот-щогли не сягає в небо далі, ніж кіль судна в морську глибину? Утіха припаде тому — утіха велика, висока й глибока, — хто навсупереч усім гордим богам та

адміралам цього світу непохитно зостанеться самим собою. Тому, хто своїми дужими руками тримається на воді, коли судно цього лукавого, зрадливого світу вже затонуло під ним. Тому, хто не дає пощади в бою за правду і вбиває, палить, нищить усякий гріх, хоч би навіть довелось виривати його з-під мантий сенаторів та суддів. Утіха, найвища втіха припаде тому, хто не визнає над собою ніякого пана й ніякого закону, крім господа й господнього закону, і не має жодної іншої вітчизни, крім небес. Тому, кого всі хвили й буруни гамірливої юрби не змиють з надійного корабля вічності, і вічна втіха та блаженство припадуть тому, хто, зібравшись лягти на вічний спочинок, з останнім своїм віддихом зможе сказати: «О мій Отче! Ти, кого я знав найбільше по твоїй різці! Смертний чи безсмертний, ось я помираю. Я прагнув належати тобі більше, ніж цьому світові чи самому собі. Та це ніщо; я полишаю вічність тобі, бо що таке людина, щоб жити так довго, як її бог?»

Він не сказав більше нічого, а, повільним рухом благословивши паству, сховав обличчя в долоні й стояв уклінний, аж поки всі вийшли, залишивши його самого.

10 ПОБРАТИМ

Вернувшись до заїзду «Кит», я застав там Квіквега самого: він вийшов з молитовного дому ще перед кінцем проповіді. Гарпунник сидів на ослоні перед вогнем, поставивши ноги на край каміна, тримав перед очима свого божка-негренья, пильно дивився йому в обличчя й складеним ножиком обережно підстругував йому ніс, мугикаючи щось на свій поганський манір.

Почувши мою ходу, він сховав божка, а за хвилику підійшов до столу, взяв велику книгу, поклав собі на коліна й заходився неквапно, розмірено рахувати сторінки. Щоразу, дорахувавши, як мені здалось, до п'ятдесяти, він зупинявся на якусь мить, оглядався навколо порожніми очима, і з губів його вилітав протяглий здивований свист. А потім він починав рахувати далі — як видно, знову з одиниці, наче не знав рахунку понад п'ять десятків, і, власне, велика кількість тих п'ятдесяток збуджувала в ньому такий подив.

Я сидів і з великою цікавістю спостерігав його. Хоч він і був дикун, та ще й так огидно — як на мій смак — спотворений татуюванням, у його обличчі було щось досить симпатичне. Душі сховати не можна. І крізь усі оті страховинні візерунки, здавалося мені, прозирали прикмети простої й чесноної натури; а в його великих, глибоких очах, вогнисто-чорних і сміливих, світилась відвага, що не відступила б і перед тисячею чортів. А крім усього

цього в поведінці поганина була певна гідність, що її не могла заглушити навіть неотесаність. Він мав вигляд людини, що ніколи ні перед ким не плазувала і нікому нічого не zostавалась винна. Можливо, через те, що він голив голову, чоло його мало вільніші й виразніші обриси і здавалося ширшим, — я не беруся судити про це з певністю; проте з погляду френології його голова, безперечно, була чудова. Смійтесь, якщо хочете, але вона нагадувала мені голову генерала Вашингтона, як ото її зображують у поширених портретних бюстах. Такий самий високий, рівний і спадикий лоб, такі самі сильно випнуті брови — наче два лісисті миси. Квіквег був канібальський варіант Джорджа Вашингтона.

Поки я так пильно вивчав його, водночас не дуже переконливо вдаючи, ніби дивлюсь у вікно на бурю, він наче й не помічав моєї присутності, не завдав собі клопоту хоч би раз глянути на мене, а був, здавалося, цілком заглиблений у рахування сторінок дивовижної книги. Згадавши, як поприятельському ми лежали в ліжку вночі, а особливо з якою любов'ю його рука обнімала мене вранці, в хвилину мого пробудження, я подумав, що ця байдужість досить-таки дивна. Але дикуни взагалі дивні створіння: ніколи не знаєш напевне як їх сприймати. Спочатку вони приголомшують: спокійна зосередженість їхньої простоти здається мало не сократівською мудрістю. Я завважив також,

що Квіквег взагалі не спілкується — чи майже не спілкується — з іншими моряками в заїзді. Він не набивався в друзі нікому і, видно, не мав охоти розширювати коло своїх знайомих. Усе це видавалося мені вкрай незвичайним; але, як подумати, в цьому таїлась і якась майже велич. Переді мною була людина, що опинилася за добрих двадцять тисяч миль від своєї домівки, якщо міряти морським шляхом в обхід мису Горн — а це для неї був єдиний спосіб попасти сюди, — людина, закинута серед людей, настільки чужих їй, немов тут була вже не Земля, а планета Юпітер; і все ж ця людина почувала себе тут зовсім як удома, не виявляла ані найменшого неспокою, була задоволена власним товариством, зоставалася завжди самою собою. Безперечно, в цьому була дрібка витонченої філософії, хоча Квіквег, напевне, ніколи зроду не чув, що така річ існує на світі. Та, можливо, щоб бути справжніми філософами, нам, смертним, якраз і не слід усвідомлювати, що ми живемо чи прагнемо жити саме так, а не інакше. Як тільки я почую, що той чи той видає себе за філософа, я зразу вирішую, що він, мов та бабуся, хвора на нетравлення, напевне, «розладнав собі шлунок».

Я сидів у залі, на той час спустілій; вогонь у каміні ледве палахкотів, як то буває, коли він, спершу розгорівшись жарко та нагрівши повітря,

пригасає і тішить уже тільки очі; за вікнами вже товпились вечірні тіні та примари й дивилися на нас двох, самотніх і мовчазних, вітер надворі то притихав, то ревів грізно, і мене почали опановувати дивні почуття. В мені наче щось відтавало. Моє розбите серце й знавісніла рука вже не бунтували проти вовчого світу. Цей спокійний дикун ніби втішив мене, примирив з тим світом. Ось він сидить, і сама байдужість його виказує вдачу, в якій не чається цивілізоване лицемірство, чемна облуда. Він був дикий, він був справжньою дивовижею, і все ж я почав відчувати до нього якийсь таємничий потяг. І саме ті прикмети, які напевне б відштовхнули від нього більшість людей, були магнітом, що притягували мене. «Спробую подружити з поганином, коли вже християнська доброта виявилась тільки пустою люб'язністю», — подумав я. Підтягши ближче свого ослона, я спробував зав'язати розмову, супроводячи її приязними жестами та мінами. Спочатку він наче й не помічав тих моїх запобігань; але нарешті, коли я заговорив про його гостинність уночі, він озвався й спитав, чи й наступної ночі ми також спатимемо разом. Я відповів ствердно, і йому це, видимо, сподобалося, а може, навіть трохи лестило.

Тоді ми схилились над книжкою вдвох, і я спробував пояснити йому призначення друку та зміст кількох малюнків, що там були. Цим я швидко

розбудив його цікавість, а далі ми заходились, як уміли, обговорювати, що ж іще можна побачити цікавого в цьому славному місті. Потім я сказав, що добре б закурити, і він, вийнявши торбинку з тютюном та томагавк, спокійно простяг їх мені. Так ми сиділи, затягуючись по черзі з тієї чудернацької люльки й раз по раз передаючи її один одному.

Коли доти в поганиновому серці ще таївся якийсь лід байдужості до мене, то ця по-дружньому, з насолодою викурена люлечка розтопила його, і ми стали щирими приятелями. Квіквег, здавалось, прихилився до мене серцем так само природно й невимушено, як я до нього; коли ми скінчили курити, він притулив своє чоло до мого, обняв мене за стан і сказав, що віднині ми одружені: цей мовний зворот у нього на батьківщині означає, що ми стали побратимами і він, коли буде потрібно, радісінько віддасть за мене життя. Такий раптовий спалах приязні в будь-кому з моїх співвітчизників здався б мені вкрай передчасним і викликав би гостру недовіру, але простосердого дикуна ці старі правила не стосувалися.

Після вечері ми ще трохи посиділи, покурили, погомоніли, а тоді разом пішли до своєї кімнати. Квіквег подарував мені оту новозеландську голову; потім вийняв свою здоровезну торбину з тютюном і, пошпортавшись на дні, дістав з неї десь із тридцять срібних доларів, розіклав їх на столі, поділив не

рахуючи, на дві рівні купки и посунув одну до мене, сказавши, що вона моя. Я запротестував був, та він спинив мої протести, всипавши гроші в кишеню моїх штанів. Я підкорився. А він тоді розпочав свої вечірні молитви: вийняв божка й відсунув від коминка ширмочку. З деяких його жестів та інших ознак я здогадався: він хоче, щоб я помолився разом з ним; але я, добре знаючи, яка має бути та молитва, на хвильку замислився, питаючи себе, що мені діяти, коли він скаже про це навропростець: погодитись чи відмовитись?

Я добрий християнин, я народився й виріс у лоні непогрішної пресвітеріанської церкви. Як же я можу приєднатися до цього ідоловірця в його поклонінні дерев'яному оцупкові? «Але що таке поклоніння? — подумав я. — Невже ти гадаєш, Ізмаїле, ніби великодушний бог, який владарює над усім небом і землею, разом з поганями і всім, що є на ній, може приревнувати тебе до якогось нікчемного шматочка чорного дерева? Це нісенітниця. Так що ж означає поклонятися богу? Це означає служити йому, чинити його волю. А яка ж його воля? Роби для свого ближнього те, чого ти сам хочеш від нього. А хіба Квіквег не мій ближній? І чого ж я хочу від цього Квіквега? Звісно, я хочу, щоб він разом зі мною поклонявся богові на мій, пресвітеріанський лад. Отже, я повинен разом з ним поклонятися богові на його лад; тобто я мушу стати ідолянцем». І я

підпалив стружки, допоміг Квіквегові примостити на колосниках невинного малого божка; разом із Квіквегом підніс йому припалений сухар; уклонився йому двічі чи тричі, поцілував його в ніс, а після всього того ми з Квіквегом роздяглись і полягали в ліжку, примирені з власним сумлінням і з усім світом. Та перше ніж заснути, ми ще трохи поговорили.

Не знаю, чого воно так, але для дружніх звірянь нема кращого місця, ніж ліжка. Кажуть, що й чоловік із жінкою розкривають у ліжку свою душу одне одному аж до найпотаємніших глибин, і часто старі подружжя лежать та спогадують давні дні мало не до ранку. Отак само лежали й ми з Квіквегом — двоє щирих і ласкавих друзів — під час медового місяця наших душ.

11

НІЧНА СОРОЧКА

Довгенько ми лежали так, то розмовляючи, то куняючи, і Квіквег час від часу клав свої брунатні татуйовані ноги на мої, а потім приймав їх. Отак дружньо, вільно й невимушено почували ми себе, і врешті своїми балачками зовсім розігнали сон: нам здавалось, наче ми вже виспалися, хоча до світанку було ще далеченько.

Так, сон зовсім відлетів від нас, і нам уже

навіть набридло лежати. Мало-помалу ми усвідомили, що вже сидимо в ліжку, щільно вкутавшись і зіпершись спинами на бильце в головах ліжка, а коліна підібгавши аж до грудей, так що носи наші торкалися їх, немовби то були не коліна, а грілки. Нам було дуже вигідно й затишно, тим паче, що надворі стояла така холоднеча, та й не тільки надворі, а й у кімнаті: адже в коминку не топилося. Я кажу «тим паче», бо, щоб по-справжньому тішитися фізичним теплом, треба якоюсь невеличкою частиною тіла відчувати холод: адже в цьому світі всі якості пізнаються тільки в порівнянні з їхньою протилежністю. Ніщо не існує само по собі. Коли ви тішите себе думкою, що всьому вашому тілу дуже вигідно, і то вже давно, тоді про вас і взагалі не можна сказати, вигідно вам чи не вигідно. Та коли у вас, як у мене з Квіквегом у тому ліжку, трошечки мерзне кінчик носа або тім'я, — отоді лиш ви по-справжньому всім єством відчуваєте якнайприємніше, незаперечне тепло. Через це спалень ніколи не слід опалювати, і коминок у спальні — це одна з марнотратних вигадок багатіїв, що їм же й вадять. Бо найвища вершина цього виду насолоди досягається тільки тоді, коли вас і ваш затишок відмежовує від холодного зовнішнього повітря сама лише ковдра. Тоді ви лежите собі, наче єдина тепла іскринка в самому серці арктичного кристала.

Ми довгенько просиділи отак, скулені, коли мені раптом забаглося розплющити очі. Коли я лежу в постелі — чи то вдень, чи вночі, чи то сплю я, чи ні,— очі в мене завжди заплющені: тоді я повніше зосереджуюсь на почутті вигоди й затишку в ліжку. Річ у тому, що жодна людина не може посправжньому відчувати себе собою, поки не заплющить очей, так наче сама темрява — це первісна стихія нашої сутності, тоді як світло більше споріднене з другою, земною, тлінною частиною нас самих. І коли я, розплющивши очі, вийшов зі своєї приємної, мною ж таки створеної темряви в нав'язану мені й прикру для мене зовнішню темряву, тьму кромішню, неосвітленої опівнічної години, то відчув жахливу нехіть. І зовсім не став заперечувати проти Квіквегових слів, що, мабуть, краще засвітити світло, коли вже нам зовсім не хочеться спати, і що йому, крім того, дуже кортить затягтись кілька разів зі свого томагавка. Треба зазначити, що хоч минулої ночі мені страшенно не подобалося, коли він курих у ліжку, та наші тверді упередження стають напрочуд гнучкими, коли їх візьметься згинати любов. Бо тепер для мене не було нічого приємнішого, ніж відчувати поруч себе Квіквега з запаленою люлькою — і то саме в ліжку, бо ж його, мого товариша, це сповнювало такою приємною, домашньою втіхою. Мене вже й те нітрохи не тривожило, чи застрахувався наш хазяїн від пожежі.

Я тільки щиро й глибоко тішився тим, що розділяю люльку й ковдру зі справжнім другом. Накинувши на плечі волохаті бушлати, ми передавали томагавк один одному, аж поки над нами помалу зібралася сиза запона диму, осяяна вогником каганця.

Не знаю, чи то ця запона, колишучись, відносила душу мого дикуна в далекі світи, але врешті він заговорив про свій рідний острів, а я, прагнучи почути всю його історію, просив і просив оповідати далі. Він радо погоджувався. Хоч я тоді ще дуже погано розбирав чималу частину його слів, та деякі додаткові подробиці, почуті вже згодом, коли я більше призвичаївся до його каліченої мови, тепер дають мені змогу відтворити всю його розповідь хоч би в основних рисах, як я й подаю її тут.

12 БІОГРАФІЯ

Квіквег народився на острові Коковоко, що лежить далеко на південному заході. Той острів не позначений на жодній карті, бо місце, справді чогось вартих, на картах не буває ніколи.

Ще як він, недавно вилуплений дикунець, гасав по лісах рідного острова в фартушку з трави, а за ним ганялися ласі кози, ніби він був зеленим пагінцем, — ще тоді в Квіквеговій честолюбній душі чаїлось нездоланне прагнення побачити з християнського

світу щось більше, ніж один чи два випадкові китобійні кораблі. Його батько був верховний вождь, тобто монарх; дядько — верховний жрець; а по материнській лінії він міг похвалитися тітками, що були дружинами непереможних воїнів. У його жилах текла чудова кров — справді королівська, хоча й тяжко попсована людожерськими нахилами, яким він віддавався змолоду, не мавши таких, як слід, наставників.

Якось до затоки його батька завітало судно з Сег-Гарбора, і Квіквег почав проситися, щоб його взяли з собою до християнських країв. Та на судні було вдосталь матросів, і його прохання відхилили. Не допоміг навіть авторитет батька-самодержця. Але Квіквег дав собі слово.

Сам, сівши в пірогу, він доплив до далекої протоки, якою, покинувши острів, неминуче мало пройти судно. З одного боку був кораловий риф, з другого — низька коса, вкрита густими мангровими заростями, що росли й у воді біля берега. Сховавши свою пірогу серед тих мангрів, носом до моря, він сидів на кормі, опустивши весло у воду, а коли судно проходило мимо, стрілою вилетів навперейми, підплив до борту, одним ударом ноги перекинув і потопив пірогу, по якірному ланцюгу видерся на палубу, там ухопився за залізне кільце й поклявся, що не пустить того кільця з рук, хоч би його й на шматки порубали.

Марно капітан погрожував викинути його за борт, марно підносив тесак над його руками; Квіквег був син владаря, і він не здався. Зворушений такою відчайдушною рішучістю й таким несамоовитим жаданням навідати християнські краї, капітан урешті поступився й сказав, що Квіквег може лишитись на судні. Але капітанової каюти цей молодий дикун — цей морський принц Уельський — так і не побачив. Його оселили в матроському кубрику і зробили з нього китобоя. Так, як цар Петро радий був працювати власними руками на корабельнях у чужоземних містах, так і Квіквег не зважав ні на яке начебто приниження, якщо завдяки йому діставав змогу чогось навчитися, щоб потім просвітити своїх темних співвітчизників. Бо, як він сказав мені, по суті ним керувало палке жадання навчитися серед християн, як зробити свій народ щасливішим, ніж він був доти. І навіть більше — зробити його кращим, ніж він був доти. Та, на жаль, життя китобоїв швидко переконало його, що й християни можуть бути і нещасними, й підлими — і то навіть безмежно більшою мірою, ніж усі ідоловірці, піддані його батька. Прибувши нарешті до старого Сег-Гарбора й побачивши, що виробляють там моряки, а потім ще й попавши на Нентакіт і надивившись, як вони витрачають свою платню й там, бідолашний Квіквег позбувся надії. Скрізь, на всіх меридіанах, люди лихі, вирішив він;

умру краще поганином.

І так, лишаючись у душі ідолівірцем, він жив серед цих християн, носив їхню одягу, намагався джерготати по-їхньому. Тому він, хоч давно вже покинув свій дім, і досі поводився так чудно.

Різними мигами я запитав його, чи не збирається він вернутись додому та коронуватись; адже батько його, мабуть, уже помер, бо він і тоді, коли вони розлучались, був дуже старий і немічний. Квіквег відповів: ні, ще ні; і додав, що він боїться, чи не зробило його християнство (або, краще сказати, християни) негідним зійти на чистий, незаплямований трон, який уже посідало тридцять вождів-поган, його попередників. Та колись, запевнив Квіквег, він таки повернеться, як тільки знов відчує себе очищеним. А поки що він хоче поплавати ще по морях, переказитись, вишумувати. З нього зробили гарпунника, і оце зазубрене вістря тепер править йому замість скіпетра.

Я спитав, які його безпосередні плани на найближче майбутнє. Він відповів, що збирається знов відплисти в море на китобійному судні. Тоді я сказав йому, що теж маю намір стати китобоєм, і повідомив, що думаю найнятись на судно в Нентакіті, бо охочому до пригод китобоєві тамтешній порт обіцяє найбільше. Він зразу вирішив супроводити мене на той острів, найнятись на те саме судно, що й я, одне слово — розділити мою

долю до кінця, рука в руці сягати по свій щасливий жереб на обох півкулях Землі. На все це я з радістю погодився, бо не тільки прихилився серцем до Квіквега, а й знав, що він, як досвідчений гарпунник, неодмінно буде дуже корисний мені, цілковитому невігласові в таємницях китобійного промислу, хоча й добре знайомому з морем як матрос торговельного судна.

Востаннє затагнися зі своєї люльки, Квіквег скінчив оповідати, обняв мене, притулився чолом до мого чола, а тоді, погасивши світло, ми розкотились у різні боки — один праворуч, а другий ліворуч — і дуже скоро поснули.

13 ТАЧКА

Другого ранку, в понеділок, я спекався засушеної голови, віддавши її перукареві на манекен для перук, і розплатився в заїзді за себе й за товариша, скориставшася, щоправда, товаришевими грішми. Глузливого хазяїна заїзду, як і його постояльців, надзвичайно потішала несподівана дружба, яка виникла між мною і Квіквегом, та ще й після того, як химерні балачки про дикуна, що їх наплів мені Пітер Гробб, спочатку вселили в мене такий страх перед тою самою людиною, з якою я тепер здружився.

Ми позичили тачку, поскладали на неї свої пожитки — мою вбогу подорожню торбину і Квіквегову матроську торбу та гамак — і подалися на «Мох» — невеличку поштову шхуну з Нентакіту, що стояла біля причалу. Дорогою всі перехожі витріщались на нас — не стільки на Квіквега, бо вони вже звикли бачити на вулицях свого міста таких дикунів, скільки на те, що ми з ним ідемо разом отак по-приятельському. Але ми ні на кого не зважали, а котили по черзі свою тачку. Квіквег час від часу ще й зупинявся поправити піхви на вістрі свого гарпуна. Я спитав його, нащо він забирає з собою на берег такий незручний предмет: хіба на китобійних суднах нема своїх гарпунів? На це він відповів мені в такому дусі, що, мовляв, загалом я маю рацію, але він дуже любить свій власний гарпун, бо той гарпун зроблений з надійної криці, випробуваний у багатьох смертельних сутичках і добре знайомий із серцями китів. Одне слово, так само як на селі багато женців і косарів виходять на фермерові поля з власними серпами та косами, хоч ніхто їх до того не зобов'язує, отак і Квіквег зі своїх особистих міркувань віддавав перевагу власному гарпунові.

Забравши в мене з рук голобельки, мій приятель розповів мені кумедну історію про те, як він уперше зроду побачив тачку. Це сталось у Сег-Гарборі. Скільки я зрозумів, господарі його судна

позичили йому тачку відвезти до нічліжного дому важку скриню. Квіквег нічим не виказав, що ця річ зовсім не знайома йому, хоч насправді й уявлення не мав, що з нею робити; він поклав скриню на тачку, прив'язав її, а потім завдав тачку на плечі й поніс причалом до берега. «Ну що ти, Квіквегу, — сказав я. — Невже не можна було здогадатися? Ото, мабуть, сміялися з тебе!»

Тоді він розповів мені ще одну історію. На його рідному острові Коковоко на весільних бенкетах виціджують запашне молочко з кокосових горіхів у великі розмальовані посудини з гарбуза — такі, як у нас чаші для пуншу, — і ця чаша завжди буває головною окрасою плетеної мати, на якій розкладено наїдки. І ось одного разу на Коковоко завітав пишний торговельний корабель, і його капітана — дуже, з усього видно було, достойного й церемонного добродія, принаймні як на суднового шкіпера, — запросили на весілля Квіквегової сестри — вродливої юної принцеси, якій щойно виповнилося десять років. Отож, коли всі весільні гості зібралися в бамбуковій хатині молодої, той капітан входить і, оскільки йому було призначене почесне місце, сідає перед самою чашею, між верховним жерцем і його величністю — Квіквеговим батьком. Проказали подячну молитву — так, так, бо ці люди моляться перед їжею, як і ми, тільки, пояснив Квіквег, вони не дивляться, як ми, в

свої тарілки, а по-качиному зводять погляди вгору, до Великого Давальця всіх бенкетів; проказали, отже, подячну молитву, і верховний жрець розпочинає бенкет прадавнім острівним обрядом: занурює свої священні пальці в чашу і освячує тим напій, перше ніж чаша піде по колу. А гість, пам'ятаючи, що його посаджено зразу за верховним жерцем, і вважаючи, що він, капітан корабля, має безперечну першість перед якимсь там острівним царком, та ще й у власному домі того царка, — гість, кажу, помітивши той обряд, спокійнісінько споліскує в чаші пальці. Мабуть, він вирішив, що то миска для миття рук. «Ну, як ти гадай тепер? — спитав Квіквег. — Чи не смійся тоді наші люди?»

Нарешті, заплативши за переїзд і примістивши безпечно наші речі, ми стали на палубі шхуни. Піднявши вітрила, вона рушила річкою Екашніт до моря. З одного боку терасами піднімались на гору вулиці Нью-Бедфорда, а вкриті намороззю дерева на них яскрили в ясному, холодному повітрі. На причалах громадилися цілі монблани барил, і китобійні судна, ці блукачі по всьому світі, стояли коло причалів борт при борті, тихі й нарешті безпечно пришвартовані; а з інших суден долітав стукіт теслярських та бондарських сокир, чувся тріск вогню в ковальських горнах і під казанами зі смолою, засвідчуючи, що там уже готуються до нового рейсу; що після закінчення одного тривалого,

сповненого небезпек плавання зразу починається друге, а як скінчиться друге — почнеться третє, і так далі на віки вічні. Отакі всі наші зусилля, на цій землі: вони не мають кінця, не дозволяють перепочинку.

Коли ми впливли на широкий простір, нас підхопив свіжіший вітер; невеличкий «Мох» спінював форштевнем воду, наче гарячий молодий жеребчик, що пирхає піною. Як жадібно вдихав я це різке повітря! З якою погордою згадував про порозгороджувану землю, про той битий шлях, усіяний слідами рабських підошов та копит; як захоплювався великодушністю моря, що нікому не дозволяє залишати на ньому сліди!

Поряд зі мною й Квіквег, здавалося, пив з того самого джерела і хмелів, як я. Його темні ніздрі роздimalися, він вискалював підпиляні, загострені зуби. Ми летіли, і «Мох», впливши в море, почав віддавати шану вітрові: вклонявся йому, бив чолом до самої води, мов невільник перед султаном. Нахилившись на борт, шхуна боком мчала вперед; кожна снасть аж гула, ніби телеграфний дріт, а дві високі щогли вигинались, наче бамбук в Індії під час тайфуну. Ми стояли на носі шхуни, коло бушприта, який раз у раз схилявся до води, і нас так захопило це видовище, що ми довго не помічали глузливих поглядів інших пасажирів. Тих нечем дивувало, що двоє таких різних людей зуміли так подружити:

немовби білий чоловік чимось кращий від побіленого негра. Та серед них було кілька неотесаних селяків, таких уже зелених, ніби вони вискочили з самого осереддя й джерела всякої зелені. Один з тих жовтодзьобів узявся перекирвляти Квіквега за спиною в нього, і мій товариш спіймав його на тому. Я вже подумав, що для того вахляя надійшла остання хвилина. Бо м'язистий дикун кинув гарпун на палубу, схопив хлопця в оберемок і з дивовижною силою та спритністю підкинув високо в повітря; а коли той перекидьки падав, він ще встиг легенько ляснути його по сідниці, і хлопчина, верещачи на всю горлянку, став просто на ноги. А Квіквег відвернувся, прикурив люльку-томагавк і дав мені затагтися в неї.

— Капітане! Капітане! — зарепетував селяк, кинувшись до шкіпера. — Капітане, онде сам диявол!

— Гей, ти! — гукнув шкіпер, всохлий на кістку недогризок старого морського вовка. — Що це ти в біса тут виробляєш, грім побий! Не тямш, що міг убити його?

— Що він кажи? — спитав Квіквег, спокійно обернувшись до мене.

— Він каже, — пояснив я, — що ти мало не вбий отой хлопчак, — і показав на селяка, що й досі тіпався з переляку.

— Убий? — вигукнув Квіквег, і його

татуйоване обличчя скривилось у гримасі невимовної, надлюдської зневаги. — Ет! Він дуже малий рибка. Квіквег не вбивай такий малий рибка, Квіквег убивай великий кит!

— Гляди мені! — загорлав капітан. — Я вбий тебе, людожере, як ти витіватимеш тут на судні ще якісь штуки. Стережися!

Та саме в ту мить сталося так, що стерегтися довелось якраз капітанові. Під натиском вітру луснув грота-шкот, і важезна колода грота-гіка почала метлятися від борту до борту над усією кормовою частиною палуби. Того бідолаху, з котрим так нечемно повівся Квіквег, скинуло за борт; матросів охопила паніка, і будь-яка спроба затримати й зупинити грота-гік здавалася безумством. Щосекунди він пролітав туди й сюди, наче маятник, і здавалося, що він ось-ось розлетиться на тріски. Ніхто й не пробував зупинити його чи зробити щось: не вірилося, що це можливо. Усі перебігли на корму й стояли, дивлячись на той гік, немов то була нижня щелепа розлюченого кашалота. Тільки Квіквег серед цього остовпіння вмить упав навколішки, спритно проліз попід ошалілим гіком, ухопив линву, прив'язав один кінець до фальшборту, а другий накинув, мов ласо, на кінець гіка, коли той пролітав у нього над головою, і за наступним змахом деревини вона була зупинена, а тоді надійно закріплена. Шхуну привели

до вітру; і поки матроси спускали на воду кормову шлюпку, Квіквег роздягся до пояса й стрибнув з борту, описавши в повітрі широку живу дугу. Хвилин зо три чи й більше він плив по-собачому, викидаючи довгі руки прямо вперед, і над крижаною піною показувалось то одне, то друге м'язисте плече. Я захоплено дивився на цього незрівнянного силача й героя, але не бачив того, кого він мав рятувати. Жовтодзьоб уже зник під водою. Тоді Квіквег, вихопившись до пояса з води, кинув миттєвий погляд довкола себе і, видно, побачивши те, що хотів побачити, пірнув. За хвилину він виринув і поплив назад, гребучи однією рукою, а другою тягнучи безживне тіло. Незабаром їх підібрала шлюпка. Бідолашного селяка насилу відкачали. Вся команда оголосила Квіквега золотим хлопцем, а капітан перепросив його. Відтоді я держався за Квіквега, як мале дитя за матір, аж поки бідолаха не пірнув під воду востаннє.

Та де ще ви бачили таке простосердя? Йому, видно, й не в голові було, що він заслужив медалі від Товариства рятування на водах і Товариства захисту тварин. Він тільки попросив води — прісної води — щоб змити з себе морську сіль, а тоді передягся в сухе, запалив люльку і, спираючись на фальшборт та лагідно дивлячись на людей довкола, ніби промовляв сам до себе: «Світ у нас один, це акційна спілка людей на всіх широтах. І ми, канібали,

повинні допомагати цим християнам».

14 НЕНТАКІТ

Дальша морська дорога до острова минула без ніяких пригод, вартих згадки, і врешті ми живі й цілі прибули до Нентакіту.

Нентакіт! Візьміть-но карту і знайдіть його на ній. Роздивіться, який куточок нашого світу він займає; як він лежить там віддалік від узбережжя, самотніший за Еддістонський маяк. Погляньте на нього: це просто пагорок, клопоть піщаного ґрунту, самий берег без ніякої країни за ним. Піску там більше, ніж ви змогли б зужити на вимочування чорнила за двадцять років. Деякі жартуни можуть вам розказати, ніби бур'ян там насаджують, бо сам він не росте; ніби будяки туди завозять із Канади; ніби по кожен чіп для барила з лоєм звідти доводиться посилати за море; ніби скіпочки дерева на Нентакіті люди носять при собі, як у Римі носять скіпочки зі справжнього хреста, на якому був розіп'ятий Ісус; ніби люди там висаджують перед оселями мухомори, щоб мати влітку холодок; ніби одна травинка на острові вже утворює оазис, а де за цілий день ходьби побачиш три травинки, там уже прерія; ніби нентакітські остров'яни, аби не загрузнути в піску, ходять по ньому на лижах,

подібних до лапландських снігоступів; ніби вони так ув'язнені, відгороджені, відособлені від усіх людей, одне слово, такі острівні, що у них часом стільці та столи обростають скойками, як спини морських черепах. Але всі ці перебільшення доводять тільки, що Нентакіт — не Іллінойс.

Зверніть увагу на дивовижну легенду про те, як червоношкірі заселили цей острів. Ось ця легенда.

Колись у давнину на новоанглійське узбережжя спустився з неба орел, ухопив у пазури маленького індіанця й поніс його геть. Батько й мати, голосячи, проводжали свою дитину поглядами, аж поки орел зник з очей за обрієм. А тоді вони вирішили плисти навздогін. Після довгого, сповненого небезпек плавання на своїх каное вони натрапили на острів і знайшли там порожню кістяну кліточку — скелетик бідолашного малюка.

Що ж тут дивного, коли оті нентакітці, народившись на морському березі, і прожитку стали шукати в морі! Спочатку збирали на піску крабів та їстівні скойки; осмілівши, забродили в воду з волоком і ловили макрель; набравшись досвіду, почали впливати на човнах у море по тріску; а врешті, спустивши на воду цілий флот великих кораблів, дослідили весь водний світ, оперезали його нескінченним поясом навколосвітніх плавань. Зазирали й у Берінгову протоку, оголосили на всіх морях, улітку й узимку, навесні й восени, довічну

війну найбільшій з живих істот, що пережили потоп, істоті страховинній, подібній до гори! Отому морському Еверестові, морському мастодонтові, наділеному такою величезною неусвідомленою силою, що навіть його переполоху слід боятися, більше, ніж його найбезстрашніших і найлютіших нападів!

І таким чином оті голі нентакітці, оті морські самітники, висипавши зі свого мурашника серед моря, обпливли й завоювали весь водний світ, наче справжні Александри. Вони поділили між собою Атлантичний, Тихий та Індійський океани, як три держави-пірати поділили Польщу. Нехай Сполучені Штати приєднують Мексіку до Техасу, хай поглинають Канаду й Кубу; нехай британці заповнюють усю Індію, хай вивішують свій строкатий прапор на самому сонці, та дві третини поверхні земної кулі належать нентакітцеві. Бо море — його власність; він володіє ним, як імператори імперіями, а інші моряки мають право тільки пропливати через його володіння. Торговельні судна — це всього лиш дуже довгі мости, військові — всього лише плавучі фортеці, і навіть пірати та капери, хоч вони держаться моря, як грабіжники великих шляхів, тільки грабують інші судна, тобто інші часточки суходолу, такі ж, як самі вони, але не здобувають свою поживу з самих бездонних глибин. Тільки нентакітець єдиний живе й розгулює в морях;

тільки він, коли вдатись до біблійної мови, пускається в море на кораблях, переорюючи його в усіх напрямках, наче свій власний лан. Там його дім, там його робота, якої не зупинив би навіть новий потоп, хоч би він затопив усі оті мільйони китайців. Він живе на морі, як перепілки в степу; він ховається між хвилями й видирається на них, як мисливці на сарн видираються на бескеття в Альпах. Цілі роки не бачить він землі, а коли врешті вернеться на неї, та земля пахне для нентакітця якимсь іншим світом, дивнішим, ніж був би Місяць для сина Земної кулі. Мов морська чайка, що не знає землі, а на заході сонця згортає крила й дозволяє хвилям заколисувати себе, отак увечері нентакітець, оточений самим лише морським обрієм, згортає вітрила й лягає спати, а просто під подушкою в нього гуляють табуни моржів і китів.

15 ЧАУДЕР

Аж пізно ввечері маленький «Мох» об'якорився в тихій гавані, і ми з Квіквегом зійшли на берег; тож ми вже не могли того дня впоратись ні з яким ділом — хіба що знайти нічліг та вечерю. У Нью-Бедфорді хазяїн «Кита» порадив нам заїзд свого двоюрідного брата Фінеаса Фойди, запевнивши нас, що той заїзд, «Казани», — один з

найкращих на острові і що той брат Фінеас, як він його називав, славиться своїм чаудером — густою юшкою з риби або молюсків, заправленою салом. Одне слово, він натякнув дуже виразно, що нам найкраще буде залізти ложкою в казан у «Казанах». От тільки пояснення його, як розшукати той заїзд: іти, лишаючи з правого борту жовту комору, поки з лівого борту з'явиться біла церква, а далі, зоставивши її за лівим бортом, повернути на три румби до правого, а потім спитати першого стрічного, — це пояснення спочатку дуже заплутало нас, бо, коли ми подались на розшуки, Квіквег став твердити, що жовту комору — перший наш орієнтир — треба лишити за лівим бортом, а я зрозумів Пітера Гробба так, що за правим. Одначе, трохи поблукавши в темряві та постукавшись кілька разів у двері до мирних жителів, щоб спитати дорогу, ми нарешті добилися до чогось такого, що вже не викликало ніяких сумнівів.

На салінгу старої стеньги, вкопаної перед старими ворітьми, гойдалися два величезні казани — як ті, що в них витоплюють китовий лій. Казани були дерев'яні, пофарбовані в чорний колір. З другого боку стеньги ріжки салінга були відпиляні, і через те стара колода досить-таки нагадувала шибеницю. Може, я був тоді надміру вразливий на такі речі, але при погляді на ту шибеницю я не зміг відігнати невиразних страхів. Мені аж шию зсудомило, коли я

дивився на два неспіяні кінці салінга: так, їх два — один для Квіквега, другий для мене. «Лиха прикмета», — подумав я. Хазяїн заїзду, до якого я потрапив у першому своєму китобійному порту, зветься Гробб; у молитовному домі на мене витріщалися зі стін надмогильні плити, а тут, бач, шибениця! Та ще й два величезні чорні казани! Чи не мають вони нагадувати про казани зі смолою в пеклі?

Та я забув ці міркування, коли вгледів веснянкувату жінку з білявим, аж жовтим, волоссям і в жовтій сукні. Жінка стояла на ганку заїзду під тьмяним, схожим на підбите око, червонястим ліхтарем, який гойдався над дверима, і на всі заставки лаяла якогось чоловіка в ліловій вовняній сорочці.

— Чухрай звідси, — кричала вона, — а то я тебе відчухраю!

— Заходьмо, Квіквегу, — сказав я. — Все гаразд, це місіс Фойда.

Так воно й виявилось. Містера Фінеаса Фойди не було вдома, але він доручив порядкувати всім своїй дружині місіс Фойді, як особі цілком компетентній. Почувши, що нам потрібна вечерея й нічліг, місіс Фойда відклала лайку на пізніше, завела нас до невеликої кімнатки, посадовила за стіл, усіяний рештками чиеїсь недавньої вечері, а тоді обернулася до нас і спитала:

— Тріска чи слимак?

— Цебто яка тріска, шановна пані? — перепитав я дуже чемно.

— Тріска чи слимак? — знову спитала вона.

— Слимак на вечерю? Холодний слимак? Ви це хотіли сказати, місіс Фойда? — відказав я. — Досить холодна й слизька зустріч, як на зимову пору, чи не правда, місіс Фойда?

Та господиня, очевидно, поспішала долятися з чоловіком у ліловій сорочці, що чекав продовження лайки на ганку, і, мабуть, почула тільки слово «слимак», а тому підбігла до відчинених дверей кухні й гукнула:

— Слимак на двох!

— Квіквегу, — спитав я. — Як ти гадаєш: чи вистачить нам двом на вечерю одного слимака?

Одначе тепло та смачні запахи, що ними тягло з кухні, спростовували таку невеселу перспективу. А коли нам подали чаудер, таємниця розкрилася в дуже приємний спосіб. Ох, любі мої друзі, послухайте-но! Той чаудер був зготований з дрібних соковитих слимачків, не більших за ліщинові горішки, заправлений товченими морськими сухарями й тоненько нарізаним свинячим салом, политий маслом і щедро присмачений сіллю та перцем. Плавання в таку холодну погоду розпалило наш апетит, а для Квіквега до того ж це була улюблена страва з дарів моря; крім того, чаудер і

справді був смачнючий, тож ми впоралися з ним дуже швидко. Я відхилився на спинку стільця, щоб передихнути, і мені згадалося, як місіс Фойда спитала щодо слимака й тріски. Я вирішив провести один невеличкий дослід: підійшов до кухонних дверей, з сильним притиском вимовив слово «тріска» і знову сів. За хвилину з кухні ще раз вийнуло смачним пахом, тільки вже інакшим, і незабаром перед нами поставили чудовий чаудер з тріски.

Ми заходились коло нього. Стромляючи ложку в миску, я подумав: а чи не відіб'ється ця страва на наших розумових здібностях? Може, дарма існує ота приказка: «У нього в голові чаудер?»

— Диви, Квіквегу! То не живий вугор у тебе в мисці? Де твій гарпун?

«Казани» були найрибнішим серед усіх рибних місць і цілком заслуговували на свою назву, бо там завжди кипіли казани з чаудером. Риба на сніданок, риба на вечерю, поки вам не почне здаватися, що у вас із-під одежі вже випинаються риб'ячі кістки. Вулиця перед будинком була замощена скойками. Місіс Фойда носила намисто з відполірованих тріскових хребців, а рахункові книги Фінеаса Фойди були оправлені в чудову стару акулячу шкіру. Молоко в заїзді відгонило рибою, і я довго не міг зрозуміти чому, поки одного ранку, прогулюючись берегом поміж рибальськими човнами, побачив

Фінеасову рябу корову, що паслась на рибних покидьках. Вона поважно виступала на піску, і ратиці у неї були взуті у відрізані тріскові голови, наче в капці, ще й дуже стоптані, я вас запевняю.

Докінчивши вечерю, ми дістали каганчик та вказівки місіс Фойди, як пройти до ліжка. Та коли Квіквег уже ступив поперед мене на сходи, господиня простягла руку й зажадала, щоб він віддав їй гарпун: вона, мовляв, не дозволяє держати гарпуни в кімнатах.

— А чому? — поцікавився я. — Кожен справжній китобій кладе свій гарпун до себе в ліжко, та чом би й ні?

— Бо це небезпечне діло, — відповіла вона. — Відколи молодий Стігс, вернувшись з отого нещасливого плавання — вони тоді проплавали чотири з половиною роки й привезли всього трое барил лою, — наклав на себе руки (його знайшли мертвого в моїй задній кімнаті), я не дозволяю постояльцям брати на ніч до спальні таку небезпечну зброю. Отож, містере Квіквег, — вона-бо вже знала, як його звать, — я заберу у вас цю залізяку, а вранці поверну. Але якого чаудеру ви хочете на снідання, хлопці? Слимака чи тріски?

— І того, й того, — відповів я. — Та ще б на переміну зо два копчених оселедці.

КОРАБЕЛЬ

Уночі ми довго укладали плани на завтра. Але, на мій подив і неабияке збентеження, Квіквег заявив мені, що він довго радився з Йоджо — так звали його чорного божка — і той сказав йому двічі чи тричі, та ще й дуже наполегливо, що нам не треба вдвох іти до китобійної гавані, щоб вибрати корабель, на який ми наймемося. Натомість Йоджо дуже серйозно наполягав на тому, щоб вибір корабля полишити на мене самого, бо він, Йоджо, мав намір допомогти нам і вже нагледів той корабель, а коли, я, Ізмаїл, сам піду його шукати, то неминуче натраплю на нього, хоч на перший погляд це буде цілковита випадковість. І на той корабель я повинен негайно найнятись, поки що не зважаючи на Квіквега.

Я забув згадати раніше, що Квіквег у багатьох справах твердо покладався на несхибність присуду Йоджо і на його дивовижну проникливість, а тому обдаровував його щирою шанобою, як досить доброго божка, що, можливо, завжди зичить нам удачі, тільки не завжди спромагається здійснити свої добрі наміри.

Мушу сказати, що ця думка Квіквега, чи радше Йоджо, щодо вибору судна зовсім не сподобалась мені. Доти я покладав у цій справі великі надії на Квіквегову мудрість і досвід, гадаючи, що саме він зуміє вибрати китобійний корабель, якому

найбезпечніше буде довірити наше життя й наші долі. Та всі мої докази не справили на Квіквега ніякого враження, і я мусив змиритися; а тоді зразу взявся за діло рішуче й завзято, щоб уже швидше залагодити цю дрібничку.

Другого ж таки ранку Квіквег зачинився з Йоджо в нашій кімнаті — той день, як мені здалося, був для них чимсь на взірець великого посту чи магометанського рамазану, днем постування, смирення та молитов (я так ніколи й не зміг збагнути цього в подробицях, бо, хоча брався кілька разів, одначе не спромігся засвоїти всі Квіквегові обряди та його тридцять дев'ять заповідей). А я, лишивши товариша поститись і курити люльку-томагавк, а Йоджо — грітись біля жертовного багаття зі стружок, подався до гавані. Повештавшись там довгенько й порозпитувавши кого трапилось, я з'ясував, що тепер у гавані є троє суден, які готуються в трирічне плавання: «Чортиця», «Лагоминка» і «Пеквод». Чому «Чортицю» названо саме так, не знаю; назва «Лагоминка» пояснення не потребує; а «Пеквод», як ви, напевне, самі пригадуєте, — це назва славнозвісного племені массачусетських індіанців, тепер вимерлого, як стародавні мідійці. Я обдивився й обнюхав «Чортицю», від неї перескочив до «Лагоминки» і, нарешті, зійшов на палубу «Пеквода», якийсь час оглядав його, а потім вирішив, що це судно саме для

нас.

Можливо, вам свого часу доводилось бачити чимало незвичайних кораблів: широконосі побережні люгери, гороподібні японські джонки, галіоти, які скидаються на ящики з-під масла, і ще бозна-що; та я ручуся вам, що ви ніколи не бачили такої химерної старої посудини, як отой старий «Пеквод». То був корабель старої школи: не дуже великий і такий старосвітський на вигляд, наче хатинка на курячих ніжках. Старий корпус, обвітрений, промочений дощами, просушений та пропечений сонцем у тайфунах і штилях усіх чотирьох океанів, був темний, як обличчя французького гренадера, що повоював і в Єгипті, і в Сибіру. Вельмишановний ніс його, здавалося, мав бороду. Щогли, вирубані десь на узбережжі Японії, — бо в тих водах «Пеквод» під час шквалу позбувся своїх перших щогл, — стриміли вгору несхитно, ніби три волхви в Кельні.¹⁸

Старезна палуба була вичовгана, нерівна, мов ота шанована прочанами кам'яна плита в Кентерберійському соборі, на якій сплив кров'ю

¹⁸ В Кельнському соборі зберігаються «мощі» трьох волхвів з євангельської легенди, привезені до Кельна з Константинополя в XII ст.

Бекет.¹⁹

Та до всіх цих старожитностей були додані нові дивовижні риси, ще свідчили про бурхливе ремесло, якому корабель служив уже понад півсторіччя. Старий капітан Пелег,²⁰ що багато років був на «Пекводі» старшим помічником, поки не розжився на власне судно, а потім відійшов на спочинок, — цей старий Пелег, коли був старшим помічником, чимало додав до первісної гротескності «Пеквода», прибравши його в оздобу, дивні як своїм матеріалом, так і виконанням; з ними могли б зрівнятись хіба що різьблений щит та ложе Торкіл-Гакра.²¹

«Пеквод» був прикрашений пишно, наче якийсь варварський імператор Ефіопії, чия шия аж згинається від ваги висюльок з полірованої слонової

¹⁹ Бекет Томас (1118–1170) — англійський церковний діяч, архієпископ Кентерберійський. Виступав проти короля Генріха II і був убитий його рицарями в соборі.

²⁰ Пелег і (нижче) Білдед — імена персонажів Старого завіту. У Новій Англії були дуже поширені біблійні імена.

²¹ Торкіл-Гакр — один з вождів датчан, що заволоділи Аглією наприкінці X ст. За легендою, його подвиги були вирізьблені на його ліжку.

кістки. Він був повний мисливських трофеїв. Це був якийсь корабель-дикун, що прикрашував себе добутими в бою кістками ворогів. Відкриті, не позашивані дошками фальшборти нагадували одну суцільну щелепу, так вони були внизані довгими, гострими зубами кашалотів, позабиваними замість нагелів,²² щоб прикріплювати старі конопляні жили та сухожилки. І жили ті не були пропущені крізь блоки, вирізьблені з суходільної деревини, а швидко бігали по коліщатках з морської кістки. «Пеквод» зневажав новітні штурвальні колеса і мав на своїй вельмишановній кормі румпель; той румпель був суцільний, хитромудро вирізьблений з довгої, вузької нижньої щелепи його спадкового ворога — кашалота. Стерничий, що тримав у руках цей румпель під час бурі, почував себе так, наче татарин, що стримує баского коня, вхопивши його за храпи. Величне судно, але чомусь украй смутне!.. Та всі величні речі бувають позначені печаттю смутку.

Обвівши поглядом ют, палубу, чи нема там когось наділеного владою, щоб запропонувати себе як кандидата в матроси для майбутнього плавання, я спочатку не побачив нікого; але мені не міг не впасти в око якийсь химерний намет, чи, краще сказати, курінь, або вігвам, поставлений трохи позаду грот-

²² Нагель — дерев'яний цвях

щогли. Видно було, що то споруда тимчасова, встановлювана тільки в гавані. Форму вона мала конічну, була футів з десять заввишки і складалася з довгих, широких пластин гнучкої кістки, взятих із середньої, найвищої частини щелеп grenландського кита. Поставлені кружка, ширшими кінцями на палубу, вужчими кінцями вони сходились угорі докупи, були там зв'язані і на шпичастому вершечку утворювали китичку з відщеплених, вистріпаних волокон, що колихались на вітрі туди й сюди, ніби чубчик на маківці якогось старого ватага індіанського племені потовотами. Трикутний отвір був звернений до носа корабля, і той, хто сидів усередині, міг бачити все, що робилося спереду.

Ось у цьому химерному приміщенні я нарешті розгледів чоловіка, що, як видно було з його вигляду, мав тут владу, а в цю опівденну годину, коли на судні припинилася всяка робота, яка велась під його наглядом, відпочивав від тих трудів. Він сидів на старосвітському дубовому стільці, густо помережаному химерним різьбленням; сидіння того стільця було виплетене з міцних смужок того самого пружного матеріалу, що з нього споруджено вігвам.

У зовнішності цього літнього чоловіка не було, можливо, нічого незвичайного; засмаглий і м'язистий, як більшість старих моряків, він був одягнений у каптан з грубого синього «лоцманського» сукна, скроєний на квакерський

манір, і привертала увагу хіба що тонка, майже мікроскопічна мережка дрібних зморщечок біля очей; такі зморщечки бувають у людей, що багато років провели в морі, серед жорстоких бур, і часто мусили дивитися проти вітру: адже тоді м'язи навколо очей весь час напружені. Такі зморшки додають особливої виразності гнівному поглядові.

— Ви капітан «Пеквода»? — спитав я, підійшовши до входу в курінь.

— Ну, а коли я капітан «Пеквода», то що ти хочеш від мене? — відказав він.

— Я хотів найнятись на судно.

— Та невже? Я бачу, ти не з Нентакіту. Плавав коли на китолові?

— Ні, сер, не плавав.

— І нічогісінько не тямиш у китоловстві? Так чи ні, га?

— Нічогісінько, сер. Та я певен, що скоро навчусь усього. Я кілька років ходив у море на торговельному судні й гадаю, що...

— К бісу твої торговельні судна. Зі мною про такі дурниці не балакай. Ти бачиш оту свою ногу? Я її тобі вирву з корми, як ти ще раз ляпнеш мені про торговельні судна! Ти ба — торговельні судна! Ще, мабуть, і пишаєшся бозна-як, що служив на тих торговельних суднах... Ти краще скажи мені, чого це тобі раптом забандюрилося найнятись на китолов, га? Щось воно тхне непевним, чуєш? А може, ти в

піратах був, га? Може, ти обікрав, свого капітана, га? Може, ти надумав повбивати командирів судна, як тільки вийдемо в море?

Я запевнив його, що мені й на думку таке не спадало. Я бачив, що під машкарою цих напівжартівливих звинувачень у цьому старому морякові, квакері, нентакітці живуть усі остров'янські упередження, недовіра до всіх чужинців, котрі не походять з Кейп-Коду або Мартас-Віньярду.

— То чого це тобі заманулось на китобійне судно? Я хочу це знати, перше ніж найму тебе.

— Та просто мені цікаво, сер, — що воно таке китобійний промисел. І світ побачити хочеться.

— Цікаво, що таке китобійний промисел, кажеш? А ти бачив коли капітана Ахав?

— А хто це такий — капітан Ахав?

— Еге ж, еге ж, я так і думав. Капітан Ахав — це капітан цього судна.

— Ну, то я помилився, сер, Я гадав, що розмовляю з самим капітаном.

— Ти розмовляєш із капітаном Пелегом — ось із ким ти розмовляєш, хлопче. Моя й капітана Білдеда робота — споряджати «Пеквод» у плавання, забезпечувати його всім, чим треба, в тому числі командою. Ми власники судна на паях і комерційні агенти. Та що я хотів тобі сказати: коли тобі, як ти щойно хвалився, цікаво, що це таке китобійний

промисел, то я тобі можу показати, що воно таке, поки ти ще не вліз у це діло з головою — так, що назад буде пізно. Глянь на капітана Ахава, хлопче, і ти побачиш, що в нього тільки одна нога.

— Тобто як, сер? Ви хочете сказати, що другу йому відкусив кит?

— Відкусив кит? Юначе, її зжер, зжував, схрупав найстрахітніший пармацетник, та ще й разом з човном! Ой-ой-ой!

Мене трохи стривожив цей вибух почуттів, а може, й зворушило щире співчуття, яке звучало в заключному вигуку, але я відповів так спокійно, як тільки міг:

— Я не маю сумніву, сер, що ви кажете правду, але звідки ж я мав знати, що саме той ваш кит був такий надзвичайно хижий та лютий. А втім, і справді можна було здогадатися по самій пригоді.

— Слухай, хлопче, слова в тебе якісь аж надто м'які, беззубі, наче ти й не вмієш сказати гостріше. Ти й правда бував уже в морі? Не брешеш?

— Сер, — відповів я. — Здається, я вже повідомив, що чотири рази ходив у море на торговельному...

— Годі! Ти не забувай, що я сказав тобі про твої торговельні судна, і не дратуй мене, чуєш? Не хочу я слухати про них. Та давай уже порозуміємось. Я тобі показав одним краєчком, що воно таке китобійний промисел. Ти ще й тепер хочеш

найнятись до нас?

— Хочу, сер.

— Славно, славно. Ну, а стане в тебе духу пожбурити гарпун живому китові в горлянку, а тоді й самому стрибнути за тим гарпуном? Відповідай, хутко!

— Стане, сер, коли вже неминуче треба буде так зробити, тобто коли вже не буде іншої ради... Та сподіваюся, що цього не трапиться.

— Знову славно. Але ж ти надумав найнятись на китолова не тільки аби скуштувати самому, що воно таке китобійний промисел, а ще й світ хотів побачити? Чи не так ти сказав? Здається, так? Ну, то йди отуди, на ніс, та подивись у навітряний бік. А тоді вернешся й скажеш, що ти там бачив.

Якусь мить я стояв трохи спантеличений цією химерною вимогою, не знаючи, як її сприймати: поважно чи за жарт. Але всі зморщечки біля очей капітана Пелега стяглись в один похмурий погляд, і я кинувся виконувати наказ.

Перейшовши на ніс корабля, я подивився звідти в навітряний бік. Заякорене судно, погойдуючись на припливній хвилі, саме поверталось носом до чистого моря. Краєвид переді мною був безмежний, але вкрай одноманітний і невеселий; я не міг добачити аніякісінького розмаїття.

— Ну, то доповідай, — сказав Пелег, коли я

вернувся. — Що ти там побачив?

— Небагато, — відказав я. — Вода, та й усе. Правда, обрій чистий, але, здається, насувається шквал.

— Ну, то якого ж іще світу хочеш ти побачити? Хочеш обійти мис Горн, аби надивитися на отаке самісіньке, га? Хіба ти мало бачиш світу, не сходячи з місця?

Я знову трохи спантеличився, але мені неодмінно треба було вирушити в море на китобійному судні, а «Пеквод» — судно не гірше за інші; як на мене, то воно найкраще з усіх, і все це я знову сказав капітанові Пелегові. Переконавшись, що моя постанова тверда, він висловив готовність найняти мене.

— Можеш, коли хочеш, тут-таки підписати умову, — додав він. — Ходімо зі мною. — І повів мене на палубу, до капітанської каюти.

Там сидів на поперечному брусі якийсь украй чудний на вигляд чолов'яга. Виявилось, що це капітан Білдед: він разом з капітаном Пелегом був одним з найбагатших серед пайових власників судна, бо інші паї, як то часто буває в цих краях, належали численним дрібним рантьє — вдовам, сиротам, годованцям. Кожне з них оплатило в судні половину шпангоута, або фут палубного настилу, або цвях чи два. Нентакітці вкладають свої гроші в китобійні судна так само, як ви вкладаєте свої в

надійні державні папери, що дають добрий процент.

Білдед, як і Пелег, — та, власне, й більшість нентакітців, — був квакером, бо перші поселенці на цьому острові належали саме до цієї секти, — донині його жителі загалом незвичайною мірою зберігають характерні прикмети квакерства, тільки в суміші з багатьма іншими рисами натури, часто зовсім чужими йому, навіть несумісними з ним. Бо декотрі з цих квакерів — найзухваліші відчайдухи серед усіх моряків та китобоїв. Вони — бойові квакери, квакери з лихвою.

Отож серед них є чимало людей, що мають біблійні імена — цього звичаю на острові дотримуються напрочуд ревно, — і змалечку, природним шляхом засвоїли пишномовну квакерську говірку, зокрема звичку звертатися до всіх на «ти», але не фамільярно, а урочисто, ніби вони кажуть не «ти», а «о ти!», — і водночас їхнє життя таке сповнене карколомних пригод, відваги, зухвальства й непогамовності, що зі згаданими вище невігубними, набутими змалечку якостями змішуються тисячі яскравих рис вдачі, гідних хіба скандінавського вікінга або поетичного язичника-римлянина. А коли такі риси поєднуються в людині, від природи наділеній великою силою духу, в ЛЮДИНІ з могутнім мозком, і потужним серцем, а до того ж привченій мислити нетрадиційно і незалежно незліченними довгими нічним вахтами в

далеких морях, під небаченими в нас сузір'ями, в людині, що черпала всі життєві враження, приємні й страшні, прямо з чистого, щедрого й довірливого серця природи і переважно завдяки цьому, хоч і не без допомоги випадкових сприятливих обставин, навчилася сміливої, крутої й гордої мови, — така людина вирізняється з усього народу як могутня, велична постать, створена для високих трагедій. І коли навіть на самому денці її вдачі таяться чи то природжені, чи то набуті хворобливі нахили, яких вона чи не може подолати, чи не дуже й прагне, — це нітрохи не зменшує драматизму. Бо всі трагічно великі люди завдячують ту свою трагічну велич саме якійсь хворобливості. Тож будьте певні, о юні честолюбці: всяка земна велич — це тільки хвороба. Одначе ми тепер маємо справу з людиною не такою, а зовсім інакшою; і все ж, коли в цій людині є щось незвичайне, то це також наслідок квакерства, тільки іншої відміни його, зумовленої іншими обставинами.

Як і капітан Пелег, капітан Білдед був заможний китобій, що вже пішов на спочинок. Та на відміну від капітана Пелега, який ні на крихту не дбав про так звані «поважні речі», ба навіть більше — вважав ті самі «поважні речі» марницею з марниць, — капітан Білдед не тільки змалечку дістав виховання, відповідне поглядам найсуворішого нентакітського квакерства, а й усе його подальше

життя, зокрема те, що він побачив стільки голеньких, гарненьких остров'янок за мисом Горн, — усе це ані на йоту не зачепило в ньому природженого квакера, не розстебнуло бодай одного гапличка на його жилетці. І все ж, попри таку незмінність, достойному капітанові Білдедові трохи бракувало звичайнісінької послідовності. Хоч із релігійних мотивів він відмовлявся брати в руки зброю для захисту країни від чужоземних напасників, та сам поводився по всій Атлантиці й Тихому океану як напасник; завзятий ворог розлиття людської крові, сам він, одначе, не скидаючи свого простого квакерського каптана, розливав кров левіафанів цілими річками. І яким чином тепер, вступивши в сповнену роздумів вечірню пору свого життя, побожний Білдед примирював у своїх спогадах ці речі, я не знаю; та вони, здається, не дуже його й непокоїли, і дуже ймовірно, що він давно вже прийшов до мудрого й розважного переконання, ніби релігія — це одне діло, а повсякденне життя в нашому світі — зовсім інше. Бо в цьому світі виплачують дивіденди. Піднявшись від малого юнги в куценькій одежині з найубогішої рядюги до гарпунника в гарній безрукавці з викругленими полами, а далі ставши старшиною китобійного човна, першим помічником капітана, капітаном і, врешті, судновласником, Білдед, як я вже згадував, закінчив свою повну пригод кар'єру в достойному

віці — шістдесят років, — зовсім відійшовши від справ і присвятивши решту днів своїх спокійному споживанню чесно заробленої ренти.

Так ось, цей Білдед, мушу на превеликий свій жаль відзначити, здобув славу невинного старого жмикрута, а за часів морської служби — суворого, немилосердного визискувача підлеглих. Мені розповідали в Нентакіті — хоча повірити в це й нелегко, — ніби, коли він командував старим китобійним кораблем з Каттегату, його команду по прибутті до порту майже всю перенесли з корабля до шпиталю, такі змучені та покалічені були ті люди. Як на побожну людину, а надто на квакера, він був, лагідно кажучи, занадто твердошкурий. Правда, він, кажуть, ніколи не лаяв своїх підлеглих, але якимсь чином умів вичавлювати з них неймовірно багато тяжкої, нелюдськи напруженої праці. Коли Білдед служив старшим помічником капітана, від пильного погляду його бурих очей будь-хто з команди щулився, мерщій хапався за молоток, чи за швайку, чи за абищо і починав працювати мов несамовитий — байдуже, що то була за робота. Лінощі, неробство при його появі танули, зникали, і вся його постать являла собою яскраве втілення практичної вдачі. На його довгих сухих кістках не було й унції зайвої плоті, він не носив навіть бороди, бо його підборіддя ощадливо вкривав м'який пушок, подібний до витертого ворсу на його крислатому капелюсі.

Оце такий був чоловік, що сидів на поперечному брусі, коли я вслід за капітаном Пелегом увійшов до каюти. Та каюта була зовсім низенька, і в ній, прямий, мов кілок, сидів старий Білдед: він завжди сидів так, ні на що не спираючись, аби не витиралася спина. Поруч нього лежав капелюх із широкими крисами; ноги в Білдеда були поставлені рівненько, бурий каптан застебнутий під саму шию, на носі він мав окуляри і з глибокою увагою читав грубезну книгу.

— Білдеде! — гукнув капітан Пелег. — Знов читаємо, еге? Ти вже, скільки я знаю, тридцять років довбеш оту Біблію. Ну, багато вже подужав, Білдеде?

Давно вже звиклий до таких блюзнірських балачок з уст свого давнього друзяки-моряка, Білдед наче й не помітив нешанобливого тону. Він спокійно звів очі, побачив мене й глянув на Пелега запитливо.

— Каже, що хоче до нас, Білдеде, — пояснив Пелег. — Найнятись хоче.

— Істинно хочеш? — глухим голосом спитав Білдед, обернувшись до мене.

— Істинно хочу, — відповів я, мимохіть наслідуючи квакерську говірку.

— Як він тобі здається, Білдеде? — спитав Пелег.

— Годиться, — відповів Білдед, обдивившись мене, а тоді знову схилився над книжкою й досить

голосно замурмотів, читаючи.

Я подумав, що зроду ще не бачив такого химерного старого квакера. А надто химерна була різниця між ним і галасливим Пелегом, його давнім приятелем і колегою-моряком. Та я не сказав нічого, тільки уважно оглядівся довкола себе. А Пелег відчинив скриню, видобув звідти суднові папери, поставив перед собою чорнильницю, взяв ручку з пером і сів за столик. Мені спало на думку, що саме час обміркувати, на яких же умовах я згоден найнятись у китобійний рейс. Я вже знав, що в цьому промислі не одержують платні, але вся команда, з капітаном включно, дістає певні частки від прибутку, звані паями, і що ці паї пропорційні важливості обов'язків того чи того члена екіпажу. Я розумів також, що, будучи в китоловстві зеленим новачком, не зможу дістати великий пай; та все ж я вважав себе вже більш-менш бувалим моряком, умів стернувати, сточувати линви тощо, а тому був певен, що мені — як судити з усього, що я чув, — запропонують принаймні одну двісті сімдесят п'яту частину чистого прибутку, який дасть плавання, — хай, там уже скільки буде того прибутку. І хоч двісті сімдесят п'ятий пай, як висловлюються китобої, це досить «далекий пай», та все ж це краще, ніж нічого, і коли рейс пройде успішно, цього паю вистачить на оплату одежі, яку я зношу в плаванні, не кажучи вже про те, що три роки я не платитиму й мідяка за харчі

та помешкання.

Можливо, хтось подумає, що це не дуже вдалий шлях до нагромадження царських багатств, — та й справді, це зовсім невдалий шлях до такої мети. Одначе я належу до тих людей, котрі ніколи не прагнули царського багатства, і буваю цілком задоволений тоді, коли світ ладен давати мені харч та помешкання, поки я перебуваю в цьому, так би мовити, заїзді «Під грозовою хмарою». І загалом я гадав, що двісті сімдесят п'ятий пай для мене буде цілком справедливий, але не здивувався б і тоді, коли мені, зваживши на мої широкі плечі, запропонували б двохсотий.

Щоправда, одна річ не дозволяла мені дуже вірити в те, що я одержу щедрий пай: на березі я вже встиг почути дещо і про капітана Пелега, і про його примхливого старого приятеля Білдеда. Оскільки вони були головними пайовиками «Пеквода», всі інші, дрібніші, розпорошені пайовики доручили порядкувати на судні саме їм двом. І я здогадувався, що слово того старого скнари, Білдеда, напевне важить дуже багато при найманні екіпажу, надто ж тепер, коли я побачив, що він сидить, тут, на «Пекводі», відчуває себе в цій каюті як удома і читає Біблію, наче вдома перед каміном. Та поки Пелег марно силкувався застругати складеним ножиком перо, старий Білдед, на мій неабиякий подив (коли зважити, що він був тут вельми зацікавленою

особою), не звертав на нас аніякісінької уваги, а мурмотів собі. далі, схилившись над книгою: «Не *складайте* собі скарбів на землі, де їх нищить міль...»

— Ну, капітане Білдеде, — перебив його Пелег, — що ти скажеш: який пай ми покладемо цьому юнакові?

— Тобі краще знати, — могильним голосом відповів Білдед. — Сімсот сімдесят сьомий буде не забагато, правда? «...де нищить їх міль та іржа, а *складайте* ...»

«Авжеж, з такого паю *наскладаєш!* — подумав я. — Оце-то *поклали!* Сімсот сімдесят сьомий пай! Так, старий Білдеде, ти твердо вирішив *покласти* мені такий пай, щоб я нічого не міг *наскладати* на цьому світі, де міль та іржа нищать скарби земні. Так, так, справді, це надзвичайно далекий пай. І хоч таке велике число — аж сімсот сімдесят сім! — спочатку могло б викликати в людини з суходолу оманливе враження, та досить трохи подумати, і стане ясно, що хоча це число й справді немале, одначе коли всього лиш замінити «сім» на «сьомий», то ви зразу побачите, що сімсот сімдесят сьома частина одного цента — це куди менше, ніж сімсот сімдесят сім золотих дублонів». Отак подумав я в ту хвилину.

— Ти що, здурів, Білдеде? — вигукнув Пелег. — Невже ти хочеш пограбувати цього

хлопця? Треба дати йому більше.

— Сімсот сімдесят сьомий, — знову сказав Білдед, не підводячи очей, і замурамотів далі:— «...бо де скарб твій, там буде й серце твоє!»

— Я запишу йому трьохсотий пай, — сказав Пелег. — Чуєш, Білдеде? Трьохсотий пай, я сказав.

Білдед відклав книгу, поважно обернувся до нього й відказав:

— У тебе щедре серце, капітане Пелегу, але ж не забувай і обов'язку перед іншими власниками цього судна. Адже багато їх — удови та сироти. І як ми надто щедро винагородимо цього юнака, то віднімемо хліб у цих вдів та сиріт. Сімсот сімдесят сьомий пай, капітане Пелегу!

— Слухай, Білдеде! — загорлав Пелег, схопився й затупцяв по каюті.— Грім би тебе побив, капітане Білдеде! Якби я тебе слухався в цих ділах, то досі вже мав би такий тягар на сумлінні, що він потопив би найбільший корабель, який лишень плавав будь-коли за мис Горн!

— Капітане Пелегу, — не змінюючи тону, відказав Білдед. — Яка осадка в твого сумління — чи десять дюймів, чи десять сажнів, — я не знаю, але ти як був, так і зостанешся людиною безсердечною, капітане Пелегу, і я дуже боюся, що сумління твоє діряве й воно раніше чи пізніше потопить тебе в гесні вогненній, капітане Пелегу.

— В гесні вогненній! В гесні вогненній! Ти

мене ображаєш, Білдеде, так ображаєш, що годі стерпіти! Це ж несвітська образа — сказати людині, що їй судилося пекло! Стонадцять громів! Як ти мені ще раз таке скажеш, Білдеде, терпець мені урветься, і я... і я... я проковтну живого цапа з шерстю й з рогами. Геть із каюти, геть облудний, брудний паскуднику! Звійся геть!

Викрикнувши громовим голосом ці слова, він кинувся на Білдеда, але той навдивовижу спритно й швидко ухилився.

Наляканий такою несподівано бурхливою сваркою між двома головними власниками судна, в чийх руках до того ж була влада, я вже почав вагатися: чи не облишити думку про те, щоб вирушити в плавання на судні, яке належить таким непевним власникам і таким запальним капітанам. Я ступив від дверей убік, щоб дати дорогу Білдедові: адже той, я був певен, зараз прожогом утече від розбудженого в Пелегові гніву. Та він, на мій подив, спокійнісінько сів собі знову на брус і, як видно, зовсім не збирався втікати. Певне, він давно звик до цього нерозкаяного грішника Пелега. А той, певне, витративши увесь свій запал, сів за стіл, лагідний, наче ягнятко, хоча ще трохи тіпався від нервового збудження.

— Фю! — свиснув він нарешті.— Здається, шквал пройшов за завітряним бортом. Білдеде, ти колись умів добре гострити гарпуни, загостри мені

перо, чуєш? Бо мій ніжик давно не куштував бруска. От так: дякую, Білдеде. То як тебе звать, юначе? Ти наче сказав, що Ізмаїлом? Ну, гаразд, Ізмаїле, я тебе запишую на трьохсотий пай.

— Капітане, сказав я тоді,— у мене є один приятель, він теж хоче найнятись. Привести його завтра?

— Аякже! — відповів Пелег, — Приводь, подивимось на нього.

— А якого пая захоче він? — простогнав Білдед, зводячи погляд від книги, в яку знов устромив носа.

— Ет! Це не твій клопіт, Білдеде, — огризнувся Пелег. — А твій приятель полював коли на китів? — спитав він, обернувшись до мене.

— Він їх убив стільки, що я й порахувати не годен, капітане.

— Ну, то приводь його.

Я підписав папери й пішов, певнісінький, що того ранку впорався з ділом дуже добре і що «Пеквод» — саме те судно, яке вибрав для нас Йоджо, щоб воно занесло нас із Квіквегом за мис Горн.

Та не встиг я відійти далеко, як мені спало на думку, що я ж так і не побачив капітана, з яким маю вирушати в плавання; правда, так буває частенько, що китобійне судно спорядять повністю, наберуть весь екіпаж, і аж тоді вперше з'являється капітан,

аби прийняти судно під свою команду. Адже часом рейси бувають такі тривалі, а проміжки між ними такі короткі, що коли капітан має родину або в нього є ще якась дуже пильне діло на березі, то він не тратить свого часу на судно в порту, а полишає власникам споряджати його в нове плавання. Проте побачити того капітана, в чії руки збираєшся безповоротно віддати себе, ніколи не завадить. Я вернувся, розшукав капітана Пелега й спитав його, де можна знайти капітана Ахав.

— А навіщо тобі капітан Ахав? Усе гаразд, ти вже прийнятий.

— Так, але я хотів би його побачити.

— Навряд чи це тобі зараз удасться. Я не знаю до пуття, що з ним таке, але він сидить, замкнувшись, удома. Ніби нездужає, чи що, хоча на хворого він не схожий. Ні, ні, він не хворий, але щось із ним негаразд. Він навіть мене не хоче бачити, хлопче, то навряд чи схоче побачити тебе. Він химерний чоловік, наш капітан Ахав, багато людей так кажуть, але він непоганий чоловік. Не бійся, не бійся, він тобі сподобається. То велика людина, безбожно велика, бо він і сам — як бог, наш капітан Ахав. Він багато не говорить, та вже як заговорить, то будеш слухати. Затям собі, я тебе попереджую: Ахав не проста людина, він і в коледжах учився, та й серед канібалів жив; море йому не дивина, бо він і більші дива бачив, він стромляв свого

блискавичного списа в могутніших і дивніших ворогів, ніж кити. О, той Ахавів спис! Такого несхибного, такого надійного більше нема на всьому нашому острові. Е, то не капітан Білдед! І не капітан Пелег! То Ахав, хлопче, а ти ж сам знаєш, що стародавній Ахав²³ був вінчаним царем!

— І до того ж лихим царем. Коли того розпусного царя вбили, то хіба не лизали його кров собаки?

— Ану, підійди-но сюди. Ближче, ближче! — сказав Пелег з таким значущим виразом в очах, що я аж злякався. — Слухай-но, хлопче: гляди ніколи не кажи цього на борту «Пеквода». І ніде цього не кажи. Капітан Ахав не сам вибирав собі ім'я. То була дурна примха його темної, навіженої матері, вдови, — вона померла, як йому був усього рік. І все ж стара індіанка Тістіг з Гейхеда сказала, що це ім'я так чи інакше виявиться пророчим. І, може, ще якісь недотепи, такі, як вона, торочитимуть тобі про це. То я хочу тебе попередити: це брехня. Я добре знаю капітана Ахава, бо колись плавав у нього помічником. Я його знаю: він добряга, не побожний добряга, як Білдед, а лайливий добряга, як оце я, хоч куди мені до нього. Так, так, я знаю, він ніколи не

²³ А х а в — самарійський цар, згадуваний у біблійній Першій книзі царів як символ неправедності.

був дуже веселий, і знаю, що в останньому рейсі, вже як пливли додому, він якийсь час був трохи не при собі, та це через те, що в нього прикро щеміла ще не загоєна кукса, це кожен може зрозуміти. І знаю, що відколи в останньому плаванні той проклятий кит відкусив йому ногу, він став якийсь понурий — страшенно понурий, а часом і шалений. Та це все минеться. І запевняю тебе, затям це раз назавжди, що краще плавати з понурим, та путящим капітаном, ніж із веселим, та нікудишнім. Бувай здоров і не паплюж капітана Ахава за те лише, що йому дісталось таке негарне ім'я. Крім того, синку, він же має дружину: ще й трьох рейсів не минуло, як вони побрались, така тиха, віддана жінка, і в старого з тою молодого жінкою є дитина, тож як ти вважаєш: чи може Ахав бути до краю, безнадійно лихою людиною? Ні, ні, хлопче. Хай який він не є, позначений, проклятий, але Ахав має людське сумління!

Я вертався з гавані в глибокій задумі: те, що мені випадково відкрилось про капітана Ахава, сповнило мене якимсь невиразним і болючим неспокоєм. Воднораз я вже відчував до нього якесь дивне співчуття й жаль — сам не знаю через що; хіба, може, через те, що він таким страшним чином позбувся ноги. Але відчував я і якийсь дивний, шанобливий острах перед ним — власне, і не острах, а сам не знаю що, не знаю, як його й назвати чи

змалювати. Але те почуття було в мені, і воно анітрохи не відштовхувало мене від капітана, хоч мене й дратувала трохи його таємничість, дарма що я так мало знав про нього тоді. Та помалу мої думки звернули на інші стежки, і загадковий Ахав вилетів поки що мені з голови.

17 РАМАЗАН

Квіквегів рамазан, чи піст, чи умертвіння плоті, мав тривати цілий день, тому я вирішив не турбувати його до вечора, бо я звик глибоко шанувати будь-чий релігійні обряди, хоч би якими кумедними вони здавались, і не зміг би злегковажити навіть молитовного зібрання мурашок, що поклоняються мухоморові, чи тих створінь у деяких частинах нашої земної кулі, які з не баченою на інших планетах догідливістю схиляються перед статуєю померлого багатія тільки тому, що він був володарем незміряних земель та маєтків, якими й досі порядкують від його імені, одержуючи з них прибуток.

Я гадаю, що ми, добрі християни-пресвітеріани, повинні бути в цих справах поблажливими й не вважати себе так безмірно вищими за інших смертних — поган чи там ще когось, бо у них, мовляв, якісь нерозумні погляди на

ці речі. Ось, приміром, Квіквег дотримується якихось украй безглузких уявлень про свого Йоджо та про рамазан. Ну то й що? Мабуть же, він гадає, ніби знає, що робить; він задоволений — ну й нехай собі. Ніякі суперечки з ним нічого не дали б, і я кажу: не чіпайте його, у бога вистачить милосердя на всіх — і на пресвітеріан, і на поган, бо ми всі, так чи інакше, тяжко схиблені з розуму і дуже потребуємо, щоб нам його направили.

Надвечір, будучи певним, що всі Квіквегові обряди та ритуали вже скінчились, я піднявся нагору до нашої кімнати й постукав у двері, але відповіді не почув. Я спробував відчинити двері, та вони були замкнені зсередини.

— Квіквегу! — тихо покликав я крізь замкову шпарку. Мовчанка... — Чуєш, Квіквегу? Чого ти не озиваєшся? Це я, Ізмаїл!

Та з кімнати — ні звуку. Я почав тривожитись. Я ж, здається, дав йому так багато часу... Може, з ним стався апоплексичний удар? Я заглянув у замкову шпарку, але двері були навпроти порожнього кута, і я побачив тільки стіну та бильце в ногах ліжка. Я дуже здивувався, вгледівши під стіною дерев'яне держално Квіквегового гарпуна: адже хазяйка напередодні ввечері, перше ніж завести нас до спальні, відібрала його у Квіквега. «Дивно», — подумав я; та хай там як, а гарпун стоїть у кімнаті, то напевне й сам Квіквег тут, бо він майже

ніколи — чи таки ніколи — не виходить з дому без нього.

— Квіквегу! Квіквегу!

Знов мовчанка. Мабуть, щось таки скоїлось. Апоплексичний удар! Я спробував висадити двері, але вони не піддавались. Я збіг сходами вниз і поділився своїми підозрами з першою людиною, яку стрів: зі служницею.

— Ой! Ой! — залементувала вона. — Я й сама вже думала, що там щось негаразд. Я пішла прибрати ліжко після сніданку — замкнено, і в кімнаті — ні шелесь. І цілий день було отак тихо. Та я подумала, що ви, може, пішли кудись обидва, а кімнату замкнули, щоб хто речей не покрав. Ой! Ой! Пані! Господине, гвалт! Місіс Фойда, нещастя! Постояльця грець побив! — і, голосно волаючи, побігла до кухні, а я за нею.

Незабаром з'явилась місіс Фойда зі слоїком гірчиці в одній руці та карафкою оцту в другій: вона щойно ревізувала запаси приправ, а разом лаяла кухонного служку-негренья.

— Де у вас дровітня? — крикнув я. — Біжіть, ради бога, принесіть що-небудь, щоб виламати двері, — сокиру абощо. З ним стався апоплексичний удар, я вам кажу! — і знов хтозна-нащо побіг сходами нагору з порожніми руками. Але місіс Фойда перепинила мене, ставши на дорозі із слоїком гірчиці, карафкою оцту і своїм не менш кислим

ВИДОМ.

— Що з вами, юначе?

— Дайте сокиру! Ради бога, біжіть по лікаря, поки я виламуватиму двері!

— Слухайте-но, — сказала господиня, поставивши карафку на підлогу, щоб мати хоч одну руку вільну. — Послухайте, що це ви балакаєте? Ви хочете ламати мої двері? — і схопила мене за руку. — Що це ви надумали? Що сталося, моряче?

По змозі спокійніше, але й не гаючись я пояснив їй, у чому річ. Вона задумалась на мить, несвідомо притуливши карафку з оцтом збоку до носа, а тоді вигукнула:

— Ні! Я його не бачила, відколи поставила там!

І побігла до комірчини під сходами. Зазирнула туди, вернулась і сказала, що гарпуна немає.

— Він зарізався! — закричала вона. — Те саме зробив, що й сердега Стігс!.. Ще одне укривало пропало!.. Хай господь змилосердиться над його нещасною матір'ю! Це ж мені розор, та й годі! А сестри в бідолахи не було? Та де ж те дівчисько!.. Бетті, біжи до маляра Пасткінса, хай намалює табличку, що «самогубство тут не дозволяється, і курити в залі заборонено», щоб уже за одним замахом двох зайців убити. Зарізався! Боже, змилосердься над його духом! Що це там за грюкіт? Юначе, стійте!

І, збігши сходами вслід за мною нагору, вона схопила мене, саме як я знову збирався висадити двері.

— Не смійте! Я не дозволю ламати своє майно. Сходіть до слюсаря, тут є один недалечко, якусь милю звідси. Та стривайте! — вона сягнула рукою в кишеню збоку. — Оцей ключ, здається, підійде. Спробуймо. — І, встромивши ключ у замок, крутнула ним. Та шкода! Квіквег не тільки замкнувся на ключ, а й засунувся на засув.

— Доведеться виламати, — сказав я і вже відійшов трохи далі, щоб ударити з розгону, та господиня знов учепилася в мене, закликаючи не ламати її добра. Але я вирвався і вдарив у двері всією своєю вагою.

З гучним тріском двері розчахнулися, клямка вдарила в стіну, оббитий тиньк злетів аж до стелі. І що ж ми побачили? Боже праведний! Квіквег, спокійнісінький, зосереджений, сидів навпочіпки посеред кімнати, а на маківці в нього стояв Йоджо. Мій товариш навіть не оглянувся, коли ми ввійшли: сидів, дивлячись перед себе, мов статуя, майже без ніяких ознак життя.

— Квіквегу, — сказав я, підійшовши до нього. — Квіквегу, що з тобою?

— Невже він просидів отак увесь день? — подивувалась господиня.

Та що ми не казали, нам не пощастило витягти

з нього й слова. Мені просто-таки захотілось турнути його, щоб він уже не сидів так, бо це годі було стерпіти — такою незручною, неприродною, вимушеною здавалась його поза, а надто як згадати, що він, напевне, просидів так уже вісім чи дев'ять годин і, на додачу, весь цей час нічого не їв.

— Місіс Фойда, — сказав я, — хай там як, а він принаймні живий. Зоставте нас самих, коли ваша ласка, і я вже якось сам залагоджу це чудне діло.

Зачинивши за господинею двері, я спробував умовити Квіквега сісти на стілець, та марно. Він сидів, як сидів, і що я не робив, як не впадав коло нього, як не улещав його, та він не ворухнувся, не відповів ані словом, навіть не глянув на мене і нічим не виказав, що помічає мою присутність.

«Цікаво, — подумав я. — Може, таку поведінку приписує його рамазан? Може, на його рідному острові постують отак, сидячи навпочіпки? Напевне, так воно й є; мабуть, це частина його символу віри. Ну, коли так, то я дам йому спокій. Однаково ж він раніше чи пізніше встане. Богу дякувати, він не зможе сидіти отак довіку, та й рамазан його буває лише раз на рік, і то навряд чи він його дотримує так уже пильно».

І я спустився вниз повечеряти. Потім довгенько сидів і слухав нескінченні теревені якихось моряків, що недавно вернулися з «плюмпудингового рейсу» (так називають недовге

китобійне плавання на шхуні або бригу, обмежене частиною Атлантичного океану на північ від екватора).

Я прослухав тих «плюмпудингівців» майже до одинадцятої години, а тоді піднявся нагору, щоб лягати спати, цілком певний, що Квіквег уже відбув свій рамазан до кінця. Та де там! Він сидів у тій самій позі, в якій я його покинув, і не зрухнувся ні на дюйм. Я вже почав дратуватися; бо оте сидіння цілий день і половину ночі в нетопленій кімнаті, з шматком дерева на голові здавалось мені вкрай безглуздом, просто божевільним.

— Ради бога, Квіквегу! Встань, розворушися. Встань та піди повечеряй. Ти ж охлянеш! Ти ж замориш себе до смерті, Квіквегу!

Та він не відповів жодним словом.

Утративши надію переконати його, я вирішив лягти в ліжко й заснути; напевне, й він незабаром ляже. Та перше ніж лягти, я взяв свого волохатого бушлата й накинув йому на плечі, бо ніч заповідалася дуже холодна, а на ньому була тільки звичайна його куценька курточка. Та як не намагався я заснути, нічого не виходило. Я погасив свічку; але сама думка про Квіквега, що менш як за чотири фути від мене сидить у такій невідгідній позі, самотній, у холоді й темряві, невимовно мучила мене. Подумайте лишень: цілу ніч спати в кімнаті, де поряд навпочіпки сидить без сну поганин, відбуваючи той

свій жахливий, незбагненний рамазан!

Урешті я якось-таки заснув і вже нічого не чув і не бачив аж до світання, коли, визирнувши з ліжка, знов угледів Квіквега, що так само сидів навпочіпки, ніби пригвинчений до підлоги. Та як тільки у вікно проникли перші промені сонця, він підвівся, задубілий і замлілий, але з веселими очима, додибав до ліжка, знову притулився лобом до мого лоба й повідомив, що його рамазан скінчився.

Вище я вже сказав, що ладен визнати право на будь-яку віру за кожним, аби тільки він не вбивав і не ображав інших людей за те, що в них віра не така, як у нього. Та коли в когось віра набуває таких несамовитих виявів, коли вона обертається на торттури для нього самого й, кінець кінцем робить із нашої землі вкрай неvigідний для життя в ньому дiм, — тоді я вважаю, що настав час відвести ту людину вбік і посперечатися з нею щодо її віри.

Отак учинив я й тепер із Квіквегом.

— Квіквегу, — сказав я, — лягай-но в ліжко, спочинь та послухай мене.

І почав тлумачити йому, як поставали й розвивалися релігії первісних народів, далі перейшов до різних сьогочасних релігій і невтомно намагався довести Квіквегові, що всі оті пости, рамазани, тривале сидіння навпочіпки в холодних похмурих кімнатах — чистісіньке безглуздя; що вони шкідливі для здоров'я; що вони не дають ніякої

користі душі; одне слово, що вони суперечать найочевиднішим законам гігієни та здорового глузду. На додачу я сказав йому, як страшенно прикро мені бачити, що він, у всьому іншому такий надзвичайно розумний і розважливий дикун, отак неймовірно безглуздо тримається свого сміховинного рамазану. Крім того, доводив я, пости підривають наші тілесні сили, а отже, й душевні, а тому й усі думки, зроджені в голові під час посту, неминуче бувають охлялі й немічні. З цієї ж причини більшість побожних людей з розладнаним шлунком перебувають у полоні невеселих уявлень про загробне життя.

— Одне слово, Квіквегу, — сказав я, трохи відступивши від теми, — сама думка про пекло була вперше породжена погано випеченим пирогом з яблуками і відтоді підживлюється спадковими розладами травлення, а ті розлади підтримуються рамазанами.

Далі, намагаючись висловлюватись якнайпростіше, щоб Квіквег мене зрозумів, запитав його, чи хворів він коли на розлад шлунка. Ні, відповів Квіквег, як не рахувати одного разу, і то з досить пам'ятної причини. Це було після великого бенкету, влаштованого його батьком-вінценосцем на честь перемоги у великій битві, коли до другої години пополудні забили п'ятдесят ворогів. Усіх їх з'їдено того ж таки вечора.

— Годі, годі, Квіквегу, — спинив я його, здригнувшись. — Вистачить. — Бо дальші подробиці я знав і сам. Колись я розмовляв з одним моряком, який побував на Квіквеговому острові, і той моряк розповів мені, що, за тамтешнім звичаєм, після перемоги у великій битві всіх забитих печуть на рожнах у саду чи на подвір'ї переможця, а тоді одного по одному кладуть на великі дерев'яні таці, гарнірують їх, наче плов, кокосовими горіхами та плодами хлібного дерева, вкладають у рот кожному трохи петрушки й посилають як гостинець усім друзям переможця — як у нас посилають індіків на різдво.

Одне слово, мушу визнати, що мої зауваги щодо релігії не справили на Квіквега великого враження. Бо він, по-перше, не дуже дослухався до міркувань на цю важливу тему, коли вона розглядалась не з його власної точки зору; по-друге, розумів мене хіба що на третину, хоч я й намагався висловлюватись якомога простіше; а по-третє, очевидно, вважав, що тямить у істинній вірі куди більше за мене. Він дивився на мене з якоюсь ніби поблажливою турботою і співчуттям, наче дуже шкодуючи, що такого розумного хлопця, як я, неможливо схилити до істинно поганського благочестя.

Нарешті ми повставали й одяглися; Квіквег як слід поснідав, умолотивши бозна-скільки всяких

чаудерів, аби господиня не розбагатіла надміру на його рамазані, і ми подались на «Пеквод», колупаючи в зубах кісточками з палтуса.

18 ЗАМІСТЬ ПІДПISУ

Ми ще йшли причалом до судна — я та Квіквег із гарпуном у руці, — коли капітан Пелег хрипким голосом загукав до нас із свого вігвама: він, мовляв, здивований, що мій приятель канібал, — а потім заявив, що не пускає канібалів на своє судно, поки вони не покажуть паперів.

— Що ви хочете цим сказати, капітане? — спитав я, перестрибуючи з причалу на фальшборт «Пеквода», а товариша зоставивши на причалі.

— А те, що хай він покаже свої папери! — відповів Пелег.

— Так, — озвався своїм глухим голосом капітан Білдед, вистромивши з вігвама голову через Пелегове плече. — Хай засвідчить, що він навернений. Сину темноти, — додав він, обернувшись до Квіквега, — чи ти вже належиш до лона котроїсь християнської церкви?

— Аякже! — запевнив я. — Він належить до Першої конгрегаційної церкви.

Слід зазначити, що багато татуйованих дикунів, які плавають на нентакітських суднах,

кінець кінцем приймають хрещення в котрійсь із церков.

— Що? До Першої конгрегаційної церкви? — вигукнув Білдед. — До тієї, що її служби правляться в молитовному домі священика Девтерономія Колмена? — Він скинув окуляри, протер їх великою жовтою хусточкою, старанно начепив їх знову на носа і, перехилившись негнучко, мов дерев'яний, через фальшборт, довгим поглядом утупився в Квіквега.

— І давно він до неї вступив? — запитав Білдед нарешті, обернувшись до мене. — Мабуть, не дуже давно, правда, юначе?

— Авжеж, ні, — підтвердив Пелег. — Певне, що й не охрещений по-справжньому, бо святе хрещення трохи зміло б із нього оту диявольську синьку.

— То скажи до пуття, — крикнув Білдед, — чи цей філістимлянин справді належить до пастви отця Девтерономія? Я ніколи не бачив його там, а я ж туди ходжу щонеділі.

— Не знаю ніякого отця Девтерономія та його пастви, — відказав я. — Знаю тільки, що оцей чоловік, Квіквег, зроду належав до Першої конгрегаційної церкви. Він сам священик.

— Юначе, — суворо мовив Білдед, — ти

глузуєш із мене. Поясни-но, юний хеттеянинне,²⁴ що ти маєш на увазі. Про яку церкву говориш?

Притиснутий отак до стіни, я відповів:

— Я говорю, сер, про ту саму прадавню всесвітню церкву, до якої належимо і ви, і я, і ось капітан Пелег, і Квіквег, і всі ми, кожна жива людина й кожна жива душа. Про ту велику й вічну конгрегацію, чи то молитовні збори всіх на світі людей, які поклоняються богу. Ми всі належимо до неї, от тільки декотрі з нас полюбляють усякі викрутаси та витребеньки, що анітрохи не тичуться самої великої віри, але в тій вірі ми всі з'єднуємо наші руки.

— *Сплітаємо!* Ти хочеш сказати — *сплітаємо* руки! — вигукнув Пелег, підступаючи ближче. — Юначе, тобі слід би в місіонери найнятись, а не в китобої. Я зроду не чув кращої проповіді. І велебний Девтерономій — та що я кажу, і сам отець Мепл не придумав би кращої, а він таки неабихто! Іди сюди, йди; які там папери! Чуєш, скажи своєму Квікквакові — адже так ти його називаєш? Скажи Квікквакові, хай іде сюди, на судно. Ого, великий якір тобі в бік, оце-то гарпунище! Гляньте, який добрячий гарпун, і, видно, він уміє ним орудувати. Чуєш, Квіккваку, чи як там

²⁴ Хеттеяни — в Біблії — плем'я, вороже іудеям

тебе звать, а ти хоч стояв коли на носі китобійного човна? Чи загарпунив хоч одного кита?

Не промовивши й слова, Квіквег, поривчастий, як завжди, стрибнув на фальшборт, а звідти на ніс одного з двох човнів, підвішених над бортом. А тоді зіперся на ліве коліно, підніс над головою гарпун і вигукнув щось на такий взірець:

— Капітане, твій бачиш отой малий капка смоли на воді он-он? Ну, то гадай, що то китів око, гаразд? — І, націлившись у масну цяточку, що мінилась на воді, пожбурих гарпун через усю палубу судна, понад самим крислатим капелюхом Білдеда. Гарпун влучив у цяточку, і вона зникла. — Ну, — мовив Квіквег, спокійно змотуючи гарпунну линву, — якби то був китів око, той кит, гадай, той кит нема живий.

— Швидше, Білдеде, — гукнув Пелег до свого товариша, що, злякавшись гарпуна, який шугнув так низько над головою в нього, відступив до дверей каюти. — Швидше, кажу, Білдеде, неси сюди судові папери. Оцього Квіккрака, чи то пак Квікквака, треба взяти на котрийсь із наших човнів. Слухай, Квіккваку, ми покладемо тобі дев'яностий пай. Такого паю не діставав ще жоден гарпунник, який родом не з Нентакіту.

Ми спустились у каюту, і Квіквега, на превелику мою радість, зразу записали до екіпажу того самого судна, куди вже найнявся я.

Коли все було готове й зосталось тільки підписати умову, Пелег обернувся до мене й сказав:

— Мабуть же, твій Квікквак неписьменний, правда? Чуєш, Квіккваку, хай тобі абищо, ти підпишешся чи поставиш свій знак?

Та це запитання анітрохи не збентежило Квіквега, бо — він уже двічі, а то й тричі проходив крізь таку церемонію. Він узяв подане йому перо й намалював на папері, в потрібному місці, точну копію одного з химерних округлих значків, витатуюваних у нього на руці. Отож внаслідок того, що капітан Пелег уперто перекручував його ім'я, вийшло щось таке:

Квікквак

замість підпису

Тим часом капітан Білдед сидів і поважно, невідривно дивився на Квіквега, а врешті урочисто підвівся, пошпортався в величезних кишенях свого широкополого каптана, видобув паку брошурок, вибрав одну а них, що називалася «Надходить страшний суд, або ж Не гайся», і вклав її Квіквегові

в долоню. А тоді, обома руками стиснувши Квіквегові руки разом з брошуркою, пильно глянув йому в очі й промовив:

— Сину темноти, я повинен виконати свій обов'язок перед тобою. Я пайовий власник цього судна і мушу дбати про душі всієї його команди; тож якщо ти ще тримаєшся своїх поганських забобонів — а я дуже боюся, що так воно й є, — закликаю тебе, не залишайся довіку слугою Веліаловим. Відкинь геть ідола Ваала і мерзенного змія, утікай від майбутнього гніву й стережися, кажу тобі, ох, ради господа милосердного стернуй геть від геєни вогненної!

У Білдедовій мові відчувалася морська сіль, якою були химерно пересипані біблійні та місцеві звороти.

— Годі, годі, Білдеде, не псуй мені гарпунника! — вигукнув Пелег. — Із побожних людей ніколи не буває добрих китобоїв, бо з них виходить акулячий дух, а гарпунник без акулячого духу не вартий і пшика. Так було з молодим Натом Свейном, колись найкращим старшиною човна на весь Нентакіт і Мартас-Віньярд: почав ходити на молитовні збори, і каюк. Так страшенно трусився за свою паршиву душу, що сахався й унікав китів, щоб котрийсь не разбив човна та не спровадив його до дідька в пекло.

— Пелегу! Пелегу! — заволав Білдед, звівши

вгору очі й руки. — Ти ж сам, як і я, не раз дивився в очі небезпеці й добре знаєш, що це таке — боятися смерті, то нащо ж оці безбожні балачки? Ти сам на себе зводиш наклеп, Пелегу. Ну, скажи, коли оцей самий «Пеквод» позбувся всіх трьох щогл під час отого тайфуну біля японських берегів — тоді, як ти плавав помічником у капітана Ахава, — чи не думав ти про смерть та про страшний суд?

— Ви тільки послухайте його! — закричав Пелег і, засунувши руки глибоко в кишені, пройшовся по каюті туди й сюди. — Ви тільки послухайте його! Чуєте? Нам більше не було про що думати! Коли ми от-от мали піти на дно! І в таку хвилину думати про смерть та страшний суд? Аякже! Коли всі три щогли безперестану гатили в борт, а хвиля за хвилею перекочувалась від носа до корми. І думати про смерть та страшний суд? Ні, тоді не було коли думати про смерть! Ми з капітаном Ахавом думали про життя, про те, як рятувати екіпаж, як поставити тимчасові щогли, як добутися до найближчої гавані. Ось про що я думав!

Білдед не сказав більш нічого; застібнувшись, він вийшов на палубу, і ми — за ним. Там він зупинився й почав спокійно наглядати за роботою вітрильних майстрів, що лагодили на палубі грот-марсель. Час від часу він нахилявся й підіймав клопоть парусини або уривок просмоленої дратви — щоб не пропали.

19 ПРОРОК

— Моряки, ви найнялись на це судно?

Ми з Квіквегом щойно зійшли з «Пеквода» і не кваплячись підіймалися берегом, кожен заглиблений у свої думки, коли до нас несподівано звернувся з цими словами якийсь незнайомець: він, зупинившись перед нами, показував на корабель товстим вказівним пальцем. Одягнений він був досить убого: вилиняла куртка, полатані штани, на шії — пошарпана чорна хустка. По всьому його обличчю густо, позливавшись одна з одною, розсипалися великі віспини, і те обличчя було схоже на порите струменями річище якогось висохлого потоку.

— Ви найнялись на нього? — знову спитав незнайомець.

— Ви, певне, маєте на увазі судно «Пеквод»? — перепитав я, аби виграти трохи часу й роздивитись його як слід.

— Еге ж, «Пеквод», оте он судно, — підтвердив незнайомець, відвів назад руку, а потім швидко викинув її просто вперед, націлюючись вказівним пальцем, наче примкнутим багнетом, на корабель.

— Так, найналися, — підказав я. — Щойно

підписали умову.

— А в тій умові було щось і про ваші душі?

— Про що?

— О, може, їх у вас і немає,— кwapливо сказав він. — Та це нічого, я знав багатьох людей, що не мали їх, і хай щастить цим людям, бо воно, може, й краще так. Душа — це щось таке, наче п'яте колесо у возі.

— Що це ти плетеш, друже? — здивувався я.

— Зате в нього її стільки, що вистачить на всіх вас, — сказав раптом незнайомиць, вимовивши слово «нього» з якимсь нервовим притиском.

— Квіквегу, — звернувся я до товариша, — ходімо. Цей чоловік, певне, звідкись утік. Він балакає про щось таке й про когось такого, що ми не знаємо.

— Стійте! — крикнув незнайомиць. — Ви правду кажете: ви не бачили Старого Грома, так?

— А хто це — Старий Грім? — перепитав я, знов уражений якоюсь божевільною поважністю його поведінки.

— Капітан Ахав.

— Що? Капітан нашого судна? «Пеквода»?

— Так, серед нас, старих моряків, його часто називають цим ім'ям. То ви й справді ще не бачили його?

— Ні, не бачили. Кажуть, він хворий, але вже видужує, і незабаром з ним буде все гаразд.

— Еге ж, незабаром з ним буде все гаразд! — засміявся незнайомець якимось і урочисто, й саркастично водночас. — Слухайте, що я вам скажу: з капітаном Ахавом тоді буде все гаразд, коли й з моєю лівою рукою, не раніше.

— А що ви про нього знаєте?

— А що вам казали про нього? Га?

— Та небагато казали. Але я чув, що він дуже добрий китобій і команди своєї не кривдить.

— Правда, правда; і те, й те правда. Та як він накаже, то треба крутитись. Підійде, буркне — буркне і відійде, оце вам весь Ахав. А про те, що з ним сталося колись давно за мисом Горн, — він тоді пролежав, як труп, три дні й три ночі, — про це ви нічого не чули, еге? І як він зітнувся на смерть з отим іспанцем перед вівтарем у Санті? І про ту срібну миску, куди він плюнув? І про те, що він в останньому рейсі позбувся ноги, як і було напроорочено? Ви не чули про всі ці діла, та й ще про багато інших? Авжеж, навряд чи ви могли щось почути! Звідки б то? Хто все те знає? Мабуть же, не весь Нентакіт! Та хай там як, а про ногу ви, мабуть, чули — і про те, як він її позбувся. Ну, звісно, про це ви напевне чули. Ще б пак, про це майже всі знають, тобто — що в нього тільки одна нога і що другу йому відкусив пармацетник.

— Друзяко, сказав я йому, — не знаю, що ти нам оце намолов, та не дуже й хочу знати, бо мені

здається, що в тебе не всі клепки в голові. Але як ти вже завів мову про капітана Ахава і про «Пеквод», то дозволь мені сказати, що про те, як він позбувся ноги, я знаю все.

— Так-таки й усе? Ти певен, що все?

— Авжеж, певен.

Схожий на жебрака незнайомиць постояв трохи, втупивши очі в «Пеквод» і наставивши на нього палець, немовби в якомусь тривожному маренні, а потім, ледь здригнувшись, обернувся до мене й сказав:

— Ви найнялись на нього, еге? Підписали папери, доставили свої імена? Ну, підписались — то й підписались, що має бути, те буде. Та, врешті, хто його знає — може, ще й не буде. Ну, хай там як, а все вже залагоджено, і, кінець кінцем, хтось же має пливати з ним — не ви, то ще хтось, ще якісь люди, помилуй їх, боже! Ну, будьте здорові, моряки, хай вас господь благословить. Вибачте, що загаяв вас.

— Слухай-но, друже, — спинив його я. — Коли ти маєш сказати нам щось важливе, давай кажи. Та якщо хочеш поморочити нам голову, то не на тих наскочив, так і знай.

— Добре сказано, люблю слухати таку мову! Ти людина саме для нього. Ти і всі такі, як ти. Ну, будьте здорові, моряки, будьте здорові! Ага, як уже опинитесь там, то скажіть їм, що я вирішив до вас не приставати.

— Е ні, голубе, нас такими словами не заморочиш, ні, ні. Це найлегше в світі діло: удавати, ніби знаєш якусь велику таємницю.

— Бувайте здорові, моряки, бувайте здорові!

— Ну й гаразд, — відказав я. — Ходімо, Квіквегу, покиньмо вже цього навіженого. Та стривай: як тебе звати?

— Ілайджа.

«Ілайджа! — подумав я. По-біблійному — Ілія, пророк Ілія...»

І ми з Квіквегом рушили додому, кожен на свій лад міркуючи про цього обшарпаного старого моряка. Врешті ми погодились на тому, що це просто пашекун, який любить морочити людей і нагонити на них страх. Та не відійшли ми ще й сотні кроків, коли, звертаючи за ріг, я озирнувся — і кого ж побачив, як не того ж таки Ілайджу, що йшов назирці за нами, хоча й не дуже близько! І вигляд його чимось так мене вразив, що я нічого не сказав Квіквегові, а мовчки йшов із ним далі, чекаючи нетерпляче: поверне незнайомиць у той самий завулок, що й ми, чи не поверне. Він повернув, і я вирішив, що він слідкує за нами, але з яким наміром — нізащо не міг здогадатися. Та ця обставина, разом із його двозначною, таємничою мовою, сповненою напівнатяків і напівпровіщень, розбудила в мені всілякі сумніви — щоб не сказати страхи, — пов'язані з «Пекводом», і з капітаном Ахавом, і з

його втраченою ногою, і з недугою, що спіткала його за мисом Горн, і зі срібною мискою, і з тим, що сказав про Ахава капітан Пелег напередодні, коли я вже йшов із судна, і з пророцтвом індіанки Тістіг, і з нашим майбутнім плаванням, і ще з сотнями всіляких туманних думок.

Я вирішив пересвідчитися, чи той обшарпаний пророк Ілія справді слідкує за нами, чи ні, і задля цього перейшов разом з Квіквегом вулицю, а тоді ми пішли другим її боком назад. Проче Ілайджа розминувся з нами, ніби й не помітивши нас. Мені зразу полегшало на серці, і я вже остаточно вирішив, що він просто пащекун.

20 ЗАВОРУШИЛИСЬ

Минуло днів зо два, і на «Пекводі» ревно взялися до діла. Не тільки лагодили старі вітрила, а й завозили нові, і сувої парусини та линв — одне слово, все свідчило про те, що готування до відплиття скоро закінчиться. Капітан Пелег майже не сходив на берег; він весь час сидів у своєму вігвамі, пильно наглядаючи за роботою, Білдед закупував по крамницях та складах припаси, а люди, що працювали в трюмах чи на рангоуті, не кидали роботи до самого смерку.

На другий день після того, як Квіквег підписав

умову, по всіх заїздах, де зупинилися члени екіпажу, було оповіщено, щоб до вечора вони поприносили свої речі на судно, бо воно може відпливти в будь-яку хвилину. Отож ми з Квіквегом перенесли свої пожитки на «Пеквод», проте ночувати вирішили до останнього дня на березі. Одначе в таких випадках, видимо, завжди сповіщають про відплиття за досить довгий час, бо судно простояло в гавані ще кілька днів. Та й не диво: роботи лишалося ще багато, і треба було подбати про безліч усіляких речей, поки корабель буде споряджений остаточно.

Кожному відомо, скільки всякої всячини — постелей, сковорід, ножів, виделок, совків, обценьків, серветок, щипців колоти горіхи і ще бозна-чого — доконче потрібно в хатньому господарстві. Отак само й у китоловстві: адже китобої протягом трьох років мусять вести своє хатнє господарство в чистому морі, далеко від усіх бакалійників, зеленярів, лікарів, пекарів та банкірів. І хоч те саме стосується й торговельних суден, проте далеко не такою мірою, як китоловів. Бо опріч того, що китобійне плавання буває дуже тривале і що для самого плавання потрібно дуже багато всіляких речей, які неможливо закупити в тих віддалених портах, куди звичайно заходять китобійні судна, треба ще згадати, що з усіх кораблів саме з китобійними найчастіше стаються всілякі пригоди, а особливо часто на них ламаються й пропадають

якраз ті речі, від яких найбільше залежить успіх плавання. Тому китобої беруть у плавання запасні човни, запасні реї, запасні линви та гарпуни — і що завгодно, крім хіба запасного капітана та запасного корабля.

На той час, коли ми з Квіквегом прибули на острів, спорядження «Пеквода» вже було в основному закінчене: завезено хліб, м'ясо, воду, паливо, залізні обручі та клепки для барил. І все ж, як я вже сказав, ще деякий час на судно звозили й зносили всілякі потрібні речі, великі й малі.

Серед тих, хто дбав про це забезпечення, найпомітнішу роль грала сестра капітана Білдеда, худорлява літня жінка надзвичайно рішучої та невгамовної вдачі, але водночас дуже добросерда: вона, видно, постановила собі, що, оскільки це залежатиме від неї, на «Пекводі», коли він впливатиме з гавані, не бракуватиме нічого. То вона, було, прибіжить на судно зі слоїком маринованих огірків для стюардової комори, а то — зі жмутом гусячих пер для конторки старшого помічника, де лежав судовий журнал, а то — з сувійчиком фланелі для чиїхось ревматичних крижів. Я не знав жінки, що більше заслуговувала б на своє ім'я, — а звали її Харита, що походить від латинського «милосердна». Всі так і називали її: тітуся Харита. І ця милосердна тітуся Харита, мов справжня милосердна сестра, сновигала туди й

сюди, готова докласти рук і душі до всього, що обіцяло більшу безпеку, вигоди, втіху всім на цьому судні, в якому мав пай її любий брат Білдед і в яке й вона сама вклала кількадесят чесно заощаджених доларів.

Та вже зовсім химерне видовище являла собою ця щиросерда квакерка, коли прийшла на судно в останній день перед відплиттям, несучи в одній руці довгий черпак для лою, а в другій — ще довшого китобійського списа. Не відставали від неї й капітан Білдед із капітаном Пелегом. Білдед весь час носив при собі довжелезний список потрібних припасів і, як тільки щось привозили, ставив у відповідному рядку списку позначку. А Пелег раз у раз вилазив із свого барлога з китового вуса, щось голосно гукав до робітників, які підтягували такелаж на щоглах, а тоді знову щось гукав у двері свого вігвама.

В ті дні ми з Квіквегом частенько навідувались на «Пеквод», і щоразу я питав про капітана Ахава: як його здоров'я, коли він збирається з'явитись на корабель тощо. На ці розпити мені відповідали, що здоров'я його все кращає й кращає і що на судні його очікують із дня на день; а тим часом обидва капітани, Білдед і Пелег, допильнують усього необхідного для спорядження корабля в плавання. Якби я був до кінця щирий перед самим собою, то легко прочитав би у власній душі, що мені не дуже до вподоби вирушати в таке далеке плавання, так ні

разу й не побачивши людини, яка стане на кораблі абсолютним диктатором, тільки-но ми вийдемо в чисте море. Та коли хтось починає підозрювати щось неладне аж тоді, коли вже вгрузне в це діло з головою, то він несвідомо намагається приховати ті підозри навіть від самого себе. Отак самісінько було й зі мною. Я нічого не казав і намагався нічого не думати.

Нарешті оголосили, що «Пеквод» завтра вже напевне вийде в море. І наступного дня ми з Квіквегом устали дуже рано.

21 НА СУДНО!

Було вже близько шостої години, але надворі панував іще тільки сірий млистий світанок, коли ми підходили до причалу.

— Он там попереду, якщо я добре бачу, біжать якісь матроси, — сказав я Квіквегові. — То ж, мабуть, не тіні; певно, о схід сонця «Пеквод» відпливає. Ходімо швидше!

— Стійте! — гукнув чийсь голос, і в ту ж мить до нас хтось підступив ззаду, поклав нам обом руки на плечі, а потім упхався між нас і трохи нахилився уперед, в непевному присмерку якимось чудно позираючи то на Квіквега, то на мене. То був Глайджа.

— Що, йдете на судно?

— Заберіть руки, чуєте? — відказав я.

— Слухай-но твій, — озвався й Квіквег, струшуючи з плеча його руку. — Іди к бісу.

— То ви все-таки йдете на судно?

— Так, ми йдемо на судно, — відповів я. — Але яке вам до того діло? Знаєте, містере Ілайджа, ви, як на мене, трохи нахабнуваті.

— Ні, ні, ні, я цього не знав, — запевнив Ілайджа, повільно, замислено переводячи з мене на Квіквега вкрай дивний погляд.

— Ілайджа, — сказав я, — ми з моїм приятелем будемо дуже вдячні вам, коли ви дасте нам спокій. Ми збираємось до Індійського й Тихого океанів і воліли б, щоб нас не затримували.

— Правда, правда? А до снідання вернетесь?

— Йому клепки бракує, Квіквегу, — пояснив я. — Ходімо.

— Агов! — знову гукнув нам услід Ілайджа, коли ми вже пройшли кілька кроків. Він стояв на місці.

— Не зважай на нього, Квіквегу, — сказав я. — Ходімо.

Та Ілайджа ще раз скрадливою ходою наздогнав нас і, несподівано плеснувши мене по плечу, спитав:

— А ви бачили, як щось таке, наче люди, йшло щойно до корабля?

Вражений цим простим, діловим запитанням, я відповів:

— Так, я, здається, бачив трьох чи чотирьох чоловік, та було темнувато, і я їх не розгледів як слід.

— Еге ж, темнувато, ще й дуже темнувато, — сказав Ілайджа. — Ну, бувайте здорові.

І ще раз ми покинули його й пішли далі, і ще раз він потихеньку наздогнав нас, торкнув мене за плече й сказав:

— Побачимо, чи застанете ви їх там, побачимо.

— Кого застанемо? — перепитав я.

— Бувайте здорові! Бувайте здорові! — сказав він, знов відходячи. — Ох! Я хотів остерегти вас перед... Та дарма вже, дарма, це ж однаково, це ж усе між своїми... А добрячий мороз сьогодні, еге? Ну, прощайте. Мабуть, не скоро я вас побачу; хіба аж перед великим судом. — І з тими божевільними словами він пішов, а я в першу мить був неабияк здивований його нахабством.

Нарешті ми зійшли на борт «Пеквода» і застали там глибоку тишу — ані душі живої. Двері до каюти були замкнені зсередини, люки позасовувані й завалені зволами линв. Пройшовши на ніс, до кубрика, ми побачили, що люк там відсунутий. У кубрику світилось; ми спустились туди і знайшли там тільки якогось старого такелажника. Закутавшись у пошарпаний бушлат, він простягся ницьма на двох скринях, сховав обличчя в сплетені

руки і спав як убитий.

— А куди ж могли подітись ті моряки, яких ми бачили, Квіквегу? — спитав я, розгублено дивлячись на сплюха. Та виявилось, що тоді, біля причалів, Квіквег не завважив нічого і тепер не зрозумів мене; я вирішив би, що ті постаті мені привиділись, якби не химерне Ілайджине запитання. Але я відігнав думку про них і, знову глянувши на сплюха, жартома сказав Квіквегові, що, мабуть, найкраще буде сісти на нього, тож, мовляв, хай не церемониться. Квіквег поклав руку старому на сідниці, ніби мацав, чи вони досить м'які, а потім, не довго думавши, спокійнісінько вмовстився зверху.

— Господи! Квіквегу, що ти робиш! — жахнувся я.

— Е! Дуже добре сідало, — відповів Квіквег. — Як у мене вдома. Його лице не буде шкоди.

— Лице? — перепитав, я. — Ти називаєш оте лицем? Ну, що ж, це справді досить симпатична фізіономія. Та глянь, як важко він дихає, як він совається, Квіквегу! Встань, ти важкий, ти роздушиш лице бідоласі. Встань з нього, Квіквегу! Диви, зараз він тебе скине. І як це він не прокидається!

Квіквег пересів далі, в голови сплюхові, і запалив свою люльку-томагавк. Я сів у ногах. Ми курили, передаючи люльку один одному понад

сплюхом. Я спитав товариша, що означають його слова «як у мене вдома», і він пояснив мені своєю каліченою говіркою, що в нього на батьківщині, за браком будь-яких канап та соф, королі, вожді та всякі впливові люди мають звичай відгодовувати декого з нижчих суспільних верств, щоб вони правили замість отоманок, і, щоб вигідно вмеблювати дім на такий манір, досить купити з десяток ледацюг та порозкладати їх попід вікнами і в альковах. Крім того, ця мода дуже зручна під час прогулянок — такі сидіння куди зручніші від наших розкладних стільчиків, що в складеному вигляді стають ціпками. Коли потрібно, вождь кличе свого служника й велить йому обернутись на канапу, лігши десь у холодку під деревом чи у вогкому місці, приміром, на болоті.

Оповідючи все це, Квіквег щоразу, коли брав у мене люльку, вимахував нею над головою в сплюха, наче топірцем.

— Нащо ти так, Квіквегу?

— Дуже легко вбий його, о, дуже легко!

Він саме зібрався пуститись у якісь буйні спогади про свою люльку-томагавк, яка, очевидно, мала два призначення: розвалювати голови його ворогам і заспокоювати його душу, — коли раптом увагу нашу привернув до себе сплюх-такелажник. Тісний кубрик уже наповнився густим тютюновим димом, і він почав це відчувати. Задихав важко, а

потім йому, видно, закрутило в носі, бо він чхнув; а врешті двічі чи тричі перевернувся, тоді сів і протер очі.

— Ге! — видихнув він нарешті.— Це що за курці?

— Ми з команди, — відказав я. — Коли відпливає судно?

— А, то ви попливете на ньому? Сьогодні, сьогодні! Капітан уночі прийшов.

— Котрий капітан? Ахав?

— А то-ж котрий!

Я вже хотів був розпитати його про Ахава, коли раптом із палуби почувся якийсь гамір.

— О! Старбак заворушився! — сказав такелажник. — Із нього хвацький старший помічник, хороший чоловік, богобоязний. Та вже як усі встають, треба братися до роботи. — З тими словами він вийшов на палубу, а ми — за ним.

Небо було чисте; сходило сонце. Незабаром почав збиратись екіпаж — по двоє, по троє. Метушились такелажники, кричали помічники капітана, і кілька портових робітників ще вносили на палубу всяку всячину. А капітан Ахав усе лишався невидимий, замкнений у своїй каюті, мов у святилищі.

Нарешті десь перед полуднем, коли з корабля вже пішли всі майстри і «Пеквода» відбуксирували від причалу, коли й невсипущо-дбайлива Харита відпливла човном на берег, вручивши свої останні подарунки — нічний ковпак Стабові, другому помічникові капітана та її швагрові, і ще одну Біблію стюардові, — після всього цього з каюти вийшли два капітани, Білдед і Пелег; обернувшись до старшого помічника, Пелег сказав:

— Ну, містере Старбак, ви певні, що все в порядку? Капітан Ахав уже готовий — я з ним щойно розмовляв. Вам більш нічого не треба з берега? Ну що ж, тоді скликайте команду. Вишикуйте їх на кормі, грім би їх побив!

— Нащо ці блюзнірські слова, Пелегу, хоч би як ми поспішали! — дорікнув йому Білдед. — Та йди вже, друже Старбак, зроби те, що ми просили.

Та що це! Навіть у ту хвилину, коли вже починається плавання, капітан Пелег і капітан Білдед порядкують на судні, немов це вони мають удвох командувати ним у морі так самісінько, як командували в гавані. А капітана Ахава й досі не видно, тільки кажуть, що він у каюті. Отже, як видно, присутність його була непотрібна ні під час спорядження корабля, ні при випроваджуванні його в море. Та й справді, виводити корабель з порту — це діло не капітанове, а лоцманове; а що до того ж

капітан Ахав, як казали, ще не зовсім видужав, то він і залишався в каюті. Все це здавалося досить природним; тим паче, що й у торговельному флоті капітан часто не показується на палубі ще довго після того, як піднімуть якір, а сидить за столом у каюті, весело прощаючись із друзями, які покинуть судно тільки разом із лоцманом.

Та довго думати про це мені не довелося, бо капітан Пелег почав виявляти велике завзяття. Говорив і командував більше він, ніж Білдед.

— Гайда на ют, сякі-такі діти! — зарепетував він, побачивши, що матроси ще метушаться біля грот-щогли. — Містере Старбак, женіть їх на ют!..

— Приберіть оцей намет! — пролунала наступна команда. Як я вже згадував попереду, той курінь з китового вуса розставляли на палубі тільки під час стоянки в порту, і вже років із тридцять на «Пекводі» всі добре знали, що наказ прибрати намет завжди передує команді підняти якір.

— До кабестана! Сто сот чортів! Ворушіться! — заgrimіло знов, і матроси кинулись до гандшпугів.

Коли судно виходить з гавані, лоцман, як правило, перебуває на носі. Тож тепер Білдед — а він (як і Пелег), треба вам знати, на додачу до інших своїх обов'язків, був ще й офіційно затвердженим портовим лоцманом, і люди навіть підозрювали, що він виклопотав той лоцманський патент, аби не

наймати в нентакітському порту платного лоцмана на всі кораблі, в яких він мав пай, — інших кораблів він ніколи не виводив з гавані, — тож тепер Білдед, стоячи на кормі, пильно стежив, як піднімається з води якір, і час від часу мугикав якийсь тужливий псалом, щоб підбадьорити матросів біля кабестана, які завзято горлали хором пісеньку про дівчат із Пропащої вулиці. А проте не далі як за три дні перед цим Білдед тлумачив їм, що ніяких сороміцьких пісень на палубі «Пеквода» не дозволено, особливо під час виходу з гавані; а Харита, його сестра, поклала на койку кожному морякові гарно видану книжечку — збірку духовних пісень Вотса.²⁵

Тим часом капітан Пелег, який наглядав за всім іншим на судні, розорявся та лаявся на кормі так, що аж у вухах лящало. Я вже побоювався, що своєю блюзнірською лайкою він потопить «Пеквода» перше, ніж ми встигнемо підняти якір, і мимовільно перестав налягати на гандшпуг, та й Квіквегові порадив так зробити, думаючи про небезпеку, на яку ми наражаємось, розпочинаючи рейс із таким чортякою замість лоцмана. А втім, я зразу втішив себе думкою, що нас порятує своєю побожністю Білдед — дарма що той хотів призначити мені сімсот

²⁵ Вотс Ісаак (1674–1748) — англійський богослов, автор релігійних пісень

сімдесят сьомий пай; коли це, раптом щось сильно стусонуло мене під зад, і я, озирнувшись, перелякався, бо побачив капітана Пелега, який саме опускав ногу. Отак я дістав першого в житті копняка.

— Оце так піднімають якір на торговельних суднах? — загорлав Пелег. — Ворушись, бовдуряко, ворущись, хоч і в'язи собі скрути! Квіквегу, ворущись, і ти, з рудими баками, і ти, в шотландському береті, і ти, в зелених штанях, ворущіться! Ворущіться, кажу, щоб вам і очі рогом лізли! — З такими словами він ходив навколо кабестана, раз у раз щедро роздаючи копняки, тим часом як незворушний Білдед і далі мугикав свої псалми. Я подумав, що капітан Пелег того дня хильнув чогось міцного.

Нарешті якір підняли, вітрила напнули, і ми почали віддалятися від берега. Був короткий, холодний день різдва Христового, і коли почало рано, як то буває на півночі, смеркати, ми вже були, власне, в зимовому океані, і його бризки, замерзаючи, одягали корабель у кригу, наче в полірований панцер. Довгі ряди зубів на фальшбортах блищали в світлі місяця, а з носа, наче білі ікла якогось велетенського слона, звисали довжелезні загнуті крижані бурульки.

Кощавий Білдед, як лоцман, мав командувати першою вахтою, і щоразу, коли старе судно глибоко заривалось у зелену хвилю, що захлюпувала палубу

пронизливим холодом бризок, під завивання вітру та
бриніння снастей лунав його твердий голос:

Нам зеленіє пишний лан
За грізним океаном.
Так іудеям Ханаан
Відкрився за Йорданом.

Ще ніколи ці чудові слова не звучали для мене
солодше. Вони були сповнені надії і обіцянки. Хоч
над буремною Атлантикою залягла крижана, вітряна
ніч, хоч ноги в мене промокли, а бушлат іще дужче,
та попереду, гадав я собі, чекало мене ще багато
веселих гаваней; чекали луги та галявини, такі
вічновесняні, що трава, вироста там навесні,
лишається невитоптана й незів'яла аж до осені.

Нарешті ми відійшли від берега так далеко, що
лоцмани вже не були нам потрібні. Міцний
вітрильний баркас, який нас супроводив, почав
підпливати до самого нашого борту.

Мені було цікаво й досить приємно
спостерігати, як поводитись у ту хвилину капітани
Білдед і Пелег, особливо капітан Білдед. Йому не
хотілось вертатися, страшенно не хотілось покидати,
назовсім покидати корабель, що виряджався в таке
далеке й сповнене небезпек плавання — за обидва
буремні миси; покидати корабель, у який він уклав
кілька тисяч важко зароблених доларів, корабель, на

якому капітаном був його давній товариш-моряк, чоловік лиш трохи молодший від нього, і виряджався той товариш знову назустріч усім страхіттям, назустріч тій самій божевільній зубатій пащі. Йому не хотілося прощатись із тим, що було сповнене для нього щонайбільшої вартості, отож сердешний старий Білдед довго зволікав: тривожно міряв палубу великими кроками, збіг униз до каюти ще раз попрощатися, знову піднявся на палубу, подивився в навітряний бік, на широкі, безкраї води, обмежені лиш невидимими в далечі східними суходолами, тоді в другий бік, до берега, і вгору, і ліворуч, і праворуч, в усі боки і водночас ні в який; несвідомо обмотавши якусь линву круг нагеля, конвульсивно вхопив кремезного Пелега за руку і, піднявши вгору ліхтар, якусь хвилюкю постояв, поглядом героя дивлячись йому в очі, ніби промовляв: «А все ж таки, друже Пелегу, я витримаю, так, витримаю!»

Що ж до Пелега, то той сприймав усе більш по-філософському, та, попри всю його філософію, і в нього в очах при світлі піднесеного до обличчя ліхтаря забриніли сльози. Він теж чимало попобігав то в каюту, то на палубу: там ще одне прощальне слово, тут ще один наказ Старбакові, старшому помічників.

Та врешті, востаннє оглядівшись круг себе, повернувся до товариша:

— Білдеде, ходімо, старий друже, пора вертатися. Грот-рею до вітру! Агей, на баркасі! Підходьте до самого борту! Потиху, потиху! Ходім, Білдеде, ходімо, братку, прощайся вже! Щасти вам, Старбак, щасті вам, містере Стаб, щасті вам, містере Фласк, прощавайте, і хай щастить вам усім. Рівно через три роки цього самого числа для вас паруватиме на Нентакіті гаряча вечеря. Бувайте здорові!

— Хай вас бог святий благословить і збереже, люди, — затинаючись, промимрив старий Білдед. — Сподіваюся, погода буде гарна, і незабаром капітан Ахав покажеться вам. Йому треба тільки доброго сонечка, а в тропіках, куди ви пливете, сонечка вистачить. Помічники, будьте обережні на ловах. Не бийте човнів без потреби, гарпунники, бо дошки з білого кедра на обшивку подорожчали за цей рік на цілих три відсотки! Та не забувайте молитися богу. Містере Старбак, пильуйте, щоб бондар не переводив дурно запасних клепок. Ага! Вітрильні голки — в зеленому рундучку. Та не полюйте дуже багато в святую неділю, але як буде добра нагода, то гріх її прогавити: не можна нехтувати божого дару. Містере Стаб, наглядайте за барилом з мелясою: боюся, що воно трошечки тече. Як зайдете на острови, стережіться блудодійства, містере Фласк. Ну, прощавайте, прощавайте! Та не держіть отого сиру дуже довго в коморі, містере Старбак, бо

зіпсується. І з маслом будьте ошадні, бо воно по двадцять центів фунт, та глядіть, щоб...

— Ходімо, ходімо, капітане Білдеде, годі вже балакати, рушаймо! — з тими словами Пелег потяг його через борт, і обидва спустились у баркас.

Корабель і баркас розійшлися; між ними війнув холодний нічний вітер, над головами, квилячи, пролетіла чайка. Хвиля шалено розгойдувала обоє суден. Ми всі з важким серцем тричі прокричали: «Ура!» — і наосліп, ніби сама Доля, ринули в пустельну Атлантику.

23

НАВІТРЯНИЙ БЕРЕГ

В одному з попередніх розділів згадувалося про чоловіка на прізвище Балкінгтон, високого, дужого моряка, що тільки-но вернувся до Нью-Бедфорда з плавання; там я побачив його в заїзді.

І того крижаного зимового вечора, коли «Пеквод» своїм мстивим форштевнем розтинав злостиві холодні хвилі, кого ж я вгледів за стерном корабля? Балкінгтона! Зі співчуттям, з пошаною, ба навіть з острахом дивився я на чоловіка, що серед зими, тільки-но вернувшись з повного небезпек чотирирічного рейсу, без ніякого перепочинку наважився знову вибратись у таку саму подорож серед бур. Неначе земля пекла йому підшви.

Найдивовижніші речі — це якраз ті, що про них нічого не говориться; найглибше поховані спомини не мають епітафій — тож хай цей коротенький розділ стане Балкінгтонові могилою без надгробка. Дозвольте мені тільки сказати, що з Балкінгтоном діялось таке, як із кораблем, що його буря жене понад навітряним берегом. Гавань радо порятувала б його, гавань милосердна, у гавані безпека, вигоди, вогонь у коминку, вечерея, теплі укривала, друзі — все те, що ласкаве до нас, смертних. Та під час бурі гавань, берег — це найстрашніша небезпека для того судна, і воно мусить утікати від будь-якої гостинності, бо один-єдиний доторк до землі — хоч би тільки черкнути кілем дно — струсонув би ним до самого нутра. З усієї сили, під усіма вітрилами втікає воно від берега, бореться з тими самими вітрами, що радо пригнали б його додому, знов і знов шукає морського ширу, який шмагають шквали, заради рятунку рветься стрімголов у саму погибель, і єдиний друг у нього — це його найзапекліший ворог.

Тепер ви вже знаєте Балкінгтона? Тепер уже, мабуть, помічаєте проблески тієї убивчо нестерпної правди: що будь-яке глибоке, поважне мислення — це тільки безстрашні зусилля душі зберегти безбережну, як море, незалежність, тоді як найбуйніші вітри неба й землі змовилися жбурнути душу на зрадливий, рабський берег.

Та коли тільки в безмірі вод живе найвища правда, неосяжна, як сам бог, — то краще зникнути в цьому ревучому безмежжі, ніж бути безславно викинутому на берег, хоч би там чекав рятунок! Бо хто ж це прагне, мов черв'як, боягузливо виповзти на землю? О жахи, о страхіття!

Невже всі ці смертні муки — марні? Кріпись, о, кріпись, Балкінгтоне! Будь твердий, напівбоже! З бризками від твого погибельного падіння в океан злетить просто в небо твоя безсмертна слава!

24 ОБОРОНЕЦЬ

Оскільки ми з Квіквегом тепер уже посправжньому встряли в китобійний промисел, а тим часом цей промисел мав серед жителів суходолу репутацію досить непоетичного й не вельми почесного, то мені дуже хочеться переконати вас, о суходільні люди, що ви тяжко кривдите нас, китобоїв.

Насамперед зазначу: майже зайве було б тут стверджувати, що серед широкого загалу ремесло китобоя не ставиться на один рівень із так званими вільними професіями. Коли до будь-якого різномастого столичного товариства ввести незнайому людину й відрекомендувати її як гарпунника, це навряд чи викличе особливу повагу

до неї; а якби, конкуруючи з офіцерами військового флоту, той гарпунник поставив на своїй візитній картці літери КБП («Китобійний промисел»), такий вчинок усі визнали б украй претензійним і смішним.

Безперечно, головна причина, через яку люди не хочуть віддавати шану нам, китобоям, полягає в тому, що наше ремесло, на їхню думку, можна прирівняти щонайбільше до різницького і що в нашій роботі нас оточує всякий бруд та свинство. Так, ми різники, правда. Але ж хіба всі воєначальники, яких люди споконвіку так люблять ушановувати, — хіба вони не різники, та ще й різники якнайкривавіші? Ну, а щодо твердження, ніби наше ремесло брудне, то незабаром я познайомлю вас із багатьма майже невідомими широкій публіці фактами, які врешті змусять тріумфально піднести китобійне судно принаймні до рангу однієї з найчистіших речей у нашому охайному світі. Та навіть коли визнати, що твердження оте слушне, то хіба палуба китобійного корабля, хоч яка вона брудна й слизька, може зрівнятися зі страхітливим кривавим місивом на тих бойовищах, із котрих стільки воїнів вертаються, щоб упиватись гучними оплесками дам? А коли професію солдата підносить так високо в думці широкого загалу уявлення про пов'язані з нею небезпеки, то дозвольте вас запевнити, що не один ветеран військової служби, який незворушно

крокував просто на гарматні жерла, перелякано сахнувся б назад, якби над головою в нього майнув, звихрюючи повітря, велетенський хвіст кашалота. Бо чого варті цілком зрозумілі страхіття, винайдені людьми, супроти страхіть і чудес господніх, поєднаних в одне ціле!

Та хоча людство й дивиться на нас, китобоїв, звисока, все ж воно несвідомо складає нам якнайглибшу шану, ба ні, воно просто обожнює нас! Адже мало не всі світильники, лампи та свічки, що горять по всій земній кулі, горять немовби перед вівтарем на славу нам!

Але розгляньмо цю справу на всякі лади, зважмо її на інших терезах, і аж тоді ми побачимо, хто такі китобої й ким вони були раніше.

Чому голландці за часів Де-Вітта²⁶ мали у своєму китобійному флоті адміралів? Чому Людовік XVI, король Франції, власним коштом споряджав у Дюнкерку китобійні судна й ласкаво запросив до служби на них кількадесят родин з нашого славного Нентакіту? Чому Англія з 1750-го по 1788 рік виплатила своїм китобоям понад мільйон фунтів стерлінгів урядових заохочувальних премій? І нарешті — чому тепер у Америці китобоїв більше,

²⁶ Де — Вітт Ян (1625–1672) — нідерландський державний діяч, фактичний правитель Голландії в 1650–1672 рр.

ніж у всіх інших країнах світу, разом узятих, а її китобійний флот налічує понад сімсот суден, і служить на ньому вісімнадцять тисяч душ; на утримання цього флоту щороку витрачають чотири мільйони доларів, а вартість усіх суден, які перебувають у плаванні, становить двадцять мільйонів доларів, і щороку вони привозять до ваших портів багатий урожай ціною в сім мільйонів доларів? Чи було б це все можливе, якби в китоловстві не чаїлась якась особлива сила?

Та це ще далеко не все. Слухайте далі.

Я сміливо заявляю, що найобізнаніший філософ світу нізащо не зміг би назвати жодного чинника, який протягом останніх шістдесяти років справляв би на весь широкий світ могутніший мирний вплив, ніж справляє великий і славний китобійний промисел. Чи тим, чи іншим способом він зродив події, такі прикметні самі собою і такі далекоюсяжні та плідні у своїх наслідках, що китоловство можна порівняти з тією єгипетською матір'ю, яка привела на світ нащадків, що поєднались іще в її лоні.²⁷

Перераховувати всі ці події було б діло непосильне і безнадійне. Вдовольнімося жменькою.

²⁷ Ідеться про єгипетські божества Осіріса та Ісиду — дітей-близнят богині Нут.

Вже багато років китобійні судна першими обстежували, обнишпорювали найвіддаленіші, найменше вивчені куточки земної кулі. Вони досліджували моря й архіпелаги, для яких іще не було карт і куди ще не запливали ніякі Ванкувери та Куки. Коли тепер американські та європейські військові кораблі мирно заходять у колись дикунські гавані, хай салютують гарматними залпами на честь і славу китобійного судна, що перше показало їм дорогу і перше було тлумачем між ними та дикунами. Славте як завгодно героїв дослідницьких експедицій, ваших Куків, ваших Крузенштернів; та я вам кажу, що з острова Нентакіту вирушали в плавання десятки безіменних капітанів, так само великих, як ваші Куки та Крузенштерни, коли не більших. Бо вони без нічиєї допомоги, мало не голими руками, в поганських морях, де рояться акули, біля узбереж не занесених на карти островів, наїжачених дротиками, вели бої з первісними дивами та страхіттями — такими, що й сам Кук з усіма своїми військовими моряками та мушкетами не зважився б стати з ними до бою. Усе те, що так бучно вихваляють в описах давніх подорожей до Південних морів, для наших героїв-нентакітців було звичайнісінькою буденщиною. Часто такі пригоди, яким Ванкувер присвячує по три розділи, ті люди не визнавали гідними навіть того, щоб згадати про них у корабельному журналі. Ох, цей наш світ! Цей наш

світ!

Поки за мис Горн не допливали китобійні судна, дрвга низка багатющих іспанських колоній на Тихоокеанському узбережжі не підтримувала ні торговельних, ні взагалі будь-яких зносин ні з ким у Європі, крім своєї метрополії. То китобої перші прорвалися крізь бар'єр, зведений ревнивою політикою іспанської корони навколо тих колоній, і якби я мав досить місця, то наочно показав би, як ці самі китобої кінець кінцем допомогли Перу, Чілі та Болівії визволитися з-під ярма старої Іспанії і встановити в цих країнах демократію.

Оту велику Америку з другого боку земної кулі — Австралію — також подарували цивілізованому світові китобої. Після того як один голландець ненароком наткнувся на той континент,²⁸ усі інші судна обминали його береги, як буцімто зачумлені дикунством; але китобійні кораблі приставали до неї.

Саме китобійний корабель — справжній батько цієї колонії, нині такої могутньої. Навіть більше — за часів першого колоністського поселення в Австралії емігрантів не раз рятував від голодної смерті морський сухар, щедрою рукою

²⁸ Австралію відкрили 1606 р. голландські мореплавці й назвали її Новою Голландією.

вділений з китобійного судна, яке, на їхнє щастя, кидало якір у тих водах. Незліченні острови всієї Полінезії визнають цю саму істину і складають хвалу комерційну китобійному кораблеві, що вказав дорогу місіонерові й купцеві, а в багатьох випадках і сам привозив до нових берегів перших місіонерів. І якщо ота замкнена на два замки країна, Японія, стане колись гостинною, то й за це нам доведеться дякувати тільки китобійному кораблеві: адже він, здається, вже штовхнув її на цей шлях.

Та коли ви перед лицем усіх наведених фактів ще заперечуєте, що китоловство, мовляв, не викликає високоестетичних асоціацій, то я ладен зламати в двобої з вами півсотні списів — і щоразу скидати вас із сідла з проваленим шоломом.

Ви скажете, що кита не оспівав жоден уславлений поет, а китоловства не описав жоден славетний літописець.

Кита не оспівав жоден уславлений поет, а китоловства не описав жоден славетний літописець? А хто вперше згадав про левіафана? Хто ж, як не великий Йов! А хто склав першу розповідь про китобійне плавання? Та хто ж, як не сам король Альфред Великий, ²⁹ *що власною*

²⁹ Альфред Великий (1849–1901) — король англосаксонської держави Уессексу; при ньому складена частина «Англосаксонської хроніки».

королівською рукою записав слова Оттара, тодішнього китобоя-норвежця! І хто виголосив полум'яний панегірик китобоям у парламенті? Хто ж, як не Едмонд Берк!³⁰

— Це правда, але все ж таки самі китобої — нікчемні людиці, в їхніх жилах не тече благородна кров.

У їхніх жилах не тече благородна кров? Та їхня кров краща за королівську! Бабусею Бенджаміна Франкліна була Мері Морред, після одруження — Мері Фолджер, дружина одного з перших поселенців на Нентакіті. Це від неї пішов рід Фолджерів та гарпунників; і всі вони, родичі великого Бенджаміна, й до сьогодні по всьому світі з краю в край кидають у китів свою зазубрену крицю.

— Ну, гаразд, але ж усі вважають, що китоловство — ремесло не дуже почесне.

Китоловство — ремесло не дуже почесне? Та це ж царствене ремесло! Стародавні англійські закони оголошували кита «королівською рибою».

— Ет, це тільки слова. Сам кит ніколи не виступав як символ величі.

³⁰ Берк Едмонд (1729–1797) — англійський філософ, публіцист і політик.

Кит ніколи не виступав як символ величі? Під час бучного тріумфу, улаштованого одному римському полководцеві, коли він після перемог вертався до столиці світу, найприкметнішою річчю в урочистій процесії був кістяк кита, приставлений аж із сірійського узбережжя.³¹

— Ну, коли ви вже наводите цей факт, хай так: та що ви не кажіть, а справжньої величі в китоловстві нема.

В китоловстві нема справжньої величі? Та велич нашої професії засвідчує саме небо! Адже в південній півкулі є сузір'я Кита! Але годі. Перед російським царем можете насунути капелюх аж на лоба, але перед Квіквегом його скиньте! Годі! Я знав одного чоловіка, що на своєму віку здобув три з половиною сотні китів. Я вважаю цього чоловіка більш гідним шани, ніж котрийсь із великих полководців давнини, що хвалився, ніби здобув стільки ж укріплених міст.

Що ж до мене самого, то якщо в мені взагалі таїться щось досі не відкрите, але чудове; якщо я здобуду колись у цьому тісному, але не щедрому на хвалу світі справжню славу, якої прагну, мабуть-таки, не зовсім незаслужено; якщо потім

³¹ Див. про це докладніше в дальших розділах. (Тут і далі прим, автора позначені зірочками).

спроможуся ще зробити щось таке, що хоч більш-менш варто зробити, а не лишити незробленим; якщо після моєї смерті виконавці заповіту — або, скоріше, кредитори — знайдуть у шухляді мого столу якісь цінні рукописи, то я вже зараз, наперед приписую всю цю славу й честь китобійному промислові. Бо китобійне судно було для мене і Єльським коледжем, і Гарвардським університетом.

25 ПОСТСКРИПТУМ

На захист величі китобійного промислу я радий був би навести самі лише твердо встановлені факти. Та коли оборонець, вишикувавши свої факти, мов до бою, знехтує переконливі припущення, спроможні підкріпити його позицію, — чи не буде такий оборонець гідний осуду?

Загальновідомо, що під час коронації королів та королев, навіть сучасних, над ними виконують досить химерний обряд: їх ніби присмачують, щоб вони краще відповідали своєму призначенню. Для цього обряду існує так звана коронаційна солянка і, певне, має існувати й коронаційна маслянка. Як уживають у тому обряді сіль — хто його знає! Одначе я певен, що під час коронації голову короля урочисто мастять, ніби головку салати. Може, це робиться для того ж, для чого змащують усякі

механізми, — щоб трибки всередині краще крутилися? Щодо справжнього сенсу цього царственного обряду можна гадати на різні лади, хоч у повсякденному житті ми досить зневажливо ставимось до людей, які мастьють собі голову і виразно тхнуть помадою. І справді, в дорослого чоловіка, що вживає помаду для волосся, найімовірніше, не всі дома, якщо тільки він робить це не за приписом лікаря. В усякому разі, такі люди, загалом кажучи, небагато варті.

Але нас тут цікавить тільки одне: чим же мастьють голову монарха під час коронації? Певне ж, не оливковою олією, і не реп'яховою, і не рициновою, і не ведмежим смальцем, і не тюленьчим лосем, і не риб'ячим жиром. А коли ні, то що ж це може бути за речовина, як не спермацет у своєму первісному, не оскверненому ніякою переробкою стані — найкоштовніший з усіх жирів?

Подумайте про це, вірнопіддані британці! Ми, китобої, постачаємо вашим королям і королевам коронаційну приправу!

26

РИЦАРІ Й ЗБРОЄНОСЦІ

Старшим помічником капітана на «Пекводі» був Старбак, нентакітець родом, з квакерської сім'ї. Довготелесий, поважний чолов'яга, він хоч і

народився на льодовитих берегах, але явно був добре пристосований і до жарких широт, бо мав тіло тверде, мов добре висушений сухар.

Перевезена в індійські моря, кров у його жилах не псувалась, як псується пиво в пляшках. Він народився, мабуть, у посушливий і голодний рік або ж в один з тих постів, якими уславився його рідний штат. Він устиг побачити вже з тридцять сухих, неврожайних літ, і ці літа висушили в його тілі все зайве. Одначе його худорлявість не здавалась ні наслідком якихось тривог чи турбот, що з'їдають нас, ні ознакою фізичної недуги. Він просто був ніби весь затужавілий і зовсім не бридкий із себе, якраз навпаки. Туго обтягнений чистою гладенькою шкірою, набальзамований зсередини здоров'ям та силою, немов оживлена єгипетська мумія, Старбак, здавалося, був готовий прожити ще цілі сторіччя, лишаючись таким самим; його внутрішня життєва сила давала гарантію, що він працюватиме добре, ніби патентований хронометр, у будь-якому кліматі — чи то в полярних снігах, чи то під палючим сонцем тропіків. Зазирнувши йому в очі, ви немов бачили там зачасні тіні всіх тих незліченних небезпек, які він незворушно зустрічав у своєму житті. То був статечний, надійний чоловік, чие життя майже все складалося з промовистої пантоміми вчинків, а не з млявої низки слів. Та поряд із його тверезою відвагою й непохитністю, в ньому

були ще певні якості, що інколи вступали з усіма іншими в суперечність або навіть ледь-ледь не переважували їх. Напрочуд чесний і сумлінний, як на моряка, і наділений від природи глибокою побожністю, він протягом сповнених всіляких пригод років, прожитих у морському відлюдді, розвинув у собі сильний нахил до забобонності, тієї забобонності, котра в деяких натурах чомусь народжується скорше з розуму, ніж із темноти. Він вірив у зовнішні призвітки й у внутрішні передчуття. І коли часом ці забобони згинали ковану крицю його душі, то спогади про далекий дім на Кейп-Коді, про молоду дружину й дитя ще дужче пом'якшували його сувору від природи вдачу. Ці спомини, знов же, ще ширше відкривали двері таємним впливам, що в деяких чесних людях стримують вибухи безумної відваги, яка часто прокидається в морях серед небезпек китобійного промислу. «Я не візьму в свій човен людини, що зовсім не боїться кита», — казав Старбак. Очевидно, він мав на увазі не тільки те, що найнадійніша і найдієвіша хоробрість породжується тверезою оцінкою небезпеки, але й те, що зовсім позбавлений страху товариш куди небезпечніший за страхополоха.

«Еге ж, — казав, було, Стаб, другий помічник капітана, — такого обережного чоловіка, як наш Старбак, ви серед китобоїв більш не стрінете». Та

незабаром ми побачимо, що означає слово «обережний» в устах таких людей, як Стаб чи й майже будь-хто з китобоїв.

Старбак не ганявся за небезпеками, як рицар за пригодами, для нього відвага була не предметом гордості, а просто корисною якістю, що її треба завжди мати напихваті в смертельно небезпечній ситуації. Крім того, він, можливо, вважав, що в китобійному промислі відвага — один з найважливіших припасів на судні, так само як сухарі чи солонина, а тому її не слід гайнувати по-дурному. Через це він не любив спускати човен і вирушати в погоню за китом після заходу сонця і надміру вперто рватися до бою з китом, який надміру вперто рветься до бою з ним. «Бо я, — міркував Старбак, — вирушив у цей непевний океан для того, щоб убивати китів на поживу собі, а не для того, щоб вони мене вбили задля своєї поживи». А що саме так були вбиті сотні людей, це Старбак добре знав. Яка була доля його рідного батька? І де, в яких бездонних глибинах міг він знайти розшматовані останки свого рідного брата?

І коли Старбак, носячи в душі такі спомини, та ще й мавши, як уже згадано, нахил до деякої забобонності, все ж зумів зберегти свою відвагу, то він таки справді був напрочуд відважна людина. Та чи не було б цілком природно й логічно, якби в людині з такою натурою і з такими трагічними

спогадами з усього цього десь у таємних глибинах душі зродилася нова стихія, що при відповідній нагоді могла вирватись із ув'язнення й спопелити всю його відвагу? І хоч який він був хоробрий, але то була загалом така хоробрість, яку ми бачимо в декотрих безстрашних людях, що, вистоявши непохитно в боротьбі з морем, чи бурею, чи китами, чи з будь-якими звичайними нерозумними страхіттями всього світу, все ж не можуть витримати тих іще жахливіших — бо нестерпних не для тіла, а для душі — страхіть, якими часом загрожує нам насуплене від гніву чоло могутньої людини.

Та якби мені довелось на дальших сторінках змальовувати перед вами цілковитий занепад мужності в бідолашному Старбакові, я навряд чи зважився б на таке, бо хіба може бути щось сумніше й навіть ганебніше, ніж видовище зломленої сили духу? Люди, так само як акційні товариства чи навіть цілі народи, можуть здаватися вам огидними; серед них можуть траплятися падлюки, недоумки й душогуби, і обличчя в них можуть бути ниці або пісні. Але людина взагалі, в ідеалі — це така благородна й осяйна, така велична і ясна істота, що будь-яку ганебну пляму на ній усі її ближні мали б якнайквалітніше прикривати найкоштовнішими своїми убраннями. Цей образ бездоганної мужності живе в нас самих, так глибоко в нашому серці, що навіть остаточна втрата зовнішньої гідності не може

Його знищити, і він кривавиться в тяжкій муці від видовища душевно зломленої людини. Перед цією соромітною картиною навіть саме благочестя неспроможне заглушити в собі гіркі докори небесним зорям, що допустили до такого. Але та царствена велич, про яку я говорю, — це не велич корон та мантий, це та природжена велич, що не потребує пишних шат. Ти можеш добачити її в руці, що підносить кайло або забиває гвіздох, — оту демократичну велич, світло якої падає на всі долоні, випромінюване лицем самого бога! Великого, всемогутнього бога! Осереддя й околу всієї демократії! Його всюдисутність — це наша божественна рівність!

Отже, коли я далі навіть найнікчемнішим матросам, навіть відступникам та покидькам приписуватиму високі, хоч і темні риси, коли я сповиватиму їх трагічним чаром, коли навіть найжалюгідніший серед них — а може, найупослідженіший — часом підноситиметься в захмарні висоти благородства, коли я торкну його натружену руку променем неземного світла, коли я розгорну веселку над злосчасним заходом його сонця, — тоді, всупереч усім смертним критикам, підтримай мене в цьому ділі, о справедливий Духу Рівності, що розгорнув єдину царську мантию людяності над усім моїм поріддям! Підтримай мене в цьому, о великий демократичний боже! Ти, що

обдарував навіть темнолицього в'язня Беньяна³² блідою поетичною перлиною; ти, що одягнув у листи двічі прокованого найщирішого золота скалічену жебрацьку руку старого Сервантеса;³³ ти, що підняв із бруду Ендрю Джексона,³⁴ кинув його в сідло бойового коня й громозвучно підніс вище тронів! Ти, що в усіх твоїх грандіозних земних ділах завжди вибирав найкращих своїх споборників серед царственого простолюду, — підтримай мене в цьому, о боже!

27

РИЦАРІ Й ЗБРОЄНОСЦІ

Другого помічника звали Стаб. Родом він був із Кейп-Коду, і, за місцевим звичаєм, його так і прозивали: Кейпкодець. Не боягуз і не герой, а

³² Беньян Джон (1628–1688) — англійський письменник і проповідник пуританства, 12 років просидів у в'язниці.

³³ Великий іспанський письменник Мігель Сервантес (1547–1616) замолоду втратив ліву руку в морському бою під Лепанто (1571).

³⁴ Джексон Ендрю (1767–1845) — сьомий президент США, походив з бідної родини.

просто безтурботний відчайдух, він усі небезпеки стрічав з незворушним виглядом і під час полювання перед лицем найближчої загрози робив своє діло так спокійно й зосереджено, ніби тесля-підмайстер, найнятий сезонно. Завжди веселий, вільний, безтурботний, він порядкував своїм човном так, наче кожна сутичка не на життя, а на смерть — це товариська вечеря, а екіпаж човна — запрошені на неї гості. Він так речно дбав про те, щоб розміститись у своєму човні з усіма можливими вигодами, немовби старий кучер, що намагається вмотитись на передку поштової карети якнайм'якше і якнайзатишніше. Підпливши до кита, в самому вирі смертельного бою він орудував своїм безпощадним списом так спокійно і вправно, як ото бляхар посвистуючи орудує молотком. Навіть опинившись під самим боком у оскаженілого страховища, він, як звичайно, мугикав яку-небудь хвацьку пісеньку. Завдяки цій давній звичці Стаб сприймав пащеку смерті так, немовби то було якесь вигідне крісло. Що він думав про саму смерть — важко розгадати. Та й чи думав він про неї взагалі? А якщо йому коли-небудь і траплялося після доброго обіду звернути думками в цей бік, то він, напевне — як і кожен справжній моряк, — сприймав її ніби команду вахтового начальника: видертись по щоглі вгору й упорати там якусь роботу, а яку саме — він побачить, коли виконуватиме ту команду, не раніше.

Можливо, й ще одна річ, поряд з іншими, давала Стабові таку безтурботність і безстрашність, допомагала йому так весело нести тягар життя в цьому світі, повному понурих мандрівних крамарів, пригнутих до землі своїми клунками, і зберігати отой майже нечестиво-веселий настрій. Тією річчю, видимо, була його люлька. Та куценька люлечка стала невід'ємною рисою його обличчя, як брови чи ніс. Легше було уявити собі, що він устає з койки без носа, ніж без тієї люльки. У нього над койкою, на відстані руки, була прилаштована поличка з цілим рядком готових, набитих люльок, і, лягаючи спати, він викурював їх усі підряд, припалюючи одну від одної, потім набивав їх, щоб були напоготові. Устаючи після сну, Стаб спочатку стромляв люльку в рот, а вже тоді — ноги в холоші.

Мабуть, оте безнастанне куріння й було принаймні однією з причин його незвичайно спокійної поведінки. Адже всі знають, що наше земне повітря — чи то на суходолі, чи то в морі — наскрізь отруєне невимовною скрухою безлічі смертних, що видихнули ту скруху, помираючи; і так само, як під час холерної пошесті багато людей ходять, тулячи до рота просякнену камфорою хусточку, — отак, мабуть, і дим Стабової люльки був ніби дезинфекційним засобом проти всіх земних прикрощів.

Третім помічником був Флask — невисокий,

кремезний, рум'яний юнак з Тізбері, що на острові Мартас-Віньярд, дуже войовниче настроєний щодо китів: аж здавалося, ніби він убачає в них своїх особистих споконвічних ворогів і тому вважає справою честі вбивати їх, де тільки стріне. Він був начисто позбавлений будь-якої пошани до цих чудесних тварин, до їхньої царственої величі та їхніх таємничих звичаїв і так самісінько нездатен був уявити, що зустріч із ними може загрожувати якоюсь небезпекою. В його вбогій уяві кит, це чудо природи, був просто величезною мишею чи в крайньому разі водяним щуром: щоб його вбити та витопити з нього лій, потрібно тільки трохи хитрості, часу та мороки. Через цю свою наївну, несвідому безстрашність він ставився до китів трохи легковажно; він ганявся за ними ніби для забавки, і все трирічне плавання за мис Горн було для нього просто веселою, цікавою грою, що тривала три роки. Як теслярські гвіздки поділяються на два види — ковані й дротяні,— так можна поділити на два види й усіх людей. Малий Фласк належав до виду кованих: тих, що тримають міцно й тримаються довго. На «Пекводі» Фласка прозивали Льодоламом, бо його постать справді чимось нагадувала короткий прямокутний брус, який має в північних китобоїв таку назву. З того бруса в усі боки стирчать кілки, що захищають судно від ударів крижин у буремних арктичних водах.

Такі були три помічники капітана — Старбак,

Стаб і Фласк, — найзначніші люди на судні. За звичаєм усього китобійного флоту, вони ж і командували трьома вельботами — китобійними човнами «Пеквода», — як старшини човнових екіпажів. У тому великому бойовому порядку, в якому капітан Ахав збирався вести свої сили на китів, ці троє старшин були ніби ротними командирами. Озброєних довгими, гострими китобійними списами, їх іще можна назвати трійкою добірних списників, а гарпунники були ніби метальники дротиків.

Оскільки ж у цьому уславленому промислі кожного старшину вельбота, наче середньовічного рицаря, завжди супроводить гарпунник, який при потребі подає йому нового списа, коли старий погнеться чи вислизне з рук під час нападу на кита, і навіть більше, оскільки між ними обома здебільшого панує щира злагода й приязнь, то саме зараз годиться розповісти й про гарпунників «Пеквода»: котрий з них був приставлений до котрого зі старшин вельбота.

Першим треба згадати Квіквега, якого обрав собі за зброєносця Старбак, старший помічник капітана. Але Квіквега ми вже знаємо.

Другий був Тештіго, чистокровний індіанець із Гейхеду — найзахіднішого мису острова Мартас-Віньярд, де й досі ще існують останні рештки селища червоношкірих, яке довго постачало

сусідньому Нентакіту багатьох найвідважніших гарпунників. У китобійному флоті їх так і називають «гейхедцями». Довге, тонке чорне волосся Тештіго, випнуті вилиці, круглі чорні очі, по-східному великі, як на індіанця, але по-південному блискучі й виразисті — все це свідчило, що він спадкоємець незіпсутої крові тих гордих воїнів-мисливців, котрі в погоні за могутніми лосями Нової Англії з луком у руках блукали лісами цього краю. Але сам Тештіго давно вже не вистежував мисливської здобичі в лісі, тепер він полював у морі на велетнів китів, і несхибні стріли його предків заступив нащадкові незрадний гарпун. При погляді на його смагляві, м'язисті, зміїно-гнучкі руки й ноги легко було повірити в забобонні уявлення декого з перших пуритан і подумати, що й справді цей дикий індіанець — син Князя Повітряних Стихій.³⁵

Тештіго був зброєносцем Стаба, другого помічника капітана.

Тепер розповімо про Дагу, третього гарпунника, — здоровезного, чорного як смола негра-дикуна з левиною ходою, справжнього царя Агасфера³⁶ на вигляд.

³⁵ Образ із євангельської книги Апокаліпсису

³⁶ Так у Біблії названо перського царя Ксеркса

З вух його звисали золоті обідки, такі великі, що моряки жартома називали їх «римами» — кільцями, до яких на палубі кріплять снасті,— і казали, що до них би можна кріпити марсель-фали. Змолоду Дагу самохіть найнявся на китобійне судно, що запливло до відлюдної затоки на його рідному узбережжі. За весь свій вік він не бував ніде в світі, крім своєї Африки, Нентакіту та ще далеких поганських гаваней, куди найчастіше заходять китобійні судна. Вже багато років він прожив геройським життям китобоя на палубі кораблів, власники яких добирали екіпажі надзвичайно ретельно; тому Дагу зберіг усі свої варварські чесноти й ходив по палубі прямий та високий, мов жирафа, в усій величі своїх шести з половиною футів. Хто знизу вгору дивився на нього, той почував якесь фізичне приниження, і біла людина, стоячи поряд нього, скидалася на білий прапор, піднятий фортецею, що просить замирення. За кумедним збігом, цей величний негр був зброєносцем малого Фласка, що здавався поруч з ним шаховим пішаком. Що ж до решти екіпажу «Пеквода», то тут слід врахувати таке: серед багатьох тисяч матросів, які служать у американському китобійному флоті, нема й половини американців родом, хоч майже всі командири там — таки американці. Тобто в китобійному флоті Америки справа стоїть так само,

як і у військовому та торговельному або ж як у американській армії чи в тих інженерних загонах, що споруджують у Америці залізниці й канали. Так само, кажу я, бо в усіх цих випадках американський народ дає розумні голови, а решта світу — в не меншому достатку — робочі руки. Немало цих матросів-китобоїв родом з Азорських островів, куди нерідко заходять під час плавання нентакітські судна, щоб поповнити команду сміливими жителями цих скелястих берегів. Отак китобійні кораблі з Гулля чи Лондона, вирушаючи на промисел у гренландські води, заходять на Шетландські острови добрати там екіпаж до повного складу. А вертаючись до Англії, завозять тих людей додому. Не знаю, чого воно так, але найкращі китобої, здається, виходять з остров'ян. І на «Пекводі» теж були майже самі остров'яни, «ізоляціоністи», як я ще назвав би їх; вони, ці «ізоляціоністи», не визнають спільного для всіх людей континенту, кожен з них живе на своєму власному, особньому. Проте коли їх об'єднала одна палуба, яка федерація «ізоляціоністів» вийшла з них! Справжня депутація Анахарсіса Клоотса³⁷ з усіх

³⁷ Клоотс Анахарсіс (1755–1794) — діяч Великої французької революції; висував ідею всесвітньої федерації народів. 1790 р. привів до Національних зборів депутацію з представників різних рас і націй світу.

островів моря, з усіх кінців землі супроводила на «Пекводі» капітана Ахава, що прагнув викликати на бій усі кривди світу; небагато їх вернулося з того бою... Маленький чорношкірий Піп... о, він не вернувся! Бідолашне хлоп'я з Алабами! Незабаром ми побачимо його на баку похмурого «Пеквода», почуємо, як він вибиває в свій бубон, ніби провіщаючи ту вічність, коли, покликаний на великий ют у високостях, він попаде до ангельського оркестру і там у славі знов битиме в свій бубон! Тут його називали боягузом, там вітатимуть, як героя!

28

АХАВ

Ще кілька днів по тому, як ми покинули Нентакіт, капітан Ахав не показувався на палубі. Його помічники чергувались на вахтах, і з усього здавалося, ніби вони — єдині командири на судні; тільки інколи вони вибігали з капітанової каюти з такими несподіваними й владними наказами, що неважко було зрозуміти; вони лише заступають справжнього командира. Так, їхній найвищий володар і диктатор був тут, хоча досі неприступний для очей тих, кому не дозволялося заходити в святилище капітанської каюти.

Щоразу, скінчивши вахту внизу й піднявшись на палубу, я насамперед поглядав на корму: ану ж

там уже з'явилося незнайоме обличчя. Бо первісний невиразний неспокій від думки про невідомого капітана тепер, у морській самотині, переродився мало не в душевне сум'яття. І це сум'яття інколи дивним чином ще посилювали мимовільні згадки про диявольські нісенітниці, які наплів мені обшарпаний Ілайджа. Ті згадки верталися до мене так настирливо, що доти я й не повірив би. І я нізащо не міг відігнати їх, хоч інколи майже ладен був сміятися з тої урочистої бредні химерного портового пророка. Та хоч який неспокій а чи лихі передчуття — назвімо це так — володіли мною, проте щоразу, оглядівшись по судну, я бачив, що жити такі почуття — безглуздо. Бо хоч увесь екіпаж «Пеквода» (а надто гарпунники) був куди більш варварським, диким і різномастим, ніж будь-яка сумирна команда торговельного судна, з якою я мав нагоду познайомитись раніше, однак я приписував це — і слушно приписував — несамовитій неповторності того вікінгівського ремесла, в яке я так на одчай душі впрігся. А особливо сам вигляд трьох командирів судна, трьох помічників капітана був ніби свідомо розрахований на те, щоб розганяти всі невиразні страхи й навіювати бадьорість та впевненість у щасливому перебігу плавання. Бо трьох таких добрих морських командирів і таких славних людей — кожен на свій лад — навряд чи легко було б іще знайти, і всі троє були американці:

один — з Нентакіту, другий — з Мартас-Віньярду, третій — з Кейп-Коду. З порту ми вийшли на різдво; спочатку стояла пронизливо холодна, арктична погода, та ми весь час утікали від неї на південь, помалу, з кожним градусом і мінutoю широти залишаючи ту немилосердну зиму з її нестерпною погодою далеко позаду. І ось одного вже не такого гнітючого, хоча ще досить сірого та похмурого ранку в ту перехідну пору, коли «Пеквод», гнаний попутним вітром, з якоюсь меланхолійною швидкістю стрибав по хвилях, мстиво розтинаючи їх, я на поклик вахтового командира вийшов на палубу, глянув, як звичайно, в бік гакаборту — і по мені перебіг дрож віщого передчуття. Дійсність перевершила сподівання: на юті стояв капітан Ахав.

На ньому не видно було й знаку тілесної недуги, хай навіть уже минулої. Він мав вигляд людини, засудженої до спалення живцем і знятої з вогнища в останню мить, коли полум'я вже облизало все її тіло, однак не спалило його, не обпекло, не забрало й крихти з його тужавої, дозрілої моці. Вся його висока й плечиста постать була немов вилита з суцільної бронзи і дістала вже остаточну, незмінну форму, як Персей роботи Бенвенуто Челліні.³⁸

³⁸ Ідеться про відому бронзову статую Персея з головою Медузи, твір італійського скульптора Бенвенуто Челліні

Вибігаючи з-під сивої чуприни, по його темній від засмаги щоці й шиї тяглась вузьенька мертвотно-біда смужка, наче пруг від дубця, і зникала під коміром. Вона нагадувала мені прямовисний слід, що його часом лишає блискавка на стрункому стовбурі могутнього дерева, не зламавши жодної галузки, але пронизавши все дерево, проривши в корі борозну від вершини аж до коріння й zostавивши лісового велетня живого й зеленого, тільки позначеного її тавром. Ніхто не міг сказати мені напевне, чи той знак на ньому був родимий, а чи то був шрам від жахливої рани. За якоюсь мовчазною згодою протягом усього рейсу ніхто — чи майже ніхто — на судні, особливо капітанові помічники, не згадував про той шрам у розмовах. Тільки одного разу Тештігів земляк, літній матрос-індіанедь з Гейхеду, почав був забобонно твердити, ніби тим шрамом Ахава затавровано аж у сорокарічному віці, і то не в якійсь смертельній сутичці, а в битві стихій на морі. Та цьому неймовірному твердженню суперечили слова іншого матроса, замогильно-похмурого старого чоловіка з острова Мен. Доти він ще ні разу не виходив у плавання з Нентакіту і в вічі не бачив Ахава, одначе прадавні морські повір'я та перекази наділяли цього старигана в очах решти моряків надприродною проникливістю, і тому жоден з білих матросів не став йому перечити, коли старий заявив, ніби якщо

капітана Ахава колись поховують мирно в землі (хоч навряд чи так буде, промурмотів він), то той, кому доведеться віддавати небіжчикові останню послугу, обряджаючи його, побачить на ньому цей родимий знак, що тягнеться від маківки аж до п'ят.

Весь похмурий вигляд Ахава і ота мертвотно-біда позначка, що підкреслювала його, так мене приголомшили, що в першу хвилину я й не помітив жахливої білої ноги, на яку він спирався і яка, власне, великою мірою й надавала йому тієї владної похмурості. Я вже чув раніше, що ту костяну ногу змайстрували йому ще в морі з щелепи кашалота — вирізьбили й відполірували. «Еге ж, щогли він позбувся коло японських берегів, — сказав якось той самий старий індіанець із Гейхеду. — Та він і собі, як своєму кораблеві, добув нову щоглу, не вертаючись додому. Він на всяку ваду знайде раду».

Мене вразила й дивна капітанова постава. На юті «Пеквода» понад обома бортами, під самими бізань-вантами, були понасвердлювані в палубі ямки з півдюйма завглибшки. В таку ямку він уставляв свою костяну ногу і, піднявши одну руку, тримався за ванту. Капітан Ахав стояв випростаний і дивився прямо по курсу через ніс судна, що раз у раз кивало хвилям. У тому погляді, пильному й безстрашному, спрямованому вперед, був безмір непохитної твердості й незборима воля. Він не промовляв ні слова, і помічники не звертались до нього, хоч у всіх

їхніх рухах і на обличчях виразно видніла гнітюча, болісна свідомість того, що за ними наглядає неспокійне хазяйське око. Та й не тільки це: понурий Ахав стояв перед ними з мученицьким виразом на обличчі, в усій невимовно владній, царственій величі якоїсь тяжкої неволі.

Вперше з'явившись на палубі, він незабаром знову сховався в каюті. Але з того ранку команда бачила його щодня: він або стояв, уставивши костяну ногу в опорну ямку, або сидів на кістяному стільчику, або важко ходив по палубі. В міру того як небо розхмарювалося, ставало трохи ласкавіше, і він помалу виходив із свого усамітнення, немовби в тому усамітненні після відплиття з дому тримала його тільки мертвотна зимова хмурість моря. І врешті настала пора, коли він майже весь час перебував на повітрі; одначе що б він не казав, а часом і робив на палубі, тепер уже залитій сонцем, однаково він здавався там непотрібним, ніби ще одна, зайва щогла. Та «Пеквод» іще тільки плыв до місця промислу, а не переміряв море в пошуках здобичі; майже з усіма приготуваннями до промислу, які потребували нагляду, помічники цілком могли впоратись самі; тож поки що не діялось нічого — чи майже нічого — такого, що могло б його зайняти чи схвилювати і тим розвіяти хоч на хвилинку густі хмари, котрі громадились лава над лавою на його чолі, бо ж хмари завжди

вибирають собі за ложе найвищі гірські вершини.

І все ж незабаром приємна святкова погода своїми чарами, своїми теплими дзюркотливими голосками начебто помалу розіграла його похмурість. Адже коли рум'янощокі діти, Квітень і Травень, пританцьовуючи, вертаються в похмурий зимовий ліс, тоді навіть найстаріший дуб, оголений, кострубатий, битий громами, врешті зазеленів хоч кількома галузками, щоб привітати таких милих гостей. Отак і Ахав кінець кінцем якось відгукнувся на дитинну грайливість теплового вітерцю. І не раз у його погляді проблискували паросточки, які в когось іншого розцвіли б усмішкою.

29

ВХОДИТЬ АХАВ; ПОТІМ — СТАБ

Минуло ще кілька днів, всі крижини та айсберги лишилися за кормою, і «Пеквод» гойдався на хвилях серед ясної, звичної для Екватору весни, яка майже безперервно панує в морі на порозі вічного серпня тропіків. Теплі, але й свіжі, ясні, дзвінкі, запашні, щедрі й буйні дні були наче кришталеві келихи, по вінця повні перського шербету, вкритого пухким снігом із трояндової води. Величні зоряні ночі були схожі на вельможних дам у оксамиті та діамантах, на дам, що в гордій самотині плекають спомини про своїх далеких мужів-

завойовників — про свої ясні сонця в золотих шоломах! І нелегко було вибрати час для сну: чи пожертвувати таким принадним днем, а чи такою звабливою ніччю? Та не тільки в зовнішній світ уливало нову силу й принаду все оте чародійство незмінної погідності. Проникало воно й у людську душу, надто в тихі й ласкаві надвечірні години, і тоді серед присмеркової тиші вицвітом льодових кристаликів зринали в ній спогади. І всі оті витончені сили все дужче й дужче впливали на настрої Ахава.

Старість завжди бува безсонна, певне, тому, що чим довше людина зв'язана з життям, тим менше вабить її все схоже на смерть. Серед морських капітанів сивобороді діди найчастіше покидають ліжко й виходять на палубу ще затемна. Так було й з Ахавом; тільки тепер, останнім часом, він трохи не цілу добу перебував на палубі, тож краще буде сказати, що він покидав не ліжко, а палубу — і лише навідувався в каюту. «Для такого старого моряка, як я, — мурмотів він сам до себе, — спустатись оцим вузьеньким трапом і залазити в койку, наче в труну, — однаково що сходити у власну могилу».

Отож мало не щодоби, коли вже виставлять нічну вахту і вахтові на палубі охороняють сон тих, хто в кубрику; коли, якщо треба вибрати снасть на баку, матроси не кидають її на палубні дошки як попало, а опускають бережно, щоб не побудити

заснулих товаришів, — одне слово, коли запанує на судні тиша й спокій, тоді мовчазний стерничий починає поглядати на трап, що веде до капітанської каюти, і незабаром у люку з'являється старий капітан: він вибирається нагору, хапаючись руками за коване поруччя, аби допомогти скаліченій нозі. Все ж таки Ахав не був позбавлений якоїсь жилки людяності й уважності до інших, бо в таку годину він звичайно стримувався від патрулювання на юті: адже для його потомлених помічників, що спочивали всього за якихось шість дюймів від кістяної п'яти капітана, кожен крок його лунав би таким громом і стугоном, що бідолахам міг би наснитись хіба скрегіт акулячих зубів. Та одного разу, коли поганий настрій узяв у Ахаві гору над такою повсякденною уважністю і він почав, важко гупаючи, міряти кроками палубу від гакаборту до грот-щогли, в люку з'явився химерник Стаб, другий помічник, і непевним, винувато-жартівливим тоном сказав, що, звісно, ніхто не може заборонити капітанові Ахаву гуляти по палубі, коли йому того хочеться, але чи не можна якось приглушити оте гупання? Він навіть нерішучо й невиразно натякнув, що можна б обмотати кістяну п'яту клоччям абощо. Ох, Стаб, не знав ти ще капітана Ахава!

— Чи я гарматне ядро, Стаб, — відказав той, — що ти хочеш підмостити під мене клейтух? Та йди спи; я забувся. Гайда вниз, у свою щонічну

домовину, де такі, як ти, сплять між двома простирадлами, аби звикнути до савана, що колись наостанці сповіє вас... Знай, собако, свою буду!

Стаб так отетерів від цього заключного вигуку старого капітана, що йому аж мову відібрало; та врешті він збуджено відказав:

— Я не звик, щоб зі мною так розмовляли, сер! Мені це дуже не до вподоби.

— Геть! — скреготнув зубами Ахав і рвучко відступив назад, ніби хотів утекти від непоборної спокуси.

— Ні, сер, стривайте, — осмілівши, заперечив Стаб. — Я не стерплю, щоб мене називали собакою.

— Ну то я тебе назву десять разів віслюком, бараном і бидлом, та й іди геть, а то я тебе на той світ зажену!

По тих словах Ахав рвонувся до нього з таким грізним виглядом, що Стаб мимовільно сахнувся назад.

«Ще зі мною не бувало, щоб я за такі слова не сквитався кулаком, — промурмотів Стаб, отямившись уже на трапі, який вів до каюти. — Диво, та й годі. Стривай-но, Стаб, я ж так і не знаю до пуття, що мені зараз робити: чи вернутись і вдарити його, чи... та що це я!.. чи впасти навколішки й помолитись за нього. Так, саме це чогось навернулось мені на думку, але це зі мною було б уперше в житті... Чудне діло, дуже чудне. Та

й сам він чудний. Так, так, звідки не глянь, хоч із носа, хоч із корми, а з таким чудним стариганом ти, Стаб, ще ніколи не плавав. Як він блиснув на мене очима! Наче в них порох спалахнув. Чи він божевільний? Не знаю, та щось дуже важке тисне йому на душу, це видно: адже й палуба лиш тоді тріщатиме, коли на неї навалити щось дуже важке. І в ліжку він тепер лежить хіба що три години на добу, та й то не спить. Хіба ж не казав мені Пундик, наш стюард, що вранці постіль у старого щоразу зібгана та пом'ята, простирадла збиті кудись аж у ноги, ковдра трохи не вузлами позав'язувана, а подушка гаряча аж страх, ніби на ній лежала розпечена цеглина? Гарячий стариган! Мабуть, це в нього те, що люди на березі часом називають сумлінням, це як ота «нарвальгія», чи як її,— кажуть, воно ще гірше, ніж зубний біль. Гм... сам я не знаю, що воно таке, але боронь мене боже його підхопити. Цей Ахав весь напханий загадками; цікаво, чого він ходить щоночі в кормовий трюм? Пундик хвалився, ніби підгледів. Навіщо він туди ходить, хотів би я знати?.. З ким це в нього там побачення бувають? Хіба й це не чудне діло? Та що там балакати, третій калач... Ну дарма, піду ще посплю. Так, хай йому біс, варто на світ народитись хоч би лиш на те, щоб зразу й заснути. Адже як подумати, то й немовлята, тільки-но родившись на світ, насамперед засинають, і це також чудне діло. Та хай йому хрін. А що на світі не чудне,

як подумати? Але знов же: на біса мені думати? У мене ж одинадцята заповідь — «не думай», а дванадцята — «спи, коли тільки можна». Тож іди спати. Та стривай! Хіба він не узвав мене собакою? Сто чортів! Він мене назвав десять разів бидлом і бараном, а тоді ще й цілу купу віслюків зверху досипав. Ще бракувало, щоб копняків надавав. А може, й надавав, тільки я не помітив, бо геть сторопів, як побачив його чоло. Воно блиснуло, наче вибілена кістка. Та що це в ката зі мною діється? Я вже на ногах не встою! Наче мене навиворіт вивернуло те, що я отак склеїв дурня перед старим. Їй же богу, це все мені, мабуть, наснилося, хоча... Ну що ж мені робити, що, що, що? Ет, треба якось про те забути. А зараз — у койку. Завтра, при світлі, побачимо, що цей клятий чаклун собі думає».

30 ЛЮЛЬКА

Коли Стаб зник у люці, Ахав ще хвилину постояв, спираючись на фальшборт; а потім, як звичайно робив останнім часом, підкликав одного з вахтових матросів і послав його до каюти принести кістяного стільчика та люльку. Припаливши її від каганчика в нактоузі, він поставив стільчик на палубу біля навітряного борту, сів і почав курити.

Згідно з легендою, в часи вікінгів трони для

морелюбних датських королів робили з іклів нарвала. Тож хіба можна було, побачивши, як Ахав сидить на своєму кістяному триніжку, не подумати, що це символізує самодержавну велич? Бо Ахав був ханом палуби, королем моря, владарем левіафанів.

Якусь часину з його уст раз за разом вилітали клубки густого диму, а вітер кидав їх назад, йому в обличчя. «Чогось це куріння вже не заспокоює мене, — нарешті сказав він сам до себе і вийняв люльку з зубів. — Ох, люлько моя! Видно, кепські мої справи, коли і твій чар відлетів геть. Морочився хтозна-нащо і ніякої втіхи не мав, ще й курих весь час проти вітру, сам того не помічаючи; проти вітру, та ще й так відчайдушно видихав дим, як ото кит, умираючи, пускає свій струмінь найвище і найрясніше. От і зараз я наче хотів усю турботу з себе видихнути. Що мені тепер із цієї люльки? Адже вона потрібна на те, щоб заспокоювати, вплітати легенькі білі хмаринки в м'які білі кучері, а не в таку закошлану сиву чуприну, як моя. Не буду я більше курити...»

І Ахав пожбурих ще не докурену люльку в море. Вогник засичав у хвилях, і в ту ж мить корабель промчав повз бульку, яку вона пустила, йдучи на дно. Насунувши капелюха на очі, Ахав знову зашкутильгав по палубі.

КОРОЛЕВА МЕВ

Другого ранку Стаб заговорив до Фласка:

— Ну й сон мені наснився, Льодоламе! Такого чудного сну я ще зроду не бачив. Приверзлося, ніби наш старий дав мені копняка своєю кістяною ногою, а я хотів дати йому здачі й так замахнувся, що в мене трохи нога не відлетіла, їй же богу. А тоді трах, бах — аж Ахав, уже не Ахав, а піраміда, і я, мов дурень навіжений, стусаю ту піраміду ногою. Та ще чудніше, Фласк, — ти ж знаєш, які чудні бувають часом сні, — те, що хоч я й оскаженів, але весь час думаю, що той Ахавів копняк, зрештою, не така вже й велика образа. «Ет, — думаю, — є про що балакати! Це ж не справжня нога, а кістяна». А це ж таки велика різниця — чи тебе живою ногою стусонуть, чи неживою.

Сам же знаєш, Фласк, що ляпас долонею — в сто разів більша образа, ніж удар ціпком. Живим по живому — то й образа живіша, хлопчику. І отак я весь час думаю, думаю, завваж, а сам, наче дурний, оббиваю собі пальці на нозі об піраміду — отаке все безглузде в тому сні, що ні в тин ні в ворота, а я стусаю й думаю: «Ет, що таке тепер його нога — ціпок, та й годі, ціпок із китової кістки. Еге ж, — думаю, — він і не стусонув мене, а ніби жартома потяг ціпочком, ніби похрестив китовою кісткою. А крім того, — думаю, — глянь на ту ногу: на ній же

навіть ступні нема, такий собі тонесенький кінчик. От якби мене який селюк своїм ножиськом штурхнув — ото була б образа! Та це не образа, а просто шпилька, бо й нога зістругана на шпильку». Далі ж іде найхимерніше в тому сні, чуєш, Фласк? Я ото гамселю носакон по піраміді, коли це хтось бере мене за плече й обертає до себе. Дивлюсь, а то якийсь старезний дідок, наче водяник, чи що, — горбатий і шерстю поріс, мов борсук. «Що це ти робиш?» — питає. Ох, братку, я ж і перелякався! Така мордяка! Та враз той переляк і вивітрився. «Що я роблю? — перепитую. — А вам яке діло, хотів би я знати, пане горбанчику? Чи й вам копняка закортіло?» Їй же богу, Фласк, не встиг я договорити, аж він повертається до мене кормою, нахиляється, задирає водорості, що ними обвішаний замість одежі, — а що ж я побачив, як ти гадаєш? Грім мене побий, братку, у нього вся корма наїжачена гострими швайками. Я подивився й кажу: «Та ні, старий, тебе я не стусатиму». — «От розумний Стаб, — каже він, — от розумний», — і мурмоче так весь час, наче жує слова самими яснами, чисто тобі якась стара відьма. Я бачу, що він не збирається замовкати, а все мурмоче своє: «От розумний Стаб, от розумний!» — та й думаю, що мені вже можна знову стусати піраміду. Тільки підняв ногу, а він як загорлає: «Годі стусати!» — «Що таке? — знову питаю. — В чому річ, дідусю?»

— «Слухай-но, — відказує він, — побалакаймо про твою образу. Капітан Ахав стусонув тебе, еге?» — «Так, — відповідаю, — осюди саме». — «Чудово, — каже він. — А чим же? Своєю костяною ногою, еге?» — «Так», — відказую. «Ну то на що ж ти тоді нарікаєш, розумний Стаб? — дивується той дідок. — Хіба він не від щирого серця тебе стусонув? І хіба він тебе вдарив якоюсь там простою сосною дерев'янкою, га? Ні, тебе стусонув великий чоловік — і стусонув прекрасною костяною ногою, Стаб. Це неабияка честь; я вважаю, що це неабияка честь.

Слухай, що я тобі скажу, розумний Стаб. В старій Англії найвельможніший лорд вважає за величезну шану, коли королева дасть йому ляпаса й зробить його кавалером ордена Підв'язки. То ти, Стаб, можеш хвалитися тим, що тебе стусонув сам старий Ахав і зробив розумним чоловіком. Затям, що я тобі скажу: хай він тебе стусає; вважай його стусани за честь; нізащо в світі не давай відкоша, бо тобі це не до снаги, розумний Стаб. Чи ти не бачиш оцієї піраміди?» Сказав — і раптом немовби... ну, немовби якось так... ну, як його сказати... ну, розплився в повітрі. Я хропнув, перевернувся на другий бік, аж бачу, що я лежу — в своїй койці. Ну, що ти скажеш про такий сон, Фласк?

— Не знаю; по-моєму, якийсь дурнувятий сон.

— Може, й так. Але він з мене зробив розумну

людину. Бачиш, он стоїть Ахав і поглядає скося через гакаборт? Ну, так ось, Фласк: ти нічого не придумаєш розумнішого, як змиритися з цим стариганом і ніколи не огризатися, хоч би що він казав. О! А що це він гукає? Слухай!

— Агей, на марсі! Пильнуйте всі! Тут є кити! Як хто побачить білого, кричить скільки духу!

— Ну, що ти про це думаєш, Фласк? Чи нема тут крапельки чогось незвичайного, га? Білий кит... ти завважив? Я тобі кажу: тут чимсь дуже чудним тхне. Будьмо ж наготові, Фласк. В Ахава на думці щось таке, що пахне кров'ю. Та годі, мовчімо! Він уже йде сюди.

32

КИТОЗНАВСТВО

Ми вже сміливо рушили в морські простори; незабаром ми зовсім загубимось у їхньому безмежжі, де нема ні берегів, ні гаваней. Але перше ніж станеться таке, перше ніж оброслий водоростями корпус «Пеквода» загойдається поряд обліпленого скойками тулуба левіафана, годилось би з самого початку приділити увагу речам, майже необхідним для того, щоб по-справжньому зрозуміти всі ті конкретніші відомості й згадки про левіафанів, які ви знайдете далі.

Я хотів би розгорнути перед вами

систематизований огляд китового плем'я в усіх його можливих відмінах. Та це завдання нелегке. Адже я пробую тут класифікувати складники самого всесвітнього хаосу, не більше й не менше. Слухайте ж те, що встановили найбільші й найновіші авторитети.

«Серед усіх паростей зоології більш нема такої заплутаної, як цетологія», — заявив капітан Скорсбі в 1820 році.

«Я не маю наміру, навіть якби це було в моїй спроможності, досліджувати правильний метод поділу китоподібних на роди й родини. [...] Серед тих, хто досліджує цю тварину, немає ніякої згоди», — писав про кашалота корабельний лікар Білл 1839 року.

«Неспроможність провадити далі наші дослідження на незмірних глибинах».

«Непроникна загона таємниці, що сповиває наші відомості про китоподібних».

«Поле, засіяне терням».

«Усі ці неповні дані здатні тільки завдавати мук природознавцям...»

Так говорять про кита великий Кюв'є, і Джон Гантер, і Лессон — ці світила зоології та анатомії. І все ж, хоча справжніх знань у світі небагато, книжок написано вдосталь; так самісінько, до певної міри, стоїть справа і з цетологією, чи то китознавством. Дуже багато авторів — дрібних і великих, старих і нових, моряків і неморяків — широко чи стисло

писали про китів. Ось вам лише частина імен: автори Біблії, Арістотель, Пліній, Альдрованді, сер Томас Браун, Геснер, Рей, Лінней, Ронделецій, Вілобі, Грін, Артеді, Сіболд, Бріссон, Мартен, Ласепед, Бонтер, Демаре, барон Кюв'є, Фредерік Кюв'є, Джон Гантер, Оуен, Скорсбі, Бійл, Беннет, Дж. Росс Браун, автор «Міріам Коффін», Олмстед і, нарешті, велебний Т. Чівер. Та до якого остаточного результату вони дійшли, про це свідчать наведені вище цитати.

З названих у цьому списку авторів, які писали про китів, живого кита бачили на власні очі тільки ті, котрі йдуть після Оуена; і лиш один з них був справжній професіонал китобій. Я маю на увазі капітана Скорсбі. У вужчому питанні про grenландського, або справжнього кита він — найбільший із наявних авторитетів. Але Скорсбі нічого не знав і нічого не писав про великого спермацетового кита, або кашалота, поряд із яким grenландський кит навряд чи й вартий згадки. І я хочу сказати тут, що grenландський кит — це узурпатор на троні океану. Він навіть розмірами аж ніяк не найбільший з усіх китів. Та завдяки дуже давньому пріоритетові в претензіях на цей трон, а також бракові будь-яких відомостей про спермацетового кита, який ще сімдесят років тому був істотою зовсім незнаною, трохи не міфічною (і така необізнаність панує й досі повсюди, за винятком хіба самітницьких келій кількох учених та

ще китобійних портів), ця узурпація трону була з усіх поглядів цілковитою. Майже всі згадки про левіафанів у великих поетів давнини переконують нас, що для них царем океанів був гренландський кит, і то без ніяких суперників. Та нарешті настав час проголосити нового царя. Ми — на Черінг-Кросі.³⁹

Слухайте ж, усі добрі люди! Гренландського кита скинуто з трону, і віднині царює великий кашалот!

На світі є тільки дві книжки, де з якимсь, хай навіть дуже невеликим, успіхом зроблено спробу показати вам живого кашалота. Я маю на увазі книжки Бійла і Беннета; і той, і той свого часу були лікарями на англійських китобійних суднах, що плавали в Південних морях. Нових даних, які стосуються кашалота, в книжках цих точних і сумлінних людей, природним чином, небагато; але той матеріал, що там є, дуже цінний і надійний, хоч і обмежується переважно науковими описами. Проте всебічного відображення кашалот ще не знайшов ні в науковій, ні в художній літературі. В його біографії куди більше білих плям, ніж у життєписах усіх інших промислових китів.

³⁹ Черінг-Крос — місце в центрі старого Лондона, де публічно проголошували нових королів, а також відбувалися страти.

Різні види китів треба укласти в якусь загальнозрозумілу, наочну класифікацію, хай навіть поки що тимчасову, ескізну, а вже пізніші трудівники науки доповнять її в усіх розділах. Оскільки ніхто з достойніших за мене за цю роботу не береться, я пропоную свої мізерні сили. Я не обіцяю нічого завершеного, бо всяке діло рук людських, яке претендує на завершеність, саме з цієї причини неминуче виявиться неповноцінним. Я не вдаватимусь у докладні анатомічні описи різних видів і взагалі ні в які довгі описи — принаймні тут. Моя мета — просто начерк класифікації китоподібних. Я архітектор, а не будівник.

Але й це завдання грандіозне; воно не до снаги звичайному сортувальникові листів на поштамті. Навпомацки спустатись услід за китами на дно морське, стромляти свої руки в незглибимі основи всесвіту, між його ребра й у саму тазову кістку — це жахливе діло. Хто я такий, щоб наважитись упіймати на вудку левіафана? Грізні кпини в книзі Йова вже мали б відстрашити мене: «Чи складе він (левіафан) умову з тобою?.. Тож надія твоя неправдива!» Але я плавав у бібліотеках і борознив океани; я сам очими ось живими руками патрав китів. Я не жартую, і я ладен спробувати. Тільки треба розв'язати деякі попередні проблеми.

Перша: невизначений, невпорядкований стан цетології як науки з самого порога підтверджується

тим, що в деяких джерелах так досі й не вирішено: кит — це риба чи ні. У своїй «Систематиці природи», виданій 1776 року, Лінней заявляє: «Я відокремлюю китів від риб». Та, скільки мені відомо, аж до 1850 року акула й камбала, скумбрія й оселедець, усупереч цьому категоричному Ліннеєвому декретові, поділяють з левіафаном володіння тими самими морями.

Підстави для того, щоб вигнати китів з водяного царства, Лінней наводить такі: «З огляду на їхню теплу кров, двокамерне серце, легені, рухомі повіки, порожнисті вуха, *penem intrans*, [вводжуваний статевий член] *feminam mammis lactantem*, [самиць, що годують малят сосками] і врешті: «*Ex lege naturae jure meritoque*» [за законами природи, справедливо і заслужено]. Я переказав усе це моїм нентакітським приятелям Саймонові Мейсі та Чарлі Гроббові, з якими колись побував у плаванні, і вони одностайно висловили думку, що всі ці аргументи недостатні. Чарлі навіть не дуже чемно сказав, що все це нісенітниця.

Отож знайте: наперед відкидаючи будь-які заперечення, я приймаю добру давню думку, що кит — це риба, і для підтвердження цього погляду пошлюся на святого пророка Йону. Встановивши цю головну тезу, далі ми маємо з'ясувати, які внутрішні особливості вирізняють кита з-поміж інших риб. Вище я навів відмінності, зазначені Ліннеєм.

Коротко резюмовані, вони такі: легені й тепла кров, тоді як у інших риб нема легенів, а кров холодна.

Далі: як нам визначити кита за очевидними зовнішніми ознаками, і то так, щоб назавжди приліпити йому виразну етикетку? Коротше кажучи, ось як: кит — це риба, що пускає вгору струмінь і має горизонтальну хвостову лопать. Оце вам і весь кит. Хоч яке стисле це визначення, проте воно є результатом довгих роздумів. Морж пускає струмінь, як і кит, але морж — не риба, бо він земноводний. Але особливо переконлива в сполученні з першою друга теза мого визначення. Майже кожен, напевне, помітив, що всі риби, знайомі жителям суходолу, мають не горизонтальний, а вертикальний або стоячий хвіст. Тим часом у риб, що пускають струмінь, чи то фонтан, хвіст хоч і має форму, подібну до риб'ячого, проте завжди буває розміщений у горизонтальній площині.

Наведеним визначенням я аж ніяк не виключаю з левіафанового братства жодного з тих морських створінь, котрих досі залічували до китів нентакітці — люди, найкраще обізнані в цьому питанні; а з другого боку — не залічую сюди інших риб, які досі авторитетно вважалися сторонніми.⁴⁰

⁴⁰ Я знаю, що донедавна риб, званих ламантинами й дюгонями («риба-свиня» й «риба-корова», як називають їх

Таким чином, і всі менші риби, що пускають фонтан і мають горизонтальний хвіст, повинні бути занесені де цього загального начерку цетології. А тепер опишемо великі підрозділи всього китового війська.

Насамперед я розподіляю китів, залежно від їхніх розмірів, на три основні книги (розбиті на розділи), які охоплюють усіх їх, великих і малих,

I. Кити ін-фоліо; II. Кити ін-октаво; III. Кити ін-дуодецімо.

Як представника китів *ін-фоліо* назву спермацетового кита; *ін-октаво* — сірого дельфіна; *ін-дуодецімо* — бурого дельфіна.

ІН-ФОЛІО. Сюди я включаю такі розділи: 1. *Спермацетовий кит*; 2. *Справжній кит*; 3. *Фінвал*; 4. *Горбач*; 5. *Гостроспинний кит*; 6. *Жовточеревий кит*.

КНИГА I (ін-фоліо), р о з д і л 1 .
(*Спермацетовий кит*).

Цей кит, трохи відомий давнім англійцям під назвами «трампа», «фізетер», або «ковадлоголовий

нентакітські Гробби), багато натуралістів відносили до китів. Та оскільки ці риби-свині утворюють галасливі й обридливі табуни, що здебільшого ховаються в гирлах річок і живляться там мокрим сіном, а головне — через те, що вони не пускають фонтанів, я не визнаю за ними права зватися китами і таким чином видаю їм паспорти, щоб вони покинули Королівство Цетології.

кит», у французів зветься «sachalot», у німців — «Pottfisch», а мовою Довгих Слів — «макроцефалюс». Він, безперечно, найбільше з живих створінь, що населяють земну кулю, найгрізніший з усіх китів, яких можна спіткати в морі, найвеличнійший на вигляд і, нарешті, найцінніший з комерційного погляду, бо тільки з нього добувають оту дорогоцінну речовину — спермацет. Усі його дивовижні особливості я ще не раз розглядатиму далі. А поки що мене цікавить тільки його назва. З філологічного погляду вона безглузда. Кілька сторіч тому, коли спермацетовий кит був зовсім невідомий людям у всій своїй неповторній своєрідності, а жир його часом, при нагоді, добували з мертвих особин, прибитих хвилиною до берега, в народі вважалося, що спермацет дає те саме створіння, яке в Англії називають grenlandським, або справжнім китом. У ті часи гадали також, що спермацет є тим самим збудливим виділенням організму grenlandського кита, на яке вказує перша половина назви цієї речовини. За тих часів спермацет був надзвичайно рідкісний, і вживали його не для освітлення, а для мастей і як ліки. Тоді його можна було тільки купити в аптеці, як тепер ми купуємо унцію ревеню. І, по-моєму, коли з плином часу стала відома справжня природа спермацету, давня його назва однаково збереглася в торгівлі — безперечно, аби підтримати високу ціну

завдяки пов'язаному з тою назвою уявленню про його рідкісність. Таким чином, напевне, врешті ця назва перейшла й на того кита, з якого насправді добувають спермацет.

КНИГА I (ін-фоліо), розділ 2. (Справжній кит).

З певного погляду це найшановніший з левіафанів, бо він був першим із китів, на якого люди почали систематично полювати. З нього дістають матеріал, відомий під назвою «китового вуса», та лій, так і званий «китовим лоєм», — з комерційного погляду товар другорядної якості. Серед китобоїв це створіння без розбору називають будь-яким з подальших титулів: «кит», «гренландський кит», «чорний кит», «великий кит», «справжній кит». Про вид, наділений стількома назвами, важко твердити з певністю, що це один і той самий вид. Якого ж саме кита включаю я до другого розділу своєї книги ін-фоліо? Того, котрого англійські природознавці називають «великий *mysticetus*», англійські китобої — «гренландський кит», французи — «*baleine ordipeire*», а шведи — «*growlands walfisk*». Це той кит, на якого вже понад двоє сторіч полюють англійці й голландці в арктичних водах; за яким здавна ганяються американські китобої в Індійському океані, на Бразильських обмілинах, біля Північно-Західного узбережжя і в інших частинах світу, прозваних ними «китобійними угіддями».

Дехто твердить, ніби між «гренландським китом» англійців і «справжнім китом» американців є різниця. Але в усіх головних ознаках вони цілком тотожні, і досі ще не наведено жодного вирішального факту, яким би можна довести радикальну відмінність між ними. А саме через нескінченні розмежування, обгрунтовані вкрай непереконливими відмінностями, деякі розділи природничої історії аж відлякують нас своєю заплутаністю. Про справжнього кита ми ще докладно скажемо згодом, наводячи дані, що проливають світло й на кита спермацетового.

КНИГА I (in-фоліо), розділ 3. (Фінвал).

Під цим заголовком я описую страховище, яке можна спіткати майже в усіх морях і яке називають «фінвалом», або «дмухачем», або «Довгим Джоном». Це саме той кит, чиї фонтани найчастіше бачать удалині пасажери нью-йоркських пакетботів під час плавби через Атлантичний океан. Довжиною, а також наявністю китового вуса фінвал схожий на справжнього кита, але він не такий опасистий і має світліший колір — майже оливковий. Його величезні губи нагадують кручену лину — так вони помережані глибокими скісними зморшками. Найприкметніша його ознака — спинний плавець — часто привертає увагу в морі. Цей плавець, тричотири фути завдовжки, виростає сторчма на спині, ближче до хвоста, і має форму трикутника з дуже

гострою, шпичастою вершиною. Інколи кит увесь пливе під водою, і над поверхнею моря буває видно самий плавець. Коли море більш-менш спокійне, тільки злегенька помережане круговими хвилями, над якими, ніби гномон,⁴¹ здіймається той плавець і відкидає тінь на побрижену гладінь води, ту гладінь можна порівняти з циферблатом сонячного годинника, а кільця хвиль — з коловими годинними позначками, награвірованими на тому циферблаті. І тінь на цих «ступенях Ахазових»⁴² часто падає назад.

Фінвал не належить до стадних тварин і не плаває табунами. Він, очевидно, китоненависник, як ото серед людей трапляються людиноненависники. Він дуже полохливий, завжди плаває одинцем; несподівано виринає на поверхню в найвіддаленіших і найпохмуріших водах; його прямий, одиничний, високий фонтан здіймається над водою, наче довгий мізантропічний спис над безплідною рівниною. Фінвал наділений такою дивовижною прудкістю й витривалістю в плаванні, що досі люди переслідували його марно. Цей

41 Гномон — стародавній астрономічний інструмент, подібний до сонячного годинника.

42 Біблійна назва сонячного годинника.

левіафан здається якимсь непереможним вигнанцем, Каїном свого плем'я і носить отой гостряк на спині, наче Каїнів знак. За те, що він має в своїй пащі китовий вус, фінвала часто об'єднують зі справжнім китом у теоретичний рід, найменований «вусатими китами». Про цих так званих «вусатих китів», яких, імовірно, є кілька видів, відомо небагато. Широконосі кити, дзьоборилі кити, остроголові кити, горбаті кити, низькороті кити, пляшконосі кити — ось назви, що їх дали китобої декотрим різновидам.

У зв'язку з найменуванням «вусаті кити» дуже важливо відзначити, що такий принцип номенклатури, може, й полегшує розрізнення деяких видів, однаке встановити чітку систематику левіафанів, спираючись на такі ознаки, як китовий вус, чи горб, чи спинний плавець, чи зуби, неможливо, дарма що ці прикметні частини тіла або риси зовнішності здаються більш придатними для того, щоб стати основою правильної класифікації в цетології, ніж будь-які інші фізичні відмінності між різними представниками китоподібних. А чому неможливо? Та тому, що такі прикмети, як китовий вус, горб, спинний плавець чи зуби, розсіяні серед усіх видів китів без розбору, без ніякого зв'язку з іншими, важливішими особливостями будови їхнього тіла. От, наприклад, спермацетовий кит, чи кашалот, і горбач мають горби; але цим подібність

між ними і обмежується. Далі: той самий горбач і гренландський кит мають китовий вус, але, знов же, цим і вичерпується їхня подібність. І так само стоїть справа з усіма згаданими вище ознаками. У різних видів китів вони сполучаються без ніякої закономірності, а в кожного виду окремо виступають у такій випадковій відособленості, що побудувати на цій основі загальну систематику ніяк неможливо. Об цю скелю вже розбивали свої човни всі китознавці.

Можна, здавалось би, припустити, що принаймні у внутрішній будові китів, у їхній анатомії ми знайдемо основу для справжньої класифікації. Та де там! Яка, приміром, риса анатомії гренландського кита може бути виразнішою й характернішою, ніж китовий вус? Але ж ми бачили, що на підставі цієї ознаки знайти гренландському китові місце в зоологічній номенклатурі неможливо. А коли ми заглибимось у нутрощі різних левіафанів, то не знайдемо там навіть особливостей, у сто разів менш значущих для систематизатора, ніж уже названі зовнішні прикмети. Що ж тоді лишається? А лишається одне: взяти китів у всій їхній цілості й сміливо розсортувати їх за форматом та обсягом. Ось цю бібліографічну систему ми обрали й тут, і це єдина система, в якій можна досягти успіху, бо вона єдино здійсненна. Отож далі.

КНИГА I (ін-фоліо), розділ 4. (Горбач).

Цього кита часто бачать біля північних узбереж Америки. Нерідко його, вполювавши, буксировали прямо в гавань. У нього на спині великий клунок, мов у мандрівного крамаря; горбач скидається також на вивіску заїзду «Слон з баштою».⁴³

В усякому разі, народна назва вирізняє його недостатньо, бо в кашалота теж є горб, хоч і не такий великий. Лій у горбача не дуже цінний. Горбач має китовий вус. Це найграйливіший, найбезтурботніший з усіх китів, він звичайно збиває куди більше піни та бризків, ніж будь-який інший з них.

КНИГА I (ін-фоліо), розділ 5. (Гостростинний кит).

Про цього кита мало що відомо, крім його назви. Я бачив його здалеку за мисом Горн. Натурою він самотник і уникає як китобоїв, так і вчених. Хоч він і не боягуз, але ще ніколи не показував людям нічого, крім спини з довгим гострим хребтом. І нехай собі. Я майже нічого не знаю про нього, та й ніхто не знає.

КНИГА I (ін-фоліо), р о з д і л 6.

⁴³ «Слон з баштою» — назва старовинного лондонського готелю.

(Жовточеревий кит).

Ще один добродій-самітник; черево в нього жовте, як сірка, — мабуть, він колись, поринувши дуже глибоко, тернувся тим черевом об покрівлю пекла. Побачити його трапляється дуже рідко; принаймні я бачив цього кита тільки в найдальших південних водах, і то так здалеку, що не міг розгледіти його обличчя. На нього ніколи не полюють, бо він однаково втік би, затягнувши з собою на глибину цілі милі линв. Про нього розповідають справжні дива. Прощай, Жовточеревий! Я не зможу сказати про тебе більше нічого певного, та й найстаріший нентакітець не зміг би.

На цьому кінчається **КНИГА I** (*ін-фоліо*), а тепер починається **КНИГА II** (*ін-октаво*).

ІН-ОКТАВО .⁴⁴ Охоплює китів середнього розміру, з яких можна назвати: 1. *Сірого дельфіна*; 2. *Чорного дельфіна*; 3. *Нарвала*; 4. *Кита-молотника*; 5. *Косатку*.

КНИГА II (*ін-октаво*), **розділ 1.** (*Сірий дельфін*).

⁴⁴ Ця книга не позначена як «ін-кварто» з дуже простої причини. Адже кити, описані в ній, хоч і менші за китів з попередньої книги, однак мають такі самі пропорції, а книжковий формат ін-кварто не тільки менший за ін-фоліо, він ще й пропорції має інакші, зате томики ін-октаво — такі самі.

Хоч ця риба, чиє гучне й мелодійне дихання дало жителям суходолу образне порівняння («сопе, мов дельфін»), широко відома як житель морських глибин, та в народі її звичайно не вважають за кита. Однак більшість природознавців визнали її китом, бо вона має всі основні прикмети левіафана. В сірого дельфіна помірний формат ін-октаво: довжина від п'ятнадцяти до двадцяти футів і відповідний обсяг поперека. Плаває табунами; окремий промисел на нього не провадиться, хоч лій з нього досить високої якості, придатний для освітлення. Деякі китобої вважають, що його поява свідчить про наближення великого спермацетового кита.

КНИГА II (ін-октаво), розділ 2. (*Чорний дельфін*).

Для всіх цих риб я наводжу ті назви, які дали їм китобої, бо ці назви здебільшого найкращі. Та коли котрась із назв виявиться невиразною чи нехарактерною, я це відзначаю й пропоную свій варіант. Так я зроблю й зараз, пишучи про чорного дельфіна, бо чорний колір властивий не тільки йому, а й майже всім китам. Тому я з вашого дозволу назву його китом-гієною. Його ненажерливість добре відома, а через те що кутики губів у нього трохи підняті вгору, з виду його не сходять якийсь мефістофельський усміх. Цей кит буває завдовжки шістнадцять-вісімнадцять футів. Його можна натрапити майже в усіх широтах. Пливучи, він

якимсь особливим маніром виставляє над водою свій вигнутий спинний плавець, трохи схожий на римський ніс. Коли нема вигіднішої здобичі, китобої часом замість кашалота полюють і на кита-гієну, аби добути дешевий лій для хатніх потреб, як ото ощадливі господарі у себе вдома, коли нема гостей, засвічують смердючі лійові свічки замість пахучих воскових. Хоча шар сала в цього кита досить тонкий, з нього часом натоплюють тридцять, а то й більше галонів лою.

КНИГА II (*ін-октаво*), **розділ 3.** (*Нарвал, тобто ніздрястий кит*).

Ще один приклад невдалої назви, що виникла, гадаю, завдяки його дивовижному рогові, якого спершу вважали за довгий гострий ніс. Ця тварина буває близько шістнадцяти футів завдовжки, а ріг її — близько п'яти футів, хоч інколи досягає десяти і навіть п'ятнадцяти. Строго кажучи, цей ріг — просто видовжене ікло, що росте зі щелепи прямо вперед, тільки трохи відхиляючись униз. Росте він завжди з лівого боку, і це аж ніяк не красить його власника, бо надає йому якоїсь схожості з незграбним лівшею. Яке призначення того костяного рога чи списа — точно сказати важко. Навряд чи нарвал користується ним так, як меч-риба або риба-голка — своїм гострим носом; а втім, дехто з моряків твердить, ніби нарвал розриває ним намул на морському дні, вишукуючи поживу. Чарлі Гробб

казав, що нарвал пробиває тим рогом кригу, коли наткнеться на неї, виринувши в Льодовитому океані на поверхню; тоді він, щоб дістатися до повітря, проламає кригу рогом. Та встановити, чи котресь із цих припущень слушне, досі не пощастило. Моя особиста думка така: хоч би яке було справжнє призначення того набокуватого рога, та, в усякому разі, він дуже добре міг би придатись нарвалові під час читання брошур як ніж, щоб розрізати ним аркуші. Я чув, як нарвала називали ще «ікластим китом», або «рогатим китом», або «китом-єдинорогом». Він, безперечно, є дуже цікавим зразком єдинорозтва, яке трапляється майже в кожній парості тваринного царства. У деяких давніх монастирських авторів я знаходив вказівки на те, що в давнину оцей самий ріг морського єдинорога вважався дуже цінною протиотрутою від будь-якої трутизни; завдяки цьому виготовлені з нього ліки коштували страшенно дорого. З нього випарювали також летючі нюхальні солі для схильних до млості дам, так само як їх здобувають з оленячих рогів. Та й сам собою ріг нарвала вважався в давнину великою дивовижею. В одній старовинній, друкованій готичним шрифтом книжці я вичитав, що сер Мартін Фробішер,⁴⁵ коли він вернувся з плавання і

⁴⁵ Фробішер Мартін (1535–1594) — англійський мореплавець, що пробував знайти так званий Північно-

королева Єлизавета, побачивши його бравий корабель на Темзі, ласкаво помахала йому своєю внизаною самоцвітними перснями рукою з вікна Грінвічського палацу, — «коли сер Мартін, — каже готична книжка, — вернувся з тої подорожі, то він, схиливши коліна, підніс її величності напрочуд довжелезний ріг нарвала, і той ріг багато років після того висів у Віндзорському замку».

А один ірландський автор твердить, ніби це граф Лестер,⁴⁶ схиливши коліна, підніс королеві інший ріг, що буцімто належав єдинорогові не морському, а наземному.

На вигляд нарвал дуже мальовничий і схожий на леопарда, бо його молочно-біла шкіра поцяткована круглими й довгастими чорними плямами. Лій з нього дуже високої якості, прозорий і ніжний, але його мало, і тому на нарвала полюють рідко. Трапляється він здебільшого в полярних водах.

КНИГА II (ін-октаво), розділ 4. (Косатка).

Про цього кита, якого називають іще китом-

Західний прохід — морський шлях уздовж північних узбереж Америки.

⁴⁶ Лестер Роберт — фаворит англійської королеви Єлизавети.

убивцею, нентакітці мають дуже небагато точних відомостей, а вчені-природознавці й зовсім нічого не знають. Бачивши його здалеку, я можу тільки сказати, що завбільшки він із сірого дельфіна. Цей кит страшенно кровожерний — достоту як тубілець з Фіджі. Він інколи чіпляється великим китам ін-фолію в губу, як п'явка, повисає на ній і може замучити величезну тварину до смерті. На косаток ніколи не полюють. Мені не доводилось чути, який у них лій. Друга назва цього кита теж не відзначається великою виразністю. Адже ми всі — і на суходолі, й на морі — убивці, всі — і Бонапарти, й акули.

КНИГА II (*ін-октаво*), **розділ 5.** (*Кит-молотник*).

Цей добродій уславився своїм хвостом: він лупцює ним ворогів, як учитель учнів лінійкою. Він уможується на спині в кита ін-фолію й пливе на ньому верхи, підганяючи його ударами хвоста. Чимало шкільних учителів просуваються в житті так само. Про «молотника» відомо ще менше, ніж про «вбивцю». Обидва вони — поза законом, навіть у морі, де законів нема.

На цьому закінчується **КНИГА II** (*ін-октаво*) і починається **КНИГА III** (*ін-дуодецімо*).

ІН-ДУОДЕЦІМО. Сюди належать малі китоподібні: 1. *Ура-дельфін*; 2. *Дельфін-пірат*; 3. *Біломордий дельфін*.

Тим, кому не траплялося вивчати цей предмет спеціально, може видатися дивним, що риби, розмір яких не перевищує звичайно чотирьох-п'яти футів, залічуються до китів; адже з цим словом в уявленні широкої публіки пов'язані велетенські розміри. Одначе створіння, названі вище китами в форматі ін-дуодецімо, безперечно, є китами в розумінні мого визначення, що таке кит: це риба, що пускає фонтан і має горизонтальну лопать хвоста.

КНИГА III (*ін-дуодецімо*), **розділ 1.** (*Ура-дельфін*).

Це дельфін звичайний, або морська свиня, що трапляється мало не по всій земній кулі. Назву «ура-дельфін» я придумав для нього сам: адже малих дельфінів існує багато різновидів, і треба щось зробити, щоб можна було розрізнати їх. Я назвав його саме так, бо ці дельфіни завжди плавають веселими табунами; в чистому морі вони підскакують раз у раз над водою, немов шапки, що злітають угору над натовпом у день Четвертого липня.⁴⁷

Появу їхню моряки сприймають з великою радістю. Веселі, грайливі, вони завжди виринають з

⁴⁷ Четверте липня, або День незалежності — національне свято Америки, річниця проголошення в 1776 р. незалежності Сполучених Штатів

пінявих хвиль за навітряним бортом. Бо то така братія, що завжди пливе, куди вітер віє. Їхню появу вважають щасливим знаком. Якщо самі ви зможете стриматись і не закричати «ура», побачивши цих жвавих риб, то хай вас господь помилує: духу божественної грайливості у вас нема. Вгодований, товстенький ура-дельфін дасть вам добрий галон чудового лою. Але особливо цінується ніжний, чистий рідкий жир, витоплюваний з його щелеп. Він потрібен ювелірам і годинникарям. Моряки змащують ним гострильні бруски. М'ясо в морської свині, як ви знаєте, смачне. Може, ви ніколи не чували, що й вона пускає фонтани. І справді, фонтан у неї такий невеличкий, що його не дуже й роздивишся. Але, як трапиться нагода, постежте за нею, і ви тоді побачите самого велетня кашалота в мініатюрі

КНИГА III (ін-дуодецімо), розділ 2. (Дельфін-пірат).

Це справді пірат. Страшенно лютий. Трапляється він, здається, тільки в Тихому океані. Він трохи більший за ура-дельфіна, але будовою тіла загалом такий самий. Як роздразнити його, то він і з акулою впорається. Я багато разів пробував уполювати його, але ще не бачив, щоб комусь пощастило це зробити.

КНИГА III (ін-дуодецімо), р о з д і л 3. (Дельфін біломордий).

Це найбільший з малих дельфінів. Наскільки мені відомо, трапляється тільки в Тихому океані. Китобої досі називали його «китовим дельфіном», бо здебільшого його можна побачити поблизу справжніх китів. Виглядом він трохи різниться від ура-дельфіна — не такий округлий і опецькуватий; так, фігура в нього досить сухорлява, джентльменська. У нього нема плавця на спині (більшість інших дельфінів такий плавець мають), зате дуже гарний хвіст і сумні, карі, як у індіанця, очі. Та все псує борошністо-біла морда. Хоч уся його спина аж до бічних плавців чорна мов галка, але межова лінія, чітка, як ватерлінія на корпусі судна, оперізує його від носа до корми, розмежовуючи два кольори: чорний угорі й білий унизу.

Білий колір почасти переходить на голову, зокрема на всю пащу, і тому цей дельфін має такий вигляд, ніби щойно, мов злодюжка, стромляв морду в мішок з борошном. Страшенно нищий і злодійкуватий вигляд! Лій у нього такий самий, як у звичайного дельфіна.

Далі за розміри *ін-дуодецімо* ця система не йде, бо дельфіни — найменші з китоподібних. Отже, вище перелічено всіх вартих уваги левіафанів. Та існує ще бозна-скільки всяких непевних, невловимих, напівміфічних китів, що їх я, американський китобій, знаю тільки з чуток, але не особисто. Я зараз перелічу їх згідно з тими назвами,

які їм дають по матроських кубриках, бо, може, цей реєстр придасться майбутнім дослідникам, які довершать те, що я тільки розпочав тут. Коли котрогось із нижчепойменованих китів урешті вполнюють та ідентифікують, тоді його можна буде легко включити в мою систему відповідно до його розміру — *ін-фоліо*, *ін-октаво* чи *ін-дуодецімо*. Це кит-пляшконіс, кит-колода, тупоголовий кит, капський кит, кит-проводир, гарматний кит, кит-кощій, мідношкурий кит, слоновий кит, айсберговий кит, когія, синій кит і т. д. У ісландських, датських та староанглійських авторів можна навибирати ще цілий список сумнівних китів, наділених усякими недоладними назвами. Та я не наводжу їх тут, як цілковито застарілі, і не можу втриматись від підозри, що це самі тільки назви, сповнені левіафанізму, але позбавлені реального значення.

І на закінчення: я з самого початку відзначав, що моя система не буде тут-таки, відразу, завершена. Як самі бачите, слова я дотримав. Але зараз я залишу свою цетологічну систему отак, як є, незавершеною, так само як був не завершений великий Кельнський собор — на вершечку недокінченої вежі й досі видніє звідний журавель для піднімання тягарів. Невеликі споруди можуть бути завершені своїми первісними будівничими, але в склепінні істинно великих споруд останній, замковий камінь завжди мають покласти нащадки. Боронь мене боже довести

щось до завершення! Вся ця книжка — лиш начерк; та ні, це лиш начерк начерку. О, якби ж то Час, Снага, Гроші та Терпіння!

33 СПЕКСІНДЕР

Тут до речі буде згадати про одну своєрідну рису розпорядку на китобійних суднах, яка стосується їхнього командного складу. Ця риса, власне, впливає з того, що на цих суднах є особливий ранг гарпунників, звичайно, невідомий на всіх інших суднах, окрім китобійного флоту.

Якої великої ваги надають фахові гарпунника, свідчить те, що колись, двісті чи й більше років тому, в голландському китобійному флоті суднами командували не тільки ті, кого нині називають капітанами; ні, влада на судні була поділена між капітаном і ще одним командиром, якого називали «спексіндером». Дослівно це означає «салоріз»; але з часом цей титул став означати головного гарпунника. В ті часи капітанова влада обмежувалась питаннями навігації та загального порядку на судні, а в усьому, що стосується полювання на китів, неподільно владарював спексіндер, чи то головний гарпунник. На британських китобійних суднах, які ведуть промисел поблизу Гренландії, і досі збереглася ця

давня голландська посада під спотвореною назвою «спекшенер», але колишня висока гідність її прикро врізана. Тепер це просто старший гарпунник, один з дрібніших помічників капітана. Тим часом від доброї роботи гарпунника залежить великою мірою успіх усього плавання китобійного судна, тим більше, що в американському китоловстві він не тільки важлива персона на вельботі, а за певних обставин (нічні вахти на промислових теренах) порядкує й на палубі корабля. Тому велика морська політична доктрина вимагає, щоб він і жив не з матросами в кубрику, а був якимсь способом вирізнений з-поміж них як старший рангом, хоч самі матроси завжди ставляться до гарпунників по-панібратському, як до рівних собі.

Головна різниця між командиром і звичайним матросом у морі полягає в тому, що перший живе на юті, а другий — на баку корабля. Тому й на китобійних, і на торговельних суднах помічники розміщуються поряд з капітаном; так само на більшості американських китоловів гарпунники теж мешкають у кормовій частині судна. Тобто вони обідають у капітановій каюті й сплять у приміщенні, суміжному з нею.

Хоча й велика тривалість китобійних рейсів до Південних морів (це найдовші з усіх подорожей, у які досі пускались люди) і пов'язані з ними грізні небезпеки та спільність інтересів, що панує серед

екіпажу, де всі члени його від першого до останнього одержують не тверду платню, а пай із здобичі, тобто однаково залежать від спільного талану, спільної пильності, безстрашності й тяжкої праці, — хоча все це призводить до того, що дисципліна на китобійних суднах часом буває не така сувора, як на торговельних, та однаково, хай би якою патріархальною месопотамською родиною здавався інколи екіпаж такого судна в деяких найпростіших ситуаціях, суворий порядок на юті судна, принаймні на вигляд, дуже рідко послаблюється й ніколи не скасовується зовсім. Так, на багатьох нентакітських суднах ви побачите, що шкіпер виступає на палубі так гордо й велично — куди там будь-якому командирові війсьнового корабля; навіть більше — до нього виявляють таку шанобу, немов він має на собі царський пурпур, а не витерте грубе синє «лоцманське» сукно.

І хоч похмурий капітан «Пеквода» найменше в світі схильний був до такої дешевої пихи, і хоч він вимагав тільки одного вияву шаноби — беззастережного і негайного послуху; хоч він ніколи нікого не примушував роззуватися, перше ніж ступити на ют, і хоч бувало, що в певних незвичайних обставинах, пов'язаних з подіями, про які ми розповімо далі, він звертався до своїх підлеглих з незвичайними словами — чи то

поблажливо, чи то *in terrorem*,⁴⁸ а чи ще якимось, — проте й він аж ніяк не нехтував основних звичаїв та традицій морського життя.

Мабуть, зрештою ні від кого не втаїться й те, що всіма цими звичаями та традиціями капітан Ахав часом користався як маскою, при нагоді вдаючись до них задля іншої, більш особистої мети, ніж та, якій вони насправді мають служити. Завдяки їм певний султанський деспотизм його розуму, що інакше великого мірою лишився б не виявлений, утілювався в справжнісіньке диктаторство. Бо хоч би яка велика була чиясь розумова вищість, вона ніколи не зможе здобути практичної, відчутної влади над іншими людьми без допомоги деяких зовнішніх вивертів та обманів, самою своєю природою завжди більш-менш нищих і дріб'язкових. Якраз це завжди змушує справжніх владарів, владарів з ласки божої, триматися здаля від людського мурашника, а найвищі почесті, які може вділити цей світ, дістаються людям, котрі уславляються більше завдяки своїй безмірній нижчості супроти жменьки таємних бездіяльних обранців неба, ніж завдяки своїй безперечній вищості супроти низького рівня юрби. Така велика сила таїться в цих дрібницях, коли вони сповиті в найразючіші політичні

⁴⁸ Грізно (латин.).

забобони, що інколи вони обдаровують царською могутністю навіть недоумків чи ідіотів на троні. Та коли, як у випадку царя Миколи, обруч корони охоплює голову справді царську, тоді плебейські юрби плазують у поросі перед таким грандіозним зосередженням могутності. Та й драматург, пишучи трагедію й зображуючи людську непогамовність у всьому її розмаху та розгоні, нізащо не промине в своєму творі щойно згаданої обставини, надзвичайно важливої для його мистецтва.

Але Ахав, мій капітан, ще стоїть у мене перед очима в усій своїй нентакітській суворості й шорсткості, і в цьому епізоді, де мовиться про імператорів та королів, я не потребую таїти, що маю справу тільки з бідним старим китобоем, а тому всі зовнішні аксесуари величі, трони й балдахіни — не для мене. О Ахаве! Все, що в тебе є величного, або зірване з неба, або підняте з морської безодні, або виліплене з безплотного повітря!

34

СТІЛ У КАЮТІ

Полудень. Стюард Пундик, вистромивши з-під дашка над каютним трапом біде обличчя, схоже на пухку хлібину, сповіщає свого владаря й хазяїна, що обід готовий. Ахав сидить у кормовому човні на завітрянному борту; він саме скінчив визначатися по

сонцю й тепер мовчки обраховує широту на гладенькій, схожій на медальйон чорній табличці, спеціально для цієї мети прикріпленій до верхньої частини його костяної ноги. Він не звертає ніякої уваги на стюардове повідомлення, і можна подумати, що похмурий Ахав навіть не почув голосу служника. Та ось, ухопившись за бізань-ванти, він виплигує з човна на палубу і, рівним, байдужим голосом промовивши: «Обід, містере Старбак», — зникає в каюті.

Коли затихло останнє відлуння його султанських кроків і Старбак, перший емір, має всі підстави гадати, що капітан уже сів за стіл, тоді Старбак прокидається з задуми, проходить туди й сюди по палубі, поважно позирає на компас, не без утіхи вимовляє: «Обід, містере Стаб» — і спускається до каюті. Другий емір теж якусь хвилю марудиться біля снастей, а потім, легенько смикнувши за грота-фал, ніби щоб пересвідчитися, чи все гаразд із цією важливою снастю, теж бере на себе те саме завдання і, коротко кинувши: «Обід, містере Фласк», — рушає за своїми попередниками.

Але третій емір, побачивши, що він на юті сам, ураз відчуває себе ніби звільненим від дивної скутості; бо, хитрувато моргнувши на всі боки та струснувши з ніг черевики, він пускається в хвацький, хоч і без музики та перестуку підборів, матроський танець прямо над головою самого

падишаха, а потім, спритним рухом закинувши свою шапку, замість вішалки, на вершечок бізань-щогли, спускається вниз із веселими вихилями — принаймні поки його видно з палуби. Таким чином він вивертає навиворіт весь порядок процесії, бо ж звичайно оркестр іде попереду, а не позаду. Та перше ніж переступити поріг каюти, він на мить зупиняється, напускає на обличчя зовсім інший вираз, і аж тоді незалежний, веселий маленький Фласк стає перед очі царя Ахава в ролі Впослідженого, чи то Раба.

Не остання з дивних особливостей корабельного життя, породжена крайньою штучністю морських звичаїв, — це те, що на палубі помічник капітана часом, коли його роздратувати, може повестися зі своїм командиром зухвало, засперечатися з ним; та ставлю десять проти одного, що цей самий помічник, спустившись на обід до каюти того самого капітана, зразу починає поводитись сумирно, щоб не сказати запобігливо й принижено, гнутися перед тим, хто сидить за чільним кінцем столу. Це дуже дивне, часом украй кумедне видовище. Звідки така різниця в поведінці? Важко сказати? Та ні. Щоб бути Валтасаром, царем Вавілонським, і до того ж царювати не пихато, а ласкаво, — для цього треба мати певну дрібку світської величі. Та коли хтось у справді царському й мудрому дусі порядкує за своїм домашнім обіднім

столом, круг якого сидять запрошені гості, тоді сила й влада його особистого впливу на якийсь час стає незаперечна; його царська велич тоді більша за Валтасарову, бо ж Валтасар був не найбільший з великих. Хто хоч раз пригощав своїх друзів обідом, той знає, що таке бути Цезарем. У цьому є якась магія царської влади над товариством, і тій магії годі опиратись. Ну, а коли до цього додати ще й офіційну владу капітана корабля, тоді ви легко збагнете, яка причина отієї згаданої вище особливості корабельного життя.

За своїм інкрустованим китовою кісткою столом Ахав головував, наче безмовний гриватий морський лев на білому кораловому узбережжі, оточений войовничими, проте ще шанобливими левенятами. Кожен з помічників чекав, поки його обслужать за чергою. Вони були перед Ахавом наче малі діти; а проте в Ахаві не проглядало й крихти якоїсь пихи. Помічники одностайно втуплювали пильні погляди в ніж старого капітана, яким той розрізав перед ними смажене м'ясо. Гадаю, що вони ніколи в світі не змогли б осквернити цю священну хвилину хоч би найменшим зауваженням, хай навіть на таку невинну тему, як погода. Нізащо! І коли, простягаючи ніж та виделку, між якими була затиснута скибка м'яса, Ахав водночас кивав Старбакові, щоб той підставив тарілку, старший помічник приймав свою порцію, наче милостиню, і

нарізвав її на шматочки делікатно, і ледь здригався, коли ненароком ніж висне, ковзнувши по тарілці, і жував те м'ясо не плямкаючи, і ковтав не без остороги. Бо подібно до коронаційного бенкету в Франкфурті, де німецький імператор урочисто обідає з сімома імперськими курфюрстами, що обрали його, — оті обіди в капітанській каюті були ніби урочистими учтами і їх споживали в шанобливій мовчанці. А втім, Ахав зовсім не забороняв розмовляти за столом; він тільки сам мовчав. Стаб аж давився тією мовчанкою, і для нього бувало великою полегкістю, коли десь у трюмі під каютою зашарудить пацюк. А бідний маленький Фласк був найменшим сином, маленьким хлопчиком на тій нудній родинній учті. Йому діставалися з солонини самі кістки; якби подавали курку, він би одержав з неї самі лапки. Бо для Фласка навіть думка про те, щоб самому вибрати для себе порцію, була, рівнозначна найзухвалішій крадіжці. Якби він сам узяв собі шматок за тим столом, то, напевне, ніколи вже не зміг би дивитись порядним людям в очі — дарма що Ахав, найімовірніше, й не помітив би нічого. А вже щоб набрати собі масла — на таке Фласк не насмілився б нізащо в світі. Чи то він думав, що власники корабля не закупають масла на його пай, бо воно може зіпсувати чистий, ясний колір його обличчя; чи, може, в глибині душі гадав, що в такій тривалій подорожі по морях, де нічого не

купиш, масло — це щось занадто дорогоцінне, а тому не може бути призначене для нього, такого невисокого чином, — хай там як, а Фласк був людиною, приреченою на життя без масла.

І ще одне. Фласк останнім сів за обідній стіл, і Фласк таки перший уставав з-за нього. Завважте! Через це Фласк мав дуже мало часу на обід. І Старбак, і Стаб сідали за стіл раніше за нього — і все ж вони мали привілей посидіти довше. Навіть якщо в Стаба, усього на крихту вищого рангом за Фласка, чогось не було апетиту і він не хотів засиджуватися за обідом, тоді й Фласк мусив поспішати і того дня не міг спожити більш як три ковтки їжі, бо якби Стаб устав із-за столу раніше за Фласка, це було б порушенням священного звичаю. Тому Фласк якось признався потай, що, відколи піднісся до рангу помічника капітана, ще ні разу не наїдався як слід і весь час був більш або менш голодний. Бо те, що він з'їдав, не стільки вгамовувало його голод, скільки підтримувало той голод у стані безсмертя. «Мир і задоволення, — думав Фласк, — навіки покинули мій шлунок. Я помічник капітана; проте який я був би радий ум'яти кусень солонини в кубрику, як тоді, коли був іще простим матросом! Оце такі плоди підвищення по службі; оце така марнота слави; оце таке безумство життя!» А крім того, якби хтось із матросів на «Пекводі» озлився на Фласка як на свого начальника, то, щоб досхочу натішитись помстою,

тому матросові досить було б під час обіду піти на корму й крізь світловий люк каюти підглядіти, як Фласк сидить, онімілий і отупілий, перед грізним Ахавом.

Отже, Ахав і троє його помічників становили собою те, що можна б назвати першим столом у кают-компанії «Пеквода». Коли вони виходили — у зворотному порядку, — блідолиций стюард просто розправляв парусинову скатерку чи принаймні робив на ній сякий-такий лад. А потім на бенкет кликали трьох гарпунників, що ставали немовби спадкоємцями його решток. Вони на якийсь час обертали вельможну кают-компанію на челядню.

Дивно контрастувала з отією нестерпною церемонністю та невисловленим і невидимим деспотизмом, що панували за капітановим столом, безтурботна вільність, навіть сваволя, майже несамовита демократія за столом підлеглих-гарпунників. Тоді як їхні начальники, помічники капітана, неначе боялися, щоб у них не зарипіли щелепні суглоби, гарпунники вминали їжу з таким смаком, що аж лящало. Вони бенкетували, наче вельможі; вони напихали собі животи, наче кораблі в Індії, що цілі дні набивають свої трюми прянощами. Квіквег і Тештіго мали такий неймовірний апетит, що блідолиций стюард знай підносив і підносив кусні солоної яловичини, зрізані, очевидно, з туші здоровезного вола. А якщо він

барився і не носив їжу бігцем, то Тештіго не дуже поджентльменському підганяв його, жбурляючи йому в спину виделку, наче гарпун. А одного разу Дагу, чомусь розжартувавшись, освіжив пам'ять стюарда, вхопивши його в оберемок і поклавши голову його на велику дошку, на якій різали хліб та м'ясо, а Тештіго з ножем у руці заходився примірятися до тієї голови, ніби хотів зняти з неї скальп. Той стюард, низенький, з обличчям наче хлібина, дуже нервовий та полохливий натурою, був сином збанкрутілого власника пекарні та лікарняної доглядачки. А що Пундик день у день мав перед очима грізного, похмурого Ахава, а час від часу ще й оцих трьох бешкетливих дикунів, то його життя було все заповнене дрижаками. Звичайно, наносивши гарпунникам усього, чого їм треба, він утікав з їхніх лабетів до невеличкої комори поряд і зі страхом підглядав за ними крізь щілини в дверях, аж поки скінчиться їхній обід.

Варто було побачити, як Квіквег гордо сидить навпроти Тештіго і обидва вони шкірять білі зуби один на одного. З третього боку стола вмощувався долі Дагу, бо якби він сів на лаві, то вперся б чорною кучерявою головою в низеньку стелю; за кожним рухом його велетенських рук і ніг уся невеличка каюта двигтіла, немов на судні плыв за пасажира африканський слон. А проте велетень негр поводився за їжею напрочуд здержливо, щоб не

сказати церемонно. Аж не вірилося, що такими невеличкими, як на його зріст, ковточками він може підтримувати могутню силу, що нею було налите його величезне, розкішне, царствене тіло. Очевидно, цей благородний дикун досхочу наїдався й напивався чистим повітрям, широкими своїми ніздрями втягуючи в себе священну живлющу силу світів. Велетні вигодовуються не хлібом та м'ясом і виростають не з них. Зате Квіквег мав жахливу варварську звичку гучно плямкати губами за їжею — звук досить-таки гидкий, — і то плямкати так, що бідоласі Пундиківі щоразу кортіло зиркнути на свої худі руки — чи не zostались на них сліди від зубів. А почувши, що Тештіго вже гукає, щоб він вийшов, бо вони і його кісточки хочуть пообгризати, простосердий стюард починав так труситися, що посуд, розвішаний по стінах комірчини, трохи не падав додолу. До того ж гарпунники весь час носили в кишнях гострильні бруски, на яких гострили свої гарпуни та іншу зброю, а за обідом демонстративно підгострювали на тих брусках ножі, і скрегіт від цього гостріння аж ніяк не заспокоював сердегу Пундика. Хіба міг він забути, що, скажімо, Квіквег, ще коли жив на своєму рідному острові, напевне об'їдався людським м'ясом? Гай-гай, Пундику! Нелегка доля в білого офіціанта, що прислуговує людожерам. Не серветку він має носити на лівій руці, а щит. Та, на його превелику радість, три

морські воїни врешті підводились і виходили; і тоді в його вухах, у вухах легковірного, настрашеного байками хлопчини, за кожним їхнім кроком лунав войовничий брязкіт кісток, наче то були маврітанські ятагани в піхвах.

Та хоч ці варвари обідали в кают-компанії, а номінально й мешкали на юті, одначе, не вельми посидючі вдачею, вони заходили туди тільки попоїсти та ще ввечері, коли через кают-компанію пробирались до свого окремого кубрика, щоб лягти спати.

З цього погляду Ахав, видно, не був винятком серед американських капітанів-китобоїв: вони здебільшого схиляються до переконання, що кают-компанія на судні належить виключно їм, а всіх інших вони пускають туди тільки з люб'язності. Отож насправді помічники капітана та гарпунники «Пеквода», можна сказати, жили не на юті, а поза ним. Бо коли вони входили до ютових приміщень, то хіба так, як надвірні двері входять до будинку: відчиняючись, проникають досередини, а за мить, зачинившись, опиняються знов надворі, де й перебувають постійно. Та й небагато вони втрачали на цьому, бо ж у тій кают-компанії не бувало справжньої компанії. Ахав аж ніяк не був товариською людиною. Хоч і занесений до реєстру християн, він лишався серед них чужим. Він жив у світі так, як жив у колонізованому штаті Міссурі

останній ведмідь-грізлі. Коли минала весна та літо, цей дикий Логан⁴⁹ тамтешніх лісів закопувався в дупло трухлявого дерева й перебував там зиму, смокчучи власну лапу; отак у своїй незатишній, буремній старості Ахавова душа, заховавшись у дуплистому стовбурі його тіла, жила там, смокчучи похмуру лапу свого пригнічення!

35 НА ЩОГЛІ

Моя черга вартувати на марсі припала на досить погожу пору.

На більшості американських китобійних суден дозорців посилають нагору майже зразу після того, як судно вийде з гавані, хоч би навіть йому малося пройти ще п'ятнадцять тисяч миль, поки воно опиниться в справжніх промислових водах. І коли, проплававши три, чотири або п'ять років, судно вертається додому, маючи на борту хоч одну порожню посудину, хоч би пляшечку, — навіть тоді марсові чергують на щоглах до останку. Надії вполювати ще одного кита не полишають на судні

⁴⁹ Логан — прізвисько вождя індіанського племені мінгів у другій половині XVIII ст., що не змирився з білими завойовниками.

аж доти, доки його бом-брам-стенги не пропливуть між шпилями при вході до рідної гавані.

Оскільки вартування на марсі — на вершечку щогли — чи то в морі, чи то на суходолі — це повинність дуже старовинна і дуже цікава, дозвольте розповісти про неї трохи докладніше. Я гадаю, що найдавнішими марсовими були стародавні єгиптяни, бо давніших я не знайшов, скільки не шукав. Адже хоч їхні прабатьки, будівники Вавілонської вежі, безперечно, мали намір поставити найвищу щоглу на всю Азію, та й на всю Африку, одначе не встигли вони закріпити на її вершечку клотик, як їхня величезна кам'яна щогла впала за борт у жахливому шквалі господнього гніву, і тому ми не можемо віддати цим вавілонським будівникам першість перед єгиптянами. А твердження, що єгиптяни були нацією марсових, ґрунтується на переконанні всіх археологів, що перші піраміди споруджувано для астрономічних спостережень. Цю теорію дивним чином підтверджує східчаста форма всіх чотирьох боків цих споруд; завдяки їй стародавні астрономи могли, задираючи ноги якомога вище, вибиратись аж на вершечок піраміди й гучно оголошувати про появу на небосхилі нових зірок, достоту як марсові на нинішніх суднах оголошують появу на обрії вітрила або кита. В святому Симеоні Стовпникові, уславленому християнському самітникові давнини, що спорудив собі високу кам'яну колону в пустелі й

пробув усі останні роки свого життя на її вершечку, піднімаючи собі нагору їжу на мотузку, ми вбачаємо видатний приклад непохитного марсового, бо його не могли зігнати з його місця ні туман, ні мороз, ні дощ, ні град, ні сльота: він мужньо витримав усе до останку і буквально вмер на своєму посту. Сучасне плем'я марсових належить до царства неживих речей — усе то люди кам'яні, чавунні або бронзові, і хоч вони легко можуть витримати будь-який шквал, проте цілковито неспроможні, побачивши на обрії щось незвичайне, оголосити про його появу. От, наприклад, Наполеон: він стоїть, схрестивши на грудях руки, на вершечку Вандомської колони, якихось півтораєста футів над землею, і нітрохи не дбає про те, хто порядкує на палубі тепер: чи Луї-Філіпп, чи Луї-Блан, а чи Луї Чортзнахто.⁵⁰

Великий Вашингтон теж стоїть високо вгорі на своїй височезній грот-щоглі в Балтіморі, і його колона, як один з Геркулесових Стовпів, позначає той рівень людської величі, вище якого піднімається небагато смертних. Та й адмірал Нельсон, застиглий на своєму кабестані, вилитому з гарматної бронзи, теж стоїть марсовим на Трафальгарському майдані, і хоч його майже не видно крізь лондонський дим, та

⁵⁰ Натяк на Луї-Наполеона, тодішнього президента Франції, згодом імператора Наполеона III.

ми здогадуємося, що там сховався герой, бо де є дим, там мусить бути й вогонь. Але ні великий Вашингтон, ні Наполеон, ні Нельсон не відповідають на жоден вітальний оклик знизу, хоч би як палко закликали їх допомогти своїми порадами знавіснілій палубі, понад якою вони дивляться в далину, хоча, можна гадати, їхній духовний зір проникає крізь густу імлу майбутнього і вони бачать, яких мілин та рифів треба стерегтися.

Може здатись, ніби об'єднувати в будь-якому відношенні суходільних марсових з морськими недоречно; та це хибна думка, яка випливає з одного факту, наведеного Оведом Мейсі, єдиним істориком Нентакіту. Достойний Овед повідомляє, що на самому світанку китобійного промислу, ще перше ніж кораблі почали регулярно виходити в море за здобиччу, населення цього острова поставило на узбережжі високі стовпи, і на ті стовпи по прибитих гвіздками щаблях, як ото кури до курника, вибирались чатувати вартові. Небагато років тому цей спосіб перейняли китобої Нової Зеландії: помітивши в морі кита, вартові гукали до людей, що сиділи наготові у вельботах недалеко від берега. Та цей звичай уже відійшов у минуле; тож звернімо свою увагу на єдиний справжній марс — марс китобійного корабля в морі.

На марсах усіх трьох щогл дозорці вартують від сходу до заходу сонця; вони змінюють там один

одного що дві години. В тиху погоду в тропіках це надзвичайно приємне місце — марс щогли; для людини, схильної до мрій та роздумів, це просто розкіш. Стоїш на височині сто футів над безмовною палубою, колихаючись над глибінню, ніби щогли — то гігантські ходулі; стоїш отак, а під тобою, між твоїми ногами, пропливають найбільші морські страховища — достоту так, як колись між чобітьми славетного Колоса Родоського пропливали кораблі. Стоїш там, загублений у безмежжі моря, змережаного самими тільки хвилями. Судно погойдується ліниво, ніби в дрімоті; віє сонний пасатний вітер, і все те вколисує тебе в солодкі марення. В цьому тропічному китоловському житті вас здебільшого оточує високий, нічим не порушуваний спокій: ніяких подій, ніяких новин, ви не читаете газет, екстрені випуски не хвилюють вас хтозна-нащо сенсаційними повідомленнями про якісь найбуденніші речі, вас не турбують ніякі хатні клопоти, ніякі банкрутства акційних товариств, ніяке падіння курсів цінних паперів і навіть думки про те, що ви матимете на обід: адже всі ваші харчі на три роки наперед чи й більше дбайливо запаковані в барильця, а меню лишається незмінним.

Загальна кількість годин, перебутих вами на вершечку щогли такого південноморського китобійного судна протягом усього плавання, яке часто триває цілих три, а то й чотири роки, може

скласти добрих кілька місяців. На превеликий жаль, те місце, якому ви присвячуєте таку велику частину свого життя, начисто позбавлене всього, що надавало б йому хатнього затишку, будь-яких вигод, що створюють почуття такого затишку, як-от ліжка, гамак, катафалк, будка для вартового, казальниця, візницький екіпаж та інші невеликі, але зручні пристрої, в яких люди шукають тимчасового відособлення від інших людей. Найчастіше вашим сідалом буває вершок брам-стеньги, де ви стоїте на салінгу — двох тонких рівнобіжних дерев'яних брусках (такі салінги бувають майже виключно на китобійних суднах). Судно гойдається на хвилі, і новачок-марсовий почуває себе там так вигідно, ніби він стоїть на рогах у бугая. Звичайно, в холодну погоду ви можете взяти з собою нагору свій дім у подібні вахтового плаща; але, правду кажучи, і найтовщий плащ — це не набагато кращий дім, ніж ваша власна гола шкіра. Адже так само, як душа ваша вклеєна всередині цього ковчежка з плоті і не може вільно рухатись у ньому, а вийти з нього й поготів не може, не наражаючись при тому на свою погибель (як недосвідчений мандрівець, що надумав узимку перетнути засніжені Альпи), — так само й вахтовий плащ — це не стільки дім, скільки обгортка, конверт, додаткова шкіра, що обтягує вас. Ви не можете помістити в своєму тілі полиці чи шафи і так само не можете зробити зі свого

вахтового плаща затишну комірчину.

З огляду на все це можна тільки пошкодувати, що марси на південноморських китобійних суднах позбавлені отих гідних задрості будок, чи казальниць, званих «воронячими гніздами», які захищають марсових на гренландському китолові від поганої погоди льодовитих морів. У дуже добрій для читання перед каміном книжці капітана Сліта «Плавання серед айсбергів у пошуках гренландських китів, а принагідно й з метою віднайдення давніх ісландських колоній на старій Гренландії», — в цьому чудовому томику всі, хто будь-коли чатував на вершечку щогли, знайдуть чарівні подробиці про щойно винайдене тоді «вороняче гніздо» на «Глетчері», як називався славний корабель капітана Сліта. Він так і назвав його на свою честь — «вороняче гніздо Сліта», оскільки сам його винайшов і запатентував, і, не визнаючи ніякої фальшивої скромності, вважав, що будь-якому створеному нами пристроєві слід давати своє ім'я, так самісінько як ми даємо свої прізвища власним дітям, бо ж ми, батьки, самі їх винайшли й запатентували. «Вороняче гніздо Сліта» формою трохи скидається на велике, двадцятивідерне барило. Зверху воно відкрите, однак має прилаштований збоку пересувний щиток, за яким можна ховати голову від сильного вітру. «Гніздо» укріплене на самому вершечку щогли, і влізати до

нього треба крізь невеликий люк у дні. З боку корми в «гнізді» є вигідне сидіння, а під ним — рундучок для парасольки, шарфа та плаща. Спереду — щось на зразок шкіряної кишені, куди можна покласти рупор, люльку, підзорну трубу та всяке моряцьке приладдя. Коли сам капітан Сліт вартував на марсі у своєму «воронячому гнізді», він, за його власними словами, завжди мав при собі рушницю (теж застромлену в ту шкіряну кишеню), порохівницю й дробівницю — на той випадок, якщо трапиться побачити нарвала, чи то морського єдинорога, яких безліч у тих водах. Поцілити нарвала з палуби неможливо, бо куля в скісному польоті не проб'є великої товщі води, але стріляти згори, зі щогли, — то зовсім інша річ. Очевидно, що капітан Сліт із великою втіхою описував усі найдрібніші вигоди свого «воронячого гнізда»; та хоч він дуже широко розводиться про нього і частує нас справжнім науковим звітом про свої досліді з маленьким компасом — він брав його з собою в «вороняче гніздо», щоб виправляти похибки курсу, які дає так звана «місцева девіація» всіх нактоузних компасів, — похибки, спричинювані близькістю залізних частин судна в площині компаса, а на «Глетчері», можливо, ще й тим, що серед його екіпажу було чимало зледащілих ковалів, — хоч він, кажу, дуже розумно й по-науковому пише про ці речі, але, попри всі його вчені «нактоузні девіації»,

«азимутальні компасні спостереження» та «апроксимальні похибки», сам він, капітан Сліт, дуже добре знає, що не був аж так заглиблений у ті глибокі магнітні міркування, щоб його уваги не притягала часом ретельно наповнена пляшечка, так мило притулена в куточку його «воронячого гнізда» просто під рукою. Хоч я загалом дуже шаную і навіть люблю відважного, чесного й ученого капітана, та все ж не можу пробачити йому, що він у своїй книжці ні разу не згадав тієї плящини: адже вона, певно, була йому вірною приятелькою й утішницею, поки він, натягши на руки рукавиці, а на голову відлогу, студіював математику там, нагорі, в тому пташиному гнізді, за якихось кілька сажнів від полюса.

Та хоч ми, китобої Південних морів, і не вмощуємось на марсі так затишно, як капітан Сліт та його гренландська команда, але ця невигода з лихвою врівноважується пречудовою погодою, що панує в тих звабливих водах, де ми, південні китобої, здебільшого плаваємо. Я, приміром, звичайно дуже неквапливо піднімався по вантах, перепочивав на першому салінгу, щоб перекинутися слівцем з Квіквегом або ще з котримсь із товаришів, що, скінчивши свою вахту, спускався мені назустріч; тоді брався ще трохи вище і, ліниво перекинувши ногу через брам-рею, спершу окидав поглядом водяні пасовиська і аж тоді піднімався на своє

остаточне місце призначення.

Дозвольте мені облегшити душу перед вами й признатися, що вартовий з мене був абиякий. У моїй голові снувалися всесвітні проблеми, тож як я міг — полишений цілком на себе на такій плідній для мислення височині,— як я міг сумлінно виконувати свої обов'язки й дотримуватись неодмінного для всіх китобійних суден наказу: «Не спускай очей з навітряного боку і гукай, як тільки щось побачиш!»

І дозвольте тут щиро остерегти вас, власники нентакітських суден! Бережіться брати на службу, що вимагає такої пильності, юнаків із змарнілими обличчями та запалими очима, схильних до недоречного заглиблення в роздуми, — тих, хто приходить на судно з «Федоном»,⁵¹ а не з Баудічем⁵² у голові.

Бережіться таких, кажу вам: перше ніж убити для вас кита, його треба побачити, а такий молодий платонік із запалими очима десять разів обпливе на вашому кораблі довкола світу, але не збагатить вас і на унцію спермацету. Ці перестороги аж ніяк не зайві. Бо в наші дні китобійний промисел дає

⁵¹ «Федон» — назва одного з діалогів Платона

⁵² Баудіч Натаніель — автор відомого американського підручника навігації, вперше виданого 1802 року.

пристановище багатьом романтичним,
меланхолійним, задумливим юнакам, яким
остогидли докучливі земні турботи, і вони шукають
розваги в смолі та китовому салі. Такий Чайльд-
Гарольд нерідко вибирається на марс якогорь
нещасливого, розчарованого китобійного судна й
вибухає похмурими словами:

Хвилюй, глибокий синій океане!

Сто тисяч салотопів борознять тебе

Намарне...⁵³

Дуже часто капітани таких суден винуватять
саме цих неуважливих молодих філософів і
дорікають їм, що вони не виявляють достатнього
«зацікавлення» плаванням, натякаючи, ніби вони так
начисто позбавлені будь-яких честолюбних
поривань, що потай, у глибині душі, воліли б зовсім
не побачити китів. Та марно: молоді платоніки
виправдовуються тим, що в них поганий зір. Вони,
мовляв, короткозорі, тож яке пуття з того, що вони
напружуватимуть зорові нерви? А біноклі вони
забули вдома.

— Ех ти, мавпо, — сказав один гарпунник
такому юнакові. — Ми вже три роки в плаванні, з
шкури пнемося, а ти ще не нагледів жодного кита.

⁵³ Перефразовані рядки з поеми Байрона «Мандри Чайльд-
Гарольда». Пісня IV.

Тільки-но залізеш на марс, як зразу китів у морі мов кіт наплакав.

Може, кити й були там; може, навіть ген на обрії плавали цілі табуни їх. Та задумливого юнака так уколисує мигтючий ритм хвиль і власних думок, укидає його в таку дурманну апатію, в такі пусті, несвідомі марення, що він урешті сам себе забуває, і таємнича безодня під ним здається йому видимим образом тої глибокої, синьої, бездонної духовності, що сповнює все людство і всю природу; і все те дивне, рухливе, ледь помічене й прекрасне, що уникає його зору, кожен ледь розрізнений, ледь вистроплений з води плавець якоїсь невиразної підводної тіні здається йому втіленням тих невловних думок, що наповнюють душу, тільки невпинно пролітаючи крізь неї. В цьому замороженому стані дух наш відлітає туди, звідки він з'явився, він розсіюється в часі й просторі, як розвіяний на вітрі пантеїстичний попіл Кранмера,⁵⁴ і кінець кінцем відкладається на кожному узбережжі нашої земної кулі, щоб стати його часткою.

Тепер у тобі нема іншого життя, крім того, розколиханого, вділеного тобі легким

⁵⁴ Кранмер Томас — (1489–1556) один з провідних діячів релігійної реформації в Англії, спалений на вогнищі під час реставрації католицизму.

погойдуванням корабля на хвилях; життя, позиченого кораблем у моря, а морем — у незбагнених господніх припливів та відпливів. Та, заглиблений у цей сон, у це марення, повороши хоч трохи, хоч на дюйм рукою чи ногою, відпусти опору, за яку тримаєшся, — і ти з жахом усвідомиш себе знову. Ти витаєш над Декартовими вирами.⁵⁵ І, можливо, яось опівдні, в щонайкращу погоду, здушено скрикнувши, ти зірвешся й полетиш крізь це прозоре повітря в оте тропічне море, щоб уже не виринути з нього. Тож бережіться, пантеїсти!

36 НА ЮТІ

(Входить Ахав; потім — усі)

Це сталося невдовзі після пригоди з люлькою, вранці, майже зразу після снідання. Ахав, як звичайно, трапом піднявся з кают-компанії на палубу. Більшість капітанів прогулюються в цю годину — так, як ото сільські поміщики після сніданку проходжаються по садку.

Невдовзі почувся твердий стукіт костяної ноги; Ахав ходив, як завше, туди й сюди по дошках

⁵⁵ Французький філософ і вчений Рене Декарт (1596–1650) уявляв собі механічний рух матерії у вигляді вирів.

палуби, що давно знала його ходу: адже та палуба, мов геологічні скам'янілості, вся була помережана його характерними слідами. Пильно придивившись і до його поораного зморшками чола, ви й там би розгледіли ще виразніші сліди, сліди єдиної невсипущої думки, що безнастанно снувалась у нього в голові.

Але того ранку, про який я оповідаю, ці сліди здавалися ще глибшими, і навіть його неспокійна хода лишала на палубі глибші позначки. Ахав був такий заповнений своєю думкою, що з кожним його одноманітним поворотом — раз біля грот-щогли, другий — біля нактоуза — на обличчі його майже видно було, як ця думка повертається разом з ним і разом з ним знову починає крокувати. Справді, вона так заповонила його, що просто-таки здавалася внутрішнім відбитком усіх його зовнішніх рухів.

— Ти бачиш, Фласк? — шепнув Стаб. — У ньому якесь курча прокльовується. Скоро вилупиться.

Минала година за годиною. Ахав то ховався в каюті й замикався там, то знову ходив по палубі з тим самим фанатичним зосередженням в очах.

День уже хилився до вечора. Несподівано капітан зупинився біля фальшборту і, встромивши ногу в одну з просвердлених там дірок, а рукою вхопившись за ванту, наказав Старбакові скликати всіх на ют.

— Єсть! — відказав помічник, здивований наказом, якого дуже рідко віддають на кораблях: хіба в якихось надзвичайних випадках.

— Скличте всіх на ют! — повторив Ахав. — Гей, на марсах! Спускайтеся!

Коли команда зібралася і всі з непорозумілими, здивованими обличчями витріщились на капітана — бо його вид чимось дуже нагадував захмарений небосхил перед бурею, — Ахав, позирнувши квапливо на море, а потім оббігши очима вишикуваних перед ним людей, зрушив з місця і, неначе був на палубі сам, знову почав важко ходити туди й сюди. Схиливши голову в насунутому на очі капелюсі, він ходив і ходив, ніби не помічаючи, як зачудовано перешіптуються матроси, аж урешті Стаб обережно шепнув Фласкові, що Ахав, мабуть, скликав їх, щоб вони засвідчили рекорд з пішої ходьби. Та це тривало недовго. Раптово зупинившись, Ахав вигукнув:

— Хлопці, що ви зробите, як побачите кита?

— Дамо знати криком! — зразу відгукнувся хор з двох десятків голосів.

— Добре! — вигукнув Ахав з несамовитим задоволенням у голосі, побачивши, як щиро запалило людей його несподіване магнетичне запитання.

— А далі що?

— Човни на воду, та й за ним!

— А під яку пісню гребтимете?

— «Смерть китові або човен удрізки!»

За кожним тим вигуком обличчя старого моряка все більше й більше набирало дивного виразу лютої радості й задоволення; моряки аж почали здивовано презиратись — чого це раптом їх самих охопило таке дивовижне збудження від таких начебто пустих запитань?

Та їх знов опанувала жадібна увага, коли Ахав, напівобернувшись на костяній нозі, встромленій у палубну дірку, а однією рукою вхопившись високо за ванту і міцно, майже конвульсивно стиснувши її, звернувся до них із такими словами:

— Марсові! Ви вже чули мій наказ щодо білого кита? Дивіться ж! Бачите оцю іспанську унцію золота? — і він підняв проти сонця велику блискучу монету. — Вона варта шістнадцять доларів, хлопці. Бачите її? Містере Старбак, подайте-но отой он молоток.

Поки помічник капітана ходив по молоток, Ахав мовчки тер монету об полу своєї куртки, ніби хотів надати їй ще більшого блиску, і щось муликав сам до себе без слів. Ті звуки були так чудно приглушені й нерозбірливі, що здавалось, ніби всередині в нього фурчать коліщата внутрішнього механізму.

Коли Старбак подав молоток, Ахав, піднісши його в руці, рушив до грот-щогли, ще раз показав

монету всім і гучним голосом промовив:

— Хто з вас перший вистежить мені білоголового кита зі зморшкуватим лобом і кривою щелепою, хто з вас покаже мені того білоголового кита з трьома дірками в правій лопаті хвоста... чуєте? Хто з вас вистежить мені цього білого кита, тому дістанеться оця унція золота, хлопці!

— Ура! Ура! — закричали моряки, розмахуючи зюйдвестками, а капітан прибив гвіздком золоту монету до щогли.

— Білого Кита, кажу! — нагадав ще раз Ахав, кинувши молоток. — Білого Кита! Всі очі за ним продивіться, хлопці! Пильуйте, де майне у воді щось біле; хоч би водяну бульку побачили, гукайте!

Весь цей час Тештіго, Дагу і Квіквег дивились на нього з іще більшим зацікавленням і подивом, ніж решта моряків, а почувши про зморшкуватий лоб кита і його криву щелепу, всі троє аж стрепенулись, ніби в голові у кожного сяйнув якийсь свій спогад.

— Капітане, — сказав Тештіго, — ваш Білий Кит — це, певне, той самий, що дехто його кличе Мобі Діком?

— Мобі Діком? — скрикнув Ахав. — То ти знаєш Білого Кита, Тешу?

— Він якось так чудно змахує хвостом, коли поринає під воду, сер? — трохи подумавши, спитав гейхедець.

— І струмінь у нього чудний, — озвався

Дагу, — такий кучерявий, пишний, навіть як на кашалота, і він дуже прудкий, правда, капітане?

— І він маєш один, два, три... о, багато залізо в свій бік, еге, капітане? — вигукнув незв'язно Квіквег. — Усі покручені, погнуті, як отой... отой... — не можучи дошукатися слова, він руками показав, як відкорковують пляшку. — Як отой... отой...

— Як штопор! — скрикнув капітан Ахав. — Так, Квіквегу, в нього настромяно хтозна-скільки погнутих та покручених гарпунів! Так, Дагу, струмінь у нього великий, наче ціла копа пшениці, і білий, наче стос нашої нентакітської вовни після щорічного стрижіння овець. Так, Тештіго, він стріпує хвостом, наче то розірваний клівер у шквал. Стонадцять чортів! Хлопці, ви бачили Мобі Діка! Мобі Діка! Мобі Діка!

— Капітане, — мовив Старбак, що доти разом зі Стабом і Фласком споглядав свого командира в дедалі більшому подиві, але врешті у нього, видно, сяйнула думка, яка трохи прояснила йому всю загадку. — Капітане, я теж чував про Мобі Діка... Чи це не Мобі Дік залишив вас без ноги?

— Хто це тобі сказав? — вигукнув капітан; а тоді, помовчавши трохи, додав: — Так, Старбак, так, дорогенькі мої, це Мобі Дік залишив мене без щогли, це він нагородив мене оцим мертвим цурпалком, що на ньому я стою. Так, так! — зойкнув

він гучно, жахливо, по-тваринному, наче поцілений у серце лось. — Так, так! Це той проклятуший кит мене знівечив, навіки зробив з мене нещасного кульгавого каліку! — Потім, знявши вгору обидві руки, він виголосив, наче страхітливу клятьбу — Так, так! І я гнатимусь за ним чи за мис Доброї Надії, чи за мис Горн, чи за норвезький Мальстрем, чи в саме пекло, але не облишу погоні. Задля цього вас і найнято, хлопці! Щоб ганятися за цим Білим Китом по всіх морях та океанах світу, аж поки він пустить угору струмись чорної крові й вирине догори червом! Що ви скажете на це, хлопці? Згода, так? Ви, як глянути, не боягузи.

— Так, так! — загорлали гарпунники й матроси, підбігши до схвильованого старого. — Гострімо очі на Білого Кита! Гострімо списи на Мобі Діка!

— Спасибі вам, — чи то крикнув, чи то проридав капітан. — Спасибі вам, хлопці! Стюарде! Підди принеси великий дзбан грогу. А чого це в тебе такий кислий вид, містере Старбак? Ти не хочеш полювати на Білого Кита? Тобі не стає відваги на Мобі Діка?

— Мені стане відваги на його криву щелепу чи хоч би й на щелепи самої Смерті, капітане, коли буде треба для нашого діла; але я наймався добувати китів, а не мститися за свого командира. Навіть якщо ви помститеся за себе, скільки барил лою дасть вам

ваша помста, капітане? Небагато буде варта вона на нашому нентакітському ринку.

— Нентакітському ринку? Ет! Та підійди ближче, Старбак. Для тебе треба копнути трохи глибше. Хай усе на світі оцінюють на гроші, хай усю земну кулю обернуть у банк та вимостять гінеями — по три на кожен дюйм, — і тоді, дозволь тобі сказати, тут моя помста матиме більшу ціну!

— Він б'є себе в груди! — прошепотів Стаб. — До чого б це? Стугонить дуже гучно, але якось глухо, наче вони в нього порожні.

— Мститися нерозумній тварині! — вигукнув Старбак. — Це якийсь божевілля! Хіба вона свідомо, умисно вас покалічила? Так гніватись на безсловесну істоту, капітане, — мені це видається блюзнірством.

— Ну, слухай далі. Ще трохи глибше копну. Все те, що бачать наші очі, хлопче, — це тільки паперова машкара. Але в усьому, що б не сподіялося — в усякій справжній, безперечній події, — з-під цієї тупої, безглуздої машкари прозирає щось невідоме, але розумне. Коли хочеш завдати удару — бий не по тій машкарі, а крізь неї! Як може в'язень дістатись на волю, коли не проломить муру? От для мене Білий Кит і є тим муром, що загородив від мене світ. Іншим разом я думаю, що поза тим муром немає більше нічого. Але і його з мене досить. Це величезний гніт для мене, я бачу в ньому жорстоку силу, і ту силу

живить і зміцнює незбагненна злість. Ось це незбагненне я й ненавиджу насамперед, і чи це сам Білий Кит, а чи він тільки знаряддя тієї сили, байдуже: я виллю свою ненависть на нього. І не кажи мені про блюзнірство, хлопче: я й самому сонцю дав би відкоша, якби воно зневажило мене. Бо якби сонце могло це зробити, то й я зміг би дати йому відсіч, і так воно й справедливо, бо над усіма створіннями в природі панує дух змагання. Та навіть не той дух керує мною, хлопче. Хто є наді мною? Правда не визнає меж. Не дивись на мене! Безтямний погляд тупака ще нестерпніший, ніж уп'яті в тебе очі нелюда! О, о, ти червонієш і бліднеш! Моє завзяття розпалило в тобі гнівний жар! Та слухай, Старбак: на сказане зопалу не можна зважати. Є такі люди, що запальні слова з їхніх вуст — невелика образа. Я зовсім не хотів тебе розсердити. Забудь! Он поглянь на оті варварські пики, поцятковані засмагою — на оті живі, трепетні картини, намальовані сонцем. Ці поганські леопарди ні на що не зважають, нікому не моляться, а живуть, почувають, — і не шукають, не допитуються, чого в їхніх жилах кров така гаряча. Поглянь на нашу команду, брате, на нашу команду! Хіба вона не вся заодно з Ахавом у цьому ділі? Глянь на Стаба: він сміється! А он той чілієць? Аж прискає, як згадає про Білого Кита. Ти не встоїш один серед цієї бурі, Старбак — один, наче тонке деревце! Та й нащо? Зваж сам. Допоможеш уполювати одного

кита; чи для Старбака це таке велике диво? Це ж один кит, і більше нічого. То невже найкращий китобій на весь Нентакіт пастиме задніх, коли он кожен матрос уже хапається за брусок — гострити списа? А, бентежишся, бачу! Хвиля й тебе підхопила!.. Ну, кажи, кажи! А, а, мовчиш, та й мовчанка твоя промовляє за тебе. *(Вбік)*. Вдихнув, вдихнув те, що я видихнув зі своїх роздутих ніздрів. Старбак уже мій, тепер він не зможе опиратись мені, бо то був би вже бунт.

— Господи, помилуй мене — і всіх нас! — прошепотів Старбак.

Проте Ахав, зраділий, що помічник своїм завороженим мовчанням ніби висловлює згоду, не дочув ні того пророчого шепоту, ані тихого сміху звідкись із трюму; не дочув він і віщого завивання вітру в снастях, і глухого лопотіння вітрил, коли їхні гордо випнуті груди на мить опали. Бо Старбакові похнюплені очі знову спалахнули впертістю, властивою життю, і підземний сміх завмер, і вітер знову повіяв, надувши вітрила, і судно, гойдаючись, попливло далі. Ох, попередження й остороги! Чому ви не зостаєтеся з нами, а зразу й відлітаєте? Та ви ж і не остерігаєте, а тільки віщуете майбутнє, о тіні! І навіть не віщуете, а тільки стверджуєте те, що вже діється в нас у душі. Бо зовнішні сили цього світу тільки трохи стримують нас, а невпинно штовхають нас уперед найглибші внутрішні необхідності

нашого життя.

— Дзбан! Дзбан! — загукав Ахав.

Взявши зі стюардових рук налитий по вінця олов'яний дзбан, він обернувся до гарпунників і наказав їм оголити свою зброю. Потім вишикував їх перед собою біля кабестана, з гарпунами в руках, а троє його помічників стали поруч нього зі списками, і решта команди обступила всіх їх колом. Ахав якусь хвилину постояв, допитливо обводячи поглядом усіх своїх підлеглих, і очі, що дивились йому назустріч, горіли несамовитим вогнем, як налиті кров'ю очі койотів у прерії, що дивляться на їхнього ватажка, коли він кличе їх у погоню за бізоном... Гай-гай!.. Лиш на те, щоб ускочити в пастку, наставлену індіанцями.

— Ковтни і передай далі! — вигукнув Ахав і простяг важкий повний дзбан найближчому з матросів. — Зразу хай п'є команда. По колу, по колу! Швидко сьорбайте, та помалу ковтайте, хлопці! Бо воно пекуче, як смола в пеклі. Так, так! Бач, як славно питво кружляє! Воно вкручується в вас, угризається, роздвоюється, наче гадючий язичок, і вже визирає вам з очей. Добре, добре, вже й дно світить. У той бік пішов дзбан, з цього божу вернувся. Давайте його сюди — він уже порожній. Люди, ви наче ті літа: повна чаша життя влилась у вас і щезла без сліду! Стюарде, налий ще! А тепер слухайте, молодці. Я зібрав вас усіх круг цього

кабестана: і ви, помічники, стоїте поруч мене зі своїми списками, і ви, гарпунники, переді мною зі своїми гарпунами, і ви, браві мої матроси, обступили мене, і тепер я можу ніби відродити давній звичай моїх предків-китобоїв. Зараз ви побачите, що... Ого, хлопче, ти вже й вернувся? Одна нога там, друга тут? А чого ж дзбан не по вінця повний? Бо ти трусишся, як осика! Іди геть зі своїми дрижаками! Підступіть ближче, помічники! Схрестіть свої списи. Славно, славно! Дайте-но я візьмуся за саму вісь.

І, простягнувши руку, він ухопив нею всі три наставлені поземно списи там, де вони перехрещувалися; тоді раптом сильно шарпнув їх, переводячи пильний погляд із Старбака на Стаба, а зі Стаба на Фласка. Здавалось, він якоюсь невідомою внутрішньою волею хоче перегнати в них той вогнистий запал, що нагромадився в лейденській банці його власного магнетичного єства. Троє помічників аж знітилися під його владним, упертим, незбагненим поглядом. Стаб і Фласк відвели очі, чесний Старбак опустил їх.

— Марно! — вигукнув Ахав. — Та, може, так воно й краще. Бо коли б ви всі троє хоч раз прийняли в себе повний заряд моєї електричної сили, то в мені вона, мабуть, вичерпалась би. А може, ви впали б неживі. А може, вона вам і не потрібна. Схиліть списи! А тепер, помічники, я титулую вас підчашими при оцих трьох моїх поганських родичах,

при трьох вельможних панах і рицарях — моїх відважних гарпунниках. Ви, помічники, гордуєте такою роллю? А хіба сам папа римський не обмиває ніг жебракам, користуючись своєю тіарою замість глека? О любі мої кардинали! З власної ласкавої волі ви погодитесь на це. Я не наказую вам, ви самі цього прагнете. Перетніть шнурки, гарпунники, і зніміть залізка з держалн!

Троє гарпунників мовчки виконали наказ і тепер стояли перед ним, тримаючи вістрям догори трифутові залізка гарпунів.

— Та глядіть не заколіть мене! Переверніть їх; переверніть униз вістрям; чи ви не знаєте, з котрого кінця келих? Отак, отак, а тепер ви, підчаші, підійдіть. Візьміть залізка й тримайте, поки я наливатиму!

І він, повільно ступаючи від помічника до помічника, по вінця наповнив розтруби гарпунів вогненною рідиною з дзбана.

— А тепер станьте одні навпроти одних, ви троє й ви троє. Вручайте їм ці грізні чаші! А ви прийміть їх! Бо ви тепер поєднані нерозривними узами. Гей! Старбак, все зроблено? Он сонце вже опускається, щоб освятити ці узи. Пийте, гарпунники! Випийте і заприсягніться, ви, що стоятимете на смертоносному носі вельбота. Поклянїться: «Смерть Мобі Дікові! Хай спостигне нас кара божа, якщо ми не скараємо Мобі Діка

смертю!»

Гарпунники підняли довгі, зазубрені сталеві келихи і під запальні вигуки та прокльони Білому Китові всі разом вихилили їх одним духом, аж забулькотало. Старбак поблід, здригнувся і відвернувся. Ще раз, уже востаннє, знову наповнений дзбан пішов кружляти між розшалілою командою; врешті Ахав махнув їм вільною рукою, і вони розійшлись, а сам капітан вернувся до своєї каюти.

37

ЗАХІД СОНЦЯ

(Каюта; Ахав сидить у самоті біля кормових ілюмінаторів і дивиться на море)

«Куди б я не плив, за мною лишається білий збурений слід, бліді води й ще блідіші лиця. Ревниві буруни здіймаються обабіч, щоб поглинути мій слід; ну й нехай. Але спершу я пропливу.

Он там, удалині, над вінцями цієї вічно повної вщерть чаші, теплі хвилі червоніють, наче вино. Золоте чоло сонця поринає в блакить. Осяйний норець, помалу спустившись з zenіту, тепер котиться вниз, а душа моя підіймається ввись, але її зморює безмірна висота. Чи, може, корона моря затяжка для

неї, ота Залізна корона Ломбардії?⁵⁶ Та зате в ній сяє не один самоцвіт. Я, носячи її на своїй голові, не бачу далеких зблисків тих самоцвітів, але невиразно відчуваю, що ношу річ, яка сліпить і приголомшує. Я знаю — це залізо, а не золото. І корона розколота, я це відчуваю: то вищерблені краї так дряпають моє чоло, а мозок наче б'ється об твердий метал. Так, череп у мене крицевий; він з тих черепів, котрі не потребують шолома навіть у найстрашнішій січі!

Що, моє чоло горить сухим жаром? Ох, був час, коли схід сонця вливав у мене благородну снагу, а захід його приносив спокій. Тепер не те. Оце прекрасне світло світить не для мене; всяка краса мене жахає, бо я вже не годен нею тішитись. Наділений високим розумінням, я позбувся простої здатності тішитись; я проклятий, прехитро і презлісно проклятий! Проклятий у самому серці раю! Добраніч же, добраніч! (Махнувши рукою, відсувається від вікна).

Не таке вже й важке було це діло. Я думав, що хоч один знайдеться впертий, але мій єдиний триб

⁵⁶ Корона візантійського імператора Константина, що нею коронувались на ломбардський королівський трон імператори Священної Римської імперії. Нібито містила в собі залізний цвях із хреста, на якому був розіп'ятий Ісус. Останнім нею коронувався 1838 року австрійський цісар Фердинанд I, схильний, як і Ахав, до нападів божевілля.

прийшовся до всіх їхніх трибків, і вони закрутились. Або, коли хочете, вони всі стоять переді мною, наче купки пороху, а я — їхній сірник. Ох, як тяжко! Адже, щоб запалити інших, сірник мусить сам згоріти! Я наважився на те, чого прагну; а чого я прагну, те я зроблю! Вони гадають, що я божевільний, — Старбак так гадає; але я одержимий демоном, це в мені не просто шаленство, а ошаліле шаленство! Це нестямне буйство може тверезо розуміти лиш себе! Мені напрозорчили, що я буду скалічений, — і справді! Я позбувся ноги! А тепер я пророкую, що скалічу винуватця мого каліцтва. І сам здійснию своє пророцтво. Чи здатні ви на таке, о великі боги? Я сміюся з вас, тю на вас, ви крикетисти, ви, боксери, ви, глухі Берки й сліпі Бендіго!⁵⁷

Я не казатиму вам так, як кажуть великим задиракам школярі: «Знайди собі такого, як сам, а меншого не чіпай!» Ні, ви звалили мене з ніг, але я знов підвівся; а ви — ви втекли й сховались. Виходьте ж із-за своїх лантухів з бавовною! Я не маю рушниці, щоб вас там дістати. Ідіть сюди, Ахав вітає вас! Ідіть, та й побачимо, чи змусите ви мене звернути з дороги? Мене? Скоріш ви самі звернете

⁵⁷ «Глухий» — Джем Берк, «Бендіго» — Вільям Томпсон — відомі англійські боксери тих часів.

переді мною, а не я перед вами. Шлях до визначеної мною мети викладений залізними рейками, і душа моя покотиться по них, нікуди не звертаючи. Через бездонні ущелини, крізь зубчасте громаддя гір, попід річищами бурхливих потоків несхибно мчу я вперед! Ніщо не перепона залізному шляхові, ні перед чим він не звертає!».

38 СМЕРКАННЯ

(Старбак стоїть, зіпершися спиною на грот-щоглу)

«Моя душа зустріла сильнішу за неї, вона подолана — і ким же? Божевільним! Як нестерпно мучить мене, що здоровий глузд мусив скласти зброю на такому бойовищі! Але цей божевільний усвердлився так глибоко, що висадив у повітря весь мій розум! Я, здається, вже бачу його нечестивий кінець, але почуваю, що мушу допомогти йому дійти до того кінця. Хоч-не-хоч, а щось нез'ясовне прив'язало мене до нього — і прив'язало такою міцною буксирною линвою, що я не маю чим перетнути її. Який жахливий стариган! Він вигукує: «Хто ж є наді мною?» Так, він був би демократом з усіма тими, хто стоїть вище за нього, але погляньте, який він деспот з усіма нижчими! О, я добре бачу свою жалюгідну роль: коритися, бунтуючи. І навіть

гірше — ненавидіти, жаліючи! Бо в його очах я читаю якесь пекуче страждання, що самого мене спалило б, якби я його зазнав. Та ще лишається надія. Час перемелює все. Той зненавиджений кит може плавати по всіх морях і океанах земної кулі, як золота рибка в скляній кулі свого акваріума. І небесні сили ще можуть звести нанівець богозневажницький Ахавів замір. Я збадьорився б серцем, коли б воно не було важке, як свинець. Та в моєму годиннику зовсім опустилася гиря, оте саме серце, що дає всьому лад, і я не маю ключа, щоб його знов накрутити.

(Вибух буйних веселощів на баку).

О господи! Плавати з такою дикунською командою — адже по них майже не знати, що вони людської породи! Наче їх десь виплодило акуляче море. Білий кит — то їхній Деміургон.⁵⁸

— О! Кричать! Пекельний бенкет! Який гамір на баку — і яка непорушна мовчанка на кормі! Помоєму, тут відбите саме життя. Попереду летить через блискотливе море веселий, бойовий, хвацький ніс корабля — лиш на те, щоб тягти позад себе похмурого Ахава, а той скніє в тяжкій задумі у своїй

⁵⁸ Мелвілл поєднує в одному слові «деміурга» — боготворця філософії Платона, і Демогоргона — божество античної міфології.

кормовій каюті, навислій над мертвою піною кильватерної струмини, переслідуваний вовчим клекотом води. Це протягле виття пронизує мене дрожем! Тихо, галасуни! Виставте вахту. О життя! Саме в таку годину, як оце, коли душа розбита, прикута до того знання, що живлять у ній дикі, непогамовні сили... О життя! Аж тепер я відчув, які жахи дрімають у тобі! Та це не я! Ці жахи не в мені! В моїй душі — лагідні людські почуття, і все ж я ладен поборотися в вами, грізні привиди майбутнього! Не кидайте мене, підтримуйте мене, покріплюйте мене, о спасенні сили!»

39

ПЕРША НІЧНА ВАХТА НА МАРСІ ФОК-ЦОГЛИ

(Стаб сам, підтягує брас)

«Хе! Хе! Хе! Хе! Кахи! Що це я так захрип!.. Увесь час відтоді про це думаю і ні до чого не додумався, тільки до цього «хе-хе». А чому воно так? Бо сміх — наймудріша і найлегша відповідь на все незрозуміле, і нехай там що, а людині завжди лишається одна розрада — надійна, несхибна розрада: що так судилося! Я не чув усього, що він казав Старбакові, але, як на мою дурну думку, Старбакові було не легше, ніж мені отоді вночі. Я

певен, що старий Могол і його скрутив. Я бачив це, я знав це, я міг би сказати наперед, що так буде, немов який пророк. Тільки-но глянув на його лоб, так зразу все й збагнув. Ну, Стаб, розумнику Стаб — адже так мене прозивають, — ну й що ж із того, Стаб? Смаленим пахне, еге? Не знаю до пуття, що нас чекає, але хай там хоч що станеться, а я його зустріну сміючись. Бо на споді в усіх ваших страхіть — сама сміхота й глум. От кумедія! Тра-ля-ля! Тинди-ринди! Що ж там поробляє вдома моя люба ягідка? Виплакує очі за мною?.. Чи пригощає тих гарпунників, котрі щойно вернулися з плавання? Мабуть, весела, як вимпел на щоглі, — та й я теж — тра-ля-ля! Тинди-ринди! Ох...

Так випиймо знов за щиру любов,
Глибоку, як море безкрає!
Налите вино, шумує воно,
Перлисто у келиху грає!

Славний куплетик... Хто це гукає мене? Містер Старбак? Іду, йду, сер! (*Убік*). Що вдієш, він наді мною старший, та й над ним хтось є, як не помиляюсь... Так, так, сер, ось іще трохи підтягну — і йду!..»

ГАРПУННИКИ Й МАТРОСИ

*(Фок піднімається вгору,
відкриваючи вахтових матросів: хто
сидить, хто лежить — усі в
найрозмаїтіших позах, — і всі співають
хором).*

Бувайте здорові, іспанські красуні!
Прощайте, прощайте, прекрасні
іспанки!

Звелів капітан наш...

Перший матрос із Нентакіту . Хлопці, годі
вам розпускати слину, бо воно на живіт вадить.
Нумо чогось міцнішого, веселішого! *(Заспіває, і всі
підхоплюють).*

Стоїть на юті капітан
І обрій озирає,
Чи там не видно де кита,
Що струміль свій пускає.
За весла, хлопці, дружно, гей!
Спускай мерщій вельбота!
І ми вполюємо кита,
Бо в нас така робота!
Гей, хлопці, сміліше! Гей, будьте
готові
Гарпун вгородити між ребра китові!

Голос старшого помічника з юта. Гей там, на баку, бий вісім склянок!

Другий матрос із Нентакіту. Кінчай співати, братва! Вісім склянок! Чуєш, дзвонарику? Бий вісім склянок, Піпе! Дзвони, чорнюк, а я викличу зміну, в мене горлянка якраз підходяща — гуде, як барило. Ну-бо! (*Стромляє голову в люк до кубрика*). Друга вахта, агов! Гей там, унизу, вже вісім склянок! Вставай, хлопці!

Матрос-голландець. Ну й розіспалися ж там, братку! Та воно й ніч же така. Я гадаю, що це такий грөг у нашого старого Могола: одних з ніг валить, других на ноги піднімає. От ми співаємо, а вони сплять — та як сплять! Мов байбаки. Ану, погукай ще! Ось на оцю мідну дудку та погукай їх крізь неї. Скажи, що годі вже їм снити про своїх любок. Що час уже воскресати: хай кожен поцілує свою востанне, та й гайда на страшний суд. Отак, отак! Твоя горлянка не попсована амстердамським маслом.

Матрос-француз. Тихше, хлопці! Затанцюймо-но ще джигу раз-другий, поки не подались кидати якір у Підковдровій затоці. Що ви на це? Онде вже зміна йде. Ану, всі на ноги! Піпе! Малий! Чуєш? Де твій бубон?

Піп (*понуру, сонно*). Не знаю, десь заподівся.

Матрос-француз. Ну, то вибивай у своє черево, а приляскуй вухами. Нумо джигу, хлопці,

чуєте? Гей-гоп! Та хай вам чорт, ви що, не хочете танцювати? Ану-бо, ставайте вервечкою, та й тупу-тупу чвалом! Ворушіть ногами! Ногами, чуєте?

Матрос-ісландець. Мені цей майданчик не до вподоби, друзяко. Поміст занадто пружний, аж у ноги відбиває. Я звик танцювати на льоду. Даруй, що я так із мокрим рядном на твою забаву, та що вдієш. Не гнівайся.

Матрос-мальтієць. Я також. Де ж у нас дівчата? Це тільки дурень може правою рукою тиснути свою лівицю й казати сам собі: «Здоров!» Мені треба пари. Я без пари не танцюю.

Матрос-сіцілієць. Еге ж, еге ж! Дівчат та зелений лужок-моріжок — отоді б і я пострибав з вами. Незгірш за польового коника!

Матрос із Лонг-Айленду. Ну й дарма, обійдемося без вас, нудьгарі. Коваль клепле, поки тепле. Гуртом і батька добре бити! О, вже й музика йде! Нумо ж!

Матрос-азорець (*з'являється в люку й підкидає вгору бубон*). Ось маєш, Піпе! Залазь на кабестан та й давай! Ну-бо, хлопці.

(Половина матросів танцюють під бубон; декотрі спускаються в кубрик, інші сплять чи просто лежать на палубі поміж зволами снастей. Лунає рясна лайка).

Матрос-азорець (*танцює*). Шпаркіше, Піпе! Бий, дзвонарику! Трум-бум, трах-бах, трам-там-там,

малий! Гей, хлопче, щоб аж іскри сипались, щоб бубонці геть відлітали!

Піп. Бубонці, кажеш? Та ось уже другий відскочив, онде впав, так я гамселю в цей бубон.

Матрос-китаєць. Ну, то цокочи зубами замість бубна, але грай далі. Будь сам як та пагода з дзвіночками.

Матрос-француз. Гоп-са-са! Підними-но свій обруч, Піпе, я крізь нього стрибну! Ану, рвонімо ще! Щоб аж вітрила затріщали!

Тештіго (*незворушно курить люльку*). От вам білі люди: оце вони навивають розвагою. Пхе! Мені шкода свого поту.

Старий моряк із Мену. Цікаво, чи ці веселі хлопаки хоч знають, що в них під ногами? «Я в тебе на могилі потанцюю», — адже це найстрашніший проклін у нічних дівчат, що тупцяють на розі, піджидаючи вас. О господи! Як подумаєш про отих зелених матросиків, що їхні кістки вже позеленіли десь на дні морському! Ну, дарма: кажуть же вчені люди, буцім земля кругла, як м'яч, то чом би й не поганяти цей м'яч ногами? Танцюйте собі, хлопці, поки молоді, я й сам колись такий був.

Третій матрос-нентакітець. Ху! Треба відсапатись. Це гірше, ніж на веслах у штиль доганяти кита. Дай-но затягтися, Тешу.

(Матроси кидають танцювати й збираються в купки. Тим часом небо темніє, зривається вітер).

Матрос-індієць. Присягаюся Брамою!
Хлопці, скоро треба буде згортати вітрила.
Священний повноводий Ганг обернувся на вітер! Ти
являєш нам своє гнівне чоло, о Шівю!

Матрос-мальтієць (*зводячись на лікті, махає шапкою*). О, хвилі йдуть танцювати джигу! Хвилі в білих чепчиках! Зараз труснуть китичками. О, якби всі хвилі були дівчатами, то я радий би утопитись і вже довіку танцювати з ними! Нічого нема любішого на всій землі — та й небові куди там рівнятись, — ніж оті гарячі розхвильовані перса танцюристки, оті схрещені над ними руки, що прикривають такі достиглі, налиті грона!

Матрос-сіцілієць (*потягується*). І не кажи. Згадай, братку... руки з руками сплітаються, черк-черк, торк-горк, губи — до губів, серце — до серця, стегно — до стегна. Торкнулись — і розійшлись, і ще, й ще, й ще! Тільки гляди, знай міру, а то об'їсися. Га, поганине? (*Штовхає ліктем сусіда-таїтянина*).

Матрос-таїтянин (*лежачи на маті*). Слава тобі, священна нагота наших дівчат, що танцюють гіву-гіву, танець миру! О Таїті, окутаний серпанком, о високі пальми! Я й зараз спочиваю на твоїй маті, але твоя пухка земля вислизнула з-під неї! Я бачив, як ти, моя мато, ткалась у лісі! Звідти я приніс тебе ще зеленою, але тепер ти витерлась і висохла. Ой-ой-ой!.. Ні ти, ні я не можемо знести такої переміни. Та й ще б пак, коли нас перенесено під це небо... Та що

я чую? Невже то ревуть потоки, збігаючи з гострих шпилів Пірогіті, спадаючи зі скель і затоплюючи селища?.. Ні, це шквал, це шквал! Випростуйся, мій хребет, назустріч йому! *(Схоплюється на ноги)*.

Матрос-португалець. Як ті хвилі садять у борт! Нумо брати рифи на вітрилах, хлопці! Вітри саме схрещують мечі, зараз почнеться веремія!

Матрос-датчанин. Рипи, рипи, стара посудино! Доки ти рипиш, доти й держишся. Чудово повернули! Старбак тебе добре тримає в шорах! Він не знає страху, як отой острівний форт над Каттегатом, поставлений там, щоб бити по Балтиці з гармат-громобоїв, морською сіллю оброслих!

Четвертий матрос-нентакітець. Бо так йому наказано, щоб ви знали! Я сам чув, як старий Ахав учив його завжди гнати судно в саме серце шквалу й розбивати той шквал, як ото, бува, розбивають смерч пострілом із пістоля!

Моряк-англієць. Сто чортів! То він чолов'яга хоч куди — наш старий! І ми таки вполюємо йому того Білого Кита!

Усі. Вполюємо!

Старий моряк із Мену. Як ці три сосни тремтять! Сосна — то таке дерево, що тяжко приймається в чужому ґрунті, а тут тільки й ґрунту, що тлінна матроська плоть. Правуй добре, стерничий, чуєш? В таку погоду й на суходолі розриваються мужні серця, а в морі розбиваються

міцні кораблі... На нашому капітані є родимий знак... та гляньте, хлопці, он ще один такий знак на небі — блідим вогнем сяйнуло, а довкола все чорне, як смола.

Дагу. Ну то й що? Хто боїться чорноти, той боїться мене. Адже я витесаний із неї!

Матрос-іспанець (*убік*). Бач, силою хизується — а мене пече давня кривда. (*Ступає до нього*). Що правда, то правда, гарпуннику, твоє поріддя — чорна пляма на людстві. Чорна, як сам диявол. Не ображайся.

Дагу (*похмуро*). Та чого там.

Матрос із Сантьягу. Цей іспанець навіжений. Або п'яний — але з чого б то? Невже грог нашого старого Могола й досі не вивітрився в нього з голови?

П'ятий матрос-нентакітець. Що це так блиснуло? Блискавка, еге?

Матрос-іспанець. Та ні, то Дагу зуби показав.

Дагу (*схопившись*). Ти в мене зараз свої проковтнеш, недоростку! Біла шкіра! Чи не від страху побіліла?

Матрос-іспанець (*не відступаючи*). Я тебе залюбки ножем полоскочу! Виріс, як дуб, а трусишся, як осика!

Усі. Бійка! Бійка! Бійка!

Тештіго (*пахкаючи люлькою*). Бійка внизу —

бійка й нагорі... і боги, й люди — і там, і там забіяки.
Пф-ф!

Матрос із Белфаста. Бійка! Ура, бійка!
Матір божа, бійка! Ну-бо, сміливіше!

Матрос-англієць. Тільки по-чесному!
Відберіть у іспанця ножа! В коло станьте, в коло!

Старий моряк із Мену. Є вже й коло. Он дивіться — обрій: чим вам не коло? В цьому колі Каїн убив Авеля. Славне діло, добре зроблене! Хіба ні? А нащо ж тоді ти сотворив це коло, боже?

Голос старшого помічника з юта. Матроси, до фалів! Згорнути брамселі! Взяти рифи на марселях!

Усі. Шквал, шквал! Гайда, братва!
(Розбігаються).

Піп (скулившись під кабестаном). Братва! Славна братва, хай бог милує. Трах! Клівер-штаг луснув! Бах! Брязь! Господи! Пригнися нижче, Піпе, бом-брам-рея летить. Це ще страшніше, ніж у лісі під хуртовину в новорічну ніч. Кому б тепер закортіло лазити на дерево по каштани? А вони ж полізли нагору, хоч і з лайкою; а от я не лізу. Що ж, то непогана дорога — просто до неба. Держись добре! Ненечко, оце-то шквал! Але ті хлопцюги ще страшніші, то ж тобі справдешні білі буруни. Білі буруни. Білий Кит, бр-р! Бр-р! Я тут щойно чув, як вони балакали, а отой Білий Кит... бр-р! Бр-р!.. — що про нього була мова увечері... Мене від тих

балачок усього трусить, наче мій бубон... А той старий змії звелів їм заприсягтися, що вони вполнюють Білого Кита! О великий білий боже десь там у темній вишині, змилосердься над оцим малим чорним хлоп'ям тут унизу, вбережи його від усіх великих чоловіків, що не знають страху, бо не мають серця в грудях!

41 МОБІ ДІК

Я, Ізмаїл, належав до тієї команди; мої вигуки летіли до неба разом з їхніми, і моя присяга злилася з їхньою, і я кричав ще гучніше, а присягався ще завзятіше за інших, бо душу мою сповнював жах. У мені жило якесь шалене, містичне почуття спорідненості: Ахавова невситима ненависть була й моєю. Жадібними вухами вбирив я розповідь про те люте страховище, якому ми всі заприсяглися помститись, яке ми заприсяглися знищити.

Уже віддавна, хоча й не часто, в тих диких морях, куди найчастіше виряджаються ловці кашалотів, показувався самотній Білий Кит. Він завжди плавав одинцем. Та не всі китобої знали про його існування; порівняно небагато їх упізнавали його, а таких, що, упізнавши, не вагались напасти на нього, було й зовсім мало. Докладні відомості про Мобі Діка не дуже швидко поширювались по

всесвітньому китобійному флоті з багатьох причин: хоч китобійних суден плавало по морях безліч, але вони були розпорошені по світовому океану нерівномірно, без ніякого ладу, і чимало їх у пошуках китів відважно запливали в такі широти, де вони, бувало, не бачили чужого вітрила по цілому рокові чи й довше, отож і не могли почути ніяких новин ні від кого; і взагалі кожне таке плавання тривало безмірно довго, а з рідного порту кораблі відпливали не в один час. Були й інші обставини, прямі й непрямі, які перешкоджали швидкому поширенню тих відомостей. Нема сумніву, що кілька китобійних суден, як повідомляли вони самі, в такий чи такий час на такому чи такому меридіані справді зустрічали незвичайно великого й лютого кашалота, який, заподіявши багато шкоди своїм напасникам, потім утікав від них без сліду; і багато хто вважав за цілком імовірне, що в усіх цих випадках ішлося саме про Мобі Діка. Та оскільки останнім часом у промислі кашалотів досить часто траплялися такі пригоди, коли кит, якого хотіли вполювати, виявляв незвичайну лють, хитрість і підступність, то багато тих китобоїв, котрі давали бій Мобі Дікові, самі не знаючи, з ким мають справу, схильні були приписувати той пострах, що його Мобі Дік ширив по морях, не стільки якомусь конкретному китові, скільки великій небезпечності китобійного промислу взагалі. Здебільшого так само

тракували доти і нещасливу Ахавову сутичку з китом.

Що ж до тих, котрі, вже чувавши раніше про Білого Кита, випадково натрапляли на нього, то спочатку майже всі вони так само безстрашно спускали човни для погоні за ним, як і за кожним іншим китом тієї породи. Та з часом з'ясувалося, що такі спроби завжди кінчались погано і нещастя не обмежувалося звихнутими, зламаними чи навіть відкушеними руками й ногами, ні, воно часом сягало останнього, найвищого, непоправного ступеня. І звістки про всі такі фатальні сутички, нагромаджуючись і створюючи Мобі Дікові моторошну славу, похитнули відвагу багатьох хоробрих китобоїв, до яких доходила погolosка про Білого Кита.

І, звичайно, всілякі несамовиті чутки неминуче перебільшували й наповнювали ще грізнішими страхіттями правдиві історії тих фатальних зустрічей. Адже мало того, що всі дивовижні й жахливі пригоди природним чином обростають усілякими фантастичними чутками, як ото обростає грибами повалене бурею дерево; річ ще й у тому, що такі несамовиті чутки множаться в морському житті куди буйніше, ніж на суходолі,— скрізь, де лишень знайдеться якийсь реальний факт, за який вони могли б учепитись. Так само як море з цього погляду перевершує суходіл, отак і китобійний промысел

перевершує будь-який інший вид моряцького ремесла неймовірністю та страхітливістю чуток, які кружляють часом у його середовищі. Бо китобої загалом не тільки не вільні від традиційних для всіх моряків темноти й забобонності; вони, безперечно, частіше й ближче, ніж інші моряки, стикаються безпосередньо з усім, що є в морі дивовижного й страшного. Вони не тільки віч-на-віч бачать найбільші дива океану, а й стають із ними лице в лице до бою. Загублений у водах таких далеких, що там можна пропливти тисячі миль, проминути тисячі узбереж і не дістатися до жодного оздобленого різьбленим каменем хатнього вогнища чи іншого знаку гостинності під тамтешнім сонцем, та ще й справляючи таке ремесло, як у нього, китобій завжди буває оточений силами, здатними зродити в його уяві багато незвичайних виплодів.

Тож і не диво, що роздуті поголоски про Білого Кита, прокочуючись над безкраїми морськими просторами і наростаючи, ніби лавина, зрештою ввібрали в себе всілякі нездорові вигадки, напівсформовані зародки припущень про надприродні сили, а все це знов же наділило Мобі Діка новою страхітністю, породженою вже не тим, що можна побачити навіч. А тому він кінець кінцем почав навівати такий панічний жах, що небагато тих китобоїв, до котрих доходили хоч би чутки про Білого Кита, мали охоту зустрітися з його

смертоносною зубатою пащею.

Та діяли тут ще й інші, поважніші практичні чинники. Бо ще й до сьогодні не згасла в уяві всіх китобоїв первісна грізна слава кашалота, так страхітливо вирізненого природою з-поміж усіх інших видів китового плем'я. Серед китобоїв і нині чимало є таких, кому не бракує відваги викликати на двобій grenландського, або ж справжнього, кита, але змагатися з кашалотом вони, мабуть, відмовилися б — чи то за браком досвіду, чи то через невміння, чи то з боязні. В кожному разі, вдосталь є китобоїв — особливо серед тих національностей, котрі плавають не під американським прапором, — які ніколи не стиналися в бою з кашалотом і знайомі з левіафанами тільки в образі отієї неблагородної потвори, на яку споконвіку полюють у північних водах. Сидячи на лядах палубних люків, вони, немов цікаві дітлахи перед коминком, зацікавлено, з роззявленими ротами слухають неймовірні, дивні розповіді про китоловство в Південних морях. Та ніде незвичайна грізна слава великого Спермацетового Кита не знайде такого живого розуміння, як на палубі тих самих кораблів, що за ним ганяються.

Ця могутність кашалота, тепер уже добре відома людям, ще й у давнину витала над ними в туманних здогадах і легендах, і деякі автори-природознавці, як-от Олассен і Повельсон,

твердили, ніби кашалот є не тільки пострахом для всіх інших живих створінь у морі, а ще й відзначається неймовірною люттю саме на людей, жадобою саме людської крові. Подібні погляди дожили навіть до недавніх часів: ще й Кюв'є в своїй «Природничій історії» заявляє, що при появі кашалота будь-яких інших риб (навіть акул) «охоплює якнайсильніший страх» і що «часто вони, спрожогу втікаючи від нього, самі налітають на скелі з такою силою, що розбиваються на смерть». І хоч досвід, нагромаджений китобоями, почасти спростовує такі твердження, та часто в уяві китобоїв під враженням різних знегод їхнього ремесла оживає забобонна віра в усі вияви моторошної страхітливості кашалота — аж до отієї Повельсонової згадки про його кровожерність.

Через те чимало китобоїв, нажаханих усілякими поголосками та віщуваннями про Мобі Діка, пригадують, почувши про нього, як у ті дні, коли промисел кашалотів ще тільки започинався, частенько бувало дуже важко переконати навіть досвідчених мисливців на гренландського кита, щоб вони зважились пуститися в небезпеки цієї нової зухвалої війни. Такі люди твердили, що, хоч інших левіафанів можна успішно промишляти, проте гнатися за такою жахливою потворою, як кашалот, і кидати в неї гарпун — не до снаги смертній людині. Мовляв, хто спробує це зробити, той умиць попаде

на той світ. На цю тему можна навести деякі цікаві документальні свідчення.

Та все ж знаходились і такі сміливці, котрі, навіть знаючи все це, ладні були рушити в погоню за Мобі Діком; а ще більше було таких, котрі, чувши про нього тільки випадкові й невиразні поголоски без подробиць жодної конкретної катастрофи й без ніяких забобонних прикрас, мали принаймні досить відваги, щоб не ухилитися від бою, наткнувшись на Білого Кита.

Багато всяких неймовірних байок про нього ходило серед людей, схильних до забобонів, — зокрема фантастичне переконання, що Білий Кит всюдисущий. Його нібито бачили в той самий час у протилежних широтах океану.

Звісно, так думали тільки легковірні люди, проте їхнє переконання не було позбавлене легенького, присмаченого марновірством відтінку правдоподібності. Бо ж навіть найретельніші наукові дослідження ще не розкрили всіх таємниць морських течій, отож таємні підводні шляхи кашалотів значною мірою лишаються невідомі їхнім переслідувачам, і це час від часу породжує вкрай химерні та суперечливі домисли, особливо щодо загадкових способів, якими кашалот, поринувши на величезну глибину, з неймовірною швидкістю переноситься в якнайвіддаленіші місця.

І американським, і англійським китобоям

добре відомий факт, авторитетно засвідчений ще багато років тому капітаном Скорсбі в його книжці,— той факт, що в тілах китів, упольованих на крайній півночі Тихого океану, не раз знаходили залізка з гарпунів, кинутих у гренландських водах. Не можна заперечувати й того, що в декотрих із цих випадків ішлося про гарпуни, кинуті не так-то й багато днів перед тим. Із цього деякі китобої виводять, що так званий Північно-Західний прохід,⁵⁹ досі ще не відкритий людьми, ніколи не був недоступний для китів. Отже, тут безпосередній, живий досвід живих людей майже не поступався дивовижністю легендам давнини про гору Естрелла, що височить у Португалії, далеко від моря, і нібито має біля самої вершини озерце, в якому зринають уламки загиблих у морі кораблів, або ж іще дивовижнішій легенді про Аретузине джерело поблизу Сіракуз (води якого буцімто плинуть підземним каналом аж із Святої землі); цим фантастичним історіям майже дорівнюють реальні враження китобоїв.

Тому не слід дуже дивуватися, що дехто з китобоїв, стикаючись із такими дивами і знаючи, як

⁵⁹ Північно-Західний прохід — гаданий морський шлях з Атлантичного океану в Тихий уздовж північних узбереж Американського Континенту.

Білий Кит багато разів утікав живий від сміливих нападів на нього, заходив у своїх забобонних уявленнях іще далі й оголошував Мобі Діка не тільки всюдисущим, але й безсмертним (адже безсмертя — це тільки всюдисущість у часі). Мовляв, хоч би в його боки всадити цілий гай списів, він однаково втече живий, і хоч би навіть хтось колись побачив, як він пускає вгору струмінь не води, а густої крові, то все це буде тільки пекельна мана, бо згодом його чистий, не зачервонений фонтан побачать серед зелених, не скривавлених бурунів за багато сотень миль звідти.

Та навіть як відкинути всі ці містичні фантазії, самого реального вигляду й незаперечно хижої натури цього страховища вистачало, щоб вражати людську уяву з незвичайною силою. Бо його вирізняли з-поміж інших кашалотів не стільки незвичайно великі розміри, скільки, як ми вже згадували, зморшкуватий лоб дивовижного сніжно-білого кольору і високий пірамідальний горб, теж білий. Такі були його разючі прикмети, знаки, по яких ті, хто вже знав Мобі Діка, впізнавали його ще здалеку навіть у безкраїх, не позначених на жодній карті морях.

Решта його тіла була така посмугована, поцяткована, помережана тим самим кольором савана, що кінець кінцем його взагалі прозвали Білим Китом, і це прізвисько цілковито

виправдовував його разючий вигляд, коли він під опівденним сонцем плив по яскраво-синьому морю, лишаючи за собою схожий на Молочний Шлях слід із густої піни, в якій рясно спалахували золоті блискітки.

Та найбільше жахала в цьому китові, природно, не його незвичайна величина, не дивовижна масть, не скривлена нижня щелепа, а та безприкладна хитрість і злостивість, що її він, як розповідали очевидці, виявляв у всіх своїх нападах. І, можливо, найбільший жах викликала його підступна звичка заманювати напасників за собою. Бо вже не раз спостерігали, як він, спочатку нібито наполохано втікаючи від завзятих переслідувачів, несподівано повертав назад, налітав на них і розбивав їхні човни в дрізки або гнався за переляканими людьми аж до самого судна.

Погоня за ним уже не раз кінчалася трагічно. Правда, такі пригоди, хоч на суходолі про них чують не часто, в китобійному промислі не дивина; але в більшості випадків Білий Кит виявляв у своїй кровожерності такі диявольські хитрощі, що важко було повірити, ніби всі ці каліцтва та смерті заподіяла сліпа, нерозумна сила.

Тож судіть самі, яка пекуча, несамовита лють спалахувала в серцях найвідчайдушніших мисливців на нього, коли серед трісок із розгризених човнів, серед розшарпаних тіл їхніх товаришів, що поволі

йшли на дно, вони випливали з білої піни убивчого кашалотового гніву на погідне сонячне сяйво, що глумливо всміхалося їм, немовби в день заручин чи уродин.

Один капітан, бачачи, як кружляють у водоверті довкола нього уламки трьох його вельботів, весла й люди, вхопив з носа розбитого човна ніж для перерізання линв і рвонувся до кита, немов арканзаський дуелянт до свого супротивника, безтямно силкуючись шестидюймовим лезом дістати осередок життя, схований у киті на добрий сажень завглибшки. Той капітан був Ахав. І саме тоді Мобі Дік, несподівано підсунувши під нього свою криву, наче серп, нижню щелепу, відтяв Ахавові ногу, як жнець на луці стинає травинку. Жоден турок у чалмі, жоден венеціанський чи малайський найманець не зміг би зробити цього з більш явною жорстокістю. Тож як іще можна було сумніватися, що після того майже фатального двобою Ахав весь час живив у собі несамовиту жадобу помсти над китом, і ця жадоба ставала все запекліша, бо в своєму хворобливому шалі він кінець кінцем почав пов'язувати з Мобі Діком не тільки свої фізичні страждання, а й душевні муки. Білий Кит невідступно плив перед його внутрішнім зором як утілення всіх тих лихих сил, що часом пожирають ізсередини людину глибокої душі, поки не залишають її хоч і живою, але з половиною серця

й легенів. Перед тією невловною темною силою, яка існувала справіку і якій навіть сьогоднішні християни віддають у володіння половину всесвіту, а стародавні офіти⁶⁰ Сходу вшановували її в постаті диявола, Ахав не падав ниць, не поклонявся їй, як вони; в своєму безумстві ототожнивши ту силу із зненавидженим Білим Китом, він, тяжко скалічений, повстав проти неї. Все те, що найдужче мордує нас і доводить до шаленства, все, що збурює каламутний осад життя, всяка істина, що таїть у собі зло, все, від чого рвуться жили й висихає мозок, увесь витончений демонізм життя й мислення, все це Ахав у своєму безумстві унаочнив, утілив, уособив у образі Мобі Діка і вирішив, що зможе завдати йому смертельного удару. Він звалив на білий горб кита всю лють і ненависть, нагромаджену цілим родом людським ще з часів Адама, а потім, наче зробивши з власних грудей гармату, вистрелив у ворога ядром свого гарячого серця.

Не дуже ймовірно, що ця маніакальна ідея народилась у Ахаві зразу, в ту саму хвилину, коли

⁶⁰ Офіти — близькосхідна секта гностиків у II сторіччі н.е., яка протиставила злого старозавітного «бога-творця» новозавітному «богові-отцеві» і вшановувала біблійного змія-спокусника за те, що він, усупереч Єгови, наділив Адама і Єву знаннями.

його скалічено. Тоді, з ножем у руці рвонувшись до страховища, він тільки дав волю раптовому вибухові пекучої інстинктивної люті; а опинившись на зубах кашалота, мабуть, відчував тільки страшний, убивчий фізичний біль, не більше. Але, змушений після цієї сутички повернути корабель додому, він нескінченні дні, тижні й місяці пролежав в койці сам на сам зі своєю мукою, серед лютої зими обминаючи грізний, ревучий патагонський мис, і саме тоді його пошарпане тіло й зранена душа взаємно просочилися кров'ю і, злившись отак у одне, зробили з нього шаленця. Що манія остаточно заволоділа ним лиш тоді, у зворотному рейсі після сутички з китом, — це більш ніж ясно з того, що дорогою він часом поведився як буйний божевільний! І хоч він зостався без ноги, та в його єгипетських, Озірісових грудях ще таїлося стільки життєвої сили, до того ж примноженої гарячкою, що помічникам доводилося міцно зв'язувати його. Шторми скажено розгойдували судно, і він гойдався разом з ним у своїй гамівній сорочці. Та коли вони дісталися до спокійних широт і корабель, розпустивши ліселі, поплив по лагідних тропічних водах, шаленство Ахавове неначе зосталося позаду, за бурунами мису Горн, і старий капітан почав виходити зі свого темного барлога на благодатне сонце й повітря. Але й тоді, коли він знову постав перед командою рішучий, зосереджений, хоча й

поблідлий, і почав віддавати спокійні накази, а його помічники вже дякували богові, що те жахливе божевілля минулося, — навіть тоді Ахав у глибині серця шаленів. Людське безумство часом буває покотячому хитрим і підступним. Інколи вам здається, ніби воно минулося, але насправді воно, можливо, тільки набуло якоїсь витонченішої форми. Отак і цілковите божевілля, що спіткало Ахава, зовсім не минулось, а тільки сховалось углиб і причаїлось. Так горда, невгамовна річка Півночі, Гудзон, тече в гірських ущелинах потоком нешироким, зате незміренно глибоким. Та як у цій Ахавовій маячні, хоч і текла вона вузьким річищем, не згубилося ні краплі з його первісного безбережного божевілля, так і в тому божевіллі не згубилося й краплі з його великого природного розуму. Тільки колись цей розум був живою незалежною силою, а тепер став живим знаряддям безумства. Коли дозволите вжити такої екстравагантної метафори, Ахавове часткове божевілля штурмувало його загальний здоровий глузд і здобуло ту фортецю, а потім повернуло всі її гармати на свою власну божевільну ціль; отож Ахав, аж ніяк не позбувшись своєї сили, тепер мав у цій єдиній справі в тисячу разів більше снаги, ніж міг він спрямувати на якусь розумну мету, будучи здоровим.

Це дуже багато; і все ж більша, глибша, темніша частина Ахавового єства лишається ще не розкрита. Та робити глибини приступними для всіх

— річ марна; а істина — завжди в глибині. Звивистими сходами спустімось далеко вниз із самої серцевини цього шпильястого Клюнійського палацу,⁶¹ де ми тепер стоїмо; хай хоч який він пишний і дивовижний, покиньмо його. Зійдіть, о благородні й смутні душі, до отих просторих залів римських терм: там, далеко внизу під вигадливими шпильями, що височать над поверхнею людської землі, таїться коріння величі людини, вся її грізна замшла сутність — мов сама сивоборода старовина, похована серед інших старожитностей, усадовлена на трон із їхніх торсів! Отож, посадивши цього владаря-бранця на розбитий трон, великі боги глумляться з нього, а він, мов каріатида, терпляче сидить, підтримуючи своїм зледенілим чолом нагромаджені склепіння сторіч. Спустіться ж сюди, горді й смутні душі! Спитайте цього гордого й смутного владаря! Ви схожі на нього, наче його нащадки. Так, так, це від нього ви походите, о юні владарі-вигнанці, і тільки від свого похмурого предка почуєте ви прастару державну таємницю.

Так ось, у глибині Ахавового серця були проблиски такого розуміння: «Всі мої засоби цілком

⁶¹ Клюнійський палац — знаменитий готичний палац XV ст. в Парижі, тепер музей; збудований на рештках стародавніх римських терм.

згідні зі здоровим глуздом, тільки спонуки й мета — божевільні». Але, не маючи спромоги ні усунути цей факт, ні змінити, ні обійти його, він свідомо таїв його перед людьми весь час від початку й до останку. Але то було тільки зовнішнє прикидання: наміри його лишались непохитні. І все ж йому щастило ховати своє безумство так добре, що, коли він нарешті ступив на берег своєю кістяною ногою, ніхто в Нентакіті ні про що не здогадався: в ньому бачили тільки людину, цілком природно приголомшену страшним нещастям, яке її спіткало, пройняту ним до самого живця.

І напади явного безумства, що ставалися з ним іще в морі, всі пояснювали тим самим. А також і ще тяжчу похмурість та задуму, що не сходила з його чола аж до того дня, коли він на «Пекводі» знову вийшов у море, в оцей нинішній рейс. Дуже можливо, що бистрі в розрахунках жителі того розважливого острова, бачачи такі непевні симптоми, навіть не подумали, що Ахав, можливо, вже не годиться на роль капітана в новому плаванні; навпаки, вони схильні були до думки, що з тих самих причин він став іще більше придатним для такого відчайдушного й зухвалого діла, як криваве полювання на китів. Саме така людина, яку пожирає зсередини і сушить іззовні невідчепна, невиліковна манія, — аби тільки знайти її, ту людину, — неодмінно здалась би найвідповіднішою для того,

щоб кинути свій гарпун і націлити свій спис у найстрахітніше з усіх страховищ. А коли така людина з якихось причин нездатна до цього фізично, то, знов же, хто міг би краще за неї нацьковувати на те страховище своїх підлеглих?

Та хай там уже як, а певне одне: Ахав, носячи в собі під сімома замками божевільну таємницю своєї невгамовної злості, умисне вирушив у цей рейс із єдиною, всепоглинною метою: наздогнати й убити Білого Кита. Якби хтось із давніх його приятелів і компаньйонів на березі хоч трошечки здогадувався про те, що таїлося в ньому вже тоді,— як поквапно ці перелякані доброчесні люди вирвали б корабель із рук такого диявола у плоті! Їм ішлося про зисковий рейс, прибуток від якого можна злічити в дзвінких доларах. А він націлив себе на зухвалу, неблаганну, протиприродну помсту.

І ось тепер цей сивоголовий старий нечестивець із прокльонами ганявся по всьому світу за Йововим китом на чолі команди, зібраної з усяких покручів, відступників, парій, канібалів, яких до того ж не могли держати в шорах його помічники, бо Старбак, цей добромисний та доброчесний чоловік, сам-один, без нічиєї підтримки, був безсилий проти нього, Стаб — до всього байдужий, легковажний відчайдух, а Фласк — наскрізь пересічний юнак. Така команда з такими командирами була наче навмисне дібрана якимсь пекельним фатумом, щоб

допомагати Ахавові у здійсненні його маніяцької помсти. Як воно вийшло, що ці люди так радо відгукнулись на гнівний заклик свого старого капітана, якими лихими чарами були одержимі їхні душі, що часом Ахавова ненависть здавалась їм їхньою власною, а Білий Кит — їхнім непримиренним ворогом так само, як і Ахавовим, як воно все вийшло, і що таке був для них Білий Кит, і чому в їхніх підсвідомих уявленнях він якимсь невиразним, незбагненим чином уособлював великого, підступного злого духа житейських морів, — щоб пояснити це, треба поринути глибше, ніж спроможен Ізмаїл. Хто здатен по приглушеному стукові кайла, чутному то звідти, то звідти, вгадати, в якому напрямі веде свою штольню той підземний копач, що працює в кожному з нас? І хто не відчуває, що його кудись тягне чиясь нездоланна рука? Чи може встояти на місці човник, коли його тягне на буксирі сімдесятичотирьохгарматний корабель? Щодо мене, то я віддався на волю часу й простору; та хоч і палав прагненням зустрітися з китом, але не бачив у ньому нічого, крім смертельного зла.

42

БІЛІСТЬ КИТА

Що означав Білий Кит для Ахава, вже пояснено; та я ще не сказав, що він означав часом для

мене.

Опріч тих досить очевидних міркувань про Мобі Діка, котрі не можуть не розбудити певну тривогу в будь-чій душі, була ще й інша думка — чи, краще сказати, пов'язаний з Мобі Діком невиразний, безіменний жах, який інколи досягав такої сили, що цілковито притлумлював усі інші думки та почуття. Той жах був такий загадковий, такий невимовний, що я майже не маю надії витлумачити його словами. Мене чомусь понад усе інше жала ота білість Мобі Діка. Я не можу й сподіватися, що мені пощастить це пояснити; і все ж, хай незв'язно, хай приблизно, я мушу пояснювати, бо інакше всі ці розділи будуть ні до чого.

Хоча в багатьох природних, звичайних речах білість витончено підкреслює їхню красу, немовби вділяючи їм щось зі своїх особливих переваг, як-от у мармурі, камеліях, перлах; і хоч багато народів у той чи інший спосіб визнали певну царствену гідність цієї барви — адже навіть пишні варварські королі Пегу, давньої бірманської столиці, ставили титул Володаря Білого Слона поперед усіма іншими високомовними позначеннями своєї самодержавності, та й сучасні королі Сіаму помістили зображення цієї самої сніжно-білої тварини на своє королівське знамено, а на прапорі Ганноверу ми бачимо силует сніжно-білого огиря, і велика Австрійська імперія, спадкоємиця цезарів

всемогутнього Риму, теж обрала символічною барвою своїх монархів цей імператорський колір; і хоч ця особлива його перевага виразилася й у самому роді людському, даючи білій людині беззастережну вищість над будь-якою темношкірою расою; і хоч, окрім усього цього, білий колір був навіть визнаний кольором радості, бо ж і стародавні римляни позначали святкові дні білим камінцем; і хоч у багатьох інших земних уявленнях та асоціаціях цей колір став ознакою чогось зворушливого й шляхетного — як-от невинності наречених, старечої лагідності; і хоч у червоношкірих тубільців Америки білий пояс-вампум, піднесений у дарунок, означав найвищу честь; і хоч у багатьох краях біла горностаєва мантия судді символізує суверенність правосуддя, а молочно-білі коні, впряжені в карети королів та королев, підтримують у повсякденності їхню пишноту; і хоч навіть у найвищих таїнствах найвеличніших релігій світу білий колір був обраний символом божественної чистоти та могутності: вогнепоклонники Персії вважали найсвятішою річчю на своєму вівтарі роздвоєний білий вогник, а в еллінській міфології сам великий Зевс утілювався в сніжно-білого бика, та й у благородних ірокезів найбільшим релігійним святом, яке справлялося серед зими, було принесення в жертву священного Білого Пса — бо це бездоганне, незрадливе створіння вони вважали

найкращим посланцем, якого лишень можна вирядити до Великого Духа зі щорічним засвідченням їхньої вірності йому; і хоч християнські священнослужителі виводять із латинської назви білого кольору назву свого обрядового убору — альби, чи то стихаря, — надяганого під рясу; і хоч в урочистих церемоніях римського католицизму білий колір відіграє особливу роль у обряді страстей господніх; і хоч у Одкровенні святого Іоанна спасенникам надано білі шати, а двадцять чотири старці стоять у білих одіннях перед великим престолом, і Подібний до Сина Людського, що сидить на тому престолі, теж білий, немов біла вовна, — одначе, попри нагромаджені тут асоціації з усім приємним, почесним, високим, у самій найглибшій сутності білої барви таїться щось невловне, що вселяє в душі більше жаху, ніж зловісний червоний колір крові.

Саме ця невловна якість і є причиною того, що білість, відокремлена від приємніших уявлень і поєднана з чимось таким, що жахливе й само по собі, підсилює ту його жахливість до найвищого ступеня. Згадайте білого ведмедя Арктики й білу акулу тропічних морів: через віщо вони видаються такими моторошними страховищами, як не через їхню лискучу, снігову білість? Саме ця примарна білість надає безмовній злості їхнього вигляду відтінку якоїсь мерзотної вкрадливості, не стільки жахливої,

скільки огидної. Тому навіть пазуристий тигр у своїй геральдичній шкурі не здатен так похитнути нашу відвагу, як сповитий у саванну білину ведмідь або акула.⁶²

Або згадайте альбатроса: звідки взялась ота хмара містичного подиву й блілого жаху, що

⁶² Щодо полярного ведмедя, то той, хто побажає дослідити цей предмет ще глибше, міг би заперечити, що не сама білість, окремо взята, так підкреслює нестерпну потворність цієї звірюки; бо при глибшому аналізі можна виснувати, ніби ця надзвичайна потворність виникає тільки з тієї обставини, що безтямна кровожерність цієї тварюки постає перед нами вбраною в руно неземної невинності й любові; і, зводячи докупи в нашій свідомості двоє таких протилежних почувань, полярний ведмідь жахає нас саме цим неприродним контрастом. Та навіть коли погодитися з цим міркуванням, то однаково: якби не білість, то не було б отієї надзвичайної страхітності.

Що ж до білої акули, то біла слизька примарність цієї потвори, коли спостерігати її в звичайному для неї лінивому спокої, дивним чином відповідає щойнозгаданій властивості полярного звіра. Ця особливість дуже влучно уловлена французами в назві, якої вони надали цій риби. Римсько-католицька заупокійна відправа починається словами «Requiem aeternam» («Вічний спокій»), і тому слово «реквієм» стало назвою самої відправи, та й будь-якої похоронної музики. Отож, натякаючи на білий, безмовний спокій смерті, що таїться в цій акулі, і на вкрадливую смертоносність її звичок, французи й називають її «requin».

сповиває цей блідий привид у будь-чийй уяві? Не Кольрідж⁶³ перший оточив її цими чарами, а велика необлесно правдива лауреатка самого господа — Природа.⁶⁴

⁶³ Кольрідж Семюель Тейлор (1772–1834) — англійський поет-романтик, автор знаменитої «Поєми про старого моряка», в якій він змалював альбатроса.

⁶⁴ Я пам'ятаю, як уперше в житті побачив альбатроса. Це було під час одного тривалого шторму у водах, суміжних з антарктичними морями. Звільнившись з передобідньої вахти в трюмі, я піднявся на сповиту в туман палубу і там побачив кинуте на ляду головного люка якесь царствене пернате створіння: незаплямлено біле, з гордим гачкуватим римським дзьобом. Час від часу воно розгортало величезні крила архангела, немов хотіло обняти ними якийсь священний ковчег. Тіло його стрясав дивний трепет і дроз. Хоча зовсім не зранене, воно скрикувало, немов дух короля, охоплений нестерпною, нелюдською мукою. Мені здавалось, наче крізь його дивні, невимовно виразисті очі я заглядаю в таємниці, владні над самим богом. Я схилився перед ним, як Авраам перед ангелами, — таке біле було те створіння, такий широкий розмах його крил; і в тих одвіку безлюдних, вигнанницьких водах я вмить забув жалюгідні, викривлені спогади про давні звички, про міське життя. Я довго дивився на те пернате чудо. Не можу й висловити все, що промайнуло тоді в моїй голові. Та врешті я прокинувся з того остовпіння, обернувся до одного з матросів і спитав, що це за птах. «Це гоні», — відповів матрос. Гоні! Я ніколи доти не чув цієї назви. Чи можливо, щоб таке чудовне створіння було зовсім невідоме жителям суходолу? Ні,

Серед хронік нашого американського Заходу та індіанських переказів найбільш уславилась легенда про Білого Коня Прерій — розкішного молочно-білого огиря з великими очима, маленькою головою, широкими грудьми і гордою величною ступою, в якій просвічує гідність тисячі царів. Він був обранцем-Ксерксом величезних табунів диких коней, чії пасовиська в ті дні не мали інших огорож, крім Скелястих та Аллеганських гір. На чолі свого

ніяк! Аж згодом я довідався, що «гоні» — це поширена серед моряків назва альбатроса. Отже, ніяким чином пристрасна Кольріджева поема не могла навіяти того містичного трепету, що охопив мене, коли я побачив птаха на палубі. Адже тоді я ще й поеми не читав, та й взагалі не знав, що переді мною — альбатрос. Та цією згадкою я, хоч і непрямо, додаю ще трохи яскравого блиску славі прекрасної поеми і прекрасного поета.

Отже, я запевняю, що в чудесній фізичній білості птаха головним чином і таїться загадка його чару, і цю істину ще виразніше доводить той факт, що існують птахи, яких через мовну похибку називають «сірими альбатросами»; їх я бачив дуже часто, але ніколи вони не викликали в мене таких почуттів, як отой антарктичний птах.

Але як же спіймали те дивовижне створіння? Не викажіть мене, і я вам відкрию: зрадливим гачком і шворкою, коли воно відпочивало на хвилях. Урешті капітан зробив з нього гінця: надівши йому шкіряний нашійничок, на якому записали нашу довготу та широту і годину за корабельним часом, відпустив його на волю. Але я певен, що той шкіряний лист, призначений для людей, попав на небо, коли білий птах знявся ввись, щоб приєднатися до херувимів з молитовно складеними крильми.

вогнедишного війська він мчав через ті простори на захід, як зоря-обранка, яка щовечора виводить на небо легіони світил. Лискучий водоспад гриви, вигнута дугою комета хвоста прикрашали його пишніше, ніж могла б прикрасити зброя, оздоблена золотом і сріблом. То було царствене, неземне видиво ще не занепалого західного світу, яке в очах давніх слідопитів і мисливців воскрешало славу тих предковічних часів, коли Адам ходив по землі в усій величі, мов божество, широкогрудий і безстрашний, як цей могутній кінь. Чи то він серед своїх ад'ютантів та придворних виступав на чолі незліченних когорт, що ринули по степах нескінченним потоком, немов велика ріка Огайо, чи то з роздутими гарячими ніздрями, які червоніли крізь його прохолодну молочну білість, ганяв учвал, озираючи своїх підданих, що розсипалися довкола, скільки око сягає, і скубли травицю, — в якому б вигляді не являвся він, та завжди був предметом шаноби, змішаної зі страхом, навіть для найвідважніших індіанців. І з того, що оповідають легенди про цього царственного коня, не лишається сумнівів, що саме благородна білість сповивала його ореолом божественності, а та божественність мала в собі щось таке, що, викликаючи шанобу, водночас навівало невимовний страх.

Та є й приклади, коли білість утрачає весь той дивний ореол слави, який огортає її в образах Білого

Коня й Альбатроса.

Що саме в людині-альбіносі так незвичайно вражає наше око, відштовхує нас — часом аж настільки, що її цураються близькі люди і навіть рідня? Це властива їй білість, від якої походить і сама назва таких людей. Хоч би альбінос мав нормальну людську статуру, без ніяких тілесних вад, але сама ота білість, що проникає його наскрізь, робить його дивно бридким, бридкішим за найпочварнішого виродка. Чому воно так?

Та й у зовсім інших аспектах, у своїх менш матеріальних, але не менш грізних виявах природа не обминає цього найголовнішого атрибута жахливості. Адже залізнорукий привид Південних морів за свою сніжно-білу льодяну барву дістав прізвисько — Білий Шквал. І винахідлива людська злоба, як свідчить багато історичних прикладів, не знехтувала такого сильного допоміжного засобу. Як разюче підсилює він ефектність отієї сцени в хроніці Фруассара, ⁶⁵ коли замасковані сніжно-білими символами своєї корпорації відчайдушні гентські Білі Каптури ⁶⁶ вбивають на ринковому майдані

⁶⁵ Фруассар Жан — французький історик і поет XIV сторіччя.

⁶⁶ Білі Каптури — народна партія в Генті, що 1381 року підняла повстання проти графа Фландрського.

графського управителя!

Так само щоденний багатовіковий досвід усього людства засвідчує надприродність цього кольору в деяких речах. Нема сумніву, що у зовнішньому вигляді мерця найдужче страшить нас мармурова блідість його обличчя, немовби та блідість є не тільки ознакою смертельного ляку тут, на цьому світі, а ще й свідченням жаху перед дивами, побаченими на тому світі. І з цієї блідості мерців ми запозичуємо й знаменний колір савана, в який убираємо їх. Та навіть у наших забобонах ми неодмінно одягаємо примари в ті самі снігові шати: всі привиди постають у молочно-білому тумані... Так, коли вже ми погрузли в цих жахах, то ще згадаймо, що й сам цар жаху, зображений євангелістом, сидить на білому коні.⁶⁷

Отже, хай хоч які величні чи прекрасні речі пов'язують люди з білістю в інакшому настрої, але ніхто не може заперечувати, що в своєму найглибшому, найчистішому вигляді вона породжує в душі саме такі дивні почуття.

Та хоч би ми й установили це незаперечно, як може смертний пояснити таке явище? Аналізувати

⁶⁷ Вершник на білому коні — образ смерті в євангельському Одкровенні Іоанна Богослова.

його не видається можливим. А що як навести кілька прикладів, коли оця сама білість, хоч у дану мить зовсім чи майже зовсім вільна від асоціацій з будь-чим жахливим, однаково справляє на нас такий самий по суті магічний вплив? Може, так нам пощастить ненароком знайти якийсь ключ до розгадки таємниці, що цікавить нас?

Спробуймо. Але в таких речах тонкі міркування апелюють до тонкого розуміння, і людина, позбавлена уяви, не зможе пройти за іншою людиною в ці двері. І хоч, напевне, принаймні деяких із тих фантастичних вражінь, що їх ми збираємося тут відтворити, свого часу зазнавала більшість людей, та мало хто усвідомлював їх у ту хвилину, а тому, можливо, й не зуміє пригадати тепер.

Чому в людини з наївною фантазією, а до того ж не дуже обізнаної зі справжнім значенням цього церковного свята, сама згадка про Білий тиждень викликає в уяві довгу, похмуру, безмовну процесію богомольців, що посуваються вперед повільно, посхилявши голови, вкриті шапками свіжовипалого снігу? Або чому в невченого, неначитаного протестанта з центральноамериканських штатів побіжна згадка про «білих братів» і «білих сестер» — ченців та черниць з ордену кармелітів — викликає в уяві образ якоїсь сліпоокої статуї?

Або чому Біла вежа в лондонському Тауері,

незалежно від легенд про ув'язнених у ній войовників чи королів (самі ті легенди цього до кінця не пояснюють), впливає на уяву американця, який потрапив туди вперше, куди сильніше, ніж інші високі споруди, її сусідки — Бічна вежа чи навіть Кривава? А оті ще вищі вежі — Білі гори в Нью-Гемпширі; чому під певний настрій на згадку про них зразу уявляється щось величезне й примарне, тоді як думки про Синій кряж у Вірджинії сповнені ніжною, тихою, росяною мрійливістю? Або ще — чому, незалежно ні від яких географічних довгот і широт, назва Білого моря пробуджує в нас такі моторошні уявлення, тоді як згадка про Жовте море заколисує нас простими земними думками про довгий, ясний, спокійний день на лагідних хвилях, а потім про незвичайно яскравий і все ж таки дрімотний захід сонця? Або — коли вже взяти приклад із царини чистої фантазії,— чому, читаючи старовинні казки Центральної Європи, ми сприймаємо отого «високого блідого чоловіка» з лісів Гарцу, чия незмінна блідість безшелесно пропливає серед зелені гаїв, як примару незрівнянно жахливішу від усієї верескливої нечисті з Блоксбергу?⁶⁸

⁶⁸ Блоксберг, чи Брокен — найвища гора Гарцу, на вершині якої, за німецькими народними повір'ями, на початку травня, в так звану Вальпургієву ніч, відбувалися відьомські шабаші.

А Ліма? Чому Ліма, це безслізне місто, здається найдивнішим і найсмутнішим містом у світі? Не через спомин про страшні землетруси, від яких валились собори; не через навали бурхливого моря; не через безслізність її сухих небес, що ніколи не зронять ні краплі дощу; і не через вигляд отого широкого поля нахилених веж, обвалених карнизів, перекошених хрестів, схожих на спущені реї об'якореного флоту; і не через вулиці її передмість, де стіни будинків лежать одна на одній, наче карти в нескладеній колоді. Ні — через те, що Ліма сповилась у білу запону, і в отій білості її скорботи й таїться найбільший жах. Вікодавня, як сам Пісарро, ця білість надає руїнам міста вічної свіжості; вона не допускає веселої зелені цілковитого розпаду, а встилає розвалені фортечні мури застиглою блідістю невиліковного паралічу.

Я знаю, що в уявленнях широкого загалу це явище білості зовсім не вважається головним чинником, який ще додає страхітності речам, уже й так страхітним; крім того, уми, не наділені уявою, не бачать нічого жахливого в тих речах, що наводять жах на інших людей майже виключно цією білістю, особливо коли вона виступає в будь-якій подобі, близькій до безмовності або до всеосяжності. Може, дальшими прикладами мені пощастить пояснити обидва ці твердження.

Перший приклад. Коли мореплавця, що

наближається вночі до незнайомого узбережжя, розбудить гуркіт прибою, відчутий ним страх тільки загострить усі його чуття й увагу. Та коли в таких самих обставинах, піднятий опівночі з койки, він побачить, що корабель суне через таку молочно-білу воду, ніби з мисів недалекого суходолу скотились у море й плавають круг судна цілі табуни кудлатих білих ведмедів, — тоді цього моряка охоплює безмовний, забобонний жах. Примарна білість спіненої води страшна для нього, ніби справжня мара, і хай навіть лот засвідчує йому, що дна тут іще не дістати, та серце в його грудях німіє, і німіють руки на стерні, і він не може заспокоїтись, поки корабель не опиниться знов на синіх хвилях. Але котрий моряк признається вам: «Сер, я не так злякався підводних скель, як нажахався отієї паскудної білості?»

Другий приклад. Укриті сніговою попоною Анди, що весь час бовваніють перед очима тубільця-індіанця з Перу, звичайно не викликають у нього ніякого страху — хіба що, може, йому уявиться вічна морозна самотина, яка панує на тій величезній висоті, та набіжить цілком природна думка: яке б це було страхіття — заблудити в такій негостинній пустелі! Те саме можна сказати й про колоніста з нашого американського Заходу, що більш-менш байдужно споглядає вкриті сніговими заметами безкраю прерію, де жодна тінь дерева чи хоч би

кущика не порушує застиглої, завороженої білості. Але не так часом буває на серці в моряка, що бачить круг себе антарктичне море, коли на грані корабельної аварії замість веселки, що обіцяє надію й розраду в скруті, пекельна гра морозного повітря показує йому якесь безкрає кладовище, що шкіриться до нього своїми вбогими крижаними надгробками та поколотими хрестами.

Та, можливо, ви скажете, що весь цей свинцевобілий розділ про білість — це тільки білий прапор, піднятий полохливою душею: мовляв, ти піддаєшся іпохондрії, Ізмаїле.

Тоді поясніть мені: чому оцей молодий, дужий лошак, що народився в котрійсь із тихих долин Вермонту, де нема й сліду ніяких небезпечних звірів, — чому він у найпогідніший день, коли ви тільки труснете позад нього новою підстилкою з бізонової шкіри, так щоб він навіть не побачив її, а тільки почув мускусний запах дикої тварини, здригнеться, захропе, викотить очі й почне в нестямному страху бити копитами землю? Зі своєї зеленої північної батьківщини він не виніс жодних спогадів про удари рогів якоїсь дикої тварини, і дивний мускусний запах, почутий ним, не може нагадати йому ні про які минулі небезпеки; бо й що може знати він, цей новоанглійський лошак, про чорних бізонів далекого Орегону?

Нічого, звісно; але й у цій безсловесній тварині

ви спостерігаєте інстинктивне знання демонізму нашого світу. Хоч до Орегону тисячі миль, та тількино лошак зачує той мускусний запах дикості, для нього череди лютих бізонів умить стають так само близькі, як для заблуканого в преріях дикого лошати, що його, може, в цю саму мить утоптують у порох ті бізони.

Отож і стлумлений плюскіт молочно-білих хвиль, і холодний шурхіт паморозі в горах, і сумний посвист зимової хуги в преріях — усе це для мене, Ізмаїла, таке саме, як помах отією бізоновою шкурою — для наляканого лошака!

Хоча ніхто не знає, де таяться ті безіменні страхіття, про які нагадують нам ці містичні знаки, та ми з лошаком знаємо: вони десь та мусять існувати. Хоч багато що у видимому світі здається створеним з любов'ю, але невидимі сфери були створені в страху.

Але ми так іще й не розгадали загадки того чару, який таїться в білості, не довідались, чому вона промовляє до нашої душі так владно. А ще дивніше й набагато знаменніше ось що: чому, як ми вже бачили, вона є і найглибшим символом духовності, ба навіть самим покровом християнського божества, і водночас, що ви не кажіть, так підкреслює все найстрашніше для людства?

Може, річ у тому, що вона своєю невизначеністю відтінює бездушну порожнечу й

безмірність космосу і таким чином стромляє нам у спину, мов кинджал, думку про небуття, коли ми споглядаємо білі глибини Молочного Шляху? Чи в тому, що по суті білість є не стільки кольором, скільки видимою відсутністю кольору, а водночас — сплавом усіх кольорів, і саме через це в краєвиді широких снігових просторів є така німа, але сповнена значення порожнеча — безбарвна всебарвність атеїзму, непосильного для нас? А коли ми пригадаємо й іншу теорію натурфілософів, згідно з якою всі інші земні барви — і любі рум'янці небес та лісів на заході сонця, і золочений оксамит метеликових крил, і троянди на щоках юних дівчат, — усе це тільки витончена омана, бо забарвлення це міститься не в самих речах, а тільки наноситься на них зовні, так що вся обожнювана природа розмальована, мов повія, принади якої прикривають тільки прах у могильному склепі; коли заглибимося ще далі й зміркуємо, що та таємнича косметика, яка створює всі відтінки в природі, тобто оте велике начало світла, сама в собі завжди лишається біла або безбарвна, і якби те начало діяло на матерію безпосередньо, а не крізь різні середовища, воно наклало б на всі предмети, навіть на пелюстки троянд і тюльпанів, своє власне біле забарвлення, — коли зважити все це, то всесвіт ляже перед нами, мов прокажений паралітик; і як ото вперті мандрівники по Лапландії сліпнуть, коли не

хочуть надягати кольорові окуляри, що надали б кольору всьому, так і жалюгідний недовірок осліпне від споглядання величного білого покриву, який сповиває все перед ним.

І втіленням усіх цих речей був кит-альбінос. Чого ж іще дивуватись нашій скаженій погоні?

43 СЛУХАЙ!

— Тс-с! Ти чув отой шелест, Кабако?

Була саме середня вахта; ясно світив місяць, і матроси, стоячи вервечкою, розтягнутою від барил із прісною водою на шкафуті аж до лагуна біля гакаборту, передавали один одному відра, щоб наповнити той лагун водою на щоденний ужиток. Більшість їх стояли на священній території юта, а тому намагались не говорити й не тупати ногами. Відра переходили з рук у руки в глибокій тиші; тільки без угаву дзюрчала вода перед форштевнем «Пеквода», що невпинно плив уперед, та інколи ляскало вітрило.

От якраз у тій тиші Арчі, один із матросів у вервечці, що стояв біля кормового люка, шепнув ці слова своєму сусідові, іспано-індіанському метисові:

— Ш-ш!.. Ти чув отой шелест, Кабако?

— Та бери вже цеберко, Арчі! Який ще там

шелест!

— О, знову!.. Під люком. Невже не чуєш? Кахикнуло! Щось наче кахикнуло.

— Ну й біс із ним. Подай он порожнє цеберко.

— О, знову, знову! Тепер наче там сонні люди перевертаються з боку на бік — двоє чи троє.

— Карамба! Дай спокій, брате, то в тебе в кишках ті три розмочені сухарі перевертаються, що ти з'їв на вечерю. Не лови гав, передавай цеберко!

— Е, не кажи, брате, у мене вуха чуткі.

— Еге ж, я знаю: це ж ти за п'ятдесят миль від Нентакіту розчув, як бряжчать плетільні дротики в руках у твоєї старої квакерки, правда?

— Смійся, смійся, а ми ще побачимо, що з цього виявиться. Слухай-но, Кабако, там у кормовому трюмі є хтось такий, кого на палубі ще не бачили, і я здогадуюся, що старий Могол щось про це знає. Я недавно на вранішній вахті чув, як Стаб казав Фласкові про щось таке.

— Тихо! Тримай цеберко.

44 КАРТА

Якби ви вслід за капітаном Ахавом спустились до каюти після шквалу, що налетів уночі по тому, як команда «Пеквода» так бурхливо схвалила його наміри, то побачили б, що він підійшов до рундучка

біля задньої стінки, видобув звідти великий сувій вим'ятих, пожовклих морських карт і розгорнув його на столі, пригвинченому до підлоги. Далі ви побачили б, що він, сівши за той стіл, почав дуже пильно вивчати всі лінії та затушовані місця, на які натрапляло там його око, і повільно, але твердою рукою наносити олівцем нові лінії на місця, що доти були чисті. А час від часу він гортав вкладені біля нього стосами старі корабельні журнали, в яких було записано, де й коли саме в різних давніших рейсах різних суден бачили чи добували кашалотів.

Він сидів і працював над картами, а над головою в нього весь час гойдалась у лад із погойдуванням корабля на хвилях важка олов'яна лампа, підвішена на ланцюжках, і відкидала рухливе, мінливе світло й тіні на його наморщене чоло, аж починало здаватись, ніби, поки він сам креслить лінії та маршрути на поморщених картах, якийсь невидимий олівець так само викреслює лінії та маршрути на поборозненій глибокими зморшками карті його чола.

Та не тільки тієї ночі Ахав, отак сидів у самоті над картами й вивчав їх. Майже щоночі виймав він їх з рундучка, майже щоночі стирав з них деякі позначки й наносив нові. Бо він, маючи перед собою карти всіх чотирьох океанів, пробирався лабіринтом із течій та вирів, аби певніше наблизитись до здійснення тієї маніакальної ідеї, що заволоділа

його душу.

Людині, не дуже глибоко обізнаній із звичками левіафанів, спроба розшукати якусь певну тварину в безмежних просторах океанів нашої планети могла б видатись безглуздом, безнадійним ділом. Та не так видавалось Ахавові, що знав напрями всіх течій та припливів і по них міг вирахувати переміщення поживи кашалотів, а ще й пригадавши давно з'ясовані найзручніші щорічні сезони для полювання на них у тих чи тих широтах, міг визначити майже напевне, з точністю трохи не до одного дня, коли саме він застане свою здобич у тих або тих водах.

І справді, періодичність появи кашалотів у різних місцях океану встановлена так незаперечно, що багато китобоїв переконані: якби лиш удалось уважно простежити переміщення їх по всіх океанах, якби зіставити корабельні журнали хоч би тільки з одного рейсу кожного китобійного корабля в світі, то виявилось би, що міграції кашалотів так само стали, як мандрівки оселедячих косяків або перельоти ластівок. А тому вже робилися спроби скласти детальні карти міграції кашалотів.⁶⁹

⁶⁹ Уже після того, як написано ці рядки, сама ідея була щасливо підтверджена офіційною заявою лейтенанта Морі з Вашингтонської національної обсерваторії від 16 квітня 1851 року. З цієї заяви випливає, що складання якраз такої карти вже наближається до завершення, а її окремі частини опубліковано

Крім того, перепливаючи з одного «пасовиська» на інше, кашалоти, керовані несхибним інстинктом — чи, краще сказати, таємничою мудрістю, якою наділило їх божество, — здебільшого рухаються по так званих «жилах», як висловлюються китобої; вони витримують свій маршрут в океані з такою неухильною точністю, якої навіть близько не може досягти жодне судно, що пливе хай навіть за найкращою картою. Хоча в цих випадках шлях, обраний кожним китом, буває рівний, як лінія, відбита землеміром, і хоч той шлях суворо обмежений певною, незмінною «жилою», але сама жила, якою в той чи той час може плисти кит, звичайно буває кілька миль завширшки (більше або менше, бо вона, як спостережено, може вужчати і ширшати). Проте ширина її ніде не буває більша, ніж можливо охопити поглядом з вершка щогли китобійного судна, коли воно посуватиметься вздовж тієї магічної зони, не відхиляючись від неї. А з цього випливає, що в певну пору року вздовж

в самій заяві. «На цій карті океан поділено на квадрати розміром п'ять широтних градусів на п'ять довготних; по кожному з цих квадратів проходять вертикальні колонки, відповідні дванадцяти місяцям року, і три горизонтальні лінії: одна показує число днів, пробутих у тому квадраті протягом кожного місяця, а дві інші — число днів, коли там бачено кашалотів або справжніх китів».

такого шляху, в межах його ширини, можна з великою ймовірністю спіткати китів-мандрівців.

А тому Ахав не тільки мав підстави сподіватись на зустріч зі своїм ворогом у певний час на певних, давно відомих «пасовиськах», а й, перетинаючи незміренні обшири океану між тими пасовиськами, умів обирати такий час і такі курси, щоб навіть у дорозі лишалась якась можливість тієї зустрічі.

Була, правда, одна обставина, яка на перший погляд начебто перекреслювала його хоч і маячні, проте цілком послідовні плани. Та це тільки на перший погляд. Хоч табуни кашалотів з'являються на певних «пасовиськах» у певну пору, проте, загалом кажучи, неможливо встановити, чи той табун, котрий навідає таку й таку широту й довготу, скажімо, цього року, — це точно той самий, що був у цьому місці торік, хоча й засвідчено окремі незаперечні приклади, коли бувало саме так. І те ж таки, хоч і в багато вужчих межах, стосується й одинців, самотників, якими часто бувають дозрілі або старі кашалоти. Отож, коли Мобі Діка, приміром, торік бачили на так званих Сейшельських угіддях у Індійському океані або в Затоці вулканів коло узбереж Японії, з цього ще не впливало, що якби «Пеквод» навідав котресь із тих місць у відповідний час цього року, то неодмінно спіткав би його там. Те саме можна було сказати й про інші

«пасовиська», де Мобі Дік час від часу з'являвся. Але все це були для нього, видимо, тільки тимчасові бівуаки, чи то океанські заїзди, так би мовити, а не місця, де він жив постійно. Отож, говорячи вище про Ахавові шанси досягти своєї мети, ми згадували тільки про всякі побічні, випадкові, гіпотетичні можливості, які могли здійснитися, перше ніж «Пеквод» у певний час дістанеться на те місце, де всі можливості стануть імовірностями, і то, як тишив себе Ахав, імовірностями дуже близькими до дійсності. На той певний час і місце вказував один фаховий вираз китобоїв: «Мисливський сезон на екваторі», бо саме там і саме в таку пору Мобі Діка часто бачили вже кілька років підряд: він запливав у ті води на якийсь проміжок часу, так, як сонце в своєму річному переміщенні по небесній сфері на якийсь час заходить у кожне з сузір'їв Зодіака. Саме там відбулась і більшість смертельних сутичок із Білим Китом, там над хвилями витала слава його лихих діянь, і на тому ж таки трагічному місці сталася жахлива пригода, що надихнула Ахава божевільною жадобою помсти. Але в тій неослабній обачності й невсипущій пильності, з якими Ахав кинув свою похмуру душу в цю невблаганну погоню, він не дозволив собі поставити всі свої надії тільки на цю козирну карту, хоч би як вона обіцяла задовольнити ті надії; і обітниця, що не давала йому спати, не дозволяла йому й угамувати своє

неспокійне серце, відкласти пошуки аж до тих вод.

З Нентакіту корабель відплив на самому початку «мисливського сезону на екваторі». Тому ніякі найвідчайдушніші зусилля не допомогли б його капітанові пропливти весь довжелезний шлях на південь, обминути мис Горн і, знову подолавши шістдесят градусів земного меридіана, вчасно піднятися у екваторіальні широти, щоб крейсувати там. Отже, Ахавові доводилось чекати ще цілий рік, аж до наступного сезону. Та, можливо, він обрав такий час відплиття зумисне, з певним таємним розрахунком. Бо ж перед ним лежало цілих триста шістдесят п'ять днів і ночей і він, ніж мучитись нетерплячкою вдома, волів провести їх у пошуках навдалу; а може, якимсь випадком Білий Кит, надумавши перебути місяці дозвілля у водах, далеких від його звичних і періодичних «пасовиськ», покаже свій зморшкуватий лоб десь у Перській чи Бенгальській затоці або китайських морях чи ще яких водах, куди вчащають кашалоти, а мусони, памперо, норд-вести, гарматани, пасати, будь-які вітри, крім «левантинця» та самуму, може, наженуть Мобі Діка на зигзагуватий шлях «Пеквода» — блукача довкола світу.

Та навіть коли ми погодимося з усім цим, чи по тверезому, спокійному розмислі нам не здасться божевільною така думка, ніби в безкраїх просторах океану можливо, навіть спіткавши того самотнього

кита, впізнати його — так, наче якогось білобородого муфтія на людних вулицях Константинополя? Ні, аж ніяк. Бо, побачивши дивовижний, білий як сніг лоб Мобі Діка і його так само сніжно-білий горб, ніхто не міг би помилитись. «Та й хіба я не затаврував цього Мобі Діка? — часом мурмотів сам до себе Ахав, коли, засидівшись над картами далеко за північ, повертався до своїх невідчепних думок. — Хіба я не позначив його так, що він уже не може втекти від мене? Його широкі плавці продірявлені й порвані, наче вуха в заблуканої овечки!» І знавіснілі думки капітана задихано летіли й летіли в погоню за китом, аж поки голову йому змагала тяжка втома й кволість, і тоді він виходив на свіже повітря набратись нової сили. Ох, боже! Яких нестерпних мук зазнає той, кого поглинає не задоволене жадання помсти! Він і спить, зціпивши кулаки, а коли прокидається, на долонях його кривавляться сліди власних нігтів.

Часто, коли Ахава зганяли з постелі виснажливі, нестерпно яскраві нічні марення, що, підхопивши нитку цілоденної напруженої думки, тягли її далі й далі серед сплесків безумства й вирували без кінця в його розпаленому мозку, аж поки пульсування крові в скронях ставало нестерпним болем, і коли, як бувало часом, ті духовні конвульсії зривали саме його єство з підвалин і в ньому наче розверзалася прірва, з якої

били блискавки та омахи полум'я, а навісні демони кивали йому звідти, щоб він стрибнув до них; коли під ним зяло пекло його власної душі,— тоді по всьому кораблю лунав нестямний крик, і Ахав з вогнистими очима вискакував з каюти, немов утікаючи з вогненного ложа. Та все то, мабуть, не були невтримні вияви таємної слабості чи то страху перед власним наміром; навпаки, то були найвиразніші ознаки рішучості цього наміру. Бо в такі хвилини не божевільна свідомість того Ахава, котрий ліг у ліжку, — вигадливого, невідчепного переслідувача Білого Кита, — була тією силою, яка зганяла його в нападі жаху з постелі. Ту силу становило в ньому якесь одвічне, живе начало, чи то душа; вві сні, тимчасово відлучена від практичного розуму, який наяву користався нею, мов знаряддям чи засобом для досягнення своєї мети, вона мимовільно намагалась утекти від пекучої близькості цього несамовитого розуму, з яким у ту хвилину вже не становила одного цілого. Та розум не може існувати в людині інакше, як у сполученні з душею, і тому, очевидно, коли Ахав уже підпорядкував усі свої думки та фантазії одному найвищому задумові, цей задум, завдяки своїй невідступності, набув, усупереч усім богам і дияволам, якогось власного, незалежного буття. Так, він міг жити далі своїм похмурих життям, горіти похмурих вогнем, тим часом як живе єство людини,

в якій він зродився, в нестямному жаху втікало від цього непроханого, незаконного виплоду. Отож стражденний дух, що жарів у очах того неначебно Ахава, котрий вибігав із каюти, був у ту хвилину пустою, якоюсь безформною сомнамбулічною істотою — променем живого світла, яке не мало чого освітити, а отже, було само по собі марне й пусте. Хай бог тебе помилує, старий капітане: це ж твої власні думки витворили в тобі отаку нову істоту; а серце того, чия напружена думка робить з нього Прометея, довіку терзатиме орел, і цей орел — отой самий його витвір.

45

УРОЧИСТЕ СВІДЧЕННЯ

З погляду послідовності розповіді, а також завдяки непрямій дотичності до кількох дуже цікавих і дивних особливостей у звичках кашалотів попередній розділ у першій своїй частині не менш важливий, ніж будь-який із розділів цієї книжки. Та головну тезу його треба розвинути ще докладніше, щоб вона стала до кінця зрозумілою і щоб розвіяти будь-яку недовіру до правдивості головних моментів цієї історії, — недовіру, яку може породити в декого цілковита необізнаність зі справою.

Я не прагну виконувати цю частину свого

завдання методично — з мене вистачить створити бажане враження, навівши окремі факти, відомі мені як китобоєві з власного досвіду або з надійних джерел; а вже з цих фактів потрібний висновок природним чином випливе сам собою.

Перше: я сам особисто знаю три випадки, коли кит, що втік безслідно разом з увігнаним у нього гарпуном, через деякий час (в одному з тих випадків — через три роки) був загарпунений знову й убитий рукою того самого гарпунника, бо в китовій туші знайшли два гарпуни, позначені однаковим особистим клеймом. У тому випадку, коли між обома подіями минуло три роки — а може, навіть більше, — чоловік, який ті гарпуни кидав, за той час устиг відпливти на торговельному судні до Африки, зійшов там на берег, пристав до однієї дослідницької експедиції, забрався з нею далеко в глиб континенту, де подорожував близько двох років, не раз і не два ризикуючи загинути від усяких гадів, дикунів, тигрів, отруйних випарів та всіх інших небезпек, які загрожують людині, що зважиться проникнути в ті невідомі краї. А тим часом кит, який носив у собі його гарпун, теж, напевне, мандрував своїми шляхами: нема сумніву, що він тричі обплив навколо світу й терся боками об усі узбережжя Африки, та все намарне. Той чоловік і той кит спіткалися знову, і чоловік перемиг кита. Я кажу, що сам знаю три такі випадки і в двох із них

бачив упольованих китів на власні очі, а також бачив обидва вийняті з убитої тварини гарпуни з відповідними клеймами. А в тому випадку, коли кита впольовано аж через три роки, склалося так, що я сам був у вельботі і першого, й другого разу — і за другим разом якнайвиразніше розпізнав щось ніби величезну бородавку під оком у кита: ту бородавку я запримітив ще першого разу, за три роки перед тим. Я кажу «три роки», але майже певен, що більше. Отже, оце вам три приклади, за які я можу поручитися сам; але й від інших людей, не вірити яким у цій справі нема жодних підстав, я чув про ще чимало таких випадків.

По-друге: хоч на суходолі про це нічого не знають, та ловцям кашалотів добре відомо, що було кілька історично засвідчених випадків, коли якогось певного кита впізнавали, зустрічаючи його в різний час у різних місцях океану. І впізнавали не тільки й не насамперед завдяки якимсь особливим фізичним прикметам, що вирізняли його з-поміж інших китів; бо, хоч би які особливі прикмети мав той чи той кит, китобої хутко усувають ті особливі прикмети, убивши його й перетопивши на особливо цінний лій. Ні, впізнавали його ось по чому: гіркий досвід кількох фатальних сутичок сповивав такого кита в очах китобоїв грізною славою небезпечного супротивника, немовби якогось Рінальдо

Рінальдїні,⁷⁰ і більшість китобоїв, побачивши, як він неквапно пропливає повз них, задовольнялися тим, що салютували йому, підносячи руку до зюйдвестки, а зав'язати ближче знайомство не намагалися. Достоту отак деякі бідолахи на суходолі, що їм трапилося познайомитись із гнівливою могутньою людиною, коли зустрінуть її на вулиці, тільки скромно вклоняються їй здалеку, боячись виявляти настирливість, щоб не вхопити добрячого стусана за нахабство.

Та кожен із цих знаменитих китів мав не тільки гучну особисту славу — чи навіть більше, славу всеокеанську, так би мовити. Він не тільки був знаменитий за життя, а потім здобув безсмертя в байках, розказуваних по матроських кубриках; ні, йому належалися всі права та почесні, пов'язані з гучним ім'ям. Так, він мав своє славне ім'я, немов Камбіз чи Цезар. Хіба не так, Тіморський Томе, уславлений левіафане, порубцьований, наче айсберг? Ти ж так довго чатував у Тіморському морі, і твій фонтан часто бачили з затінених пальмами узбереж Омбаю! Хіба не так, о Новозеландський Джеку, постраху всіх суден, що крейсували поблизу

⁷⁰ Рінальдо Рінальдїні — розбійник, герой однойменного роману німецького письменника Крістіана Вульпіуса (1762 — 1727).

краю татуйованих людей? Хіба не так, о володарю Японії Моркване, чий високий струмінь часом, кажуть, нагадував сніжно-білий хрест на тлі синього неба? Хіба не так, о Доне Мігелю, чілійський кашалоте, чия спина була вкрита, мов панцер старої черепахи, таємничими ієрогліфічними письменами? Простіше кажучи, оце вам уже чотири кити, так само відомі дослідникам історії китоподібних, як Марій чи Сулла — знавцеві античності.

Та це ще не все. На Новозеландського Джека і Дона Мігеля, після того як вони не раз нарobili великої біди на вельботах різних китобійних суден, кінець кінцем улаштували систематичне полювання і їх вистежили й убили відважні капітани-китобої, що вирушили в море, маючи на оці саме цю мету, як колись капітан Батлер продирався крізь Наррагансетську пущу з наміром схопити славнозвісного кровожерного дикуна Анनावона — найсильнішого воїна в короля індіанців Філіппа?⁷¹

Мабуть, саме тут буде найдоречніше згадати ще про один чи два моменти, які мені здаються важливими, бо вони в друкованій формі можуть

⁷¹ «Королем Філіппом» білі поселенці прозвали Метакомета, вождя індіанського племені вампаноагів у теперішньому штаті Род-Айленд, що 1675 року повстав проти колонізаторів.

підтвердити з усіх поглядів вірогідність цілої історії Мобі Діка, а особливо її трагічного кінця. Це якраз один із тих прикрих випадків, коли правду доводиться обстоювати так само завзято, як і неправду. Адже більшість жителів суходолу настільки необізнані з деякими найзвичайнісінькими найнаочнішими чудесами нашого світу, що без певних пояснень, які стосуються найпростіших фактів морського промислу (фактів як з минулого, так і сучасних), вони можуть вирішити, ніби розповідь про Мобі Діка — це потворна вигадка або, що було б іще гірше й відворотніше, — гідка й незносна алегорія.

Перше: хоча більшість людей мають бодай якісь невиразні, уривчасті здогади щодо небезпечності великого морського промислу, та в них нема твердого й наочного уявлення про ці небезпеки і про те, як часто доводиться китобоеві наражатись на них. Одна з причин цього, можливо, полягає в тому, що навряд чи з півсотні нещасливих випадків у китобійному флоті, часом трагічних, хоч один стає відомий широкій публіці на батьківщині, а коли й стає, то ненадовго, бо зразу забувається. Чи ви гадаєте, що ім'я того бідолахи, котрого в цю мить, може, зашморгнуло гарпунною линвою десь біля узбережжя Нової Гвінеї, і левіафан, пірнаючи в глибину, затуляє і його за собою на дно морське, — чи ви гадаєте, що ім'я того бідолахи буде

надруковане в газетному «поминальнику», який ви читатимете завтра за сніданком? Ні, бо пошта доходить сюди з Нової Гвінеї вкрай нерегулярно. Справді, чи доходили до вас коли-небудь якісь свіжі вісті з Нової Гвінеї — чи то прямим, а чи непрямим шляхом? А я вам кажу, що під час одного тільки плавання в Тихому океані ми зустріли тридцятьоро різних суден, на кожному з яких хтось загинув під час полювання, а на декотрих загинув і не один. А троє суден утратили по цілій команді вельбота. Ради бога, будьте ощадніші зі свічками та лампами, бо за кожен спалений вами галон лою пролито принаймні одну краплю людської крові!

Друге: люди, що живуть на суходолі, мають дуже невиразне уявлення про те, яка величезна й могутня тварина кит. Я навіть пересвідчився, що, слухаючи мої розповіді про деякі конкретні приклади цієї величини та могутності, люди багатозначно хвалили мій хист розважати їх байками; а я, їй же богу, не більше хотів розважати когось байками, ніж пророк Мойсей, коли писав про кари єгипетські.

Але, на щастя, я можу підкріпити свою тезу цілком сторонніми свідченнями. А теза ця полягає ось у чоїму: інколи кашалот має досить сили, кмітливості й злості, щоб умисно пошкодити, розбити й потопити велике судно, і навіть більше: кашалоти часом робили таке.

Ось вам перший випадок: 1820 року корабель «Ессекс» із Нентакіту під командою капітана Полларда крейсував у Тихому океані. Одного дня з корабля побачили фонтани, спустили вельботи й погналися за табуном кашалотів. Незабаром китобої вже загарпунили кількох тварин; коли це один дуже великий кит відокремився від табуна, обминув вельботи й поплив просто на корабель. З розгону вдаривши лобом у його корпус, він так провалив підводний борт, що «менш як за десять хвилин» корабель набрав води й перекинувся. Більше ніхто не побачив і скіпки з нього. А частина команди, переживши тяжкі випробування, дісталася до берега в човнах. Вернувшись нарешті додому, капітан Поллард іще раз вирушив до Тихого океану на іншому судні, але боги знову покарали його, кинувши на невідомі рифи, в невідомі буруни. Він удруге втратив корабель і відтоді зрікся моря, щоб уже ніколи більше не спокушати долі. Тепер капітан Поллард живе на Нентакіті. Я сам зустрічався з Оуеном Чейсом, що був старшим помічником капітана на «Ессексі», коли сталася трагедія; я читав його просту й правдиву розповідь про неї, я розмовляв з його сином, — і все це за кілька миль від місця катастрофи.⁷²

⁷² Ось кілька уривків із книжки Чейса: «Усе, що я бачив, тільки доводило, що його діями керувала аж ніяк не сліпа

А ось другий випадок: 1807 року корабель «Юніон», теж із Нентакіту, був потоплений поблизу Азорських островів за подібних обставин; але з безпосередніми подробицями катастрофи мені не

випадковість: він двічі, з невеликою перервою, нападав на корабель, і обидва рази напрям його ударів був розрахований так, щоб завдати нам якнайбільшої шкоди; бо він заходив спереду, щоб швидкість його складалася зі швидкістю корабля й удар виходив сильніший, і з великою точністю виконував потрібні для цього маневри. Вигляд у нього був страхітливий і свідчив про люту ненависть. Він підплив до нас просто від табуна, який щойно наздогнали наші вельботи і в якому вже загарпунили трьох його товаришів, — достоту так, ніби палав жадобою помсти за їхні страждання». І далі: «В кожному разі, як узяти до уваги все, що скоїлось у мене перед очима і справило на мене враження рішучого й розрахованого акту злої волі з боку кита (хоч багато чого з тих вражень я вже не можу пригадати), — в кожному разі це схилиє мене до певності, що я не помиляюсь».

А ось його міркування невдовзі після того, як «Ессекс» потонув, — у відкритому човні, серед темної ночі, майже без надії допливти до якогось рятівного берега: «Темний океан, високі хвилі — то все була для мене марниця: страх перед тим, що нас потопить якийсь жахливий шторм або ж ми розіб'ємось об підводні скелі, та й усі інші страхи, звичайні в такому становищі, в ту хвилину здавалися мені не вартими й згадки: мої думки цілком заповняв образ розбитого судна та *жахливий вигляд мстивого кита*, аж поки не настав світанок».

І ще в одному місці — на с. 45 — він говорить про «*незбагненний і згубний напад кашалота*».

довелось познайомитися, хоч уривчасті згадки про неї я не раз чув від китобоїв.

І третій: років вісімнадцять чи двадцять тому комодорові Дж., що тоді командував американським військовим шлюпом, трапилось обідати в товаристві кількох капітанів-китобоїв на борту одного нентакітського корабля, що стояв у гавані Оаху на Сандвічевих островах. Зайшла розмова про китів, і комодор дозволив собі висловитися скептично щодо тієї дивовижної сили, яку приписували цим істотам його співрозмовники. Він, наприклад, категорично відмовився повірити, ніби кит може, ударивши в корпус його шлюпа, спричинити хоч найменшу течу. Та на цьому діло не скінчилося. Через кілька днів комодор підняв вітрила і повів свій непереможний шлюп на Вальпараїсо. Проте дорогою його зупинив показенький кашалот і попросив у нього кілька хвилин на одну конфіденційну справу. Ця справа полягала в тому, що він дав шлюпові добрячого стусана, і довелося поставити матросів до всіх помп, аби якось довести судно до найближчого порту і там стати в док на ремонт. Я не забобонний, але вважаю, що, комодорова зустріч з тим китом не обійшлася без втручання вищих сил. Хіба ж Савл із Тарса⁷³

⁷³ Савл із Тарса — євангельський апостол Павло; історія його навернення описана в Діяннях Апостолів.

був навернений до істинної віри не таким самим переляком? Запевняю вас: кашалот пустих жартів не любить.

А тепер я відішлю вас до «Подорожей» російського мандрівника й ученого Лангсдорфа, де ви знайдете одну невеличку згадку на цю тему, особливо цікаву для автора цих рядків. Лангсдорф, треба вам знати, брав участь у знаменитій дослідній експедиції російського адмірала Крузенштерна, що відбулась на початку нашого сторіччя. Ось як починає Лангсдорф свій сімнадцятий розділ:

«Тринадцятого травня наше судно було готове до відплиття, і наступного дня ми вже перебували в чистому морі, прямуючи на Охотськ. Погода стояла ясна й тиха, але така нестерпно холодна, що нам довелось надягти хутряний одяг. Кілька днів вітру не було: аж дев'ятнадцятого числа налетів досить сильний норд-вест. Майже на поверхні води лежав величезний кит, туша якого була більша від самого нашого судна, але ніхто з нас не помітив його, аж поки ми, йдучи під усіма вітрилами, підпливли майже впритул до нього, так що не було ніякої змоги ухилитись від зіткнення. Ми опинились у грізній небезпеці, коли ця гігантська тварина, вигнувши спину, підняла судно з води не менш як на три фути. Щогли захитались, вітрила зовсім опали, а ми — ті, хто був унизу, — вмить повискакували на палубу, подумавши, що судно налетіло на підводну скелю,

проте побачили тільки, як страховище пливе геть із надзвичайно поважним і гідним виглядом. Капітан Д'Вольф зразу послав людей до помп, аби пересвідчитися, чи судно не зазнало ушкоджень від зіткнення, але, на щастя, виявилось, що ніяких ушкоджень нема».

Так ось: капітан Д'Вольф, названий тут командиром згаданого судна, — новоанглієць, що, проживши сповнене незвичайних пригод життя корабельного капітана, тепер живе в селищі Дорчестер поблизу Бостона. Я маю честь доводитись йому небожем. І я сам розпитував його про це місце в книжці Лангсдорфа. Він підтвердив усе до слова. Судно, звичайно, було не дуже велике: російський вітрильник, збудований на сибірському узбережжі. Дядько його купив, продавши там корабель, на якому приплив з дому.

Ще в одній старовинній книжці правдивих, сповнених мужнього духу розповідей про всякі дива — в подорожніх нотатках Лайонела Вейфера, одного з супутників старого Демп'єра⁷⁴ — я теж натрапив на згадку, дуже подібну до щойно процитованої з книжки Лангсдорфа, і не можу втриматись, щоб не навести і її на підкріплення своїх тверджень, коли

⁷⁴ Демп'єр Вільям (1651?-1715) — англійський мореплавець і корсар.

таке підкріплення ще потрібне.

Лайонел, очевидно, плив до «Джон-Фердінандо», як він називає нинішні острови Хуан-Фернандес. «Дорогою туди, — пише він, — близько четвертої години ранку, коли ми були на якихось півторах ліг від Американського континенту, щось ударило в корабель зі страшною силою, і всі наші люди так перелякалися, що не могли добрати, де вони і що їм думати. Кожен уже готувався до смерті.

І справді, удар той був такий раптовий і сильний, що ми не мали сумніву: судно напоролось на скелю. Та коли трохи оговталися, то кинули лот, але дна не дістали. (...) Поштовх був такий різкий, що гармати аж підскочили на станках, а декілька матросів попадали з койок. Капітана Девіса, що лежав підклавши під голову пістолет, викинуло з каюти!» Далі Лайонел пояснює той поштовх землетрусом і намагається обґрунтувати своє припущення, відзначаючи, що десь близько того часу великий землетрус насправді наробив страшних спустошень у іспанських колоніях. Та я не дуже здивувався б, якби врешті виявилось, що в тій досвітній темряві непомічений кит, виринаючи на поверхню, буцнув у днище корабля.

Я міг би навести ще не один відомий мені з тих чи інших джерел приклад величезної сили й люті, які часом виявляє кашалот. Не в одному випадку, як відомо, він не тільки відганяв назад до корабля

вельботи, що нападали на нього, а й гнався за самим кораблем, не зважаючи на всі списи, які кидали в нього з палуби. Команда англійського корабля «П'юзі-Гол» могла б дещо розказати з цього приводу; що ж до кашалотової сили, то я можу згадати випадки, коли в тиху погоду линви від гарпунів, усаджених у кашалота, китобої перекидали з вельботів на судно й закріплювали там, і тоді кит тяг за собою по воді цілий великий корабель, як коняка воза. І знов же, дуже часто спостерігали, що, коли загарпуненому кашалотові дати отямитись від першого переляку, він здебільшого виявляє не сліпу лють, а ознаки свідомого й упертого прагнення поквитатися зі своїми кривдниками; досить промовисто демонструє його натуру й те, що він, коли на нього нападають, часто роззявляє свою жахливу пащу й кілька хвилин не стуляє її. Та я мушу вдовольнитись на закінчення ще тільки одним, зате дуже знаменним і ваговитим останнім прикладом, з якого ви побачите, що найдивовижніші з подій, змальованих у цій книжці, підтверджуються не тільки очевидними сучасними фактами; ні, ці чудеса (як і всі чудеса) є просто повторенням того, що діялось і в сиву давнину; отож у мільйонний раз ми можемо сказати вслід за Соломоном: «Немає нічого нового під сонцем!»

У шостому сторіччі християнської ери, в ті дні, коли Юстиніан був імператором, а Велізарій

полководцем, у Константинополі жив один урядовець-християнин на ім'я Прокопій. Як відомо багатьом, він написав історію своєї доби — твір з будь-якого погляду неоціненний. Найбільші наукові авторитети завжди вважали його цілком гідним довіри істориком, що нічого не перебільшував, хіба в двох-трьох деталях, які зовсім не стосуються нашої справи.

Так ось, у своїй історії Прокопій згадує, що в той час, коли він був префектом у околиці Константинополя, недалеко від міста — в Пропонтіді, нинішньому Мармуровому морі, — вполювали величезне морське страховище, яке протягом п'ятдесяти років час від часу топило в тих водах кораблі. Факт, записаний чорним по білому в солідному історичному джерелі, не можна так просто злегковажити. Та й нема ніякого резону відмахуватись від нього. Яке саме було те морське страховище, у Прокопія не сказано. Але оскільки воно розбивало кораблі, та й ще з деяких міркувань треба гадати, що то був якийсь кит, а саме, як я дуже схильний думати, кашалот. І я поясню вам чому. Я дуже довго вважав, що кашалот був зовсім невідомий у Середземному морі та в інших з'єднаних з ним глибоких водоймах. Навіть тепер я певен, що ці моря в нинішньому своєму стані не можуть і, мабуть, ніколи не зможуть бути постійним притулком для табунів кашалотів. Але дальші

розвідки останнім часом переконали мене, що й порівняно недавно поодиноких кашалотів бачили в Середземному морі. Мені казали цілком гідні довіри люди, що комодор Девіс із британського військового флоту знайшов на берберійському узбережжі кістяк кашалота. Крім того, коли військовий корабель вільно проходить Дарданеллами, то й кашалот міг би тим самим шляхом проникнути з Середземного моря до Пропонтіди.

У Пропонтіді, наскільки мені відомо, нема отієї своєрідної речовини, званої «брітом», чи то планктоном, якою живиться справжній кит. Та я маю всі підстави гадати, що пожива кашалота — головоногі молюски, чи каракатиці, — чаїться на дні того моря, бо на його поверхні знаходили окремі великі — хоч і не найбільші з відомих — екземпляри тих молюсків. І коли ви зіставите всі ці відомості та поміркуєте над ними трохи, то ясно зрозумієте, що, згідно з усякою логікою, морське страховище Прокопія, яке півсторіччя топило кораблі римського імператора, було, найімовірніше, кашалотом.

46

ПРИПУЩЕННЯ

Хоч Ахав, спалюваний жарким вогнем своєї пристрасті, всі думки і вчинки присвячував одній меті — знищити Мобі Діка, і хоч він, як видно, ладен

був пожертвувати цій пристрасті всі свої земні інтереси, проте можливо, що він і натурою, і завдяки тривалій звичці занадто міцно зрісся з роллю завзятого китобоя, аби зовсім нехтувати принагідні можливості вполювати кита. Чи принаймні коли це було не так, то не бракувало інших мотивів, багато важливіших для нього. Можливо, навіть беручи до уваги його манію, ми зайшли б надто далеко, якби сказали, що його мстиві почуття до Мобі Діка якоюсь мірою поширювалися на всіх кашалотів і що чим більше вбивав він цих страховищ, тим більше примножував шанси на те, що дальший зустрінутий кит виявиться тим самим ненависним ворогом, на якого він полює. Та коли навіть така гіпотеза справді неприйнятна, то були, як ми вже казали, ще й інші додаткові мотиви, які, хоч вони й не дуже узгоджувалися з шаленою пристрастю, що кермувала ним, усе ж таки могли збивати його з прямого шляху.

Щоб досягти своєї мети, Ахав мусив уживати якихось знарядь, а з усіх знарядь, уживаних у цьому світі, найбільше схильні виходити з послуху люди. Він, наприклад, знав, що, хоч би якою магнетичною була його влада над Старбаком, ця влада все ж не підкоряла йому помічникову душу до кінця, бо чисто фізичною вищістю хоч і можна здобути панування над чиймсь розумом, але розум — то ще не вся душа. Поки Ахав держав свій магніт біля Старбакового

мозку, Старбакове тіло й приборкана воля належали Ахавові; і все ж він знав, що старший помічник у глибині душі жахається його наміру і, якби міг, радо б відмежувався від цього наміру або навіть перешкодив його здійсненню. Може, Білого Кита доведеться розшукувати дуже довго. І під час цих довгих розшуків Старбак завжди буде схильний при найменшій нагоді зняти відвертий бунт проти капітанової влади, якщо його не тримати в послуху якимись нормальними, розважними, відповідними до обставин засобами. І не тільки це: витончене божевілля Ахава, пов'язане з Мобі Діком, найзнаменніше виявилось у його надзвичайній чуйності та проникливості, в розумінні того, що погоню треба поки що якимсь способом позбавити того дивного, фантастичного ореолу демонічності, яким вона була оточена за самою своєю природою; що весь її жахливий сенс треба відтіснити на задній план, у тінь (бо мало чия відвага може встояти проти довгих роздумів, коли їх не перебивати діяльністю), а тому краще буде, коли його помічники та матроси на довгих нічних вахтах матимуть для думок якусь безпосереднішу тему, ніж Мобі Дік. Бо хоч як завзято й бурхливо відчайдушна команда привітала розкрити перед нею мету плавання, та всі моряки на світі — люди більш або менш несталі й ненадійні: адже вони живуть в умовах украй мінливої погоди і вдихають ту мінливість разом з повітрям. Тож коли

хочеш успішно довести їх до якоїсь далекої, ще сповитої млою мети, хоч би яку буйну втіху вона обіцяла, найважливіше, найголовніше — зайняти їх до того часу всякими щоденними інтересами та справами і таким способом утримати в здоровому напруженні для вирішального удару.

Не забував Ахав і ще про одне. Опановані сильними почуттями люди зневажливо відкидають усі ниці інтереси; але сильні почуття не можуть тривати довго. А для звичайного, щоденного душевного стану пересічної людини, гадалось Ахавові, характерна саме ницість інтересів. «Нехай навіть Мобі Дік запалив серця мого відчайдушного екіпажу, — міркував він, — і, зачепивши струни їхньої відчайдушності, навіть пробудив у них якийсь шляхетний дух мандрівного рицарства, — та все ж, хоча вони з самого тільки щирого завзяття ладні ганятись за Білим Китом, їм треба мати й поживу для своїх простіших, буденніших жадань. Адже навіть екзальтовані рицарі-хрестоносці в давнину навряд чи захотіли б їхати за дві тисячі миль відвойовувати гроб господній, якби дорогою не мали нагоди грабувати, тягати гаманці з чужих кишень і знаходити ще якісь благочестиві підробітки такого роду. Якби їх неухильно спрямовувати тільки до єдиної кінцевої романтичної мети, то багато тих рицарів із нехиттю відвернулись би від неї. «І я, — думав Ахав, — не позбавлю цих людей усіх надій на

гроші — так, на гроші. Може, вони тепер зневажають дзвінку монету, але хай-но мине кілька місяців без ніяких перспектив на зиск, і та сама жадоба грошей, що тепер дримає в них, збунтується й хутко усуне геть Ахава».

Та не бракувало й інших диктованих обережністю міркувань, які ближче стосувалися самого Ахава. Він дуже добре усвідомлював, що, згорячу і, можливо, трохи передчасно розкривши перед командою головну для нього, хоча й таку особисту мету рейсу «Пеквода», непрямим чином наразив себе на можливе обвинувачення в надуживанні владою, і екіпаж, якби тільки забажав та зважився на таке, міг би тепер цілком безкарно — як із морального, так і з юридичного погляду — відмовити йому в послуху чи навіть силоміць скинути його з капітанства. Отож, звичайно, Ахав повинен був пильно стерегтися, щоб не дати приводу навіть для найменшого натяку на те, ніби він надуживає владою, бо якби така думка таємно розійшлася серед екіпажу, це могло б мати для нього, Ахава, прикрі наслідки. А захиститись від цього він міг тільки завдяки більшій твердості розуму, серця й руки та пильній увазі, що точно враховувала б кожну найменшу зміну настрою людей, навіть під впливом погоди.

Отож з усіх цих причин, та й ще деяких — можливо, занадто складних, щоб розглядати їх

тут, — Ахав виразно бачив, що йому слід принаймні спочатку по змозі держатися природної, офіційної мети плавання й дотримувати всіх заведених звичаїв промислу. І навіть більше — хоч би й силувано, але демонструвати своє відоме всім завзяття в китобійному ремеслі.

Та хай там уже як, а тепер на «Пекводі» часто було чути його голос, коли він гукав до трьох марсових і нагадував їм, щоб дивилися пильно, не прогавили навіть дельфіна. І їхня пильність недовго лишалася без нагороди.

47 ТКАЧ

Була хмарна, душна пообідня пора; моряки ліниво тинялись по палубі або порожніми очима дивилися з борту на свинцевого кольору хвилі. Ми з Квіквегом неквапливо ткали так звану «мечову мату» для свого вельбота. Все довкола було тихе, приглушене, але ніби сповнене чекання; в повітрі витала якась заворожена мрійність, і кожен моряк неначе безмовно танув у своєму власному невидимому естві.

В роботі над матою я був Квіквеговим помічником чи то пажем. Я протягував піткання — тонку шворку-марлінь — між довгими мотузками основи, користуючись замість човника власною

рукою, а Квіквег, стоячи збоку, за кожним разом просовував між тими мотузками важкого дубового «меча» і, знічев'я дивлячись на воду, недбало, бездумно осаджував ним піткання на місце. Кажу знов — на всьому судні, та й над морем панувала така дивна дрімливість, час від часу порушувана тільки глухим пристуком «меча», що мені здавалося, ніби переді мною — Кросна⁷⁵ Часу, а я — човник, що машинально тче й тче тканину Долі. Всі туго натягнені мотузки основи зазнавали тільки періодичного, монотонного, щоразу однакового струсу, легкого, але достатнього, щоб дати змогу іншому мотузкові — пітканню — перехреститись і переплестися з ними. Основа здавалася Необхідністю; а я, думалось мені, власною рукою пересуваю свій човник і вплітаю свою власну долю між ці незмінні нитки. А тим часом примхливий і байдужий Квіквегів «меч» ударяв по пітканню раз косо, раз криво, раз сильно, раз легко — як трапиться, і від цієї нерівномірності завершальних ударів готова тканина теж виходила нерівною. Цей меч дикуна, думав я, що отак надає остаточного вигляду і основи, і пітканню, цей недбалий і байдужий меч уособлює Випадок. Так, Випадок, Вільна Воля й Необхідність анітрохи не суперечні

⁷⁵ Ткацький верстак

між собою, вони всі взаємодіють, переплітаючись одне з одним. Нитки Необхідності тугі й рівні — її не зіб'єш з остаточного напрямку, і навіть кожен поперемінний струс іще додає їй стійкості; Вільна Воля — вона досить вільна, щоб просовувати свій човник між шворками основи-Необхідності; і Випадок, хоча й обмежений у своїй грі прямими лініями Необхідності й спрямовуваний збоку Вільною Волею, тобто керований таким чином ними обома, — цей Випадок своєю чергою теж має владу над ними і завдає вирішального удару, який визначає обличчя подій.

* * *

Отак ми ткали й ткали, коли враз я здригнувся від дивного звуку, такого протяглого, дико-мелодійного й таємничого, що клубок Вільної Волі випав з моєї руки, і я звів зачудований погляд угору, до хмар, звідки, наче на крилах, злинув той звук. Високо вгорі стояв на салінгу навіжений гейхедець Тештіго. Все його тіло жадібно тяглося вперед, рука простягалася, мов жезл, із грудей раз по раз виривався той самий крик. Напевне, в ту хвилину такий крик лунав на всіх морях, із уст сотень марсових, що чатували високо вгорі на щоглах китобійних суден, та небагато горлянок уміло надати тому давньому, звичному вигукові таких

дивовижних модуляцій, як горлянка індіанця Тештіго.

Піднесений високо над нами, ніби завислий у повітрі, нестямно й жадібно задивлений у обрій, він нагадував якогось пророка чи ясновидця, що споглядає тіні самої Долі й своїми нестямними скриками звістує їхнє наближення.

— О-о-о! Дмуха! Он, он, он! Дмуха! Дмуха!

— Де, де?

— З завітряного борту, миль за дві! Цілий табун!

Усі зразу заворушилися.

Кашалот «дмухає», тобто пускає фонтан, окремими поштовхами, так розмірено й неухильно, як цокає годинник. По цьому китобої й розпізнають спермацетового кита здалеку, вирізняючи з-поміж інших його родичів.

— Он, хвости задирають! — знову крикнув Тештіго.

Кити зникли під водою.

— Швидше, стюарде! — гукнув Ахав. — Час! Час!

Пундик збігав до каюти, глянув на хронометр і доповів Ахавові точний час.

Судно вже повернули на курс фордевінд, і воно попливло до китів, плавно погойдуючись на хвилі. Тештіго сповістив, що кити поринули, прямуючи за вітром, і ми сподівалися, що знов побачимо їх

попереду, прямо по нашому курсу. Правда, інколи кашалот виявляє особливу хитрість: пірнає головою в одному напрямі, а під водою, де його не видно, завертає і швидко відпливає в зовсім інший бік. Але тепер навряд чи слід було чекати цього виверту; адже ми не мали підстав припускати, що побачені Тештіго кити наполохались чи й взагалі помітили нас. Один із палубних, тобто матросів, не приділених до жодного вельбота, вже підмінив індіанця на грот-щоглі. Марсові з фок- та бізань-щогли теж спустились униз; кадобі з линвами поставлено на свої місця, шлюпбалки вихилено за борт, грот-рею перебрасовано, і всі три вельботи загойдались над безоднею, наче троє суцвіть морського кропу на крутому березі. А їхні команди вже повисли в нетерплячці за фальшбортом — одна нога на планширі, одна рука держиться за поручень. Такий вигляд має довга шереха військових моряків, готових кинутись на абордаж ворожого судна.

Та в цю критичну мить чийсь раптовий скрик відвернув нашу увагу від китів. Усі зчудовано витріщились на похмурого Ахава, оточеного п'ятьма темнолицими привидами, що мовби раптом матеріалізувалися з повітря.

Ті привиди — бо такими вони здалися нам у ту хвилину — моталися коло другого борту, нечутно й моторно відв'язуючи вельбота, підвішеного там. Той човен завжди вважався просто одним із запасних, хоч називали його «капітанським» — власне, за те, що він висів над правим бортом на юті. Чоловік, що стояв тепер коло його носа, був високий, темновидий; з-між сталєво-сірих губів в нього зловісно стирчав один білий зуб. Одягнений він був, наче в жалобу, в пом'яту китайську бавовняну куртку чорного кольору і в широкі чорні штани з такої самої тканини. Але ту ебенову чорноту дивно увінчував сніжно-білий тюрбан, під яким було укладене круг голови заплетене в косу волосся. Веслярі, не такі темношкірі, мали тигрово-жовтий колір обличчя, характерний для деяких аборигенів Філіпінських островів — отого плем'я, що уславилось диявольською хитрістю. Простосердіші з білих моряків часто вважають їх платними шпигунами і таємними морськими агентами самого диявола, їхнього хазяїна, чия контора нібито міститься десь-інде, не на цьому світі.

Зчудована команда «Пеквода» ще витріщалася на тих чужинців, а Ахав уже гукнув їхньому старшині — високому стариганові в білому тюрбані:

— Всі там готові, Федаллаху?

— Готові,— не промовив, а скоріше просичав той.

— Ну то спускайте, чуєте? — загорлав капітан через палубу. — Спускайте там човни, кажу!

Голос його прогримів так, що китобої забули про своє зчудування і вмить перемахнули через поруччя, коліщатка в блоках закрутилися, три вельботи плюснулись на воду, і моряки спритно, хвацько, сміливо, як тільки вони вміють, пострибали з судна, наче кози, в підкидані хвилею човни.

Тільки-но вони трохи відгребли від завітрянного борту, як із-за навітрянного поза кормою «Пеквода» вплив четвертий човен. У ньому сиділо на веслах п'ятеро незнайомців, а на кормі стояв Ахав. Він почав гукати Старбакові, Стабові й Фласкові, щоб розійшлися ширше, захопили більше водного простору. Та команди трьох інших човнів не виконали наказу, бо очі всіх були прикуті до темнолицього Федаллаха і його команди.

— Що, капітане? — перепитав Старбак.

— Розгортайтеся! — кричав капітан. — Розходьтеся, всі чотири човни! Ти, Фласк, забирай далі в завітрянний!

— Так, так, сер! — бадьоро відгукнувся малий Льодолам і заніс велике стернове весло. — Ану наляж! — обернувся він до своєї команди, — О! О! Знову! Он дмухає прямо по курсу, хлопці! Наляж!.. Та не витріщайся так на тих жовтопиких лобурів, Арчі.

— Е, що мені до них, сер, — відповів

матрос. — Я про них давно знав. Хіба я не чув, як вони шарудять у трюмі? І не казав про це ось Кабакові? Що, неправда, Кабако? Це наші «зайці», містере Фласк.

— Гребіть, гребіть, соколята мої, гребіть, дітки! Гребіть, мої малесенькі! — протягло, ласкаво мурмотів Стаб до своєї команди, серед якої дехто виказував ознаки неспокою. — Чого не розминаєте собі хребтів, хлоп'ята? На що це ви повитріщались? На отих муگیرів у капітановому човні? Ет! То просто ще п'ять пар рук нам на підмогу, а звідки вони взялися — чи не однаково? Чим нас більше, тим буде веселіш. Гребіть же, гребіть, не бійтесь пекельної сірки, чорти в пеклі теж славні хлопці. Так, так, гарно, гарно! Такий гребок тисячі фунтів варт. Таким гребком усі призи загребеш! Хай живе золотий кубок із спермацетом, молодці мої! Ура, ура, братва, жвавніше! Та плавніш, плавніш, не рвіть так, не рвіть! Чом ви ще весел не поламали, ледацюри? Ану вгризіться як слід, собацюри! Так, так, плавно! О! О! Отак! Та не шарпай! Не рви! Плавно й славно! Наляж, наляж! Чорти б вас ухопили, голодранці-новобранці, байстрюки прокляті! Поснули ви, чи що? Годі хропти, нумо гребти, сплюхи! Гребіть, кажу! Гребіть, чуєте? Гребіть, прошу вас! Гребіть! Чого ви не гребете, бодай вас муха копитом хвицнула! Гребіть, поки спина хрусне! Гребіть, щоб аж очі вам вилазили!

Отак, о! — Він вихопив із-за пояса гострий ніж. — Вийми кожен ножа і затисни в зубах! Отак, отак! О, тепер воно на щось схоже, коники ви мої загнuzдані! Закушуй вудила! Наляж, наляж, срібненькі мої! Наляж, золотенькі!

Ми тут наводимо звернення Стаба до команди свого вельбота так докладно, бо він взагалі мав дуже дивну манеру розмовляти з матросами, а особливо коли втовкмачував їм веслярські заповіді. Та не робіть із цього зразка його проповідей висновку, ніби він завжди отак ровпалювався перед своєю паствою. Зовсім ні, і в цьому й полягала найбільша його своєрідність. Він мав звичку ляяти свою команду послідущими словами, але таким тоном, що важко було добрати, лютує він чи жартує. А втім, лють була, здавалося, лише присмакою для жартів. Тому кожен матрос, слухаючи ті дивні заклинання, мимохіть налягав на весла скільки сили, але робив це теж ніби для жарту, для розваги. Крім того, сам він поводився весь час так безтурботно й недбало, так ліниво, ніби знехотя орудував стерновим веслом, так широко позіхав, аж рота роздираючи, що самий вигляд цього позіхуна-старшини, силою контрасту, діяв на команду, мов чари. І знов же, Стаб належав до того особливого різновиду гумористів, чиї жарти інколи бувають так дивно двозначні, що всі їхні підлеглі остерігаються баритись із виконанням їхніх наказів.

Старбак, скоряючись Ахавовому знакові, спрямував свого вельбота напереріз Стабовому, і коли на якусь хвилину обидва човни зблизилися, Стаб покликав старшого помічника:

— Агов, з лівого борту! Містере Старбак! На одне слівце, будьте ласкаві.

— Прошу! — відгукнувся Старбак, навіть голови не повернувши. З кам'яним обличчям, і не глянувши на Стаба, він неголосно, але наполегливо підбадьорював своїх веслярів.

— Що ви думаєте про отих жовтих хлопців, сер?

— Якось протягли їх нишком на «Пеквод» перед відплиттям, — відповів Старбак. — Наляж, наляж, хлопці! — тихо мовив він до веслярів, а тоді знов голосніше до Стаба: — Прикра історія, містере Стаб. Греби, греби, хлоп'ята! Та дарма вже, не хвилюйтесь, містере Стаб, може, воно й на краще. Хай ваша команда веслує щосили, хоч би там що. Сильніш, сильніш, голуб'ята! Он попереду цілі барила спермацету, містере Стаб, задля цього ми прибули сюди. Наляж, хлопці! Нам про спермацет ідеться, про спермацет! Принаймні для цього ми наймались, та й заробимо на цьому!

— Авжеж, авжеж, і я думав так само, — замурамотів сам до себе Стаб, коли човни розійшлися. — Тільки-но вгледів їх, зразу й подумав оце самісіньке. То он чого він так часто навідувався

до кормового трюму — адже Пундик це давно запримітив. Вони були там заховані. А підкладка в усього цього — Білий Кит. Ну що ж, ну що ж, хай буде так! Нічого не вдієш! Дарма! Гребіть, хлоп'ята! Сьогодні ще не на Білого Кита полюємо! Наляж, наляж!

Поява тих невідомих чужинців у таку критичну мить, коли спускали вельботи на воду для погоні, не без підстави навіяла багатьом матросам забобонний подив. Щоправда, вони вже були трохи підготовані до цієї події, бо дивовижне відкриття Арчі — хоча й сприйняте недовірливо — свого часу таки розійшлося поміж ними, і це трохи притупило їхній подив, а до того ж Стаб витлумачив появу чужинців на «Пекводі» дуже просто й упевнено, і на якийсь час моряки облишили всі забобонні домисли, хоча вся ця пригода ще лишала досить простору для всіляких фантастичних здогадів щодо справжньої ролі, яку відіграв у цьому ділі похмурий Ахав із самого початку. Що ж до мене, то я тільки мовчки пригадав собі ті таємничі тіні, які ще в Нентакіті прокрадалися вдосвіта на «Пеквод», та й загадкові натяки химерника Ілайджі.

Тим часом Ахав, що не міг чути розмови своїх помічників, бо плив крайнім з навітряного боку, вирвався далеко вперед, і це показувало, яка справна команда на його вельботі. Ті тигрово-жовті люди були немов зроблені з криці й китового вуса: наче

п'ять механічних молотів, вони розмірено нахилились і випростовувались, загрибаючи воду з силою, що гнала човен уперед, як сила парової машини жене вперед пароплав на Міссісіпі. Федаллах, що сидів на носі, на місці гарпунника, скинув свою чорну куртку, і тепер над планширом вельбота й над хвилястою лінією морського обр'ю чітко вимальовувався його оголений торс. А на кормі човна стояв Ахав; одвівши назад одну руку, як роблять фехтувальники задля рівноваги, він упевнено орудував стерновим веслом — незгірше, ніж робив це тисячу разів перед тим, як Білий Кит скалічив його. І враз Ахавова відведена назад рука різко сіпнулась і застигла, а п'ять весел одночасно задерлись угору. Вельбот і його команда знерухоміли. Всі три човни позаду теж відразу спинилися. Кити один по одному зникли в блакитній безодні, і здалеку навіть не видно було, в який бік вони пірнули; тільки Ахав, що підплив найближче, зміг визначити той напрям.

— Кожен пильнуй свого весла! — крикнув Старбак! — А ти, Квіквегу, встань!

Моторно вихопившись на трикутний підвищений помостик на носі вельбота, дикун став там, випростаний, і вступив жадібні очі в той бік, де востаннє бачили здобич. Так само й на кормі човна був трикутний помостик урівень з планширом, і на той помостик став сам Старбак; спокійно й спритно

балансуючи на хитливому кінці суденця, він пильно, безмовно вдивлявся у величезне, блакитне око моря.

Неподалік від нього Фласків вельбот теж застиг непорушно, а його старшина сміливо заліз на вершечок «бовдура» — міцного оцупка, що, сторчма укріплений на кілі вельбота, підносився футів на два над кормовою банкою. Об той «бовдур» обмотують гарпунну лінву, щоб сповільнити біг її. Вершок його не ширший від долоні; і Фласк, стоячи на такому постаменті, наче балансував на клотику грот-щогли затонулого корабля, з якого вже тільки й видно було, що той клотик. Малий Льодолам був куценький, проте водночас малий Льодолам був сповнений великого, високого честолюбства, так що отой «бовдурний» спостережний пост аж ніяк не задовольняв Льодолама.

— Я не бачу далі третьої хвилі! Поставте-но котрий весло сторчма, а я видерусь на нього.

На ті слова Дагу, тримаючись обома руками за борти, спритно пробрався на корму, а тоді, випроставшись, запропонував Фласкові свої могутні плечі замість п'єдесталу.

— Чим не марс, га, сер? Залізете?

— Залізу, залізу — і дуже тобі дякую, ти славний чолов'яга, тільки якби ти підріс іще на півсотні футів.

Тоді велетень негр твердо впер широко розставлені ноги в борти вельбота, трохи нахилився,

підставив долоню Фласкові замість підніжки, поклав його руку на свою чорну кучеряву голову і, попросивши, щоб Флask підплигнув, одним вправним рухом підсадив маленького юнака живим і цілим собі на плечі. Флask став там, а Дагу підняв руку вгору, щоб він міг на неї опиратись.

Новачка на морі завжди дуже дивує та чудесна, несвідома спритність, із якою китобій примудряється стояти прямо в човні, навіть коли того човна хитають і жбурляють найшаленіші, найбезладніші, найпримхливіші хвилі. А ще дивніше бачити, як він під таку хитавицю втримується, стоячи на вершечку «бовдура». Та ще дивовижніше видовище являв собою маленький Флask на плечах у велетня Дагу. Адже, щоб триматися з такою спокійною, байдужною, вільною, бездумною варварською величчю, царствений негр мусив у такт кожній хвилі погойдувати своєю стрункою поstattю. І на його широких плечах ляночубий Флask скидався на лапату сніжинку. Носій мав благородніший вигляд, ніж його ноша. Правда, жвавий, метушливий, галасливий Флask час від часу нетерпляче тупав ногою, але величний негр від того навіть не здригався. Отак, бачив я колись, Пристрасть і Марнолюбство гнівно тупали ногою по живій великодушній землі, проте від того нічогісінько не змінювалося в земних справах і в чергуванні пір року.

Тим часом Стаб, другий помічник, анітрохи не дбав про таку далекосяжну пильність. Адже кити могли, своїм звичаєм, поринути надовго, а не просто шугнути на кілька хвилин у глибину, сполохавшись; а коли це так, то Стаб, як завжди в таких випадках, міг під час нудного чекання розважитись люлечкою. Він і вийняв її з-за стрічки на капелюсі, де вона завжди стриміла замість пір'їни. Натоптав люльку тютюном, придавив його великим пальцем, та ледве встиг тернути сірником об шерехату, наче шліфувальний папір, долоню, як Тештіго, його гарпунник, чиї очі були втуплені в навітряний бік, мов дві нерухомі зірки, раптом блискавично впав на свою банку і зарепетував у несамовитому поспіху:

— За весла! Он вони! Он там!

Неморяк напевне не зміг би розгледіти там навіть оселедця, не то що кита — тільки спінену зеленаво-біласту латку на воді та ріденькі хмарки пари, що здіймались над тією латкою і відлітали за вітром, наче дрібні бризочки над пінявими гребенями бурунів. А повітря навкруги враз затремтіло, завібрувало, ніби над розжареними залізними плитами. Отож під тими повітряними завихреннями і під тонкою верствою води пливли кити. Здавалося, помічені раніше від інших ознак хмарки пари, які вони видихали, були гінцями, летючими вістунами, що сповіщали про їхнє прибуття.

Усі чотири вельботи рвонулися до тієї латки спіненої води та до хмарки над нею. Та наздогнати її було нелегко: вона мчала далі й далі, немовби піна на поверхні бистрого гірського потоку.

— Наляж, наляж, хлоп'ята, — шепотів своїм веслярам Старбак ледве чутно, проте до краю напруженим тоном, а гострий, невідчепний погляд його очей, спрямований уперед, нагадував дві магнітні стрілки двох непохибних суднових компасів. Він не говорив багато до своєї команди, та й команда не озивалася до нього. Тільки зрідка мовчанку на вельботі розтинав його дивний шепіт, то різкий, наказовий, то лагідний, ніби прохання.

Який несхожий на нього був галасливий малий Льодолам!

— Кричіть, кажіть що-небудь, братва! Ревіть і гребіть, громобої! Висадьте, висадьте човен на їхні чорні спини, хлоп'ята, і я вам відпишу весь свій ґрунт на Він'ярді разом з жінкою й дітьми! Доженімо їх, доженімо! Господи, та я ж зараз скажуся, з глузду з'їду! Ой, ой, онде вода побіліла, бачите?

Репетуючи отак, він зірвав з голови капелюха й почав топтати його ногами, а потім, підхопивши, швиргнув далеко в море. І врешті заходився стрибати та брикатись на кормі вельбота, ніби чимось наполоханий дикий лошак у преріях.

— Ви тільки погляньте на нього, —

філософічно процідив Стаб, що спокійно, затискаючи в зубах так і не запалену люльну, вів свого вельбота трохи позаду Фласкового. — Його ж прямо трясця б'є, цього Фласка. Б'є? Так, так, б'є його, битиме й він їх. Ану жвавніше, жвавніше, молодці. На вечерю буде пудинг, самі знаєте, то гребіть жвавніше! Гребіть, діточки, гребіть, немовляточка мої, гребіть!

Та куди в біса ви квапитеся? Гребіть спокійно, спокійно й рівно, хлопці. Тільки гребіть та й гребіть, і більш нічого. Легше, легше. Ножі закусіть, а хребти полومіть! Легше, кажу, легше! Щоб вам аж кишки рвалися.

Але про те, що казав незбагнений Ахав своїй тигрово-жовтій команді, краще тут змовчати, бо ми живемо в країні, осяяній благословенним світлом Євангелія. Тільки безбожні акули в тих буйних морях можуть слухати слова, які викрикував Ахав, коли з потемнілим, наче хмара в тайфун, чолом, із червоними очима вбивці, з піною на губах рвався за своєю здобиччю.

А човни летіли й летіли вперед. Безугавні Фласкові вигуки про «того кита», як він називав уявне страховище, чий хвіст нібито весь час мелькав перед носом човна й дражнив Льодолама, були такі живі й яскраві, аж то той, то той з веслярів мимоволі озирався з острахом через плече. А це вже було проти всіх правил; адже весляр повинен дивитися

просто перед себе, ніби йому в потилицю кілок забито: звичай заповідає, щоб у цю критичну хвилину погоні весляр забув про все, крім своїх вух та рук.

То було захопливе й страшне видовище! Величезні хвилі могутнього моря, сплески глухого реву, з яким вони котилися під вісьмома бортами, ніби гігантські кулі по безкрайому кегельбану; коротка мить жаху, коли вельбот зависав на гострому, мов лезо ножа, хребті котроїсь крутішої хвилі, який ніби погрожував розтяти його надвоє; тоді раптове падіння в глибокі водяні долини та яруги; відчайдушні зусилля веслярів, щоб вихопитись на хребет дальшої водяної гори, і ковзання стрімголов, наче на санях, униз по другому її схиліві — все це разом з покриками старшин та гарпунників, уривчастим хеканням веслярів, чудесним видом білого, мов слонова кістка, «Пеквода», що мчав під розгорненими вітрилами вслід за човнами, ніби опаліла квочка за своїм пискливим виводком, — усе це проймає дрожем захвату. Ні зелений новобранець, що просто з обіймів дружини крокує в гарячковий клекіт свого першого бою, ні дух мерця, що зустрічає на тому світі першу не знану йому примару, — ніхто не зазнає дивніших і сильніших почуттів, ніж той, хто вперше мчить у погоні за кашалотом до отого зачарованого спіненого кола.

А латка білої сколоченої води, яку лишали за собою кити, видніла все виразніше, бо темні тіні, що їх кидали на море хмари, поволі густішали. Струмені пари над тою латкою вже не зливались, а розходились праворуч і ліворуч — очевидно, табун китів під водою розсипався в різні боки. Тепер і човни розійшлися ширше; Старбак погнався за трьома китами, які прудко пливли в завітряний бік. Ми підняли вітрило, і вітер, що помалу дужчав, підхопив нас. Вельбот шалено розтинав воду, і веслярі завітряного борту ледве встигали махати веслами, — їх просто рвало з кочетів.

Незабаром ми попали в широке пасмо туману, який усе густішав, і нам уже не видно було ні корабля, ні човнів.

— Наляжте, хлопці, — прошепотів Старбак, підтягуючи до себе на корму полотнище вітрила. — Ми ще встигнемо вбити кита, поки налетить шквал. Он, он знов біла вода! Зовсім близько! Ну-бо, рвонімо!

Невдовзі два покрики, один за одним, праворуч і ліворуч від нас, сповістили, що й інші човни наздогнали свою здобич. Та тільки-но ми їх почули, як Старбак пронизливо шепнув: «Устань!» — і Квіквег з гарпуном у руці схопився на рівні ноги.

Хоча жоден з веслярів не був звернений лицем до смертельної небезпеки, яка загрожувала вже так зблизька, проте всі не спукали очей з напруженого

обличчя старшого помічника на кормі вельбота і тепер зрозуміли по його виразу, що грізна мить надійшла. Та й чутно стало гучний плюскіт, ніби півсотні слонів товклися в якомусь багнищі. А човен усе мчав крізь туман, і хвилі пінилися та сичали за бортами, наче розлючені дракони зі здібленими гребенями.

— Он його горб. Ану, дай йому! — прошепотів Старбак.

З носа човна щось коротко просвистіло в повітрі; то Квіквег кинув свій гарпун. А потім сильно штовхнуло в корму щось невидиме, і в ту ж мить вельбот ніби напорівся носом на підводний поріг. Вітрило лягнуло й опало, поряд бухнув угору струмінь гарячої пари, а під нами щось двигтіло й ходило ходором, наче під час землетрусу. Усі ми мало не задихнулися, коли нас кинуло сторчголов у густий білий кипінь шквалу. Все переплуталось в одному клубку: шквал, кит, гарпун, — і кит, ледве зачеплений крицею, втік.

Та вельбот, хоч і залитий водою, лишився майже неушкоджений. Плаваючи довкола нього, ми позбирали весла, перекинули їх упоперек через планшири і самі повлазили на свої місця. Там ми опинилися по коліна в воді, що покривала все днище, і згори нам здавалося, ніби ми сидимо в якомусь кораловому ковчезі, що виріс під нами з океанського дна.

Вітер уже завивав по-справжньому, хвилі били одна в одну, наче воїни щитами, шквал ревів, сичав, лящав довкола нас, немов білий вогонь пожежі в прерії, а ми пливли в тому вогні, горіли й не згоряли, безсмертні в пащі самої смерті! Марно гукали ми до інших човнів: так самісінько можна б гукати крізь комин у піч, де гуготить вогонь. А бризки, піна й імла, що летіли повз нас, дедалі темнішали, бо насувалася ніч, і ні знаку нашого корабля не було видно. Розбурхані хвилі зводили нанівець усі наші зусилля вихлюпати з човна воду. Гребти було неможливо, весла тільки допомагали нам сяк-так держатись на плаву. Старбак, перетнувши мотузочки, якими була прив'язана водонепроникна скринька з сірниками, після багатьох невдалих спроб таки спромігся засвітити ліхтар, а потім, прикріпивши його на кінці сигнальної тички, подав Квіквегові — ніби прапороносцеві розбитих надій. І Квіквег сидів, підносячи вгору ту безглузду свічечку серед нездоланного розпачу. Сидів, ніби живий образ зневіреної людини, що в безодні відчаю підносить отой прапор безнадійної надії.

Замрів світанок, і ми, наскрізь промоклі, тремтячи від холоду, вже не сподіваючись побачити вельбот чи судно, підвели очі. Море й досі застилав туман; догорілий ліхтар лежав розбитий на дні вельбота. І раптом Квіквег зірвався на ноги й приставив до вуха зігнуту човником долоню. Та й ми

всі вловили ледь чутне рипіння снастей і рей, доти заглушуване виттям бурі. Звук той усе ближчав, і ось у густому тумані замаячила якась величезна, невиразна маса, що сунула просто на нас. Ми перелякано пострибали в воду, коли нарешті перед нами на відстані, мало що більший від його довжини, з'явився наш корабель.

Колихаючись на хвилях, ми побачили, як покинутий нами човен умить втягло під форштевень судна, ніби тріску у водоспад, а потім величезний корпус, насунувся на нього. Човен зник з наших очей, а за хвилину, перевертаючись, виринув за кормою. Ми знов попливли до човна, нас кинуло на нього хвилею, і врешті, виловлені з води, всі опинилися на палубі «Пеквода» живі й цілі. Виявилося, що всі інші човни, перше ніж налетів шквал, облишили погоню і встигли вернутись на корабель. А нас уже мали за пропащих, але ще крейсували, сподіваючися знайти хоч якийсь свідчення нашої загибелі — весло чи там ратище від списа.

49 ГІЄНА

У дивній плутанині, яку ми називаємо життям, бувають незвичайні хвилини й випадки, коли весь світ видається людині грандіозним капосним

жартом якогось штукаря, хоча дотепність цього жарту доходить до неї дуже невиразно і вона тільки здогадується, що пожартували не з когось там, а саме з неї. Але й тоді ніщо не відбирає в неї відваги і ніщо не здається їй вартим суперечки. Вона здатна проглинати всі події, всі принципи, всі вірування, всі переконання, всі прикрощі, видимі й невидимі, байдуже які шорсткі та гудзуваті,— проглинати, як страус, чий потужний шлунок приймає і кулі, і рушничні кремені. Що ж до всяких дрібних труднощів та клопотів, усього, що загрожує несподіваного катастрофою, каліцтвом чи й загибеллю, то всі ці нещастя, навіть сама смерть, видаються їй просто збиточними добродушними штурханцями, веселими стусанами під бік, що ними розважається якийсь невидимий, примхливий старий жартун. Такий химерний настрій нападає на людину тільки в години якихось незвичайних випробувань, і приходить він звичайно на зміну якнайглибшій поважності, і тоді те, що ось-ось допіру, може, здавалося нам бозна-яким важливим, раптом стає частиною того всеосяжного жарту. І ніщо нездатне навівати нам цю безтурботну, життєрадісну філософію відчайдуха так, як небезпеки китобійного промислу; отож і я тоді бачив саме в такому світлі і все плавання «Пеквода», і його мету — великого Білого Кита.

— Квіквегу, — сказав я, коли мене останнім

витагли на палубу і я ще стріпувався, струшуючи з себе воду, — Квіквегу, друже мій любий; і часто таке трапляється?

Квіквег, промоклий так самісінько, як і я, досить байдуже відповів мені, що таке трапляється часто.

— Містере Стаб, — промовив я, обернувшись до другого помічника капітана, що стояв під дощем у застебнутій на всі гудзики непромокальній куртці й незворушно пахкав люлькою, — містере Стаб, я, здається, якимось чув, як ви казали, ніби з усіх китобоїв, котрих вам траплялося стрічати, наш старший помічник, містер Старбак, — найобережніший і найрозважніший. То виходить, гнати човен під вітрилом у туман і в шквал просто на кита, що втікає від вас, — це вершина китобійської розважності?

— Атож. Мені траплялося спускати човна для погоні під час бурі за мисом Горн, і то з судна, що протікало.

— Містере Фласк, — сказав я, звертаючись до маленького Льодолама, що стояв поруч, — ви маєте досвід у цих ділах, а я не маю. Може, ви скажете, чи є в цьому китобійному промислі такий невідмінний закон, щоб весляр на вельботі надривав собі пупа, пхаючись спиною вперед просто в пащу смерті?

— А не можна було спитати коротше? — відказав Фласк. — Авжеж, є такий закон. Хотів би я

побачити команду вельбота, що веслує до кита обличчями вперед! Ха-ха! Кит би їхніх поглядів не злякався, будь певен!

Отже, я дістав на своє питання цілком розважні пояснення трьох безсторонніх свідків. А тому, узявши до уваги такі речі, як шквал, і те, що в цій сфері життя перевернутий човен, а потім ночівля на тоненьких дощечках над безоднею — цілком звичайні й буденні; і те, що в якнайкритичніший момент нападу на кита я повинен віддавати своє життя в руки того, хто стернує човном, а він дуже часто сам буває такий запальний, що може, тупаючи в нестямі ногами, проломити днище вельбота й потопити його; і те, що до пригоди з нашим човном призвело вперте прагнення Старбака гнатися за китом просто в пащу шквалу, хоча той самий Старбак навіть уславився серед китобоїв нечуваною обережністю; і те, що я належав саме до човна цього незвичайно обережного Старбака; і, нарешті, взявши до уваги ще й те, в яку пекельну гонитву я встряв, бо то була гонитва за Білим Китом, — узявши, кажу, до уваги все це, я вирішив негайно спуститися в кубрик і засісти за складання хоч би чорнового проекту власного заповіту.

— Квіквегу, — сказав я, — ходімо зі мною; ти будеш моїм нотаріусом, виконавцем заповіту і спадкоємцем.

Це може здатися дивним, що з усіх людей

моряки найдужче люблять складати духівниці та заповіти, але так воно є: більш ніхто в світі так не захоплюється цією розвагою. За час своєї морської служби я оце вже вчетверте брався складати заповіт. І коли церемонія його складання була завершена, я відчув велику полегкість, неначе від мого серця камінь відпав. Крім того, всі дні, що я маю прожити віднині, будуть так само дорогоцінні, як ті, що їх прожив Лазар після свого воскресіння. Кожен тиждень чи місяць, який я ще проживу, буде додатковим чистим прибутком. Я пережив сам себе, моя смерть і похорон замкнені в моїй скриньці. Я розглядався круг себе спокійно й задоволено, немов тихий дух мерця, що з чистим сумлінням сидить за ґратами затишнього фамільного склепу.

«Ну що ж, — подумав я, машинально засукуючи рукава, — будьмо готові холодно й розважливо стрибнути смерті в зуби, а решту кат бери».

50

АХАВІВ ВЕЛЬБОТ І ЙОГО КОМАНДА. ФЕДАЛЛАХ

— І хто б подумав, Фласк! — вигукнув Стаб. — Якби я мав тільки одну ногу, мене б ніхто не затяг у човен — хіба на те, щоб заткнути пробоїну

дерев'янкою. Ні, наш старий — це якесь диво!

— А я думаю, що кінець кінцем нічого незвичайного тут нема, — відказав Фласк. — Якби та нога була відгризена зі стегном, тоді, звичайно, інша річ. Тоді б він був ні на що не придатний. Але ж друге коліно у нього ціле, та й з того половина зосталася, ти ж знаєш.

— Ні, не знаю, хлопчику. Я ще не бачив, щоб він ставав на коліна.

Серед досвідчених китобоїв часто точаться такі суперечки: чи має право капітан так ризикувати життям, кидаючись сам у погоню за китом, коли подумати, як незмірно багато важить те капітанове життя для успіху всього плавання? Отак Тамерланові вояки часто до піни на устах сперечалися, чи вільно їхньому полководцеві кидати своє дорогоцінне життя в гущу бою.

Та в Ахавовому випадку справа набувала трохи іншого відтінку. Як подумати, що в великій небезпеці людина навіть із двома ногами — як пір'їна на вітрі, і що полювання на китів завжди буває надзвичайно важке, і в ньому кожна мить сповнена небезпеки, — чи розумно за таких обставин каліці вирушати на вельботі в погоню? Співвласники «Пеквода» напевне сказали б, що нерозумно.

Ахав добре знав, що його друзі вдома не дуже заперечували б проти того, щоб він сідав у човен за

більш-менш безпечних обставин, тобто щоб бути ближче до місця бойових дій і самому віддавати наказ, але щоб виділити для капітана власний вельбот із командою і щоб він сам впливав на нього як старшина човна на полювання, а надто щоб найняти для нього додатково ту команду, тобто ще п'ятьох китобоїв, — така щедрість — це він знав ще краще — ніколи б і на думку не спала власникам «Пеквода». Тому він і не просив їх, щоб для нього найняли таку додаткову команду, жодним словом не згадав про це. І все ж він улаштував це сам, приватно. Поки Арчі не розголосив свого відкриття, матроси ні про що й не здогадувалися. Правда, коли незабаром після виходу з порту весь екіпаж, як звичайно, заходився доводити вельботи до остаточної готовності, а ще трохи перегодя й сам Ахав почав потроху клопотатися біля одного буцімто запасного човна — власними руками припасовувати кочети і навіть дбайливо вистругувати дерев'яні кілочки, якими перекривають зверху жолобок на носі вельбота, що по ньому збігає гарпунна линва, а особливо коли він з великою турботою наказав настелити в тому човні подвійне днище (невже, щоб могло витримувати гострий кінчик його кістяної ноги), та сам пильно доглянув, як установлюють колінну банку, чи то, як кажуть матроси, «калічну планку», — горизонтальну дошку на носі човна, на яку

спираються коліном, кидаючи гарпун або вганяючи в кита спис; і коли люди помітили, як часто він залазить у той човен та стає своїм єдиним коліном у півкруглу заглибину на тій дошці, а тоді ще підстругує та підрівнює ту заглибину долотом, — усе це ще тоді збуджувало серед екіпажу велику цікавість і подив. Та майже всі гадали, що це Ахав так дбайливо готується до майбутньої погоні за Мобі Діком; адже він уже висловлював свій намір самому взяти участь у нападі на це криваве страховище. Одначе про те, яку ж команду буде приділено до цього човна, ніхто ще й не думав.

Та й тепер, коли моряки вже побачили тих капітанових веслярів-примар, їхній подив швидко вивітрився, бо на китобійному судні всі дива швидко бліднуть. Крім того, на палубу таких морських вигнанців, якими є китобійні судна, нерідко потрапляє всяке невидане шумовиння дивовижних племен із невідомих закутків земної кулі, та й самі судна, буває, підбирають після корабельних аварій таких незвичайних недобитків, які теліпаються серед чистого моря, чіпляючись за дошку, весло, уламок вельбота, корабля, дикунської піроги, китайської джонки чи ще бозна-чого, що, мабуть, якби сам Вельзевул видерся на борт китобійного судна та зайшов до каюти погомоніти з капітаном, то й це б не зчинило дуже великого переполоху в кубрику.

Та хай там як, а примарні веслярі швидко знайшли собі місце серед команди — хоча й не злилися з нею, — і тільки отой Федаллах у тюрбані з власної коси так до кінця й лишився для всіх глухою таємницею. Звідки з'явився він у цей наш добропристойний світ, якими незбагненними узами він був зв'язаний із незвичайною Ахавовою долею, і то, як ми побачили, зв'язаний так міцно, що навіть мав якийсь загадковий вплив на капітана — а може, чого доброго, навіть якусь владу над ним, усього цього ніхто не відав. Але сприймати Федаллаха байдуже було неможливо. Таку прояву, як він, цивілізовані, мирні жителі помірної кліматичної зони можуть побачити хіба вві сні, та й то не дуже виразно, але якраз такі люди частенько снуються серед закостенілих азійських суспільств, особливо на островах, що лежать на схід від континентальної Азії,— в отих відособлених, прадавніх, незмінних країнах, що навіть у наші новітні часи зберегли багато духовної первісності найстародавніших земних поколінь, коли пам'ять про першу людину на світі була ще живим спомином і всі її нащадки, не знаючи, звідки вона походила, дивились одне на одного як на справжні примари й питали в Сонця та Місяця, чому їх створено і навіщо; і коли, одначе, згідно з Книгою буття, ангели справді брали собі жінок із дочок людських, та й дияволи, як додають неканонічні рабини, не цуралися земних любовних

пригод.

51 ФОНТАН-ПРИВИД

Минали дні й тижні, і кістяно-білий «Пеквод» під небагатьма вітрилами обстежив чотири китоловні угіддя: біля Азорських островів, біля островів Зеленого Мису, біля гирла Ла-Плати і, нарешті, так зване Керролове угіддя — не дуже точно окреслений водний простір на південь від острова Святої Єлени.

Саме на цьому просторі однієї лагідної місячної ночі, коли хвилі котились одна за одною, наче срібні сувої, і в їхньому тихому струмуванні було якесь срібне безгоміння, але не самотина, — такої безмовної ночі далеко попереду білих бурунців, що обтікали форштевень судна, побачили сріблястий фонтан. Освітлений місяцем, він здавався неземним — немов якесь перисте, блискуче божество піднімалося з моря. Першим, помітив той фонтан Федаллах. Бо він мав звичай у такі місячні ночі вибиратись на марс грот-щогли і чатувати там так само пильно, ніби вдень. Та хоч китобой бачать ночами цілі табуни китів, навряд чи один із сотні наважиться вирушити в погоню за ними вночі. Можете собі уявити, з якими почуттями поглядали матроси на того старого сина Сходу, що стояв на

марсі в таку незвичайну годину. Його тюрбан і місяць були ніби товаришами на небосхилі. Та коли після кількох таких нічних вахт підряд, під час яких від нього не почули й звуку, — коли після такої мовчанки якимось уночі залунав його пронизливий голос, сповіщаючи про той срібний, осяяний місяцем фонтан, усі, хто спочивав на палубі, посхоплювалися, наче в снасті залетів якийсь крилатий дух і окликнув їх, смертних.

— О! О! Дмуха!

Якби просурмила сурма страшного суду, вони й тоді б не здригнулися так; а проте відчули вони не жах, їм було скоріш приємно. Бо, хоч година й була незвичайна, той крик пролунав так різуче, був такий несамовито-збудливий, що майже всім на судні запраглося спускати човни.

Швидко шкутильгаючи по палубі, Ахав наказав підняти брамселі й бом-брамселі, а також розпустити всі ліселі. До стерна поставлено найкращого на «Пекводі» стерничого. А тоді увінчаний горою вітрил корабель, з марсовими на всіх трьох щоглах, полетів за вітром. Коли дивна сила попутного вітру, що немов аж піднімала судно над водою, наповнила стільки вітрил, розгойдана палуба під ногами стала такою, наче саме повітря. Судно мчало так, ніби за нього боролися дві супротивні сили: одна піднімала його до небес, а друга тягла навскоси вперед, до якоїсь неземної

мети. І якби ви побачили Ахавове обличчя тієї ночі, то подумали б, що й у ньому теж зітнулися дві ворожі сили. Тупання його живої ноги розлягалось по палубі живою луною, зате кожний крок мертвої лунав так, наче то стукало віко домовини. Цей старий чоловік ходив по життю й смерті. Та хоч судно мчало, мов на крилах, і хоч з усіх очей летіли вперед, мов стріли, жадібні погляди, срібного фонтана тієї ночі більш ніхто не бачив. Кожен на судні міг запрягтися, що один раз угледів його, але тільки один раз.

Уже про той опівнічний фонтан майже забули, коли через кілька днів, такої самої безмовної години, про нього знову сповіщено з щогли, і знов його всі побачили, та поки піднімали вітрила, щоб його наздогнати, він і цього разу зник, ніби його й не було. І так він дражнив нас ніч за ніччю, поки на нього не перестали звертати увагу — хіба тільки щоб подивуватися. Таємничо пущений угору, в місячне небо — чи в зоряне, як по порі,— він зникав на цілий день, чи на два, чи на три, але з кожною новою появою посувався далі й далі попереду нас. Цей самотній фонтан ніби манив нас за собою.

Деякі матроси під впливом споконвічної забобонності, властивої моряцькому плем'ю, і в згоді з тим ореолом надприродності, що неначе оточував багато чого на «Пекводі», ладні були запрягтися, ніби щоразу, коли бував помічений

самотній фонтан, якого неможливо наздогнати, — хоч би як давно, хоч би в яких далеких одне від одного місцях, — щоразу це був фонтан усе того самого кита. І кит той був — Мобі Дік. На якийсь час нас навіть опанувало дивне почуття остраху перед цією невловною появою, немовби вона підступно заманювала нас у якісь найвіддаленіші, найдикіші моря, щоб там, у тих морях, напасти на нас і знищити всіх.

Дивно, але чудова погода, замість розвіювати невиразні гнітючі страхи, ще додавала їм якоїсь незвичайної сили; в тій погоді декотрі з нас убачали диявольські чари, що нібито таїлися під покривом блакитної лагідності. Справді, ми день за днем пливли через води такі млосно й осамотіло спокійні, неначе самі простори, жахаючись наших мстивих намірів, усували все живе з-перед нашого носа-труни.

Та нарешті, коли ми завернули на схід, назустріч нам повіяли ревучі вітри з-за мису Доброї Надії і нас почало гойдати на довгих, збаламучених хвилях, які завжди котяться там; коли білозубий «Пеквод» почав рвучко вклонятися вітрові й шалено врізатися в темні буруни, так що аж клапті піни зливою срібних стружок хлюпали через фальшборт, — тоді зникла вся та гнітюча безживність, зате на зміну їй з'явилися іще грізніші ознаки.

Перед самцм форштевнем корабля метались у хвилях якісь дивні створіння, а позаду хмарою летіли таємничі морські гайворони — баклани. Щоранку ці птахи рядами сиділи на наших реях, і хоч ми проганяли їх криками, вони довго й уперто чіплялися за снасті, ніби наше судно здавалося їм покинутим, безлюдним, рокованим на згубу, а тому підхожим сідалом для таких бездомних створінь, як вони. А чорні хвилі котились і котились безперестану, ніби їхнє потужне коливання було сумлінням і ніби велику всесвітню душу терзали жалі й каяття за всі гріхи та страждання, що їх вона так довго породжувала.

Мисом Доброї Надії тебе називають? Краще б по-давньому — мисом Бур, бо, знаджувані зрадливим затишшям, що так довго не покидало нас, тепер ми були закинуті в це шарпане бурями море, де душі грішних створінь, перетворені в отих птахів та отих риб, неначе були приречені плавати довіку без надії на пристань або ж бити крильми це чорне повітря, що не мало обрію. Але самотній фонтан, спокійний, сніжно-білий, завжди однаковий, час від часу показувався нам, так само вистрілюючи свій пишний султан угору й манячи нас за собою.

Серед цього чорного буяння стихій Ахав, хоча весь той час він майже не сходив з мокрої, небезпечної палуби й порядкував усім, був особливо мовчазний і понурий. До помічників він звертався

рідше, ніж будь-коли. В такі буремні дні, коли все на щоглах і на палубі вбезпечене, не лишається більше нічого, як тільки чекати, поки шторм скінчиться. Тоді й капітан, і команда стають, по суті, фаталістами. Отож Ахав, устроївши костяну ногу в звичну для неї дірку, а рукою міцно держачись за ванту, простоював годину за годиною, вступивши очі в навітряний бік, хоч у нього часом злипались і змерзалися вії, бо раз у раз налітав пасмами дощ або сніг. Тим часом команда, яку проганяли з бака грізні хвилі, що грізно накочувались на ніс судна, вервечкою стояла попід фальшбортом на шкафуті; а щоб краще застрахуватися від наскоків хвиль, кожен накидав на себе прикріплену до фальшборту мотузяну петлю, що охоплювала йому стан, як розпущений вільно пояс. Рідко хто озивався словом, і корабель із безмовною, ніби розмальовані воскові ляльки, командою день за днем пробивався крізь шал і веселе буйство демонічних хвиль. І вночі так само серед рику океану панувала німота людей, так само мовчазні матроси похитувалися в своїх петлях, і так само безмовний Ахав стояв лице в лице з бурею. Навіть коли стомлена природа вже наче жадала відпочинку, він не шукав того відпочинку на койці. Старбак не міг забути, як одного разу побачив капітана, зайшовши до каюти поглянути на барометр: старий сидів у пригвинченому до підлоги кріслі, випростаний, із заплющеними очима; він

тільки-но спустився сюди з палуби, де лютувала буря, з дощем та снігом, і з капелюха та плаща, яких він, увійшовши, не скинув, крапала на підлогу вода. На столі перед ним лежала нерозгорнена одна з тих карт морських припливів та течій, про які ми вже згадували. В міцно зціпленій руці гойдався ліхтар. Стан був випростаний, але голова відкинута назад, так що заплющені очі були спрямовані на стрілку «викажчика»,⁷⁶ підвішеного під стелею до бімса.

«Жахливий стариган! — подумав Старбак. — Навіть заснувши в бурю, ти не відводиш очей від своєї мети».

52

«АЛЬБАТРОС»

На південний схід від мису Доброї Надії, за далекими островами Крозе, у водах, куди вчащають мисливці на справжнього кита, поперед нас замаячили вітрила. То був китолов «Альбатрос». Він повільно йшов нам назустріч, і я зі свого високого сідала на фок-щоглі дуже добре міг спостерігати видовище, досить цікаве для новачка в дальньому

⁷⁶ «Викажчиком» називають каютний компас, бо по ньому капітан, не виходячи з каюти, може перевірити, чи добре стерничий тримається курсу.

океанському промислі: китобійне судно, що вже давно перебуває в плаванні.

Так, немов хвилі були білярами, воно було вибілене, як кістяк моржа, викинутого на берег. По бортах цієї примари тяглися довгі смуги червонястої іржі, а щогли, реї та мотузяні снасті нагадували грубе гілля, вкрите памороззю. На судні були підняті самі лише нижні вітрила. Украй чудний вигляд мали довгобороді марсові на всіх його трьох щоглах. Здавалося, вони одягнені в якісь звірячі шкури, така пошарпана й полатана була одежа, що витримала близько чотирьох років плавання. Стоячи в залізних обручах, прикріплених до щогли, вони розгойдувалися над морською безоднею. Їхнє судно повільно пропливало ось-ось у нас за кормою, і ми всі, шестеро, були так близько одні від одних, що, здавалось, могли перестрибнути зі своїх марсів на чужі; та ці китобої зі смутними обличчями, хоч і дивилися на нас лагідно, не озвалися до нас і словом, дарма що внизу, з нашого юта, пролунав оклик:

— Агов, на судні! Стрічали Білого Кита?

Капітан «Альбатроса», перехилившись через побілілий фальшборт, підніс уже до губів рупор, але ненароком упустив його в воду, а тим часом вітер подужчав, і розчути голос без рупора було неможливо, бо кораблі розходилися все далі. Матроси «Пеквода» мовчали, але по їхніх обличчях видно було, що вони помітили цю зловісну пригоду,

яка сталася, тільки-но про Білого Кита зайшла мова з командою іншого судна. Ахав на мить затнувся, наче розважав, чи не спустити човна й не попливти на «Альбатрос», та вітер був занадто сильний. Але, скориставшись з того, що вітер віє в бік «Альбатроса», він знову підніс рупор і, подивившись, що то корабель теж нентакітський і що він уже вертається додому, голосно прокричав:

— Агов, на судні! Ми — «Пеквод», ідемо довкола світу! Перекажіть там, хай посилають листи в Тихий океан! А як через три роки не вернуся, то хай посилають у...

В ту мить кільватерні струмини обох суден перетнулися, і зразу, за своєю чудною звичкою, табунці невинних маленьких рибок, що вже кілька днів спокійно пливли при наших бортах, шмигнули геть, наче аж плавцями затремтівши, і пристроїлися до бортів другого судна. Хоч за свої численні рейси Ахав, напевне, бачив таке багато разів, але маніяк завжди примхливо вбачає якесь особливе значення в сутих дрібницях.

— То й ви вже від мене втікаєте, га? — промурмотів Ахав, дивлячись на воду, в той бік. Самі слова були наче не дуже й промовисті, одначе в тоні чаїлося більше глибокого безсилового смутку, ніж виказував досі цей безумний старий чоловік. Але зразу ж, обернувшись до стерничого, що й досі втримував судно на курсі проти вітру, аби зменшити

його швидкість, він рикнув звичайним своїм левиним риком:

— Стерно під вітер! Курс — довкола світу!

Довкола світу? В цих словах багато такого, що надихає нас гордими почуттями; але ж куди приводить нас таке довколосвітнє плавання? Через незліченні небезпеки воно приводить нас усього-на-всього в ту саму точку, з якої ми вирушали і в якій ті люди, котрих ми залишили позад себе в безпеці, однаково весь час були попереду нас.

Якби наш світ був безмежною площиною і, пливучи на схід, ми могли весь час досягати нових країв або відкривати краєвиди, прекрасніші й дивовижніші, ніж будь-які Кіклади чи Соломонові острови, то від такої подорожі було б чого сподіватись. Та в погоні за тими далекими таємницями, про які ми мріємо, або в нестямній гонитві за демонічною примарою, що раніше чи пізніше зринає перед кожною людською душею, — в такому бігові навколо нашої круглої Землі ми можемо тільки збитись на якісь пустельні манівці або потонути на півдорозі.

53 ГЕМ

Ахав не спустив човна, щоб попливти з візитом на зустрінутий корабель, з очевидної причини: вітер

і хвиля віщували близький шторм. Та можливо, що й у добру погоду він не поплив би на «Альбатроса» — бо згодом у подібних випадках він чинив саме так, — якби, перегукуючись із борту на борт, дістав на своє запитання заперечну відповідь. Бо, як зрештою виявилось, він не мав ніякої охоти хоч би п'ять хвилин розмовляти з капітаном іншого судна — хіба що той капітан міг поділитися з ним відомостями, яких він так жадібно шукав. Та вам було б важко правильно оцінити сказане, якби я не розповів тут дечого про дивні звичаї китобоїв під час зустрічей у далеких морях; а особливо на спільному промисловому терені.

Коли двоє незнайомих людей, зустрівшись десь посеред Соснового Пустища в штаті Нью-Йорк або на не менш пустельній Солсберійській рівнині в Англії,— коли, зустрівшись випадково в такій негостинній глушині, ці двоє людей неодмінно привітаються, зупиняться на хвилю й попитають один у одного, що нового, а можливо, що й сядуть удвох посидіти та відпочити, — то, певне, ще багато природніше двом китобійним кораблям, зустрівшись десь аж на краю світу, на безкраїх Соснових Пустищах та Солсберійських рівнинах океану, аж за самотнім атолом Фаннінгом або далекими островами Гілберта, — ще багато природніше, кажу, цим суднам, зустрівшись у морі, не тільки перегукнутися вітаннями з борту на борт, а

й увійти в іще ближчий, більш приятельський і товариський контакт. А особливо очевидним це здається, коли ті судна — з одного порту і їхні капітани, помічники капітанів та й багато хто з матросів знають одні одних, отже, можуть побалакати про багато домашніх справ, таких любих серцю.

Бо люди на тому судні, котре перебуває в плаванні вже давно, можуть сподіватися, що на кораблі, який прямує з дому, є для них листи; і, в усякому разі, він може лишити їм газети, на рік чи два свіжіші, ніж остання, яка знайдеться в їхній заляпаній і замацаній підшивці. На віддяку за таку послугу прибулий корабель може почути останці відомості щодо промислу в тих водах, куди він прямує,— а це для нього надзвичайно важлива інформація. І якоюсь мірою все це стосується й тих кораблів, котрі зустрічаються в самих місцях промислу, хоч би навіть вони обидва відпливли з дому однаково давно. Бо, можливо, на котромусь із них є листи, передані якимсь третім судном, що плаває тепер дуже далеко, і деякі з цих листів можуть бути призначені саме для зустрінутого судна. Та й новинами щодо умов промислу можна поділитись, і погомоніти по-дружньому. Адже цих людей поєднує не тільки природна солідарність усіх моряків, а ще й усі ті особливі почуття спорідненості, які постають зі спільної професії та

однакових злигоднів і небезпек.

Не вадить і те, що судна можуть бути з різних країн, — принаймні коли мова на обох та сама, як то буває з американцями та англійцями. Правда, такі зустрічі трапляються нечасто хоч би вже через те, що в Англії китобоїв небагато, а коли й трапляються, то бувають не дуже теплі; адже англієць самою своєю натурою стриманий, а янкі — той не дуже любить, коли хтось робить те саме, що й він. Крім того, англійські китобої часом ставляться до американських з легкою погордою столичних жителів, вважаючи довготелесих худих нентакітців із їхніми химерними провінційними звичками за якихось морських селяків. Та на чому ґрунтується ця гоноровитість англійців, важко зрозуміти, коли згадати, що всі янкі, разом узяті, за один день добувають більше китів, ніж усі англійці, разом узяті, — за десять років. Та, може, це в англійців просто така невинна фанаберія і нентакітець не бере її близько до серця: адже він знає добре, що і йому самому не чужі деякі фанаберії.

Отож ми бачимо, що з усіх кораблів, які плавають у морі поодинці, китобійні мають найбільше підстав для товариськості — і вони справді найбільш товариські. Торговельні судна, чії шляхи перетнулися десь посеред Атлантичного океану, буває, розминаються, не привітавшись, — вони ігнорують одне одного в чистому морі достоту

так, як двоє чепурунів на Бродвеї, і, можливо, на кожному з них ще й пускають шпильки щодо оснащення другого судна. Що ж до військових кораблів, — ці, коли їм трапиться зустрітись у морі, насамперед виконують цілу низку всяких дурних поклонів та реверансів, як-от спускання вимпела, і в усьому тому не видно справжньої, щирої, доброї волі та братерської любові. Ну, а судна работорговців — ті звичайно так страшенно квапляться, що, зустрівшись, намагаються розбігтись якомога швидше. Пірати, коли схрестяться шляхи їхніх схрещених кісток, вітаються запитанням: «Скільки черепів?» — так само як ото китобої перегукуються: «Скільки барил?» — і, відповівши одні одним на те запитання, теж розходяться в різні боки, бо ж на кожному з обох суден пливуть пекельні виродки і їм не дуже приємно бачити таких самих виродків з іншого судна.

Зате погляньте на богобоязного, чесного, скромного, гостинного, товариського, невимушеного китобоя! Що робить китобійне судно, зустрівши інше китобійне судно в більш-менш пристойну погоду? Влаштовує «гем» — річ настільки невідому будь-яким іншим суднам, що вони й самого слова не чули, а коли випадком і почують, то тільки глузливо вишкірять зуби та повторять заяложені дотепи щодо «дмухачів» та «салганів» чи ще якісь подібні милі слівця. Чому

воно так, що всі моряки торговельного флоту, і всі пірати, і військові моряки, і навіть матроси з невільничих суден почувають таку глибоку зневагу до китобійних кораблів — на це питання дуже важко відповісти. От, зокрема, у випадку піратів: хотів би я знати, чи в цій професії є щось особливо достойне? Правда, вона часом підносить людей дуже високо, але ж тільки з зашморгом на шиї! А крім того, коли хтось піднесеться на висоту в такий чудний спосіб, то в цьому високому становищі йому бракує справжньої опори під ногами. Звідси я висновую, що в своїй похвальбі, нібито він підноситься дуже високо над китобоєм, пірат не має під собою твердого ґрунту.

Але що ж це таке «гем»? Ви можете геть стерти свого вказівного пальця, водячи ним униз і вгору по шпальтах словників, але слова цього не знайдете. Доктор Джонсон⁷⁷ не спромігся досягти такої ерудиції; і в ковчегу Ноя Вебстера цього слова теж нема.⁷⁸

А проте це виразисте слівце вже багато років

⁷⁷ Джонсон Семюел (1709–1784) — англійський письменник і автор словника англійської мови.

⁷⁸ Вебстер Ноа (1758–1843) — американський лексикограф, автор знаменитого тлумачного словника англійської мови.

постійно вживає тисяч із п'ятнадцять щирих янкі. Безперечно, воно потребує визначення і його слід занести до словників. Дозвольте ж мені з цією метою дати йому таке наукове визначення:

ГЕМ, у. ч. Товариська зустріч двох (або більше) китобійних суден, як правило, на промисловому терені, коли вони, обмінявшись вітаннями, обмінюються й візитами вельботних команд; під час візиту на одному з суден перебувають обидва капітани, а на другому — обидва старші помічники.

Є ще одна невеличка подробиця щодо «гему», якої не можна тут оминати. У всіх ремеслах є свої характерні особливості; має їх і китоловство. На піратському, військовому чи невільницькому судні, коли капітана везуть куди-небудь шлюпкою, він завжди сидить на кормі, на вигідному, інколи м'якому сидінні, й часто сам стернує за допомогою маленького, вишуканого, якогось немов галантерейного румпеля, оздобленого барвистими шнурками та стрічками. Але вельбот не має сидіння на кормі, а м'якого й поготів, не має й румпеля. Іще бракувало, щоб капітанів-китобоїв возили по морю у кріслах на коліщатках, немов старих подагричних засідателів міської ради! Що ж до румпеля, то вельбот ніколи не прийме такої жіночої

розніженості; а тому оскільки для «гему» в гості виряджається ціла вельботна команда, в тому числі й стерничий вельбота або гарпунник, то котрийсь із цих двох і стернує човном, а капітан, не маючи де сісти, змушений, буває, всю дорогу стояти, як соснова тичка. І часто можна помітити, як той капітан, добре усвідомлюючи, що до нього прикуті погляди всього видимого світу, тобто екіпажів обох суден, докладає всіх можливих зусиль, аби зберегти гідність, тобто встояти на ногах. А це діло не дуже легке, бо довжелезне стернове весло, що стирчить держакон уперед, час від часу вдаряє його в поперек іззаду, а весло заднього гребця задля рівноваги стукає по колінах спереду. Таким чином, він заклинений спереду і ззаду й може тільки хилитись на боки, стоячи на широко розставлених ногах; отож, коли човен раптово кивне носом на хвилі, він дуже легко може впасти, бо довжина опори нічого не варта без відповідної ширини. Спробуйте-но поставити стійма розсоху з двох жердин, — чи вона у вас стоятиме? А проте цьому капітанові, розкаряченому під прикутими до нього поглядами всього світу, аж ніяк не личить хоч би трошечки притримуватись за щось рукою для більшої стійкості; навпаки, аби показати, що він за іграшки володіє собою в цій позі, такий капітан звичайно держить руки в кишенях штанів. А втім, можливо, що він держить їх там для баласту: адже ті руки

звичайно бувають дуже великі й важкі. І все ж траплялися випадки, іноді цілком надійно засвідчені, коли спостерігали, як капітан у винятково критичну мить — скажімо, під час раптового шквалу — таки хапався за чуприну найближчого весляра і тримався за неї, як реп'ях за полу.

54

ІСТОРІЯ «ТАУН-ГО»

(Як її розказано в «Золотій таверні»)

Мис Доброї Надії та весь морський простір поблизу нього дуже схожі на перехрестя двох битих шляхів, бо там можна зустріти більше мандрівців, ніж будь-де.

Невдовзі після зустрічі з «Альбатросом» ми стріли ще одного китолова, що вже прямував додому. Називався він «Таун-Го». ⁷⁹ Майже вся його команда складалася з полінезійців. Під час недовгого «гему» ми почули дуже істотні новини про Мобі Діка. У декого з нас одна обставина з історії «Таун-Го» розбудила ще сильніше

⁷⁹ «Таун-Го» — окрик, яким колись марсові на китобійних суднах сповіщали про появу кита; цього окрику й досі вживають під час полювання на знаменитих галапагоських черепах.

зацікавлення Мобі Діком. Та обставина досить туманно пов'язувала з цим китом один химерний, немовби з ніг на голову перевернений випадок так званої «кари божої», що інколи нібито спостигає деяких людей. Ця згадана обставина в сполученні з іще деякими, що її супроводили, складала те, що можна назвати таємною частиною трагедії, про яку я маю розповісти, — таємної, бо ні капітан Ахав, ні його помічники так ніколи й не довідалися про неї. Бо цієї таємної частини всієї історії не знав навіть сам капітан «Таун-Го». Вона була спільною приватною власністю трьох білих матросів того судна, і один з них, як видно, поділився нею з нашим Тештіго, всіма святими закликаючи його зберегти таємницю; але другої ж таки ночі Тештіго почав говорити крізь сон і виказав стільки, що йому, коли прокинувся, довелося розказати й решту. Одначе ця історія справила на тих матросів «Пеквода», котрі почули її всю, таке глибоке враження і ними керувала в цій справі така, сказати б, дивна делікатність, що вони зберегли таємницю поміж собою і вона ніколи не просочилася на ют «Пеквода». Щоб увічнити цю дивну історію, я зараз переповім її в такому вигляді, як вона прозвучала на палубі судна, але у відповідних місцях вплітатиму темнішу нитку отих загадкових обставин.

Чомусь мені хочеться переповісти її вам точно в такому стилі, в якому я вже колись оповідав її в

Лімі напередодні одного церковного свята в гурті моїх друзів-іспанців, що сиділи, курячи сигари, на роззолоченій, вимощеній плитами веранді «Золотої таверни». З-поміж тих вишуканих кабальєро два молодики, дон Педро й дон Себастьян, були знайомі зі мною найближче і тому часом перебивали мене запитаннями, на які я у свій час давав належну відповідь.

«Років за два перед тим, як я вперше почув про ті події, що про них збираюся розповісти вам, панове, «Таун-Го», китобійний корабель із Нентакіту, перебував у вашому Тихому океані, за яких кілька днів плавби від порога оцієї «Золотої таверни». Він крейсував десь трохи на північ від екватора. Одного дня на кораблі, ставши як і щоранку до помп, помітили, що води в трюмі натекло трохи більше, ніж звичайно. І вирішили, що корпус десь пробила меч-риба. Але капітан мав якісь незвичайні підстави гадати, що в тих широтах його чекає рідкісна удача, а тому страшенно не хотів залишати їх, та й течя була не така вже небезпечна, хоча, скільки не шукали, де саме протікає, спускаючись у трюми так глибоко, як тільки дозволяла досить вітряна погода, нічого розшукати не змогли; тож судно крейсувало далі, а матроси вряди-годи випомповували воду. Одначе та рідкісна удача все не надходила, і минали дні за днями, а течі не тільки не розшукали, вона ще й відчутно

посилилась. Отож капітан, нарешті трохи занепокоївшись, підняв усі вітрила і спрямував судно до найближчої гавані на островах, щоб там підняти його з води й відремонтувати.

Хоча шлях попереду був неблизький, та капітан не боявся, що судно потоне дорогою, — хіба що за якихось особливо несприятливих обставин, бо помпи на ньому були якнайкращі і тридцять шість душ команди, чергуючись біля них, легко могли підтримувати судно більш-менш «сухим», навіть якби течя збільшилась удвічі. І справді, вітер майже весь час був попутний, і «Таун-Го» прибув би до обраної гавані цілком безпечно, якби не бруральна поведінка віньярдця Редні, старшого помічника капітана, та розбуджена нею запекла мстивість відчайдуха Стілкілта, озерянина з Буффало.

— Озерянина? З Буффало? Пробачте, а що це таке — озерянин? І де оте Буффало? — спитав дон Себастьян, підводячись у своєму гамаку з трав'яної матери.

— На східному узбережжі нашого озера Ері, доне... Але потерпіть трохи, будьте ласкаві, я все поясню у свій час. Так ось, сеньйори, цей озерянин плавав на бригах із прямими вітрилами, на трищогловиках, що не дуже поступаються розмірами й міцністю будь-якому з тих суден, котрі відпливають із вашого старого Кальяо до далекої Маніли, — плавав на них у самому серці нашого

Північноамериканського континенту; але він був вихований на отих суходільних байках про флібустьєрство, які так часто складають наші уявлення про моряцьке життя. Наші великі прісноводні овера, з'єднані в одну систему — Ері, Онтаріо, Гурон, Верхнє й Мічіган, — справді подібні до океану, така неосяжна їхня широчінь; та вони мають і багато інших шляхетних прикмет океану, як-от розмаїття націй та клімату на їхніх берегах. На тих озерах-морях є цілі архіпелаги романтичних островів, як у водах Полінезії; береги їхні, як береги Атлантики, населяють два великі і відмінні один від одного народи, по тих озерах пролягають довгі водні шляхи до численних побережних поселень, заснованих колоністами зі східних штатів; з берегів на їхні води грізно супляться батареї, як-от гармати форту Макіно, що ліпляться, мов дикі кози, на високій скелі. Вони чули грім морських битв; часом по берегах їхніх кочують дикуни, чиї розмальовані червоним обличчя визирають із шкіряних вігвамів; на багато миль тягнуться понад ними правічні незаймані пущі, де височезні сосни стоять тісними рядами, мов імена королів у готичних родоводах; у тих лісах живуть і люті не менш від африканських хижаків, і звірятка, чиє шовковисте хутро вивозять за кордон, де в нього одягають східних імператорів. Їхні води віддзеркалюють і великі кам'яні міста Буффало та Клівленд, і селища вінебагських

індіанців; по них плавають і торговельні вітрильники з повним оснащенням, і бойові кораблі Сполучених Штатів, і пароплави, і каное з березової кори, на них бушують вітри-борей, що ламають щогли незгірше від тих шквалів, котрі здимають солоні води. Вони знають, що таке корабельні катастрофи, бо, хоч і лежать посеред суходолу, на своїх неозорих просторах у темні ночі потопили вже не один корабель під жалібний крик його команди.

Отож, сеньйори, той Стілкілт, хоч і житель суходолу, був сином і годованцем бурхливого моря, і відвагою він не поступався будь-якому морякові. А Редні — хоч він змалечку вилежувався на нентакітському березі, при лоні рідного океану, і хоч уже дорослим він багато разів перетнув нашу похмуру Атлантику й ваш замріяний Тихий океан — був не менш загонистий і сварливий, ніж будь-який моряк, щойно прибулий з дикої пущі, з тих широт, де в моді мисливські ножі з колодочкою з оленячого рога. І все ж цьому нентакітцеві були не чужі деякі добрі риси вдачі, а отой моряк-озерянин хоч і був справжній чортяка, та його теж можна було довго тримати в цілковитому послуху за допомогою непохитної твердості, пом'якшеної тільки найзвичайнішою людською пристойністю, на яку має право і найпослідущий раб. Принаймні до певного часу він поводився так; одначе Редні був приречений, тож йому відібрало розум, а Стілкілт...

а втім, сеньйори, слухайте все по порядку.

Не більш як за день чи два після того, як «Таун-Го» повернув свій ніс до обраної капітаном гавані на островах, течя знов посилилась, але не дуже: це вимагало десь із годину чи трохи більше додаткового помпування. Треба вам знати, що в такому обжитому, цивілізованому океані, як, наприклад, наша Атлантика, декотрі шкіпери взагалі не дуже хвилюються, коли навіть доводиться помпувати протягом усієї дороги через той океан. А втім, коли вахтовий командир у якусь тиху, дрімотну ніч забуде про свій обов'язок щодо цього, то не виключена така ймовірність, що і він, і всі його супутники більш ніколи не зможуть про цей обов'язок згадати, бо спокійненько підуть усі на дно. Та й у диких, пустельних морях далеко на захід від вас, сеньйори, нікого не дивує надмірно, коли на судні всі помпи чвакають злагодженим хором навіть протягом досить тривалого плавання, якщо, звісно, курс його пролягає понад більш-менш приступними узбережжями або якщо є можливість добратися до якогось іншого більш-менш надійного пристановища. І тільки коли течя на судні з'явиться в широтах, дуже далеких від будь-якого суходолу, — тільки тоді капітан починає трохи непокоїтись.

Якраз таке й сталося з «Таун-Го»; отож коли помітили, що течя посилилася ще, дехто з команди

почав виявляти легку заклопотаність, а надто Редні — старший помічник капітана. Він наказав підтягти шкоти, добре напнути верхні вітрила і якомога старанніше наставити їх під вітер. Я гадаю, що той Редні був не більший боягуз і не більше схильний до якихось нервових побоювань за свою персону, ніж будь-яка жива істота на суходолі чи в морі, навіть найбезтурботніша і найбезстрашніша, яку лишень ви можете собі уявити, сеньйори. Тому, коли він почав турбуватися за безпеку «Таун-Го», дехто з матросів висловив думку, ніби вся річ тут тільки в тому, що він має пай у судні. Отож того вечора коло помпи лунало чималенько тонких і в'їдливих дотепів на його адресу, пущених матросами, на ноги яким весь час дзюрчала чиста вода: прозора, наче з гірського джерела, вона з клетком виливалась із помпи на палубу і стікала безперервними цівками крізь шпігати завітрянного борту.

Ви, сеньйори, самі знаєте, як часто в нашому добропристойному світі — чи на морі, чи на суходолі — трапляється, що коли хтось, наділений владою над іншими, помітить серед них такого, котрий надто явно переважає його мужньою вродою, то саме до цього чоловіка він переймається непереможною нехиттю й злістю і нізащо не промине нагоди повалити, зруйнувати вежу гордості свого підлеглого, обернути її в купку грузу. Може, це тільки на мій смак, сеньйори, але я вас запевняю, що

Стілкілт був справжній красень: високий, ставний, з обличчям як у римлянина, з пишною бородою, золотавою, наче парчеві торочки на чапраку, що вкривав баского огиря вашого останнього віце-короля. І розум, і серце, і душа — все в ньому було таке, що він міг би стати Карлом Великим, якби тільки народився від його батька. А Редні, старший помічник, був бридкий, наче мул, і так само витривалий, упертий та злопам'ятливий. Він не любив Стілкілта, і Стілкілт це знав.

Працюючи з іншими матросами біля помпи, озерянин побачив, що до них підходить старший помічник, але вдав, ніби не помітив того, і безстрашно сипав далі своїми веселими кпинами:

«Так, так, хлоп'ята, протікає добряче. Ану підстав-но хто кухлика, та скуштуємо. Йй же богу, хоч у пляшки розливай та закорковуй! А ви знаєте, це, мабуть, пай старого Реда так засолодив водицю. Краще б йому було відпиляти свою частину судна та відвести додому на буксирі. Лихо в тім, хлопці, що наша меч-риба ще тільки розпочала свою роботу. Вона вернулася з цілим гуртом корабельних теслярів: рибою-пилкою, рибою-терпугом тощо, — і тепер уся ця ватага з усієї сили довбе, пиляє, струже наше днище. Мабуть, ремонт нам роблять. Якби старий Ред був тут, я б йому сказав, хай стрибне за борт та розжене їх. Бо вони, щоб він знав, занапащають його добро. Але ж і славний він

чолов'яга, наш Ред. А з себе який гарний! Чуєте, хлопці: кажуть, що решта його капіталу вкладена в дзеркала. Цікаво, чи не подарував би він такому сердезі, як я, зліпок зі свого носа?»

«Сто чортів вам у печінку, чого ця помпа стоїть? — загорлав Редні, вдаючи, ніби не чув матросових теревенів. — Ану беріться до неї, та хутко!»

«Єсть, сер! — жваво відгукнувся Стілкілт. — Нумо, хлопці, взялися!»

Помпа зачвакала, як півсотні пожежних машин, матроси поскидали шапки, і незабаром стало чутно уривчасте хекання, що свідчить про найбільше напруження людських сил.

Урешті наш озерянин, геть засапаний, разом зі своїми товаришами кинув роботу, відійшов від помпи на ніс судна й сів там на брашпиль. Обличчя його було червоне як буряк, очі валилися кров'ю, він утирав з чола рясний піт. Не знаю, сеньйори, який капосний біс опанував Редні, що він зачепив людину в стані такого фізичного знесилення, але так воно сталося. Пихато проходжаючись по палубі, старший помічник наказав Стілкілтові взяти мітлу й замести палубу, а тоді лопатою прибрати кілька смердючих купок, що лишилися після свині, яку випускали побігати по палубі.

Треба вам знати, сеньйори: на судні, що пливе в морі, прибирають — зокрема, замітають палубу —

щовечора, якщо тільки не лютує шторм. Відомо, що це інколи робилося навіть тоді, коли корабель уже потопав. Отака, сеньйори, непохитність морських звичаїв і природжена любов моряків до охайності; декотрі з них не погодилися б навіть потонути в морі, не вмивши спершу обличчя. Та на всіх кораблях, згідно з заведеним порядком, замітання належить до обов'язків юнг, якщо, звісно, вони є на кораблі. Крім того, на «Таун-Го» всіх фізично дужчих матросів поділили на зміни, що мали чергуватися біля помп, і Стілкілт, найсильніший з усіх, був офіційно призначений старшиною своєї зміни, а тому його годилося звільняти від будь-яких повсякденних справ, не пов'язаних безпосередньо з чисто матроськими обов'язками, тим паче, що саме так поводитися з його товаришами. Я згадую всі ці подробиці, сеньйори, щоб ви краще зрозуміли, як стояла справа між оцими двома людьми.

Та й це ще не все; наказ щодо лопати був відвертою умисною образою, аби допекти Стілкілтові,— так, немовби Редні плюнув йому в обличчя. Кожен, хто плавав матросом на китобійному судні, зрозуміє це, і озерянин, почувши помічника наказу, дуже добре усвідомив, про що тут ідеться. Але, ще якусь мить сидючи нерухомо і дивлячись твердим поглядом у сповнені люті очі Редні, він добачив у тих очах цілі стоси барилець із порохом та підведений до них гніт, по якому

повільно, нечутно рухався вогник. І коли він усе це побачив — чи, радше, відчув, — його опанувала ота дивна поступливість, оте небажання розпалювати ще більший запал у вже й так розгніваній людині, ота нехіть, яку відчувають найчастіше — а може, навіть виключно — справді мужні люди, навіть коли їм дуже допече. Отож це почуття, якому важко дати визначення, сеньйори, зринуло і в Стілкілті.

І тому він дуже спокійним голосом, хіба що трохи уривчастим від задишки, яка ще не минулася, відповів, що замітати палубу — не його діло і він цього не робитиме. А потім, навіть словом не згадавши про лопату, показав помічникові на трьох юнг, котрі звичайно були за прибиральників: не приділені до помп, вони майже цілий день нічого не робили. На це Редні відповів лайкою і незаперечним, украй образливим тоном повторив свій наказ, а водночас, ухопивши з барила, що стояло поблизу, бондарську довбешку, підніс її й ступив до озераина, що сидів так само незрушно.

Упрілому, розпаленому й збудженому гарячковою роботою коло помпи Стілкілтові, попри оте перше почуття поблажливості, нелегко було стерпіти таку поведінку командира, та все ж, якось угамувавши обурення, що спалахнуло в ньому, він уперто сидів на своєму місці й мовчав, аж поки оскаженілий Редні труснув довбешкою перед самим носом у нього і несамовито загорлав, щоб він

виконував наказ.

Стілкілт підвівся і, повільно задкуючи кругом брашпиля від помічника капітана, що наступав на нього з погрозливо піднесеною довбешкою, спокійно повторив, що не збирається підкоритись. Але, побачивши, що його лагідний тон не дає ніяких наслідків, він остеріг свого нерозумного, оскаженілого супротивника грізним, промовистим жестом стиснутого кулака. Та все намарне. І так обидва вони повільно обійшли кругом брашпиля, а тоді, вирішивши, що він уже вичерпав міру свого терпіння, Стілкілт наважився не відступати далі, а став на накривці люка й промовив до помічника капітана так:

«Містере Редні, я вас не послухаюсь. Киньте свою довбешку, а ні, то стережіться».

Але помічник капітана, ніби так йому судилося, підступив ще ближче до непорушного озерянина і потрусив важкою довбешкою за якийсь дюйм від його зубів, безперестану виригаючи огидні прокльони. Стілкілт не відсахнувся й на тисячну частку дюйма. Вгородивши в очі Редні гострий кинджал непохитно твердого погляду, він зціпив праву руку в кулак за спиною в себе і, повільно відвівши її назад, сказав своєму супротивникові, що вб'є його, коли тільки довбешка бодай торкнеться йому до щоки. Але того дурня боги вже призначили на забій, сеньйори. Довбешка в ту ж мить

доторкнулася до Стілкілтової щоки, а ще за мить помічникова щелепа була розтрощена, і він повалився на люк. Кров бурхнула з нього, як із кита.

Ще крик його не долетів до юта, а Стілкілт уже торсонув один із бакштагів, що вели на вершечок щогли, де вартували на марсах двоє його товаришів. Обидва вони були канальники.

— Канальники? — вигукнув дон Педро. — Ми бачили в наших гаванях багато китобійних суден, але ніколи не чули про ваших канальників. Хто вони такі?

— Канальники, доне, — це люди, що водять баржі по нашому великому каналу Ері. Ви, певне, про нього чули.

— Ні, сеньйоре, ми в цій нудній, спекотній, ледачій старосвітській країні знаємо дуже мало про вашу завзяту Північ.

— Правда? Ну, то долийте мій келих, доне: ваша чіча справді знаменитий напій. Гаразд, я вам розкажу, хто такі канальники, перше ніж оповідати далі: вам корисно буде це знати, щоб ви краще зрозуміли всю пригоду.

На цілих триста шістдесят миль, сеньйори, через увесь штат Нью-Йорк, через численні багатолюдні міста й квітучі села, через безкраї похмурі, безлюдні болота й через щедрі оброблені лани незвичайної родючості, повз більярдні й шинки, через святая святих дрімучих лісів, по арках

римських акведуків, перекинутих над індіанськими річками, на осонні й у затінку, повз щасливі й повз розбиті серця, через усе розмаїття краєвидів над річкою Могоком, а головне — повз довгий ряд сніжно-білих церков, чії шпилі стоять там, наче придорожні стовпи, тече один безперервний потік життя, по-венеціанському розбещеного й не підвладного ніяким законам. Там лежить справжня країна ашанті,⁸⁰ сеньйори, там виють погани, там ви щодня стрінете їх по сусідству, навіть у приємному затінку та затишку церков. Бо силою якоїсь химерної фатальності, так само як ваші столичні розбійники найчастіше таборяться поблизу храмів правосуддя, отак і грішників, сеньйори, найбільше буває в найсвятіших місцях.

— То не чернець іде повз нас? — спитав дон Педро з удаваним занепокоєнням, поглянувши вниз, на людний майдан.

— На щастя для нашого північного гостя, інквізиція королеви Ізабелли в Лімі вже занепадає, — засміявся дон Себастьян. — Розповідайте далі, сеньйоре.

— Хвилиночку! Пробачте! — вигукнув ще

⁸⁰ Ашанті — войовничий африканський народ, що на території сучасної Гани у XVIII ст. утворив свою незалежну державу.

хтось із товариства. — Від імені всіх нас, жителів Ліми, я хочу сказати вам, сер моряк, що ми добре відчували вашу делікатність, коли ви навели як приклад розбещеності далеку Венецію, а не оцю нашу Ліму. О, не треба вклонятись і вдавати здивованого: ви, я певен, знаєте, що по всьому узбережжю ходить цриказка: «Розбещений, як Ліма». Та й далші ваші слова підтверджуються у нас: по церквах тут куди більше люду, ніж по більярдних, та однаково... «Розбещений, як Ліма». Така достоту й Венеція, я там бував. Священне місто святого євангеліста Марка! Очисть його, святий Домініку!.. Подайте-но ваш келих. Дякую, ось я налив вам, а тепер розповідайте далі.

Якщо художньо змалювати каналника і його ремесло, сеньйори, вийде яскрава драматична постать: такі численні й мальовничі ознаки його розбещеності. Наче Марк Антоній на уквітчаному Нілі в його зелених берегах, день за днем неробою пливе він по каналу, відверто милуючись зі своєю червонощокою Клеопатрою, що вигріває на сонячній палубі засмаглі, мов спілий абрикос, стегна. Проте на березі де й дівається його розніженість! Розбійницька одіж, що нею так пишається й хизується каналник, капелюх з барвистою стрічкою яскраво свідчать про його буйну вдачу. Він — пострах усміхненої цноти в селищах, повз які пропливає його баржа, та й у

містах люди розступаються перед його засмаглим лицем і рішучою ходою. Один із тих канальників колись дуже прислужився мені, коли я сам волочився по тому каналу, тож я не хотів би припуститись невдячності, але мушу сказати відверто: часто одною з головних рис цього розбишаки є те, що він, залюбки порятувавши в скруті якогось зовсім не знайомого йому бідака, так само залюбки пограбує багатія. А втім, за цю ваду йому проститься багато гріхів. Коротше кажучи, сеньйори, найкращим свідченням того, які буйні звичаї панують на каналі Ері, є те, що в нашому буйному китоловстві можна спіткати багато людей, які пройшли повний курс науки на тому каналі, і що навряд чи знайдете ви ще одну людську породу, до якої капітани китобійних суден ставились би так недовірливо, як вони ставляться до канальників та ще, може, до сіднейців.⁸¹

І незвичайності цього явища нітрохи не зменшує те, що для багатьох тисяч нашої сільських юнаків та молодиків, які народилися понад каналом, випробувальний термін на Великому Каналі є єдиним перехідним ступенем від спокійних жнив на християнському лану до зухвалої оранки на водах

⁸¹ Мелвілл має на увазі те, що Австралія довго була місцем заслання злочинців.

найдикіших варварських морів.

— Розумію! Розумію! — в запалі вигукнув дон Педро, проливши чічу на своє сріблясте жабо. — Навіщо подорожувати: адже весь світ — це одна суцільна Ліма! А я думав, що на вашій поміркованій Півночі і люди так само холодні й доброчесні, як гори! Та розповідайте далі.

Я зупинився на тому, сеньйори, що озерянин поторгав бакштаг. Тільки-но він устиг це зробити, як його вже схопили троє молодших помічників капітана та четверо гарпунників і повалили гуртом на палубу. Але, ковзнувши по снастях униз, наче дві лиховісні комети, обидва канальники втрутились у сутичку й почали виривати свого товариша та відтягувати його до бака судна. На підмогу їм кинувся й ще дехто з матросів, і закипіла справжня буча. Тим часом відважний капітан, не мішаючись до неї, тупцяв кругом на безпечній відстані з китобійним списом у руках і закликав своїх помічників скрутити в'язи цьому паскудному бандюзі та приволокти ного на ют. Час від часу він підбігав упритул до шаленого клубка тіл і штрикав у той клубок списом, намагаючись попасти в предмет своєї ненависті. Та помічники й гарпунники не зуміли впоратися зі Стілкілтом і його відчайдушними товаришами: ті спромоглися втекти на бак, а там, поставивши в ряд із кабестаном троє-

четверо великих барил, ці морські парижани ⁸² сховалися за тією барикадою.

«Виходьте, пірати! загорлав капітан, уже наставляючи на них два пістолі, які щойно приніс його стюард. — Виходьте, горлорізи!»

Стілкілт скочив на верх своєї барикади і, не звертаючи ніякої уваги на грізні пістолі, почав ходити по ній туди й сюди і недвозначно тлумачити капітанові, що його, Стілкілтова, смерть стане сигналом до кривавого бунту всіх матросів. Боячися в глибині душі, що ця осторога може виявитись аж надто слушною, капітан трохи завагався, та все ж наказав бунтівникам негайно вертатися до своїх обов'язків.

«А ви обіцяєте, що не зачепите нас, коли ми послухаємося?» — спитав їхній ватажок.

«Нічого я не обіцяю! Вертайтесь до роботи, чуєте? Чи ви хочете потопити судно, байдикуючи отак? Ідіть до помпи!» — І капітан знову підняв пістоля.

«Потопити судно? — вигукнув Стілкілт. — Та хай собі потопає! Ніхто з нас і не поворухнеться, поки ви не пообіцяєте, що й пальцем нас не зачепите. Як ви скажете, хлопці?» — і він обернувся до своїх товаришів. Ті втдповіли завзятим схвальним криком.

⁸² Мелвілл натякає на свіжі тоді події 1848 року в Парижі.

А Стілкілт і далі пильнував своєї барикади, не спускаючи очей з капітана і збуджено вигукуючи такі фрази: «Ми тут не винні! Ми цього не хотіли! Я йому сказав, щоб він кинув оту довбешку! То не моє діло, то робота юнг! Він і сам це добре знає! Я його остеріг, щоб не сікався дурно! Я ось, мабуть, пальця собі зламав об його прокляту щелепу! Хлопці, адже в нас у кубрику є сікачі для сала, га? А ганджпуги — чим не зброя? Га, братва? Капітане, богом вас заклинаю — подумайте про себе. Скажіть своє слово, не клейте дурня, забудьте все. Ми готові вернутись до роботи, тільки поведіться з нами полюдському, і ми будемо як шовкові, але шмагати себе не дамо».

«До роботи! Нічого я не обіцяю! До роботи, кажу вам!»

«Та послухайте ж! — розпачливо вигукнув Стілкілт, простягаючи до нього руку. — Нас тут є кілька душ таких, що наймалися тільки на один рейс, і я один з них. Вам, сер, добре відомо, що ми можемо зажадати звільнення, як тільки судно кине якір. Ми не хочемо колотнечі, нам вона ні до чого. Ми хочемо, щоб усе скінчилось по-мирному, ми готові працювати, тільки не згодні, щоб нас шмагали».

«До роботи!» — загорлав капітан.

Стілкілт озирнувся кругом себе, а тоді промовив:

«Ну, то ось що я вам скажу, капітане: — ми не

знімемо на вас руки, поки ви самі не нападете на нас, бо кому це охота теліпатись на шибениці через таке нікчемне падло. Але, поки ви не пообіцяєте, що нас не шмагатимуть, ми ніякої роботи не робитимемо. І пальцем не поворухнемо».

«Ну, то спускайтесь у кубрик, і я вас там держатиму, поки вам не набридне. Йдіть униз».

«Підемо?» — гукнув ватажок до своїх товаришів. Більшість їх не погоджувались, але врешті, послухавшись озерянина, вони з сердитим бурчанням спустились поперед нього у свій темний барліг, наче ведмеді в якусь печеру.

Тільки-но непокрита Стілкілтова голова в люку зрівнялася з палубою, капітан і його поплічники перестрибнули через барикаду, швидко засунули віко на люку, налягли на нього руками й загукали до стюарда, щоб приніс важкий мідний замок, яким замикали вхід до кормових кают.

Потім, трошечки відсунувши люк, капітан шепнув щось у щілину, засунув люк і повернув ключ у замок. В кубрику опинилося десятеро, на палубі лишилося двадцяттеро чи більше тих, котрі досі не встрявали в сутичку.

Вночі капітан з помічниками пильно вартували на носі й на кормі, особливо над люком до кубрика та над переднім трюмним люком, — боялися, що бунтівники можуть проломити вниз переділку й вибратись тим люком па палубу. Та години темряви

проминули мирно; ті матроси, котрі лишилися покірні капітанові, тяжко працювали біля помп — їхнє клацання та чвакання, то затихаючи, то знов починаючись, зловісно лунало по всьому судну серед похмурої ночі.

На світанку капітан пішов на бак і, постукавши в накривку люка, сказав в'язням, щоб ставали до роботи. Вони закричали, що не стануть. Тоді їм спустили води й кинули трохи сухарів, а капітан знову замкнув люк, поклав ключ у кишеню й вернувся на ют. Три дні підряд це повторювалося по двічі на день; та четвертого ранку, коли прочинили люк, із кубрика почувся безладний гамір боротьби й бійки, і враз четверо бунтівників вискочили з кубрика, гукаючи, що вони згодні працювати. Задушливе повітря, голодна пайка, а може, й страх перед неминучою майбутньою карою примусили їх здатись на капітанову ласку. Тоді капітан, осмілівши, почав знову закликати до того й решту бунтівників, та Стілкїлт грізно закричав йому знизу, щоб він облишив свої теревені й забирався туди, звідки прийшов. П'ятого ранку ще троє бунтівників вирвались на повітря, хоч інші відчайдушно намагалися не пустити їх. У кубрику зосталося тільки троє.

«Ну що, може й ви станете до роботи?» — з жорстоким глумом у голосі спитав капітан.

«Замикайте там!» — крикнув у відповідь

Стілкілт.

«Замкну, аякже!» — відказав капітан, і ключ заскреготів у замку.

Ото саме тоді, сеньйори, розлючений дезертирством сімох колишніх спільників, роздратований глузливим голосом капітана, ошалілий від тривалого ув'язнення в місці, темному, як саме нутро відчаю, Стілкілт запропонував обом канальникам, що досі наче були одностайні з ним, вирватися зі своєї в'язниці наступного разу, коли прийдуть закликати їх вернутися до роботи, і з гострими сікачами в руках (довгими, важкими, вигнутими у формі півмісяця знаряддями, що мають ручки на обох кінцях) пробігти на відчай душі, сіючи смерть, від бушприта до гакаборту, а коли пощастить, захопити судно. Він запевнив, що сам зробить так, байдуже, пристануть вони до нього чи ні. Це, мовляв, остання ніч, яку він збирається пробути в цій норі. Та інші двоє зовсім і не заперечували проти такої думки; вони заприсяглися, що готові на цей чи й на будь-який інший відчайдушний вчинок, одне слово, на що завгодно, аби тільки не здаватися. І навіть більше: кожен з них наполягав на тому, що саме він перший вискочить у люк, коли настане час. Та проти цього палко заперечив їхній ватажок: цю першість він залишає для себе. Тим більше, що обидва його товариші не хотіли поступитись один одному, а обидва разом

вискочити не могли, бо на трапі міг поміститись тільки один чоловік. І ось тут, сеньйори, мають вийти на світло підлі хитрощі цих негідників.

Коли вони почули про божевільний намір свого ватажка, в кожного з них зосібна сяйнула, очевидно, та сама зрадницька думка: коли він вискочить перший, то це означатиме, що він здався хоч і останнім з вісьмох, зате першим з трьох, і це дасть йому хоч невеликі шанси на прощення. Та коли Стілкїлт висловив свою рішучу постанову бути їхнім проводирем до останку, тоді обидва якимсь чином, завдяки тонкій хімії підлоти, об'єднали до купи свої доти таємні зрадницькі думки і, коли їхній ватажок заснув, уже відверто в трьох реченнях поділилися цими думками, зв'язали сонного мотузком, заткнули йому рот, а тоді серед ночі почали гукати капітана.

Той подумав, що там когось замордували, і йому вже вчувся в темряві запах крові. З усіма своїми помічниками та гарпунниками, що похапали зброю, він кинувся на бак судна. За кілька хвилин люк відсунули, і зрадливі спільники випхали свого ватажка нагору. Він мав зв'язані руки й ноги, але ще відчайдушно борсався. А зрадники почали кричати про свою заслугу: вони, мовляв, знешкодили того, хто вже намірився на душогубство. Та їх усіх похапали за в'язи й поволокли по палубі, мов зарізану худобу. А тоді прив'язали всіх трьох поряд

до снастей бізань-щогли, наче три м'ясні туші, і залишили так висіти там до ранку.

«Кат би вас узяв! — гримів капітан, ходячи перед ними туди й сюди. — Вашим стервом і круки погребують!»

О схід сонця він скликав усю команду і, відокремивши тих, котрі брали участь у бунті, від непричетних до нього, сказав першим, що йому дуже кортіло відшмагати їх усіх підряд і він уже був думає, що так і зробить, та й слід було б, бо цього вимагає справедливість. Але поки що, врахувавши, що вони вчасно здалися, він задовольниться тільки словесною доганою. І справді, він уділив їм ту догану в досить крутих висловах.

«А вас, падлюки мерзенні, — обернувшись до трьох розіп'ятих на снастях, сказав він, — вас я посічу дрібненько й укину в салотопний казан». І, вхопивши шматок линви, почав з усієї сили шмагати по спині двох зрадників, поки в них не стало голосу кричати: вони безживно позвішували голови набік, як ото малюють двох розіп'ятих поруч Христа розбійників.

«Я руку на вас надвередив! — закричав капітан нарешті. — Але й на тебе ще вистачить линви, півнику забіякуватий, що не хотів піддатись. Вийміть йому оту затичку з рота, послухаймо, що він скаже на свій захист».

Якусь хвилину в знеможеного бунтівника

тремтіла здерев'яніла щелепа, та врешті він, насилу повернувши до капітана голову, промовив чи, скорше, просичав:

«А ось що я скажу, і затямте добре: як ви мене хоч раз ударите, я вас замордую».

«Оце таке ти кажеш? Ну що ж, зараз побачиш, як я тебе злякався», — і капітан підніс руку із шматком линви.

«Краще не чінайте», — просичав озерянин.

«Так я ж мушу», — і капітан знову замахнувся.

Та Стілкілт знову просичав щось таке, чого не розчув ніхто, крім капітана; а той, на превеликий подив усіх матросів, сахнувся назад, двічі-тричі швидко пройшовся по палубі, тоді раптом кинув линву й сказав:

«Ні, не можу... Відпустіть його. Відв'яжіть його, чуєте?»

Молодші помічники вже хотіли були виконати наказ, та їх зупинив бідний чоловік із забинтованим обличчям та головою — Редні, старший помічник. Відтоді, як Стілкілт ударив його, він не вставав з койки, але того ранку, зачувши гармидер на палубі, сяк-так вибрався з каюти й до цієї хвилини споглядав усю сцену. Щелепа його була так ушкоджена, що він насилу міг говорити, але, мурмочучи, що він, мовляв, хоче й зможе зробити те, на що не наважився капітан, підхопив шматок линви і ступив до свого прив'язаного ворога.

«Боягуз!» — просичав озерянин.

«Хай боягуз, але ти своє дістанеш».

Старший помічник уже був замахнувся, коли Стілкілт знову просичав щось, і рука з ливною зупинилася в повітрі. Та Редні вагався недовго і таки зробив, як нахвалявся, хоч яка там була Стілкілтова погроза. Тоді всіх трьох відв'язали, матроси вернулися до своєї роботи і похмуро заходились біля помп, що знов зачвакали й забряжчали залізом.

Того ж таки дня, як тільки смеркло і одна вахта спустилася до кубрика на спочинок, звідти почувся гвалт, потім з люка вискочили обидва зрадники, тремтячи перебігли на ют і почали добиватися до каюти, кажучи, що вони бояться ночувати в кубрику. Ні умовляннями, ні штурханами, ні копняками не можна було прогнати їх; вони вблагали, щоб їх задля безпеки помістили аж в ахтерпіку, якнайдалі від кубрика. Та решта екіпажу більш ніяких ознак бунту не виявляла. Навпаки, здавалося, що матроси — головним чином, переконані Стілкілтом — вирішили зберігати цілковитий спокій, до кінця підкорятися всім наказам, а коли судно добереться до гавані, тоді всім гуртом покинути його. Та щоб плавання скінчилося якомога швидше, вони домовились іще про одне: не доповідати про китів, навіть коли побачать їх. Бо, незважаючи на течу й на всі інші небезпеки, на щоглах «Таун-Го» й тепер чатували марсові, а капітан був так само готовий

спустити човен, як і того дня, коли судно ще тільки добралося до промислових теренів, та й Редні, старший помічник, теж готовий був поміняти койку на вельбот і з забинтованим ротом уражати китів на смерть.

Та хоч озерянин переконав моряків поводитися сумирно, сам він до кінця не облишив таємних думок про те, щоб поквитатися з чоловіком, який допик йому до живих печінок. Стілкілт належав до вахти, котрою командував старший помічник; а той навіженець, здавалося, сам рвався назустріч своїй згубі і після сцени коло бізань-щогли, хоч капітан настійливо відраджував його, наполіг на тому, щоб тієї ночі самому командувати своєю вахтою. От на цій обставині, та й ще на деяких Стілкілт послідовно вибудував план своєї помсти.

У Редні була одна зовсім не моряцька звичка: під час нічних вахт він любив сидіти на фальшборті юта, спираючись рукою на планшир човна, підвішеного там на шлюпбалках, трохи вище від борту корабля. Всі знали, що він, сидячи в такій позі, часом куняє. А між човном і бортом корабля зяяла досить широка щілина, і внизу було море. Стілкілт вирахував, що наступна його черга стояти за стерном припаде з другої години на третю ніч після тієї, коли його зраджено. А тим часом, коли траплялась вільна хвилина, він сидів у кубрику й дуже старанно виплітав щось із тонкої шворки.

«Що це ти робиш?» — спитав його один з матросів.

«А як ти гадаєш? На що воно схоже?»

«Та наче на шлейки до торби, тільки якісь чудні».

«Правда, трохи чуднуваті,— погодився озерянин, тримаючи свій виріб перед собою в простягненій руці.— Але, по-моєму, годяться. Слухай, друже, мені шворки не вистачило. Може, в тебе є?»

Та шворки не знайшлося в усьому кубрику.

«Доведеться попросити в старого Реда», — і Стілкілт підвівся, щоб піти на корму.

«Невже ти підеш канючити в нього?» — здивувався ще один матрос.

«А чом би ні? Ти думаєш, він не зробить мені такої невеличкої послуги? Це ж, кінець кінцем, для нього все робиться», — відказав Стілкілт. Тоді пішов до помічника капітана і, спокійно дивлячись на нього, попросив трохи тонкої шворки — полагодити койку. Редні дав йому моточок, але ні тої шворки, ні виплетеної шлейки ніхто більше не бачив. Правда, наступної ночі, коли озерянин згортав свій бушлат, щоб підкласти під голову замість подушки, з кишені бушлата мало не випала чавунна куля, гарненько обплетена сіточкою з шворки. За двадцять чотири години, серед тихої ночі, мало початися Стілкілтове чергування за

стерном неподалік від людини, здатної дрімати над розверстою могилою, завжди готовою прийняти кожного моряка. Отоді й мала настати рокована хвилина. В Стілкілтовій уяві старший помічник уже лежав простягненим і задубілим трупом з розміщеною головою.

Але той дурень, сеньйори, сам урятував свого майбутнього убивцю від цього кривавого злочину. І все ж Стілкілт потішився жахливою помстою, хоча месником був і не він. Шляхом якоїсь таємничої фатальності небо неначе само втрутилось і перебрало з його рук у власні те згубне для душі діло, на яке він наважився.

На світанку другого дня, ще перед сходом сонця, коли матроси драїли палубу, один з них, недотепний тенеріфець, набираючи води біля гротвант, зненацька зарепетував: «Он пливе! Он, он суне! Боже, ну й китяра!»

То був Мобі Дік!

— Мобі Дік! — вигукнув дон Себастьян. — Святий Домініку! Сер моряк, невже у вас хрестять китів? Кого ви називаєте Мобі Діком?

— Одне славнозвісне, сніжно-біле, кровожерне й безсмертне страховище, доне Себастьяне. Але це надто довго пояснювати.

— Що, що? — загукали всі молоді іспанці, посхоплювавшись на ноги.

— Ні, сеньйори, ні, ні. Зараз я не можу про

нього розповідати. Дайте мені трохи передихнути.

— Чічі! Чічі! — заволав дон Педро. — Наш доблесний приятель чогось поблід. Налийте йому чічі, в нього келих порожній.

— Не треба, сеньйори. Ще хвилинка — і я розповідатиму далі. Отже, сеньйори, так несподівано побачивши сніжно-білого кита за півсотні ярдів від корабля, тенеріфець був такий вражений, що в нього вилетіла з голови ота умова між матросами, і він мимовільно закричав про кита, хоча троє марсових, помітивши страховище вже давненько, похмуро мовчали. Та коли пролунав той крик, усі на судні наче ошаліли. «Білий Кит! Білий Кит!» — волали й капітан, і помічники, й гарпунники: їм усім не терпілось уполювати такого знаменитого, дорогоцінного кйта, і їх не відстрашила навіть його грізна слава. Тим часом затята команда скоса, підячи прокльони, позирала на жахливу красу молочно-білої громадини, що, осяяна поземними променями сонця, колихалась і вилискувала на вранішній синяві моря, наче живий опал. Сеньйори, весь перебіг тих подій був позначений якоюсь дивною фатальністю, ніби він був накреслений ще до того, як постав на карті сам світ. Бунтівник був баковим гребцем на вельботі старшого помічника, отже, під час нападу на кита він сидів найближче до Редні, що стояв на носі човна зі списом у руках, і на його команду вибирав або

попускав гарпунну линву. Навіть більше: коли тепер усі чотири вельботи спустили на воду і вельбот старшого помічника помчав попереду всіх, ніхто з матросів, налягаючи на весла, не горлав так завзято, як Стілкілт. Після шпаркої гонитви гарпунник улучив у кита, і Редні із списом у руках перебіг на ніс вельбота. Видно, він завжди був скажений на полюванні. Крізь бинти він закричав, щоб його висадили прямо на хребет китові. І його баковий з превеликою охотою, вибираючи линву, підтягував вельбота ближче й ближче крізь білу сліпучу піну, колір якої зливався з білим кольором кита. Коли це враз човен ударився наче об підводний поріг, перехилився, і помічник капітана вилетів з нього. В ту ж мить, коли він упав на слизьку спину кита, човен вирівнявся, і його відкинуло хвилею, а Редні скотивсь у воду по другий бік кита. Він поплив геть, і якусь хвилю крізь бризки та піну було невиразно видно, як він одчайдушно намагається втекти від Мобі Дікового ока. Та кит раптом крутнувся, збивши цілий вир, ухопив плавця своєю страшною пащею, підскочив з ним угору, а тоді сторчголов пірнув у воду й пішов углиб.

Тим часом після першого поштовху в дно човна Стілкілт попустив гарпунну линву, щоб вельбот міг кормою вперед впливти з виру. Спокійно дивлячись на те, що діялось, він думав своє. Та раптом човен із страшною силою шарпнуло

вниз, і Стілкілт миттю перетнув линву ножем. Кит був вільний. Незабаром Мобі Дік виринув віддалеки; з його щелеп звисали клапті червоної вовняної сорочки Редні: вони зачепились за ті зуби, що знищили його. Всі чотири човни знов кинулись у погоню, але кит відірвався від них і незабаром зник зовсім.

«Таун-Го» вчасно дістався до гавані — дикого, відлюдного місця, де не було ні душі з цивілізованих людей. Там усі матроси, крім п'ятьох чи шістьох, на Стілкілтову підмову дуже хитро покинули корабель і зникли серед пальм. Як виявилось потім, вони незабаром захопили велику подвійну бойову пірогу тубільців і вирушили в ній до якоїсь іншої гавані.

Тепер на судні лишилася жменька людей; їм самим не під силу було покласти судно на борт і усунути течу, тому капітан звернувся до остров'ян і попросив допомоги в них. Але нечисленну команду з білих людей до краю виморила необхідність день і ніч пильнувати своїх небезпечних помічників та тяжка робота, яку їм довелось виконати, і, коли корабель уже був готовий відплисти, капітан не наважився вивести в море таке важке судно з таким нечисленным і знесиленим екіпажем. Порадившись в помічниками, він поставив «Таун-Го» на якір якнайдалі від берега, набив і викотив на ніс обидві свої гармати, на кормі розіклав мушкети, попередив остров'ян, щоб не наближались до судна, коли їм

життя дороге, взяв з собою ще одного зі своїх людей і, піднявши вітрило на найкращому своєму вельботі, попрямував за вітром на Таїті, за п'ятсот миль, щоб там набрати підкріплення для своєї команди.

На четвертий день тієї плавної вони помітили велику пірогу, яка, очевидно, прибилася до низенького коралового острівця. Капітан спрямував човна геть від того острівця, але дикунське судно рушило за ними, і незабаром капітан почув Стілкілтів голос, який наказав їм зупинитись, а ні, то він їх потопить. Капітан вийняв пістоля. Стілкілт, ставши ногами на носи двох скріплених бортами пірог, засміявся йому в вічі: мовляв, хай тільки курком клацне, то зразу піде рибам на поживу.

«Чого ви від мене хочете?» — гукнув капітан.

«Куди ви пливете? І чого? — спитав Стілкілт. — Тільки кажіть правду».

«Пливу на Таїті поповнити команду».

«Гаразд. Дозвольте мені на хвилинку пересісти до вас. Не бійтесь, я по-доброму».

Стілкілт стрибнув у воду, підплив до вельбота і, залізши в нього через борт, став лицем в лице з капітаном.

«Складіть руки навхрест. Зведіть очі до неба. Повторюйте за мною: «Як тільки Стілкілт залишить мене, присягаюся, що пристану до отого острова, витягну човен на берег і зоставатимусь тут шість днів. Коли я не зроблю так, хай мене грім поб'є!» От

славний учень, — засміявся Стілкїлт, — Adios, senor!»⁸³ — і, стрибнувши в воду, поплив назад до своїх товаришів.

Простеживши, щоб вельбот витягли на берег, аж на коріння кокосових пальм, Стілкїлт рушив далі й у свій час дістався до Таїті, куди прямував і він. Там йому поталанило; двоє суден саме готувалися відпливти до Франції, і їм, наче навмисне, бракувало якраз стількох матросів, скількох він привів із собою. Усі вони найнялися на ті судна й таким чином, остаточно втекли від свого капітана — на той випадок, якби він усе ж таки вирішив віддати їх у руки правосуддя.

Днів через десять після того, як відпливли французькі судна, прибув вельбот, і капітанові довелось набрати матросів з більш-менш цивілізованих таїтян, хоч трохи знайомих з морем. Найнявши невелику місцеву шхуну, він вернувся з ними на свій корабель; там усе було гаразд, і «Таун-Го» знову рушив полювати на китів.

Де подівся Стілкїлт, сеньйори, ніхто не знає; але на острові Нентакіті вдова Редні ще й досі кляне море, що не вертає небіжчиків; ще й досі вона бачить у снах жахливого білого кита, що вбив її чоловіка».

— Ви скінчили? — спокійно запитав дон

⁸³ Прощайте, сеньйоре! (*исп.*)

Себастьян.

— Скінчив, доне.

— Тоді я благаю вас: скажіть мені по щирості, чи ви самі цілком певні, що ця ваша історія хоч у головних рисах правдива? Бо вона таки неймовірно дивна! Даруйте мені, що я так наполягаю.

— Вибачте й нам усім, сер моряк, бо й ми думаємо так само, як дон Себастьян! — не приховуючи щирого зацікавлення, загукало товариство.

— Сеньйори, у вашій «Золотій таверні» знайдеться Євангеліє?

— Ні,— відповів дон Себастьян. — Але я знаю тут неподалік одного достойного священика, і він умить добуде для мене цю книжку. Я зараз піду по неї, тільки чи добре ви зважили все? З цього може вийти серйозний клопіт.

— Будьте ласкаві, приведіть того священика, доне.

— Хоч тепер у Лімі вже не буває аутодафе, — озвався один із товариства до іншого, — та я боюся, щоб наш сер моряк не попав на зуби архієпископству. Відійдімо трохи в затінок, бо тут такий ясний місяць. Нащо воно нам?

— Вибачте, що я біжу за вами, доне Себастьяне, але дозвольте вас попросити, щоб ви постаралися добути найбільше Євангеліє, яке зможете.

— Оце той священик, він приніс Євангеліє,— сказав дон Себастьян, вернувшись з високим поважним чоловіком.

— Дозвольте, я скину капелюха. А тепер, велебний отче, підійдіть ближче до світла й держіть цю священну книгу так, щоб я міг покласти на неї руку.

Бог мені свідок, і я присягаюся своєю честю: та історія, що я вам розповів, сеньйори, у своїй основі й у головних рисах правдива. Я знаю, що вона правдива; вона сталась на нашій земній кулі; я сам був на тому судні, я знав його команду, я бачив Стілкілта й розмовляв з ним після смерті Редні.

55

ПРО НЕДОЛАДНІ ЗОБРАЖЕННЯ КИТІВ

Трохи далі я найретельніше, як лишень можна зробити без полотна, змалюю вам справжній вигляд кита, як він являється очам китобоїв, коли вже його величезна туша пришвартована до борту судна, так що по ній навіть ногами можна ступати. А тому спершу було б варто присвятити трохи уваги отим химерним фантастичним портретам його, що й донині зухвало піддають випробуванню довірливість жителів суходолу. І час уже розвіяти цю оману, показати світові, що всі такі зображення не правдиві.

Можливо, первісні джерела всіх цих мистецьких неправд слід шукати ще в найстародавніших індійських, єгипетських та грецьких скульптурах. Бо ще з тих часів великої вигадливості й малої сумлінності, коли на мармурових плитах храмів, на п'єдесталах статуй, на щитах, медальйонах, чашах, монетах дельфіна зображують укритим лускатою кольчугою, як Саладіна, із шоломом на голові, як у святого Георгія; ще відтоді щось із такої вільної фантазії домінує не тільки в найпопулярніших образах кита, а й у багатьох його наукових зображеннях.

Очевидно, найдавніші з наявних нині зображень, які претендують на роль портретів кита, можна знайти в знаменитій печерній пагоді острова Елефанти в Індії. Браміни твердять, що в майже незліченних скульптурних образах того прадавнього храму відбиті всі ремесла й професії, всі мислимі види людської діяльності — відбиті ще за багато сторіч до того, як вони справді з'явилися на світі. Тож і не дивно, що наша благородна професія — китоловство — теж певним чином пророчо показана там. Того індійського кита, про якого йдеться, можна знайти на окремій частині стіни, де зображено втілення Вішну в подібі Левіафана, зване вченими Матсья-Аватар. Та хоч цей рельєф зображує напівкита-напівлюдну і від кита там є тільки хвіст, але й ця його невелика частина відтворена зовсім

хибно. Вона більше схожа на конічно загострений хвіст анаконди, ніж на широкі лопаті величного хвостового плавця справдешніх китів.

А підіть до старої Національної галереї та подивіться, як змалював цю рибу великий художник християнського світу. Він досяг не більшого успіху, ніж допотопні індуси. Я маю на увазі картину Гвідо Рені, де зображено Персея, що рятує Андромеду від морського страховища, чи то кита. З чого лишень той Гвідо змалював таке недоладне створіння? Та й Хогарт, відтворюючи ту саму сцену в своєму «Сходженні Персея», ні на крихту не перевершив його. Величезна туша тієї Хогартової потвори зміїться на поверхні моря, не поринаючи в воду ні на дюйм. На спині в неї щось схоже на паланкін — такий, як носять слони в Індії, — а роззявлена іклата паща, в яку ринуть морські буруни, нагадує Брамму зрадників у Тауері, що веде до замку водним шляхом із Темзи. Далі, є ще кити в ілюстрованому «Вступі до природничої історії» старого шотландця Сіболда і Йонин кит, як його зображують гравюри в старовинних Бібліях та молитовниках. Що можна сказати про них? Ну, а отой палітурницький кит, що обвивається, наче виноградна лоза, навколо штока поставленого стійма якоря, — його ми можемо бачити витисненого золотом на палітурках і спинках багатьох книжок, старих і нових? Це створіння, дуже мальовниче, але чисто казкове, запозичене, я гадаю,

з подібних зображень на античних вазах. Хоча його звичайно іменують дельфіном, але я називаю цю палітурницьку рибу спробою зображення кита, бо саме такий був намір первісного автора цього малюнка. Вперше його вжив один давній італійський видавець ще в XV сторіччі, в добу Відродження наук,⁸⁴ а в ті часи, та навіть ще й порівняно недавно, дельфінів вважали різновидами левіафанів.

На віньєтках та інших прикрасах декотрих старовинних книжок ви можете інколи натрапити на вкрай химерні малюнки китів; там із їхнього невичерпного мозку б'ють усілякі види фонтанів, гейзерів, холодних та гарячих джерел, як-от у Саратозі чи Баден-Бадені. На титульній сторінці першого видання «Поступу науки»⁸⁵ ви знайдете кількох цікавих китів.

Та облишмо вже ці аматорські спроби, погляньмо на ті малюнки левіафанів, які вважаються тверезими, справді науковими відтвореннями кита, виконаними нібито зі знаннями справи. В давній Гаррісовій збірці творів про подорожі є кілька

⁸⁴ Ідеться про італійського книговидавця XV ст. Альда Мануція.

⁸⁵ «Поступ науки» — твір видатного англійського філософа-гуманіста XVII ст. Френсіса Бекона.

гравюр із зображеннями китів, узятих з однієї голландської книжки 1671 року, що називалася «Китоловна подорож до Шпіцбергену на судні «Йона-в-череві-китовому» шкіпера Петера Петерсона з Фрісландії». На одній з тих гравюр кити, немов великі плоти з колод, плавають у воді між айсбергами, а білі ведмеді бігають у них по спинах. На іншій гравюрі жахливий ляпсус: кита намальовано з вертикальним хвостовим плавцем.

Є ще солідний том ін-кварто, написаний таким собі капітаном Коунітом, командиром корабля британського військового флоту, під назвою «Подорож за мис Горн у Південні моря задля розширення промислу кашалотів». У цій книжці є малюнок, який має бути «зображенням фізетера, чи то спермацетового кита, змальованим у масштабі з кита, вбитого біля узбережжя Мексіки в серпні 1793 року й піднятого на палубу». Я певен, що капітан зробив той малюнок на посміх своїм матросам. Досить назвати одну деталь: око в того кита, коли виміряти його за доданим до малюнка масштабом, з п'ятифутове еркерне вікно завбільшки, якщо це був дорослий кашалот. Ох, бравий мій капітане, чом ви не намалювали ще й Йону, що визирає з того вікна!

Та навіть найсумлінніші компіляції з природничої історії, призначені для юнацтва, не вільні від таких самих жахливих похибок. Візьміть хоч би оту популярну книжку Голдсмита «Жива

природа». В скороченому лондонському виданні 1807 року є малюнки, що нібито відтворюють «кита» і «нарвала». Я не хотів би здатися грубіяном, але мушу сказати, що той брилезний кит більше схожий на льошу з відрізаними ногами; що ж до нарвала, то досить і одного погляду, щоб людина сторопіла з подиву: невже в нашому дев'ятнадцятому сторіччі ще можливо підсовувати розумним школярам як щось справжнє отакого гіпогрифа?

Знов же, 1825 року граф Бернар Жермен де Ласепед, видатний природознавець, опублікував книжку про наукову систематику китоподібних, де є кілька зображень різних видів левіафанів. Усі вони не тільки неправильні, але про малюнок *Mysticetus'a*, або ж гренландського (чи то справжнього) кита — сам Скорсбі, людина з величезним досвідом у полюванні на цей вид, сказав, що він не має нічого спільного з натурою.

Та увінчати всю цю низку хиб припало високовченому Фредерікові Кюв'є, братові знаменитого барона. В 1836 році він опублікував «Природничу історію китів», у якій подає те, що він називає «зображенням кашалота». Коли ви захочете показати цей малюнок будь-кому з нентакітців, подбайте спершу про зручний спосіб негайної втечі з острова. Коротше кажучи, кашалот Фредеріка Кюв'є — то не кашалот, а гарбуз. Звичайно, шановному науковцеві ніколи не доводилося брати

участь у плаванні китобійного судна (такі люди рідко це робили), але хто може сказати, де він добув той малюнок? Можливо, там, де й його попередник у цій галузі — Демаре, що скопіював одне зі своїх недоладних «автентичних зображень» з китайського малюнка. А про те, які хвацькі митці з китайців, яскраво свідчить багато їхніх химерних чашок та блюдець.

А що можна сказати про ті зображення китів, які можна побачити на вулиці, на вивісках крамниць, де продають китовий лій? Здебільшого то бувають Річарди Треті китового царства — з горбами, як у верблюдів-дромадерів, і страшенно люті. На сніданок вони вминають три-чотири пироги з морячатиною, тобто вельботи, повні китобоїв, і купають свої безформні туші в морі крові та блакитної фарби.

Але ці численні похибки в зображеннях китів кінець кінцем не дуже дивують. Зважте самі! Більшість малюнків у наукових книжках зроблена з мертвих китів, викинутих морем на берег, тому вони відтворюють кита з такою приблизно точністю, як малюнок розбитого корабля з переломленим кілем дає уявлення про цю горду споруду в усій неторканій красі її корпусу та рангоуту. Хоча слони вже позували для портретів на повний зріст, але живий левіафан ще ніколи не лежав спокійно на воді перед художником заради створення його подобизни.

Живого кита в усій його величі та поважності можна побачити тільки у воді, над незмірними глибинами моря, а тоді всього велетенського огрому його тіла не видно, як не видно корпусу спущеного на воду лінійного корабля. А підняти його з тієї текучої плинної стихії в повітря, зберігши всі його могутні опуклості та вигини, — річ неможлива для смертних як тепер, так і в майбутньому. І навіть коли мале китеня піднімуть на палубу — не кажучи вже про величезну різницю у вигляді між таким сисунцем і дорослим, великим платонівським Левіафаном, — тіло в того китеняти буває таке химерне, повугрячому вертке, м'яке, мінливе, що й сам чорт не вловив би його справжньої подоби.

Правда, дехто, може, уявляє собі, ніби по оголеному кістякові викинутого на берег кита можливо скласти більш-менш реальне уявлення про його справжню форму. Та де там! Одна з найдивовижніших рис левіафана в тому й полягає, що кістяк його дає тільки дуже приблизне уявлення про його загальну форму. Правда, кістяк Ієремії Бентама,⁸⁶ що висить замість люстри в бібліотеці

⁸⁶ Бентам Ієремія (1748–1832) — англійський правознавець і мораліст, родоначальник економічно-філософської теорії утилітаризму, заповів свій кістяк лондонському університетському коледжеві, засновником якого він був.

одного з виконавців його заповіту, дає досить переконливий образ цього кремезного старого утилітариста з усіма головними рисами його особистості, але про кістяк жодного левіафана чогось подібного не скажеш.

Справді, як твердить великий Гантер,⁸⁷ самий скелет кита має таке відношення до повністю одягненої в м'язи та вимощеної жиром тварини, як комаха — до своєї лялечки, що становить для неї таку гарну округлу оболонку.

Ця особливість найразючіше виявляється в голові кашалота, як ми ще покажемо в цій книжці при відповідній нагоді. Вона дуже дивно виражається і в будові бічного плавця: кістяк його майже точно відповідає кістякові людської руки без великого пальця. В тому плавці є чотири справжні кістяні пальці: вказівний, середній, підмізинний і мізинець. Та всі вони назавжди вміщені в їхню м'ясисту оболонку, наче людські пальці в рукавицю. «Буває, що кит поводить ся з нами досить круто, — підмітив якимось дотепник Стаб, — але не можна сказати, що він береться до нас не в рукавичках».

Отже, з усіх цих причин, як не глянь, доводиться визнати, що Великий левіафан — єдине

⁸⁷ Гантер Джон (1728–1793) — англійський анатом і хірург, автор «Спостережень над будовою й функціями тіла кита».

створіння на світі, яке ніколи не буде змальоване. Правда, котрийсь там його портрет може бути ближчий до натури, ніж інші, але з достатньо високим ступенем точності його не вдасть ніхто. Отже, на світі нема способу точно з'ясувати, як же насправді виглядає кит. А єдиний спосіб дістати більш-менш задовільне уявлення про його вигляд — це вирушити самому в китоловне плавання. Але, вчинивши так, ви наражаєтесь на серйозний ризик, що кит розтрощить ваш човен і потопить вас на віки вічні. А тому, здається мені, вам краще бути не дуже вимогливими в своїй цікавості щодо левіафана.

56

ПРО МЕНШ ХИБНІ ЗОБРАЖЕННЯ КИТА І ПРАВДИВЕ ВІДТВОРЕННЯ ЕПІЗОДІВ КИТОБІЙНОГО ПРОМИСЛУ

В зв'язку з тими недоладними зображеннями китів я відчуваю сильну спокусу згадати тут іще недоладніші розповіді про них, на які можна натрапити в декотрих книжках — і давніх, і новітніх, зокрема у Плінія, Перчеса, Гаклейта, Гарріса, Кюв'є та інших. Але я промину цю тему.

Я знаю тільки чотири опубліковані нариси про спермацетового кита: книжки Коуніта, Гагінза,

Фредеріка Кюв'є і Бійла. Про Коуніта й Кюв'є вже сказано в попередньому розділі. Книжка Гагінза набагато краща. Але найкраща з усіх, безперечно, Бійлова. Усі його малюнки цього кита дуже добрі, за винятком одного з трьох кашалотів, показаних у різних позах на заставці до другого розділу, — того, котрий посередині. Фронтиспіс — вельботи під час нападу на кашалота — хоч і видимо розрахований на те, щоб збудити ввічливий скептицизм у декотрих салонних критиків, справляє загалом враження напрочуд життєве й правдоподібне. Обриси деяких кашалотів у Дж. Росс Брауна досить переконливі; але награвірувані ті ілюстрації препаскудно. А втім, це не його провина.

Із зображень справжнього кита найкращі — ескізи в книжці Скорсбі, але вони виконані в занадто дрібному масштабі й не можуть створити бажаного враження. Там є тільки одна сцена полювання, і це прикра хиба: адже тільки з таких малюнків, якщо вони добре зроблені, ви можете скласти собі хоч більш-менш правильне уявлення про живого кита, яким його бачать живі китобої.

Але, загалом беручи, безумовно, найкращі з усіх зображень китів та сцен китобійного промислу, які лишень можна знайти, — це дві французькі гравюри, дуже добре виконані за картинами Гарнере. Вони відтворюють сцени нападу китобоїв на кашалота і справжнього кита. На першій гравюрі

гордий кашалот зображений у всій величі своєї могутньої сили, коли він, виринувши з морських глибин прямо під вельботом, високо піднімає на спині рештки розтрощеного човна. Носова частина його, більш-менш ціла, зависла на хребті страховища, і в ній ми бачимо одного з веслярів, схопленого художником у ту майже невловну мить, коли він, напівзакритий струменем гарячої пари, що б'є з кашалотового дихала, стрибає, ніби з урвища, вниз. Тут усе передано напрочуд добре й правдиво. На запіненій, білій воді плаває напівспорожнений кадіб з гарпунною лінвою; з води скісно стримлять дерев'яні держална розкиданих гарпунів; на обличчях китобоїв, що попадали в хвилі довкола кита, всілякі відтінки переляку; а вдалині, під чорними штормовими хмарами, видно корабель, який мчить до місця катастрофи. Серйозні хиби можна знайти в анатомічних деталях самого кашалота, але менше з тим: я сам нізащо в світі не зумів би намалювати його так добре.

На другій гравюрі вельбот пливе під обліпленим скойками боком у великого grenландського кита, а кит суне по морській гладіні чорним, укритим водоростями огромом, схожим на замшлу скелю, що скотилася в море з патагонських урвищ. Струмені його спрямовані прямо вгору, вони товсті й чорні, як сажа, і такий густий дим з комина наводить на думку, що внизу, в нутрощах велетня,

мабуть, вариться добряча вечерея. Морські птахи скльовують із нього маленьких крабів, моллюсків та інші морські цукерки й лакомини, які гренландський кит часом носить на своїй занечищеній спині. А товстогубий левіафан пливе й пливе по морю, лишаючи за собою цілі тонни сколоченої білої піни і здіймаючи буруни, на яких легкий човен гойдається, мов ялик поблизу гребних коліс океанського пароплава. Отже, на передньому плані панує бурхливий рух; але позаду, творячи прекрасний художній контраст, простягається гладенька, наче скло, поверхня спокійного моря, видніють безвладно обвислі вітрила заштилілого судна та нерухома маса другого, вже вбитого кита — взята штурмом фортеця, над якою, на сигнальній тичці, застромленій у китове дихало, ліниво звисає білий прапор поразки.

Хто такий той художник Гарнере,⁸⁸ я не знаю. Але головою ручуся, що він або ж познайомився зі своїми сюжетами на практиці, або ж мав чудового наставника в особі якогось досвідченого китобоя.

Французи, як ніхто, вміють зображувати дію. Підійть передивіться всі картини в Європі: де ви ще знайдете таку галерею живого, одухотвореного руху

⁸⁸ Гарнере Луї — (1783–1857) — французький художник-мариніст

на полотні, як у отій версальській тріумфальній залі; де ще глядач муситиме так гарячково пробиватись крізь усі підряд великі битви французької історії; де ще кожна шабля здається спалахом північного сяйва, а оружні королі та імператори пролітають повз нас, наче кавалькада коронованих кентаврів? І обидві морські батальні сцени Гарнере цілком гідні зайняти місце в тій галереї.

Природжена здібність французів уловлювати мальовниче в речах, здається, чи не найяскравіше втілилась у їхніх картинах та гравюрах на теми китоловства. Хоч вони не мають навіть десятої частки досвіду англійців і тисячної частки досвіду американців у морських промислах, одначе саме вони дали обом націям єдині викінчені зображення, хоч більш-менш спроможні дати уявлення про справжній дух гонитви за китом. Англійські та американські художники, що малювали китів, здебільшого задовольнялися механічним відтворенням зовнішнього вигляду, — приміром, безвиразного профілю кита, — а це з погляду мальовничості приблизно те саме, що намалювати в профіль єгипетську піраміду. Навіть Скорсбі, уславлений — і цілком заслужено — мисливець на справжніх китів, подавши нам бундючний портрет гренландського кита на повний зріст, та ще три чи чотири витончені мініатюри нарвалів і дельфінів, далі пригощає нас цілою низкою класичних гравюр

човнових гаків, сікачів для сала та якірців, а тоді з мікроскопічною ретельністю, гідною Левенгука, віддається інспектуванню тремтливого світу дев'яноста шести збільшених факсимільних зображень арктичних сніжинок. Я не хотів би ганьбити такого прекрасного мандрівника, я шаную його як ветерана, але в такій важливій справі слід, безперечно, вважати за недогляд те, що він не забезпечив для кожної сніжинки свідоцтва, складеного під присягою перед яким-небудь гренландським мировим суддею.

На додачу до цих пречудових гравюр з Гарнере я назву ще дві варті згадки французькі гравюри, виконані кимось, хто підписався: А. Дюран.⁸⁹

Одна з них, хоча й не зовсім відповідає нашій теперішній темі, все ж заслуговує на згадку з інших міркувань. Це спокійна полуднева сценка на тихоокеанських островах: французьке китоловне судно стоїть на якорі поблизу берега, в штиль, і неквапливо набирає прісну воду. Попущені вітрила, довге листя пальм на задньому плані — все обвисло в безвітрі. Враження дуже гарне, коли згадати, що тут відважні китобої показані в одну з нечисленних у їхньому житті хвилин чисто східного спочинку.

⁸⁹ А. Дюран — псевдонім, яким користувалося багато французьких граверів і різьбярів.

Друга гравюра зовсім інакша: судно в дрейфі, в чистому морі, в самому осередді левіафанського життя; поряд — забитий гренландський кит, з якого здирають сало. Судно пришвартоване до страховища, мов до пірса, і один вельбот, квапливо віддаляючись від цієї сповненої руху сцени, пливе до видних удалині інших китів, щоб напасти на них. Гарпуни й списи лежать наготові, троє веслярів ставлять на вельботі щоглу, а мале суденце задирає ніс на раптово набіглу хвилю, наче здіблений кінь. А над кораблем здіймається дим з-під салотопних казанів, наче над сільцем із самих кузень, і в навітряному боці чорна хмара, виростаючи на обрії й загрожуючи шквалом та дощем, мовби квапить розгарячених китобоїв до поспіху.

57

**ПРО КИТІВ НАМАЛЬОВАНИХ;
ВИРІЗЬБЛЕНИХ ІЗ ЗУБА ЧИ З
ДЕРЕВА;
КИТІВ З ЛИСТОВОГО ЗАЛІЗА ЧИ З
КАМЕНЮ;
ПРО КИТІВ СЕРЕД ГІР ТА СЕРЕД
ЗІРОК**

Якщо ви коли спускалися Тауерським пагорбом до лондонських доків, то, можливо,

звертали увагу на каліку-жебрака (чи «верпувальника», за моряцьким висловом), що держить перед собою велику дошку, на якій змальовано ту трагічну пригоду, коли він позбувся ноги. На тій картині є три кити й три вельботи, і один з вельботів (у якому, очевидно, міститься втрачена жебракова нога в усій своїй первісній цілості) саме трощать щелепи переднього кита. Цілих десять років, казали мені, той чоловік щодня виставляв ту картину і свою куксу напоказ людям, що не вірили йому. Але нарешті настав час його виправдати. Три його кити — справжні, автентичні кити, нітрохи не гірші від будь-якого кита, що будь-коли виставлявся напоказ — принаймні у Вopінгу. І кукса його теж справжнісінька, безперечна кукса, пеньок від ноги, незгірший від тих пеньків, що застаються на лісових вирубах Заходу. Та хоч він весь час стовбичить на тому пеньку, проте не виголошує з нього тучних промов на кшталт вуличного оратора, а, опустивши очі, жалісно розглядає власне каліцтво.

По всьому Тихому океану, і на Нентакіті, і в Нью-Бедфорді, і в Сег-Гарборі ви можете натрапити на надзвичайно жваві начерки сцен китобійного промислу, вирізьблені на кашалотових зубах або на планшетках до жіночих корсетів, зроблених із китового вуса, або на інших таких «скрімшандерських» виробках, як китолови називають численні вигадливі дрібнички, що їх вони

під час плавання старанно вирізьблюють із підручного матеріалу в години дозвілля. Деякі з них мають навіть невеличкі скриньки з інструментами, схожими на зуболікарські, але зробленими спеціально для скрімшандерської роботи. Та здебільшого вони працюють самим тільки складаним ножем і тим майже універсальним знаряддям моряка вирізьблюють усе, що вам завгодно, з царини моряцької фантазії.

Тривале вигнання з християнського, цивілізованого світу неминуче вертає людину в той стан, у якому пустив її в світ бог, тобто в стан, що називається дикунством. І справжній китобій — такий самий дикун, як індіанець-ірокез. Я й сам дикун, я підданець тільки Короля Людожерів, хоча й щомиті готовий збунтуватися проти нього.

А одна з найхарактерніших рис дикуна в його домашньому затишку — це дивовижна терпеливість у роботі. Старовинна гавайська бойова довбня або весло-спис у всій розмаїтості й вигадливості їхнього різьблення — не менший шедевр людської працьовитості, ніж латинський лексикон. Адже все оте чудесне плетиво дерев'яного мережива зроблене уламком морської мушлі або акулячим зубом, і коштувало воно цілих років упертої, невтомної праці.

І білий матрос-дикун нітрохи не різниться від гавайського дикуна. З такою самою чудовною

терпеливістю, таким самим акулячим зубом у подібні нікчемного складеного ножики він вирізьбить вам кістяну скульптурку, може, зроблену не з такою бездоганною майстерністю, як щит античного дикуна Ахілла, але так само вкриту цілим лабіринтом зображень і так само сповнену варварського духу та художньої сили, як естампи отого давньонімецького дикуна Альбрехта Дюрера.

У кубриках американських китобійних суден часто можна спіткати й китів дерев'яних, тобто профілі китів, вирізьблені з невеликих темних дощечок благородного збройового дерева Південних морів. Декотрі з них виконані дуже чисто.

В деяких гостроверхих сільських оселях ви побачите на воротах, звернених до шляху, бронзове калатальце в вигляді кита, підвішеного за хвіст. Коли придверник там сонько, то найкраще, якщо калатальце має подобу ковадлоголового кита. Проте ці кити-калатальця рідко бувають гідні уваги як влучне наслідування природи. А на вежах декотрих старовинних церков можна побачити китів з листового заліза, що правлять за флюгери; однак вони підняті так високо, а крім того, на них лежить таке виразне клеймо «Руками не торкатися», що їх неможливо роздивитися зблизька й досить уважно, аби оцінити їхню мистецьку вартість.

В кістяних, ребристих краях земної кулі, де біля підніжжя високих бескидів лежать на рівнині

порозкидані фантастичними групами камені, часто можна знайти подоби скам'янілих левіафанів, почасти занурені в траву, яка у вітряні дні полоще їх прибоєм зелених хвиль.

Та й у гірських країнах, де мандрівця весь час амфітеатром оточують могутні шпилі, подекуди, глянувши з якоїсь вдалої точки, можна вловити профіль кита, що вимальовується на тлі бурунів кам'яного моря. Та щоб їх добачити, треба бути наскрізь китобоем, і не тільки це: якщо ви захочете поглянути на такого кита ще колись, то мусите точно виміряти широту й довготу того місця, з якого вгледіли його вперше, бо такі спостереження в горах бувають цілком випадкові — і віднайти ту сприятливу точку здебільшого буде нелегко; отак само Соломонові острови й досі залишаються *terra incognita*,⁹⁰ хоч по них уже ступав Менданья у своєму пишному гофрованому комірі, а старий Фігероа описав їх.⁹¹

⁹⁰ Невідома земля (*латин.*)

⁹¹ Соломонові острови відкрив 1568 р. іспанський мореплавець Альваро Менданья де Нейра, а 1613 р. Крістобаль Суарес де Фігероа видав книжку «Історія подорожі Менданьї», але потім їх знов загублено й остаточно відкрито аж 1824 р. Мелвілл помилявся: в ті часи вони вже були повністю нанесені на карту.

Та й коли наша тема занесе нас аж у захмарні висоти, ви й у зоряному небі знайдете і китів, і кораблі, що переслідують їх, достоту так, як заповнені весь час думками про війну народи Сходу бачили й у грі хмар битви між небесними воїнствами. Отак на півночі я гнався за левіафаном довкола полюса, поспіваючи за окружним рухом світних точок, що вперше викреслили його мені. А під розіскреним небом Антарктики я сідав на зоряний корабель «Арго» й приєднувався до погоні за зоряним Китом, аж ген за найдальші обшири Гідри та Летючої Риби.⁹²

Якби ж то мати корабельні якорі замість вудил та жмути гарпунів замість острог, я б радий був осідлати того кита й помчати аж до найвищих небесних сфер, щоб побачити, чи справді там, куди не сягає мій смертний зір, лежать оті казкові небеса з їхніми таборами незліченних кущ!

58 БРІТ

Правуючи на північний схід від островів

⁹² Арго, Кит, Гідра, Летюча Риба — назви сузір'їв зоряного неба південної півкулі.

Крозе, ми попали в безкраї луги бріту — дрібної жовтої крупки, якою переважно живляться справжні кити. Той бріт хвилював довкола нас на багато миль, і здавалося, наче ми пливемо неозорим ланом достиглої золотої пшениці.

Другого дня ми побачили багато справжніх китів; напад такого мисливця на кашалотів, як наш «Пеквод», їм не загрожував, і вони, пороззявлявши пащі, ліниво сунули крізь той бріт, що налипав на розтріпані волоконця дивовижних венеціанських штор, підвішених у їхніх ротах, а вода відціджувалась і стікала з губів назад у море.

Немов косарі, що, рано-вранці виступаючи довгим рядом, неквапно черкають косами по росяній траві, ті страховища пливли й пливли, і над ними розлягався чудний шелест, схожий на свист коси в траві, а позад них на жовтому морі лишалися нескінченні сині смуги.⁹³

Та кити нагадували косарів тільки отими звуками, з якими вони розсували бріт. Із вершка

⁹³ Ота частина океану, відома серед китобоїв під назвою «Бразильської банки», називається подібно до Ньюфаундлендської банки не тому, що там є обмілини чи невеликі глибини, а завдяки отому чудному враженню жовтого луку, яке створюють величезні поля бріту, що весь час плавають у тих широтах, де китобої часто полюють на справжнього кита.

щогли їхні величезні чорні туші найбільше скидалися на безживні скелі, особливо тоді, коли вони на часинку зупинялися й лишались нерухомі. І так само як на величезних мисливських теренах Індії чужоземець інколи може здаля проминути слонів, які лежать на рівнині, й навіть не здогадається, що то слони, а подумає, ніби то якісь оголені почорнілі пагорби, — отак часто буває й з тим, хто вперше бачить цей вид морських левіафанів. І навіть коли їх нарешті розпізнаєш, то через їхню неймовірну величину буває дуже важко повірити, що отак страховинно розрослі брили можуть бути в усіх своїх частинах надихнуті тим самим життям, яке буває в собаці чи в коневі.

Та й з інших поглядів на всі створіння, що живуть у морі, навряд чи можна дивитися з такими самими почуттями, як на жителів суходолу. Бо хоч деякі давні природознавці й твердили, ніби всі суходольні тварини мають у морі своїх відповідників, і хоча в широких, загальних масштабах із цим твердженням можна погодитись, та коли звернемося до конкретних прикладів, то, приміром, чи може океан явити нам рибу, що розумом і добротою дорівнювалась би собаці? Тільки про оту прокляту акулу можна сказати, що вона, до певної міри, в загальних рисах є якоюсь аналогією до нього.

Та хоча загалом жителі суходолу ставляться до

споконвічних насельників моря з почуттям невимовного відчуження й відрази, і хоч ми знаємо море як довічну terra incognita, незліченні невідомі світи, які довелося перетнути Колумбові, щоб відкрити один свій, поверхневий, західний; хоча споконвіку найжахливіші з усіх земних знегод припадали без розбору десяткам і сотням тисяч тих, хто вирушав у море; і хоч досить одну хвилику подумати, щоб збагнути, що скільки б людина подитячому не хвалилась своїми знаннями та вмінням і як би не примножились іще в майбутньому ті знання та вміння, та однаково повік-віків, аж поки прогримить сурма страшного суду, море буде кривдити й убивати її, трощити на друзки найпишніші, найміцніші кораблі, які лишень вона зуміє побудувати, — все ж, завдяки безнастанному повторенню цих вражень, людина втратила одвічно властиве їй природжене почуття невимовної жахливості моря.

Перший корабель, про який ми читали, плавав по океану, що з чисто португальською жорстокістю⁹⁴ затопив світ, не zostавивши в ньому навіть удів. Той самий океан і торік розбивав та топив кораблі. Так, о нерозумні смертні, Ноїв потоп

⁹⁴ Мелвілл мав на увазі колонізацію португальцями Бразилії та торгівлю чорними рабами з Африки.

іще не скінчився; він і досі вкриває дві третини світу.

Чим так різниться море й суходіл, щоб чудо на одному — на другому вже не було чудом? Містичний жах охопив гебреїв, коли під ногами Корея та його громади⁹⁵ розступилась жива земля й поглинула їх усіх навіки; а сонце й нині жодного разу не сяде без того, щоб таким самісіньким чином живе море не поглинало кораблів разом з їхніми командами.

Та море таке вороже не тільки до людини, чужої для нього: воно так само жорстоке й до своїх власних породжень. Воно гірше, ніж той перський господар, що вбивав своїх гостей,⁹⁶ воно не щадить навіть тих створінь, що їх само ж і виплодило. Наче люта тигриця, що, качаючись у шаленстві по джунглях, може подушити власних тигренят, отак і море жбурляє навіть наймогутніших китів на скелі й залишає їх там поряд із рештками розбитих кораблів. Над ним не панує ніяке милосердя, нічия могутність,

⁹⁵ За біблійною легендою, Корей і його спільники повстали проти пророка Мойсея, що виводив іудейський народ з єгипетської неволі, і їх поглинула земля.

⁹⁶ Грецький історик Геродот переповідає легенду про перського сатрапа Ороета, що заманив до себе тирана Самосу Поліклета й розіп'яв його.

крім його власної. Сапаючи та хропучи, ніби ошалілий бойовий кінь, що втратив вершника, нікому не підвладний океан бушує на нашій планеті.

А згадайте хитрість моря: адже більшість найважливіших страховищ, які є в ньому, плавають під водою; вони здебільшого не видні нікому і підступно ховаються під найніжнішими відтінками блакиті. Згадайте й сатанинську красу та барвистість багатьох найкровожерніших порідь його, як-от витончено зграбну форму більшості видів акул. Згадайте й той канібалізм, що повсюди панує в морі: адже всі живі створіння в ньому полюють одне на одне, провадячи невпинну війну, відколи постав цей світ.

Згадайте все це, а тоді огляньтесь на нашу землю, таку лагідну, таку сумирну й зелену. Порівняйте їх — землю й море: чи не помітите ви дивної аналогії з чимось у самому собі? Адже так само як цей грізний океан оточує вкриту зеленню землю, так і в людській душі є свій острів Таїті, де панують мир і радість, але з усіх боків його обступають страхіття напівнезвіданого життя. Хай же бог береже тебе, людино! Не відчальной від того острова, бо можеш не вернутись ніколи!

Поволі бредучи через луки бріту, «Пеквод» неухильно простував на північний схід, до острова Яви. Лагідні вітри посували його вперед, і три його високі щогли спокійно кивали тому лінивому повіву, як три безтурботні пальми на рівнині. І час від часу, зрідка, сріблястими місячними ночами нам показувався отой самотній манливий фонтан.

Та одного прозорого блакитного ранку, коли над морем розстилалась майже надприродна тиша, хоч і зовсім не поєднана з мертвим, застійним штилем; коли довга, сліпуча сонячна стежка на хвилях здавалася покладеним на води золотим пальцем, що ніби остерігав — «мовчіть»; коли ковзкі хвилі, пробігаючи мимо, перешіптувались між собою, — серед того глибокого спокою в усьому видимому околі Дагу побачив з марса грот-щогли дивну примару.

Вдалині мляво виринула з води якась велика біла маса. Підносячись вище й вище і вирізняючись білим на блакиті, вона врешті заяскріла перед нашим кораблем, наче снігова лавина, що тільки-но зсунулась з гір. Якусь хвильку вона біліла й лисніла на поверхні, тоді стала повільно поринати й зникла. Потім знов нечутно виринула й забіліла на воді. Вона не була схожа на кита, і все ж Дагу подумав: «А може, це Мобі Дік?» І знов та примара поринула, та коли з'явилася ще раз, у негра вихопився з грудей гострий, мов кинджал, крик, що підняв на ноги всю

напівсонну команду судна:

— Он! Он знову! Он вискакує! Прямо попереду! Білий Кит! Білий Кит!

Матроси вмить кинулись до ноків рей, як ото бджоли під час роїння злітають на гілля дерева. Ахав з непокритою головою стояв під палючим сонцем на бушприті, відвівши одну руку за спину, готовий махнути стерничому, як повертати; він прикипів жадібним поглядом до того місця, куди показувала застигла нерухомо правиця Дагу.

Чи то самотній тихий фонтан, що весь час утікав від нас, поступово так розпалив уяву Ахава, що тепер він був ладен кожную думку про тишу й спокій пов'язати з першою появою того кита, за яким він ганявся, чи то його підвела власна нетерплячка, та хай там як, а він, тільки-но розгледів ту білу масу, ту ж мить хапливо, гарячково наказав спускати човни.

Чотири вельботи за хвилину вже були на воді й швидко — Ахавів поперед усіх — помчали до здобичі. А вона тим часом знову поринула під воду. Ми, піднявши з води весла, чекали, коли примара з'явиться, і ось... на тому самому місці, де й зникла, вона повільно виринула ще раз. Майже всі думки про Мобі Діка в ту мить вилетіли вам з голови: ми витріщились на найдивовижнішу почвару, яку лишень являли досі людству таємничі глибини. Величезна драглиста маса, багато сажнів завдовжки

й завширшки, молочно-жовтава й лиснюча, лежала на воді, а з її середини променями розходилися незліченні довгі відростки, що клубились і зміїлися, мов ціле кубло анаконд, неначе силкуючись наосліп ухопити те, що зможуть дістати. В тієї маси не було ніякої виразної передньої частини чи морди, ніяких помітних ознак чуття чи інстинкту; на хвилях гойдалось і корчилось щось несусвітне, безформне, ніби випадкове, але живе.

Коли воно, тихо забулькотівши, знов поринуло, Старбак, не відриваючи очей від збуреної води на тому місці, несамовитим голосом вигукнув:

— Краще б мені побачити Мобі Діка й зітнутися з ним, ніж уздріти тебе, біла маро!

— Що воно таке, сер? — спитав Фласк.

— Величезний кальмар. Кажуть, небагато китобійних суден, спіткавши його, верталися цілі до свого порту, щоб розповісти про те.

Та Ахав не сказав нічого: він завернув свого вельбота й поплив назад до корабля, і решта мовчки погреблися за ним.

Хай там які забобони, пов'язані з появою такого кальмара, ходять серед мисливців на кашалотів, та певне одне: видовище було таке незвичайне, що вже само собою набирало якоїсь зловісності. Люди бачать його так рідко, що хоч усі, як один, твердять, ніби це найбільше живе створіння в океані, проте дуже мало хто має бодай

найневизначніше уявлення про його справжній вигляд та природу. І все ж таки вважають, що це єдина пожива кашалота. Бо, тоді як інші види китів знаходять собі харч на поверхні моря і їх можна побачити під час живлення, кашалот добуває його десь у невідомих глибинах, і тільки шляхом здогадів та логічних міркувань можна висувати, з чого ж саме той харч складається. Інколи, втікаючи від невідчепної погоні, кашалот виригує з себе щось схоже на відірвані мацаки кальмара: інколи ті відригнуті мацаки були завдовжки до двадцяти, тридцяти чи й більше футів. Уява підказує, що страховища, яким належали ці мацаки, звичайно чіпляються ними за морське дно, а кашалот, який, на відміну від інших китів, має зуби, може нападати на них і шматувати їх.

Здається, є деякі підстави вважати, що великий Кракен єпископа Понтоппідана⁹⁷ кінець кінцем виявиться кальмаром. Бо з його звичками збігається ота манера виригати й поринати, про яку пише єпископ, та й ще деякі особливості. Тільки неймовірні розміри, які приписує йому єпископ, треба значно урізати.

⁹⁷ Бергенський єпископ Ерік Понтоппідан у своїй «Природничій історії Норвегії» (1752) писав про гігантського кальмара.

Дехто з природознавців, до кого доходили невиразні чутки про описану тут таємничу потвору, заносив її до класу каракатиць, і вона, мабуть, справді, як свідчать деякі зовнішні ознаки, належить до них, але тільки в такому розумінні, як біблійні велетні, сини Енака, належали до людей.

60 ЛИНВА

У зв'язку з картиною полювання на китів, що буде змальована трохи далі, і задля того, щоб ви краще розуміли всі такі сцени, описані будь-де, я зараз розповім вам про чарівну, а часом і страхітливу гарпунну линву.

Первісно вживану в китобійному промислі линву виробляли з якнайкращого конопляного прядива, трохи протертого смолою, але не просоченого нею, як то роблять із звичайними линвами; бо хоч смола, вживана традиційним способом, полегшує працю мотузника, та й сама линва виходить зручнішою для звичайного вжитку на судні, але така кількість смоли не тільки зменшила б гнучкість гарпунної линви, яку треба змотувати дуже щільно; смола, як уже починає переконуватися більшість моряків, аж ніяк не додає линві тривкості й міцності, хоч і робить її щільнішою і ковзкішою.

Останнім часом у американському китобійному промислі манільське прядиво майже цілком витіснило коноплі, як матеріал для гарпунних линв, бо воно хоча й не таке тривке, зате міцніше й гнучкіше, а я ще й додам (оскільки в усьому на світі є якась естетика), що воно приємніше на вигляд і дужче личить вельботові, ніж конопляне. Бо конопляна линва скидається на темнолицих смаглявих індіанців, а манільська нагадує злотокошу черкеску.

Товщина гарпунної линви — всього дві третини дюйма. На перший погляд ви й не подумаете, що ця линва така міцна, як вона є насправді. Під час випробовування кожна з її сталок — а всіх їх п'ятдесят одна — витримує вагу в сто двадцять фунтів; отже, вся линва може підняти тягар мало не в три тонни. Довжина линви для промислу кашалотів становить звичайно трохи більше як двісті морських сажнів. Вона лежить у кадобі на кормі вельбота, змотана спіраллю, але не так, як зміювик перегінного куба, а так, що утворює плескатий, подібний до круга сиру циліндр із щільно укладених концентрично-спіральною шарів без будь-якої порожнини всередині, крім «осердя» — неширокого вертикального каналу по осі циліндра. Линву вкладають у кадобі з надзвичайною ретельністю, бо коли вона, вимотуючись із кадоба, зашморгнеться якоюсь петлею чи вузлом, то неминуче захопить і

висмикне за борт чиюсь руку, ногу чи й цілу людину. Буває, що декотрі гарпунники витрачають на це діло трохи не півдня, підтягуючи линву високо на щоглу, а тоді спускаючи її крізь блок униз до кадоба, щоб під час змотування вона ніде не перекутилася чи не завузлилась.

На вельботах англійців замість одного кадоба два: линву змотують до половини в один, а далі в другий кадіб. Це дає деякі переваги: ті кадобиблизнята менші розміром, і їх легко розмістити в човні, тоді як американський кадіб, що має майже три фути в поперечнику і відповідну висоту, становить досить-таки громіздкий вантаж для суденця, обшитого планками не більш як півдюйма завтовшки. Днище вельбота подібне до молодої, ще тонкої криги, яка витримає чималу вагу, коли її розкласти на більшу площу, але зосередженої в одній точці не витримає. Коли американський кадіб для линви прикрито розмальованим полотняним чохлам, вельбот має такий вигляд, ніби він везе на гостинець китам величезний весільний торт.

Обидва кінці змотаної в кадобі линви виведено назовні. Нижній кінець, що закінчується огоном, тобто петлею, випущений з кадоба нагору, і він звисає через вінця зовсім вільно, не закріплений ні на чому. Так доводиться робити з двох причин. По-перше, щоб полегшити доточування до неї линви з сусіднього вельбота в тому разі, коли загарпунений

кит поринатиме так глибоко, що він може розмотати й затягти за собою всю линву, прикріплену до гарпуна. В таких випадках, зрозуміло, кита передають від одного суденця до другого, ніби дзбан пива. А втім, перший вельбот і далі держиться поруч, щоб допомогти в разі потреби. По-друге, цього вимагають елементарні правила безпеки, бо якби, нижній кінець линви був закріплений на човні, а кит, як часом буває, розмотав би всю линву за один зтяжний ривок, що може тривати добру хвилину — тоді линва аж курить від тертя, — то, напевне, він би на цьому не спинився, а неминуче зтяг би приреченого човна за собою в морські глибини, а там його не розшукав би ніхто в світі.

Перше ніж спускати човен для погоні, верхній кінець линви витягають із кадоба, накидають його на «бовдур» на кормі човна, а тоді протягують через увесь човен до носа, так що вона перехрещується з держакон кожногo весла, і весляр під час гребні черкає об неї зап'ястком. Протягшись так поміж веслярами, що сидять павперемін один біля правогo, другий біля лівогo борту, вона входить в оправлений свинцем жолобок на самому носі вельбота; вискочити з того жолобка їй не дає застромлений упоперек кілочок, не товщий від гусячогo пера. З того жолобка вона невеликим бантом звисає поза форштевень, а далі вертається в човен. Там частина її, що називається «рундучкова линва» — сажнів

десять чи двадцять завдовжки, — лежить звоями на носовому рундучку, а далі вона тягнеться ще трохи назад і вбік, до борту човна, і там уже до неї прив'язаний так званий «короткий шнур», прикріплений безпосередньо до гарпуна; але «короткий шнур» перед тим ще проходить різні таємничі еволюції, описувати які тут було б нецікаво.

Таким чином, гарпунна линва обсновує весь вельбот хитромудрими звоями, петляючи по ньому сюди й туди. Усі веслярі обплетені цими небезпечними звоями, так що, як на боязке око жителя суходолу, вони здаються якимись індійськими штукарями, чиї руки й ноги обвивають смертоносні змії. Та й жоден син смертної жінки, вперше сівши в той мотузяний лабіринт і налягаючи скільки сили на весла, нездатен забути про те, що в першу-ліпшу мить може несподівано просвистіти гарпун, і тоді всі оті страхітні звивини полетять повз нього, наче кільчасті блискавки, — а коли він про це думає, то його проймає такий дроз, наче й кістки в ньому обернулись на драглі. Але звичка... Яка дивна річ звичка! Чого лишень не спроможна вона досягти! Сидячи у своїх кріслах червоного дерева, ви ніколи не чули таких веселих жартів, таких влучних дотепів, таких кусливих кпин та блискучих відповідей на них, які можна почути у вельботі від людей, що сидять на півдюймових дошках з білого

кедра трохи не в катівських зашморгах. Шість душ вельботної команди прямують просто в пащу смерті, достоту як оті шестеро громадян Кале, що йшли перед грізні очі короля Едуарда з мотузками на шиї.⁹⁸

Можливо, вам тепер досить буде зовсім небагато домалювати в уяві, і ви збагнете, чому в китобійному промислі так часто трапляються нещасливі випадки, — тільки невелика частина їх інколи згадується в газетах, — коли того чи того китобоя линва вириває з вельбота на погибель. Бо сидіти у вельботі, коли линва блискавкою шугає з кадоба, — це однаково, що сидіти всередині механізму парової машини, де тебе черкає кожен шток, кожен кривошип, кожен маховик. І навіть гірше: в оточенні цих небезпек ви не можете сидіти нерухомо, бо човен гойдається, немов колиска, а вас теліпає то туди, то сюди без ніякого попередження, і тільки завдяки якійсь самочинній миттєвій реакції тіла, якійсь одночасності воління й руху вам щастить уникнути долі Мазепи⁹⁹ й не забігти туди, де вас

⁹⁸ Коли під час Столітньої війни (XIV–XV ст.) французьке місто Кале захопили англійці, шестеро видатних громадян цього міста з вірьовками на шиї прийшли до Едуарда III, пропонуючи своєю смертю купити порятунок міста

⁹⁹ Мається на увазі епізод з однойменної поеми Байрона:

уже ніколи не добачить навіть всевидюще сонце.

І ще одне: подібно до того, як глибокий штиль, що очевидно передує штормові й провіщає його, буває, може, ще жахливіший, ніж самий шторм, бо ж і справді штиль — це тільки обгортка, конверт для шторму, він містить його в собі так само, як невинна на вигляд рушниця містить у собі убивчий порох, і кулю, і постріл, — так і граційний спокій линви, яка безмовно зміїться між веслярами, поки не шугоне блискавкою вслід за гарпуном, таїть у собі більше справжнього жаху, ніж будь-що в цьому небезпечному ділі. Та що тут можна ще сказати? Всі люди живуть, обвиті гарпунними линвами. Всі ми народилися з зашморгом на шиї, та лиш коли людину зашморгує різкий, несподіваний ривок смерті,— лиш тоді вона усвідомлює безмовні, таємничі, невідступні небезпеки життя. І коли ви філософ, то, хоч би ви сиділи на банці вельбота, страх у вашому серці буде не сильніший, ніж тоді, коли ви сидите ввечері перед каміном і біля вас лежить не гарпун, а кочерга.

61

СТАБ УБИВАЄ КИТА

молодого Мазепу за наказом ревнивого польського вельможі прив'язують до спини дикого коня, якого пускають у степ.

Коли для Старбака поява кальмара була лиховісна, то для Квіквега вона мала зовсім інше значення.

— Коли ви бачиш той «альмар», — сказав дикун, сидячи на носі свого вельбота, підвішеного над бортом корабля, і гострячи гарпун, — то скоро побачиш і «пармацетника».

Наступний день був незвичайно тихий і паркий, і команда «Пеквода» насилу могла опиратися сонним чарам, що їх навівало пустельне море. Бо та частина Індійського океану, де ми саме пливли, зовсім не належала до тих вод, котрі у китобоїв називаються «живими місцями»: там куди рідше можна побачити дельфінів, летючих риб та інших рухливих жителів густіше населених вод, ніж, скажімо, біля гирла Ла-Плати чи понад перуанським узбережжям.

Була якраз моя черга чатувати на марсі фок-щогли, і, зіпершись плечима на попушені ванти, я ліниво гойдався туди й сюди в замороженому повітрі. Ніякими зусиллями волі я не міг опиратися тим чарам; у такому дрімливому настрої, що присипляв будь-яку свідомість, урешті й сама душа моя покинула тіло. Та воно й далі гойдалось, як ото маятник гойдається ще довго, коли силу, що надала йому руху спочатку, вже усунуто.

Перше ніж остаточно поринути в те забуття, я

помітив, що й на грот- та бізань-щоглах марсові вже куняють. І врешті ми всі троє безживно зависли на салінгах, а на кожне наше гойдання відповідав знизу сонний кивок стерничого. Хвилі теж кивали своїми лінивими гребенями, і через увесь обшир сонного моря схід кивав заходіві, а згори кивало всьому сонце.

І раптом наче бульбашки залускотіли під моїми сплющеними повіками; руки мої стиснули ванти, ніби лещатами: якась добродійна невидима сила порятувала мене, і я, стрепенувшись, вернувся до тями. Аж ба! Зовсім близько від завітряного борту, навряд чи й за сорок сажнів, колихався на воді величезний кашалот, наче корпус переверненого корабля, і його широка лиснюча спина ефіопського кольору блищала в сонячному промінні, наче дзеркало. Ліниво погойдуючись у кориті моря, він час від часу пускав із дихала свій фонтан пари та води й скидався на огрядного бюргера, що курить люльку під теплим післяполудневим сонцем. Але та люлечка, бідолашний ките, була для тебе останньою. Немовби торкнутий рукою якогось чарівника, сонний «Пеквод» умить пробудився, і вся його команда прокинулась, і добрих два десятки голосів з усіх кінців палуби одночасно з тими трьома, що пролунали згори, викрикнули звичайний у таку мить поклик. А велетенська риба неквапно, розмірено посилала вгору іскристий, пінявий струмінь.

— Круто під вітер! Спускай човни! — гукнув Ахав. І, виконуючи свій власний наказ, уже крутнув стерно, перше ніж стерничий устиг схопитися за шпиці.

Раптовий скрик багатьох горлянок, очевидно, сполохав кита, і, перше ніж ми спустили човни, він велично повернувся й поплив у завітрянний бік, але поплив незворушно-неквапно, майже не збиваючи хвиль; отож Ахав, сподіваючись, що він, може, й не сполохався, наказав не опускати в воду весел і говорити пошепки. І ми, сидячи на планширах вельботів, наче індіанці з озера Онтаріо, почали шпарко, але без плюскоту гребти короткими лопатками, бо через штиль не можна було поставити безшелесне вітрило. Та ми ще не наздогнали велетня, коли враз він, задерши хвіст угору футів на сорок, поринув під воду, наче вежа, поглинута морем.

— Показав хвіст! — пролунав крик, і Стаб одразу дістав сірники й припалив люльку, бо настала, хочеш не хочеш, хвилина перепочинку. Коли час, який кашалот міг пробути під водою, минув, велетень виринув якраз перед Стабовим вельботом, набагато ближче до нього, ніж до інших. Тому Стаб вирішив, що честь уполювати цього кита припаде саме йому. Стало вже очевидно, що кит нарешті помітив погоню, тож дотримуватися тиші й далі не було сенсу. Веслярі покинули лопатки й

гучно заплюскотіли веслами. А Стаб, ще пахкаючи люлькою, підструнчував свою команду до нападу.

Так, поведінка кита різко змінилася. Цілком свідомий небезпеки, він плив, піднявши над водою голову, що скісно вистромлялась із збитої ним кипучої піни.¹⁰⁰

— Ану швидше! Та не кваптеся, часу в нас досить, тільки гребіть швидше, гребіть як скажені, і все! — кричав Стаб, пускаючи клуби тютюнового диму. — Швидше! Загрібай плавно й сильно, Тештіго! Жени вперед, Тешу, синочку мій! Женіть усі вперед! Та не гарячіться, не гарячіться, спокійно, спокійно, тільки гребіть, як сто чортів і одна відьма, щоб аж мерці з могил підводились, отак, хлопці! Гребіть!

— Угу-гу! Ігі-гі! — загорлав у відповідь гейхедець, кидаючи в небо якийсь стародавній

¹⁰⁰ У відповідному місці буде показано, якою легкою речовиною заповнена величезна кашалотова голова. Хоч на вигляд це наймасивніша частина його тіла, та вона, безперечно, найлегша. Тому кашалот легко піднімає її з води і завжди робить так, коли пливе з найбільшою можливою для нього швидкістю. Крім того, верхня частина його лоба дуже широка, а донизу голова звужена й загострена, так що, скісно піднявши голову, він, можна сказати, обертається з повільного широконосого галіона в гостроносий нью-йоркський лоцманський баркас.

бойовий клич, і від потужного гребка несамовитого індіанця човен шарпнувся вперед, а з ним і всі веслярі.

На дикий крик Тештіго відгукнулися інші, не менш дикі.

— Кі-гі! Кі-гі! — ревнув Дагу, розхитуючись на своїй банці вперед і назад, мов тигр, що бігав туди й сюди по клітці.

— Ка-ла! Ку-лу! — провив і Квіквег, плямкаючи ротом, немов він угризався в добрячий кусень риби. Отак, веслами й криками, човни різали хвилі. Тим часом Стаб — його вельбот і досі був у авангарді — все підхльоскував свою команду, раз у раз пахкаючи димом з люльки. І всі гребли й гребли, зціпивши зуби, коли нарешті пролунав сподіваний крик:

— Тештіго, встань! Ану, дай йому!

Просвистів гарпун.

— Табань!

Веслярі гребнули назад, і в ту ж мить щось гаряче зі свистом побігло повз їхні зап'ястки. То була чарівна линва. За мить перед тим Стаб швидким рухом накинув ще два витки її на «бовдур», і тепер вона, розмотуючись, ковзала по ньому так швидко, що над нею здіймався синій конопляний димок і змішувався з тютюновим димом із Стабової люльки. Та перше ніж побігти круг «бовдура», вона пробігала кризь обидві Стабові жмені, обпікаючи їх, бо він

ненароком упустив «серветочки» — квадратні клапті простьобаної парусини, що їх уживають часом у таку хвилину для захисту рук. Це було так, ніби ви тримаєте за лезо гострий двосічний меч ворога, а той весь час намагається видерти його з ваших рук.

— Мочи линву! Мочи! — гукнув Стаб до заднього весляра, і той, зірвавши з голови капелюх, зачерпнув води з-за борту й хлюпнув нею в кадіб.¹⁰¹ Ще кілька витків накинута на «бовдур», і линва нарешті зупинилась. Вельбот тепер летів по кипучій воді, наче акула, що мчить, скільки є сили в плавцях. Стаб і Тештіго помінялись місцями: перший побіг на ніс, другий на корму. На це був потрібен справжній хист — так хистко рухався човен.

Туга, мов струна на арфі, линва, натягнена понад усім човном від корми до носа, аж дзвеніла, і можна було подумати, що суденце має два кілі: один розтинає воду, а другий — повітря, — і летить крізь обидві ворожі стихії відразу. Перед носом його весь час пінився бурун; за кормою клекотіла кільватерна струмина, і від найменшого руху в човні, хоч би то

¹⁰¹ Аби показати вам необхідність цього, відзначу, що в давнину голландські китобої для змочування линви вживали віхтя; а на багатьох вельботах для цього лежить напоготові дерев'яний ківш. Та нема нічого зручніш, як капелюх.

був тільки рух мізинцем, він спазматично нахилився бортом до води. Отак і летіли вони далі. Кожен у човні з усієї сили чіплявся за банку, щоб його не скинуло в піну, а довготелесий Тештіго за стерновим веслом присідав і згинався мало не вдвічі, щоб змістити нижче свій центр ваги. Здавалось, наче вони промчали через цілі океани, Атлантичні й Тихі, поки нарешті кит трохи сповільнив свій рух.

— Вибирай ливу! Вибирай! — закричав Стаб до носового гребця, і, повернувшись обличчям до кита, всі веслярі почали підтягувати до нього човен, якого він волік за собою. Незабаром вони порівнялися з китовим боком, і Стаб, міцно впершись коліном у грубо видовбану заглибину в «калічній планці», списом почав завдавати китові удару за ударом. На його команду човен то віддалявся від грізних вихлюпів з-під кита, то його знов підтягували для нового удару.

По всьому тілу велетня вже збігали, мов потічки з гір, червоні струмки. Те змордоване тіло пливло вже не в воді, а в крові, що клекотіла й пінилась на багато сажнів позаду. Проміння надвечірнього сонця грало на цьому червоному озері посеред моря, і відблиски його падали на обличчя людей, що аж горіли, мов у червоношкірих. І раз по раз із китового дихала виривалися клуби білої пари, а з уст розпашілих китобоїв — натужне хекання. І після кожного удару Стаб за прив'язану до нього

линву підтягував назад свій погнутий спис, вирівнював, швидко стукнувши ним кілька разів об планшир вельбота, а тоді знову й знову жбурляв його в кита.

Сила велетня вичерпувалась, його метання слабнули.

І ось Стаб закричав до носового гребця:

— Підтягуй! Підтягуй упритул!

Човен підплив до самого китового боку, і тоді Стаб, вихилившись далеко вперед, повільно вгородив довгий гострий спис глибоко в тіло велетня й почав обережно крутити ним у китовому нутрі, немов силкувався намацати якийсь золотий годинник, що його, може, проковтнув кит, а він боявся розтовкти той годинник, перше ніж підчепить його. Але насправді тим «золотим годинником», якого він шукав, був найглибший осередок життя в китові. І ось, видно, спис пронизав той осередок, бо велетень прокинувся з заціпеніння — прокинувся для жахливих передсмертних корчів, несамовито заборсався у власній крові, огорнувши себе непроглядною хмарою кипучої піни й бризок, так що вельбот, рятуючись, зразу рвонувся назад і насилу вибрався наосліп із того божевільного присмерку в ясне світло дня.

Та ось корчі послабшали, і кит знову вплив перед людські очі, перевалюючись з боку на бік. Із його дихала, що конвульсивно розширювалось і

стискалось, виривалося різке, уривчасте передсмертне хрипіння. Нарешті кількома поштовхами бухнула вгору, в пройняте жахом повітря густа багряна кров, ніби пурпуровий осад червоного вина, і, плеснувши на нерухоме тіло кита, струмочками збігла по його боках у море. Серце велетня розірвалось!

— Кінець, містере Стаб, — озвався Тештіго.

— Так... Докурено і там, і тут, — відказав Стаб і, вийнявши з рота люльку, вибив з неї в воду вже холодний попіл. А тоді трохи помовчав, замислено споглядаючи діло рук своїх — величезний труп.

62

КИДОК ГАРПУНА

Кілька слів щодо однієї деталі в попередньому розділі.

За незмінним звичаєм китобійного промислу, коли вельбот відпливає від судна, старшина човнової команди, який має добити кита, стоїть на човні біля стерна, а гарпунник, що має його загарпунити, орудує переднім веслом, що так і називається «гарпунницьке». Щоб кинути в кита перше вістря, потрібна дуже сильна й тверда рука, бо ту важку зброю — гарпун — часом доводиться метати футів за двадцять чи й тридцять — це називається «далекий кидок». Та гарпунник іще має

й гребти з усієї сили, хоч би яка довга й стомлива була погоня, і подавати іншим приклад надлюдської снаги не тільки в гребні, а ще й безугавними гучними завзятими покриками; а що це означає — кричати на всю горлянку, коли всі твої м'язи напружуються до краю, мало не рвуться, — того не може знати жоден, хто не скуштував такого. Як на мене, то я не зміг би горлати щодуху й водночас гребти з усієї сили. І ось під час такого напруження м'язів і голосників, та ще й сидячи спиною до кита, знеможений гарпунник раптом чує збуджений наказ: «Устань! Дай йому!» Ту ж мить він повинен закріпити своє весло, обернутись лицем до кита, вхопити гарпун, покладений на розсішки біля борту, і, вклавши в кидок усі залишки сили, які ще zostались у ньому, влучити в кита.

Тож і не диво, що в цілому китобійному флоті, разом узятому, з п'ятдесяти кидків гарпуна успішними буває хіба п'ять; і не диво, що дуже часто гарпунника-невдачу обсипають прокльонами й переводять у прості матроси; і не диво, що в декого з них у човні рвуться кровоносні судини; і не диво, що часом мисливці на кашалотів, проплававши в океані чотири роки, вертаються додому з чотирма барильцями лою в трюмах; і не диво, що для багатьох власників китобійних суден цей промысел буває збитковий, бо весь успіх плавання залежить від гарпунника, і коли так його виморювати, то як

можна сподіватися, що він матиме досить снаги в ту мить, коли вона найбільше потрібна?

Знов же, якщо кидок був успішний, тоді в наступну критичну мить — коли кит пускається навтіки — гарпунник теж пускається бігти з носа вельбота на корму, а стерничий — з корми на ніс, наражаючи на велику небезпеку й себе, і всю команду. Саме тоді вони міняються місцями, і старшина, що командує всім суденцем, займає своє постійне місце на носі вельбота.

Так ось: хай, може, хтось не погодиться зі мною, але я вважаю, що все це — непотрібні дурниці. Треба, щоб старшина команди лишався на носі весь час — він сам повинен кидати й гарпун, і спис, але не повинен веслувати, хіба що за обставин, очевидних кожному морякові. Я знаю, що це інколи означатиме трохи меншу швидкість у погоні; та багаторічний досвід плавання на різних китобійних суднах не з однієї країни переконав мене, що причиною величезної більшості невдач у нашому китобійному промислі є не так велика швидкість кита, як описане вище знесилення гарпунника.

Щоб досягти найбільшої успішності кидка, гарпунники світу сього мають метати гарпун після спочинку, а не після виснажливої праці.

Із стовбура виростають гілки; з гілок — галузки. Так само з плідної теми виростають розділи.

Розсішки, згадані в попередньому розділі, варті того, щоб окремо їх описати. Це роздвоєні кілки своєрідної форми, футів зо два заввишки, вставлені сторчма в планшир правого борту вельбота, щоб вони правили за підставки для дерев'яного держална гарпуна, оголене сталеве вістря якого похило стирчить аж за форштевнем човна. Таким чином, ця зброя весь час лежить під рукою в того, хто має кинути її, і він може схопити її з тих розсішок так само легко, як мисливець зриває зі стіни рушницю. Звичайно в розсішках лежать два гарпуни, їх так і називають: «перший» і «другий».

А ці два гарпуни, кожен своїм «коротким шнуром», з'єднані з линвою, і з'єднані вони для того, щоб можна було, коли вдасться, кинути їх у кита обидва — одного за одним. Бо якщо з одного кит зірветься, то другий може й застрягнути в його тілі. Це подвоює шанси китобоїв. Та нерідко трапляється, що кит, у якого влучив перший гарпун, умить із шаленою швидкістю кидається навітки, і гарпунник, хай би навіть він був швидкий, мов блискавка, не встигає всадити в нього другий гарпун. А оскільки той другий гарпун з'єднаний з линвою, а линва розмотується, то його однаково треба будь-що-будь вчасно викинути з човна хоч би куди попало, щоб він

не покалічив кого з команди. В таких випадках його звичайно кидають за борт, і якраз додаткові звої «рундучкової линви» (згадані в одному з попередніх розділів) дають здебільшого змогу це зробити. Але не завжди та критична мить обходиться без дуже сумних, часом фатальних наслідків.

І ще більше: треба вам знати, що другий гарпун, кинутий за борт, із тої хвилини стає справжнім страхіттям: безладно теліпаючись, він виробляє свавільні курбети навколо човна й кита, заплутується в линву, а то й перетинає її своїм гострим лезом і взагалі сіє кругом великий переполох. І приборкати його, загалом кажучи, неможливо, аж поки сам кит не буде переможений остаточно, не стане трупом.

Зміркуйте ж самі, що буває, коли всі чотири вельботи відразу нападають на незвичайно дужого, невгамовного, та ще й розумного кита і завдяки цим його рисам, як і ще тисячі всяких випадковостей, неминучих при такому відчайдушному нападі, кругом нього теліпається одночасно вісім чи десять отаких вільних гарпунів. Адже на кожному вельботі, звичайно, є кілька запасних гарпунів, які можна причепити до линви, коли перший кинуто невдало і втрачено. Всі ці подробиці я відверто оповів вам, щоб вони пролили світло на кілька дуже важливих, хоч і заплутаних моментів у епізодах, які я змальовуватиму далі.

СТАБОВА ВЕЧЕРЯ

Стаб убив свого кита досить далеко від корабля. Стояв штиль, і тому ми, з'єднавши три вельботи вервечкою, почали помалу буксирувати свою здобич до «Пеквода». І те, що ми, вісімнадцятеро, своїми тридцятьма шістьма руками, або стома вісімдесятьма пальцями, багато годин повільно волокли по морю ту незграбну безвладну громадину, яку, здавалося, тільки вряди-годи щастило зрушувати з місця, є ще одним свідченням того, яка величезна вага кита. Адже в Китаї, на великому каналі Ховай-Хе, чи як там його називають, четверо-п'ятеро чоловіків, ідучи стежкою понад берегом, тягнуть чималу навантажену джонку зі швидкістю близько милі на годину; але той могутній ковчег, що його насилу-насилу буксирували ми, сунувся так, наче був доверху навантажений зливками свинцю.

Уже й стемніло, але три ліхтарі на грот-щоглі «Пеквода», підвішені один над одним, мріли в імлі, і вказували нам напрям. І врешті, підпливши ближче, ми побачили, що Ахав вивішує за бортом ще один з кількох додаткових ліхтарів. Якусь хвилину він порожніми очима дивився на кита, що гойдався на воді, потім віддав звичайні накази про те, щоб

убезпечити його на ніч, тицьнув свого ліхтаря в руку одному з матросів, спустився до каюти й більше не показувався аж до ранку.

Хоча, керуючи погонею за цим китом, Ахав виявляв свою, так би мовити, звичайну енергійність, та тепер, коли велетень був уже вбитий, здавалося, наче старого гризе зсередини якийсь невиразне невдоволення, чи нетерпіння, чи відчай: немовби вигляд того величезного трупа нагадав йому, що Мобі Дік ще живий і що хай навіть тисячу інших кашалотів прибуксирують до корабля, це ні на волосинку не наблизить його, Ахава, до здійснення великого маніакального задуму. Незабаром на палубі «Пеквода» розляглися такі звуки, що ви, почувши їх, подумали б, ніби всі матроси ладнаються кинути якір: по палубі волокли важкі лаццюги й спускали їх у якірні клюзи. Але насправді тими брязкучими ланцюгами мали закріплювати на місці велетенського трупа, а не самий корабель. Припнута за голову до корми, а за хвіст до носа чорна туша кита лежить тепер біля самого борту, і в нічній темряві, що сховала щогли та снасті вгорі, обоє вони — судно й кит — скидаються на двох велетенських волів у одному ярмі: один з них лежить, а другий лишається на ногах.¹⁰²

¹⁰² Тут треба згадати про одну невелику подробицю. Найміцніше і найнадійніше припнути до корабля вбитого кита

Коли похмурого Ахава, — принаймні так гадали всі на палубі, — тепер опанував цілковитий спокій, то Стаб, його другий помічник, навпаки, розгарячений своєю перемогою, виказував дивовижне, хоча й задоволене збудження. Він був такий незвичайно активний, що Старбак, його офіційний начальник, спокійно переклав на нього все керування справою. І незабаром трохи дивним чином стала явною одна з дрібних попутних причин цього Стабового пожвавлення. Стаб був гурман; він трохи аж надмірно любив поласувати китовим м'ясом.

— Ростбіф! Ростбіф! Перше ніж піду спати! Дагу, спустися за борт та виріж мені шмат із хвоста! Тут треба зазначити, що, хоч оті шалені китобої здебільшого й не додержуються великого

можна за хвіст; але ця частина китового тіла відносно важча супроти всіх інших (крім хіба бічних плавців) і лишається гнучкою навіть у мертвого кита, тому вона поринає глибоко під воду і її неможливо дістати руками з човна, щоб накинути на неї ланцюг. Та це утруднення переборюють дуже дотепним способом: наготовляють коротку міцну линву з дерев'яним поплавцем на одному кінці й тягарцем посередині, а другий кінець закріплюють на судні. Потім цю линву спритно заводять так, що поплавець виринає по другий бік кита, а сама линва оперізує його, і за неї вже протягують ланцюг. А потім той ланцюг, охопивши китове тіло, зсувається аж на найтоншу частину, де хвіст переходить у широкі лопаті.

військового принципу і не примушують ворога оплачувати поточні видатки на війну (принаймні поки не підіб'ють балансу всієї кампанії), часом можна все ж таки зустріти нентакітців, що дуже вподобали саме названу Стабом тоншу частину китової туші: від того місця, де кінчається тулуб, до хвостового плавця.

Близько півночі ростбіф із вирізаного гарпунником шматка був готовий, і Стаб при світлі двох ліхтарів, заправлених спермацетом, заходився вечеряти кашалотиною, обернувши кабестан на буфет. І не тільки Стаб тої ночі бенкетував китовим м'ясом. Тисячі акул плямкали та цмокали разом з ним, роячись навколо мертвого левіафана й ласуючи його жиром. Кількох матросів з тієї вахти, котра спочивала в кубрику, раз по раз будило різке ляскання акулячих хвостів по обшивці судна за кілька дюймів від сердець тих сонних людей. Визирнувши через фальшборт, ви могли б розгледіти (так само, як щойно чули), як хижакі плещуться в похмурій, чорній воді і, перевернувшись догори черевом, виривають із кита кулясті шматки з людську голову завбільшки. Ця дивовижна здатність акул видається просто чудом. Як вони примудряються викушувати з начебто неприступної, невразливої поверхні китового тіла такі рівненькі шматки — це лишається однією з великих загадок природи. Слід, який зостається на

китовій шкірі від їхніх зубів, можна порівняти з заглибиною, яку вивірчує столяр під головку шурупа.

Хоча спостережено, що серед диму, грому й пекельних страхіть морського бою акули часом жадібно дивляться з води вгору на палуби кораблів, — наче голодні пси кругом бенкетного стола, на якому крають червоне м'ясо, — готові вхопити кожного вбитого моряка, що впаде до них; і хоч тоді, коли доблесні різники на цих палубах крають один одному живе м'ясо позолоченими ножами, видобутими з оздоблених самоцвітами піхов, акули теж гризуться під столом за вже мертве м'ясо, роззявляючи оздоблені самоцвітами зубів пащі; і хоч якби ви перевернули все це діло з ніг на голову, воно б лишилося таким самим, тобто жакливим, хижацьким, акулячим ділом для всіх його учасників; і хоч акули, крім того, становлять неодмінний ескорт усіх невільницьких кораблів, що перетинають Атлантику, — адже вони завжди трюхикають поряд, щоб бути напихваті, коли треба щось кудись відвезти або пристойно поховати мертвого раба; і хоч можна навести ще кілька таких прикладів, коли акули в якийсь певний час, із якоїсь певної нагоди збираються в якомусь певному місці у великі товариства й дуже весело бенкетують, — та більш ні в якому випадку, більш ні з якої нагоди вони не збігаються такими незліченними юрбами й не

виявляють такого веселого й життєрадісного настрою, як тоді, коли знайдуть убитого кашалота, припнутого на ніч до борту китобійного судна серед океану. Якщо ви ніколи не бачили цього видовища, то вам ще рано вирішувати, чи годиться віддавати шану дияволів і чи варто здобувати його прихильність.

Та в ту хвилину Стаб ще не звертав уваги на відгомони бенкету, що відбувався так близько від нього; а втім, і акули не дуже дослухалися до плямкання його епікурейських вуст.

— Кухарю! Кухарю! Де він, той старий Баранець? — загукав він нарешті, розставляючи ноги ще ширше, ніби хотів знайти для вечері стійкішу поставу, і водночас стромляючи в м'ясо виделку, немов китобійний спис. — Кухарю, чуєш? Іди сюди, кухарю!

Старий негр, не дуже радий, що його так невчасно піднімають із теплої постелі, причвалав з камбуза, волочачи ноги, бо в нього, як у багатьох старих негрів, було щось негаразд із колінними чашечками, а дбати про них так, як про інші чашки, ті, що в камбузі, він не вмів. Отож цей старий Баранець, як прозивали його матроси, прийшов, пришкутильгав із свого камбуза, човгаючи ногами й спираючись на вугільні щипці, незграбно викувані з розправлених залізних обручів, — цей ебеновий дідуган пришкандибав на бак і, слухаючись наказу,

спинився по другий бік Стабового стола-кабестана. Зіпершись обома руками на свій двоногий ціпок, він ще дужче згорбив спину, нахилиючись уперед, і повернув голову, наставляючи те вухо, котре краще чуло.

— Кухарю, — сказав Стаб, швидко підносячи до рота досить-таки червоний шматок, — тобі не здається, що цей ростбіф трохи пересмажений? Ти задовго відбивав його, тому він вийшов занадто м'який. Чи не кажу я тобі щоразу, що ростбіф з кита добрий тоді, коли він тверденький? Хіба ти не бачиш, що он оті акули за бортом воліють жерти його твердим і сирим? Он який гармидер вони збивають! Піди-но, кухарю, побалакай до них: скажи їм, що нам не шкода їх почастувати, хай призволяються на здоров'я, тільки треба поводитись за їжею пристойно й тихо. А то мені свого власного голосу не чути, щоб я пропав! Іди, кухарю, перекажи їм мої слова. Ось на тобі ліхтар, — він ухопив один з ліхтарів зі свого бенкетного столу, — піди звернись до них із казанням!

Старий Баранець понуро взяв поданий йому ліхтар і пошкандибав через палубу до фальшборту, а тоді, однією рукою опустивши ліхтар якомога нижче за борт, урочисто змахнув другою, в якій держав щипці, і, перехилившись через фальшборт, зашамкотів, звертаючись до акул. А Стаб, підкравшись ззаду, слухав, що він говорить.

— Брати мої й сестри в бозі, мені звелено переказати вам, щоб ви припинили отой свій клятий гармидер, хай вам чорт! Чуєте? Перестаньте плямкати губами, дідько б вас ухопив! Масса Стаб каже, що ви можете напихати свої проклятущі черева під саму зав'язку, тільки, грім вас побий, припиніть отой чортячий гвалт!

— Кухарю! — втрутився Стаб, зненацька ляснувши негра долонею по плечу. — Кухарю, щоб ти скис, хіба годиться проповідникові отак клясти? Ну хто це так навертає грішників?

— А як же? Ну, тоді проповідуйте самі,— і негр понуро відвернувся, щоб іти геть.

— Е, ні, кухарю, давай далі.

— Ну, гаразд. Любі мої брати й сестри...

— О, оце добре! — вигукнув Стаб. — Улести їх, укоськай! Спробуй ще так.

І Баранець повів далі:

— Хоч ви всі й акули і вся ваша порода страх яка ненажерлива, але я вам кажу, брати мої й сестри, що ота ваша ненажерливість — та годі вже ляскати хвостами, бісові душі! Хіба ви мене почуєте, коли будете отак по-чортячому ляскати й телесуватися там?

— Кухарю! — закричав Стаб, ухопивши старого за комір. — Я ж тобі сказав — не лайся! Говори з ними, як годиться вихованій людині.

Проповідь потекла далі.

— Я вас не дуже й ганю за оту ненажерливість, брати мої й сестри, бо такі ви вдалися і нічого тут не вдієш. Та вся штука в тому й є, щоб приборкати свою вдачу — ось що. Ви, звісне діло, акули, та коли приборкаєте оту свою вдачу, то будете ангелами. Бо що таке ангел? Це та самісінька акула, тільки приборкана як слід. Послухайте ж мене, брати мої, спробуйте-но поводитись як чемні акули, коли вже пригощаєтесь цим китом. Не виривайте шматків з рота в свого ближнього, чуєте? Хіба кожна з вас не має такого самого права на цього кита, як і всі? А з вас, далєбі, жодна не має ніякого права на цього кита, бо цей кит не ваш, він чужий! Я знаю, що в декого з вас дуже великі пащеки, більші, ніж у інших; та часто буває, що в кого великий ротяка, в того малий живіт, ото ж роти у вас великі не для того, щоб ви ковтали великі кавалки, а щоб ви уривали трохи сала й для менших братів своїх, для дрібноти акулячої, котра за вами не може пропхатися до столу й спожити який шматочок...

— Оце славно, старий! — вигукнув Стаб. — Оце по-християнському! Давай же далі.

— Ет, яке пуття говорити далі, масса Стаб! Вони, проклятуці урвителі, тільки пхаються одна поперед одної та б'ються хвостами, а жодного слова не слухають. Таким проклятуцим ненажерам проповідуй не проповідуй, вони однаково не вгамуються, поки не напхають черева, а черево у них

бездонне. Та як і напхають, то однаково не слухатимуть, бо тоді вони поринуть на дно й заваляться спати десь на коралях, та й не чутимуть уже нічогосінько, вовіки-віків амінь.

— Їй же богу, я теж так гадаю. Ну, то поблагослови їх, і я піду кінчати свою вечерю.

Тоді Баранець, простягнувши обидві руки над акулячим товпищем, закричав гучно, пронизливо:

— Проклятуці брати мої й сестри! Товчіться там як собі хочете, і хай вам дідько! Напихайте свої чортячі черева, поки не луснете, а тоді хоч і поздишайте.

— Гей, кухарю, — покликав Стаб, вернувшись до своєї вечері на кабестані.— Стань там, де щойно стояв, і слухай добре, що я тобі казатиму.

— Слухаю, сер, — відповів Баранець, знову зігнувшись над вугільними щипцями.

— Так ось, — почав Стаб, наштрикнувши на виделку шматок м'яса. — Я хочу ще поговорити про цей ростбіф. Насамперед скільки тобі років, кухарю?

— А до чого тут мої літа? — сердито буркнув негр.

— Тихо! Скільки тобі років, питаю?

— Та, кажуть, уже за дев'яносто, — похмуро пробурмотів Баранець.

— І ти, проживши на цьому світі мало не сто років, досі не навчився готувати ростбіф з кита? — І Стаб швидко запхав у рот ще шматок м'яса, так що

той шматок ніби продовжив собою запитання. — Де ти народився, кухарю?

— Зразу за трюмним люком на поромі, що ходить через річку Роанок.

— Народився на поромі? Оце-то диво! Але я хотів знати, в яких краях ти народився.

— Хіба ж я не сказав, що народився в роанокських краях? — огризнувся старий.

— Ні, ти цього не сказав, кухарю. Але я тобі зараз розтлумачу, до чого я веду. Тобі треба вернутись додому й народитись наново, бо ти ще не вмієш готувати ростбіф із кита.

— Хай мене чорти візьмуть, коли я вам його ще раз готуватиму, — сердито пробурчав кухар, відвернувся й ступив геть.

— Вернися, кухарю! Подай-но мені твої щипці. А тепер візьми оцей шматок ростбіфа й скажи мені, чи він, по-твоєму, зготований так, як слід. Бери, кажу, — звелів він, простягаючи негрові, щипці з шматком м'яса. — Бери й покуштуй.

Старий негр мляво поплямкав зморшкуватими губами й буркнув:

— Ростбіф як ростбіф, кращого я ніколи й не куштував. Соковитий, дуже соковитий.

— Кухарю, — сказав Стаб, знову випроставшись, — ти належиш до якоїсь церкви?

— Заходив колись до однієї в Кейптауні, — набурмосено відповів старий.

— Значить, ти раз у житті заходив колись до однієї церкви в Кейптауні і, певне, там підслухав, що велебний отець називає свою паству «братами й сестрами в бозі». Правда, кухарю? А тепер стоїш переді мною і отак безсоромно брешеш мені в вічі? Як же так, га, кухарю? Куди ж ти підеш?

— Зараз я піду спати, — промимрив негр, уже відвертаючись.

— Стривай! Постій трохи! Я питаю: куди ти підеш, як помреш? Це тобі не жарти! Ну, що ти мені скажеш?

— Коли оця стара чорна руїна помре, — повільно відповів негр, умить прибравши зовсім інакшого виразу й постави, — вона сама нікуди не піде, але прилетить якийсь ангел господній і забере її.

— Забере? Як? У кареті четвернею, як Ілю-пророка? І куди ж він тебе відвезе?

— Отуди, вгору, — сказав Баранець, піднявши свої щипці високо над головою і урочисто показуючи ними на небо.

— Он як? Тобто ти сподіваєшся попасти на марс нашої грот-щогли, коли помреш, еге, кухарю? Та хіба ти не знаєш, що чим вище піднімешся, тим холодніше там? То на грот-щоглу, еге?

— Я цього зовсім не казав, — знову насупившись, відповів Баранець.

— А ти ж сказав: «Отуди, вгору». Хіба ні? Та й

глянь на себе, глянь, куди ти показуєш щипцями. Та, може, ти сподіваєшся потрапити на небо, пролізши туди діркою в помістку грот-марса? Ні, кухарю, нічого не вийде: туди можна дістатися тільки по вантах. Це діло нелегке, але від нього не відкрутишся, інакше не виходить. А втім, ніхто з нас іще на небо не попав. Опустив свої щипці, кухарю, й слухай, що я тобі накажу. Чуєш? Та скинь однією рукою капелюха, а другу приклади до серця, коли слухаєш мої накази, кухарю. Що, що? Ото там у тебе серце? Там кендюх, а не серце. Вище! Вище! Так, добре, отам воно. Тримай там руку і слухай добре.

— Слухаю, сер, — відказав старий негр, тримаючи обидві руки так, як йому наказано, і марно крутячи головою, ніби він хотів одночасно наставити вперед обоє вух.

— Так ось, кухарю: як ти сам бачиш, твій ростбіф із кита був такий поганющий, що я чимшвидше прибрав його. Бачиш же, га? Ну, то надалі, якщо тобі ще доведеться готувати ростбіф для оцього мого особистого стола, для кабестана, я тобі розкажу, як треба робити, щоб не зіпсувати його, не пересмажити. Візьмеш м'ясо в одну руку, а другою покажеш йому гарячий жар, оце й усе. А тоді зразу подавай на стіл. Утямив? А завтра, кухарю, коли ми розбиратимемо кита, будь напохваті, щоб забрати кінчики бічних плавців. Їх ти замаринуєш. А кінчики хвостових лопатей покладеш у розсіл. А

тепер можеш уже йти, кухарю.

Та не встиг Баранець ступити й трьох кроків, як Стаб знову покликав його назад.

— Кухарю, завтра зготуєш мені на вечерю котлети. На середню вахту. Втямив? Ну то йди вже... Агей! Стій-но! Треба спершу відкланятись. Ну, годі, годі вже кивати! На сніданок зготуєш фрикадельки з кита, не-забудь.

— Ет, бодай би його самого кит із'їв, а не він кита.

Щоб я так живий був, з нього більша акула, ніж із самої пані Акули, — бубонів старий, шкутильгаючи геть. Після цих мудрих слів він ліг спати.

65 КИТ ЯК ЇЖА

Те, що людина може споживати в їжу м'ясо того самого створіння, яке забезпечує її світлом, — та ще й їсти його, як ото Стаб, при цьому ж таки світлі,— здається таким дивним ділом, що неодмінно треба поцікавитись його історією й філософією.

Загальновідома річ, що три сторіччя тому язик справжнього кита вважався у Франції великим делікатесом і цінувався там дуже дорого. Відомо також, що за часів Генріха VIII один придворний

кухар отримав чималеньку нагороду за те, що винайшов смачнющу підливу до смаженого на рожні дельфіна; а ви ж пам'ятаєте, що дельфін — це різновид кита. Справді, м'ясо дельфіна й донині вважається дуже смачним. З нього роблять фрикадельки завбільшки з більярдну кулю, і коли вони добре приправлені та засмажені, то можна подумати, що їх зроблено з черепахи або з телятини. Колись данфермлінські ченці дуже любили їх. Вони мали навіть королівський привілей на ловлю дельфінів.

Нема сумніву, що китове м'ясо — принаймні серед тих, хто полює на кита, — було б визнане беззастережно за чудову їжу, якби його не було так багато. Та коли б вам трапилося засісти за м'ясний паштет трохи не сто футів завдовжки, у вас пропав би апетит. Тільки люди абсолютно неупереджені, як ото Стаб, не гребують нині стравами з китового м'яса. Проте ескімоси не такі вибагливі. Ми всі знаємо, що кити — їхня головна пожива і що вони зберігають витриманий китовий лій так, як ми зберігаємо старе вино. Согранда,¹⁰³ один з найзнаменитіших їхніх учених, рекомендує для харчування малих дітей скибочки китового сала, як

¹⁰³ Анаграма імені Санградо, вченого іспанця, персонажа роману Лесажа «Жіль Блаз»

дуже соковиті й поживні.

І це нагадує мені, що якісь там англійці, ненароком zostавлені на Гренландії китобійним судном, кілька місяців прожили, харчуючись тільки цвілими залишками, що zostались на березі після витоплювання лою з китового сала. Голландські китобої називають ці залишки «вишкварками»: присмагли, хрумкі, вони пахнуть достеменно так, як свіжі «горішки» чи «вергуни», випечені давньою амстердамською господинею. У них такий апетитний вигляд, що навіть найздержливіший чужинець навряд чи зможе стриматись і не покуштувати їх.

Та що найдужче вадить китові як їжі для культурних людей, так це його надзвичайна жирність. Бо кит — це немов якийсь відгодований для виставки морський віл; він не може мати тонкого смаку, бо занадто жирний. Погляньте на його горб: із нього б виходили такі самі вишукані страви, як із знаменитого бізонового горба, якби він не був суцільною пірамідою сала. А сам спермацет: який він білий та чистий, схожий на прозорий, напівдраглистий м'якуш тримісячного кокосового горіха, і все ж, занадто жирний, щоб замінювати ним коров'яче масло. Правда, китобої придумали свій спосіб: просочувати ним якусь іншу їжу й споживати в такому вигляді. Коли ночами на судні витоплюють лій, матроси нерідко занурюють морський сухар у

величезний казан з гарячим лоєм і дають йому підсмажитися там. Я й сам частенько всмак вечеряв у такий спосіб.

Вишуканою стравою вважають мозок невеликого кашалота. Череп розрубують сокирою і виймають дві опуклі білуваті півкулі (дуже схожі на великі пудинги), а тоді перемішують їх із борошном і запікають. Виходить надзвичайно смачна кашка, смаком подібна до телячої голови, що її так високо цінують деякі епікурейці. Хто ж не знає, що декотрі молоді джэнджики-бонвівани, часто споживаючи за обідом телячий мозок, поступово набувають трохи й свого власного, так що принаймні можуть відрізнити телячу голову від своєї, а це ж таки вимагає неабиякої проникливості. Ось чому такий молодик, коли перед ним на тарілці лежить розумна на вигляд теляча голова, являє собою одне з найсумніших видовищ у світі. Бо та голова дивиться на нього з таким докірливим виразом, ніби промовляє: «І ти, Бруте!»

Можливо, жителі суходолу відчують, як здається, таку огиду до споживання кита в їжу не тільки через те, що він надміру жирний; можливо, тут відіграє свою роль і згадана вище обставина: те, що людина їсть щойно вбиту морську істоту, та ще й при світлі, яке постачила ця ж таки істота. Але, безперечно, й першу людину, що зарізала вола, теж мали за вбивцю; можливо, — її навіть повісили, а

якби її судили воли, то повісили б напевне, і вона таки справді заслужила на цю кару, як і кожен душогуб. Підіть-но в суботу ввечері на м'ясний ринок і подивіться там на юрби двоногих, що видивляються на довгі ряди вбитих чотириногих. Чи це видовище не виправдовує канібалів? Бо хто з нас не канібал? Я вас запевняю, що в судний день більше поблажливості спіткає той фіджієць, що, рятуючись від неминучого голоду, засолив у себе в погребі якогось худючого місіонера, — той передбачливий фіджієць, кажу, спіткає в судний день більше поблажливості, ніж ви, цивілізовані й освічені гурмани, що прибиваєте гусей до підлоги, а тоді бенкетуєте їхніми розпухлими печінками у вигляді вашого **pâté de foie gras**. 104

Але ж Стаб їсть кита при його власному світлі, правда? А це додає до кривди ще й зневагу, хіба ні? Ну, то гляньте на колодочку свого ножа, ви, цивілізований і освічений гурмане, що споживаєте на обід свою котлету: із чого зроблена та колодочка? З чого ж, як не з кістки брата того самого вола, котрого ви їсте. А чим ви копірсаєтесь у зубах, споживши оту жирну гуску? Пір'іною тієї самої гуски. А яким пером підписував весь час офіційні папери секретар Товариства боротьби проти

104 Паштет із гусячої печінки (фр.).

жорстокого поводження з гусаками? Адже це товариство ухвалило постанову користуватися тільки сталевими перами всього місяць чи два тому.

66

РІЗАНИНА, ВЧИНЕНА АКУЛАМ

Коли китобої Південних морів уб'ють кашалота й пізно ввечері, знесилені тривалою гребнею, прибуксирують його до судна, то вони — принаймні здебільшого — не заходжуються негайно розбирати тушу. Бо це робота дуже трудна й велика, вона триває досить довго й потребує всіх робочих рук, які лишень є на судні. Тому в ту ніч звичайно згортають усі вітрила, кладуть стерно на завітрянний борт і закріплюють його, а всіх людей посилають униз спати аж до ранку, залишивши на палубі до світанку лише двох вахтових, які мають доглянути, щоб усе було гаразд. Ті вахтові змінюються щогодини.

Та інколи, особливо на екваторі в Тихому океані, такий розпорядок непридатний, бо до пришвартованої туші спливає така сила-силенна акул, що як лишити її, скажімо, на шість годин підряд, то до ранку від неї зостанеться хіба самий кістяк. Щоправда, в більшості інших частин океану, де акул не так багато, їхню дивовижну ненажерливість інколи шастить трохи погамувати,

енергійно відганяючи їх гострими китобійськими лопатками, хоч ця процедура часом, здається, тільки під'юджує їх до ще завзятіших наскоків. Та цього разу з акулами коло «Пеквода» так не сталося, хоча будьте певні, що кожна людина, не звикла до таких видовищ, глянувши тієї ночі за борт, подумала б, що весь окіл моря — то величезний сир, а акули — хробаки в ньому.

Одначе коли Стаб, докінчивши свою вечерю, призначив першу нічну вахту і на першу зміну заступили Квіквег з одним матросом, серед акул зчинився неабиякий переполох. Бо двоє вахтових, підвісивши за бортом помости, з яких китобої розтинають тушу, і спустивши три ліхтарі так, щоб вони кидали на збаламучену воду довгі смуги світла, заходились невтомно нищити акул довгими китобійськими лопатками,¹⁰⁵ вгороджуючи гостру крицю глибоко в їхні черепи — мабуть, єдине місце, удар у яке може бути для акули смертельним.

¹⁰⁵ Китобійська, або фленшерна, лопатка, якою розрізають на киті сало, виготовляється з найкращої криці. Завбільшки вона з долоню, а формою нагадує городницьке знаряддя, від якого дістала назву; тільки обидва боки в неї зовсім рівні, а нижній край помітно ширший за верхній. Цю зброю завжди тримають якомога гострішою, і коли, працюючи нею, її час від часу підгострюють, вона буває така, як бритва. Насаджена вона на міцне держално футів від двадцяти до тридцяти завдовжки.

Правда, серед піни й бризків, що їх збивала в своїй гризні та скажена орда, їм не завжди щастило точно влучити в свою ціль, і це часом знов же виявляло неймовірно хижу натуру їхніх ворогів. Акули люто хапали зубами не тільки нутрощі, випущені з сусідок, а й свої власні, вигинаючись, мов пружні луки, і здавалося, наче паща без кінця поглинає все ті самі кишки, щоб вони виходили з зівущої рани. Та й це було не все. Небезпечно було мати справу навіть із трупами й привидами тих почвар. Бо в них, здавалося, і в самих кістках та суглобах таїлас якась універсальна, чи то пантеїстична, життєва сила — навіть після того, коли, так би мовити, індивідуальне життя вже покинуло їх. Одна з цих акул, убита й піднята на палубу заради її шкури, мало не відкусила руку бідному Квіквегові, коли він спробував закрити мертве віко її смертоносної пащі.

— Квіквег дарма, який бог зробив цей акула, — сказав дикун, махаючи пораненою рукою, — чи бог Фіджі, чи бог Нентакіту, але той бог, що зробив цей акула, був, певне, бісів індіанець.

67

БІЛУВАННЯ КИТА

Кита вбили в суботу ввечері, але яка неділя

настала після тієї суботи! Всі китобої *ex officio*¹⁰⁶ — порушники святості недільного дня. Кістянобілий «Пеквод» обернувся в якусь різницю, а кожен матрос — у різника. Можна було подумати, ніби ми приносимо в жертву морським богам десять тисяч червоних биків.

Насамперед підняли на грот-щоглу й міцно прив'язали до її салінга — найнадійнішого місця вгорі над палубою судна — величезні розбиральні талі, оте здоровезне виноградне гроно, що складається, oprіч інших масивних частин, із цілої в'язки пофарбованих звичайно в зелений колір блоків, яку не під силу підняти одній людині. Кінець товстої, наче буксирний перлінь, линви, що проходила крізь весь той хитромудрий пристрій, далі був виведений на брашпиль, а над китом звисав здоровезний блок талів, і до цього блока був причеплений великий гак фунтів зо сто вагою. І ось помічники капітана — Старбак і Стаб, — стоячи на підвішених за бортом помостах, лопатками на довгих держаках почали вирубувати в китовій туші, зразу над ближчим з двох бічних плавців, дірку, щоб зачепити за неї гаком. Коли дірка була готова, навкруг неї зробили широкий надріз півколом, зачепили гак, і більша частина команди під звуки

¹⁰⁶ За службовим обов'язком (латин.).

якоїсь буйної пісні заходилась крутити брашпиль. І зразу весь корабель перехилився набік, і всі скріпи в ньому здригнулись, наче цвяхи в стіні старого будинку, коли притисне мороз; він затремтів, задрижав, закивав до неба своїми наляканими щоглами. Все дужче й дужче перехилився «Пеквод» до кита, і на кожен натужний оберт брашпиля відповідав, ніби допомагаючи, поштовх хвилі. Нарешті почувся раптовий різкий тріск, судно гойднулось на другий борт, ніби сахнулося від кита, і блок талів переможно підняв над бортом здертий з туші півкруглий кінець першої смуги сала. Оскільки сало вкриває кита так само, як лушпинка — помаранчу, його й здирають так, як чистять помаранчу: по спіралі. Талі безупинно підтягували смугу сала вгору, а кит перевертався у воді, і смуга рівномірно змотувалася з нього, відриваючись по двох лініях, які одночасно прорізали своїми лопатками Старбак і Стаб, помічники капітана. Здираючись із кита, смуга з такою самою швидкістю підтягувалася верхнім кінцем вище й вище, аж поки той кінець досяг салінга грот-щогли, і тоді люди коло брашпиля спинились. Якусь хвилину величезна маса, з якої скрапувала кров, погойдувалася сюди й туди, немов спущена з неба, і всі на палубі мусили пильно стерегтися, щоб не попасти під неї, бо вона могла дати доброго буханця й скинути людину сторчголов за борт.

Тепер один з присутніх гарпунників підходить із довгою гострою зброєю, що називається «розрубним мечем», і, улучивши зручну мить, вправно прорубує в нижній частині тієї розгойданої маси чималу дірку. За цю дірку зачіпають гак другого по черзі блока, щоб утримати смугу сала після того, що буде зроблено далі. А потім той самий вправний мечник виконує ще один добре вироблений захід: кількома замашними, відчайдушними скісними ударами перерубує ту смугу. Коротка нижня частина її зависає на другому гаку, а довга верхня, звана «ковдрою», тепер гойдається вільно, і її вже можна спускати. Матроси коло брашпиля на баку знов заводять свою пісню, і поки один блок здирає з кита й підтягує на щоглу другу смугу сала, перша повільно спускається вниз, у головний палубний люк, розміщений якраз під нею, і попадає до неумебльованої вітальні, що називається «сальний трюм». У цьому напівтемному приміщенні кілька пар вправних рук скачують довгу «ковдру», немов велике живе клубище змій, і прибирають сувій на місце. Отак і триває робота: один блок піднімається, другий опускається, матроси коло брашпиля співають, люди в сальному трюмі скачують «ковдру», помічники капітана надрізують сало на киті, судно тріщить з натуги, і кожен на ньому час від часу вигукне міцне слівце, щоб якимось розрядити загальне напруження.

68 «КОВДРА»

Я присвятив чимало уваги тому предметові, про який точиться стільки суперечок: китовій шкірі. Я сперечався про неї і з досвідченими китобоями в морі, і з ученими-природознавцями на суходолі. Проте моя первісна думка лишилась незмінною, хоч це тільки моя думка.

Питання полягає в тому, що таке шкіра кита і де вона в нього. Ви вже знаєте, що таке китове сало. Консистенцією воно нагадує тверду дрібноволокнисту яловичину, тільки тугіше, пружніше й щільніше за неї, а товщина його — від восьми-десяти до дванадцяти-п'ятнадцяти дюймів.

Так ось: хоча твердження, ніби шкіра якоїсь тварини може мати таку консистенцію й товщину, спочатку, напевне, здасться вкрай безглуздим, перед обличчям фактів справа стоїть інакше. Бо ви не можете зняти з китового тіла більш ніякої щільної оболонки, крім отого сала, а як же назвати зовнішній покрив будь-якої живої істоти — коли тільки він досить щільний, — як не шкірою? Правда, з неушкодженої туші вбитого кита можна зішкребти рукою надзвичайно тонку прозору плівку — щось схоже на тонюсінькі листочки желатини, тільки гнучкої й м'якої, майже як атлас, поки вона не

висушена, бо тоді вона не тільки збігається й товщає, а й робиться досить твердою та ламкою. Я маю кілька таких висушених шматочків тієї плівки й користуюся ними як закладками у своїх книжках про китів. Вони, як я вже сказав, прозорі, і часом, поклавши такий шматочок на друковану сторінку, я розважаюсь, уявляючи, ніби він має збільшувальні властивості. В кожному разі приємно читати про китів крізь їхні, так би мовити, власні окуляри. Але я веду ось до чого. Цю надзвичайно тонку желатиноподібну плівку, яка, зазначу, вкриває все тіло кита, слід вважати не так його шкірою, як шкірою самої шкіри, так би мовити; бо сказати, ніби справжня шкіра величезного кита може бути тоншою й ніжнішою, ніж шкіра новонародженого немовляти, — це була б просто сміховинна нісенітниця. Та годі про це.

А коли припустити, що шар сала і є китовою шкірою, і врахувати, що ця шкіра з дуже великого кашалота дає до сотні барилець лою, а цей лій, уже витоплений, становить кількісно — чи, краще сказати, за вагою — лише три чверті, а не всю масу тієї шкіри, то з цього можна скласти уявлення про те, яка ж величезна ця жива громадина, коли тільки частина самого зовнішнього покриву її дає ціле озеро рідкого жиру. Рахуючи десять барилець за тонну, дістанемо, що тільки три чверті чистої ваги китової шкіри становлять десять тонн.

Видима поверхня шкіри живого кита — не найменше з див, які він являє нам. Майже завжди всю її густо вкривають скісно перехрещені незліченні прямі лінії, наче на найвитонченіших італійських штрихових гравюрах. Але ці лінії не витиснені на згаданій вище желатиноподібній плівці, а видні неначе крізь неї, ніби вони награвіровані на самому тілі кита. І це ще не все. В деяких випадках ці лінії, як і на справжній гравюрі, для бистрого спостережливого ока складаються в багато складніші візерунки. Ті візерунки ієрогліфічні; тобто, коли ви називаєте ієрогліфічними оті таємничі знаки на кам'яних боках єгипетських пірамід, це слово якнайкраще підійде і в даному разі. В моїй пам'яті закарбувались ієрогліфи на шкірі одного баченого мною кашалота, і мене вразила їхня подібність до відтворених на одній гравюрі знаків стародавнього індіанського письма, витесаних на славнозвісних «ієрогліфічних урвищах» по берегах горішньої Міссісіпі. Як і ті таємничі письмена, таємничі знаки на шкірі кита лишаються нерозгадані. Це порівняння з індіанськими скелями нагадує мені ще про одну річ. Окрім усіх інших особливостей, що їх ми знаходимо в зовнішньому вигляді кашалота, часто можна побачити на його спині, а ще частіше на боках численні грубі шрами, що порушують оту сіточку з ліній. Розміщені вони без ніякого ладу, цілком

випадково. Я сказав би, що оті скелі на морському узбережжі Нової Англії, про які Агассіс ¹⁰⁷ твердить, ніби на них видні сліди, проорані велетенськими плавучими крижинами, — я сказав би, що ті скелі дуже подібні з цього погляду до нашого кашалота. Я гадаю також, що тих шрамів кашалот набуває в сутичках з іншими китами, бо найчастіше я помічав їх на великих, дорослих кашалотах-самцях.

Ще кілька слів про оту китову шкіру, чи то сало. Я вже сказав, що його здирають із кита довгими смугами, які називають «ковдрами». Як і більшість морських термінів, цей вислів дуже влучний і змістовний. Бо кит і справді закутаний у це сало, як у ковдру чи в укривало, або, ще краще, наче в індіанське пончо, що, накинуте через голову, звисає вздовж усього тіла. Саме завдяки цьому теплому покривові на його тілі кит чудово відчуває себе в будь-яку погоду, в будь-яких водах, у будь-яку пору року і в будь-якому кліматі. Що сталося би, скажімо, з гренландським китом у отих холодних, крижаних морях Півночі, якби не цей тепленький кожушок? Правда, в тих гіпербореїських водах живуть і досить жваво поводяться ще й інші риби, але ж то, завважте,

¹⁰⁷ Агассіс Луї (1807–1873) — швейцарський зоолог і геолог.

риби з холодною кров'ю й без легенів, риби, в яких самі черева схожі на льодовні; то створіння, що гріються в затишку айсбергів так само, як мандрівець узимку тішиться теплом коминка в заїзді. А кит, як і людина, має легені й теплу кров. Замерзне в нього кров, і він загине. То яке ж це велике диво — принаймні поки ми його не з'ясували, — що те величезне створіння, для якого висока температура тіла не менш необхідна, ніж для людини, почуває себе як удома, занурене весь час по самі губи в оті арктичні води! Адже там, коли моряк упаде за борт, його, буває, знаходять через багато місяців умерзлим у саму середину цілого крижаного поля, як ото трапляються замуровані в бурштині мушки. Та ще дивніше дізнатись — а це доведено дослідями, — що кров полярного кита гарячіша, ніж кров негра на Борнео серед літа.

Мені здається, що тут ми бачимо неоціненні переваги великої особистої життєвої сили, неоціненні переваги грубих стін і неоціненні переваги великого внутрішнього об'єму. О людино! Дивуйся китові й бери його за взірць для себе! Зоставайся теплою серед криги, як і він. Живучи в цьому світі, будь не від світу цього, як і він. Будь холодною на екваторі, і хай твоя кров не застигає й на полюсі. Як великий собор святого Петра і як велетень кит, зберігай, о людино, в усі пори року свою власну температуру.

Та як легко навчати таких речей — і яке це безнадійне діло! Як мало споруд можуть дорівнятися величчю до собору святого Петра, і як мало живих створінь дорівнюютья огромом китові!

69 ПОХОРОН

— Вибрати ланцюги! Спустити падло за корму!

Величезні талі вже виконали те, що їм належало. Обдерта туша кита з відтятою головою біліє, наче мармурова гробниця; хоч вона змінила колір, але не поменшала відчутно. Вона так само велетенська. Повільно віддаляється вона від корабля, а ненаситні акули збивають навколо неї піну й бризки, і повітря над нею роздирає крик морських птахів, що прямо з льоту хижо вгороджують у неї дзьоби, наче підступні кинджали. Величезний білий привид без голови відпливає далі й далі від «Пеквода», і з кожним сажнем віддалі та кровожерна колотнеча у воді й у повітрі розростається все ширше й ширше. Корабель майже не рухається, і ще багато годин з нього можна бачити те огидне видовище. Під безхмарним, лагідним, лазуровим небом, на прекрасному лиці спокійного моря, овіяному веселими вітерцями, пливе й пливе та велетенська брила смерті, аж поки зникне в

безмежній далечі.

Який же то сумний і глумливий похорон! Водяні стерв'ятники — всі в благочестивій скорботі, повітряні акули — всі, як і годиться, в чорному або принаймні в чорних цятках. У житті мало котра з них почастивала б кита чимось, якби він того потребував; та на бенкеті з нагоди його похорону вони бач як ревно накидаються на їжу! О жакливе стерв'ятництво цього світу! Від тебе не вбезпечений навіть наймогутніший кит.

Та й це ще не кінець. Хоч тіло осквернене, мстивий дух не вмирає і витає над ним, навіваючи жах. Того нікому вже не страшного китового трупа вглядять із якогось несміливого військового корабля або заблуканого дослідницького судна — вглядять із такої відстані, що ройовища птахів над ним ще не видно, тільки якась плавуча брила біліє на сонці і над нею злітають угору білі бризки, — і ось уже тремтяча рука записує в корабельному журналі: «В цих місцях мілини, рифи й прибії. Стережіться!» І ще багато років по тому кораблі обминатимуть те місце, як ото дурні вівці перестрибують через порожню місцину, бо поперед них їхній вожак-баран перестрибнув там через воряку, яку потім приборали. Оце вам ваше судочинство, засноване на прецедентах; оце вам корисність ваших традицій; оце вам історія живучості ваших давніх вірувань, що ніколи не мали опори на твердій землі, а тепер навіть

не витають у повітрі! Оце вам ваша ортодоксія!

Отже, так само як живий велетень кит у плоті був дійсним пострахом для своїх ворогів, так тепер дух мертвого кита є уявним, безсилим страшидлом для світу.

Ви вірите в духів, друже мій? Є на світі духи, могутніші, ніж ота Коклейнська мара, і в них вірять люди багато мудріші за доктора Джонсона.¹⁰⁸

70 СФІНКС

Слід згадати, що, перше ніж до кінця обдерти сало з тулуба левіафана, йому відрубали голову. А стинання голови з кашалота — це наукова, анатомічна операція, якою дуже пишаються досвідчені хірурги-китобої — і пишаються не без підстав.

Завважте, що в кита зовсім нема нічого такого, що можна б назвати шиєю; навпаки, те місце, де голова переходить у тулуб, якраз найтовще в усьому його тілі. Згадайте й те, що хірург тут мусить

¹⁰⁸ 1762 р. в Лондоні, в завулку Коклейн, нібито почав з'являтися дух мерця. Доктор Джонсон брав участь у розслідуванні й спростуванні цієї містифікації, підстроєної, як виявилось, лондонцем Парсонсом.

оперувати згори, на відстані восьми-десяти футів, і що об'єкт операції майже схований у збаламученому, часто навіть схвильованому морі. Не забувайте й про те, що за таких несприятливих обставин йому треба прорізати китову плоть на багато футів углиб, і то прорізати ніби під землею, не маючи змоги навіть заглянути в розріз, який зступається вслід за лезом, і в таких умовах він повинен уміло обминати всі непотрібні суміжні частини, а врешті перетнути хребет точно в тому місці, де він зчленується з черепом. Чого ж дивуватись, коли Стаб хвалиться тим, що йому треба всього десять хвилин, щоб відрізати китову голову?

Відокремивши ту голову від тулуба, її залишають за кормою, прив'язану ливною, і там вона плаває, поки з тулуба не обдеруть усього сала. Після цього, якщо кит невеликий, її піднімають талями на палубу і там не кваплячись розбирають. Та з головою дорослого левіафана так учинити неможливо, бо в кашалота голова займає близько третини всього об'єму тіла, і витягати її всю з води навіть за допомогою потужних китоловних талів було б так само марно, як пробувати зважити голландську клуню на терезах ювеліра.

Коли в того кита, що його уполював «Пеквод», відтяли голову й обдерли сало з тулуба, голову підтягли талями до борту, наполовину піднявши її з води, так що велика частина її ще лишалась у рідній

стихії. Весь корабель круто накренився до неї, бо її вага з величезною силою відтягувала вниз салінг грот-щогли; а кожна рея по тому борту стриміла над хвилями, мов кранова стріла, і голова, з якої стікала кров, висіла на боці «Пеквода», наче голова велетня Олоферна на поясі в Юдіфі.¹⁰⁹

Коли цю роботу скінчили, настав полудень, і моряки подались обідати. На палубі, щойно такій гамірній, запанувала тиша. Важке мідне безгоміння, немов якийсь всесвітній жовтий лотос, усе ширше й ширше розгортало над морем свої безмірні, безшелесні пелюстки.

Минув недовгий час, і в це безгоміння вийшов зі своєї каюти самотній Ахав. Він кілька разів пройшовся туди й сюди по юту, зупинився, визирнув через борт, а потім повільно підійшов до грот-щогли, взяв Стабову лопатку — вона стояла там ще відтоді, як нею відрізано китову голову, — встромив її в нижню частину завислої за бортом голови, затис кінець держална під пахвою, наче милицю, і застиг, перехилившись через борт і втупивши в китову голову уважний погляд.

Та голова була чорна й загадкова; висячи серед

¹⁰⁹ Юдіф — героїня неканонічної біблійної Книги Юдіфі, згідно з якою вона відрубала голову полководцю Ассирії Олоферну і тим врятувала іудейський народ

важкої тиші, вона скидалась на сфінкса в пустелі.

— Озвись, велетенська, достойна голово, — прошепотів Ахав, — ти хоч і не маєш бороди, але поросла наче мохом, озвися, могутня голово, розкрий нам таємниці, сховані в тобі. З усіх норців на світі ти пірнала найглибше. Ця голова, що на неї тепер світить з неба сонце, рухалась серед самих підвалин цього світу. Там, де дотлівають невідомі імена й невідомі флоти, де іржа точить невисловлені надії і якорі, де в повних смерті трюмах оцього нашого корабля — Землі — баластом лежать кістки мільйонів потонулих людей, — там, у тому страхітньому підводному краю, твій найрідніший дім. Ти бувала там, куди ще не спускався жоден норець-людина, жоден водолазний дзвін; ти спочивала поряд з багатьма моряками, чиї матері, що забули про сон, радо віддали б життя, аби лягти там на спочинок. Ти бачила коханців, що, обнявшись, стрибали в воду з охопленого полум'ям судна; серце коло серця, зникали вони під переможними хвилями, вірні одне одному й тоді, коли само небо неначе зрадило їх. Ти бачила, як пірати зі сповитої в глибоку темряву палуби скидали в море замордованого капітана, і він годину за годиною падав у ще глибшу темряву ненаситної хлані, а вбивці його пливли далі живі й цілі, тоді як мигтючі блискавки стрясали сусідній корабель, що міг би донести чесного чоловіка в розкриті назустріч йому нетерплячі

обійми дружини. О голово! Ти бачила досить, щоб від того розкололися планети й сам Авраам утратив віру, а проте не хочеш промовити й слівця!

— Вітрило! — пролунав з грот-марса радісний голос.

— Так? Ну що ж, приємна новина, — гукнув Ахав, раптом випроставшись, і з чола його відлетіли всі грозіві хмари. — Такий бадьорий окрик серед цієї мертвотної тиші міг би зм'якшити серце і комусь кращому за мене... З якого боку?

— Попереду, три румби від правого борту, сер! Несе нам свій вітер!

— Ще краще! Якби оце святий Павло простував зараз тією дорогою та приніс свій вітер у моє безвітря! О природо! О душе людська! Словами й не скажеш, як багато у вас подібного! Нема в матерії найдрібнішого атома, щоб йому не знайшлося хитромудрого відповідника в людській душі.

71

ІСТОРІЯ «ЄРОВОАМА»

Корабель і вітер летіли опліч, та вітер був прудкіший від корабля, і незабаром «Пеквод» теж загойдався на хвилі.

У підзорну трубу дедалі виразніше видно було по вельботах та по варті на марсах, що незнайомий

корабель — китолов. Але курс його пролягав далеко з навітряного боку, і він мчав швидко, прямуючи, очевидно, на інші терени, тому «Пеквод» не міг надіятись на зустріч. Отож на щоглі підняли сигнальний вимпел і стали чекати, яка буде відповідь.

Тут треба зазначити, що, як і кораблі військових флотів, судна американського китобійного флоту мають кожне свій сигнальний вимпел, і всі ці вимпели разом з назвами відповідних суден зібрані в спеціальній книзі, яка є в кожного капітана. Таким чином командири китобійних суден мають змогу дуже легко розпізнавати один одного в океані навіть на досить далекій відстані.

Нарешті другий корабель відповів на сигнал «Пеквода», піднявши свій вимпел. Виявилося, що то «Єровоам» з Нентакіту. «Єровоам» змінив курс, підійшов ближче, ліг у дрейф із завітряного боку від нас і спустив на воду човен. Незабаром той човен підплив до нашого борту, та коли на Старбаків наказ спустили трапа, щоб прийняти капітана, прибулого з візитом, той махнув рукою з корми свого човна: мовляв, це зайвий клопіт. Виявилося, що на «Єровоамі» лютує небезпечна пошесть, а тому Мейг'ю, його капітан, боявся занести заразу й на «Пеквод». Хоч сам він, та й уся команда його вельбота були здорові і хоч «Єровоам» лежав у дрейфі за половину відстані рушничного пострілу і

між нашими суднами котилися хвилі й віяв свіжий вітер, неприступні ні для якої зарази, та він, сумлінно дотримуючись обачливих карантинних правил суходолу, рішуче відмовився піднятися на борт «Пеквода».

Проте це анітрохи не перешкодило розмові. Зберігаючи відстань у кілька ярдів між собою й нашим бортом, човен з «Єровоама» нечастими гребками примудрявся держатись поряд із «Пекводом», що важко сунув по хвилях під самим грот-марселем (бо вітер на той час знявся вже досить свіжий). Правда, час від часу великий бурун, несподівано набігши, кидав човен трохи вперед, але веслярі зразу вправно вертали його куди треба, і тоді на хвилину перервана розмова поновлювалася. Отак вона й точилася далі, проте час від часу переривалась і з зовсім іншої причини.

Один з веслярів на човні з «Єровоама» мав зовнішність досить чудну навіть як на члена екіпажу китобійного судна, де звичайно кожен окремий член команди і в загальне враження вносить якусь буйну своєрідність. То був невисокий, кремезний чоловік з обличчям у густому ластовинні й пишною золотою чуприною. Він мав на собі довгополий каптан якогось чорнокнижницького крою, споловілого горіхового кольору, з надто довгими й через те позакачуваними рукавами. В його очах горіло глибоке, незціленне, фанатичне безумство.

Тільки-но побачивши ту химерну постать, Стаб вигукнув:

— Це він! Це він! Той самий довгополий блазень, що про нього нам розказували на «Таун-Го»!

Стаб мав на увазі дивовижну історію про «Єровоама» та одного матроса з цього корабля, яку ми почули, коли незадовго перед тим «Пеквод» зустрівся з «Таун-Го». Згідно з тією історією і з тим, що ми почули тепер, згаданий «блазень» здобув якийсь дивний вплив майже на всю команду «Єровоама». Ось що ми дізналися про нього.

Він зріс і виховався в середовищі отієї чудернацької секти шекерів, чи то трясунів, у Неск'єюні, де певний час вважався за великого пророка. На їхніх навісних таємних збориськах він кілька разів сходив з неба крізь відкидну ляду в стелі, звістуючи, що незабаром відкриється сьома чаша. Ту «сьому чашу» — баклажку, схожу на порохівницю, але наповнену, як гадали, опієм, — він носив у жилетній кишеньці. Потім на нього набігла дивна манія апостольства, і він перебрався з Неск'єюни на Нентакіт, де з характерною для маніяків хитрістю почав про людське око поводитись наче зовсім нормальна людина і прийшов найматись як новачок у плавання на «Єровоамі». Його взяли, та ледве-но корабель вийшов у море, як його божевілля розбуялось, мов буря. Габріель на ім'я, він оголосив

себе архангелом Гавриїлом і звелів капітанові стрибнути за борт. Тоді оповістив маніфест, у якому називав себе спасителем тихоокеанських островів і генеральним вікарієм усієї Океанії. Непохитна поважність, із якою він виголошував усі ці речі, загадкова смілива гра його збудженої уяви в сполученні з усіма надприродними страхіттями справжнього божевілля оповила цього Габрієля в очах матросів якимсь ореолом святості. Навіть більше: його боялись. Оскільки практичної користі на судні з нього було небагато, бо він погоджувався працювати лише коли сам хотів, то скептик капітан був би радий спекатись його; але архангел, почувши, що капітан має намір висадити його в першому ж підходящому порту, негайно повідкривав усі свої запечатані чаші й заявив, що, коли з ним так учинять, корабель з усією командою неминуче загине. І зумів так уплинути на своїх прихильників серед команди, що ті гуртом пішли до капітана й сказали йому: якщо Габрієля зсадять з корабля, то й жоден з них на ньому не зостанеться. І капітан був змушений облишити свій намір. Вони не дозволяли також кривдити божевільного в будь-який спосіб, хоч би що він казав чи робив, і, кінець кінцем, дійшло до того, що Габрієль міг робити на судні, що йому заманеться. Внаслідок цього «архангел» зовсім перестав зважати на капітана та його помічників, а відколи на судні спалахнула пошесть, він почав

поводитися ще зухваліше: заявив, що «моровиця», як називав він пошесть, почалася з його волі й не припиниться, поки він того не забажає. Китобої, здебільшого темні простаки, запобігали перед ним, а декотрі мало під ноги йому не стелились; і, скоряючись його вимозі, вони інколи віддавали йому шану, наче богові. В це важко повірити, але так було насправді. Історія фанатизму вражає не так безмірним самозасліпленням фанатиків, як їхньою безмірною здатністю засліплювати й отуманювати інших. Та вернімось до «Пеквода».

— Я, друже, не боюсь твоєї пошесті,— сказав Ахав з борту свого корабля до капітана Мейг'ю, що стояв на кормі човна. — Піднімайся сюди.

Але в ту мить Габрієль схопився на ноги.

— Подумай, подумай про цю пропасницю, жовту й палючу! Стережися страшної моровиці!

— Габрієлю! — гукнув капітан Мейг'ю. — Ти або...

Але в ту мить велика хвиля жбурнула човен, і клекіт її заглушив дальші слова.

— Ти бачив де Білого Кита? — спитав капітан Ахав, коли човен вернувся до борту.

— Подумай, подумай про свій вельбот, розтросчений і затоплений! Стережися страшного хвоста!

— Я тобі ще раз кажу, Габрієлю, що...

Та човен знову кинуло вперед, ніби його

шарпала якась нечиста сила. Розмова перервалася на довший час, бо набігло підряд кілька ревучих бурунів, що за однією з дивних примх моря не гойдали човна, а штовхали. Тим часом підвішену коло борту голову кашалота теж дуже різко підкидало, і видно було, що Габріель дивиться на неї з куди більшим страхом, ніж слід було сподіватися від його архангельської натури.

Коли ця інтермедія скінчилася, капітан Мейг'ю почав оповідати моторошну історію, що стосувалася Мобі Діка; проте Габріель і далі раз у раз, коли тільки згадувано його ім'я, перебивав капітана, та й розбурхане море неначе було у змові з ним.

Виявилося, що невдовзі після того, як «Єровоам» вийшов у море, команда його під час зустрічі з іншим китобійним судном почула дуже певні вісті про Мобі Діка та про ті страхіття, що він чинив. Габріель, що жадібно вбирав ті відомості, урочисто остеріг капітана, щоб той не нападав на Мобі Діка, коли їм трапиться побачити велетня. Своєю маячною белькотнею він оголосив, що Мобі Дік — то сам утілений бог шекерів, які визнають святе письмо. Та коли через рік чи два по тому марсові «Єровоама» справді побачили Мобі Діка, Мейсі, старший помічник капітана, запалився охотою зітнутися з ним, та й сам капітан був не від того, щоб дозволити йому скористатися з такої нагоди. І помічникові, незважаючи на всі Габріелеві

пророцтва та застереження, таки пощастило намовити п'ятьох китобоїв, щоб вирушили з ним у погоню. Вони довго гналися за китом, насаджуючись на веслах, і кілька разів нападали на нього безуспішно, та врешті спромоглися міцно всадити в кита один гарпун. Тим часом Габріель, піднявшись на марс грот-щогли, несамовито вимахував рукою й вигукував лиховісні пророцтва про швидку загибель тих, хто так по-блюзнірському напав на його божество. І ось, коли Мейсі, стоячи на носі вельбота, з усім нестямним запалом сутого китобоя обсипав кита якимись шаленими прокльонами й силкувався вгородити вже піднесений спис точно куди треба, раптово над водою знялася широка біла примара і швидко майнула над човном, наче мітла. Веслярам аж дух на мить забило. А ще за мить нещасливий помічник, такий сповнений буйного життя, був підкинутий високо вгору, описав у повітрі широку дугу й упав у море ярдів за півсотні від човна. Самому човнові не сталось нічогосінько, жодному весляреві й волосинки на голові не зачепило, але помічник потонував навіки.

(Тут годиться зазначити в дужках, що під час полювання на кашалотів такі нещасливі випадки, як цей, трапляються, либонь, не рідше, ніж будь-які інші. Інколи гине тільки людина, частіше буває розтрощений і ніс вельбота або ж зірвана з місця

колінна банка, на якій стояв вельботний старшина, летить у повітря слідом за ним. Та найдивніше з усього те, що відомий не один випадок, коли, підбравши мертве-мертвісіньке тіло бідолахи, на ньому не могли знайти ніяких слідів удару).

Всю нещасливу пригоду, зокрема падіння Мейсі в море, добре бачили з судна. Габрієль пронизливо закричав: «Чаша! Чаша!» — і відкликав перелякану команду з погоні за китом. Ця жахлива подія додала «архангелові» ще більшого впливу на команду, бо його легковірні неофіти вирішили, ніби він провістив її дуже точно, а не тільки в загальних рисах, як міг би зробити будь-хто: влучив у саму точку, хоча нещастя могло статися на багато різних ладів. І він став невимовним пострахом для всієї команди.

Коли Мейг'ю докінчив свою розповідь, Ахав поставив йому кілька таких запитань, що капітан «Єровоама» не зміг стриматись і не спитати його, чи має він намір нападати на Білого Кита, коли трапиться нагода. На те Ахав відповів: «Так». І вмить Габрієль ще раз схопився на ноги, витріщився на старого капітана й грізно вигукнув, показуючи пальцем униз:

— Згадай, згадай про того блюзніра! Він мертвий, він лежить на дні! Стережися такого кінця!

Ахав байдуже відвернувся й сказав до Мейг'ю:

— Капітане, я оце згадав про торбу з листами.

Там є лист для котрогось із ваших помічників. Старбак, сходи-но пошукай у торбі.

Кожне китобійне судно везе чимало листів для різних кораблів, але чи будуть ті листи вручені адресатам — це залежить тільки від випадку, який може звести двоє суден у котромусь із чотирьох океанів. Тому більшість листів ніколи не доходять за призначенням, а декотрі з них адресати одержують із запізненням на два-три роки чи й більше.

Незабаром Старбак вернувся з листом у руці. Лист був пом'ятий, вогкий, укритий плямами тьмяно-зеленої цвілі: адже він весь час лежав у зачиненому рундучку в каюті. Листоношею, що вручає такі листи, могла б любісінько бути й сама смерть.

— Що, не можеш прочитати? — гукнув Ахав. — А дай-но сюди. Так, так, усе порозпливалося... Кому ж він?

Поки він розглядав листа, Старбак узяв довге держално від китобійської лопатки і ножем трохи розщепив його кінець, щоб можна було затиснути там лист і подати його здалеку на човен.

Тим часом Ахав, тримаючи в руках листа, мурмотів:

— «Містерові Гар...» Так... «Містерові Гаррі...» Дрібносіньке письмо, жіноча рука... Це, напевне, від дружини. Так... «Містерові Гаррі Мейсі, на корабель «Єровоам». Ох, та це ж вашому

Мейсі, а його нема живого!

— Бідолаха! Та ще й від дружини... — зітхнув Мейг'ю. — Але однаково — давайте сюди.

— Ні, zostав його в себе! — гукнув Габріель. — Ти й сам скоро підеш тією дорогою!

— Бодай тобі заціпило! — ревнув Ахав. — Капітане Мейг'ю, ану підпливіть трохи ближче та візьміть лист! — і, забравши з Старбакових рук фатального листа, застромив його в розщеп у жердині й простяг її до човна. Та веслярі враз ніби застигли в чеканні, перестали гребти, човен трохи віднесло до корми «Пеквода», і лист, немовби якимись чарами, опинився навпроти жадібно простягнутої Габрієлевої руки. Габріель умить схопив його, дістав вельботний ніж і, простромивши ним лист, пожбурих його з цим тягарем назад на корабель. Лист упав Ахавові до ніг. Тоді Габріель крикнув до своїх товаришів, щоб налягли на весла, і бунтівливий човен стрілою шугнув геть від «Пеквода».

Коли після цієї інтермедії моряки знов заходилися біля знятого з кита сала, багато химерних домислів було висловлено, поміж ними з приводу цієї дивовижної історії.

Поки розбирають убитого кита, на судні панує розгардіяш і метушня, і раз по раз то той, то той біжить з носа на корму або з корми на ніс. То там хтось потрібен, то там. Ніхто не лишається довго на одному місці, бо в той самий час повсюди є всіляка робота. Так само буває й з тим, хто береться описувати цю сцену. Отож і нам тепер доведеться вернутися трохи назад. Раніше ми вже згадували, що першою борозною на цілині китової спини була прорубана помічниками капітана дірка, за яку зачепили гаком. Але як можливо було зачепити важезним незграбним гаком за ту дірку? Гака застромив у неї мій найкращий друг Квіквег, бо саме він, як гарпунник, повинен був задля цього спуститися на спину велетня. Але в дуже багатьох випадках обставини вимагають, щоб гарпунник зоставався на туші весь час, поки її не скінчать білувати. Кит, треба зауважити, майже весь занурений у воду; над поверхнею видна тільки та частина туші, на якій саме провадять роботу. Отож бідний гарпунник і крутиться там, на добрих десять футів нижче від палуби, наполовину на киті, а наполовину в воді, і велетенська туша обертається під ним, наче топчак. Того разу, про який я саме оповідаю, Квіквег виступав у шотландському костюмі — самій сорочці та шкарпетках, — який надзвичайно личив йому, принаймні на мій погляд, а ніхто не мав кращої змоги, ніж я, спостерігати його,

як ви зараз побачите.

Я був у дикуна баковим веслярем, тобто сидів за баковим веслом — другим від носа, — в його вельботі, отож моїм приємним обов'язком було асистувати йому в тій нелегкій метушні по спині мертвого кита. Ви, певне, бачили підлітків-італійців з катеринкою, що держать мавпочку-танцюристку на довгій шворці. Отак само й я з крутого корабельного борту держав Квіквега там унизу, в морі, за допомогою страхувальної линви, яка в китоловстві називається «мавпячим повідцем». Вона прикріплюється до міцного парусиногового пояса, що охоплює гарпунників стан.

Для обох нас це діло було і кумедне, й небезпечне. Бо, перше ніж оповідати далі, я мушу сказати, що «мавпячий повідець» був прикріплений обома кінцями: одним до Квіквегового пояса — широкого, парусиногового, — а другим до мого — вузького, шкіряного. Отож на той час ми обидва були, як кажуть під час обряду вінчання, поєднані на щастя й на горе; і якби сердешному Квіквегові судилося потонути навіки, то і звичай, і честь вимагали, щоб я не перетинав того повідця: хай він затягує й мене в морську безодню. Отже, ми були ніби сіамськими близнятами, тільки з дуже розтягнутою зв'язкою між нами. Квіквег був моїм рідним, нерозлучним братом-близнюком, і я теж не міг позбутись небезпечних обов'язків, що їх

накладали на мене оті конопляні узи.

Я дуже глибоко й метафізично вник у своє тодішнє становище і, з глибокою поважністю стежачи за Квіквеговими рухами, виразно відчував, що моя власна особистість уже стоплюється з його особистістю в акційне товариство двох пайовиків, що моїй вільній волі завдано смертельної рани і що помилка чи невдача мого товариша зтягла б і мене, безневинного, в незаслужене нещастя й у погибель. Тому я бачив, що тут, у царстві Провидіння, настало щось схоже на міжцарів'я, бо його абсолютна справедливість нізащо в світі не погодилася б із такою кричущою кривдою. А проте, міркуючи далі, поки моя рука час від часу висмикувала Квіквега зі щілини між тушею кита й бортом «Пеквода», бо його могло зтягти туди й розчавити, — міркуючи, кажу, далі, я збагнув, що таке моє становище — це достеменно становище кожної живої смертної істоти. Тільки в більшості випадків оті сіамські узи в той чи інший спосіб сполучають нас із багатьма іншими смертними. Коли збанкрутує ваш банкір — це зруйнує і вас; коли ваш аптекар помилково покладе вам у пігулки отрути — ви помрете. Звісно, ви можете сказати, що завдяки безмірній обережності можна уникнути і цих, і багатьох інших небезпек, які загрожують нам у житті. Та хоч як старанно й пильно я тримав Квіквегів «мавпячий повідець», часом він шарпав за нього так, що я мало

не вилітав за борт. Ніяк не міг я забути й того, що, як не крути, в моїй владі тільки один кінець повідця.¹¹⁰

Я вже сказав, що часто висмикував бідолаху Квіквега з щілини між китом і кораблем, куди він час від часу падав, бо й кит, і корабель безперестану гойдалися. Але загроза, що його розчавить там, була не єдина. Акул анітрохи не відстрашила різанина, вчинена серед них минулої ночі; знову, і навіть ще дужче приваблювані кров'ю, яка досі лишалась у жилах трупа, а тепер почала виливатись у море, ці оскаженілі хижаки роїлись довкола, наче бджоли у вулику.

І якраз серед тих акул був тепер Квіквег. Він часто, послизаючись на туші, відпихав їх ногою. В це важко повірити; але акули, що звичайно не гребують будь-яким м'ясом, дуже рідко зачіпають людину, коли їх вабить така здобич, як мертвий кит.

І все ж не було сумніву: коли вони в такому кровожерному азарті, то краще не спускати їх з ока. І тому, крім «мавпячого повідця», за який я раз у раз відтягував Квіквега від занадто близької пащі

¹¹⁰ «Мавпячий повідець» є на всіх китоловах; та лише на «Пекводі» «мавпа» і її «поводир» були так зв'язані одне з одним. Таке вдосконалення супроти звичаю запропонував не хто інший, як Стаб, аби дати гарпунникові в його небезпечному становищі якнайбільшу можливу запоруку вірності та пильності його «поводиря».

котроїсь особливо лютої на вигляд акули, було вжито й інших запобіжних заходів. Стоячи на помістку, вивішеному за бортом, Тештіго й Дагу безперестану ширяли гострими кїтобїйськими лопатками над головою в Квіквега, вбиваючи ними стїлькох акул, скїлькох могли дістати. Ця їхня діяльність, безперечно, була цілком некорислива й дружня. Я визнаю, що вони зичили Квіквегові якнайбільшого добра; але вони намагалися захищати його так ревно і з таким поспїхом, що лопатки в їхніх не дуже обережних руках не раз могли скорїш відтяти ногу Квіквегові, ніж хвіст акулі, тим більше, що і Квіквега, й акул часом майже ховала від їхніх очей скаламучена кров'ю вода. Але бідний Квіквег, що, напружуючи всі сили, геть засапаний, морочився там з важенним залїзним гаком, — бідний Квіквег, я гадаю, тїльки посилав молитви до Йоджо, віддавши життя в руки богів свого племені.

«Ну що ж, ну що ж, любий мій товаришу й нерозлучний брате, — думав я, то натягуючи, то попускаючи повідець у такт кожній хвилі, що набїгала на «Пеквод», — чи не однаково, кїнець кїнцем? Хїба ти — не дорогоцїнний образ кожного з нас у цьому китобїйському свїті? Цей незглибимий океан, серед якого ти так засапався, — то життя; ці акули — то твої вороги; ці лопатки — то твої друзі; і в якій же прикрій халепі, в якій же грізній небезпеці завис ти між тими акулами та лопатками,

бідолашний мій!»

Та не журись! Є в запасі для тебе й радість, Квіквегу. Бо ось, коли знеможений дикун з посинілими губами й налитими кров'ю очима нарешті видерся по ланцюгу на палубу й спинився коло борту, весь мокрий як хлющ, неспроможний стримати дроз, до нього підійшов стюард і зичливим, підбадьорливим поглядом підніс йому... що? Чарку підігрітого коньяку? Ні, підніс йому — о великі боги! — підніс йому кухоль теплуватої води з імбиром!

— Імбир? Що це запахло — імбир? — підозріливо спитав Стаб, підходячи до них. Тоді зазирнув у ще повний кухоль: — Так, справді імбир. — Постояв хвильку, ніби приголомшений цим відкриттям, спокійно підступив до здивованого стюарда й протягло вимовив: — Імбир? Імби-ир? А скажіть мені, містере Пундик, будьте такі ласкаві: в чому ж сила вашого імбиру? Невже ти, Пундику, хочеш імбиром розпалити вогонь в оцьому закоцюблomu канібалові? Імбир! Та що в біса таке твій імбир! Морське вугілля? Дрова? Сірники? Губка? Порох? Що таке в біса твій імбир, — питаю, — що ти приніс оцей кухлик нашому бідному Квіквегові?.. Ні, тут не обійшлося без підлих плутнів якогось товариства тверезості,— додав він раптом і ступив назустріч Старбакові, що саме надходив з носа. — Ви погляньте на цей

кухлик, сер. Або принохайтесь до нього, коли ваша ласка. — Тоді, стежачи за виразом Старбакового обличчя, пояснив: — Стюард, містере Старбак, уже до того знахабнів, що приніс Квіквегові, коли той оце щойно піднявся на палубу з кита, оцього ось каломелю з ялапою.¹¹¹ Хіба стюард — аптекар, шановний пане? І дозвольте спитати: чи такими міхами роздмухаєш життя в напівживій людині?

— Навряд, — погодився й Старбак. — Це ж бурда, та й годі.

— Чуєш, стюарде? — закричав Стаб. — Ми тебе навчимо, як труїти нам гарпунників! Забирай геть своє аптекарське зілля! Ти, мабуть, усіх нас радий потруїти, еге? Чи, може, ти прибрав до кишені наші поліси на страхування життя, а тепер хочеш звести нас зі світу й загребти грошики, га?

— Я не винен! — гукнув Пундик. — Це тітуся Харита принесла до камбуза імбир. І наказала мені, щоб я ніколи не давав гарпунникам спиртного, а тільки отаку «імбирівку» — це так вона її називає.

— «Імбирівка»! Ось тобі, ось тобі імбирівка, шахраюго! Біжи мерщій до камбуза й принеси чогось кращого. Гадаю, що я не роблю нічого поганого, містере Старбак: адже капітан сам наказував, щоб гарпунникові, котрий працював на

¹¹¹ Проносні ліки.

киті, давати грогу.

— Дарма вже, — відказав Старбак. — Тільки не бий його більше, а...

— Ет, хіба я його вдарив? Я б'ю по-справжньому тільки китів та всяку велику рибу, а це ж в'юн. Ви хотіли щось іще сказати, сер?

— Нічого, тільки піди сам із ним та візьми, що тобі треба.

Стаб вернувся з темною пляшкою в одній руці і якоюсь бляшанкою, ніби на чай, у другій. У пляшці було щось міцне, і він вручив її Квіквегові, а в бляшанці — дарунок тітусі Харити, і той дарунок був щедро пожертвований хвилям.

73

СТАБ І ФЛАСК УБИВАЮТЬ СПРАВЖНЬОГО КИТА, А ПОТІМ РОЗМОВЛЯЮТЬ ПРО НЬОГО

Треба пам'ятати, що весь цей час за бортом «Пеквода» висіла велетенська голова кашалота. Але нам доведеться залишити її там, поки не діждемося зручної нагоди заходитись коло неї. А поки що в нас є інші, невідкладніші справи, і все, що ми можемо зробити для тієї голови, — це благати небо, щоб витримали талі.

Річ у тому, що за минулу ніч і за цей ранок

«Пеквод», дрейфуючи, перемістився в такі води, де видніли то там, то там латки жовтого бріту, а це було несподіваною ознакою того, що десь поблизу можна натрапити на справжніх китів, хоча, загалом кажучи, мало хто міг би припустити, що цей вид левіафанів може стрітися в цих місцях саме в таку пору року. І хоч уся наша команда звичайно гордувала полюванням на цю здобич нижчого гатунку, та й взагалі промисел справжніх китів зовсім не був метою «Пеквода», і хоч поблизу островів Крозе з судна бачили чимало китів цієї породи, але вельботів для погоні не спускали, — одначе тепер, коли ми вже вполювали одного кашалота і голова його висіла біля нашого борту, на подив усім було оголошено, що того дня, коли трапиться нагода, треба вполювати справжнього кита.

І чекати нагоди довелося недовго. Незабаром з завітряного боку побачили високі фонтани й у погоню вирядили два вельботи — Стабів і Фласків. Вони довго віддалялись від корабля, аж поки стали майже не видні з марсів. Та раптом марсові помітили, що вдалині забіліла піна на сколоченій воді, і невдовзі загукали згори, що один чи обидва вельботи, певне, загарпунили кита. Минув якийсь час, і ми виразно розгледіли обидва вельботи, що мчали на буксирі в кита прямо до корабля. Страховище підпливло до «Пеквода» так близько, що спочатку здавалося, ніби воно має якісь лихі

наміри; але несподівано, закрутивши цілий вир, кит поринув за кільканадцять ярдів від борту й зник нам з очей — пірнув під наш кіль.

— Ріж! Ріж линву! — загукали з судна до човнів, бо вже здавалося, що вони ось-ось наскочать на борт і розіб'ються. Та в кадобах було ще вдосталь линви, а кит поринав углиб не дуже швидко, і на вельботах, попустивши линву вільно, налягли на весла скільки сили, щоб обминуть корабель перед його носом. Якусь хвилину становище було критичне, бо вони, попускаючи линву, що тягла їх в один бік, самі веслували в інший, і ті дві супротивні сили загрожували затягти їх під корабель. Та їм досить було виграти всього кілька футів. І вони не здавалися, аж поки справді виграли їх. Ми відчули, як по кілю судна блискавично пробіг легкий дроз і натягнена линва, ковзнувши по днищу «Пеквода», з ляском вискочила з води перед самим форштевнем. Вона аж тремтіла, і бризки з неї падали на воду, наче скалки з розбитого скла. Кит теж виринув по другий бік корабля, і човни знову могли мчати вільно. Та зморений велетень уже сповільнив свій рух і, наосліп завернувши назад, обминув корабель поза кормою, тягнучи за собою обидва човни, так що вони описали повне коло кругом корабля.

Тим часом на вельботах усе вибирали й вибирали линви; нарешті, коли підтяглися до самого кита з обох боків, Стаб і Фласк почали навперемін

кидати в нього списами. Отак точився той бій навколо «Пеквода», і орди акул, що доти роїлись біля кашалотового трупа, тепер кинулись на свіжу кров і жадібно всмоктували її з кожної нової рани, як ото колись спрагли іудеї припадали до джерел, що прискали з розколотої скелі за кожним ударом Мойсеевого жезла.

Нарешті зачервонів і струміль з дихала, і кит затіпався в страхітливих передсмертних корчах, а тоді перевернувся догори черевом, неживий.

Поки обидва помічники капітана накидали линви на хвостові плавці кита і взагалі готувалися підтягувати його до «Пеквода», між ними зав'язалась така розмова:

— Цікаво мені, навіщо нашому старому здалась оця гора поганого сала, — сказав Стаб; йому гидко було й думати про те, що довелось мати справу з таким нікчемним левіафаном.

— Навіщо? — перепитав Фласк, змотуючи зайвину линви на носі вельбота. — А хіба ти ніколи не чув, що той корабель, котрий хоч раз мав з одного борту припнуту голову кашалота, а з другого — голову справжнього кита, довіку не перевернеться догори кілем?

— А чого ж воно так?

— Не знаю, але я сам чув, як про це казав отой жовтопикий привид, Федаллах, а він, здається мені, знає все про моряцькі чари. Мені тільки думається

часом, що він кінець кінцем начаклує нашому «Пекводові» якогось лиха. Не дуже мені до вподоби цей чолов'яга. Тобі, Стаб, не впадало в очі, що отой його зуб неначе різьблений у вигляді зміїної голови?

— Бодай його море поглинуло! Я до нього не додивлявся, та коли трапиться така нагода, що він темної ночі стоятиме коло фальшборту й жодної душі не буде поблизу... Дивись, Фласк! — і він промовистим рухом обох рук показав униз, на воду. — Авжеж, так і зроблю! По-моєму, той Федаллах — то сам диявол, що перебрався людиною. Ти віриш отим байкам, ніби його нишком провели на «Пеквод»? Я тобі ще раз кажу: то сам диявол. А що ми його хвоста не бачимо, так це тільки тому, що він його ховає. Мабуть, змотує, як линву, і носить у кишені. Отуди к бісу! Я оце тільки тепер здогадався, чого він весь час просить клоччя, щоб запихати в носики чобіт.

— Він і спить не роззуваючись, правда? У нього навіть койки нема, я сам бачив, як він ночами лежить на бухті змотаної линви.

— Певно, що на бухті,— а знаєш чому? Все через отой проклятий хвіст: він його, розумієш, теж змотує і кладе всередину в бухту.

— І чого то наш старий так подовгу сидить з ним та балакає?

— Мабуть, за щось домовляються чи торгуються.

— Торгуються? За що ж?

— Ну, бач, наш старий так уже заповзявся на того Білого Кита, отож диявол і норовить якось обшахрати його: виміняти в нього або срібного годинника, або душу, або ще щось за те, що віддасть йому в жертву Мобі Діка.

— Пхе! Ти смішки строїш, Стаб. Як же той Федаллах міг би це зробити?

— Не знаю, Фласк, але диявол — хлопчина не простий, а що вже хитрий, то не дай боже. Хіба ж не розказують, як він одного разу прийшов на старий флагманський корабель і, так по-диявольському невимушено та елегантно помахуючи хвостом, питає, чи вдома хазяїн. А старий адмірал саме був на кораблі — він і спитав, чого дияволу треба. Той подригав ратицями та й каже: «Мені потрібен Джон». — «А навіщо тобі Джон?» — питає адмірал. «Яке ваше діло! — скипів диявол. — Треба — і квит!» — «Ну, то забирай його». Їй же богу, Фласк, той Джон і незчувся, як диявол наслав на нього азіатську холеру. Щоб мені оцього кита проковтнути цілим, коли брешу. Та подивися: мабуть, уже готово, годі його в'язати. Рушаймо вже, тягнімо його до корабля.

— Я, здається, десь читав таку саму історію, — відказав Фласк, коли обидва вельботи нарешті рушили до «Пеквода», повільно буксируючи важезну тушу. — Тільки не пригадаю де.

— У «Трьох іспанцях»? У книжці про отих трьох горлорізів-«сольдадос»? Там ти її вичитав, еге? Мабуть, там.

— Та ні, я такої книжки ще й не бачив, хоча й чув про неї. Але скажи мені, Стаб: ти справді гадаєш, що той диявол, про котрого ти оце розказував, — це той самий, що тепер, як ти кажеш, пливе з нами на «Пекводі»?

— А чи я той самий чоловік, що вдвох із тобою вполював оцього кита? Хіба ж диявол не живе вічно? Хто коли чув, щоб диявол помер? І де ти бачив, щоб якийсь священник носив жалобу по дияволі? А якщо диявол дібрав ключика до адміральської каюти, то невже ти гадаєш, ніби він не зуміє пролізти в ілюмінатор? Скажіть-но, містере Фласк!

— То скільки ж, по-твоєму, років отому Федаллахові?

— Бачиш оту он грот-щоглу? — і Стаб показав рукою на судно. — Ну, то хай це буде одиниця. А тепер візьми всі обручі для барил, які лишень знайдуться в нашому трюмі, й поприв'язуй їх рядочком за тією щоглою замість нулів. То навіть і тоді ще й близько не матимеш повного числа Федаллахових літ. Та й усі бондарі на світі не змогли б зібрати стільки обручів, щоб вистачило на ті нулі.

— Але ти, Стаб, по-моєму, трохи перехвалився, коли казав, що скинеш Федаллаха за борт, як трапиться нагода. Бо коли він уже такий

старий, як показують оті твої обручі, і коли він має жити вічно, то яке з того пуття, що ти викинеш його за борт?

— Ну, принаймні викупаю його як слід.

— Так він же вилізе назад.

— А я його знов у воду, і знов, і знов.

— А що, як він надумає викинути за борт тебе — та й зовсім утопити? Що тоді?

— Хай-но спробує! Я йому таких синців під очима наставлю, що він довгенько не наважиться поткнутися зі своєю пикою до адміралової каюти, та й на свою нижню палубу, де він живе, і на нашу верхню, де так любить шастати. Та ну його к бісу, Фласк, того диявола: ти думаєш, що я його боюся? Хто його взагалі боїться, крім отого старого небесного адмірала, що не сміє схопити його та закувати в подвійні кайдани, як він заслужив, а дозволяє йому викрадати людей! Ще й підписав з ним угоду, що підсмажуватиме для нього всіх тих, кого диявол викраде. Добрий мені хазяїн!

— То ти гадаєш, що Федаллах хоче викрасти капітана Ахава?

— Чи я так гадаю? Скоро сам побачиш, як воно буде. А поки що я збираюся пильно наглядати за ним, і коли помічу щось непевне, то візьму його за шкірку й скажу: «Слухай-но, Вельзевуле, не роби цього!» А як він почне костричитися, то я, їй же богу, залізу до нього в кишеню, витягну звідти хвіст,

припну його до кабестана й крутитиму кабестан доти, доки не вирву того хвоста по саму ріпицю. А тоді, коли він побачить, як його обчикрижено, то втече світ за очі й навіть хвоста не зможе підібгати, втікаючи.

— А що ж ти зробиш із тим відірваним хвостом?

— Що зроблю? Продам комусь на гарапник волів поганяти, коли вернемося додому, що ж іще?

— А це ти серйозно кажеш — і все оте, що набалакав мені щойно?

— Ну, серйозно не серйозно, а ми вже допливли.

З «Пеквода» їм загукали, щоб кита швартували до лівого борту, бо там уже приготовано для нього ланцюги та все необхідне, щоб його припинати.

— А що я тобі казав? — нагадав Стабові Фласк. — Так, зараз ми побачимо, що голова нашого кита висітиме навпроти пармацетникової.

Фласкові слова справилися дуже скоро. Коли доти «Пеквод» дуже круто кренився в бік кашалотової голови, то тепер друга голова врівноважила її вагу, і судно вирівнялося, хоч було, можете мені повірити, дуже переобтяжене. Отак самісінько, начепивши собі з одного боку голову Локка, ви перехнябитесь на той бік, та коли начепите з другого боку голову Канта, то знову станете рівно, але стояти вам буде ой як нелегко! Отак декотрі

розумаки безперестану врівноважують свого човна. Дурні! Та повикидайте всі оті важелезні голови за борт, і тоді ви попливете легко й рівно!

Коли тушу справжнього кита вже прибуксировано й пришвартовано до борту, далі її звичайно обробляють так само, як і тушу кашалота, тільки кашалотову голову відрізують усю, а з китової вирізають і піднімають на палубу самий язик і губи з усім отим добре відомим «китовим вусом», прикріпленим до того, що китобої називають «налобником». Та з китом, якого вполювали Стаб і Фласк, цього не робили. Оббіловані туші обох китів покинули за кормою, і обтяжене двома головами судно дуже скидалось на мула, нав'юченого важезними саквами.

Тим часом Федаллах спокійно роздивлявся голову справжнього кита, раз по раз переводячи погляд із глибоких зморщок, що вкривали ту голову, на лінії власної долоні. А Ахав стояв так, що його тінь падала на парсову: тобто, якщо парс взагалі мав якусь тінь, вона зливалась із Ахавовою й тільки продовжувала її собою. А команда шпарко працювала біля китів, і серед матросів кружляли всілякі химерні здогади щодо всіх цих подій.

КАШАЛОТА

Ось перед нами два велетні кити, що зсунули до купи голови; пристаньмо ж і ми до гурту, нахилимо й свої голови до них.

З великого класу левіафанів *ін-фолио* найбільший інтерес становлять, безперечно, кашалот і справжній кит. Вони єдині з усіх китів, на яких люди полюють систематично. Для нентакітця вони являють собою два крайні зразки всіх відомих різновидів кита. А оскільки зовнішні відмінності між ними найпомітніші в будові голів і оскільки голови їх обох саме тепер висять коло бортів «Пеквода», а тому ми можемо переходити від однієї до другої, просто перетнувши палубу, — то де, скажіть мені, ви знайдете кращу нагоду познайомитись із цетологією на практиці, коли не тут?

Насамперед вас вразить контраст у загальному вигляді цих голів. Обидві вони, звичайно, дуже масивні; але в голові кашалота є якась математична симетрія, а голові справжнього кита її прикро бракує. В голові кашалота більше характерності. Помітивши це, ви мимовільно визнаєте його безмірну вищість, бо вигляд її сповнений надзвичайної гідності. А в нашому випадку ця гідність іще більше підкреслювалася шпакуватим забарвленням тім'я, що свідчило про поважний вік і великий життєвий досвід. Одне слово, він належав

до тих китів, для яких у китобоїв є спеціальний термін: «сивоголовий кит».

Тепер опишемо те, що в цих головах різняться найменше, а саме — два якнайважливіші органи: очі й вуха. Коли пильно роздивлятися, то збоку голови, далеко ззаду і дуже низько, поблизу кутика губів, ви нарешті побачите і в того, і в того кита позбавлене вій око, яке здасться вам оком лошати, настільки непропорційне воно до розмірів усієї голови.

З того, що китові очі так незвичайно розміщені збоку голови, між іншим, випливає, що кит не може бачити тих предметів, котрі лежать прямо попереду або прямо позаду. Одне слово, розміщення китових очей відповідає розміщенню людських вух, а спробуйте-но уявити, як було б вам, коли б ви мусили дивитись на все вухами, тобто вбік. Ви переконались би, що поле вашого зору сягає від спрямованої вбік лінії на якихось градусів тридцять уперед і на тридцять градусів назад. Якби ваш найзапекліший ворог серед білого дня йшов просто на вас, уже піднявши кинджала, ви б не змогли побачити його, як і тоді, коли б він підкрадався ззаду. Одне слово, ви б мали, так би мовити, дві спини, зате водночас і два переди (власне, «бічні переди»), бо що ж справді визначає в людині перед і зад, коли не очі?

Навіть більше: коли майже в усіх тварин, яких я можу зараз пригадати, очі розташовані так, щоб

вони самі собою суміщували свою зорову спроможність і витворювали в мозку один образ, а не два, то незвичайне розташування китових очей, розділених багатьма кубічними футами масивної голови, яка здіймається над ними, наче велика гора, що розділяє двоє озерцець у двох долинах, безперечно, зовсім розмежовує зорові враження, що виникають у кожному з обох незалежних органів. Тому кит напевне бачить з цього боку одну виразну картину, а з того — зовсім іншу виразну картину; а все, що лежить між тими картинами, напевне сповите глибокою темрявою і ніби не існує для нього зовсім. Про людину можна сказати, що вона дивиться на світ із будки-вартівні крізь дві суміжні шибки одного віконця. А в кита ці дві шибки не суміжні, вони утворюють двоє віконець, прикро утруднюючи бачення. Цю особливість китових очей слід весь час пам'ятати, коли полюєте на кита, і ми нагадуватимемо читачеві про неї в декотрих сценах, які будуть змальовані далі.

Тут можна було б детально розглянути одну дуже цікаву й загадкову проблему, що стосується зору левіафана. Але я мушу вдовольнитися лише побіжною згадкою. Поки очі людини розплющені, вона бачить усе несамохіть, тобто вона не може не бачити автоматично тих предметів, які є перед нею. Та хоча, як нас переконує досвід, наше око здатне відразу охопити загальним поглядом багато

предметів, ми зовсім неспроможні водночас розглядати два різні предмети — байдуже, малі чи великі — уважно й детально, навіть якщо вони лежать поряд один з одним чи й доторкаються один до одного. Та коли ви розділите ці два предмети й оточите кожен з них кружальцем глибокої темряви, тоді, щоб побачити один з них і щоб в уяві поставити його образ, треба на ту мить зовсім виключити зі своєї свідомості другий предмет. А як же це відбувається в кита? Правда, обоє його очей мусять дивитися одночасно; то невже його мозок настільки переважає людський сприйнятливостю, здатністю до зіставлень і тонкістю, що він може в ту саму мить розглядати дві віддалених одна від одної картини — одну з одного боку від нього, а другу — з протилежного? Коли воно справді так, то це не менше диво, ніж якби людина могла одночасно доводити дві теореми Евкліда. В цьому порівнянні нема нічого недоречного, навіть якщо розглядати його якнайприскіпливіше.

Може, це тільки пуста фантазія, але мені завжди здавалося, що надзвичайна нерішучість у рухах, яку виявляють декотрі кити, коли на них нападуть відразу три або чотири вельботи, і взагалі ота несміливість і схильність до ляку, властиві таким китам, — що вся ця безпорадність непрямо породжується великою складністю вибору між двома різними, прямо протилежними зоровими

образами, які одночасно бачить кит.

Та й вухо в кита не менш дивовижне, ніж око. Якщо ви зовсім не знайомі з китами, то можете цілі години досліджувати обидві голови, але органів слуху так і не знайдете. Вухо кита взагалі не має ніякої зовнішньої раковини; а в його отвір навряд чи пролізе цівочка гусячого пера — таке воно дивовижно мале. Між вухом кашалота й вухом справжнього кита є істотна різниця: у першого вушний отвір прямо виходить назовні, а в другого він покритий рівною, гладенькою шкіряною плівкою, так що його й зовсім не видно на поверхні голови.

Чи не дивно, що таке велетенське створіння мусить бачити світ такими маленькими очима, а грім чути вухами, меншими, ніж у зайця? Та хоч би навіть кит мав очі завбільшки з лінзу великого Гершелєвого телескопа, а вуха його були не вужчі за соборний портал, — чи міг би він бачити далі або чути гостріше? Анітрохи. Навіщо ж тоді розвивати свій розум ушир? Краще розвивайте його вглиб.

Тепер давайте за допомогою всіляких важелів та парових лебідок, які ми маємо напохваті, перевернемо кашалотову голову. А тоді, приставивши драбинку, залізьмо на неї й загляньмо китові в пащу; а якби та голова не була відтята від тулуба, то можна б із ліхтарем спуститися в велику кентуккійську Мамонтову печеру його шлунка. Та

вхопімося за оцей ось зуб і огляньмося довкола: де ми опинились? Яка це воістину прекрасна, незаймано чиста паща! Від підлоги до стелі вона обмощена, — чи, краще сказати, обклеєна — блискучою білою плівкою, гладенькою, наче атлас шлюбної сукні.

А тепер вийдіть і подивіться на оцю могутню нижню щелепу, схожу на довжелезну вузьку покришку гігантської табакерки, чомусь прикріплену завісками не з ширшого боку, а з вузького кінця. Коли підперти її так високо, щоб вона була в нас над головою й виставляла ряди зубів, тоді вона буде схожа на страшні опускні ґрати фортечної брами; і такою вона, на жаль, справді буває для багатьох бідолах китобоїв, на яких ці гостряки падають із жахливою силою. Та ще моторошніше видовище можна спостерігати, коли якийсь невеселий кашалот плаває під водою, на глибині кількох сажнів, і його величезна п'ятнадцятифутова щелепа відвисає вниз під прямим кутом до тулуба, достоту як утлегар корабля. Цей кит не мертвий, він тільки в поганому настрої; можливо, чимось пригнічений, а можливо, охоплений іпохондрією і такий в'ялий, що йому навіть важко стулити пащу, і він так і плаває з бридко відвислою щелепою на ганьбу всьому своєму поріддю, а інші кашалоти, напевне, зичать бідоласі, щоб йому «заціпило рота».

Здебільшого цю нижню щелепу відокремлюють від голови — досвідчений китобій робить це дуже легко — і піднімають на палубу, щоб повіривати з неї білі, мов слонова кістка, зуби, які правлять китобоям за матеріал для всяких гарних виробів, як-от ручки для ціпків, парасольок або вершницьких нагаїв.

Щелепу витягають на палубу повільно, з великою натугою, за допомогою брашпиля, наче корабельний якір. А коли настає відповідний час, тобто коли скінчиться всяка інша робота коло кита, Квіквег, Дагу і Тештіго — всі, як один, дуже вправні дантисти — заходжуються рвати з неї зуби. Гострою китобійською лопаткою Квіквег надрізує ясна, потім щелепу прив'язують до палубних кілець-римів, згори спускають талі й висмикують ті зуби, як ото мічіганські воли висмикують із ґрунту дубові пеньки в диких пущах. Звичайно, в щелепі буває сорок два зуби; у старих кашалотів вони дуже стерті, але не дупласті й не позалатувані штучними пломбами, як у нас. Саму щелепу потім розпилюють на пластини й складають у стос, наче бруси для спорудження будинку.

А тепер перейдімо до другого борту й роздивімось як слід голову справжнього кита.

Коли загальний вигляд голови благородного кашалота можна порівняти з виглядом давньоримської бойової колісниці (а особливо спереду, де вона так плавно заокруглена), то голова справжнього кита в загальних обрисах виявляє досить неелегантну подібність до гігантського тупоносого черевика. Дві сотні років тому один давній голландський мореплавець уподібнив китову голову до чоботарської колодки. І в тій колодці, чи в черевикові, могла б поміститись ота бабуся з дитячої казки з усім своїм численним родом.

Та коли ви підійдете ближче до цієї величезної голови, то вона набирає щораз іншого вигляду залежно від того, під яким кутом на неї дивитися. Коли ви станете на її тім'ї й поглянете на дві ніздрі, чи то дихала, що мають форму літери *f*, то можете вирішити, що це гігантський контрабас, а дихала — отвори-ефи в його деці. Знов же, коли погляд ваш зупиниться на отому дивному гребенюватому нарості на самій маківці голови — отому зеленому, обліпленому скойками виступі, що його grenландські китобої називають «короною», а південноморські — «чепчиком» справжнього кита, — коли ви зупините свій погляд тільки на цьому нарості, то можете подумати, що то вершок

стовбура велетня дуба з пташиним гніздом у розсохах гілок. В кожному разі, коли ви побачите отих живих крабів, що копошаться в тому «чепчику», така думка зрине у вас майже напевне — хіба що, може, вашу уяву прикує до себе технічний термін «корона», який також прикладають до цього нароста, і тоді вашу думку полонить уявлення, що це могутнє страховище справді є коронованим владарем морів, якого наділено отією зеленою короною в такий чудовний спосіб. Та коли цей кит справді владар, то кислий вираз його морди аж ніяк не відповідає високій гідності такого царського вінця. Погляньте на оту випнуту нижню губу! Як похмуро й вередливо вона відкопилена! На добрих двадцять футів ушир і на п'ять футів уперед, коли міряти теслярським ярдом; із того відкоплення можна натопити п'ятсот чи й більше галонів лою.

Іще дуже шкода, що в цього нещасливого кита — заяча губа. Щілина в верхній губі — з фут завширшки. Мабуть, його мати, коли носила його в своєму лоні, пропливала біля перуанського узбережжя саме під той час, як там розколювали берег землетруси. А зараз ми через ту губу, немов через слизький поріг, проникнемо в китову пащу. Їй же богу, якби я тепер був у Мекіно, то подумав би, що попав до індіанського вігвама. Господи праведний! Невже цим самим шляхом пройшов колись Йона? Покрівля над нами — на височині

близько дванадцяти футів і сходиться під досить гострим кутом, немовби її справді підпирає посередині тичка, як у наметі; а оті ребристі, склеписті, кошлаті стіни показують нам дивовижні, напівсторчові, вигнуті, наче турецькі ятагани, пластини китового вуса — сотні по три з кожного боку. Звисаючи з верхньої частини черепа, з кістки, званої «налобником», вони й утворюють оті венеціанські штори, про які ми десь уже побіжно згадували. Краї цих пластин облямовані кошлатими торочками, крізь які справжній кит проціджує воду і в плетиві яких застрягає дрібна морська живність, коли він з роззявленою пащею пливе по морю бриту в пору випасання. На тих кістяних шторах, котрі звисають посередині, можна помітити особливі знаки — криві лінії, заглибини, гребені,— по яких дехто з китоловів визначає вік кита, як визначають вік дуба по концентричних кільцях на зрізі. Хоча довести точність цього критерію навряд чи можливо, все ж таки, за аналогією, він має певний присмак правдоподібності. В усякому разі, коли повірити цим ознакам, доведеться приписати справжньому китові куди більше довголіття, ніж здасться на перший погляд.

У давнину, як видно, панували вкрай химерні уявлення про ці «штори». У збірці Перчеса один мореплавець називає їх «дивовижними

бакенбардами всередині китової пащі»;¹¹² другий — «свинячою щетиною»; третій старенький добродій у Гаклейта вдається до такої вишуканої мови: «З кожного боку верхньої щелепи його рила росте близько двох з половиною сотень плавців, що з обох боків вигинаються склепінням над язиком».

Як відомо кожному, ці самі «плавці», «бакенбарди», «щетина», «штори» — називайте як хочете — постачають дам корсетами та іншими пружними предметами туалету. Але попит на такі вироби вже віддавна падає. Вершина слави китового вуса припадає на часи королеви Анни: тоді були в моді фіжми. І так само як ті дами в давнину жваво вибрикували, хоч перебували, так би мовити, в китовій пащі, — так само й нині, попавши під дощ, ми не менш легковажно втікаємо під ті ж таки щелепи, шукаючи захисту: адже парасолька — це намет, напнутий на тому самому китовому вусі.

А тепер забудьте про всі штори та бакенбарди і, стоячи в пащі справжнього кита, знов огляньтесь довкола себе. Бачачи всю оцю кістяну колонаду, так

¹¹² Це нагадує вам, що справжній кит дійсно мав щось схоже на бакенбарди, чи скоріш вуса, з небагатьох білих волосин, ріденько розсіяних зверху на передньому кінці нижньої щелепи. Інколи ці кущики надають досить-таки розбишацького виразу його морді, звичайно поважній і гідній.

правильно вишикувану обабіч, чи не подумаєте ви, що опинилися всередині великого гарлемського органа й дивитесь на тисячу його труб? А за постілку перед тим органом править найм'якіший турецький килим — язик, ніби приклеєний до споду пащі. Він дуже жирний і ніжний: може розірватись на шматки, коли його підніматимуть на палубу. Ось він перед нами, цей язик: на око я його оцінюю в шість барилець. Тобто з нього можна витопити приблизно стільки лою.

Ви й зразу, напевне, добре усвідомили ту істину, з якої я почав: що голови кашалота й справжнього кита різняться майже в усьому. Підсумуймо ж: у голові справжнього кита нема отого великого сховища спермацету; немає ніяких зубів; немає довгої й вузької нижньої щелепи, як у кашалота. Зате в кашалота нема отих кістяних штор; нема величезної нижньої губи; і майже нема язика. Знов же: у справжнього кита два отвори-дихала, а в кашалота дихало одне.

Погляньмо ж востаннє на оті дві достойні таємничі голови, поки вони ще лежать так близько; бо одна з них незабаром піде, забута, на морське дно, та й друга не забариться піти слідом за нею.

Ви можете вловити вираз кашалотової голови? Це той самий вираз, із яким кашалот зустрів свою смерть, тільки декотрі з довгих зморщок на його лобі наче розгладились. Мені здається, що тепер на його

широкому лобі лежить печать якогось степового спокою, породженого філософською байдужістю до смерті. А зараз зверніть увагу на вираз другої голови. Гляньте на оту неймовірну нижню губу, ненароком притиснуту до борту корабля так, що вона туго обтягує нижню щелепу. Чи вся ця голова не промовляє про якусь безмірну й буденну рішучість у зустрічі зі смертю віч-на-віч? Цей справжній кит, гадаю, був стоїком; а кашалот — платоніком, хоча в останні роки, можливо, зазнав впливу Спінози.

76 ТАРАН

Перше ніж поки що попрощатися назавжди з головою кашалота, я хотів би, щоб кожен із вас, просто як людина, зацікавлена фізіологією, звернув особливу увагу на вигляд кашалота спереду в усій його непохитній зосередженості. Я хотів би, щоб ви тепер уважно глянули на неї й склали собі спокійну, неперебільшену розсудливу оцінку тієї сили, що може таїтись у ньому, як у тарані. Це дуже істотний момент: або ви самі задовільно розв'яжете це питання для себе, або ж назавжди зостанетеся скептиком щодо однієї події. А ця подія не вигадана, хоча, можливо, й належить до найжахливіших в анналах історії.

Ви, певне, вже спостерегли, що, коли кашалот

пливе в своєму нормальному положенні, площина його лоба перпендикулярна до напрямку руху; спостерегли й те, що нижня частина цього лоба помітно стесана назад ніби для того, щоб дати безпечніше місце довгій заглибині, в яку входить схожа на утлегар судна нижня щелепа; спостерегли й те, що паща кашалота вся розміщена на нижній поверхні голови — так, немовби у нас із вами рот весь містився б під підборіддям. Крім того, ви спостерегли, що в кашалота немає ніякого носового виступу, а той ніс, що він має — дихало, — розміщений на тім'ї і що його очі та вуха — по боках голови, приблизно за одну третину довжини всього тіла, рахуючи від переднього кінця. З усього цього ви, певне, вже зробили висновок, що кашалотів лоб — це глухий і сліпий мур без жодного органа чуття чи якогось вразливого виступу. А тепер іще зважте, що тільки на стесаній дозадю нижній поверхні голови можна розгледіти ознаки того, що там усередині є кістка; а до черепа можна проникнути тільки крізь два десятки футів товщі лоба. І вся ця величезна маса, позбавлена кісток, є ніби однією суцільною подушкою для пом'якшення ударів. Незабаром ви дізнаєтеся, що та подушка наповнена почасти жиром якнайкращої якості; але спершу я з'ясую вам природу тієї субстанції, що вкриває непроникною оболонкою всі ці прикмети начебто жіночої зніженості. Десь раніше я вже писав, що

сало покриває тулуб кита, як лушпинка — помаранчу. Те саме стосується й китової голови, з однією лиш різницею: на голові цей покрив хоч і не такий товстий, одначе настільки міцний (хоча й не подібний до кістки), що той, хто не стикався з ним безпосередньо, не годен і уявити тієї міцності. Найстаранніше вигострений гарпун, найгостріший спис, кинутий рукою найдужчої людини, безсило відскакує від нього. Лоб кашалота неначе вимощений кінськими копитами. І навряд чи йому властива хоч якась чутливість.

Поміркуйте й ще про одну річ. Коли трапиться таке, що два великі навантажені кораблі — як-от ті, що приходять з Індії, — небезпечно зблизяться в гавані й виникне загроза зіткнення, що тоді роблять моряки? Спускають за борт, у тому місці, яким мають зіткнутися кораблі, не якусь тверду перепону з дерева чи заліза. Ні, вони опускають туди кранець — великий кулястий мішок з найтовщої й найміцнішої волової шкіри, туго набитий клоччям і корком. Ця подушка-кранець відважно приймає на себе й витримує натиск, який поламав би всі їхні дубові гандшпуги та залізні лопи. Це вже само собою достатньо ілюструє той очевидний факт, до якого я веду. Та в мене виникла, на додачу, ще одна гіпотеза. Звичайні риби мають у собі так званий «плавальний міхур», здатний, коли потрібно, роздиматись або стискатись. Але кашалот, наскільки

мені відомо, нічого подібного у своєму тілі не має, і все ж таки він може або поринати з головою під воду, або плавати, піднявши всю голову над водою. Зовнішній покрив кашалотової голови неперевірено еластичний, а підшкірний шар являє собою живу тканину з унікальними властивостями. Отож у мене й виникло гіпотетичне припущення, що ця таємнича тканина з пухирчастою, як у легенів або бджолиних стільників, структурою якимсь невідомим, загадковим чином з'єднана з атмосферним повітрям, а тому також здатна роздиматись і стискатись. Коли це справді так, то уявіть собі всю невідпорність тієї сили, якій допомагає найневловніша і найбільш руйнівна з усіх стихій!

А тепер підсумуймо. Несхибно пхаючи перед собою такий нечутливий, невразливий, непроникний мур, підпертий ззаду ще отією надзвичайно пружною масою, суне по морю велетенська брила буйного життя, яку можна гідно виміряти хіба що кубічними сажнями, ніби дрова, і водночас та брила покірна єдиному інстинктові, як і найменша з комах. Тому, коли я далі описуватиму в подробицях ті локальні зосередження могутньої сили, які таяться скрізь у тілі цього непогамовного велетня, коли я змальовуватиму перед вами хоч би найнезначніші з його приголомшливих подвигів, то, сподіваюся, ви назавжди відкинете весь невігласький скепсис і

будете готові не моргнувши оком вислухати повідомлення, ніби кит пробив собі дорогу крізь Панамський перешийок і змішав атлантичну воду з тихоокеанською. Бо коли ви не визнаєте могутності кита, то лишитеся перед лицем Правди сентиментальним провінціалом. Але дивитись в очі чистій Правді можуть тільки титани з роду Прометея, яким не страшний вогонь; які ж мізерні тоді шанси в провінціалів? І що сталося з тим легкодушним юнаком, котрий підняв покривало жахливої саїської богині?¹¹³

77

ВЕЛИКА ГЕЙДЕЛЬБЕРЗЬКА БОЧКА

А тепер час уже «розкривати скриню». Але, щоб ви добре зрозуміли цю процедуру, вам треба знати дещо про дивовижну внутрішню будову цієї «скрині».

Коли розглядати голову кита як прямокутний паралелепіпед, її можна розділити похилою

¹¹³ Єгипетська богиня радості Нейт, храм якої був у Саїсі, стародавній столиці Єгипту. У Мелвілла йдеться про образ із вірша Ф.Шіллера «Сповита статуя в Саїсі»: юнак, шукаючи Істину, піднімає запону на статуй, але знаходить тільки скорботу й ранню смерть.

площиною на два клини,¹¹⁴ з яких нижній містить у собі кістяний скелет, що складається з черепної коробки та щелеп, а верхній — тільки жирову масу, зовсім вільну від кісток; його широка передня грань і утворює вертикально зрізаний лоб кашалота. Тепер горизонтальною площиною поділіть цей верхній клин посередині, і ви одержите дві майже рівні частини, які й сама природа розділила товстою перетинкою з міцної сухожильної тканини.

Нижня з цих двох частин, що має назву «мішок», являє собою величезний стільник із жиром, що весь складається з десятків тисяч наповнених тим жиром чарунок, за стінки яким править міцна, еластична плівка. Верхній частині, званій «скринєю», можна дати ще й назву великої Гейдельберзької бочки¹¹⁵ кашалота. І так само як та славнозвісна бочка спереду має якесь таємниче

¹¹⁴ Клини — термін не евклідовський; він належить до чисто навігаційної математики. Я ніде не натрапив на його визначення. Навігатори називають «клином» покладену на одну з бічних граней тригранну призму, в якій друга бічна грань похила, а третя вертикальна (в загальному випадку в такої призми обидві ці грані похилі).

¹¹⁵ Зроблена в XVIII ст. величезна бочка в підвалах Гейдельберзького замку в Німеччині; вміщує близько 180 000 літрів.

різьблення, так і величезний зморшкуватий лоб кашалота має на собі незліченні химерні візерунки — емблематичне оздоблення його подиву гідної бочки. І, як Гейдельберзька бочка завжди буває повна щонайкращого вина Рейнської долини, так і китова бочка містить найкращу, найкоштовнішу з жирових речовин, які дає його тіло: високо цінований спермацет, абсолютно чистий, прозорий і запашний. Більш ніде в кашалотовому тілі не знайдете цієї дорогоцінної речовини в чистому вигляді. Хоч у живого кита вона зовсім рідка й текуча, але, видобута з кита вбитого й виставлена на повітря, незабаром починає гуснути, утворюючи прегарні розгалужені зростки кристалів, як ото перша тонка крига, що з'являється на воді в мороз. «Скриня» великого кашалота дає близько півтисячі галонів спермацету, хоча значна частина його неминуче розливається, витікає, розбризкується чи ще якимсь чином утрачається під час квапливих намагань китобоїв ухопити, що вдасться.

Я не знаю, яким вишуканим і коштовним матеріалом покрита всередині Гейдельберзька бочка, та хоч би яке розкішне було те внутрішнє покриття, воно не може змагатися з шовковистою плівкою перламутрового кольору, що, немов підшивка дорогої мантії, вистилає внутрішню поверхню кашалотової «скрині».

Ми вже бачили, що Гейдельберзька бочка

кашалота займає всю довжину верхньої частини його голови, а оскільки, як уже відзначено десь попереду, голова займає третину всієї довжини велетня, яка у великого кита може становити вісімдесят футів, то глибина тієї Бочки, коли голову підвішено сторчма за бортом корабля, сягає понад двадцять шість футів.

Коли в кита відрізують голову, гостре знаряддя в руках китобоя, який виконує цю операцію, проходить дуже близько від місця, де потім буде пробито отвір до резервуара зі спермацетом, і треба різати надзвичайно обережно, щоб через недбальство не вдертися передчасно до тієї святині й не виточити з неї намарне її дорогоцінного вмісту. Відрізану голову врешті піднімають з води поверхнею розтину догори, і в цій позиції голову підтримують величезні розбиральні талі за допомогою цілої плетениці конопляних линв.

Прийнявши все це до відома, візьміть, будь ласка, участь у дивовижній процедурі вичерпування великої кашалотової Гейдельберзької бочки — процедурі, яка цього разу мало не скінчилася трагічно.

78

ЦИСТЕРНА Й ЦЕБРА

Спритний, мов кіт, Тештіго видирається на

грот-щоглу і, випроставшись на весь зріст, біжить по грот-реї, аж поки опиняється якраз над підвішеною за бортом Бочкою. В руках у нього легкі талі з одношківного блока й пропущеної крізь нього линви; які моряки називають «гордень». Закріпивши той блок так, щоб він звисав з реї, Тештіго спускає один кінець линви вниз і розмахує ним, поки його не спіймає і не схопить міцно котрийсь із матросів на палубі. Потім індіанець, перебираючи линву руками, сам спускається по її другому кінцю і врешті спритно приземляється на завислій за бортом китовій голові. Ставши там — ще багато вище за решту команди — він жваво покрикує до неї, ніби турецький муедзин, що з вершини мінарета скликає правовірних на молитву. Йому подають нагору гостру лопатку з коротким держалном і він починає старанно шукати місця, де найкраще вломитись у Бочку. Цю роботу він робить дуже обережно, немов шукач скарбу в якомусь старому будинку, що простукує стіни, розшукуючи, де замуровано золото. Ось ті ретельні розшуки скінчились, і до одного кінця перекиненого через блок горденя чіпляють міцне, окуте залізом цебро — точнісінько таке, як колодязне. А другий кінець горденя, протягнений через палубу, тримають двоє-троє моторних матросів. Вони підтягують цебро вгору — так, щоб індіанець міг його дістати, — а ще один подає йому знизу довгу тичку. Вставивши кінець тички у цебро,

Тештіго пропихає його вниз, у Бочку, поки воно не зникне з очей; а тоді гукає до матросів біля горденя, і спінене цебро піднімається вгору, ніби повна свіжого молока дійниця. Цебро обережно спускають на палубу, там його підхоплює поставлений для цього матрос і швидко виливає вміст його в велике барило. Цебро знов підтягують угору, і так воно обертається, аж поки в глибокій цистерні не лишиться нічого. Під кінець Тештігові доводиться пропихати цебро тичкою далі й далі, все глибше й глибше в Бочку, і врешті в ній ховається футів із двадцять тички.

Отак команда «Пеквода» якийсь час вичерпувала спермацет; запахуючою рідиною вже наповнили кілька барил, коли раптом сталася химерна пригода. Стоячи на кашалотовій голові, Тештіго весь час держався однією рукою за один з великих блоків, на яких була підвішена голова. Чи то цей шалений, відчайдушний індіанець, забувшись, необачно пустив з руки блок, чи то він ступив ногою на якесь зрадливо-слизьке місце, чи, може, сам Лукавий хто-зна-нащо підстроїв цю пригоду, — тепер уже не з'ясуєш; та несподівано, коли вже вгору, з чвакотом ішло вісімдесяте чи дев'яносте цебро, бідолашний Тештіго — боже праведний! — немов друге цебро, що задля рівноваги підвішується до коловорота над справжнім колодязем, — сторчголов шугнув у оту величезну Гейдельберзьку

бочку й зник з очей; за ним тільки моторошно, жирно забулькотіло.

— Людина за бортом! — крикнув Дагу, що перший отямився серед загального сторопіння. — Цебро сюди! — і, вхопившись однією рукою за слизький гордень, для більшої безпеки ще й став однією ногою в цебро. А матроси підтягли його горденем угору й опустили на китову голову, перше ніж Тештіго встиг поринути в ній до дна. Тим часом на судні зчинився страшний переполох. Визираючи через борт, моряки бачили, як безживна доти китова голова враз почала здригатися й шарпатися ледь нижче поверхні води, ніби її захопила якась разюча думка; але то був тільки нещасливий індіанець, що, борсаючись там, мимоволі показував, у яку грізну глибину вів поринув.

І саме в ту хвилину, коли Дагу, стоячи на голові, відплутував гордень, що зачепився за великий блок розбиральних талів, почувся несподіваний гучний тріск. На превеликий жах усім, один із двох величезних гаків, на яких висіла голова, зірвався, і важезна брила голови шарпнулася вбік, аж увесь корабель п'яно захитався й задвигтів, ніби його штовхнуло айсбергом. Видно було, що й другий гак, на який тепер припадав увесь тягар, ось-ось зірветься, тим більше, що голова різко гойдалась на ньому.

— Стрибай сюди, стрибай! — загукали до Дагу

матроси; але негр, однією рукою держачись за великий блок — так, щоб зависнути на ньому, коли голова відірветься зовсім, — усе ж виплутав гордень і тичкой попхав цебро в «колодязь», стінни якого вже зступилися. Він гадав, що похований там гарпунник зможе вхопитись за цебро і його пощастить витягти.

— Що ти робиш, Дагу! — закричав Стаб. — Хіба так його врятуєш? Ти йому голову розвалиш тим цебром, воно ж усе залізом окуте! Стій, кажу!

— Всі від блоків! — раптом розітнувся чийсь голос, наче ракета вибухнула.

І майже в ту саму мить величезна голова з громовим сплеском шубовснула в море, немов Столова скеля, що звалилась у вир Ніагари.¹¹⁶

Корпус «Пеквода», звільнений від тягаря, гойднувся в другий бік, блиснувши мідною обшивкою, і всім аж дух захопило, коли вони крізь запону бризок розгледіли Дагу, що висів, учепившись у блок, і розгойдувався разом з ним над водою і над їхніми головами. А тим часом бідний Тештіго, похований живцем, поринав на морське дно, і не було йому рятунку! Та ледве опали ті бризки, що застували очі, як над фальшбортом

¹¹⁶ Частина так званої Столової скелі на Ніагарському водоспаді обвалилася 25 червня 1850 року.

мелькнула чиясь оголена постать із розрубним мечем у руці. А ще за мить лункий сплеск звістив, що мій відважний Квіквег пірнув рятувати товариша. Всі ми, як один, кинулись до фальшборту і вбирали очима кожну бульку на воді, але минала секунда за секундою, а ні жертви, ні рятівника не видно було. Кілька матросів уже стрибнули в човен, що гойдався коло борту, і трохи відпливли від корабля.

— О! О! — скрикнув раптом Дагу, що й досі що висів на блоці, тепер уже нерухомому. І ми, вихилившись ще далі за фальшборт, побачили, як з блакитних хвиль вигулькнула рука. Дивне то було видовище — наче та рука вистромлялася з трави, що росте на могилі.

— Обидва! Обидва! Обидва там! — знову радісно загорлав Дагу, і незабаром ми всі побачили, що Квіквег завзято гребе однією рукою, а другою тягне за довге волосся індіанця. Обох підняли в човен, що чекав на них, і швидко приставили на «Пеквод»; але Тештіго довго не могли відволодати, та й Квіквег мав не дуже бадьорий вигляд.

Як же він спромігся здійснити свій високий подвиг?

Пірнувши вслід за головою, що повільно опускалася в глибину, Квіквег кількома скісними ударами гострого меча прорубав велику дірку в її основі, а тоді, кинувши меч, застромив глибоко

всередину й угору свою довгу руку і за волосся витяг назовні бідолашного Тештіго. Потім він розповідав, що спочатку намацав ногу, але, добре розуміючи, що за ногу тягти не слід, бо з цього можуть вийти великі труднощі, запхав ту ногу назад і вправними рухами перевернув індіанця всередині голови так, що за наступною спробою той вийшов назовні випробуваним давнім способом: головою вперед. Ну, а сама китова голова в той час поводитися так добре, як тільки можна було сподіватись.

Отак завдяки відвазі й великій акушерській вправності Квіквега Тештіго був успішно визволений із жахливої, вкрай невчасної і, здавалось би, безвихідної скрути; можна сказати, що він удруге народився на світ. І цієї науки нізащо не слід забувати. Людям слід би навчатись акушерства так самісінько, як фехтування, боксу, верхової їзди та веслування.

Я знаю, що багатьом жителям суходолу ця дивовижна гейхедцева пригода напевне здасться неймовірною, хоч дехто з них, можливо, й сам бачив, як на землі хтось падає в яку-небудь цистерну, або принаймні чув про такі випадки; вони трапляються нерідко, і то з куди менш вагомих причин, коли зважити, яка надзвичайно слизька була цямрина спермацетового колодязя під ногами в індіанця.

Та, може, хтось проникливо питає мене: «Як же так? Ми вважали, що комірчата, наповнена

жировою речовиною голова кашалота — найлегша, найбільш коркоподібна частина його тіла, а ти твердиш, ніби вона тонула в морській воді, яка має куди більшу питому вагу, ніж у неї. От ми тебе й спіймали!» Аж ніяк: це я вас спіймав. Адже до того моменту, коли бідолаха Теш упав у «скриню», з неї було майже до кінця вичерпано її легший вміст, і лишилися тільки щільні сухожильні стінки — наче молотом прокована субстанція, набагато важча, як я вже казав, від морської води: шматок її тоне майже так само швидко, як свинець. Та схильність цієї речовини швидко йти на дно була в даному разі врівноважена іншими частинами голови, не відокремленими від неї, і тому вся голова тонула дуже повільно, неквапливо, даючи Квіквегові чудову змогу виконати його майстерну акушерську операцію, так би мовити, на ходу. Так, справді, це були, можна сказати, пологи експресом.

Але якби Тештіго й загинув у тій голові, це була б вельми почесна смерть: він захлинувся б у найбільшому, найчистішому запашному спермацеті, а його домовиною, катафалком і гробницею стала б найпотаємніша внутрішня порожнина кита, його святая святих. Я можу пригадати тільки один приклад іще приємнішого кінця; солодку смерть того бортника в штаті Огайо, котрий, шукаючи стільників у дуплі старого дерева, знайшов там величезний запас меду, перехилився надто далеко

через край дупла і впав туди. Мед засмоктав його, він потонув, і його останки забальзамувались. Як ви гадаєте, чи багато людей отак само попали в медові стільники Платонові філософії і знайшли собі там солодку погибель?

79 ПРЕРІЯ

Жоден фізіономіст, жоден френолог не брався ще вивчати риси обличчя цього левіафана або обмацувати горбки на його голові. Це було б так само безнадійне діло, як для Лафатера ¹¹⁷ досліджувати зморшки на лиці Гібралтарської скелі або для Галля ¹¹⁸ — приставляти драбину до Пантеону і обмацувати його баню. А все ж у своєму славнозвісному творі Лафатер трактує не тільки різні людські обличчя, він пильно вивчає і фізіономістику коней, птахів, змій та риб, детально розбираючи всі відміни виразу, які тільки можна

¹¹⁷ Лафатер Йоганн Каспар (1741–1801) — швейцарський психолог, засновник псевдонауки «фізіогноміки».

¹¹⁸ Галль Франц Йозеф (1758–1828) — німецький лікар. Створив «френологію» — псевдонаукову теорію, що визначала вдачу людини по формі черепа.

спостерігати в них. Та й Галль, і його учень Шпурцгайм теж не обмежуються френологічною характеристикою самої тільки людини. Тому, хоч мені й бракує достатньої компетенції, щоб стати піонером у застосуванні цих двох напівнаук до кита, я теж не відмовлюсь від такої спроби. Бо я пробую свої сили в усьому, а досягаю чого зможу.

З погляду фізіономістики кашалот — істота аномальна. Він не має справжнього носа. А оскільки ніс — центральна, найпримітніша деталь обличчя і, мабуть, найбільше впливає на його загальний вираз — навіть, кінець кінцем, визначає той вираз, — то, здавалось би, брак цього зовнішнього додатку мусить дуже сильно впливати на вираз китової морди. Адже так само як у ландшафтному садівництві якийсь шпиль, баня, монумент або вежа здаються майже необхідними для завершення композиції, так і жодне обличчя з погляду фізіономістики не може бути гармонійним без отієї високої й стрункої дзвіниці — носа. Відбийте ніс мармуровому Зевсові Фідія — і яка ж мізерія залишиться! А проте левіафан сам такий величезний і могутній, а всі його пропорції такі імпозантні, що той самий брак носа, який був би огидним ганджем у статуї Зевса, в нього зовсім не сприймається як вада. Навпаки, відсутність носа ще й додає китові величі. Ніс у кита справляв би враження нахабства. Коли під час своєї фізіономістичної подорожі ви

обпливаєте навколо кита в човнику, вашого захопленого враження не може зіпсувати думка, що кит має носа, за який його можна смикнути. А ця настирлива думка так часто виникає у нас навіть тоді, коли ми споглядаємо наймогутнішого коронованого наглядача на його троні.

Можливо, в деяких деталях найефектніший фізіономічно вигляд голова кашалота має анфас. Цей вигляд просто-таки царствений.

Гарне людське чоло в задумі схоже на східний небосхил перед світанням. На кучерявому лобі бика серед тиші пасовиська можна побачити спокійну гордість. Лоб слона, який пхає поперед себе гірською ущелиною важку гармату, справляє враження величі. Сповите таїною чоло — чи то в людини, чи то в тварини — нагадує оту велику золоту печатку, яку німецькі імператори прикладали до своїх декретів. Вона промовляє: «Боже! Цього дня вчинено моєю рукою». Та в більшості живих створінь, навіть у самої людини, лоб дуже часто скидається на смужку альпійського ландшафту попід межею вічних снігів. Мало чие чоло здатне, як Шекспірове чи Меланхтонове, підноситись так високо і схилитись так низько, що навіть самі їхні очі здаються чистими, правічними, спокійними гірськими озерами, а над ними, в зморшках чола, ви немов простежуєте думки, що спускаються до водопою, як олені з гіллястими рогами. Так

верховинські мисливці простежують оленячі сліди на снігу. Але у Великого кашалота ця висока, богоподібна гідність, відбита на чолі, так безмірно помножена, що, дивлячись на нього прямо спереду, ви відчуваєте присутність божества і всіх Грізних сил природи гостріше, ніж при спогляданні будь-якої іншої живої істоти. Бо ви не бачите жодної окремої деталі, вам не являється жодна виразна риса. Нема ні носа, ні очей, ні вух, ні губів; нема обличчя, бо кашалот і справді його не має. Нічого, тільки отой незорий небосхил лоба, поораний борознами загадок; безмовно грозить він загибеллю човнам, кораблям і людям. Та й у профіль цей дивовижний лоб не маліє, хоча й не гнітить уже вас так своєю могуттю. У профіль ви виразно бачите посеред лоба оту горизонтальну борозну в вигляді півмісяця, яку Лафатер у людей вважає прикметою генія.

Та невже! Кашалот — геній? Хіба кашалот коли написав книжку чи виголосив промову? Ні, його геніальність виявляється якраз у тому, що він нічого не робить для її доведення. Навіть більше, вона виявляється в його мовчанні, подібному до мовчання єгипетських пірамід. І це напроваджує мене на думку, що, якби Великий кашалот був у давнину відомий молодому тоді Сходові, дитинна мудрість жерців обожествила б його. Адже вони обожествили крокодила, бо крокодил не має язика; так само не має язика й кашалот — чи принаймні

язик у нього такий малий, що він не може його висолопити. І коли в майбутньому якийсь висококультурний, поетичний народ захоче вернути веселим весняним богам старовини їхні права, захоче піднести їх на самодостатні тепер небеса, на оті відлюдні висі, й посадити там на трон, тоді, будьте певні, на небі пануватиме піднесений на високий Зевсів трон Великий Кашалот.

Шампольйон розшифрував зморшки ієрогліфів на граніті. Та де взяти того Шампольйона, котрий розшифрує єгипетські письмена обличчя кожної людини, виду кожної живої істоти? Фізіономістика, як і всяка інша людська наука, — це недовговічна казка. І коди сер Вільям Джонс,¹¹⁹ що вмів читати на тридцятьох мовах, не міг прочитати на обличчі простака селянина глибших, тонших потаємних думок його, то як може неписьменний Ізмаїл сподіватися, що він зуміє прочитати грізні халдейські письмена на кашалотовому лобі? Ось я й виставляю ці письмена перед вами. Прочитайте ви, якщо зумієте.

80 ВЕРШЕЧОК

¹¹⁹ Джонс Вільям — (1746–1794) — видатний англійський юрист і філолог-сходознавець.

Коли з погляду фізіонома кашалот — це сфінкс, то френологів його мозок видається отим самим геометричним кругом, квадратура якого нездійсненна.

У дорослого кашалота череп має довжину щонайменше двадцять футів. Відокремте нижню щелепу, і в профіль той череп матиме вигляд згаданого вище клина, покладеного довшою з двох перпендикулярних граней на горизонтальну площину. Але в живого кашалота цей клин доповнений до майже правильного паралелепіпеда отією величезною масою «мішка» і «скрині», що лежать на ньому. Зверху на черепі кашалота є щось схоже на кратер, у якому міститься відповідна частина тієї маси; а під довгастим дном того кратера — в ще одній порожнині, що рідко буває більша, ніж десять дюймів завдовжки і стільки ж завглибшки, — міститься та жменька мозку, якою наділений велетень. Отже, у живого кашалота мозок лежить не ближче ніж за двадцять футів від видимої поверхні лоба; він схований за потужними зовнішніми укріпленнями, як внутрішня цитадель у Квебеку за розбудованими довкола неї фортами. Тобто він так захищений у тайнику голови, ніби шкатулка з коштовностями, і я знав багатьох китобоїв, які категорично твердили, нібито в кашалота нема іншого мозку, крім отієї видимої подоби його, яку

являє собою величезна, на кілька кубічних ярдів, спермацетова комора. Утворюючи химерні складки, протоки та звивини, вона в їхньому розумінні краще сполучається з загальним уявленням про силу кита, і тому вони вважають цю загадкову частину кашалотової голови оселею його розуму.

Отже, нам стало очевидно, що з погляду френології голова цього левіафана, ще живого й цілого, є чистісінькою бутафорією. В ній не можна добачити чи якимсь іншим способом уловити жодних ознак його справжнього мозку. Кит, як і будь-хто могутній, носить перед очима світу фальшиву личину.

Коли звільнити його череп від отого спермацетового вантажу й подивитись на нього ззаду — з того кінця, де він вищий, — вас уразить подібність китового черепа до людського, коли людський череп розглядати під таким самим кутом. Справді, коли малюнок кашалотового черепа ззаду (у відповідно зменшеному масштабі) помістити серед аналогічних зображень людських черепів, ви навряд чи зможете вирізнити його, а помітивши заглибини на одній частині його тім'я, ви сказали б мовою френолога: «Ця людина не має ні самоповаги, ні почуття власної гідності й пошани до будь-чого». І з цих двох негативних оцінок у сукупності з позитивною оцінкою його велетенських розмірів ви найкраще зможете скласти собі якнайправдивіше,

хоч і не дуже веселе уявлення про те, що таке взагалі безмежна могутність.

Та коли з відносних розмірів справжнього китового мозку ви виснуєте, що його неможливо вивчити як слід, я підкажу вам дещо інше. Коли ви уважно роздивитесь спинний хребет майже кожної чотиринової тварини, то будете вражені подібністю того хребта до намиста з нанизаних на шворку карликових черепів; кожен хребець має якусь рудиментарну схожість із черепом. Ідея, ніби хребці — то зовсім недорозвинені черепи, виникла в Німеччині. Але я вважаю, що не німці перші помітили дивовижну схожість хребця з черепом. На цю схожість звернув мою увагу один мій приятель-чужоземець, коли оздоблював хребцями забитого його рукою ворога, ніби рельєфом, гострий ніс своєї піроги. Так ось, я гадаю, що френологи даремно не поширили своїх досліджень і за мозочок, на вміст спинномозкового каналу. Бо, по-моєму, багато рис характеру людини відбивається в її хребті. Я взагалі волів би досліджувати ваш хребет, а не череп, хоч би хто ви були. Тоненький хребет іще ніколи не ніс на собі шляхетної й сильної душі. Я тішуся своїм хребтом, як міцним і гордим флагштоком того прапора, що його я трохи розгортаю перед усім світом.

Спробуймо ж застосувати цю хребтову парость френології до кашалота. Його черепна порожнина

має продовження в першому шийному хребці. Канал того хребця має в перерізі форму трикутника, основою донизу, і ширина каналу становить по тій основі близько десяти дюймів, а висота його — близько восьми. Проходячи крізь дальші хребці, той канал звужується, але ще на чималій довжині лишається досить широким. І, звичайно, цей канал заповнений такою самою дивно волокнистою субстанцією, як і череп, тобто спинним мозком, безпосередньо з'єднаною з головним мозком. І навіть більше: на протязі багатьох футів позаду черепа спинний мозок зберігає той самий обвід, не набагато менший за обвід головного мозку. Чи не було б розумно, взявши до уваги всі ці обставини, виміряти й дослідити з френологічного погляду хребет кашалота? Адже, коли розглядати його в цьому світлі, дивовижна відносна мализна його головного мозку більш ніж компенсується так само дивовижною величиною спинного мозку.

Та я полишу це питання, як і годиться, на розсуд френологів, а сам прийму спинномозкову теорію тільки на той час, поки розглядатиму горб кашалота. Цей царствений горб, коли я не помиляюсь, височить над одним з найбільших хребців і таким чином є ніби його опуклим зовнішнім покривом. Судячи з такого розміщення, я б назвав його органом рішучості й непогамовності кашалота. А що цей велетень справді непогамовний,

ви ще матимете нагоду пересвідчитись.

81

«ПЕКВОД» ЗУСТРІЧАЄ «ДІВУ»

Настав призначений долею день, і ми зустріли судно «Юнгфрау» з Бремена під командою капітана Деріка Де-Деера.

Голландці й німці, що колись були найбільшими китоловами світу, тепер геть змізерніли, але час від часу, дуже зрідка, в Тихому океані можна побачити і їхні вимпели.

З якоїсь причини «Юнгфрау», видно, дуже хотіла засвідчити нам свою пошану. Вона повернула на паралельний курс іще далеченько від нас і спустила човен, що зразу помчав до нас через хвили. Нетерплячий капітан стояв не на кормі човна, як звичайно, а на носі.

— Що це у нього в руці? — вигукнув Старбак, показуючи на якийсь предмет, що ним вимахував німець. — Та не може бути! Маслянка з носиком!

— Та ні, — заперечив Стаб. — Ні, ні, то кавник, містере Старбак; цей німчисько, видно, хоче почастувати нас кавою. Он же, бачите, коло нього стоїть бідон з окропом. О, славний чолов'яга той німчисько!

— Ет, іди ти знаєш куди зі своєю кавою! — вигукнув Фласк. — То справді маслянка й бідон для

лою. У них скінчився лій для ламп, і вони пливуть до нас канючити.

Звісно, це може здатися вкрай дивним, що капітан китобійного судна на промисловому терені позичає на іншому судні лій; воно навіть суперечить відомій приказці «Везти до Ньюкасла вугілля», і все ж такі речі справді інколи трапляються. Оце й тепер капітан Дерік Де-Деер, безперечно, держав у руці маслянку для підливання лою в лампи, як оголосив Фласк.

Коли німець піднявся на палубу «Пеквода», Ахав, не глянувши на те, що було у нього в руках, зразу спитав його про Мобі Діка; але німець своєю каліченою мовою дуже скоро витлумачив, що навіть не чув ніколи про Білого Кита, а тоді мерщій перевірив ровмову на свою маслянку та бідон, белькочучи щось про те, що він ночами крутиться на своїй койці в непроглядній темряві, бо взятий з Бремена лій вони зужили до останньої краплі, а досі ще не спромоглись уполювати хоч би летючу рибку, щоб поповнити запас. А на закінчення сказав, що його корабель, за китобійським висловом, «чистий», тобто порожній; таким чином, тією чистотою він справді заслужив свою назву «Юнгфрау», тобто «Діва».

Діставши прошене, Дерік розпрощався й відплив; та не добувся він іще до свого корабля, як із щогл обох суден майже одночасно побачили китів.

Дерікові так нетерпеливилось кинутись у погоню, що він навіть не став передавати на судно бідон і маслянку, а зразу завернув вельбота й погнався за живими маслянками — левіафанами.

Оскільки здобич з'явилася з завітрянного боку, Дерік на чолі ще трьох німецьких вельботів, що хутко рушили слідом за ним, чимало випереджав човни з «Пеквода». Китів було вісім, тобто середніх розмірів табун. Помітивши небезпеку, вони дуже швидко попливли геть один поряд одного, аж тручись боками, ніби коні в запрягу. За ними тяглася широка пінява смуга, наче хтось безперервно розмотував на морі величезний сувій пергаменту.

А посеред тієї збуреної смуги, на багато сажнів позаду інших китів, плів величезний, горбатий старий кашалот-самець. Те, що він плів повільніше і що його вкривали якісь дивні жовтаві струпи, наводило на думку, що він хворий на жовтяницю або ще на якусь хворобу. Навряд чи цей кит належав до табуна, який плів попереду: в такому поважному віці левіафани звичайно бувають нетовариські. Проте він держався в їхньому кільватері, хоча пливати по збуреній воді, напевне, було важче: білий кипінь, чи то бурун, перед його широкою мордою мав такий вигляд, ніби там стикалися дві супротивні течії, фонтан у нього був невисокий, вилітав повільно, натужно, із здушеним хрипом і опадав клаптями; а кита після того ніби стрясали якісь дивні

підземні поштовхи, що пробігали по всьому його тілу аж до схованого під водою хвоста, бо позад нього вода аж кипіла бульбашками.

— Хто має трохи опію? — гукнув Стаб. — Я боюся, що в нього животик болить. Господи, подумайте лишень: пів-акра болю в животі! Його, мабуть, обдимає, аж грім у кишках гуркоче, хлопці! Мені ще такого не бувало, щоб на мене з-під корми погані вітри віяли. Та погляньте: чи ви коли бачили, щоб кит отак кривуляв, пливучи? Він, мабуть, стерно загубив!

Як надміру обтяжений корабель, що прямує до берегів Індостану з цілим табуном переполоханих коней на палубі, часом крениться, гойдається й заривається в хвилю носом, отак і цей кит-патріарх колихав своїм старим тулубом, інколи аж вивертаючись незграбно одним боком догори й показуючи причину такого кривуляння: потворну куксу правого бічного плавця. Чи він позбувся того плавця в бою, чи й народився таким — важко було сказати.

— Стривай, дідусику, зараз я зроблю тобі перев'яз на оту поранену лапку! — гукнув жорстокий Фласк, показуючи на гарпунну линву в кадобі перед ним.

— Гляди тільки, щоб він тебе нею не перев'язав! — озвався Старбак. — Наляжмо, а то німець перший його наздожене.

Усі вельботи-суперники, як один, націлились саме на цього кита — не тільки тому, що він був найбільший, а отже й найцінніший, а ще й тому, що до нього було найближче; крім того, решта китів пливли з такою швидкістю, що спочатку відстань до них нітрохи не меншала. Човни з «Пеквода» вже залишили позаду три німецькі вельботи, спущені на воду пізніше, але Деріків човен ще був на чолі погоні, хоч суперники-чужоземці помалу наздоганяли і його. Вони тільки одного боялися: що Дерік, будучи вже так близько до своєї мети, встигне кинути гарпун, перше ніж вони його наздоженуть і випередять. Сам Дерік, видно, не мав сумніву, що так воно й буде, і час від часу глузливо грозився своєю масляною в бік човнів з «Пеквода».

— Ох ти ж собако нечемний та невдячний! крикнув Старбак. — Дращиш мене тією самою жебрацькою карнавкою, що я тобі наповнив менш як п'ять хвилин тому! — А тоді, своїм звичаєм, знову напружено зашепотів: — Ану, наляжте, хорти! Здоженіть його!

— Слухайте-но, хлопці! — кричав Стаб до своєї команди. — Мені моя віра не дозволяє шаленіти, але отого паскудного німчиська я зжер би! Та гребіть же, гребіть, кажу вам! Невже ви попустите, щоб той падлюка залишив вас позаду? Ви любите хильнути чарчину? То я не чарчину, а ціле барило горілки поставлю тому, котрий найкраще

гребтиме! А чого це ні в кого з вас іще жодна жилка не луснула, га? І хто це там кинув якір з нашого човна? Ми ж стоїмо на місці і на дюйм не посуваємось, наче заштиліли! Агей, хлопці, он уже на дні човна трава росте! А на щоглі бруньки розпукуються, їй же богу! Ні, так діло не піде, хлопці! Ви гляньте лишень на отого німчиська! Одне слово, гребтимете ви так, щоб аж іскри сипались, чи ні?

— О! О! Диви, як за ним вода піниться! — репетував Флask, аж пританцьовуючи. — А горб який! Ну-бо, наляжте, доженіть того бугая! Бач, вивертається, мов колода! Ох, хлопці, хлоп'ята, рвоніть! На вечерю будуть оладки й слимаки! Печені слимаки з млинцями! Ну-бо, ну-бо, рвоніть же! З нього ж буде сотня барил! Не прогавте! Чуєте? Чуєте? Гляньте, он той німчисько... Та гребіть же, заробіть пудинг на вечерю, хлопці! Такий кит! Такий китяра! Чи ви спермацету не любите? То ж три тисячі доларів пливуть, чуєте? Цілий банк! Англійський банк!.. Ну-бо, ну-бо, ну!.. Що це той німчисько робить?!

Ту мить Дерік саме пошпуриив своєю масляною та бідоном у човни, що наздоганяли його; може, він думав затримати цим суперників, а водночас прискорити рух свого човна, ніби відштовхнувшись від кинутих назад предметів.

— Ах ти ж німецьке корито неотесане! —

ревнув Стаб. — Гребіть же, хлопці, як сто тисяч кораблів рудих чортів! Ну-бо, Тештіго, чи ти не можеш розламати свій хребет на двадцять два цурпалки, аби не зганьбити старого Гейхеду? Що ти скажеш?

— Скажу — гребімо, як бісів батько! — гукнув індіанець.

Німцеві глузи розпалили наших людей, і всі три вельботи «Пеквода», пливучи майже борт у борт, почали швидко наздоганяти Деріка. Матроси гребли шалено, але рівно. Всі троє човнових старшин стояли в човнах вільно, гордо, по-рицарському й тільки час від часу підбадьорливо погукували до найближчого весляра:

— Давай, давай! Наляж на своє ясеневе! Втрімо носа німчиськові! Перестрибнімо його!

Та Дерік із самого початку мав таку вирішальну перевагу, що, попри все завзяття наших, вийшов би з цих гонів переможцем, якби його не спіткала справедлива кара в подібі «ляща», якого «спіймав» його середній весляр: гребнувши занадто глибоко, він не встиг вчасно підняти весло з води й трохи не перекинув вельбота. Дерік оскаженіло загорлав на своїх матросів, а Старбак, Стаб і Фласк скористалися цією затримкою і з гучними покриками, відчайдушно рвонувшись вперед, пристроїлись навскоси за німцевою кормою. Ще мить, і всі чотири човни вже опинились у збуреній

струміні, яку zostавляв за собою кит, а обабіч них розходилась на боки збита ним пінява хвиля.

Те жахливе видовище краяло серце й паморочило розум. Кит уже плив, вистромивши з води голову, пускав перед себе фонтан частими уривчастими поштовхами і в нестямному страхові молотив себе по боці отим жалюгідним плавцем. Утікаючи, він кривуляв то ліворуч, то праворуч, поринав у кожную хвилю, що наздоганяла його, або вивертався правим боком догори, здіймаючи до неба той свій плавець, що відчайдушно метлявся. Так птах із підборканими крильми перелякано кружляє нерівними колами, марно силкуючись утекти від розбійників-яструбів. Але птах має голос і виявляє свій страх жалібним криком, а страх отого німого морського велетня був закутий, зачаклований у ньому: він не мав іншого голосу, крім отого здушеного хрипкого сапання, і через те його вигляд будив у душі невимовний жаль, дарма що його дивовижного огрому, його зубатої пащі, його могутнього хвоста ще вистачило б, щоб налякати наймужнішого з людей, що почували той жаль до нього.

Дерік побачив, що за хвильку-другу вельботи «Пеквода» випередять його, і, аби не поступитися здобиччю, наважився кинути гарпун, поки ще не втік останній шанс, хоча й розумів, що докинути з такої відстані буде дуже важко.

Та не встиг його гарпунник підвестися для кидка, як усі три тигри — Квіквег, Тештіго, Дагу — мимовільно схопились на ноги і, вишикувані скісною лавою, одночасно піднесли гарпуни. Нентакітська криця просвистіла над головою гарпунника-німця, і всі три вістря впилися в кита. Біле полум'я піни й бризків бухнуло вгору й сховало кита від людських очей. Кит шалено рвонувся вперед, шарпнув за собою всі три човни, і вони наразилися на борт німецького вельбота з такою силою, що й Деріка, і його ошелешеного гарпунника скинуло за борт, а човни-суперники пролетіли повз них далі.

— Не бійтеся, німецькі маслоїди! — гукнув Стаб, мимобіжно глянувши на них. — Зараз вас підберуть! Усе гаразд! Там позаду я бачив кількох акул... Таких собі, знаєте, сенбернарських псів, що рятують подорожніх у скруті. Ура! Отак треба пливти! Кожен човен — як сонячний промінь! Ура!.. Летимо, наче три бляшанки, прив'язані до хвоста скаженому кугуарові! Це так, ніби десь на рівному степену запрягти слона в тарадайку. Ото, хлопці, була б гонитва! Аж спиці в колесах мелькали б. Тільки ж і вилетіти сторчака можна, як колесо наскочить на камінь. Ура! Отак, мабуть, почуватимеш себе, коли летітимеш до дідька в пекло: котишся й котишся з гори, і кінця тій горі немає! Ура! Цей кит жене так, наче самому дияволу пошту везе!

Проте велетень мчав так недовго. Раптом він, гучно вдихнув повітря, незграбно пірнув під воду й пішов углиб. Три гарпунні линви зашаруділи, завищали, тручись об «бовдур» з такою силою, що аж протирали в ньому глибокі рівчачки, і гарпунники, боячися, що кит, ідучи так швидко вглиб, дуже скоро витягне за собою весь запас линв, із надзвичайною спритністю накидали на «бовдур» додаткові витки линви, з-під яких аж куріло. Пребігаючи по викладеному свинцем жолобку на вершечку форштевня, линва далі втікала майже прямовисно вниз із таким натягом, що носова частина кожного вельбота занурювалась у воду трохи не по планшир, а кормова задиралась, високо вгору. Незабаром кит перестав поринати глибше, але якийсь час човни лишались у тій досить ризикованій позиції, бо гарпунники боялись попускати линву далі. Хоча й траплялось не раз, що кит отаким чином топив вельботи, затягуючи їх під воду, проте саме цим, як кажуть китобої, «придержуванням», коли застрягле в спині кита, в його живому тілі зазубрене вістря, підтягуване линвою вгору, завдає левіафанові нестерпного болю, примушують його виринути на поверхню, назустріч гострим ворожим списам. Тим часом цей спосіб не тільки небезпечний, він, можливо, й не завжди доцільний, бо здоровий глузд підказує, що кит знесилиться тим швидше, чим довше він пробуде під водою. Адже на таку

величезну поверхню тіла — в дорослого кашалота вона досягає мало не двох тисяч квадратних футів — вода тисне зі страшною силою. Ми всі знаємо, який дивовижний тягар атмосферного тиску витримуємо ми самі навіть тут, на поверхні землі, в повітрі; то яка ж величезна буває ноша кита, що несе на своїй спині двохсотсажневий стовп океанської води! Вона рівна принаймні вазі п'ятдесяти атмосфер. Один китобій підрахував, що це вага двадцяти лінійних військових кораблів з усіма їхніми гарматами, припасами й командами на борту.

Три вельботи гойдались на лагідних положистих хвилях, а китобої прикипіли очима до вічної полуденної сині моря, і з глибин його не доходило жодного стогону чи скрику, ба навіть жодної бульбашки, жодного руху води. І хто з жителів суходолу міг би подумати, що в тій тиші, під тією спокійною поверхнею корчиться й звивається в агонії найбільше страховище океану? Над водою видно було тільки вісім чи й менше дюймів линви, що тяглася вниз від вершечка форштевня кожного човна. І годі було повірити, що на трьох таких тоненьких ниточках підвішений велетень левіафан, ніби велика гиря дзигарів із тижневим заводом. Підвішений? І до чого ж? До трьох дерев'яних посудинок. Невже це те саме створіння, про яке колись сказано так тріумфально: «Чи шпильками проколеш ти шкіру його, а острогою риб'ячою його

голову?.. Той меч, що досягне його, не встоїть, ані спис, ані ратище й панцер. За соломому залізо вважає, а мідь — за гнилу деревину. Син лука, стріла, не примусить втікати його. Булаву вважає він за соломинку і сміється з посвисту ратища!»¹²⁰ Оце те саме створіння? Оце воно? Які ж далекі від справдження слова пророків! Бо, маючи у своєму хвості силу тисячі людських стегон, левіафан утік і сховав голову під водяними горами, сховав її від «острог риб'ячих» «Пеквода».

У скісному світлі надвечірнього сонця тіні, що їх кидали три човни в глиб моря, були, певне, такі довгі й широкі, що могли б укрити собою половину Ксерксового війська. І хто може сказати, які страшні мусили бути для пораненого кита ті величезні примари, що маячили в нього над головою!

— Увага, хлопці! Ворушиться! — вигукнув Старбак, коли всі три линви враз задрижали у воді, ніби по магнітних дротах доносячи нагору, до людей, відчайдушні корчі кита, що боровся за саме життя. Кожен весляр на своїй банці відчув ті здригання. А за мить, майже звільнені від натягу линви, носи вельботів раптом підстрибнули вгору, як ото підстрибує невелика крижина, коли сполохати з неї тісно збиту зграю білих ведмедів і вони

¹²⁰ Слова з біблійної книги Йова.

пострибають у воду.

— Вибирай! Вибирай! — знову закричав Старбак. — Зринає!

Линви, яких за мить перед тим не можна було вибрати й на дюйм, тепер швидко падали цілими звоями в човен, розсипаючи бризки, і незабаром кит виринув на поверхню зовсім близько від вельботів — за дві довжини судна.

З його рухів виразно видно було, що він зовсім знесилився. Більшість суходільних тварин мають у багатьох кровоносних судинах своєрідні шлюзи, чи клапани, а тому, коли їх поранено, кровотеча принаймні в деяких напрямках зразу майже спиняється. Але не так буває з китом. Одна з його особливостей полягає в тому, що він не має в жилах ніяких клапанів, і коли його поранено вістрям бодай одного гарпуна, зразу починається смертельна кровотеча з усієї його артеріальної системи, а коли та кровотеча ще підсилюється страшним тиском води на великій глибині, то життя, можна сказати, витікає з нього безперервним потоком. Проте крові в ньому так багато, а внутрішні джерела її такі далекі від рани й такі численні, що кит може спливати кров'ю дуже й дуже довго, так само як річка може текти довго через краї, охоплені посухою, бо вона має витoki в далеких, недосяжних для очей горах. Навіть тепер, коли вельботи підпливли до самого кита, ризикуючи попасти під грізні змахи хвостового

плавця, і з них почали кидати в нього списи, — навіть тепер з кожної нової рани кров була безперервною цівкою, а з дихала на тім'ї часто-часто злітали в повітря струмені фонтана, одначе ті струмені не були забарвлені кров'ю, бо спис іще не вразив жодного важливого внутрішнього органа. Тобто, як часом висловлюються, джерело життя в ньому ще не було зачеплене.

Тепер, коли вельботи підпливли впритул до кита, можна було як слід роздивитися всю верхню частину його тіла, зокрема багато дещо з того, що звичайно перебуває під водою. Стало видно його очі — чи, власне, ті місця, де колись були очі. Як із дупел на повалених стовбурах найвеличніших дубів виростають дивні безформні губки, так і з очних ямок тепер випиналися сліпі пухирі, і те видовище сповнювало страхом і жалем. Але тут не було місця жалеві. *Дарма що цей кит такий старий, позбавлений одного плавця і сліпий, він однаково мав померти, мусив бути замордованим, щоб давати світло на бучних весіллях та інших людських святах, а також освітлювати величні церкви, де з амвонів лунають проповіді про те, що ніхто нікому ні в якому разі не повинен, не має права чинити кривду.* Плаваючи у власній крові, кит урешті повернувся так, що стало видно якийсь виступ, чи то пухлину, дивного кольору, зовсім низько на його боці. Та опуклість була завбільшки з лантух.

— Гарненька місцинка! — вигукнув Фласк. —
Дай-но я шпигну його туди!

— Стривай! — крикнув Старбак. — Уже не
треба.

Та жалісливий Старбак спізнався. Фласк завдав удару, з рани чвиркнула темна цівка, і кит, підхльоснутий нестерпним болем, у сліпому шалі кинувся на суденця, оббризкуючи їх і їхні вже охоплені почуттям тріумфу команди дощем густої крові, що біла вгору з дихала. Він перекинув Фласків вельбот і розтרוшив його ніс. Але цей удар був останній, передсмертний. Бо на той час кит уже так знесилів від втрати крові, що тепер тільки безвладно відсунувся геть від розбитого човна і лежав, важко дихаючи, на боці, кволо подригуючи оцупком плавця. Врешті він повільно перевернувся, ніби світ, що гине, і виставив на світло білі таємниці свого черева. Так він лежав на воді, мов колода, і здихав. Останній безсилий струмінь з його дихала був невимовно жалісний. Ніби чийсь невидимі руки помалу закривали доступ води до потужного водограю, і стовп бризок із напівздушеним меланхолійним клетотом усе нижчав і нижчав, поки не опав до самої землі, — такий був останній передсмертний фонтан того кашалота.

Китобої сиділи в човнах і ждали, поки прибуде «Пеквод». Та незабаром труп кита почав занурюватись під воду, виявляючи ознаки того, що

він скоро потоне разом з усіма своїми ще не розграбованими скарбами. На Старбаків наказ негайно почали в кількох місцях обв'язувати тушу линвами, і незабаром кожен вельбот обернувся у буйок, а потонулий кит завис у воді за кілька дюймів під ними. Коли підплив «Пеквод», кита дуже обережними маневрами підтягли до його борту й припнули там найміцнішими ланцюгами: було очевидно, що туша швидко піде на дно, якщо не підтримувати її штучно на поверхні.

Коли кита почали білувати, сталося так, що майже зразу фленжерна лопатка наткнулась на проіржавілий гарпун, зовсім захований під отією щойно описаною пухлиною. Уламки гарпунів знаходять у тілах упольованих китів досить часто; але звичайно плоть навколо них буває цілком загоєна й здорова, і ніякі виступи на поверхні тіла не виказують їхньої присутності. Отже, в даному разі існувала, очевидно, ще якась невідома причина, що викликала оте згадане вище нагноєння. Та ще дивніше було інше: недалеко від того гарпуна знайшли кам'яне вістря списа, вросле в цілком здорову живу тканину. Хто кинув того списа з кам'яним вістрям? І коли? Може, якийсь індіанець з Північного Заходу, ще задовго до відкриття Америки європейцями?

Які ще дивовижі були нагромаджені в цій страховинній кунсткамері, ніхто не може сказати.

Дальшим відкриттям несподівано було покладено край: «Пеквод» почав небезпечно кренитись, бо величезна вага кита з дедалі більшою силою тягла його на дно. Правда, Старбак, який порядкував білуванням туші, чіплявся за неї до останку, чіплявся так уперто, що «Пеквод» був би перекинувся, якби ще хоч трохи подержав її в обіймах. А коли нарешті віддали наказ звільнитись від неї, ланцюги та линви натяглись уже так туго, що їх ніяк не вдавалось відчепити. Тим часом «Пеквод» уже геть перехилився набік. Перейти по палубі до другого борту стало так само важко, як зійти ногами на верх крутого шпилястого даху. Все судно рипіло й потріскувало, наче стогнало. Його так гнуло й крутило, що на фальшбортах та рубках у багатьох місцях повивалювались кістяні інкрустації. Марно силкувались матроси ломами та гандшпугами зірвати ті прикипілі ланцюги з носа й корми судна, бо кит затонув уже так глибоко, що дістати їхні другі кінці під водою було неможливо, а туша, потопаючи, з кожною миттю неначе важчала на цілі тонни, і здавалося, що «Пеквод» ось-ось перекинеться.

— Та стривай, стривай, чуєш? — кричав Стаб до туші. — Чого ти в біса так квапишся на те дно? Грім побий, хлопці, треба щось робити, а то всі пропадемо. Годі там колупатись, покиньте ті гандшпуги: біжіть усі по молитовники та складані ножики і спробуймо з молитвою перерізати ці грубі

ланцюги.

— Еге, еге, ножики! — вигукнув Квіквег, ухопив важку теслярську сокиру і, вихилившись із бортового ілюмінатора, заходився рубати ланцюг, крицею викрешуючи з заліза іскри. Рубонув кілька разів, а решту довершила сила натягу. Всі ланцюги й линви з гучним виляском луснули, судно стало на рівний киль, а труп кита пішов на дно.

Такі дивні випадки, коли туша недавно вбитого кита невтримно тоне, справді трапляються, і жоден китобій ще не спромігся переконливо пояснити їхню причину. Звичайно мертвий кашалот дуже добре тримається на воді, і з неї навіть виступає чимала частина черева чи боку. Якби таким чином тонули тільки старі, худі кити з понурою вдачею, тонким шаром сала та важкими ревматичними кістками, тоді цей факт неважко було б пояснити великою питомою вагою тіла, що зросла понад звичайну міру через брак у ньому плавучої матерії. Та це не так. Бо й молоді кити в розквіті сил і здоров'я, переповнені високими пориваннями, — навіть ці м'язисті, бадьорі герої, ще одягнені в товстий кожушок із живого сала, часом теж тонуть, якщо їх у рожеву весняну пору їхнього віку позбавляють життя.

Одначе треба сказати, що з кашалотами таке трапляється значно рідше, ніж з іншими видами китів. На кожного затонулого отак кашалота припадає два десятки справжніх китів, що пішли на

дно. Ця різниця, очевидно, великою мірою корениться в тому, що справжній кит має у своєму тілі більше кісток. Адже самі його венеціанські штори важать інколи понад тонну, а кашалот від цього тягара зовсім вільний. Правда, бувають випадки, коли затонулий кит через кілька годин або й днів спливає і вже держиться на поверхні краще, ніж живий. Та причина цього очевидна. В середині його утворюються гази й роздимають трупа до неймовірної величини, так що він перетворюється ніби на природний аеростат. Тоді його навряд чи зміг би натопити під воду й лінійний корабель. У бережному китоловстві — на мілинах біля заток Нової Зеландії, — коли вбитий справжній кит починає тонути, до нього прикріплюють буйки з дуже довгою ланвою, так що, коли туша потоне, китобої знають, де її шукати, як вона спливе.

Незабаром після того, як труп кита потонув, наші марсові загукали зі щогл, що «Юнгфрау» знову спустила човни, хоча на всьому видимому околі видно було тільки один фонтан, і то був фонтан фінвала. А цей кит належить до тих видів, яких неможливо вполювати, бо вони неймовірно швидкі й витривалі. Але фонтан у фінвала дуже схожий на фонтан кашалота, і недосвідчені китобої часто плутають їх. І ось тепер Дерік зі своєю командою відважно погнався за цим невловним створінням. «Діва», розпустивши всі вітрила, мчала слідом за

своїм виводком — чотирма човнами, — і так вони зникли нам з очей у завітрянному боці, не припиняючи сміливої, впевненої погоні.

Ох, як багато на світі фінвалів і як багато Деріків, друже мій!

82

ЧЕСТЬ І СЛАВА КИТОЛОВСТВА

Бувають такі людські заняття, в яких найвідповідніший метод — це старанно дотримуватися безладдя.

Що глибше я поринаю в це китобійне ремесло, доходячи у своїх розвідках аж до самих витоків його, то дужче імponує мені його стародавність і велика почесність; а особливо коли я натрапляю на стількох великих напівбогів і героїв та на всіляких пророків, що тим чи іншим шляхом прославили його, мене поймає захват від думки, що й я сам, хоч і в мізерному рангу, належу до такого вельможного братства.

Першим китобоем був доблесний Персей, син Зевса; і треба сказати, на вічну славу нашого фаху, що перший кит, який став жертвою нашого братства, був убитий не задля нищої вигоди. То були рицарські часи нашої професії, коли ми підносили зброю тільки на захист знедолених, а не для того, щоб наповнювати чийсь маслянки. Кожен знає знамениту

історію Персея й Андромеди — як красуня Андромеда, царська дочка, була прив'язана до скелі на морському березі, і коли левіафан саме збирався вхопити її, з'явився безстрашний Персей, князь Китобоїв, загарпунив страховище, визволив діву і взяв її за дружину. То був справжній подвиг майстерності: навіть найкращим нинішнім гарпунникам рідко вдається таке. Адже той левіафан був убитий першим кидком гарпуна! І хай ніхто не важиться піддати сумніву цю допотопну історію: в стародавній Йоппії, чи теперішній Яффі, що лежить на сірійському узбережжі, в одному з поганських храмів багато сторіч зберігався величезний кістяк кита, про який і міські легенди, і всі жителі міста твердили, ніби то справжні кістки того самого страховища, котре вбив Персей. А коли Йоппію завоювали римляни, цей кістяк привезли до Італії як окрасу тріумфальної процесії. Що в цій історії здається особливо дивним і сповненим глибокого значення, так це те, що з Йоппії відплив у море й пророк Йона.

Споріднена з пригодою Персея та Андромеди — дехто навіть гадає, ніби вона непрямо виведена з неї, — і славнозвісна історія святого Георгія й дракона. Я вважаю, що той дракон теж був китом, бо в багатьох старовинних хроніках кити й дракони дивно перемішані й нерідко підмінюють одні одних. «До водяного лева він був подібний і до дракона

морського», — каже пророк Єзекііль, очевидячки маючи на увазі кита: в деяких наших перекладах Біблії навіть ужите саме це слово. Крім того, якби святий Георгій зітнувся у двобої тільки з суходільним плазуном, а не з велетенським страховищем морських глибин, це помітно ущербило б його славу. Вбити змію може будь-хто, але щоб сміливо вступити в бій з китом, треба бути Персеєм, святим Георгієм або нентакітцем Гроббом.

І хай вас не збивають з пуття пізніші зображення цієї події: хоч те створіння, з яким бився доблесний китобій давнини, малювали в подібі якогось фантастичного грифона, а сам двобій на тих картинах відбувається на суходолі і святий сидить верхи на коні, але, взявши до уваги загальне невігластво, що панувало в ті часи — адже тоді художники зовсім не знали справжнього вигляду кита, — а також зваживши, що в пригоді святого Георгія, як і в історії Персея, кит міг виповзти з моря на берег і що той кінь, на якому сидів святий Георгій, міг бути просто моржем, бо деякі народи називають моржа «морським конем», — зваживши все це, ми дійдемо висновку, що думка, ніби так званий «дракон» — це не що інше, як сам Великий левіафан, зовсім не є несумісною ні зі священною легендою, ні з найдавнішими зображеннями цих подій. І справді, перед обличчям суворой й невблаганної правди з усією цією історією станеться те саме, що з Дагоном,

ідолом філістимлян, який був і рибою, і чотириновою твариною, і птахом водночас; як оповідає пророк Самуїл, коли цього Дагона поставили перед ковчегом господнім, то в ідола відпала коняча голова і обидві руки, а зостався самий тулуб, тобто те, що він мав від риби. Отже, один з нашого гордого плем'я є заступником і охоронцем Англії; і ми, нентакітські гарпунники, з цілковитим правом можемо стати кавалерами преславного ордену святого Георгія. А тому нехай рицарі — члени цієї шановної корпорації (з якої, наважуся сказати, ще ніхто не ставав до бою з китом, як їхній великий патрон) — не дивляться на нентакітців звисока, бо ми навіть у наших плетених вовняних куртках та заляпаних смолою штанях маємо куди більше підстав носити цю відзнаку, ніж вони.

Щодо того, чи залічувати до нас і Геракла, я довго мав сумніви: бо хоча, згідно з еллінською міфологією, цей античний Крокет ¹²¹ і Кіт Карсон, ¹²² цей крем'язень, що здійснив стільки славних подвигів, був справді проглинутий, а потім

¹²¹ Крокет Деві (1786–1836) — полковник, загинув у війні за відокремлення Техасу від Мексики; набув легендарної слави.

¹²² Карсон Кіт (1809–1869) — провідник американських військ, уславився у війні США з Мексикою в 1846–1848 рр.

виригнутий китом, я не певен, чи це справді робить із нього китобоя. Ні з чого не впливає, що він загарпунив того кита — хіба, може, він зробив це зсередини. І все ж, мабуть, його можна вважати китобоем мимоволі. У всякому разі, кит уполював його, коли не він кита. І я оголошую його членом нашого клану.

Правда, найбільші авторитети з різних наукових таборів вважають, що ця давньогрецька історія про Геракла й кита походить від іще давнішої іудейської історії про Йону й кита — а може, навпаки. І справді, між ними є дуже велика подібність. Та коли я оголошую своїм напівбога, чом мені не оголосити й пророка?

Одначе герої, святі, напівбоги ще не становлять повного реєстру нашого рицарського ордену. Нашого великого магістра ще треба обрати, бо, як і самодержці старовини, і ми шукаємо родоначальників нашого братства серед самих могутніх богів — не більше й не менше. Повторімо ж тепер оту чудесну легенду з Шастр — священної книги стародавніх індійців, яка дає нам у владарі грізного Вішну, одну з трьох іпостасей верховного божества індусів, самого грізного божественного Вішну, того Вішну, що в першому з десяти своїх утілень навіки-віків вирізнув і освятив кита. Коли Брахма, чи то бог над богами, — кажуть Шастри, — вирішив наново створити світ, після того як той світ

ще раз, уже вкотре, заповся, він породив Вішну, щоб той керував усім творенням. Але Веди, тобто таємні книги, які доконче мусив прочитати Вішну, перше ніж розпочати творення, бо ті книги, як видно, містили щось на зразок практичних вказівок молодим будівничим, — ці Веди лежали на морському дні. Тому Вішну втілювався в кита і, поринувши в цій подобі аж у найглибші безодні, врятував священні фоліанти. То хіба ж цей Вішну не китолов?

Персей, святий Георгій, пророк Йона, Геракл і Вішну! Оце реєстр членів клубу! Котрий іще клуб, крім китобійського, може похвалитись таким?

83

ЙОНА З ІСТОРИЧНОГО ПОГЛЯДУ

В попередньому розділі ми згадували про історичну пригоду з Йоною й китом. Мушу зазначити, що дехто з нентакітців ставиться до цієї історичної розповіді досить недовірливо. Але й серед греків та римлян траплялися такі скептики, котрі, на відміну від правовірних поган, теж мали сумніви щодо історії з Гераклом і китом або з Аріоном і дельфіном, та все ж їхні сумніви щодо цих легенд ні на крихту не змінюють того факту, що самі ці легенди існують. Існують, і квіт.

Для одного старого сег-гарборського китобоя

головна причина тих його сумнівів, щодо правдивості іудейського переказу полягала ось у чому. Він мав одну з отих чудних старовинних біблій, прикрашених химерними, далекими від наукової точності гравюрами, і на одній з тих гравюр кит, що поглинув Йону, був зображений з подвійним фонтаном над головою. А такий фонтан буває тільки в деяких видів левіафанів: у справжнього кита і його найближчих родичів; і про всіх їх китобої кажуть: «Він би й однопенсовою булочкою вдавився», — така вузька в них горлянка. Але на це в нас в напogотові передбачлива відповідь єпископа Джеба. Зовсім непотрібно, каже єпископ, думати, ніби Йона був ув'язнений у китовому череві: він цілком міг примоститися на час у якомусь куточку китової пащі. І ця думка шановного єпископа видається досить резонною. Бо й справді в пащі grenландського кита можна б розмістити зо два ломберні столи і вигідно розсадити за ними гравців. Могло бути й так, що Йона забився в дупло котрогось із китових зубів; а втім, справжній кит зубів не має.

Ще одну причину, якою Сег-Гарбор (таке прізвисько мав той китобій) пояснював свою недовіру до історії з пророком, він формулював досить плутано, але йшлося йому про те, що травні соки шлунка кита геть роз'їли б Йонину шкіру. Та й це заперечення відпадає, бо один німецький теолог

висловив припущення, що Йона, певне, сховався в *трупі* кита, якого носило по хвилях, — достоту як ото французькі солдати під час походу в Росію робили собі намети з убитих коней, залазячи до них усередину. Крім того, ще деякі європейські коментатори святого письма припускали, що Йона, скинутий за борт із йоппійського корабля, ту ж мить попав на інше судно, яке мало на носі різьблене зображення китової голови; а я ще додам, що воно, може, й називалося «Кит» — так, як і в наші дні деяким кораблям дають назви «Акула», «Чайка», «Орел». Не бракувало й таких учених-екзегетів, які вирішили, що згаданий у книзі пророка Йони кит означав просто якийсь рятувальний прилад — надутий повітрям міх абощо, — пливучи на якому, викинутий за борт пророк урятувався від загибелі в морі. Отож бідолаху Сег-Гарбора, здається, зовсім розгромлено. Та в нього була й ще одна причина для недовіри. Ось яка: коли я добре пригадую, кит поглинув Йону в Середземному морі й через три дні виригнув його десь за три дні дороги від Ніневії, а це місто стояло на річці Тігрі, і до нього від найближчого середземноморського узбережжя ніяк неможливо було дістатись за три дні. Як же так?

Та хіба не було для кита іншого способу висадити пророка на берег так близько від Ніневії? Був. Він міг обнести Йону поза мисом Доброї Надії. Але, не кажучи вже про те, що тоді йому довелось би

пропливти все Середземне море вздовж, а потім іще Перську затоку й Червоне море, таке припущення означало б, що кит за три дні обплив довкола всієї Африки. Та й річка Тігр поблизу Ніневії не така глибока, щоб нею міг пропливти кит. Крім того, думка, ніби Йона обминув мис Доброї Надії в таку сиву давнину, відібрала б честь відкриття цього великого мису в Бартоломео Діаса й таким чином звинуватила б новітню історію в брехні.

Але всі ці недотепні аргументи Сег-Гарбора доводять тільки його дурну звичку пишатися своїм розумом, і ця звичка в ньому здається ще більш гідною осуду, коли врахувати, що він людина зовсім не вчена й знає тільки те, що сам перейняв у сонця й у моря. Кажу ще раз: вона свідчить тільки про дурну й нечестиву пиху та про огидний сатанинський бунт проти велебного духівництва. Адже думку, ніби Йона попав до Ніневії, обминувши мис Доброї Надії, висловив один католицький священик у Португалії як ще один яскравий доказ того, що з Йоною справді сталося чудо. І так воно й було. А крім того, такий високоосвічений народ, як турки, й досі вірить у історичну розповідь про Йону. А в Гаррісовій збірці подорожей є повідомлення одного англійського мандрівника з шістнадцятого сторіччя про турецьку мечеть, збудовану на честь Йони. В тій мечеті була чудесна лампада, що горіла без оливи.

МЕТАННЯ ПЕРЕКИДЬКИ

Щоб віз чи карета котилися легко й швидко, їхні колеса змащують мастилом; для цієї ж мети деякі китобої роблять те саме зі своїми вельботами: намащують їм днище. Нема сумніву, що ця процедура аж ніяк не може зашкодити, а перевагу може дати неабияку: адже вода й жир взаємно відштовхуються, — до того ж жир — речовина ковзка, і роблять це для того, щоб човен краще ковзав по воді. Квіквег дуже вірив у таке мастіння човна, і ось одного ранку, невдовзі після того як ми розійшлися з німецьким судном «Юнгфрау», він заходився коло цього діла з надзвичайним завзяттям. Заліз під свій вельбот, підвішений над бортом, і почав старанно втирати в днище лій, наче хотів домогтися, щоб на лисому кілі суденця виростало волосся. Здавалося, що його змушує до тієї роботи якесь передчуття. І те передчуття не забарилося справдитись.

Перед полуднем помітили китів; та як тільки «Пеквода» спрямували до них, кити повернулись і кинулись навікача швидко й безладно, ніби Клеопатрині галери при Акціумі.

Проте човни все ж рушили в погоню, і Стаб летів поперед усіх. Тештіго, напруживши всі сили, нарешті спромігся всадити в кита один гарпун; але

загарпунений кит навіть не спробував поринути, а плив і плив на поверхні з іще більшою швидкістю. Такий безперервний натяг гарпунної линви неминуче мусив раніше чи пізніше вирвати гарпун із рани. Отож конче треба було або добити кита-втікача списом, або змиритись із утратою його. Але підтягти вельбот упритул до його боку не було ніякої змоги. Що ж лишалось?

З-поміж усіх дивовижних способів та вивертів, усіх штук та фокусів, усіх незліченних хитрощів, до яких так часто доводиться вдаватись китобоеві-ветеранові, нема дивовижнішого за той незрівнянний маневр списом, що його називають «метання перекидьки». Ні шпага, ні палаш у руках найдосвідченішого фехтувальника нездатні на такі чудеса. Удаються до цього способу тільки тоді, коли кит уперто тікає; найдужче вражає та відстань, через яку неймовірно влучно кидають списа з суденця, що стрімголов летить уперед, та ще й шалено розгойдується і підстрибує на хвилях. Весь спис, тобто дерев'яне держално разом зі сталевим вістряем, має довжину десять-дванадцять футів, і держално в нього помітно тонше, ніж у гарпуна, й зроблене з легшого матеріалу — з сосни. До нього прикріплено не товстий, але досить довгий шнур, який називають «смиком»; за той шнур можна підтягти списа назад після кидка.

Та перше ніж оповідати далі, треба відзначити,

що хоча й гарпун можна метнути «перекидьки», як спис, але це роблять дуже рідко, а коли роблять, то не завжди успішно, бо гарпун проти списа важчий і коротший, і під час метання це стає відчутною перешкодою. Тому, перше ніж метати гарпун «перекидьки», треба як правило, підтягтись до самого кита.

А тепер погляньте на Стаба: завдяки своїй веселій вдачі, самовладанню й незворушності в найскрутнішому становищі, цей чоловік був ніби створений для того, щоб переважати всіх у цьому способі метання. Погляньте: ось він стоїть, випростаний, на носі човна, що мчить уперед, стрибаючи по хвилях. Кит, що тягне його за собою, пливе в рунистій білій піні футів на сорок попереду. Стаб легко маніпулює довгим списом: двічі-тричі позирає вздовж нього, щоб пересвідчитися, чи він зовсім прямий, тоді, посвистуючи, бере в одну руку змотаний кільцями «смик» — затискає вільний кінець у жмені, а решту тримає так, щоб шнур міг безперешкодно розмотуватися. Потім, тримаючи держално списа кінцем проти пряжки свого пояса, націлюється в кита, неквапно опускає той кінець нижче, водночас піднімаючи вістря вгору, аж поки зброя стає прямовисно, добре збалансована, кінцем держална на долоні в нього, стримлячи вістря на п'ятнадцять футів угору. В цю хвилину він трохи нагадує циркового жонглера, що балансує на

підборідді довгою жердиною. А ще за мить — різкий, невловний поштовх; блискуча криця, описуючи прегарну круту дугу, перелітає через сорок футів білої піни, і ось вона вже тремтить, уп'явшись китові у вразливе місце. Тепер кит, замість іскристої води, пускав вгору фонтан червоної крові.

— О, вибили йому чіп! — гукає Стаб. — Сьогодні велике свято, безсмертне Четверте липня! Всі водограї сьогодні мають бити вином! От якби це було старе орлеанське віскі, або витримане огайське, або чудове мононгахельське! Отоді, Тештіго, я б сказав тобі: «Підставляй під струмінь кухоль, братку, та й пустимо його по колу!» Так, так, ми б добрячого пуншику наварили з того струменя й хлебтали б живлющій трунок із цієї живої чаші!

Сиплючи такими жартами, Стаб знов і знов повторював свій віртуозний кидок, і щоразу спис вертався до хазяїна, ніби хорт на смику — до вправного ловчого. Та ось у змордованого кита почалися передсмертні корчі; гарпунну линву попущено, металник списа перебігає на корму, схрещує на грудях руки й безмовно дивиться на агонію велетня.

Те, що цілих шість тисяч років — і ніхто не відає, скільки ще мільйонів років до того, — велетні кити по всіх морях пускали вгору свої струмені, скропляючи й зарощуючи сади морських глибин, немов якісь поливальниці; і що за кілька останніх сторіч тисячі китобоїв не раз побували зовсім близько від китового фонтана, спостерігаючи всі оті бризки та струмені, — що все це було, а проте й до цієї самої миті (п'ятнадцять з чвертю хвилин на другу годину пополудні шістнадцятого грудня тисяча вісімсот п'ятдесятого року) ще не розв'язане питання, що ж таке ті фонтани, кінець кінцем: справді вода чи тільки пара, — це, безперечно, річ гідна уваги.

Що ж, розгляньмо цю проблему — а водночас іще деякі цікаві моменти, пов'язані з нею. Кожному відомо, що завдяки особливій здатності своїх зябрів усі наділені плавцями племена дихають, взагалі кажучи, тим повітрям, котре завжди буває присутнє в розчиненому вигляді у тій стихії, де вони плавають, і через це оселедець чи тріска можуть прожити хоч і сто років, жодного разу не вистромивши голови з води. Проте кит, маючи своєрідну внутрішню будову, що наділила його справжніми легенями, як і людину, спроможен жити, тільки дихаючи вільним атмосферним повітрям. Через це йому необхідно час від часу навідувати горішній світ. Але дихати ротом він аж ніяк не може,

бо кашалот звичайно плаває так, що рот його перебуває нижче поверхні води на добрих вісім футів, і навіть більше: його трахея зовсім не з'єднана з ротовою порожниною. Ні, він може вдихати й видихати повітря тільки крізь дихало, а те дихало в нього розміщене зверху на голові.

Коли я скажу, що в кожній живій істоті дихання — це функція, необхідна для життя, бо воно доставляє в організм певну складову частину повітря, яка, переходячи потім у кров, надає тій крові живлющої сили, то навряд чи я помилюся — хоча, можливо, нагромаджу забагато наукових термінів. Коли прийняти цю тезу, то з неї випливатиме, що якби вся кров у людині могла насититись повітрям за один вдих, то потім людина могла б заткнути собі ніздрі й досить довго не дихати зовсім. Тобто вона б жила якийсь час не дихаючи. І саме так — хоча це на перший погляд здається аномалією — стоїть справа з кашалотом: він, раз у раз поринаючи на дно, обходиться там без дихання годину чи й більше, за всю ту годину не ввібравши в себе й найменшої часточки повітря, бо зябрів він, не забувайте, не має. Як це може бути? У нього є поміж ребрами й обабіч хребта справжній критський лабіринт схожих на макарони кровоносних судин, і ось ті судини, коли він поринає під воду, бувають аж набряклі від крові, насиченої кйснем. У такий спосіб кашалот, поринувши на тисячосажневу глибину, з годину чи

й більше носить у собі достатній запас життєвої сили, так самісінько як верблюд, перетинаючи безводну пустелю, несе в своїх чотирьох додаткових шлунках запас води на майбутнє. Анатомією існування того лабіринту доведене незаперечно, а що висловлене щойно припущення про його функції цілком логічне й слушне, в цьому я переконуюся ще певніше, коли згадую, як уперто кашалот намагається, за висловом китобоїв, «видмухатись до кінця». Я маю на увазі ось що. Коли кашалот не тривожити, то він, виринувши на поверхню, щоразу застається там однаковий час. Приміром, ось він перебуває на поверхні одинадцять хвилин і пускає фонтан сімдесят разів, тобто робить сімдесят вдихів і видихів. Тоді пірнає, а коли вирине знов, то можете бути певні, що він пробуде на поверхні теж одинадцять хвилин і дихне сімдесят разів. А якщо його сполохати і він пірне, встигнувши дихнути лише кілька разів, то неодмінно намагатиметься зразу ж і виринути, щоб таки вхопити свою звичайну порцію повітря. І не піде в глибину на повний термін, поки не дихне сімдесят разів. Звісно, у різних китів цей відтинок часу й число вдихів бувають різні, але в того самого кита вони завжди однакові. Ну, а чого ж кит так намагається «видмухатись до кінця», як не для того, щоб заповнити свій резервуар повітрям, перше ніж пірнути надовго? Очевидне й те, що саме ця необхідність кінець кінцем виринути

й наражає кита на всі небезпеки зустрічі з китобоями. Бо коли цей велетенський левіафан пливе під водою за тисячу сажнів від сонячного світла, його не спіймаєш ні на який гак і ніякою сіттю. Отже, перемогу тобі, китобою, дає не стільки твоє вміння, скільки великі життєві необхідності.

У людини дихання відбувається безперервно — один вдих забезпечує всього два-три удари серця; тому, хоч би що вона робила, чи то наяву, чи то вві сні, вона мусить водночас і дихати, бо інакше помре. Але кит дихає тільки протягом сьомої частини свого життя — немовби лише по неділях.

Вище вже зазначено, що кит може вдихати й видихати повітря тільки крізь дихало; і коли б можна було з певністю сказати, що його видихи змішані з водою, то ми б, гадаю, мали пояснення, чому він, як здається, позбавлений нюху. Адже єдиним відповідником носа в кита є оте саме дихало, а коли воно мусить пропускати крізь себе дві стихії — повітря й воду, — то не можна сподіватися, щоб воно ще й розрізняло запахи. Та через оту таємницю фонтана — чи є в ньому й вода, чи сама пара — ми досі не маємо цілковитої певності щодо цього. Певне тільки те, що кашалот не має справжнього органа нюху. Але навіщо він кашалотові? Адже в морі нема ні троянд, ні фіалок, ні одеколону.

І далі: оскільки трахея кита має вихід лише в канал дихала, а в тому довгому каналі, немов у

Великому каналі Ері, є щось подібне до шлюзів (які можуть закриватись і відкриватись), щоб затримувати повітря в легенях або не пропускати до них воду, то кит не має й голосу. Адже ви не образите його твердженням, ніби дивне китове бурчання — то його мова, і ніби він говорить крізь ніс. Та знов же: що мав би кит казати? Я рідко зустрічав справді глибоку душу, яка мала б що сказати цьому світові — коли тільки вона не змушена мимрити щось, аби заробити собі на шматок хліба. О, яке це щастя, що світ — такий чудовий слухач!

Так ось, той дихальний канал кашалота, призначений головним чином для проходу повітря, тягнеться на протязі кількох футів горизонтально, неглибоко під поверхнею тім'я, не посередині, а трохи збоку: цей дивний канал дуже схожий на газову трубу, прокладену в місті з одного боку вулиці. Та знов же постає питання: чи ця газова труба є водночас і водогінною? Іншими словами, чи струмінь кашалотового фонтана — це самі випари у видихнутому повітрі, а чи, може, те видихнуте повітря змішується з водою, яка попадає в рот і викидається крізь дихало? Точно встановлено, що кашалотова паща непрямо сполучається з дихальним каналом; але неможливо довести, що цей прохід існує для викидання крізь дихало води. Адже найбільша необхідність такого викидання виникає

тоді, коли та вода ненароком попаде в пащу разом з поживою. Але ж кашалот хапає свою поживу на дуже великій глибині, а там він не може пустити струмінь, хоч би й захотів. Крім того, коли уважно спостерігати його, звіряючись із годинником, можна встановити, що в спокійного, ненаполоханого кита ритм дихання і ритм пускання струменів точно збігається.

Та навіщо ви докучаєте нам усіма цими міркуваннями? Кажіть навпростець! Ви ж бачили той фонтан, то й скажіть нам, що воно таке. Невже ви неспроможні розрізнити воду й повітря?

Шановний добродію, в нашому світі не так легко з'ясувати ці прості речі. Я навіть пересвідчився, що якраз прості речі бувають найдужче заплутані. Що ж до того китового фонтана, то можна стояти під ним, як під душем, і все ж не мати певності, що воно таке.

Центральний струмінь його схований у хмарці сніжно-білого іскристого туману; і як ви можете з певністю сказати, що там бризкає й вода, коли завжди, як тільки ви наблизитеся до кита настільки, щоб бачити той фонтан зблизька, кит шалено борсається, і бризки кругом нього летять цілими каскадами? А коли вам навіть здасться в таку хвилину, ніби ви справді розрізнили в фонтані краплі води, то звідки ви можете знати, що ті краплі не конденсувалися з пари вже в повітрі? І звідки ви

знаєте, що вони не з тієї води, котра була в заглибині на китовому тім'ї, куди виходить отвір дихала? Бо навіть тоді, коли кашалот опівдні пливе по морю в мертвий штиль і горб його височіє над водою, висушений сонцем, наче горб верблюда в пустелі, — навіть тоді він весь час носить на голові невеличку водойму, так само як інколи під палючим сонцем можна побачити в скелі заглибину, повну дощової води.

Та й не дуже було б розважно для китобоя надміру цікавитися справжньою природою китового фонтана. Небагато користі він матиме з того, що вдивлятиметься в цей фонтан чи стромлятиме в нього носа. Та й підійти до цього джерела, наповнити з нього глек і піти собі теж неможливо. Бо коли вас бодай торкнуться ті випари, якими огорнений фонтан, вас відразу неначе ошпарить — такі вони ядучі. Я знаю одного чоловіка, що зіткнувся з китовим фонтаном ще ближче — чи то спонуканий науковим інтересом, чи то ще для чого, не можу сказати, — то в нього облізла вся шкіра з щоки й передпліччя. Через те китобої вважають, що кашалотів струмінь отруйний, і намагаються не стикатися з ним. І ще одне: я чув — і схильний вірити, — ніби, коли той струмінь попаде людині прямо в очі, вона сліпне. Отож, по-моєму, найрозумніше, що може зробити дослідник, — це дати тому згубному фонтанові спокій.

А втім, гіпотези можна висувати, навіть якщо ви не можете їх довести. Моя гіпотеза така: фонтан складається з самої пари. Крім інших резонів, мене схиляють до цього висновку ще й міркування про високу гідність і велич кашалота: я не вважаю його банальним, неглибоким створінням хоч би вже тому, що, як встановлено незаперечно, його ніколи не зустрічали на мілинах чи поблизу берегів, а всіх інших китів там можна зустріти. Для нього характерні ваговитість і глибина. А я переконаний, що над головами всіх, кому властиві ваговитість і глибина — як-от Платон, Піррон, Сатана, Зевс, Данте тощо, — здіймається якась ледь видима пара, коли вони віддаються глибоким думкам. Колись, пишучи невеликий трактат про Вічність, я з цікавості поставив перед собою дзеркало — і незабаром побачив у ньому, що повітря над моєю головою якось дивно хвилюється й тремтить. Та й те, що у мене завжди мокріє чуб, коли я поринаю в глибокі роздуми, випивши в серпневий день шість чашок гарячого чаю у своїй мансарді під тонкою гонтовою покрівлею, теж є додатковим аргументом на користь висловленого вище припущення.

А як високо підноситься в нашій уяві той могутній і загадковий велетень, коли ми бачимо, що він урочисто пливе по спокійному тропічному морю! Над його величезною, м'яко окресленою головою нависає балдахін пари, зродженої з роздумів, якими

він ні з ким не може поділитись, і та пара, як часто можна бачити, ще й уквітчана барвами веселки, немовби самі небеса поклали свою печать на його думи. Бо веселки, бачте, не з'являються в чистому повітрі: вони опромінюють тільки пару. Отак і крізь усі густі тумани млистих думок, що клубочаться в моїй голові, часом сяйне іскра божественного прозріння, освітивши ту імлу небесним променем. І за це я дякую богові. Бо сумніви властиві всім, а багатьом — і скепсис; але серед сумнівів і скепсису декого навідуєть прозріння. Сумніви в усіх речах земних — і прозріння деяких речей небесних; це сполучення не творить ні благочестя, ні безбожності, воно творить людину, яка дивиться на те й на те однаково.

86 ХВІСТ

Інші поети співали хвалу лагідним очам антилопи або прекрасному оперенню птаха, який ніколи не торкається землі. Я, людина більш земна, уславлю хвіст.

Коли вважати, що хвіст у найбільшого кашалота починається там, де тулуб найтонший — тобто з людський стан завтовшки, — можна вирахувати, що площа самої горішньої поверхні його — принаймні п'ятдесят квадратних футів.

Щільна, округла ріпиця його розширюється на боки в дві широкі, міцні пласкі лопаті, чи то плавці, які дозаду поступово стоншуються до товщини менше дюйма. В місці роздвоєння ті лопаті трохи перекривають одна одну, а далі розходяться на боки, лишаючи між собою широкий проміжок. У жодного живого створіння нема таких витончених ліній, як обриси тих місяцеподібних лопатей. У великого дорослого кашалота ширина повністю розправленого хвоста значно перевищує двадцять футів.

Уся ця частина китового тіла здається суцільним, туго зітканим пластом міцної сухожильної тканини; але розітніть її, і ви побачите, що вона складається з трьох різних шарів: верхнього, середнього й нижнього. Волокна верхнього й нижнього шарів довгі й лежать горизонтально; а в середньому шарі вони короткі й тягнуться згори вниз між двома зовнішніми шарами. Ця триєдина структура, поряд з іншими чинниками, дає хвостові кита його силу. Для того, хто вивчав старовинні римські мури, середній шар явить цікаву аналогію тонким шарам пласких цеглин, які завжди чергуються з рядами каменів у цих дивовижних пам'ятках давнини і які, безперечно, додавали багато міцності тому нездоланному муруванню.

Але, немовби величезної сили самого жилявого хвоста було не досить, уся громадина

левіафана поспіль обплетена, наче основою й пітканням, м'язовими волокнами та стьошками, що, проходячи з обох боків його тулуба, впадають у плавці й непомітно зливаються з їхніми сухожильними шарами, надаючи хвостові ще більшої потужності, так ніби у хвості зосереджувалася вся незмірна кашалотова сила. Якби всесвіт можна було знищити, то хіба лиш ця сила була б на таке спроможна.

Проте ця неймовірна сила нітрохи не зменшує граційної гнучкості рухів того хвоста: в ньому титанічна могутність сполучається з дитинною легкістю. Навіть більше: саме та сила й надає його рухам такої безмежно грізної краси. Справжня сила ніколи не вадить красі чи гармонії, а, навпаки, часто породжує їх; і в усьому тому, що вражає нас красою, сила і є одним з головних джерел чару. Приберіть оті опуклі м'язи, що ніби прориваються назовні крізь мрамур у статуї Геракла, — і вся краса пропаде. Коли відданий Еккерман відгорнув простираadlo, яким укрили оголені останки Гете, його вразило могутнє огруддя цього чоловіка, чимось схоже на римську тріумфальну арку. Завважте, яку міцну статуру дав Мікеланджело самому богові-отцеві, коли малював його в людській подобі. І хай м'які, плавні, гермафродитичні обриси на італійських картинах, що зображують бога-сина, чудово розкривають божественну любов, що живе в ньому,

хай у цих картинах уявлення про нього втілено якнайуспішніше, — вони начисто позбавлені будь-якої м'язистості, хоч натяку на будь-яку силу, крім отієї негативної, чисто жіночої сили покори та терпіння, яка для кожного, кому дано цю силу, становить особливу практичну цінність Христового вчення.

Гнучкість і пружність органа, що його я тут описую, такі, що будь-які його рухи — чи то грайливі, чи то поважні, чи то розгнівані — при будь-якому настрої кита незмінно бувають позначені надзвичайною грацією. В цьому їх не може перевершити рука жодної феї.

Для китового хвоста характерні п'ять основних рухів. Перший — уживання його як рушії. Другий — використання його як булави в бою. Третій — обмацування. Четвертий — ляскання по воді. І п'ятий — задирання вгору.

Перший рух. Хвіст у левіафана розміщений у горизонтальній площині й працює не так, як у всіх інших морських істот. Він ніколи не вихляє. Як у людини, так і в риби вихляння — ознака ницості. А для кита хвіст — це єдиний рушійний засіб. Пливучи щодуху, велетень підгинає його, наче пружину, під себе, а тоді рвучко випростує, відштовхуючись від води, і рухається вперед отими своєрідними ривками чи стрибками. Бічні плавці відіграють у нього тільки роль стерна.

Другий рух. Досить знаменно, що в двобої з іншим кашалотом зброєю кашалота є тільки голова та зуби, проте в сутичках з людиною він уживає здебільшого хвоста, ніби показуючи тим свою зневагу. Щоб ударити по човну, він швидко відгинає хвоста, потім розслаблює його, і хвіст, випростуючись, завдає удару самою лиш силою інерції. Коли хвіст рухається в повітрі без ніяких перешкод, та ще коли удар влучний, перед ним ніщо не може встояти. Ні ребра людини, ні ребра човна не витримують його. Єдиний рятунок — ухилитися. Проте коли хвіст ударяє збоку, долаючи опір води, тоді, завдяки великій плавучості човна та пружності його матеріалу, здебільшого обходиться якимсь там зламанним шпангоутом чи однією-двома проломленими планками обшивки — ніби штурханцем під бік. Ці бічні удари по човну з-під води трапляються так часто, що китобої мають їх за дитячу забавку. Котрийсь відірве полу від куртки — пробоїну заткнуть, та й уже.

Третій рух. Я не можу цього довести, але мені здається, що почуття дотику в кита зосереджене в хвості; бо з цього погляду тільки хобот слона може зрівнятися з ним чутливістю. Ця чутливість виявляється, головним чином, у акті обмацування, коли кит неквапливо, з якоюсь своєрідною делікатністю поводить величезним плавцем з боку в бік по поверхні води; і якщо він намацає бодай вуса

якогось моряка, то біда тому морякові разом з його вусами. Яка ніжність у тому спробному дотикові! Коли б той хвіст іще міг хапати предмети, він би зразу нагадав мені про Дармонодесового слона, що вчашав на квітковий базар і з низькими поклонами підносив дівчатам бутоньєрки, а потім ніжно обіймав їх хоботом за стан.¹²³ З багатьох поглядів дуже шкода, що хвіст кашалота не має цієї хапальної здатності; бо я чував і про іншого слона, що, поранений у бою, обвивав хоботом дротик і висмикував його з рани.

Четвертий рух. Якщо ви зумієте непомітно підкрастися до кита, коли він вважає себе в безпеці серед морської самотини, то часом побачите, як він, відкинувши свою неймовірно огрядну гідність, грається в океані, немов мале кошеня перед коминком. Але й у цій грі видно його силу. Широкі лопаті хвоста злітають високо в повітря, а потім ударяють по поверхні води, і громовий виляск розлягається на багато миль. Вам може здатися навіть, ніби то вистрелила велика гармата; а коли ви помітите над другим кінцем китового тіла легеньку хмарку пари з дихала, то подумаєте, ніби то димок із запального отвору.

¹²³ Пародійно переінакшений епізод із «Моралій» Плутарха.

П'ятий рух. У звичайній позиції, коли левіафан плаває на воді, його хвіст лежить багато нижче спини й зовсім не видний під водою; та коли він збирається пірнути, то хвостовий плавець його злітає на добрих тридцять футів прямовисно вгору, зависає там на мить, вібруючи, а тоді стрімко шугає вниз і зникає під водою. Поряд із високим «стрибком», про який ми розповімо десь далі, це задирання китового хвоста — можливо, найвеличніше видовище, яке можна побачили в усій живій природі. Велетенський хвіст немовби конвульсивно тягнеться з бездонних глибин до небесних висот. Так я у своїх снах бачив, як величний Сатана з вогненної Балки пекла простягає колосальну зболілу лапу ввись. Та під час споглядання таких сцен усе залежить від того, в якому ви настрої: якщо в настрої Данте — ви побачите дияволів, якщо ж у настрої пророка Ісайї — то архангелів. Якось на світанку, коли небо й море палали червоною загравою, я, стоячи на марсі свого судна, побачив у східному боці великий табун китів, що пливли прямо на сонце, тріпочучи влад високо піднятими хвостами. Мені подумалось тоді, що такого величного обряду вшанування божества ще ніколи не видано — навіть у Персії, на батьківщині вогнепоклонників. Як засвідчив Птолемей

Філопатор¹²⁴ щодо африканського слона, так і я засвідчую щодо кита: це найпобожніше з усіх живих створінь. Адже, за словами царя Юби,¹²⁵ бойові слони в давнину часто вітали ранкове сонце, в глибокій тиші піднімаючи вгору хоботи.

Хоч я принагідно й зіставив у цьому розділі кита зі слоном, порівнявши в певному відношенні хвіст одного й хобот другого, не треба ставити знак рівності між цими двома протилежними органами, а вже й поготів між самими створіннями, яким вони належать. Бо так само як наймогутніший слон — просто цуцик супроти левіафана, так і хобот його супроти левіафанового хвоста — не більше, ніж стебельце лілеї. Найнищівніший удар слонového хобота — не більше, ніж жартівливий доторк віяла в порівнянні з потужним, руйнівним ударом важезних лопатей кашалотового хвоста, що не раз підкидав у повітря цілий вельбот разом із веслами й усією командою, достоту так, як індійський жонглер підкидає м'ячі.¹²⁶

¹²⁴ Птолемей IV Філопатор — цар Єгипту (221–204 рр. до н. е.).

¹²⁵ Цар Ю б а — ймовірно, мавританський цар Юба II (кінець I ст. до н. е. — початок I ст. н. е.).

¹²⁶ Хоч будь-які порівняння між китом і слоном з погляду

Що більше я міркую про цей могутній хвіст, то гостріше відчуваю власну неспроможність описати його. Інколи той хвіст робить жести, які лишаються для нас незбагненними, хоч вони зробили б честь кожній людській руці. У великому табуні кашалотів ці таємничі жести бувають такі незвичайні, що я чув, як дехто з китобоїв запевняв, ніби вони схожі на таємні знаки й символи масонів і ніби кит у такий спосіб свідомо розмовляє зі світом. Не бракує й інших у край дивних рухів усього китового тіла, яких не можуть пояснити навіть найдосвідченіші мисливці на китів. Отже, хоч би як я анатомував кита, а глибше шкіри проникнути не можу; я його не знаю й ніколи не пізнаю. Та коли я не розумію до пуття навіть хвоста цього левіафана, — як мені зрозуміти його голову? І ще більше: як мені зрозуміти його обличчя, коли він того обличчя не має? Він немовби промовляє: «Ти побачиш мою задню половину, мій хвіст, але лиця мого не побачиш». Та я й задньої половини не можу роздивитись як слід, і хай він хоч що твердить про

розмірів безглузді, бо з цього погляду слон стоїть до кита в такому відношенні, як собака до слона, та все ж кілька моментів курйозної подібності між ними є; зокрема, це стосується фонтана. Добре відомо, що слон часто втягує в хобот воду або пилуку і, задерши його, струменем пускає їх угору.

своє обличчя, я знов кажу, що обличчя в нього нема.

87

НЕПЕРЕМОЖНА АРМАДА

Довгий, вузький півострів Малакка, що простягається на південний схід від території Бірми, є найпівденнішим виступом усієї Азії. Майже суцільною низкою тягнуться від того півострова довгі острови Суматра, Ява, Балі й Тімор; разом з багатьма іншими вони утворюють дамбу, чи то вал, що з'єднує Азію з Австралією й відгороджує пустельні простори Індійського океану від густо розсипаних архіпелагів Сходу. Цей вал прорізаний кількома брамами для зручного проходу суден і китів; між тими брамами найзначніші — Зондська й Малаккська протоки. Кораблі, що плывуть із заходу до Китаю, найчастіше проходять у Китайське море Зондською протокою.

Ця вузька протока розділяє Яву й Суматру. Вона пролягає посередині того гігантського валу з островів під охороною природного бастиону — отого високого зеленого мису, відомого морякам під назвою Яванський мис, — і нагадує головну браму, що веде до якоїсь величезної імперії, обнесеної муром. І коли згадати невичерпне багатство з прянощів, шовків, самоцвітів, золота й слонової кістки, що ним пишаються тисячі островів того

східного моря, то можна подумати, що природа виявила мудру передбачливість, самим розміщенням суходолу бодай на вигляд, хай навіть безуспішно захистивши всі ці скарби від нашого зажерливого західного світу. Береги Зондської протоки не мають таких гордих фортець, як ті, що стережуть вхід до Середземного й Балтійського морів або Пропонтиду. Люди Сходу не вимагають, як датчани, принижених виявів шаноби у формі спущених марселів від нескінченної процесії суден, що вже не одне сторіччя вдень і вночі проходять з попутним вітром між Суматрою і Явою, навантажені найкоштовнішими східними товарами. Та, без жалю відмовляючись від таких церемоній, вони, проте, аж ніяк не зрікаються претензій на істотнішу данину.

З незапам'ятних часів піратські «прао» малайців чигали поміж низенькими острівцями та в тінистих бухточках Суматри, вилітали напереріз кораблям, що пливли протокою, і, наставляючи гострі списи, грізно домагалися данини. Правда, за останні роки в цих корсарів трохи поменшало зухвальства, бо європейські військові кораблі кілька разів уділили їм кривавої науки; і все ж таки й донині інколи можна почути, що те чи інше американське або англійське судно було взяте там на абордаж і немилосердно пограбоване.

І ось тепер «Пеквод», гнаний свіжим попутним вітром, наближався до цієї протоки. Ахав мав намір

пройти нею в Яванське море, а далі, крейсуєючи на північ у водах, де, як відомо, подекуди часто з'являлись кашалоти, пропливти понад берегами Філіппінських островів і дістатись до далеких узбереж Японії саме на початок великого китобійного сезону в тих водах. Таким чином «Пеквод» у своєму навколосвітньому плаванні мав обійти майже всі відомі терени промислу кашалотів, перше ніж спуститись до екватора в Тихому океані, де Ахав твердо розраховував дати бій Мобі Дікові, якщо доти ніде не наткнеться на нього. Саме в тих екваторіальних водах найчастіше бачили Білого Кита, і допливуть вони туди якраз у таку пору, коли буде найбільше шансів зустріти його там.

Та як це так? Невже в цих своїх послідовних пошуках Ахав ніде не пристане до берега? Чи його команда має пити повітря? Напевне, він десь пристане набрати прісної води. Але ні. Адже сонце вже з дивних-давен оббігає свою арену по вогняному колу й не потребує ніякої поживи, крім тієї, яку носить у собі. Отак і Ахав. Завважте одне щодо китобійних кораблів. Усі інші судна вивантажені чужим товаром, який треба перевезти до чужоземних портів; але наш всесвітній мандрівець не везе ніякого вантажу, крім себе самого, своєї команди й зброї та припасів для неї. В його просторому трюмі лежить ціле озеро, закорковане в барилах. За баласт йому правлять лише потрібні

речі, а не якісь там марні свинцеві або чавунні зливки. І запаси води на ньому — на цілі роки. Чистої, доброї води зі старого Нентакіту, якій нентакітець у Тихому океані навіть після трирічного плавання віддає перевагу перед отією солонуватою рідиною з перуанських або індійських річок, хай навіть щойно вчора привезеною в барильцях на судно. Ось через це, тоді як інші кораблі, поки допливуть із Нью-Йорка в Китай і вернуться назад, дорогою зайдуть у два десятки портів, китобійне судно за весь цей час може не побачити берега й здалеку, а команда його не бачить душі людської, крім таких самих моряків у плаванні. Отож, коли ви принесете їм звістку, що настав новий всесвітній потоп, вони вам тільки й відкажуть: «Ну що ж, хлопці, ми маємо ковчег!».

Оскільки в водах на захід від Яви, поблизу самої Зондської протоки, впольовано вже багато кашалотів і взагалі довколишні води відомі китобоям як дуже добрі промислові угіддя, то в міру наближення «Пеквода» до Яванського мису марсових дедалі частіше окликали з палуби і нагадували про пильність. Та хоч незабаром попереду з правого борту зазеленіли на обрії увінчані пальмами урвища, а наші ніздрі вже ловили в повітрі солодкі пахощі кориці, ми так і не помітили жодного фонтана. Майже зрікшись надії, що нам тут пощастить упольовати щось, ми вже наближались до

входу в протоку, коли раптом почули зі щогли звичайні радісні окрики, і незабаром перед нашими очима розгорнулося рідкісне, грандіозне видовище.

Одначе тут треба задля вступу зауважити, що внаслідок невтомного завзяття, з яким китобої останнім часом переслідують спермацетових китів у всіх чотирьох океанах, кашалоти, що раніше звичайно плавали невеликими табунцями, тепер часто збиваються у величезні табуни — такі численні, що мимоволі виникає думка, ніби всі їхні нації врочисто уклали союз задля взаємної підтримки й спільної оборони. І саме через цей новий звичай кашалотів збиватись у такі незліченні табуни інколи навіть на найкращих досі промислових теренах можна проплавати цілі тижні й місяці, не побачивши жодного фонтана, а тоді раптом наткнутись на таку рясноту, що здається, ніби їх там тисячі й тисячі.

Праворуч і ліворуч попереду «Пеквода», на відстані дві-три милі, утворюючи величезне півколо, що охоплювало половину видимого обрію, безперервною низкою злітали вгору й виблискували в полуденному сонці фонтани китів. На відміну від подвійного фонтана справжнього кита, що б'є прямовисно вгору, а тоді опадає на боки двома снопами, ніби обламане на два боки гілля верби, одиничний фонтан кашалота, нахилений уперед, скидається на пишний, кучерявий султан з білого

туману, що злітає раз у раз і опадає на завітрянний бік.

Коли «Пеквод» вибирався на високу водяну гору, з його палуби те військо туманних фонтанів, що кучерявились у повітрі один поряд одного, крізь голубувату імлу відстані нагадувало панораму з тисяч димарів якоїсь тісно забудованої столиці, що її духмяним ранком угледів з узгір'я вершник.

Як військо, наближаючись до ворожої ущелини серед гір, прискорює крок, нетерпляче прагнучи скоріше лишити той небезпечний прохід позаду, так і цей величезний флот китів неначе квапився швидше минути протоку, помалу стягуючи досередини краї свого півкола й пливучи зімкнутою лавою, але та лава теж мала форму півмісяця.

Піднявши всі вітрила, «Пеквод» погнався за ними. Гарпунники, вже тримаючи в руках свою зброю, стояли на носах іще не спущених на воду вельботів і бадьоро покрикували. Вони не мали сумніву: якщо тільки не вляжеться вітер, це велетенське військо китів, прогнане крізь Зондську протоку, не дорахується багатьох бійців, коли розсиплеться по східних морях. А хто міг сказати, чи не пливе у тому табунищі й сак Мобі Дік, немов отой обожнюваний білий слон у коронаційній процесії сіамського імператора! І ми мчали далі, розпустивши на реях навіть ліселі, й гнали перед собою тих левіафанів, коли раптом почувся гучний голос Тештіго: той хотів звернути нашу увагу на

щось за кормою.

Озирнувшись туди, ми побачили позад себе ще один півмісяць. Його теж утворювали окремі білі хмарки, що здіймались і опадали, як фонтани китів; тільки, опадаючи, вони не зникали зовсім, а ніби кланялись і випростувались. Ахав підніс до очей зорову трубу, крутнувся на своїй костяній нозі, встромлений у опорну ямку, і загорлав:

— Гайда нагору з блоками та відрами мочити вітрила! Малайці женуться!

Тепер ці азіатські грабіжники, неначе вони занадто довго чаїлися за мисами, поки «Пеквод» справді увійде в протоку, гналися за нами, як скажені, аби надолужити згаяне через надмірну обережність. Та в таку хвилину, коли «Пеквод» і сам зі свіжим попутним вітром гнався, як скажений, за табуном китів, то була просто-таки люб'язність із боку тих смаглолицих філантропів, що вони ще дужче підганяли його в тій погоні, немов правила для нього за остроги й батіжок. Саме так, здавалося, сприймав цю картину Ахав, коли, затиснувши під пахвою зорову трубу, ходив сюди й туди по палубі: йдучи з корми на ніс, він стежив за морськими страховищами, за якими гнався сам, а вертаючися з носа на корму — за кровожерними піратами, що гналися за ним. А коли поглядав на зелені стіни водяної ущелини, якою саме плив корабель, коли думав, що крізь цю браму пролягає його шлях до

помсти, що крізь цю ж таки браму він і сам мчить у погоні, і за ним мчить у погоні не на життя, а на смерть згряя жорстоких диких піратів, безбожних нелюдів, нечестивців і обсипає його пекельними прокльонами, — коли всі ці думки вирували в його мозку, чоло Ахавове темніло і вкривалося глибокими зморшками, ніби чорний рінистий берег після бурі, що гризла його бурунами прибою, але не могла зрушити з місця.

Проте серед відчайдушної команди «Пеквода» такі думки турбували небагатьох, і коли «Пеквод», помалу зоставляючи піратів далі й далі за кормою, врешті пролетів повз буйно-зелений мис Какаду, що з боку Суматри, й вплив з протоки на широкий простір, гарпунники, здавалося, дужче журилися тим, що прудкі кити втекли від корабля, ніж тішились тим, що «Пеквод» так успішно втік від малайців. Але кити, за якими й далі плів «Пеквод», кінець кінцем наче зменшили свою швидкість, і помалу корабель почав наздоганяти їх. Вітер тим часом трохи вщух, і пролунала команда спускати човни. Та як тільки військо китів — очевидно, завдяки якомусь властивому кашалотам чудесному інстинктові — помітило, що його переслідують три вельботи, хоч до них було ще з милю, воно знову збилося до купи, вишикувалось у зімкнуті лави й батальйони, так що фонтани нагадували тепер блискучі ряди наставлених уперед багнетів, і табун

помчав далі з подвоєною швидкістю.

Пороздягавшись до білизни, ми налягли на весла й гребли щосили кілька годин підряд, та ладні вже були облишити погоню, коли раптом серед китів почалася якась колотнеча. Всі ознаки свідчили за те, що їх охоплює дивне сум'яття, чи збентеження, чи розгубленість, про яку китобої, помітивши це явище, кажуть, що кити «перепудилися».¹²⁷

Зімкнуті бойові колони, якими вони досі

¹²⁷ «Перепудити», або «напудити» означає дуже налякати, приголомшити страхом. Це дуже старовинне слово. Один раз воно трапляється в Шекспіра:

...Гнівні небеса
Напудять і нічних мандрівців так,
Що поховаються вони в печери.

«Король Лір», дія II, ява 2

У загальнонародній мові це слово вже зовсім застаріло. Коли чемний житель материка вперше почує його з уст понурого нентакітця, він буває схильний вирішити, що це одне з саморобних, напівдикунських слівець жаргону китобоїв. Так само буває з іще багатьма яскравими старовинними словами такого типу, що переселились на скелі Нової Англії разом з гордим і дужим плем'ям давніх англійських емігрантів ще за часів Англійської республіки. Таким чином, деякі з найкращих англійських слів, що мають найдовший родовід — етимологічні Говарди й Персі, — встигли демократизуватися чи навіть «сплебеїзуватися» в Новому Світі.

швидко й невпинно пливли, тепер перемішалися безладно; здавалось, кити знавісніли від жаху, як слони царя Пора в Індії, в битві з Александром. Вони розсипались в усі боки, описуючи величезні неправильні кола, або плавали без пуття сюди й туди, пускаючи короткі густі струмені, що свідчило про панічну тривогу. А ще дивніше виявляли переляк ті з-поміж них, котрі, неначе зовсім паралізовані, безладно лежали на поверхні моря, ніби залиті водою кораблі без щогл. Навіть якби ці левіафани були отарою звичайнісіньких овець, за якими ганяються по пасовищу три люті вовки, то й тоді б вони, мабуть, не могли виказувати такого надзвичайного переполоху. Але такі періодичні напади паніки характерні майже для всіх стадних тварин. Левиногриві бізони нашого Заходу, стада яких налічують десятки тисяч, бувало, кидалися тікати від одного-однісінького вершника. А згадайте, як люди, що напхались у кошару театрального залу, ледь зачувши слово «пожежа», сторчголов кидаються до дверей, штовхаються, товпляться, тиснуться й безжально затоптують одне одного до смерті. Отож краще облишмо чудуватися з «перепуджених» китів перед нашими очима, бо нема на світі цьому такого тваринного шаленства, якого б не перевершило безмірно навіженство людини.

Хоч багато китів, як ми вже казали, рухались

несамовито, але треба зауважити, що табун у цілому не посувався ні вперед, ні назад, а зоставався на одному місці. Як звичайно робиться в таких випадках, вельботи зразу розійшлися в різні боки, і кожен обрав собі якогось одного самотнього кита скраю табуна. Не далі як за три хвилини Квіквег уже метнув гарпуна; уражений ним кит стрепенувся, засліпивши нас бризками, а потім кинувся навітки, тягнучи нас за собою і прямуючи в саму середину табуна. Хоча в такій поведінці кита, загарпуненого в подібних обставинах, нема нічого незвичайного — навпаки, її слід сподіватися майже завжди, — в китоловстві це одна з найнебезпечніших ситуацій. Бо коли прудкий велетень затує вас глибше й глибше в саму гущу знавіснілого табуна, ви прощаєтеся з розважним життям і живете в ту мить у якійсь божевільній нестямі.

Коли осліплий і оглухлий кит рвонувся вперед, ніби сподіваючись швидкою втечею врятуватись від залізної п'явки, що впилася в нього, а ми, проорюючи в морі білу борозну, помчали за ним, і з усіх боків нам загрожували згубою ошалілі страховища, які метались сюди й туди, наше суденце в тій скруті нагадувало корабель, що під час бурі, серед плавучих крижаних гір, намагається знайти шлях у звивистих протоках і проходах між ними, не знаючи, в яку саме хвилину його, може, затисне й роздушить.

Та Квіквег, нітрохи не настраханий, мужньо спрямовував нашого човна: то обминав велетня, що саме плив напереріз нам, то ухилився від другого, що здіймав над нами свій колосальний хвіст; а Старбак весь час стояв на носі вельбота зі списом у руці й зганяв з дороги тих китів, котрих міг штрикнути зблизька, бо діставати списом дальших не було коли. Та й веслярі не сиділи без діла, хоч були тепер вільні від звичайних своїх обов'язків. На їхній пай припадало, головним чином, кричати.

— З дороги, адміралє! — горлав один до величезного горбаня, що несподівано виринув на поверхню, так що ледве не затопив нас. — Гей, опусти-но хвіст! — кричав другий до іншого кита, що поряд з нашим бортом неначе спокійнісінько обмахувався своєю віялоподібною кінцівкою.

На всіх вельботах є досить цікаві пристрої, винайдені колись нентакітськими індіанцями й звані «волокушами». Це грубі дерев'яні квадрати, збиті в два шари з дощок, покладених хрест-навхрест. До середини такого квадрата прикріплена досить довга линва, що має на другому кінці петлю, якою будь-коли можна причепити линву до гарпуна. Цей пристрій уживають здебільшого під час полювання на «перепуджених» китів. Бо тоді довкола вас є багато китів, а ви можете напасти зразу тільки на одного. Але ж на кашалотів у морі натрапиш не щодня, а тому, поки є змога, треба вбити їх стільки,

скільки вдасться. А що ви не можете повбивати всіх відразу, то треба хоч напідстрелювати їх чимбільше, щоб потім не кваплячись добивати. От у такій ситуації китобої й удаються до «волокуш». На нашому вельботі теж було їх аж три. Першу й другу кинуто вдало, і ми бачили, як загарпунені кити втікають, кривуляючи, бо «волокуші», зазнаючи у воді величезного опору, тягли їх убік і заважали пливти, як каторжникові заважає бігти прикуте до ноги ядро. Та коли скидали за борт третю «волокушу», незграбна дошка зачепилася за одну з банок у човні й вирвала її геть «із м'ясом». Весляр так і гепнувся на дно човна, коли банка вислизнула з-під нього. А проломлені в обох бортах дірки довелося затикати сорочками та спідніми, щоб зупинити поки що течу.

Ми навряд чи спромоглися б кинути ті гарпуни з «волокушами», коли б у міру того, як ми запливали в середину табуна, наш кит не збавляв усе відчутніше своєї шаленої швидкості. Та чим далі від країв «перепудженого» табуна, тим спокійніше поводитися кити. Наш кит, весь час шарпаючи за ливу, врешті таки зірвався з гарпуна, і тільки його й бачили. А ми з розгону ще пропливли між двома китами у самому осередді табуна, ніби якийсь гірський потік виніс нас на тихе озеро в долині. Тут ми тільки чули відгомін тих бур, що бушували в ущелинах між китами на околі табуна, але не

відчували їх. Море в самій середині було гладеньке, як атлас, завдяки тій ніжній рідині, що її виділяють у воду кашалоти, коли вони більш-менш спокійні. Так, ми опинились серед того замороженого штилю, який, кажуть, панує в центрі кожного урагану. Але здаля ми бачили, як по краях табуна триває метушня й колотнеча: кити групами по восьми, по десяти ганяли широкими колами, наче кінські запряги на цирковій арені, — так близько один від одного, плече в плече, що якийсь вольтижер-титан міг би стати врозкар'яч на спини двох сусідніх китів і кружляти по арені на двох конях зразу. А ту середину табуна, де опинились ми, заспокоєні кити оточували таким щільним кільцем, що ми ніяк не могли прорватися з нього назовні. Доводилось чекати, поки утвориться прохід у живому мурі, що ув'язнив нас, — у тому мурі, який тільки й розступився, аби пропустити нас до тієї в'язниці. Ми намагалися триматись посеред того центрального озерця, і час від часу до нас підпливали невеликі сумирні самиці та китенята — жінки й діти того охопленого панікою китового війська.

Вся площа, яку займав табун, — разом з широкими смугами чистої води між тими зовнішніми концентричними колами, по яких рухались кити, і між окремими групами їх на кожному з тих кіл, — становила дві або й три квадратні милі. Звичайно, в такому становищі, як

наше, враження можуть бути оманливими, але ті фонтани, що їх ми могли бачити з нашого низького вельбота, здіймались наче аж на самому обрії. Я згадую тут про це ось чому: чи то табун умисне замкнув самиць та дитинчат у тому внутрішньому колі, і вони, перебуваючи так далеко від причини переполоху, не могли достеменно знати її, чи, може, вони були просто ще занадто молоді, нерозумні і взагалі невинні й недосвідчені, та хай там як, а ці менші кити, що час від часу підпливали від берегів озерця до нашого човна, поводитися так безстрашно й довірливо, що ми не могли не дивуватися. Наче собаки-дворняги, що обнюхують гостя, вони підпливали аж до наших бортів і доторкалися до човна, так що врешті нам почало здаватися, ніби їх приручили якимись чарами. Квіквег поплескував їх по лобах, а Старбак чував їм спину своїм списом, проте колоти поки що остерігався: хтозна, що може вийти з цього!

Та коли ми подивилися через борти вниз, нашим очам явився під водою, в глибині, ще один, багато дивовижніший світ. Зависнувши під тим водяним склепінням, там плавали самиці-матері, що годували китенят, і ті, котрі, видно, мали незабаром стати матерями, як свідчила їхня непомірна товщина. Вода в тому озерці, як я вже згадував, була надзвичайно прозора до дуже великої глибини, і так само як людські немовлята, ссучи материну грудь,

спокійним, нерухомим поглядом дивляться кудись-інде, ніби живуть двома життями водночас і, споживаючи тілесну поживу, ще й бенкетують духовно якимись неземними спогадами, — так і оті кити-немовлята дивились угору, в наш бік, але зовсім не на нас, ніби для їхнього так недавно народженого зору ми були просто купкою саргасових водоростей. Плаваючи на боці, матері теж наче спокійно розглядали нас. Одне з немовляточок — по деяких химерних ознаках було видно, що йому, мабуть, ще немає й дня, — мало довжину десь так чотирнадцять футів, а обсяг у попереку — футів із шість. Воно трохи розпустувалося, хоч тіло його, видно, ще ледве-ледве відпочило від того невігідного положення, яке воно займало в матеріному лоні, — ненароджений кит лежить там хвостом до голови, наготові для остаточного стрибка, зігнутий, як татарський лук. Маленькі бічні плавці й лопаті хвостового плавця в нього були ще поморщені й пожмакані, наче вушка людського немовляти, яке щойно з'явилося на світ.

— Линва! Линва! — заволав Квіквег, дивлячись через планшир у воду. — Загарпунений! Загарпунений! Хто його спіймав? Хто його загарпунив? Два кити — одна великий, друга малий!

— Що тебе вкусило, хлопче? — гукнув Старбак.

— Диви он там! — відповів Квіквег,

показуючи вниз.

Як тоді, коли загарпунений кит, вимотавши з кадоба сотні сажнів линви й затягши їх углибину, виринає, а за ним, звиваючись петлями та кільцями, спливає й та линва, так і тепер Старбак побачив довгу, позвивану кільцями пуповину, якою новонароджене китеня наче було ще прикріплене до самої пані Левіафан. Нерідко під час блискавичних пригод полювання ця природна линва переплутується з конопляною, так що виявляється спійманим і дитинча. Отак нам відкрилися в тому зачарованому озерці деякі найінтимніші таємниці океану. Ми побачили в глибинах і любовні ігри молодих левіафанів.¹²⁸

¹²⁸ Кашалоти, як і всі китоподібні, але на протилежність більшості інших риб, розмножуються в будь-яку пору року; після вагітності, яка, ймовірно, триває дев'ять місяців, самиця народжує звичайно одне дитинча, хоч відомо кілька випадків, коли зразу народжувались Ісав й Іаков. На такий випадок у самиці передбачено два соски, розміщені дуже дивно — обабіч анального отвору; але самі молочні залози лежать вище. Коли спис китобоя випадково влучить у ці дорогоцінні частини тіла самиці, яка має китеня-сисунця, тоді материнське молоко разом з кров'ю забарвлює морську воду на десятки ярдів. Те молоко дуже солодке й жирне; люди куштували його, і воно було б дуже добре до полуниць. Перепоვნені взаємними почуттями кити поєднуються *more hominum* !

1 На людський лад (*латин.*)

Отаким чином ці незбагненні створіння, хоч їх коло за колом оточували тривога й ляк, у самій середині табуна вільно й безстрашно віддавалися всім мирним ділам і навіть безтурботно втішалися пустощами та насолодами. **Та хіба ж я й сам усередині збуреної ураганами Атлантики мого ества не знаходжу завжди озерця німої тиші? Хоч довкола мене обертаються грізні планети безнастанних гризот, але десь у самій глибині, куди не сягають бурі, хіба я не купаюсь у вічному спокої й радості?**

Тим часом, поки ми бездіяльно лишалися там, мов зачакловані, видні нам здалеку сцени свідчили про дії інших вельботів, які ще гарпунили китів і чіпляли до них «волокуші» на краях табуна, а може, й провадили війну всередині першого кола, бо там було досить простору, тобто можливостей для маневру і відступу. Але видовище знавіснілих загарпунених китів із причепленими до них «волокушами», які час від часу наосліп металися сюди й туди впоперек тих кіл, по яких кружляв табун, поблідло перед тим, що побачили наші очі наостанці. Інколи, загарпунивши якогось надзвичайно дужого й невгамовного кита, китобої пробують приборкати його, підтявши потужний сухожилок хвостового плавця. Це роблять, кидаючи фленшерну лопатку з коротким держалном, до якого прив'язано линву, щоб підтягувати лопатку назад. І

ось, як ми дізналися потім, один кит, поранений таким способом, але не досить сильно, втік від вельбота, потягнувши за собою половину гарпунної линви; тепер рана завдавала йому страшного болю, і він метався серед інших китів, що так само кружляли колами, як колись метався по бойовищу самотній відчайдух Арнольд у битві під Саратоґою, сіючи жах довкола себе.¹²⁹

Та хоч рана того кита була справді нестерпно болюча, а видовище справді жахливе, але той несвітський жах, що його він, здавалося, наводив, на решту китів, мав іншу причину, якої ми напочатку, з такої відстані, не могли розгледіти. Проте мало-помалу ми зрозуміли, в чому річ. Волею однієї з неймовірних випадковостей, таких частих у китобійному промислі, цей кит заплутався в линві від гарпуна, що стирчав у ньому. Коли кит відірвався від вельбота, в його тілі стриміла ще й лопатка, і ось линва від лопатки переплелася з гарпунною, яка обмоталася китові круг хвоста, а саму лопатку висмикнуло з рани. І тепер, ошалівши від болю, кит бився й метався в воді, несамовито молотячи

129 Арнольд Бенедикт (1741–1801) — один з воєначальників американської армії у війні за незалежність 1775–1778 р.р., згодом — зрадник. Бій під Саратоґою відбувся 1777 р.

гнучким хвостом, а гостра лопатка метлялась навколо і ранила та нівечила інших китів. Ось це страхіття, видно, й розбудило китів із тієї безвладності, в яку їх укинув перший переляк. Спочатку ті кити, що утворювали «береги» нашого озерця, почали злегенька тиснути й штовхати один одного, ніби їх гойдали хвилі, що набігали здалеку, вже слабнучи. Потім саме озеро почало ледь помітно здійматись і опадати; подружні та дитячі покої під водою зникли, а колові орбіти руху китів, ближчі до центру, помалу стягувались, і самі кити збивалися в дедалі тісніші табунці. Так, тривалому штилеві надходив кінець. Незабаром почувся якийсь тихий шум, щораз ближчий, а потім, наче торосисте громаддя крижин на великому Гудзоні навесні, все військо китів посунуло до центру, ніби хотіло згромадитись там у звичайну собі гору. Старбак із Квіквегом умить помінялись місцями: Старбак став на кормі.

— Весла! Весла! — напружено зашепотів він, ухопивши стерно. — Беріться за весла і зберіть усю силу в кулак! Хлопці, держіться, ради бога! Відіпхни його, Квіквегу, чуєш? Отого кита! Штрикни його! Вдар його! Устань! Устань і стій! Ну, хлопці, наляжте! Ну-бо, гребіть! Не дивіться на їхні спини! Пропихаймося! Наляжте, хлопці!

Тепер вельбот був майже затиснутий між двома чорними велетнями: між їхніми тулубами

залишалися тільки вузькі Дарданелли. Проте врешті ми відчайдушними зусиллями таки вирвалися на більш-менш вільний простір і рвонули вперед, водночас пильно видивляючись дальшого проходу. Кілька разів ми прослизали отак, на волосинку від катастрофи, поки вибилися кінець кінцем на смугу вільної води між двома зовнішніми колами; тільки тепер ту смугу перетинали поодинокі кити, що шалено рвалися до центру. Цей щасливий рятунок ми оплатили недорого: Квіквеговим капелюхом. Коли Квіквег стояв на носі вельбота й штрикав гарпуном китів, щоб давали дорогу, один з них раптом махнув широченним хвостом у повітрі, і на нас так війнуло, що капелюх злетів у мого друга з голови.

Хоч яким безтямним і безладним здавався тепер рух усього табуна, та дуже скоро виявилось, що в ньому є певна система: збившись нарешті в щільну масу, кити знову, з іще більшою швидкістю, кинулися навітки. Гнатися за ними далі було б марно; але вельботи ще якийсь час пливли за табуном: може, відстане котрийсь із тих китів, що тягли за собою «волокуші», та й треба було підібрати того, котрого вбив Фласк і покинув, застромивши в нього сигнальну тичку. Дві-три такі тички з прапорцями завжди є на кожному вельботі: коли, вбивши кита, хочуть погнатися за другим, цю тичку встромляють сторч у тушу, що плаває на воді, — як

для того, щоб потім легше було її розшукати, так і для того, щоб засвідчити своє право на неї, коли, може, нагодяться вельботи з якогось іншого китолова.

Результати цих наших ловів до певної міри ілюстрували мудре китобійське прислів'я: «Що більше китів, то менша здобич». З усіх китів, до яких причеплено «волокуші», ми добули тільки одного. Решта їх поки що спромоглись утекти — правда, лиш на те, щоб їх згодом, як ми побачимо, добуло інше судно.

88

ШКОЛИ Й УЧИТЕЛІ

В попередньому розділі описано величезне зборисько, чи то табун кашалотів, і наведені ймовірні причини такого згромадження.

Так ось, хоч інколи трапляється побачити такі великі збориська, але, як встановлено напевне, й нині ще можна часто спостерігати невеликі розрізнені табунці, що налічують від двох до п'яти десятків особин. Такі табунці китобої називають «школами». Вони звичайно бувають двох видів: одні складаються майже виключно з самиць, інші — з молодих дужих самців, або, як їх називають китобої, «биків».

«Школу» самиць неодмінно супроводить як

галантний кавалер один самець, уже зовсім дорослий, але не старий; у випадку якоїсь тривоги він виявляє своє рицарство тим, що тримається позаду, прикриваючи втечу своїх дам. Насправді цей рицар — ласолюбний турок, що плаває по водяному світу, завжди оточений усіма втіхами та насолодами гарему. Контраст між цим пашею та його одалісками разючий: він звичайно має найбільший для левіафана зріст і товщину, а дами, навіть цілком дорослі, мають вагу не більшу, ніж третина ваги пересічного самця. Справді, супроти самців вони просто-таки тендітні: обсяг їхнього стану, наважуся сказати, не перевищує шести ярдів. Одначе ніде правди діти: загалом вони мають спадкову схильність до *embonpoint*.¹³⁰

Дуже цікаво спостерігати цей гарем та його владаря під час їхнього лінивого вештання по морю. Достоту як великосвітські нероби, вони, живучи в постійному дозвіллі, тільки й знають шукати розмаїття. Їх можна зустріти на екваторі в розпалі тамтешнього «пасовищного сезону», а туди вони, можливо, тільки-но примандрували, провівши літо в морях Півночі й таким чином уникнувши докучливої літньої спеки та духоти. А коли досхочу нагуляються по екваторіальному променаду, тоді вони

¹³⁰ Повноти (фр.).

вирушають у східні води, щоб перебути там «оксамитовий сезон» і знов уникнути кліматичних крайнощів.

Безтурботно відбуваючи одну з таких мандрівок, наш вельможний пан Кашалот, тільки-но помітить щось підозріле, зразу починає пильно наглядати за своєю чарівною родиною. Коли дорогою стрінеться якийсь надміру зухвалий молодий левіафан і наважиться по-приятельському наблизитись до котроїсь із дам, наш ревливий паша накидається на нього як несамовитий і проганяє його геть. І справді, хіба годиться дозволяти таким безпринципним молодим гульвісам порушувати святість родинного щастя! Та хоч би що робив той паша, а він нездатен устерегти своє подружнє ложе від якогось найнастирливішого Лотаріо,¹³¹ бо ложе в усіх морських створінь, на жаль, спільне.

Як на суходолі через дам часто відбуваються найжахливіші двобої між їхніми поклонниками-суперниками, так само й між китами бувають сучічки не на життя, а на смерть, і все через ніжні почуття. Кашалоти фехтують своїми довжелезними нижніми щелепами, часом зчіплюючись ними намертво, і таким способом силкуються довести

¹³¹ Постать спокусника в п'єсі «Прекрасна грішниця» англійського драматурга Ніколаса Роу (1674–1718).

свою вищість, як олені, що в бою зчіплюються гіллястими рогами. Не в одного впольованого кашалота знаходили глибокі шрами від таких сутичок: цілі борозни на голові, зламані зуби, понадкушувані плавці, а інколи навіть звихнуті щелепи й перекривлені пащі.

Та якщо порушник родинного щастя відразу, після першого ж наскоку володаря гарему, кидається навікача, тоді буває дуже цікаво спостерігати цього володаря. Він обережно впихає свій величезний тулуб поміж самиць і якийсь час розкошує там, дражнячи танталовими муками юного Лотарію, мов побожний Соломон, що ревно славить бога посеред тисячі своїх наложниць. Коли поблизу видно інших китів, китобої рідко нападають на такого султана, бо вони, ці султани, занадто щедро розкидаються своєю силою, а тому не бувають дуже жирні. Що ж до синів і дочок, яких вони пускають у світ, то ці сини й дочки мусять давати собі раду самі чи принаймні тільки з материною допомогою. Бо, як і багато інших всеїдних мандрівних коханців, що їх можна б тут назвати, наш вельможний пан Кашалот не дуже любить дитячу кімнату, хоч любові до будуара йому не бракує; і таким чином, як завзятий мандрівник, він зоставляє по всьому світу безіменних нащадків, і кожен з тих нащадків для нього чужинець. Проте свого часу, коли запал молодості пригасає, а літа й хандра прибувають, коли надходять години

поважних роздумів, — одне слово, коли пересиченого султана опановує втома від життя, тоді на місце любові до прекрасної статі приходить любов до спокою та доброчесності, і наш турок вступає в пору безсилля, жалів та схильності до повчань. Він зрікається гарему, розпускає його, і, обернувшись на бездоганно порядного старого буркуна, плаває далі по всіх меридіанах і паралелях у самоті, мурмочучи молитви та остерігаючи молодих левіафанів перед хибними кроками в інтимному житті.

Оскільки китобої називають той гарем «школою», то господаря тієї школи слід називати «вчителем». І те, що він, сам ту «школу» пройшовши, потім вирушає блукати по світу не для того, щоб насаджувати принципи, які засвоїв там, а, навпаки, для того, щоб доводити їхню нерозумність, не дуже личить йому, хоча тут можна вбачити чудовий сатиричний мотив. Його титул, «учитель», здавалось би, цілком природним чином походить від назви, даної самому гаремові, але дехто висловлює припущення, ніби той, хто перший назвав його так, напевне читав мемуари Відока й знав, яким саме вчителем був той знаменитий француз і які таємні уроки давав він декотрим своїм ученицям.¹³²

¹³² Відок Ежен-Франсуа (1775–1857) — авантюрист і злочинець, а згодом агент і, врешті, начальник паризької карної

Таке саме відособлення й усамітнення, в які втікають «учителі», доживши до похилих літ, характерне й для взагалі всіх старих кашалотів. Майже завжди кит-одинець — так називають самотніх левіафанів — виявляється старим китом. Як шановний сивобородий Даніель Бун,¹³³ він не хоче мати поруч себе нікого, крім самої Природи; її він обирає собі за дружину в дикій пустелі вод, і це таки справді найкраща дружина, хоч вона й таїть у собі так багато похмурих таємниць.

Згадані вшче школи другого типу, що складаються з самих молодих і дужих самців, зовсім не схожі на школи-гареми. Бо самиці кашалота завжди бувають дуже несміливі, а молоді самці, або «сорокабарильні бики», як називають їх китобої, — це найбільші забіяки серед усіх левіафанів, і в промислі вони мають славу найнебезпечніших після отих дивовижних сивоголових, попелястих старих китів, які трапляються інколи і які будуть битися з вами запекло, мов диявол, роздратований болючою подагрою.

поліції; у своїх славнозвісних мемуарах, наполовину вигаданих, писав між іншим, як він, перебравшись на ченця, став учителем у сільській школі для дівчат.

¹³³ Бун Даніель (1734–1820) — ушлавлений американський піонер-колоніст.

Школи сорокабарильних биків більші, ніж школи-гареми. Наче гурти молодих студентів коледжу, задиракуватих, жадібних до розваг та розбещених, вони гасають по світу так зухвало та відчайдушно, що жоден обачливий страховий агент не схотів би їх застрахувати, так само як і першого-ліпшого бешкетника з Ієля чи Гарварда. Проте вони незабаром кидають це гультайство і, дорісши десь так до трьох чвертей повного зросту, розлучаються й поодинці вирушають шукати впорядкованого життя, тобто гарему.

Ще одна різниця між школами самців і самиць навіть краще характеризує обидві статі. Коли вам трапиться загарпунити сорокабарильного бика, всі товариші кидають його, бідолаху, напризволяще. А як загарпуните самицю з гаремної школи, то її подружки плаватимуть круг неї, виявляючи всі ознаки стурбованості, й можуть загаятись біля неї доти, доки самі стануть жертвами.

89

ПІЙМАНИЙ КИТ І НІЧИЙ КИТ

Згадка про сигнальні тички та прапорці в передостанньому розділі призводить до необхідності пояснити деякі закони й правила китоловства, бо сигнальний прапорець можна вважати головним символом і знаком цього

промислу.

Часто трапляється, що, коли кілька суден крейсують разом, кит, загарпунений одним судном, утікає, і кінець кінцем його добуває інше судно; сюди можна непрямо віднести й багато всяких аналогічних випадків, суть яких зводиться до того самого. Наприклад: після трудної й небезпечної погоні китобої вбивають кита й пришвартовують його до судна, але в бурю туша може відірватися, її занесе хвилями кудись далеко, а там її підчепить інший китолов і спокійнісінько пришвартує до свого борту, не ризикуювши ні людськими життями, ні навіть гарпунними линвами. Тому між китобоями часто виникали б дуже прикрі й гострі конфлікти, якби не існувало жодного загального, універсального, незаперечного закону — писаного чи неписаного, — який може бути прикладений до всіх подібних випадків.

Здається, єдиний офіційний кодекс китоловства, затверджений законодавчою владою, був той, що уклали голландці. Його видали Генеральні штати 1695 року. Та хоч жодна інша нація не має писаних законів, які регламентували б китобійний промисел, американські китобої стали в цій справі своїми власними законодавцями й правознавцями. Вони створили систему законів, яка перевершує стислістю й вичерпністю пандекти Юстиніана і постанови Китайського товариства

боротьби зі стромлянням носа не в своє діло. Так, ці закони можна б награвірувати на фартингу королеви Анни або на борідці гарпуна й носити, почепивши на шию, — такі вони короткі:

I. Пійманий кит належить тому, хто його піймав.

II. Нічий кит є законною здобиччю того, хто найскоріше вполює його.

Проте цьому майстерно складеному кодексові часто вадить саме ота його чудесна стислість, бо через неї він потребує грубезного тому коментарів, що пояснювали б його.

По-перше: що таке пійманий кит? Живий чи мертвий кит технічно може вважатися пійманим, якщо він сполучений з судном або човном, де є команда в складі хоч би однієї людини, за допомогою будь-якого засобу, що над ним та команда має владу: щогли, весла, дев'ятидюймового троса, телеграфного провода чи бодай павутинки — байдуже. Так само кит технічно вважається пійманим, якщо він має на собі сигнальний прапорець чи ще який загальновизнаний знак володіння, бо сторона, яка встановила той знак, тим самим прямо заявила про свою спроможність будь-коли пришвартувати його до свого борту, а також про свій намір зробити це.

Такі наукові коментарі до цього кодексу; але коментарі самих китобоїв часто полягають у

брутальних словах і ще брутальніших вчинках — таких собі Коках-Літлтонах навкулачки.¹³⁴ Правда, найчесніші і найпорядніші китобої завжди рахуються з особливими випадками, коли захопити кита, якого переслідувало або вбило інше судно, було б кричущою й обурливою несправедливістю. Та не всі мають таке делікатне сумління.

Років з п'ятдесят тому в англійському суді розглядалася дуже цікава справа про незаконне привласнення кита. Позивачі скаржилися, що вони після довгої й важкої погоні за китом у Північних морях спромоглися його загарпунити, але врешті, рятуючи своє життя, мусили пожертвувати не тільки линвою, а й вельботом, а потім відповідачі (команда іншого судна) стрілися з тим китом, загарпунили його, вбили, захопили і, кінець кінцем, заволоділи ним на очах у позивачів. А коли ті запротестували, капітан відповідачів клацнув пальцями перед носом у позивачів і запевнив їх, що задля більшої слави свого подвигу забере собі ще й їхню линву, гарпун і вельбот, який у ту хвилину, коли кита вбито, був

¹³⁴ Довгий час найавторитетнішим джерелом у британському майновому праві була праця англійського правника XV ст. Томаса Літлтона «Володіння» з виданим у 1628–1644 рр. чотири томним коментарем, якого склав верховний суддя Англії Едуард Кок.

припнутий до нього. І тепер позивачі жадали, щоб їм повернули вартість їхнього кита, линви, гарпуна й вельбота.

Адвокатом відповідачів був містер Ерскін, суддею — лорд Елленборо. Виступаючи, дотепний Ерскін проілюстрував свою позицію, згадавши недавню судову справу одного добродія, який дуже довго намагався приборкати розпусну вдачу своєї дружини, але, нічого не домігшись, покинув її на хвилях житейського моря; та через кілька років пошкодував за тим і розпочав справу, щоб вернути дружину до себе. Ерскін виступав тоді на її боці й виграв процес, заявивши, що, звісно, цей добродій колись загарпунив був ту даму й піймав її, та врешті відпустив через те тільки, що вона занадто сильно рвалась углиб своєї розпусти; але, хай там як, він відпустив-таки її, отже, вона стала «нічийм китом». І коли інший удруге загарпунив її, вона стала власністю цього іншого разом з будь-якими гарпунами, що, може, стриміли в ній здавна.

І ось тепер Ерскін заявив, що приклади цього кита й тієї дами взаємно ілюструють один одного.

Вислухавши, як належить, і ці докази, й контрдокази супротивної сторони, високовчений суддя розв'язав справу дуже мудро. Вельбота він присудив позивачам, бо вони покинули його, аби тільки врятувати своє життя; що ж до спірного кита, гарпунів і линви, то вони дісталися відповідачам.

Кит — тому, що в ту хвилину, коли вони добули його, він був нічийм китом; а гарпуни й линва — тому, що кит утік із ними, а отже, став їхнім власником, і через це той, хто вполював його потім, набув права і на них. А кита вполювали відповідачі; отже, вищезгадані предмети мають належати їм.

Звичайна людина, обміркувавши цю постанову високовченого судді, можливо, знайде заперечення. Та коли докопатися до найглибшої суті справи, то два великі принципи, встановлені двома наведеними вище законами китоловства і застосовані та роз'яснені лордом Елленборо, — ці два принципи щодо кита пійманого й кита нічийого, коли подумати, лежать у підвалинах усієї людської юриспруденції. Бо, попри всі хитромудрі, пишно різьблені візерунки, храм Закону, як і храм філістимлян, стоїть тільки на двох опорах.

Хіба не в усіх на устах прислів'я: «Володіння — половина права»? Тобто — байдуже, яким способом те володіння набуте. Але часто володіння становить не половину права, а все право. Що таке робочі руки й душі російських кріпаків або наших чорних рабів, коли не Пійманий Кит, усе право на якого полягає в володінні ним? Що таке остання вдовина лепта для зажерливого домовласника, коли не Пійманий Кит? І що таке отой мармуровий палац неспійманого злодюги, як не Пійманий Кит? Он же й сигнальний прапорець — табличка на дверях. І що

таке грабіжницький процент, який бере банкір Мардохей в бідолашного банкрута Горопахи, коли той позичає в нього гроші, аби врятувати родину від голодної смерті, — що таке той процент, коли не Пійманий Кит? І що таке щорічний Прибуток у 100 000 фунтів стерлінгів, який стягує архієпископ Спасайдушський із нужденного шматка хліба з сиром сотень тисяч згорбатілих від тяжкої праці трударів (хоч їм і без архієпископової допомоги забезпечене царство небесне), — що таке ті кругленькі 100 000 фунтів, коли не Пійманий Кит? І що таке спадкові містечка та села ясновельможного герцога Бовдурського, коли не Пійманий Кит? І що таке бідна Ірландія для грізного гарпунника Джона Буля, як не Пійманий Кит? І що таке Техас для отого апостольського списника, Брата Джонатана, 135 коли не Пійманий Кит? А як зважити все це, то хіба володіння не є єдиним правом?

Та коли доктрину Пійманого Кита можна застосувати майже всюди, то споріднена доктрина Нічийого Кита має ще ширше поле прикладання. Вона справді всесвітня й універсальна.

Чим була Америка в 1492 році, коли не Нічийім

135 «Брат Джонатан» — уособлення американця, американського народу, Сполучених Штатів (аналогічно до «Дядька Сема»).

Китом, у якого Колумб застромив сигнальну тичку, привласнивши його для своїх коронованих господаря й господині? І чим була Польща для російського царя? А Греція для Туреччини? А Індія для Англії? І чим, нарешті, стала тепер Мексіка для Сполучених Штатів? Усе це Нічії Кити.

А що таке Права Людини і Всесвітні Свободи, як не Нічії Кити? І що таке уми й думки всіх людей, як не Нічії Кити? І що таке релігійні принципи тих людей, як не Нічії Кити? І що таке для хвальковитих жонглерів словами думки мислителів, як не Нічії Кити? І що таке вся наша земна куля, як не Нічий Кит? І що таке ти сам, читачу, коли не Нічий Кит — а водночас Пійманий Кит?

90

ГОЛОВИ ЧИ ХВОСТИ

De balena vero sufficit, si rex habeat
caput, et regina caudam.¹³⁶

Брактон, кн. 3, розд.¹³⁷

¹³⁶ Зі справжнього кита вистачить королю віддати голову, а королеві — хвіст (латин.)

¹³⁷ Генрі де Брактон (?-1268) — автор латинського трактату «Про закони та звичаї Англії», першої спроби систематичного

Ця латинська фраза з книжки про закони Англії разом з її контекстом означає, що з усіх китів, упольованих біля узбереж цієї країни, король як Почесний Гарпунник має одержати голову, а королеві треба шанобливо піднести хвіст. Цей поділ у випадку кита дуже нагадує розрізання яблука на дві половинки, бо в кита між головою й хвостом, власне, немає нічого. А оскільки цей закон у видозміненій формі зберігає в Англії свою чинність і донині й оскільки він з багатьох поглядів є дивним відхиленням від загального закону про Пійманого й Нічийого китів, ми йому присвячуємо тут окремий розділ за тим самим принципом, який примушує англійські залізниці витратитись на окремий вагон, спеціально утримуваний для подорожування королівської родини. Насамперед, аби дати цікавий доказ того факту, що вищезгаданий закон і досі чинний, я опишу для вас одну подію, яка сталася близько двох років тому.

Якимсь чесним морякам з Дувра, чи Сендвіча, чи ще котрогось із П'яти портів¹³⁸ після трудної

викладу цих законів та звичаїв. Цитата — з його другого трактату «Про корону».

¹³⁸ Порти на південно-східному узбережжі Англії (Гастінгс,

погоні пощастило вбити й витягти на берег добрячого кита, якого вони вистежили в чистому морі. А П'ять портів почасти чи й цілком підлягають юрисдикції якогось там полісмена чи пристава, що має титул Лорда-наглядача. Цю посаду надає йому безпосередньо король, і, гадаю, всі стягвані з території П'яти портів королівські прибутки офіційно дістаються йому. Деякі автори називають цю посаду чистісінькою синекурою. Та це неправда. Адже часом Лорд-наглядач покладає чимало трудів на загібання тих прибутків, які стають його власністю, головним чином, завдяки тому, що він їх загібає.

Так ось, наші бідні моряки, засмалені сонцем, обвітрені, босі, позакачувавши холоші вище колін і світячи худими литками, насилу-насилу витягли того кита на суше і вже тішилися, що вторгують добрих півтора ста фунтів за коштовний лій та китовий вус, і вже в уяві попивали з дружинами запашний чай, що так рідко буває в них, або цмулили з приятелями добрий ель за ті грошики, які мали припасти на пай кожному. І раптом до них підходить якийсь Високовчений і вельми благочестивий та

Дувр, Сендвіч, Ромні, Гайс; згодом до них долучено ще Рай та Вінчелсі), які постачали британському військовому флотові більшість матросів і за те мали до 1835 р. деякі привілеї.

милосердний добродій з томом Блекстона¹³⁹ під пахвою, кладе руку на китову голову й каже:

— Руки геть, панове! Цей кит — Пійманий Кит. Я конфіскую його, бо він належить Лордові-наглядачеві.

На ті слова бідні моряки, сповнені суто англійської, змішаної зі страхом шаноби, не знали що відповісти. Вони почали енергійно чухати потилиці, з жалем позираючи то на кита, то на незнайомця. Та це нічогісінько не дало їм і нітрохи не пом'якшило жорсткого серця високовченого добродія з томом Блекстона під пахвою. Нарешті один з них, таки вичухавши з голови якусь думку, наважився заговорити:

— Вибачте, сер, а хто такий Лорд-наглядач?

— Герцог.

— Але ж герцог не добував цього кита!

— Кит належить йому.

— А ми так намучились, і життям важили, і втратились — а тепер усе це має піти в кишеню герцогові? І ми нічого не матимемо за всю свою

¹³⁹ Ідеться про «Коментарі до законів Англії» Вільяма Блекстона, видані в 1765–1769 р.р. У них сказано: «Десяте джерело постійних прибутків короля... становить право на королівську рибу, якою є кит і осетр. Ці останні риби, викинуті морем на берег чи добуті в побережних водах, є власністю короля».

працю — тільки пухирі на долонях?

— Кит належить йому.

— А що, той герцог такий бідний, що мусить отаким безсоромним способом добувати собі на шматок хліба?

— Кит належить йому.

— А я ж сподівався зі свого паю трохи допомогти старій матері: вона в мене лежить, прикута до ліжка.

— Кит належить йому.

— А може, з герцога вистачить чверті або половини?

— Кит належить йому.

Коротше кажучи, кита конфіскували, продали, й гроші дістались його ясновельможності герцогові Веллінгтонові.¹⁴⁰

Один чесний священик із того міста, подумавши, що дехто може глянути на цю історію під якимсь незвичайним кутом і побачити її в не дуже принадному світлі (така можливість, хоч яка мізерна, все ж таки існувала), написав його ясновельможності шанобливого листа, в якому просив уважно розглянути справу тих нещасливих моряків. На це ясновельможний герцог відповів

¹⁴⁰ Веллінгтон Артур Уелслі, герцог (1769–1852) — командувач англійської армії під час наполеонівських війн, переможець Наполеона під Ватерлоо.

вельми посутньо (обидва листи були опубліковані), що він уже зробив це й одержав гроші, а велебному отцеві буде дуже вдячний, коли той надалі утримається від стромляння носа не в свої справи... Невже таки він, ще досить бойовий стариган, стоїть на розі трьох королівств і стягує собі з усіх жебрацьку милостиню?

Ми охоче визнаємо, що в даному випадку гадане право герцога на кита було дароване йому монархом. Одначе тоді треба спитати: на якій підставі сам той монарх первісно набув такого права? Самий закон ми вже наводили. Але Плауден¹⁴¹ наводить і його обгрунтування. Він пише, що добутий таким чином кит належить королю й королеві «з огляду на його надзвичайну цінність». І наймудріші коментатори завжди визнавали, що в таких справах цей аргумент цілком переконливий.

Але чому король має одержувати голову, а королева — хвіст? Поясніть-но, панове правознавці!

У своєму трактаті «Золото королеви» (маються на увазі гроші їй «на шпильки») один давній автор і член Суду королівської лави,¹⁴² такий собі Вільям

¹⁴¹ Плауден Едмунд (1518–1589) — англійський правник, автор багатьох праць з юриспруденції.

¹⁴² Суд королівської лави — верховний цивільний суд в

Прінн,¹⁴³ міркує так «Хвіст припадає королеві, щоб забезпечити її гардероб китовим вусом». Ці слова написані тоді, коли пружний чорний «вус» гренландського, або справжнього кита широко вживався для жіночих корсетів. Але ж той «вус» у кита зовсім не в хвості, а в голові, і це дуже прикра помилка в такого тямущого правника, як Прінн. Та й не русалка ж королева, щоб підносити їй хвіст! Тут може таїтись якась алегорія.

Англійські автори-правознавці титулюють «королівськими» двох риб: кита й осетра. Обидва вони з певними обмеженнями є власністю корони й становлять номінально десяте джерело регулярних прибутків короля. Мені невідомо, щоб іще якийсь автор про це згадував, але логіка підказує висновок, що й осетра треба ділити так, як кита: королю хай дістається надзвичайно тверда й еластична голова, характерна для цієї риби. З погляду символіки це можна дотепно обґрунтувати якоюсь гіпотетичною спорідненістю. Отже, здається, все має свою причину — навіть закони.

91

Англії.

¹⁴³ Прінн Вільям (1600–1669) — пуританський памфлетист.

«ПЕКВОД» ЗУСТРІЧАЄ «ПУП'ЯНОК ТРОЯНДИ»

Порпатись у нутрощах того кита й шукати там амбри було неможливо: перешкоджав нестерпний сморід.

Сер Т. Браун. «Поширені помилки»

За тиждень чи два після останнього нашого полювання, про яке я розповів, — ми тоді повільно пливли сонним, сповитим у імлу випарів опівденним морем, — численні носи на палубі «Пеквода» виявились пильнішими, ніж три пари очей на його щоглах. З моря потягло якимсь дивним, не дуже приємним запахом.

— Можу закластись на що завгодно, — сказав Стаб, — що десь тут недалечко є кілька тих китів, котрим ми начепили «волокуші». Я так і думав, що незабаром вони попливуть кілем догори.

Невдовзі імла попереду розійшлась, і ми побачили вдалині китобійне судно. Згорнені вітрила свідчили, що воно з якоюсь здобиччю. Підпливши ближче, ми розгледіли на його щоглі французький прапор; а з того, що над ним клубочилася хмара морських птахів-стерв'ятників, які описували в

повітрі кола, шугали вниз і злітали вгору, можна було здогадатися, що кит, якого там білюють, — «пухлий», за висловом китобоїв, тобто кит, що здох у морі своєю смертю й плавав на воді, не належачи нікому. Неважко здогадатися, який сморід розходитьсЯ від такого кита — гірший, ніж той, що висить над ассірійським містом під час моровиці, коли живі не встигають ховати мертвих. Багатьом китобоям цей сморід здається таким нестерпним, що ніяка жадоба зиску не примусить їх швартуватися до такого кита. Одначе знаходяться й такі, що не погребують ним, дарма що лій, витоплений з таких китів, має дуже низьку якість і анітрохи не схожий на трояндову олію.

Хоч вітер ледве повівав, ми підпливли ще ближче й побачили, що французький корабель має кита й коло другого борту, і той другий кит, здавалося, розпускав ще міцніші «аромати». Справді, це виявився один із тих китів, що наче зовсім висихають і врешті здихають від якоїсь таємничої хвороби — згубного проносу, чи то нетравлення, — яка залишає їхні смертні останки в стані цілковитого банкрутства, тобто без найменших слідів жиру. Проте у відповідному місці ми з вами побачимо, що досвідчені китобої ніколи не відвернуть носа від такого кита, хоч би вони обминали «пухлих» китів десятою дорогою.

«Пеквод» уже підплив так близько до

француза, що Стаб присягався: він упізнає держално своєї лопатки, що заплуталася в линвах, які обмотали хвіст одного з китів.

— Ото славний китолов! — глузливо сміявся він, стоячи на носі «Пеквода». — Шакал нещасний! Я давно знаю, що ці французькі жабаки — нікудишні китобой: бува, хвиля хлюпне вгору бризками, а вони вже спускають вельботи, бо думають, ніби то кашалотів фонтан. А часом виходять зі свого порту з повним трюмом лойових свічок у ящиках та коробок зі щипцями знімати нагар, бо наперед знають, що не добудуть лою й стільки, аби намочити гніт для капітанової лампи. Так, усе це ми знаємо, але ви погляньте: цей жабак підібрав наші покидьки, цебто кита з «волокушею», та ще й обшкрібає сухе маслаччя отому дорогоцінному кістякові, що його десь підчепив. Бідолаха! Чуєте, пустіть-но хто капелюха по колу, скинемося та подаруємо йому трохи лою замість милостині. Бо той лій, що він натопить із «пухляка», не годитиметься й для того, щоб у в'язниці ним світити чи хоч би в камері смертника. Ну, а щодо того другого кита, то, мабуть, якби наші три щогли порубати, з них би більше лою натопилося, ніж з отого оберемка кісток. А втім, як подумати, в ньому може знайтися щось куди дорожче за лій. Так, так, амбра! Цікаво, чи наш старий про неї думав? Бо це таке діло, що варто спробувати. Так, я зараз візьмуся, — і він пішов на

ют.

На той час вітер зовсім улігся, і «Пеквод» хіть-не-хіть опинився як у пастці серед того смороду. На втечу можна було сподіватись, тільки коли повіє вітер. Вийшовши з каюти, Стаб скликав команду свого вельбота й рушив на ньому до французького корабля. Пропливаючи перед його носом, він завважив, що, згідно з вигадливим французьким смаком, верхня частина форштевня вирізьблена в подібні величезної схиленої стеблини, пофарбованої зеленим і втиканої то там, то там мідними цвяхами-«колючками». А на самому верху та стеблина закінчувалася симетрично скрученою гуглею яскраво-червоного кольору. На верхніх дошках носової обшивки блищали великі позолочені літери «Bouton de Rose», тобто «Пуп'янок троянди». Така була романтична назва цього ароматичного корабля.

Хоча Стаб не розумів слова «Bouton», але слово «Rose» в сполученні з червоною гуглею на верху форштевня досить ясно розкрило йому зміст назви.

— Дерев'яний пуп'янок, га? — гукнув він, держачись рукою за ніс. — Гарний пуп'янок, нічого не скажеш! А пахне як, господи боже!

Щоб безпосередньо порозумітися з французькими китобоями, йому довелось завернути за ніс корабля до його правого борту, підпливти до «пухлого» кита й говорити через його спину.

Підпливши туди й не віднімаючи руки від носа, він загорлав:

— Агей, «Бутон-де-Роз»! Є там у вас, у бутондерозів, хто такий, щоб тямив по-англійському?

— Є, — відгукнувся з-над фальшборту якийсь моряк з виразним акцентом уродженця острова Гернсі, що виявився старшим помічником капітана.

— То скажіть мені, мій бутондерозовий пуп'янку, чи ви бачили Білого Кита?

— Якого, якого?

— Білого Кита! Кашалота! Мобі Діка! Бачили його?

— Зроду не чув про такого кита. *Cachalot blanc*? Білий кашалот? Ні, не знаю.

— Ну, дарма. Бувайте поки що. Я за хвильку повернуся.

Швидко повеслувавши назад до «Пеквода» й побачивши, що Ахав стоїть на юті, зіпершись на фальшборт, і чекає його рапорту, він склав долоні рупором і гукнув:

— Ні, сер! Ні!

Тоді Ахав зник у каюті, а Стаб повернувся до французів.

Тепер він побачив, що в гернсійця, який тим часом переліз на помісток за бортом і орудував фленшерною лопаткою, надіто на ніс якийсь капшучок.

— Що з вашим, носом, чуєте? — спитав Стаб. — Зламали?

— Та я б волів зламати його, а ще краще — зовсім не мати! — відгукнувся старший помічник, видно, не дуже захоплений своєю роботою. — А ви чого за носа держитесь?

— Е, то я так. Він у мене восковий, і я мушу його притримувати. Гарний деньочок, правда? Повітря — як у садку. Киньте нам букетик, чуєте, Бутон-де-Роз!

— Якого біса вам тут треба? — рантом скипівши, загорлав гернсієць.

— О, не варто гарячитись. Бо й так гаряче. О, в тому ж то й лихо! Якби було холодніше... Еге, якби цих китів у лід покласти... Чого ви їх не покладете в лід, поки білуєте, га? Та годі жартувати. Ви знаєте, пуп'яночку, що це безглузде діло — добувати лій з таких китів? Он з того, висхлого, ви й півсклянки не натопите.

— Знаю незгірше за вас, та наш капітан, бачте, не вірить мені. Це в нього перший рейс, досі він держав фабрику одеколону. Та підніміться до нас: може, він вам повірить, як не мені, і тоді я викручуся від цієї брудної роботи.

— Радий прислужитися вам, друже мій любий! — підхопив Стаб і вмить видерся на палубу. Там перед його очима постала досить химерна картина. Матроси в червоних вовняних шапочках із

китичками на маківці ладнали важкі розбиральні талі, щоб білувати китів. Та працювали вони досить мляво, зате говорили дуже шпарко й були, як видно, не в найкращому настрої. Усі їхні носи задирались угору, наче бушприти. Раз по раз вони по двоє кидали роботу й дерлись на вершечки щогл ухопити свіжого повітря. Деякі, боячись зарази, час від часу вмочали жмутки клоччя в кам'яновугільну смолу, а тоді нюхали їх. Інші, пообламувавши цибухи люльок майже біля самої чашечки, завзято пахкали тютюновим димом, так що той дим майже весь час заповнював ніздрі.

Стаба приголомшив цілий град гнівних вигуків та прокльонів, що сипонув з капітанської рубки на кормі, а глянувши в той бік, він побачив у прочинених зсередини дверях чиєсь розлючене обличчя. То було обличчя корабельного лікаря, який після довгих і марних протестів проти тогоденної роботи забився в капітанську рубку (*cabinet*, як він називав її), аби сховатись від зарази, проте й досі не міг утриматись від благальних або обурених вигуків.

Завваживши все це, Стаб сповнився певністю, що задум його вдалий, і, обернувшись до гернсійця, трохи погомонів з ним. Його співрозмовник виливав своє обурення капітаном, цим зарозумілим невігласом, що втяг їх у таке незапахуще й неприбуткове діло. Хитрими запитаннями Стаб вивідав, що його співрозмовник і не здогадується

про можливість знайти амбру. Тому й сам він навіть не заїкнувся про неї, але загалом говорив з гернсійцем дуже щиро й дружньо, так що вони вдвох незабаром зліпили невеличкий план, як обвести круг пальця капітана й водночас поглузувати з нього, але так, щоб у нього не виникло навіть тіні сумніву щодо їхньої щирості. Згідно з цим невеличким планом, гернсієць мав, прикриваючись роллю перекладача, наговорити капітанові чого лишень захоче, ну, а Стаб плестиме будь-які нісенітниці, що спливатимуть йому на язик під час розмови.

На ту хвилину обрана ними жертва вийшла зі своєї каюти. То був невисокий смаглявий чоловік, трохи надміру витончений як на морського капітана, з великими вусами й баками; він мав на собі червону вельветову жилетку, з кишеньки на якій звисав ланцюжок від годинника з брелоками-печатками. Ось цьому добродієві гернсієць дуже чемно відрекомендував Стаба, а тоді зразу почав демонстративно вдавати, ніби перекладає йому Стабову мову.

— Що йому сказати зразу? — спитав він Стаба.

— Ну, скажіть йому... — відповів Стаб, розглядаючи вельветову жилетку та брелоки, — скажіть йому для початку, що він мені здається трохи схожим на малу дитину. А втім, я в таких справах кепський суддя.

— Мосьє, він каже, — обернувшись до

капітана, заджерготів по-французькому старший помічник, — він каже, що тільки вчора їхній корабель зустрів інше судно, на якому капітан, старший помічник і шестеро матросів померли, заразившись якоюсь гарячкою від пухлого кита, що його вони пришвартували до свого борту.

Почувши це, капітан здригнувся й почав жадібно домагатися подробиць.

— Ну, що далі? — спитав гернсієць у Стаба.

— Що ж, як він на мої слова не образився, то ще скажіть йому, що тепер, коли я добре роздивився його, я впевнився, що він годиться в капітани китолова не більше, ніж мавпа з острова Сантьягу. Так, справді, скажіть йому, що він схожий на павіана.

— Мосьє, він запевняє й присягається, що другий кит, отой висхлий, ще небезпечніший за пухляка. Одне слово, мосьє, він закликає нас покинути цих китів, коли нам життя дороге.

Капітан прожогом кинувся на ніс корабля й гучним голосом наказав матросам облишити піднімання розбиральних талів і негайно порозчіпляти та порозв'язувати ланцюги та линви, які тримали обидва трупи коло бортів.

— Ну, а тепер що? — спитав гернсієць, коли капітан вернувся до них.

— Дайте подумати. Ага, скажіть йому... так, так... тепер скажіть йому, що я його пошив у дурні...

та, може, — тихо додав він сам до себе, — може, й ще когось.

— Він каже, мосьє, що був дуже радий прислужитися нам.

Почувши це, капітан запевнив, що це вони (тобто він сам і його помічник) мають йому дякувати, а на закінчення запросив Стаба до своєї каюти розпити пляшку бордо.

— Він хоче випити з вами по келишку вина, — пояснив перекладач.

— Подякуйте йому від щирого серця, але скажіть, що це супроти моїх принципів — пити вино з людиною, яку я пошив у дурні. Так, скажіть йому, що я вже мушу попрощатись.

— Він каже, мосьє, що принципи не дозволяють йому пити вино, та коли мосьє хоче ще трохи пожити на світі й спожити своє бордо, то нехай краще спустить на воду всі чотири вельботи та відбуксирує судно якнайдалі від цих трупів, бо в такий штиль хвиля їх самих не віднесе.

На той час Стаб уже переліз через фальшборт, а спустившись у свій човен, гукнув гернсійцеві, що в нього є у вельботі довга буксирна линва і він у міру своїх сил допоможе їм, відтягти геть від судна легшого кита. Французи спустили вельботи й почали буксирувати корабель в один бік, а добродійник Стаб потяг свого кита в другий, демонстративно випустивши з корми надзвичайно довгу буксирну

линву.

Незабаром знявся вітер, і Стаб удав, ніби кидає трупа, а французи, піднявши вельботи, скоро відпливли далі. «Пеквод» теж зрушив з місця й за хвилю опинився між ними й Стабовим човном. Тоді Стаб швидко підігнав човна до трупа і, гукнувши на «Пеквод», що він збирається робити, зразу заходився пожинати плоди своїх неправедних хитрощів. Ухопивши гостру лопатку, що була в човні, він почав вирубувати в боці кита, трохи позаду бічного плавця, чималу діру. Здавалося, ніби він копає там, у морі, якийсь погріб; а коли нарешті лопатка стукнулась об сухі ребра, це було так, наче він докопався до стародавнього римського череп'я, похованого сторіччями в жирній англійській глині. Команда вельбота в гарячковому збудженні хапливо допомагала своєму старшині, виявляючи нетерплячку, гідну шукачів золота.

І весь час довкола них із пронизливим криком плавали, пірнали, виринали, билися незліченні морські птахи. На Стабовому обличчі вже проступав розчарований вираз, тим більше, що жахливий сморід дедалі густішав, коли раптом крізь саму гущу цього страшного смороду пробилась тоненька струминка приємного аромату, що текла крізь потоп нудотних випарів, не розчиняючись у них, як ото вода однієї річки ще довго після її впадіння в іншу річку тече окремо, не змішуючись із її водою.

— Є! Є! — гукнув зраділий Стаб і штрикнув лопаткою в щось заховане у тих підземних глибинах. — Скарб! Скарб!

Кинувши лопатку, він застромив у діру обидві руки й витяг пригорщу якоїсь маси, схожої на визріле віндзорське мило або на жирний, цяткуватий старий сир, дуже масної й запашної. Жовто-попеляста на колір, вона легко вминалась під натиском пальця. То й була, друзі мої, ота сама амбра, що за одну її унцію в будь-якій аптеці треба заплатити золоту гінею. Стаб витяг шість пригорщ її, а ще більше неминуче пропало в морі. Можна було б добути значно більше, якби нетерплячий Ахав не кричав Стабові з палуби, щоб той швидше вертався зі своєю командою на корабель, а ні, то «Пеквод» розпрощається з ними.

92 АМБРА

Ця амбра — дуже дивна речовина і такий важливий предмет торгівлі, що 1791 року в британській палаті громад вислухали доповідь про неї якогось капітана Гробба, нентакітця родом. Бо в ті часи — та, власне, ще й донедавна — справжня природа й походження цієї речовини було таємницею для науки. Французи називають цим словом дві різні речовини: власне амбру (*ambre gris*

, тобто «сіра амбра») і бурштин (*ambre jaune* , тобто «жовта амбра»), Але між цими двома речовинами нема нічого спільного. Адже бурштин, хоча його й знаходять часом на морському березі, викопують також із землі дуже далеко від моря, тоді як власне амбру знаходять тільки в морі. Крім того, бурштин — тверда, прозора, ламка речовина без жодного запаху, з якої виробляють мундштуки до люльок, намисто та інші оздоби, тоді як амбра — м'яка, воскоподібна і має такий приємний пряний запах, що її дуже широко використовують у виробництві парфумів, ароматичних свічок, пудри для волосся та помади. Турки її вживають і в кулінарії, а також носять до Мекки — з тією самою метою, з якою до собору святого Петра в Римі приносять росний ладан. Деякі виноторговці кладуть невеличку дозу амбри до червоного бордоського вина, щоб іще поліпшити його букет.

І хто подумав би, що такі вишукані дами та кавалери тішаться пахощами речовини, добутої з огидних нутрощів хворого кита! Але так воно є. Дехто вважає амбру причиною, а дехто — продуктом розладу травлення в кашалота. Як можнавилікувати такий розлад, важко сказати; хіба що дати китові три-чотири повні вельботи проносних пігулок, а тоді кинутися врзтіч, як розбігаються робітники, що висаджують порохом у повітря скелі.

Я забув сказати, що в тій амбрі ми знайшли

якісь тверді кружальця — маленькі, тверді, наче кістяні. Стаб спершу подумав, ніби то гудзики від матроських штанів, але потім виявилось, що то просто кісточки з маленьких кальмарів, забальзовані таким чином.

Скажіть, чи не знаменний той факт, що цю нетлінну запашну амбру знаходять у самому осередді тління й розпаду? Згадайте оті слова про тління й нетління в Посланні апостола Павла до коринфян, слова про те, що ми сіємось у неслав'і, а в слав'і встаємо. І так само знайдіть у своїй пам'яті висловлювання Парацельса про те, з чого утворюється найкращий мускус. Не забувайте й того дивного факту, що не існує, мабуть, жакливішого смороду, ніж сморід тієї суміші, з якої починається виготовлення одеколону.

Я був би радий закінчити цей розділ щойно висловленими закликами, але не можу, бо дуже хочу спростувати один закид, який часто висувають проти китобоїв; те, що сказано тут про обох китів французького китолова, може в думці декотрих уже упереджених людей непрямо підтвердити той закид. Десь у цій книжці вже відкидалась огидна плітка, ніби професія китобоя наскрізь неохайна й брудна. Але треба спростувати ще одне. Кажуть, ніби всі кити погано тхнуть. Звідки ж узялося це ганебне тавро?

Я гадаю, що виникло воно тоді, коли з

Гренландії до Лондона два сторіччя тому прибуло перше китобійне судно. Бо північні китобої тоді, як і тепер, не витоплювали лою з китового сала в морі, як це завжди робили й роблять на китобійних суднах у Південних морях. Ні, вони ріжуть свіже сало на маленькі шматочки й крізь шпунтову дірку набивають його в великі барила, а тоді везуть його в такому вигляді додому, бо в тих льодовитих морях китобійний сезон дуже короткий, а шторми часті й сильні, тож інакше робити й не можна. А внаслідок цього, коли вони прибувають до гренландських доків, відкривають трюми й починають розвантажуватись, під час розкопування тих китових кладовищ там стоїть запах, більш-менш подібний до того, що знявся, коли розкопували старий лондонський цвинтар, щоб закласти там підвалини пологового шпиталю.

Я гадаю крім того, що це паскудне звинувачення проти китобоїв нав'яне почасти й існуванням у давнину на гренландському узбережжі голландського селища, яке називалося Шмеренбург чи Смеєренберг — цієї останньої назви вживає високовчений Тумман фон Сльотта у своїй знаменитій праці про запахи — вичерпному довіднику з цього предмета. Як підказує сама назва (*Smeer* — жир, *berg* — громадити), це селище збудували для того, щоб голландський китобійний флот мав де витоплювати лій, а не віз сало заради

цього аж додому до Голландії. То було згромадження печей, казанів та складів лою; і коли та фабрика працювала на повну потужність, запах там, звісно, стояв не найприємніший. Але корабля, що промишляє кашалотів у Південних морях, це зовсім не стосується: протягом усього плавання, яке може тривати й чотири роки, для того, щоб набити трюм доверху барилами з лоєм, там витрачають на саме витоплювання не більше п'ятдесяти днів. А залитий у барило й зашпунтований лій майже не має запаху. Насправді для китів, чи то живих, чи то мертвих, коли з ними поводитися пристойно, зовсім не характерний поганий запах, і впізнати нюхом китобоя, як твердили в середні віки про євреїв, неможливо. Та й як би кит міг не пахнути приємно, коли він здебільшого тішиться чудовим здоров'ям, багато рухається, завжди перебуває надворі — хоча, ніде правди діти, й не весь час на свіжому повітрі. Я кажу, що помах китового хвоста над хвилями розпускає такі пахощі, немов то якась напахчена мускусом дама прошелестіла шовками в теплій вітальні.

З чим же мені порівняти пахощі кашалота, як узяти до уваги його величину? Хіба з пишнотою того знаменитого слона, якого, оздобивши йому ікла самоцвітами й напахавши його миррою, вивели за браму якогось індійського міста, щоб ушанувати Александра Великого.

93 ВІДРИНУТИЙ

Усього через кілька днів після зустрічі з французьким кораблем із найменш визначним членом екіпажу «Пеквода» сталась якнайвизначніша подія, до того ж якнайприкріша. Та подія поставила перед очі досі такій буйно веселій і відчайдушній команді живий невідступний прообраз тієї нещасливої долі, яка, може, судилася і їй.

Треба сказати, що на китобійному судні не всі належать до складу вельботних команд. Кілька душ — так звані палубні — лишаються весь час на кораблі й виконують там усю потрібну роботу, поки човни переслідують кита. Загалом кажучи, ці палубні — такі самі вправні й дужі моряки, як і ті, що сидять у вельботах. Та коли серед команди є хтось недолугий, кволий, недотепний чи боязкий, то він неодмінно буде палубним. Саме так сталося на «Пекводі» з маленьким негром-юнгою, на прізвисько Піп-піп, чи скорочено Піп. Ви вже чули про нього: згадайте його бубон у ту драматичну ніч, таку зловісно-веселу.

Зовнішньо Піп становив дуже гарну пару з Пундиком: як вороний і білий поні, однакові на зріст, однакової будови, дібрані якимсь оригіналом у один запряг. Правда, невдаха Пундик був нудний і

душевно тупуватий, зате Піп, хоч і надміру вразливий, углибині був дуже життєрадісний і жвавий отією симпатичною, добродушною жвавистю, такою характерною для людей його раси. Адже ніяка інша раса не вміє святкувати будь-які свята з такою легкою, буйною, невимушеною радістю. Для чорношкірих календар мав би показувати триста шістдесят п'ять Четвертих липня й стільки ж новорічних днів на рік. І не усміхайтесь так, коли я скажу вам, що це чорношкіре хлоп'я було яскравою постаттю: чорний колір теж має свою яскравість. Згадайте хоч би дзеркально-лиснючий ебен, панелями з якого обшивають покої королів. Але Піп любив життя і все, що є в житті мирного й безпечного, а тому це сповнене страхіть ремесло, в яке він хтозна-чого й нащо вліз, наче в пастку, жорстоко потьмарило його яскравість — хоча, як ми незабаром побачимо, вона потьмяніла не назавжди, а під кінець мала ще освітитися зловісними вогнями безумства і спалахнути в наших очах іще в десять разів ясніше за той природжений блиск, із яким він колись у рідній своїй Толлендській окрузі штату Коннектікут звеселяв не одну гулянку з музикантами в співучий вечір, на зеленому моріжку, і хвацьким «гей-гоп!» обертав круглу чашу неба в обвішаний дзвіночками-зорями бубон. Так само, хоча в ясному світлі дня діамант чистої води на білій з голубими жилками шиї променітиме здоровим блиском, та

досвідчений ювелір, коли захоче показати вам той діамант у найефектнішому світлі, неодмінно покладе його на темне тло і освітить не сонячним промінням, а якимсь штучним газовим полум'ям. Аж тоді самоцвіт сяйне отим сліпучим сатанинсько-пишним вогнем; аж тоді цей діамант, колись божественний символ кришталевих небесних сфер, заіскриться зловісно, наче викрадений з корони самого владаря пекла. Та вернімось до нашої історії.

Сталося так, що під час добування амбри кормовий весляр Стабового вельбота тяжко ушкодив руку і якийсь час не міг веслувати. На його місце тимчасово посадили Піпа.

Першого разу, попливши зі Стабом у погоню за китом, Піп, видимо, дуже нервувався, але, на щастя, того разу до нападу на кита не дійшло, отож для нього вся пригода обійшлася без ганьби, хоча Стаб, який пильно стежив за ним, згодом сказав йому, що треба зібрати в жменю всю свою відвагу, бо вона часто може виявитися потрібною.

Та коли за другим разом вони таки наздогнали кита, короткими лопатками-гребками потиху підгреблись до нього близько і всадили в нього зазубрену крицю, кит, як звичайно, скинувся з ляку, і удар хвостом припав по човну якраз під тією банкою, на котрій сидів бідолаха Піп. З несподіванки той схопився й у безтямному переляку вискочив з гребком у руках за борт, а вискакуючи, попав

грудьми на ще не натягнену гарпунну линву, шарпнув її за собою й шубовснув у воду, обплутаний нею. В ту ж мить загарпунений кашалот кинувся тікати, і линва натяглася. Бідолашний Піп виринув серед піни перед носом вельбота і його невблаганно потягло вперед линвою, що обвилася кілька разів круг його огруддя й шиї.

Тештіго стояв на носі човна, охоплений запалом гонитви. Він ненавидів Піпа як неприторенного боягуза. Вихопивши вельботий ніж із піхов, він підніс гостре лезо до линви, запитливо обернувся до Стаба й гукнув:

— Різати?

Сталося все це блискавично. Вся сценка тривала не більше як півхвилини.

Посиніле Піпове лице ніби промовляло: «Ріж, ради бога!»

— Ріж, чорти б його різали!.. — ревнув Стаб, і кит був утрачений, а Піп — урятований.

Як тільки бідний малий негр отямився, команда вельбота обсипала його докорами й лайкою. Спокійно давши цим безладним прокльонам розвіятись у повітрі, Стаб сухо, по-діловому — але ще, своїм звичаєм, напівжартома, — прокляв Піпа вже офіційно. А потім неофіційно дав йому чимало спасенних порад. Суть їх зводилась ось до чого: «Ніколи не вискакуй з човна, Піпе, хіба що...» — ну, а решта звучала досить розпливчасто, як і більшість

порад, навіть наймудріших. Одне слово, девіз справжнього китобоя звучить так: «Держися човна!», але бувають і такі випадки, коли «Стрибай за борт!» звучить іще краще. А далі Стаб немовби сам урешті зрозумів, що, даючи Піпові такі щирі, чисті, не розведені водою поради, полишає йому надалі занадто широку свободу вибору — стрибати чи не стрибати, — і закінчив суворим наказом: «Держися човна, Піпе, а то, їй же богу, я тебе не підбиратиму, коли вискочиш! Це була б завелика розкіш — жертвувати китом через такого, як ти. Адже кит вартий тридцять разів стільки, як дали б за тебе в Алабамі, Піпе. Не забувай цього і більше не вискакуй». Цими словами Стаб, мабуть, непрямо натякнув на те, що хоч людина й любить свого ближнього, вона все ж таки є грошлюбною твариною, і ця риса в ній аж надто часто стає поперек дороги почуттю зичливості.

Та всі ми — під владою богів, і Піп знову вискочив з вельбота. Сталося це за майже таких самих обставин, як і першого разу, тільки на цей раз він не заплутався в лінві, і коли кит рвонувся тікати, Піп залишився позаду на хвилях, ніби загублена в поспіху валіза якогось подорожнього. І Стаб, на жаль, аж надто пильно дотримав свого слова. День був чудовий, сонячний, блакитний; спокійне море лисніло на сонці, стелячись в усі боки аж до обрію, гладеньке, ніби золотобитна плівка, розплескана так,

що далі вже нікуди. Ебенова голова Піпа то пірнала, то вигулькувала з того моря, ніби чорна засушена брунька пряної гвоздики. Ніхто на вельботі не вхопився за ніж, і та голова швидко зосталася далеко позаду. Невблаганний Стаб повернувся до Піпа спиною, а кит мчав, наче на крилах. За три хвилини між Піпом і Стабом уже простелилась ціла миля безбережного океану. І з самого центру того океану бідний Піп повертав свою кучеряву чорну голову до сонця — ще одного відринутого самітника, тільки не чорного, а сліпучо-ясного, і не в морі, а в найвищих високостях.

Для вправного плавця в тиху погоду пливти по чистому морю так само легко, як на суходолі — їхати в ресорному екіпажі. Але жахлива самотність буває нестерпна. Боже, хто годен змалювати оте безмежне зосередження в собі самому посеред такого безжального, такого безкрайого обширу? Завважте, що моряки, купаючись під час мертвого штилю в чистому морі, ніколи не запливають далеко від корабля, а плавають тільки попід його бортами.

Та чи справді Стаб покинув бідного маленького негра на погибель? Ні, принаймні наміру такого в нього не було. Адже позаду пливли ще два вельботи, і він, звичайно, гадав, що вони напевне дуже скоро натраплять на Піпа й підберуть його. Правда, китобої в таких випадках, безперечно, не завжди виявляють таку турботу про веслярів, що

попали в скруту через власне боягузтво, а такі випадки трапляються не дуже й рідко, і майже завжди боягуз серед китобоїв носить на собі таке саме тавро жорстокої зневаги, як і серед військових моряків або солдатів.

Але цього разу вийшло так, що на задніх вельботах не помітили Піпа: вони несподівано побачили інших китів трохи осторонь від свого курсу, звернули туди й погналися за ними. А Стабів човен був уже так далеко, і його команду так захопило переслідування кита, що кільце обрїю навколо Піпа почало страхітливо даленіти. Завдяки чистій випадковості його підібрав сам «Пеквод», але від того дня маленький негр ходив по палубі корабля, ніби зовсім позбавлений розуму. Принаймні так здавалося всім. Море поглумилось над ним: залишило на поверхні його тлінне тіло, зате втопило його нетлінну душу. Правда, не зовсім утопило: скоріше затягло живою в незмірні глибини, де перед його байдужими очима ковзали дивні образи неспотвореного первісного світу, а ота скнара-водяниця, Мудрість, показувала йому свої нагромаджені скарби, і серед радісно-жорстоких, вічно юних, невмирущих див Піп побачив незліченних всюдисущих, як сам бог, коралових комах, що зводять під склепінням вод свої гігантські світи. Він бачив ногу самого господа на підніжці ткацького верстата й розповідав про те, і тому всі на

кораблі називали його безумним. Отже, безум людини — це розум небес, і, відбившись геть від усіх земних мудрощів, людина врешті приходить до тієї неземної мислі, яка розумові здається безглуздою й навісною, і тоді вона серед щастя й неволі відчуває себе непохитною й незворушною, як її бог.

Ну, а Стаба не судимо надто суворо. В китобійному промислі такі речі цілком звичайні, і ви далі ще побачите, як у такій самотині опинився і я.

94 СТИСК РУКИ

Той кит, що за ним так завзято гнався Стаб, був убитий і, як годиться, прибуксируваний до борту «Пеквода», де над ним виконано всі операції, докладно описані раніше, — аж до вичерпування Гейдельберзької бочки, чи то «скрині».

Поки частина команди поралась коло цього діла, інші відтягували геть великі кадоби, щойно наповнені спермацетом, і коли настав відповідний час, цей спермацет старанно переробили, перше ніж узятись до витоплювання лою зі складеного в сальному трюмі сала, про що буде мова трохи далі.

Охолонувши, спермацет почав гуснути, і я з кількома товаришами, сівши над тією величезною Константиною купіллю, побачив, що він збивається в дивні грудочки, які плавають у ще не

загуслій рідині. Нашим завданням було знов розминати ті грудочки в рідину. Яка приємна, запашна робота! Не диво, що в давнину цей спермацет був таким улюбленим косметичним засобом. Як він очищує! Як розмочує! Як чудово пом'якшує! Всього кілька хвилин потримав я в ньому руки, і вже пальці мої стали схожі на вугрів: навіть почали зміїтись і скручуватися в спіралі.

Я сидів собі вигідно на палубі, схрестивши ноги, і після тяжкої натуги при брашпилі відпочивав під спокійним блакитним небом, а корабель під лінивими вітрилами спокійно, неквапливо плив по морю, і я занурював руки між оті м'які, делікатні круглі грудочки, просочені рідиною: вони виникли за якусь годину і тепер роздавлювалися в моїх руках, щедро випускаючи з себе своє багатство, як цілком дозрілі виноградини випускають винний сік. Я вдихав той нічим не зіпсований аромат, буквально схожий на пахощі весняних фіалок, і запевняю вас, що в ту хвилину я перебував наче на духмяних луках. Я зовсім забув про нашу страшну присягу й омивав руки й серце в тому неприступному для змалювання спермацеті. Я майже почав вірити в давній Парацельсів забобон, ніби спермацет має рідкісну властивість гасити полум'я гніву. Купаючись у тій купелі, я відчув себе божественно вільним від будь-якої лихої волі, чи дратливості, чи злоби, чи будь-чого такого.

Мни! Мни! Мни! Весь ранок до самого обіду я розминав той спермацет, аж поки сам ледь-ледь не розтанув у ньому. Я розминав той спермацет, поки мене опанувало якесь дивне потьмарення розуму і я почав несвідомо тиснути руки своїх товаришів, теж занурені в кадіб, плутаючи ті руки з м'якими грудочками спермацету. Ось які щедрі, палкі, дружні й щирі почуття пробуджує ця робота; кінець кінцем я вже потискав їхні руки, чуло дивлячись їм у очі, ніби промовляв: «О мої любі друзі, нащо нам жити один до одного якісь прикрі почуття, хай навіть найменшу нехіть чи заздрість! Ну-бо всі потиснімо один одному руки! Ні, ще більше: стиснімось самі в одну грудку, розімнімо душі свої на молоко й спермацет доброти».

Якби ж то я міг розминати той спермацет довіку! Бо тепер, коли досвід стількох прожитих років багато разів переконав мене, що завжди доводиться кінець кінцем переходити до скромнішого чи принаймні інакшого уявлення про досяжне для тебе щастя і вбачати його не в породженнях розуму, чи уяви, а в дружині, домашньому вогнищі, постелі, столі, сідлі, теплі коминка, в рідному краєві, — тепер, коли я збагнув це, я ладен був би розминати його вічно. У своїх нічних думках та видивах я бачив довгі ряди ангелів у раю, і руки кожного з них були занурені в чашу із спермацетом.

Тут, говорячи про спермацет, доречно згадати й інші споріднені з ним речі, зокрема про готування кита до витоплювання з нього лою.

Насамперед іде так званий «білок», який вирізують із ріпиці кашалотового хвоста й найтовщої частини хвостових плавців. У цій твердій масі, всуціль пророслій сухожильними волокнами — вона становить ніби вистилку для м'язів, — теж є трохи жиру. Знявши той «білок» в кита, його насамперед розрізають на поздовжні смуги зручного розміру, а тоді вже січуть дрібно. Схожа та маса на брили беркшірського мармуру.

Назву «плюм-пудинг» надали шматкам китового м'яса, які подекуди віддираються разом із сальною «ковдрою». Вони теж часто бувають дуже жирні. Ті шматки мають на диво гарний, смаковитий, привабливий вигляд. Як свідчить сама назва, їхнє забарвлення дуже соковите й строкате: тло з сніжно-білих та золотавих смужок, а по ньому густо-червоні та пурпурові цяточки. То немов рубінові родзинки в цитриновому тісті. Всупереч усякому здоровому глуздові, «плюм-пудинг» так і надить, щоб їсти його. Признаюся, що одного разу я його покуштував, сховавшись за фок-щоглою. Смак він мав більш-менш такий, як мала б, на мою думку, королівська котлета із стегна Людовіка Гладкого,¹⁴⁴

144 «Гладким» прозивали французького короля Людовіка

коли б його підстрелити в перший день сезону полювання на оленів, та ще й такого сезону, до якого б поспіло особливо вдале вино з торішнього врожаю виноградників Шампані.

Є ще одна субстанція, така дивна, що мені навіть важко точно описати її. Знаходиться вона вже під час переробляння здобичі; китобої дали їй назву «твань», і така вона й є: надзвичайно слизька й тягуча. Її дуже часто знаходять на дні кадобів, у які вичерпували зі «скрині» спермацет, після того як його добре перемнуть і зіллють. Я гадаю, що то злиплі залишки плівок, які розділяли вміст «скрині» й були порвані під час вичерпування.

Так званий «глей» — це термін, який, власне, належить мисливцям на справжнього кита, але часом уживається й тими, хто полює на кашалотів. Ним позначають темну клейку речовину, яку зішкрібають зі спини гренландського, або справжнього кита і яка густо вкриває палуби тих китоловів нижчої породи, котрі промишляють цього левіафана-плебея.

«Клешні». Точно кажучи, це слово не належить до китобійського лексикону. Але в ужитку китобоїв воно має ось яке значення. У китобоїв «клешня» — це коротка, міцна смужка, вирізана з тоншого краю левіафанового хвостового плавця. Середня товщина

її — близько дюйма, а площею вона десь така, як залізна лопать мотики. Коли її ребром шкребти жирну палубу, вона діє як шкіряна швабра і якимись невідомими чи то лестощами, чи то чарами зманює за собою весь бруд.

Та коли ви хочете докладніше познайомитися з усіма тими маловідомими речами, то найкраще буде спуститися зразу до сального трюму й побалакати скільки треба з тими, хто працює там. Ми вже згадували про той трюм як про місце, де складають здерті з туші й підняті на корабель «ковдри». Коли надходить час розрубувати сало, той трюм, особливо вночі, являє очам усіх новачків моторошну картину. З одного краю в ньому залишають освітлене тьмяним ліхтарем вільне місце для робітників. Звичайно вони спускаються туди по двоє: один з пікою й гаком, а другий — з лопаткою. Китобійська піка схожа на абордажну зброю з такою самою назвою, вживану на військових кораблях. А гак — на звичайний собі човновий гак. Ним «гаковий» зачіпає сальну «ковдру» і притримує її, щоб вона не ковзала туди й сюди від хитавиці. А другий, «рубач», стоїть на самій «ковдрі» й ударами згори вниз розрубє її на чималі шматки, зручні для перенесення. Лопатка, якою він орудує, така гостра, як лишень можливо; рубач стоїть на салі босоніж, а те сало весь час вислизає в нього з-під ніг, наче санчата на льоду. І коли він відрубає собі чи своєму напарникові

котрийсь із пальців на нозі, навряд чи це дуже здивує вас. У ветеранів сального трюму пальців на ногах обмаль.

95 ОБЛАЧЕННЯ

Якби ви ступили на палубу «Пеквода» на певній стадії отого анатомування кашалота й пройшли на ніс, до брашпиля, то ваш зацікавлений погляд, я певен, привабив би один дуже дивний, загадковий предмет, покладений там уздовж шпігатів завітряного борту. Ні дивовижна цистерна велетенської кашалотової голови, ні те диво, яке являє нашим очам його нижня щелепа, знята з завіс, ні його чудесний симетричний хвіст — ніщо б не здивувало вас із першого погляду так, як отой незбагнений конус — довжиною більший від будь-якого довготелесого кентуккійця, а поперечником при основі близько фути — вугільно-чорний, як Йоджо, Квіквегів ебеновий ідол. Та, власне кажучи, той предмет і є ідолом — чи принаймні в давнину ідолом було його зображення. Такий був той ідол, що його знайшли в таємних гаях цариці Маахи в Іудеї; за поклоніння йому цар Аса, її син, позбавив матір звання цариці, й порубав ідола, і спалив його як мерзоту в долині річки Кедрону. Про це досить туманно оповідається в Біблії, в п'ятнадцятій главі

Першої книги царів.

Погляньте на члена команди, якого називають шаткувальником: ось він підходить, і з допомогою ще двох матросів завдає собі на плечі того «грандісимуса», як називають його китобої, і, зігнутий під його вагою, немов гренадер, що несе з бойовища вбитого товариша, відносить його далі. Поклавши його на носовій палубі, він починає стягувати з нього темну оболонку, як ото мисливець в Африці стягує шкіру з удава. А стягши ту шкіру, вивертає її навиворіт, як холошу, сильно розтягує, так що вона ширшає удвічі, й напинає на вантах, щоб висохла. Незабаром її знімають звідти, і той самий моряк, відрізавши зо три фути з вужчого, шпичастого кінця, прорізує в тому, що зосталося, дві розпірки для рук і натягує ту оболонку на себе. Тепер шаткувальник стоїть перед вами в повному канонічному облаченні свого сану. З незапам'ятних часів його орден користується цією ризою, бо тільки вона може надійно захистити тіло шаткувальника в той час, коли він виконує свою особливу роботу.

А робота його ось яка; віш кришить великі шматки сала перед тим, як його кладуть у казани. Процедура та виконується на химерних дерев'яних козлах, одним кінцем приставлених до фальшборту. Під козлами стоїть великий кадіб, у який падає покришене сало, як падають аркуші паперу з кафедри запального промовця. Сам шаткувальник

стоїть на видній звідусіль казальниці, вбраний у скромний чорний убір, і пильно гортає «листки Біблії». ¹⁴⁵ Ну чим не кандидат на архієпископа, навіть на самого папу римського!

96

САЛОТОПНЯ

Американські китолови вирізняються зовні з-поміж інших не тільки підвішеними над бортом вельботами, а ще й салотопнею. Вона являє собою досить цікаву аномалію в будівництві кораблів, бо долучає до дуба та конопель, які є звичайним матеріалом суднобудівників, ще й цеглу. Вона має такий вигляд, наче на палубу корабля хтось переніс випалювальну піч із якоїсь цегельні в чистому полі.

Салотопню розміщують між фок- і грот-щоглами — на найпросторішій частині палуби. Бімси під неї ставлять особливо грубі й міцні, спроможні витримати вагу майже суцільної маси з

¹⁴⁵ «Листай Біблію! Листай Біблію!» — так раз у раз покрикують на шаткувальника помічники капітана. То вони нагадують йому, щоб працював старанно й кришив сало на якомога тонші листочки, бо з тонко накришеного сала лій витоплюється швидше, його виходить більше, а може, це поліпшує і його якість.

цегли й вапна розмірами приблизно десять на вісім футів у плані й п'ять футів заввишки. Фундамент салотопної печі не заглиблений під палубу, але мурування міцно укріплене на її поверхні масивними залізними шпугами, що охоплюють піч з усіх боків, а самі пригвинчені до бімсів. З боків піч обличкована дошками, а зверху вся накрита великою похилою дощаною лядою. Коли ту ляду підняти, ми побачимо два великі казани — кожен місткістю в кілька барил. Коли тими казанами не користуються, їх утримують у надзвичайній чистоті. Час від часу їх чистять і полірують піском та мильним каменем, поки вони не заблищать, наче срібні чаші для пуншу. Під час нічних вахт декотрі циніки з літніх матросів залазять до тих казанів, щоб поспати часинку, скрутившись калачиком. А коли ті казани шарують і в кожному сидить матрос, тоді з казана в казан через їхні залізні губи перелітає чимало довірчих слів. Це підходяще місце й для математичних міркувань. Бо саме в лівому салотопному казані на «Пекводі», коли я коловими рухами мильного каменя старанно тер його стінки, мене несподівано вразив той геометричний факт, що всі тіла, які рухаються по циклоїді, приміром, мій мильний камінь, — з будь-якої точки падають додола за однаковий час.

Коли прибрати з-перед печі залізну заслону, відкривається голе мурування з двома окутими в залізо отворами топок, розміщених якраз під

казанами. Ті отвори закриті важкими чавунними дверцятами. Щоб сильний жар від топок не міг проникнути до дощаної палуби, під усією площею печі влаштовано неглибокий резервуар для води. Ззаду до нього веде рура, крізь яку воду можна доливати в міру її випаровування. Ніякого димаря піч не має: дим виходить прямо крізь отвори в задній стінці. А тепер на якийсь час вернімось до трохи давніших подій.

У тому рейсі салотопню на «Пекводі» розпалили вперше близько дев'ятої години вечора. Наглядати за витоплюванням мав Стаб.

— Ну, всі там готові? Знімайте ляду й починайте. Ти, кухарю, розпалюй печі.

Розпалити їх було неважко, бо тесля від самого початку рейсу вкидав до них усі стружки. Тут треба зазначити, що в китобійному плаванні перший вогонь під салотопними печами розпалюється з дров. Але потім їх більше не витрачають — хіба що тоді, коли основне паливо треба розпалити дуже швидко. Річ у тому, що після витоплювання лою зморщені, хрусткі залишки, які називають вишкварками, містять у собі ще чимало жиру. Ось цими вишкварками й живлять вогонь під казанами. Як опасистий мученик на вогнищі або як мізантроп, що сам себе з'їдає, так і кит, один раз підпалений, далі вже сам постачає для себе паливо й шквариться на вогні з власного тіла. Якби ж то він поглинав і

власний дим! Бо той дим страшенно задушливий, а не вдихати його неможливо — навіть більше, якийсь час доводиться жити в тому димі. А сморід його невимовний, якийсь індуський, такий, як висить, певне, поблизу поховальних вогнищ в Індії. Той дим тхне так, як тхнутимуть на страшному суді ті, хто опиниться ліворуч. І це ще один доказ існування пекла.

До півночі робота вже кипіла. Ми відчепили від корабля непотрібне падло й підняли вітрило; вітер посвіжішав, а грізний океан огорнула густа пільма. Але ту пільму злизували буйні язики полум'я, що час від часу виривалися з чорних, закурених димових отворів, освітлюючи кожную снасть угорі, на щоглах, неначе знаменитим «грецьким вогнем». Полум'яне судно летіло вперед, ніби віддане в жертву задля здійснення якогось мстивого задуму. Отак летіли на турецький флот, щоб посіяти в ньому пожежі, навантажені смолою та сіркою бриги відважного гідріота Канаріса, 146 темної ночі впливши з гаваней і розгорнувши замість вітрил омахи полум'я.

146 Канаріс Константінос (1790–1877) — грецький патріот і державний діяч, уродженець острова Гідра. Під час війни 1821–1829 рр. за визволення Греції командував брандерами, що нищили турецький флот.

Ляда, знята з салотопні, лежала перед нею, наче широка плита, і на ній стояли, схожі на тіні з Тартару, погани-гарпунники: вони завжди бувають на китобійних кораблях за кочегарів. Довжелезними вилами вони вкидали в розжарені казани цілі купи сала, що люто шкварчало, або ворушили в топках вогонь, аж поки з дверцят починали скакати вогняні змії, що закручувалися, немов тяглися спіймати їх за ноги. Дим відкочувався чорними клубами. Судно гойдалося на хвилях, і в такт із ним плескався киплячий лій у казанах, наче він так і рвався вихлюпнутись в обличчя людям. Навпроти топок, за широкою дерев'яною плитою ляди, був брашпиль. На суднах він править ніби за канапу. На ньому сиділи вільні в ту хвилину від роботи вахтові і вдивлялися в червоний жар топок, аж поки їм починало пекти в очах. Їхні засмаглі обличчя, тепер від сажі й поту ще темніші, їхні скошлані бороди і яскравий варварський блиск білих зубів — усе це химерно мінилося в палахкотливому світлі з топок. Вони оповідали один одному свої нечестиві пригоди, веселими словами змальовували всякі страхіття, і дикунський регіт бухав угору, наче полум'я з печей; а гарпунники перед ними знов і знов вимахували величезними вилами та черпаками, а вітер завивав, а море гнало хвилі, а корабель стогнав і гойдався, і все ж неухильно ніс своє червоне пекло вперед і вперед у чорну пащеку ночі,

і злісно скреготів білими зубами, і зневажливо плювався на всі боки. Цей навантажений вогнем невтримний «Пеквод», зі своєю дикунською командою, цей «Пеквод», що спалював трупа й пірнав у чорну темряву, був неначе матеріальним втіленням божевільної душі свого капітана.

Так здавалося мені, коли я стояв за стерном і годину за годиною спрямовував біг цього вогняного корабля по морю. Сам у той час огорнений темрявою, я тим краще бачив червону примарність і безумство інших. Безнастанне вдивляння в оті пекельні постаті, що танцювали переді мною, врешті розбудило подібні видива й у моїй душі, як тільки я почав піддаватися незрозумілій сонливості, яка завжди нападала на мене за стерном опівночі.

Але тої ночі зі мною скоїлась особливо дивна (і досі незбагненна для мене) річ. Прокинувшись зі сну, в який я навстоячки запав на коротку хвилю, я зненацька з жахом відчув, що сталось непоправне. Румпель зі щелепної кістки вдарив мене в бік, яким я на нього спирався; у моїх вухах звучало тихе бриніння вітрил, що саме почали лопотіти на вітрі. Я відчував, що очі мої розплющені, але напівпритомно підніс до них руки й почав пальцями розтягувати повіки ще ширше. Та марно: я не бачив перед собою компаса, за яким мав правувати, хоч, здавалося, всього хвилину тому дивився на картушку, освітлену рівним світлом нактоузної лампи. Я не бачив

попереду нічого, крім вугільно-чорного мороку, раз по раз освітлюваного примарно-червоними спалахами. І над усім панувало почуття, ніби та швидка, стрімка річ, на якій я стою, не стільки прямує до якогось порту попереду, скільки втікає геть від усіх портів за кормою. Мене опанувало якесь сторопіння й заціпеніння, схоже на смерть. Я конвульсивно захопився за румпель, і в мене майнула божевільна думка, що той румпель не знати як — може, якимись чарами — перевернувся задом наперед. «Господи! Що це зі мною робиться? — подумав я. — Ну звісно! Це ж я, заснувши на мить, сам повернувся на пів-оберта й стою обличчям до корми, а спиною до носа й до компаса». Я вмить став так, як слід, і ледве встиг перешкодити кораблеві повернутися бортом до вітру й, дуже ймовірно, перекинутись. Яке ж радісне й сповнене вдячності було це звільнення від моторошної нічної галюцинації і від фатальної можливості перевернутися кілем догори!

Не задивляйся в обличчя вогню, о людино! Ніколи не поринай у сновиддя, якщо твоя рука тримає стерно! Не повертайся спиною до компаса, сприймай перший найменший поштовх румпеля, не вір штучному вогневі, коли його сяйво примарно червонить усе довкола. Завтра, коли засяє природне світило — сонце, — небо знов буде ясне, і тих, хто витріщався, мов чорти, в язикасте полум'я, ранок

покаже тобі в зовсім інакшій чи принаймні лагіднішій подобі. Осяйне, золоте, радісне сонце — то єдино правдива лампа, а всі інші — брехливі!

А проте й сонце не ховає від нас ні Сумних боліт у Вірджинії, ні проклятої римської Кампанії, ні безмежної Сахари, ні всіх мільйонів миль пустелі та скорботи, які є у світі. Сонце не ховає від нас океану, який є темною стороною нашої планети і який займає дві третини її. А отже, той із смертних людей, хто має в душі більше радості, ніж скорботи, не може бути щирим. Він або ж нещирий, або ж недотепний. Те саме і з книжками. Найщиріший із людей був отой Страдник, що в книзі пророка Ісайї, а найщиріша з усіх книжок — Соломонова. Екклезіаст — то найкраща, гартована криця недолі. «Все — марнота». ВСЕ. Цей норавливий світ іще не опанував навіть нехристиянської премудрості Соломона. Але той, хто обминає шпиталі та в'язниці, а йдучи через кладовище, прискорює ходу, хто воліє розмовляти не про пекло, а про оперу, хто називає Купера, Юнга, Паскаля й Руссо хворобливими невдахами і все своє безтурботне життя захоплюється Рабле як найбільшим мудрецем, а значить, і славною людиною, — той не гідний сидіти на могильному камені й тривожити зелену вогку цвіль разом із незглибимо чудесним Соломоном.

Та навіть Соломон і той каже, ніби «людина, що зблуджує з путі розуму, у зборі померлих

спочине» (тобто ще за життя). Тож не піддавайся чарам вогню, бо він поверне тебе назад обличчям і приголомшить, як він на хвильку зробив зі мною. Існує мудрість, яка є скорботою, але існує й скорбота, яка є божевіллям. І в деяких душах живе гірський орел, що може спускатись у найтемніші ущелини й знов шугати з них угору, щоб згубитися в сонячних просторах. Але навіть коли він навіки зостанеться в ущелині, однаково та ущелина — в горах; отже, й упавши найнижче, гірський орел усе ж лишається вище, ніж інші, рівнинні птахи, навіть коли вони злітають увись.

97 ЛАМПА

Якби ви від салотопні на «Пекводі» спустилися в кубрик, де саме спали вільні від вахти матроси, у вас би на мить майнула думка, ніби ви попали в якусь ясно освітлену гробницю канонізованих королів та канцлерів. Там вони лежать у своєму трикутному дубовому склепі — кожен матрос наче статуя безмовності, і десяток ламп світить їм у склеплені очі.

На торговельних кораблях лій для освітлення кубрика рідкісніший, ніж молоко королев. Там звичайна доля матроса — роздягатись потемки, їсти потемки і помацки, перечіпаючись, добиратися до

свого вбогого лігва. Але китобій, добуваючи поживу для світла, і сам живе в світлі. Зі своєї койки він робить Аладдінову лампу й лягає в неї спати, так що в найчорнішу ніч чорний корпус судна везе в собі справжню ілюмінацію.

Погляньте, як вільно і невимушено китобій, набравши повні руки ламп — хай то часом просто пляшечки та каламарчики, — іде до мідного чана біля казанів, у якому холоне витоплений лій, і там наповнює їх, ніби начерпуючи в глеки пиво з бочки. Крім того, він світить найчистішим лоєм у ще не переробленому, а отже, й незіпсованому стані — рідиною, невідомою ніяким астральним, 147 місячним чи сонячним освітлювальним пристроєм на суходолі. Вона солодка, як масло в квітні, коли корови виходять пастись на молоденькій травичці. Китобій вирушає на лови добувати для себе лій, аби мати певність, що він свіжий і непідробний, достоту так як мандрівник у преріях сам добуває собі дичину на вечерю.

98

УКЛАДАННЯ Й ПРИБИРАННЯ

147 Астральний — зоряний. «Астральною лампою» називалась поширена в ХІХ ст. вдосконалена олійна лампа винахідника Аргана

Ми вже розповідали, як великого левіафана вистежують удалині з вершечка щогли; як мчать за ним по водних просторах; як його вбивають у морських долинах, пригинають до борту корабля й стинають йому голову; і як (за тим самим принципом, за яким у давнину кат мав право забрати собі той одяг, що в ньому був засуджений під час страти) його величезний підбитий салом каптан стає власністю виконавців смертного вироку; і як у належний час велетня прирікають на кипіння в казанах, але спермацет, лій і кість, наче біблійні Шадрах, Мешах і Аведнего,¹⁴⁸ проходять крізь вогонь неушкодженими. Та ще лишається завершити цю частину нашого опису, оповівши — чи то оспівавши, якщо зумію, — романтичну процедуру заливання лою в барила та укладання їх у трюмі, де левіафан знову повернеться в свої рідні глибини й попливе, як і раніше, під поверхнею моря, тільки, на жаль, уже ніколи не зможе виринути й пустити фонтан.

Китовий лій, поки він ще теплий, заливають, ніби гарячий пунш, у шістдесятивідерні барила, і

¹⁴⁸ Три юнаки з біблійної легенди (Книга пророка Даніїла), що за наказом царя Навуходоносора були вкинуті в «піч вогненну», але вийшли з полум'я неушкоджені.

коли судно стрибає та гойдається на хвилях опівнічного моря, ті величезні барила перевалюються, перекочуються, небезпечно ковзають по слизькій палубі, наче грізні лавини в горах, аж поки люди їх зупинять і приборкають. І весь час по їхніх обручах гупає стільки молотків, скільки їх може поміститися там, бо тепер кожен матрос стає *ex officio* бондарем.

Нарешті, коли в барила залито останню пінту і все охолело, відпечатують великі трюмні люки, розкривають нутро корабля, і барила спускають униз, на їхнє остаточне місце спочинку в морі. А тоді люки знов закривають і герметично зашпакльовують, ніби замуроване сховище.

У промислі кашалотів це, можливо, один з найцікавіших моментів усього процесу. Сьогодні по дошках палуби біжать потоки крові й лою; на священному юті по-блюзнірському звалені гігантські рештки кашалотової голови; повсюди лежать великі, руді від іржі барила, немов на подвір'ї броварні; дим із салотопні зачорнив фальшборти; матроси наскрізь просмальцювалися жиром; увесь корабель здається велетнем-левіафаном, а гамір на ньому панує оглушливий.

Та за день чи два погляньте круг себе на тому самому кораблі й нашороште вуха: якби не оті промовисті вельботи та салотопня, ви б заприсяглися, що попали на найтихіше торговельне

судно і капітан його — страшенний, педантичний чистун. Сировий, неперероблений спермацет має дивовижні очисні властивості. Ось чому дошки палуби ніколи не бувають такі білі, як після роботи з жиром. Крім того, з попелу від перегорілих вишкварок легко приготувати міцний луг; і коли на борту корабля ще лишається налиплий слиз із китової спини, той луг дуже швидко змиває його. Матроси ходять понад фальшбортами з цебрами води та віхтями й ретельно відмивають їх до цілковитої чистоти. З нижніх рей змивають кіптяву. Всі численні знаряддя, які були в ужитку, теж старанно чистять і ховають. Велику ляду, що покриває салотопню, добре вишарували й поклали на місце, зовсім закривши казани; прибрали всі до одного барила; талі позмотували й приткнули по кутках, де їх не видно; і коли нарешті дружними спільними зусиллями майже всієї команди всю цю роботу сумлінно впорано, тоді команда заходжується опоряджати саму себе. Всі перевдягаються з голови до ніг у чисте і кінець кінцем з'являються на бездоганно охайній палубі, свіжі й вичепурені, ніби женихи, що тільки-но вискочили з щонайчепурнішої Голландії.

Тепер вони по двоє, по троє гордо походжають по палубі й жартівливо гомонять про вітальні, канапи, килими, тонкі батистові хусточки, пропонують вистелити палубу матами, а на щоглах

повісити драпрі і висловлюють жаль, що не можна влаштувати чаювання на терасі бака при місячному світлі. Тепер нагадати цим напахченим морякам про лій, кістки та сало було б мало не зухвальством. Вони й уявлення не мають про всі ці речі, що на них ви так туманно натякаєте. Ідіть і подайте нам серветки!

Та завважте! Нагорі на марсах трьох щогл стоять троє марсових і пильно видивляються нових китів; а коли тих нових китів уполюють, вони неминуче забруднять старовинні дубові меблі й залишать десь хоч би невеличку масну плямку. Так, так! І не раз буває, що після найтяжчої безперервної праці без сну й спочинку протягом дев'яноста шести годин, коли з вельбота, де в них порозпухали зап'ястки від цілоденного веслування вздовж екватора, китобої піднімаються на палубу лише для того, щоб тягати грубезні ланцюги, надсадно крутити кабестан, рубати й різати сало, обливаючись потом копитись і шкваритись на подвійному жарі екваторіального сонця й екваторіальної салотопні, — коли після всього цього вони нарешті заходяться чепурити корабель, щоб зробити з нього бездоганно чисту молочарню, або, навіть уже застібають коміри чистих курток, раптом знову лунає крик: «Он, он, дмухає!» — і вони, здригнувшись, знову спускають човни, й знову мчать на бій з китом, і наново мусять проходити крізь усю ту надсаду. Ох, друзі мої, це ж

означає вбивати себе! Але таке життя. Ба ледве-но ми, смертні, спроможемось тяжкою працею витиснути з величезної громадини цього світу скупу, але дорогоцінну пайку спермацету, а тоді втомлено й терпляче очистити себе від світового бруду та навчитися жити в чистому ковчезі душі, — ледве-но ми спроможемось на це, як знову лунає: «О, о, дмуха!» — і дух ударяє фонтаном угору, а ми подаємося в погоню за якимсь іншим світом, щоб прожити нове життя на старий лад.

О метемпсихоз! О Піфагоре, о ти, що помер дві тисячі років тому в ясній Греції, такий добрий, такий мудрий, такий лагідний! З тобою я проплив у своєму останньому рейсі понад узбережжями Перу, і хоч який нерозумний сам, а навчив тебе, зеленого новачка, сточувати линви!

99 ДУБЛОН

Раніш уже оповідалося, що Ахав мав звичку ходити по юту сюди й туди, повертаючись назад завжди в тих самих місцях: біля нактоуза й біля грот-щогли. Та за великою ряснотою всяких подробиць, що їх треба було описати, я не згадував, як під час тих прогулянок він іноді, коли був особливо заглиблений у свої думи, щоразу спинявся в тих місцях і якусь хвильку стояв, утупивши чудний

погляд у щось перед собою. Коли він зупинявся перед нактоузом і втуплював очі в загострену компасну стрілку, той погляд разив, наче стріла, так само загостреним напруженням думки й волі, а коли, пройшовши до грот-щогли, зупинявся там, тоді його очі пронизували, мов гвіздками, прибиту до неї золоту монету, і в них світився вираз неухильної рішучості, лише трохи відтіненої якоюсь несамовитою тугою чи навіть безнадією.

Та одного ранку, коли він завертав назад коло того дублона, його, здавалося, вперше зацікавили дивні знаки й написи, викарбувані на монеті, ніби він уперше почав тлумачити для себе на якийсь маніакальний лад те значення, що мусило таїтися в них. А якесь приховане значення таїться в усіх речах, бо інакше всі речі були б небагато варті, та й самий наш круглий світ був би тільки пустим знаком і годився б хіба на те, щоб продавати його возами для засипання вибоїн на Молочному Шляху, як ото розпродують гори під Бостоном.

А дублон той був викарбуваний з найчистішого, щирого золота, добутого десь у самому серці гордих гір, з яких на захід і на схід течуть по золотих пісках витoki не одного Пактолу.¹⁴⁹ І хоч тепер він був прибитий посеред

¹⁴⁹ П а к т о л — легендарна золотодайна річка в Малій Азії, з якої нібито походили всі багатства Креза.

усяких іржавих залізних шворнів та позеленілих мідних цвяхів, одначе, неприступний ні для якої іржі чи тліну, так само несплямлено сявав своїм екваторським блиском. І хоч той дублон опинився серед відчайдухів та урвиголів і щодня й щогодини до нього доторкалися їхні руки, а довгі ночі, сповиті густою темрявою, могли приховати будь-яку злодійську спробу, проте кожного ранку сонце заставало дублон там, де залишило його ввечері. Бо він був відкладений і освячений для єдиної мети, що будила святобливий страх, і хоч які моряки свавільні та розбещені, тут усі шанували його як талісман Білого Кита. Інколи вони розмовляли про цей дублон під час докучних нічних вахт, міркуючи про те, кому ж він урешті дістанеться і чи лишиться той щасливець живим, щоб його витратити.

Ці царствені золоті монети з Південної Америки — ніби медалі сонця й емблеми тропіків. На них бувають щедро накарбовані пальми, перуанські лами та вулкани, сонячні диски й зірки, екліптики, роги достатку, розмаяні знамена, і тому коштовне золото набуває ще більшої коштовності й блиску, пройшовши крізь оті монетні двори, такі по-іспанському поетичні й багаті фантазією.

Волею випадку дублон «Пеквода» належав до найпишніших зразків цих монет. По краю його

кільцем бігли літери: «Republica del Ecuador: Quito». Отже, ця блискуча монета прийшла з країни, розміщеної на самій середині земної кулі, під великим екватором, і названої його ім'ям, і викарбувана була на схилах Андів, у краях, що не знають осені. В обрамленні з тих літер були зображені три вершини Андів: над однією з них бухає вгору полум'я, на другій — стоїть вежа, на третій — кукурікає півень, а над усім тим — дуга Зодіаку із звичайними кабалістичними зображеннями, і на вершечку тієї дуги — сонце, що входить у точку рівнодення в сузір'ї Терезів.

І ось перед цією екваторіальною монетою зупинився Ахав, привернувши тим увагу всіх.

У гірських вершинах та вежах, як і взагалі в усіх високих та гордих речах, завжди є щось від себелюбства... Ось хоч би й оці шпилі, горді, як сам Люцифер: міцна вежа — то Ахав, і вулкан — теж Ахав, і відважний, непогамовний птах — так само Ахав. А це золоте кружальце — тільки символ ще круглішої земної кулі, яка, мов чаклунське дзеркало, показує кожному тільки відбиток його власного таємничого єства. Багато труда й мало зиску судилося тим, хто хоче, щоб світ розгадав їх, бо світ і сам себе не може розгадати. Мені здається, що оце сонце, викарбуване на монеті, має червоний вид; та гляньте: воно входить у знак бур, у точку рівнодення, а всього лиш півроку тому воно вийшло

з іншої точки рівнодення — з сузір'я Овна! Від бурі до бурі! Що ж, хай буде так. Людина в болях народжується, то й жити їй годиться в гризотах, а помирати — в муках. Хай же буде так! Тут недоля знайде міцний горішок для своїх зубів. Хай буде так!

— Не пальці добрих фей торкалися цього золота, ні, це пазурі самого диявола, певне, залишили свої сліди на ньому від учора, — прошепотів сам до себе Старбак, зіпершись на фальшборт. — Наш старий, здається, читає вогненні письмена з Валтасарового бенкету. Я ніколи не роздивлявся цього дублона уважно. О, старий іде в каюту; дай-но і я подивлюся. Три високі, небосажні шпильці над темною долиною — це ніби якийсь марний, земний символ святої Трійці. Отже, в цьому падолі Смерті всюди круг нас Бог, а над усім нашим мороком ще сяє сонце Праведності, мов маяк надії. Коли ми схилимо очі донизу, то бачимо тлінну землю темної долини, та коли підводити їх до зеніту, на півдорозі їх зустрічає сонце і дає нам утіху. Але величне сонце не завжди там: якби ми захотіли просити в нього розради опівночі, то марно б шукали його на небі! Ця монета промовляє до мене мудро, ласкаво й правдиво, і все ж таки сумно. Краще мені відійти від неї, аби Правда не збила мене з пуття.

— Що це? Тільки-но старий Могол роздивлявся її, — мовив сам до себе Стаб, стоячи коло салотопні, — а тепер і Старбак відходить від

неї, і в обох такі обличчя, ніби вони кислиць наїлися. І все від того, що глянули на якусь там золоту монету. Якби це я опинився, маючи її в кишені, десь на Негритянській горі чи в Корлір-Гуку, я б не дуже довго вагався, чи витратити її. Пхе! Диваки вони, як на мій мізерний, скромний розум! Скільки я вже перебачив дублонів по всьому світу — яких завгодно: і старих іспанських, і перуанських, і чилійських, і болівійських, і колумбійських; і без ліку золотих моїдорів та пістолів, і джонів, і півджонів, і чвертьджонів. Що ж такого дивовижного в цьому еквадорському дублоні, хай йому грець? Ану, подивлюся і я. Ого! Тут справді-таки якісь дивознаки! Адже оце ось те, що старий Боудіч у своїй «Навігації» називає Зодіаком, та й календар, що є в мене тут, у каюті, так само. Ось пошлю кого-небудь по нього. Я чув, що за допомогою Даболової «Арифметики» можна викликати диявола, то спробую з массачусетським календарем розгадати оці химерні закарлючки. Ну, ось і календар. Подивімося, що тут пишуть. Якісь чудернацькі значки і при кожному — сонце. Гм-гм-гм! Осьде вони, ось, як живі: тут тобі й Овен, чи то Баран, і Телець, чи то Бик, і Близнята, бодай не знати. А сонце все котиться від одного до другого. Ага, ось: на монеті воно якраз переступає поріг із кімнати в кімнату, а всіх тих кімнат аж дванадцять. Лежи собі, книжко! Ви, книжки, повинні знати своє місце. Бо ви

даєте нам тільки голі слова та факти, а думки знайти — то вже наша робота. Так я знаю зі свого скромного досвіду, оскільки йдеться про масачусетський календар, Боудічеву «Навігацію» та Даболову «Арифметику». Ох, диво-знаки! Шкода, коли в знаках нема нічого дивного, а в дивах — нічого значущого! Ні, десь тут є ключик... стривай-но! Ага, ага! Здогадався, їй же богу! Чуєш, дублоне, твій Зодіак — це життя людини, все вміщене в один кругленький розділ, і зараз я його прочитаю прямо з книжки. Ну-бо, йди сюди, календарю! Насамперед: Овен, чи то Баран, — це хтивий псюра, він виплоджує нас на Землі. Далі — Телець, чи то Бик, цей зразу нас буцає; а тоді — Близнята, тобто Чеснота й Нечестя: ми пориваємось до Чесноти, аж де не взявся Рак — він хапає нас клешнею і тягне назад. А як відійдемо від Чесноти — там на дорозі лежить Лев, лютий звірюка: він нас кусає і б'є пазуристою лапою. Ми втікаємо й зустрічаємо Діву — то наше перше кохання. Одружуємось і гадаємо, що вже доп'яли повного щастя, аж гульк — з'являються Терези, зважують наше щастя, а йому бракує ваги. Зажурившись тим, ми враз підскакуємо, як опечені, бо нас жигає ззаду своїм жалом Скорпіон. Поки ми лікуємо вжалене місце, раптом «свись! свись!» — летять стріли: то Стрілець розважається. Не встигнув ти висмикнути з себе стрілу — відскакуй убік, бо суне Козерог, як таран.

Наскакує стрімголов, збиває тебе з ніг, а тоді ще Водолій виливає на тебе цілий потоп, ти захлинаєшся, йдеш на дно і там серед Риб, скрутившись в клубочок, засинаєш навіки. Оце та проповідь, що написана високо на небі, і сонце обходить його щороку, але виходить з усіх пригод неушкоджене. Воно весело котиться там, нагорі, через усі труди й турботи, і так само робить тут, унизу, веселий Стаб. О, це навіки мій девіз: «Не скисай!» Ну, прощавай, дублоне! Та стривай: он іде малий Льодолам. Зараз я сховаюся за салотопнею й підслухаю, що казатиме він. О, о, спинився. Зараз ми щось почуємо. Ага, ага, починає.

— Нічого я тут не бачу, тільки невеличке золоте кружальце, і хто перший помітить одного певного кита, тому цей круглячок і дістанеться. То чого це всі так витріщаються на нього? Звісно, він вартий шістнадцять доларів, а це, як по два центи за штуку, дев'ятсот шістдесят сигар. Я б не кури́в смердючої люльки, як Стаб, але сигари я люблю, а тут їх дев'ятсот шістдесят штук. То чи не побратися й Фласкові нагору виглядати кита?..

— Не знаю, що й сказати: чи це діло мудре, чи дурне. Якщо воно справді мудре, то чому в нього такий дурний вигляд? А якщо дурне, то чого на вигляд таке мудроване? Та краще я відійду: он іде наш дідуган з Мену, отой старий кучер з катафалка, бо ким же ще він міг бути, поки не найнявся в

матроси? Теж завертає до дублона. Е, ні, він підходить до щогли з другого боку, де прибито підкову... Ні, таки вернувся сюди. До чого б усе це? Тс-с! Щось мурмоче... ну й голос — наче в старого, спрацьованого млинка на каву. Треба прислухатись!

— Коли хтось вистежить Білого Кита, це буде того місяця й дня, коли сонце увійде в одне з цих сузір'їв. Я знаю ці сузір'я і знаю, як їх позначають: мені їх показала одна стара ворожка в Копенгагені років сорок тому. То в якому ж це знакові буде тоді сонце? У підкові, бо вона прибита якраз навпроти золота. А чий це знак — підкова? Це знак Лева — ревучого, жерущого Лева. Ох, кораблю, старий кораблю, як подумаєш про тебе, то тільки головою похитаєш...

— Іще одне тлумачення — все на той самий текст. Бо люди різні, а світ — один. Сховаюся знову! Он іде Квіквег... весь розтатуйований... і сам наче в знаках Зодіаку. Що ж скаже цей канібал? Їй же богу, порівнює знаки! Дивиться на своє стегно; шукає, мабуть, де там сонце — чи на стегні, чи на литці, чи в кишках, — так, як старі бабусі у глухих селах тлумачать хірургічну астрономію. О, диви, справді знайшов щось поблизу стегна. Це, мабуть, знак Стрільця! Ні, він навіть не знає, до чого цей дублон: мабуть, думає, що це старий гудзик від штанів якогось вождя. Та стривай-но! Он іде ота чортяча мара — Федаллах. Хвоста, як звичайно; змотав і

заховав, а в носачах чобіт клоччя — теж як звичайно. Ти ба як диви́ться! І що ж він скаже? Е, він тільки зробив якийсь знак до того знака й низько вклонився йому. Ну звісно, там же на монеті сонце, а він, певне, вогнепоклонник. Тю! Що далі, то більше. Йде Піп... бідолашний хлопець! Краще б уже він помер або я. Мені аж моторошно бачити його. Він так само стежив за всіма цими тлумачами — і за мною теж, — а тепер, диви, сам іде поглянути з отим нелюдським обличчям недоумка. Сховаюсь та послухаю. Тс-с!

— Я дивлюсь, ти диви́шся, він диви́ться; ми дивимось, ви диви́тесь, вони дивля́ться.

— Їй же богу, він довбе граматику Меррея! Розвиває свій розум, бідолаха. Але що він там каже далі? Тс-с!

— Я дивлюсь, ти диви́шся, він диви́ться; ми дивимось, ви диви́тесь, вони дивля́ться.

— Напам'ять учить, чи що? Тс-с! Знову!

— Я дивлюся, ти диви́шся, він диви́ться; ми дивимось, ви диви́тесь, вони дивля́ться.

— Якась кумедія...

— І я, і ти, і він; і ми, і ви, і вони — всі кажани. А я ворона, надто коли стою на вершечку оцієї ось сосни. Кра! Кра! Кра! Кра! Кра! Кра! Чим я не ворона? А де ж вороняче опудало? А, он воно стоїть: два маслаки встромлено в старі колоші, а ще два — в рукави старої куртки.

— Чи це він не про мене? Гарний комплімент!

Бідний хлопець!.. Хоч піди та повісься. Чи принаймні відійду поки що далі від нього. Всіх інших я ще можу терпіти, бо в них розум простий і жарти прості; а в цього, як на мене, аж надміру божевільно закручені, так що й самому з глузду зсунутись недовго. Піду, хай він собі мурмоче.

— Оце пуп корабля — оцей ось дублон, — і всім їм аж руки сверблять відкрити його. Та спробуй-но відкрити собі пупа: що з цього вийде? Але знов же, як він зостанеться тут, теж недобре, бо коли щось прибите до щогли, то це знак, що корабель у біді. Ха-ха! Старий Ахаве! Білий Кит тебе приб'є, прицвяхує! Це соснина. Мій тато вдома, в Толлендській окрузі, якимсь був зрубав соснину й знайшов у ній врослий срібний перстень. То була, шлюбна обручка якоїсь старої негритянки. Як вона туди попала? Отак само спитають і в день страшного суду, коли виловлять із моря оцю стару щоглу, оброслу скойками замість кострубатої кори, і знайдуть під ними цей дублон. Ох, золото! Коштовне, дороге золото! Скоро тебе забере зелений скнара! Тс-с-с! Тс-с! Бог ходить між світами, збирає ожину. Кухарю! Гей, кухарю! Звари нас! Дженні! Гей, гей, гей, гей, Дженні! Дженні! Спечи нам кукурудзяного коржа!

«ПЕКВОД» ІЗ НЕНТАКІТУ ЗУСТРІЧАЄ «СЕМЮЕЛА ЕНДЕРБІ» З ЛОНДОНА

— Агей, на кораблі! Бачили Білого Кита?

Так закричав Ахав, знову вітаючи корабель з британським вимпелом, що наближався до нас від корми. Старий капітан стояв у своєму човні, підвішеному на юті, тримаючи рупор біля уст і демонструючи костяну ногу чужому капітанові, що недбало напівлежав на носі свого вельбота. То був засмаглий, дужий, добродушний, гарний з себе чолов'яга років шістдесяти чи близько того, одягнений у простору куртку з синього «лоцманського» сукна, що звисала на ньому рясними складками; один рукав був порожній і маяв у нього за спиною, як гаптований рукав гусарського плаща.

— Бачив Білого Кита?

— А ти бачив оце? — і, відкинувши полу куртки, англієць показав білу руку з кашалотової кістки, що мала на кінці дерев'яну довбешку, схожу на бондарський молоток.

— Спускайте мій човен! — несамовито загорлав Ахав, перекидаючи весла. — Мерщій!

Менш як за хвилину — Ахав навіть не покидав суденця — вельбот з усією командою був уже на

воді, а незабаром підплив до борту чужого корабля. Але тут вийшла на яв кумедна перешкода: зопалу Ахав зовсім забув, що він, відтоді як утратив ногу, ще ні разу не піднімався в морі на борт жодного чужого корабля, а на свій йому допомагав підніматися хитромудрий, дуже зручний механічний пристрій, що був на «Пекводі». А перевезти той пристрій до іншого корабля за одну хвилину було б навряд чи можливо. Тим часом у чистому морі видертись із човна на палубу корабля — діло нелегке для будь-кого, хто не звик робити це мало не щогодини, як китобої: адже хвиля то підкидає човен мало не до фальшборту корабля, то він за мить уже опадає мало не до його кіля. Ну, а на англійському кораблі, звісно, не могло бути такого рятівного пристрою, і одноногий Ахав раптом опинився в ганебному становищі незграбного «суходільного щура»: він тільки безнадійно дивився на хистку, змінну висоту, на яку він навряд чи міг потрапити.

Здається, ми вже згадували про те, що будь-яка, навіть найдрібніша незручність, бодай непрямо спричинена його каліцтвом, майже завжди страшенно дратувала й гнівила Ахава. А цього разу під поглядами двох помічників капітана чужого судна, які, перехилившись через фальшборт над трапом із прибитих до борту шаблів, спускали йому пару гарно оздоблених мотузяних поручнів, він розлютився ще дужче. Бо спершу їм і на думку не

спало, що одноногому чоловікові не під силу скористатися цією морською балюстрадою. Але ніякова хвилина не затяглась надовго, бо капітан-англієць, умить зрозумівши, в чому клопіт, гукнув:

— Бачу, бачу! Стривайте там! Хлопці, швидше спустіть розбиральні талі!

На щастя, англійці тільки день чи два як скінчили білувати кита, і великі талі ще висіли на грот-щоглі, а з їхнього блока звисав масивний, круто загнутий гак, уже сухий і чистий. Його хутко спустили до Ахава, і той, умить зміркувавши, що до чого, перекинув через гак здорову ногу (так, ніби сів верхи на лапу якоря або в розсоху на яблуні), захопився рукою за линву, гукнув, щоб піднімали і сам почав допомагати, перебираючи линву руками. Незабаром його помаленьку перенесли через високий фальшборт і м'яко спустили на вершок кабестана. Підійшов капітан-англієць, дружньо простягаючи для вітання кістяну руку, а Ахав виставив уперед свою кістяну ногу, схрестив її з тією рукою (наче дві меч-риби схрестили свої бивні) й гукнув грубим голосом, ніби морж:

— Так, так, друже! Потиснімо один одному кістки! Я тобі руку, ти мені ногу! Твоя рука вже ніколи не здригнеться, а моя нога ніколи не тікатиме! То де ти бачив Білого Кита? І як давно?

— Отам бачив, — відказав англійць, наставивши кістяну руку на схід, ніби підзорну

трубу, і з жалем дивлячись понад нею в той бік. — Отам, на екваторі, торік.

— І це він забрав твою руку, правда? — спитав Ахав, зіпершись рукою на англійцеве плече і зсовуючись із кабестана.

— Атож. Принаймні це через нього я позбувся її. І ти свої ноги?

— Ану розкажи! — попросив Ахав. — Як воно сталося?

— Того разу вперше в житті заплив на ті угіддя, — почав англійський капітан. — Я тоді ще й не чув про Білого Кита. Ну, одного дня побачили ми табунець із чотирьох чи п'яти кашалотів і спустили човни. Я на своєму загарпунив одного. То був справдешній цирковий кінь: як почав тягати нас по колу, то вся моя команда мусила посідати на зовнішній борт — урівноважувати човен, щоб не перекинувся. І раптом із морської безодні вистрілює в повітря величезний кашалот із молочно-білою головою й горбом, увесь покритий зморшками та рубцями...

— То він, то він був! — раптом вигукнув Ахав, що доти слухав, затамувавши дух.

— А в правому боці у нього, коло плавця, стриміло кілька гарпунів.

— Так, так! То мої! То мої гарпуни! — тріумфально заволав Ахав. — Ну, далі, далі!

— То не перебивай, коли хочеш почути далі, —

добродушно відказав англієць. — Так ось, цей старезний дідуган з білою головою й горбом, весь у піні, вривається тоді в середину табунця і давай шалено рвати зубами мою гарпунну линву!

— Так, так, розумію! Він хотів перегризти її, звільнити загарпуненого — то його давні штучки, я його знаю!

— Як воно достеменно сталось, — вів далі однорукий капітан, — я вже не можу сказати, та коли він перекусив ту линву, кінець її, видно, застряг у нього між зубами, чи що, — ми тоді не добачили. І коли ми потягли її на себе, то врізались йому прямо в горб! А той перший кит чкурнув у навітряний бік, махаючи хвостом. Ну, я бачу, що вийшло таке діло, а цей кит розкішний, величезний — зроду такого не бачив, їй же богу, — і вирішив добути його, хоча він був розлючений страшенно. Але я подумав, що моя линва може відчепитись або той зуб, за який вона зашморгнулась, вирветься (бо в мене у вельботі хлопці такі, як грім, — смикнуть за линву, то й у чорта роги вирвуть), — подумав, кажу, про це та й переплигнув у вельбот до свого старшого помічника, осьде містера Маунтопа, — до речі, капітане, познайомтеся, це містер Маунтоп — містере Маунтоп, це капітан... Кажу, переплигую в Маунтопів вельбот, бо він, розумієте, плив борт у борт із моїм, хапаю, гарпун, котрий зверху, і всаджую в того дідугана. Боже праведний, капітане,

що тут зчинилося! Грім мене побий, я в ту ж мить просто осліп, як кажан, наче мені хто очі виколов — так мене захлеснуло всього густою піною, а над усім тим замаячив кашалотів хвіст, задертий сторч угору, наче мармурова вежа. Здати човен назад не було вже коли, і я помацки — а був же білий день і сонце над самісінькою головою аж сліпило, ніби діаманти в короні, — помацки, кажу, шукаю другого гарпуна, щоб його теж кинути, коли це той хвіст падає згори, ніби яка дзвіниця в Лімі під час землетрусу, і розбиває мій вельбот навпіл, тільки тріски полетіли. А той білий горбань суне хвостом уперед через уламки, ніби то якісь скіпочки. Нас усіх повикидало в воду. Я, щоб він мене тим страшним хвостом не зачепив, ухопився рукою за свій гарпун, що стримів у нього в боці, і якусь хвилю держався за нього, немов риба-причепа. Але мене відірвало хвилею, і саме в ту мить кашалот, шарпнувшись уперед, блискавично пішов углиб. І тоді борідкою того проклятушого другого гарпуна, що волікся поряд мене, зачепило мене ось тут, — він поплескав долонею по руці трохи нижче плеча, — та й потягло вниз. Я вже думав, що в самісіньке пекло; коли це враз, дякувати богу милосердному, борідка продерла м'ясо — отак-о, вздовж усієї руки, — вийшла геть аж коло зап'ястка, і я виринув. А далі вже хай розказує вам оцей чоловік — до речі, капітане, познайомтеся, це доктор Чіпп, наш корабельний

лікар. А тепер, Чіппе, твоя черга, синку.

Шановний представник медицини, щойно так фамільярно відрекомендований Ахавові, досі весь час стояв поряд, але зовні ніщо не виказувало, що він займає на кораблі таку високу посаду. Обличчя він мав навдивовижу кругле і дуже спокійне, одягнений був у вигорілу синю вовняну куртку, чи то сорочку, й полатані штани; досі він ділив свою увагу між такелажною швайкою, яку тримав у одній руці, й коробкою пігулок у другій, час від часу кидаючи критичні погляди на кістяні кінцівки обох скалічених капітанів. Та коли капітан відрекомендував його Ахавові, лікар чемно вклонився й зразу послухався наказу.

— Рана була жахлива, — почав лікар-китобій, — і на мою пораду капітан Гарміддер зразу повернув нашого старого «Семмі»...

— Мій корабель називається «Семюел Ендербі», — перебив його однорукий капітан, звертаючись до Ахава. — Ну, розкажуй далі, синку.

— ...Повернув нашого старого «Семмі» на північ, аби втекти від страшної спеки, що стояла на екваторі. Та шкода: я нічого не міг удіяти, хоч сидів коло нього день і ніч і дієту йому приписав дуже сувору...

— Еге ж, страшенно сувору! — підхопив капітан, а тоді раптом змінив тон: — Щоночі пив зі мною гарячий пунш і набирався так, що вже не

бачив, куди пов'язку накладав, і спати мене вкладав, п'яного як чіп, о третій годині ранку. Так, їй же богу, сидів коло мене щоначі й дієту призначив дуже сувору. О, з нього дуже уважний доглядач, із нашого доктора Чіппа, і дієтист він дуже суворий. Чіппе, смійся ж, собако! Чого ти не смієшся? Ти ж завжди такий веселий, шибенику! Та розкажуй далі, синку: я волюю, щоб ти мене до смерті залікував, ніж хтось інший вилікував.

— Ви, напевне, вже помітили, вельмишановний добродію, — сказав Чіпп із незворушно добросердою міною, — що наш капітан часом любить пожартувати. Він нас часто пригощає отакими дотепними словами. Але я зі свого боку можу запевнити — *en passant*,¹⁵⁰ як кажуть французи, — що особисто я, тобто Джек Чіпп, що не так давно належав до духовного стану, абсолютно непитущий. Я в рот не беру...

— Води! — вигукнув капітан. — Він ніколи не п'є води. У нього від води починаються корчі. Прісна вода нагонить на нього якусь ніби водобоязнь... та дарма, розкажуй далі. Про мою руку.

— Прошу, прошу, — холодно відказав лікар. — Перш ніж капітан Гарміддер так жартівливо перебив мене, я хотів зазначити, що,

¹⁵⁰ між іншим (*фр.*)

незважаючи на всі мої зусилля, на якнайсильніший і якнайстаранніший догляд, капітанова рука що далі, то гірше запалювалась. Адже рана була така, що страшнішої не бачив жоден хірург: два фути й кілька дюймів завдовжки! Я вимірював лотлінем. Одне слово, вона почорніла, а я знав, чим це загрожує, і мусив ампутувати всю руку. Але оцю кістяну, — він показав на неї швайкою, — вистругав йому не я. Я б такого не зумів, та це й не належить до моїх обов'язків. Це діло капітанове, а не моє: він наказав теслі зробити її, ще й довбешку на кінці прилаштувати — мабуть, щоб людям голови розвалювати, як одного разу спробував мені. На нього інколи нападає якийсь сказ. Бачите оцю щербину, сер? — і лікар, скинувши капелюха й відгорнувши чуба, показав чималу вм'ятину в голові, одначе без ніяких ознак шрама чи будь-якого ушкодження шкіри. — Та хай капітан сам пояснить вам, що це таке: кому ж і знати, як не йому.

— Ні, не поясню, — заперечив капітан. — Це тільки його мати могла б пояснити, бо воно в нього зроду. Ох ти ж, шибенику з поважною пикою! Чи є ще на всіх морях другий такий проноза? Чіппе, коли ти помреш, тебе треба покласти в маринад, шахраюго, щоб зберегти на майбутні сторіччя.

— А що ж із Білим Китом? — заволав Ахав, що доти більш-менш терпляче вислухував ту інтермедію, розіграну двома англійцями.

— А! — скрикнув однорукий капітан. — А, справді! Ну, як він пірнув, ми дуже довго не бачили його. Та я ж казав уже, що тоді й гадки не мав, який це кит утнув мені таку штуку. Аж згодом, коли ми вернулись на екватор, нам розказали про Мобі Діка — так його дехто називає, — і тоді я зрозумів, що то був він.

— І більше ти з ним не стикавсь?

— Аж двічі!

— Але не зміг загарпунити?

— Не хотів і пробувати. Хіба не досить із нього однієї моєї руки? Що б я робив без обох рук? А я гадаю, що ковтати Білий Кит уміє ще краще, ніж кусати.

— Знаєте що, — втрутився Чіпп, — віддайте йому ліву руку як принаду, то, може, вернете собі праву. Ви знаєте, панове, — додав він дуже поважно, з якоюсь математичною точністю вклонившись по черзі обом капітанам, — ви знаєте, панове, що травний апарат кашалота божественне провидіння влаштувало в такий дивний спосіб, що для нього ніяк неможливо перетравити цілком хоч би саму лише людську руку? І він дуже добре знає це. Отже, те, що ви вважаєте лютістю Білого Кита, — це насправді тільки його незграбність. Бо він ніколи не має наміру проковтнути чинюсь руку чи там ногу: він хоче тільки настрахати своїми фінтами. Але часом із ним трапляється таке, як з одним старим факіром, що

його я колись лікував на Цейлоні. Той факір удавав перед глядачами, ніби ковтає ножі, але одного разу ненароком ковтнув ножа насправді. І носив його в собі рік чи й більше, а тоді я дав йому блювотного, і той ніж вийшов з нього маленькими шматочками. Бо він ніяк не міг перетравити ножа й засвоїти його у своєму організмі. Так ось, капітане Гарміддер, коли ви візьметесь за це як слід і погодитесь дати в заставу одну руку, щоб дістати змогу пристойно поховати другу, то рука буде ваша: тільки швидше дайте китові ще одну нагоду зітнутися з вами, та й по всьому.

— Ні, красно дякую, Чіппе, — відповів англійський капітан. — Хай уже та перша зостається йому, бо тут уже я нічого не вдію, а крім того, я ж тоді не знав, з ким маю справу; але до другої моєї руки йому зась. Більше я не хочу мати ніякого діла з Білим Китом: один раз поганявся за ним, і з мене вистачить. Я знаю, що вбити його — то була б велика честь і слава, та й спермацету в ньому, мабуть, повний трюм, але послухайтесь мене: найкраще дати йому спокій. Ви згодні зі мною, капітане? — спитав він, зиркнувши на Ахавову кістяну ногу.

— Звісно, це найкраще. Та однаково на нього полюватимуть. Бо чогось те, чому найкраще дати спокій, якраз найдужче нас вабить, хай йому біс. А для мене він — наче весь із магніту. Давно ти бачив його востаннє? І яким курсом він плив?

— Матінко пресвята! Щоб я скис! — вигукнув раптом Чіпп і, нахилившись, почав обходити Ахава кругом та якось дивно, по-собачому принохуватись до нього. — Принесіть градусник! У цього чоловіка кров ось-ось закипить! Від його пульсу двигтять уся палуба! Капітане! — і, вийнявши з кишені ланцет, підніс його до Ахавової руки.

— Геть! — ревнув Ахав і відштовхнув його до фальшборту. — Веслярі, в човен! Яким курсом він плив?

— Господи! — вигукнув капітан-англієць, до якого було звернене це запитання. — В чому річ? Плив, здається, східним курсом... Що, ваш капітан божевільний? — пошепки спитав він у Федаллаха.

Але той тільки приклав пальця до губів і перевалився через фальшборт, щоб сісти за стернове весло у вельботі, а Ахав, підтягнувши до себе гак розбиральних талів, наказав матросам англійського судна спустити його в човен.

За хвилюку він уже став там на кормі, а матроси-філіппінці налягли на весла. Марно гукав йому вслід англійський капітан. Ахав непорушно стояв спиною до чужого судна, а обличчям, наче витесаним із кременю, — до свого, аж поки вельбот не підплив до борту «Пеквода».

Перше ніж англійський корабель зникне нам з очей, варто відзначити, що він був з Лондона і назвали його так на честь покійного Семюела Ендербі, лондонського ж таки купця, засновника славнозвісної китобійної фірми «Ендербі й сини» — фірми, яка, на мою думку, думку скромного китобоя, з погляду історичного інтересу ненабагато поступається королівським династіям Тюдорів і Бурбонів, разом узятих. Чи довго існувала ця велика китобійна фірма до року божого 1775-го, зібрані мною численні документи з царини китоловства не з'ясовують; але в тому році (1775-му) вона спорядила перші англійські кораблі, що регулярно промишляли кашалотів. А втім, наші відважні Гробби та Мейсі з Нентакіту і Віньярду на той час уже кількадесят років (власне, з 1726-го) цілими флотиліями полювали на цих левіафанів — щоправда, тільки в Північній і Південній Атлантиці, а більше ніде. Я недвозначно стверджую тут, що нентакітці перші на світі почали гарпунити цивілізованою крицею великого Спермацетового Кита і цілих півсторіччя були єдиними з-поміж усього людства, хто важився його гарпунити.

1778 року розкішний корабель, «Амелія», споряджений спеціально для цієї мети виключно коштом заповзятливих Ендербі, відважно обігнув мис Горн і перший серед усіх націй спустив вельботи

на води південної частини великого Тихого океану. Плавання пройшло дуже вдало й успішно, і коли «Амелія» повернулася додому з повним трюмом дорогоцінного спермацету, за її прикладом зразу пішли й інші судна — як англійські, так і американські, і таким чином були відкриті незміряні угіддя промислу кашалотів у Тихому океані. Але, не задовольнившись цим похвальним ділом, невгамовна фірма розпочала нові заходи: Семюел і всі його сини — а скільки їх було, про те відає тільки їхня мати — переконали британський уряд (і, гадаю, дали на це частину коштів) послати військовий шлюп «Гучний» у дослідницьку експедицію — вивчати можливості для китоловства в Південних морях. Під командою капітана військового флоту «Гучний» справді здобув у тому плаванні гучну славу і дав якусь користь; чи велику — точно невідомо. Та це ще не все. 1819 року та сама фірма вирядила на спробу свій власний корабель у плавання до далеких берегів Японії. Цей корабель, що мав назву «Сирена», справді відбув дуже успішний розвідницький рейс, і завдяки йому стали відомі великі японські промислові угіддя. «Сиреною» в цьому славнозвісному плаванні командував капітан-нентакітець, на прізвище Гробб.

Отже, родина Ендербі заслужила щонайбільшої шани; ця фірма, гадаю, існує й досі, хоча засновник її, Семюел, напевне, давно вже

віддав кінці, вирушаючи в плавання по великих Південних морях того світу.

І корабель, названий на його честь, теж заслуговував усілякої шани, бо то було майстерно збудоване і швидке під вітрилами судно. Я одного разу побував на ньому в гостях опівночі, недалеко від патагонського узбережжя, і мене пригостили в кубрику дуже добрим пивним пуншем. Славний «гем» вийшов тоді в нас, і команда там — самі козирні хлопці. Дай їм боже короткого життя й веселої смерті. Той славний «гем», у якому я тоді брав участь, — це було через довгий, дуже довгий час після того, як старий Ахав торкався його палуби своєю кістяною п'ятою, — нагадує мені про шляхетну, надійну, чисто англосаксонську гостинність команди «Семюела Ендербі», і коли я її забуду, хай про мене забуде мій священик, а згадають чорти в пеклі. Пунш? Я сказав, що ми пили пивний пунш? Авжеж, пили, і пили зі швидкістю десять галонів на годину, тож коли налетів шквал (бо патагонські узбережжя — то шквалисті місця) і всіх матросів — як своїх, так і гостей — викликано брати рифи на марселях, ми на той час уже самі так набралися, що мусили підтягувати один одного нагору булінями, а нагорі, змотуючи вітрила, ненароком повмотували в них поли своїх бушлатів і зависли там, теж міцно зарифлені, серед ревучого шквалу, як промовиста осторога всім морякам-

мочимордам. На щастя, щогли не полетіли за борт, і ми помаленьку позлазили додолю, вже такі тверезі, що довелося знов узятись до пуншу, хоч рясні солоні бризки, що влітали в люк кубрика, надміру розвели й підсолили той пунш, як на мій смак.

І м'ясо там було чудове — твердувате, зате тривне. Одні казали, що те м'ясо — з бугая, інші — що з верблюда; не знаю, як воно було насправді. Були в них і галушки — невеликі, але тугі — такі круглі-круглі балабушки, незнищенні галушки. Мені здавалося, що я, проковтнувши кілька штук, відчуваю їх у животі, як вони перекочуються там з місця на місце, а коли нахилюсь задалеко вперед, то вони викотяться з мене, як більйардні кулі. Хліб... але тут уже нічого не вдієш. Крім того, це в них був засіб проти цинги. Одне слово, в їхньому хлібі містилася єдина сира їжа, що вони споживали. Але кубрик там освітлювали не дуже ясно, і можна було відійти в темніший куток та й з'їсти його там. Та загалом як узяти корабель у цілості, від бушприта до штурвала, й урахувати місткість казанів у камбузі, зокрема живого казана — кухаревого черева, — то весь «Семюел Ендербі» з матросами й командним складом був, кажу, прекрасним кораблем; їжа ситна і не видавцем, пунш смачний і міцний, а вся команда — хлопці-козирі від голови до п'ят.

Може, ви подумаєте: чого це раптом «Семюел Ендербі», та й інші англійські китолови, про які мені

доводилось чути, — правда, не всі, — такі щедрі та гостинні, чого це вони так охоче діляться м'ясом, і хлібом, і пуншем, і сміхом? Я вам поясню. Завжди добрий настрій та бадьорість отих англійських китобоїв — це тема для історичного дослідження. А я ніколи не лінувався провадити такі дослідження в царині китоловства, якщо це здавалося мені потрібним.

Попередниками англійців у китобійному промислі були голландці, зеландці й датчани; від них англійці запозичили багато термінів, і досі вживаних китобоями, і навіть більше: засвоїли давню щедрю звичку багато їсти й пити. Загалом кажучи, на англійському торговельному судні команда живе надголодь; але на англійському китолові так не буває, А тому бадьорий настрій на всіх англійських китобійних суднах — це для Англії явище не нормальне й природне, а випадкове й незвичайне; отже, він мусить мати якісь особливі причини, і на них ми вже вказали, а докладніше з'ясуємо їх далі.

У своїх дослідженнях з левіафанської історії я наткнувся якось на одну старовинну голландську книжку, мускусний китовий запах якої свідчив, що вона побувала в руках китобоїв. Називалась вона «Купман»; це слово звучить подібно до нашого слова «купер», тобто «бондар», — і я вирішив, що це неоціненні спогади якогось амстердамського бондаря з китобійного судна, бо на кожному такому

судні мусить бути бондар. Цю мою думку підкріплювало й те, що її автором був якийсь Фіц Свакгаммер, а «гаммер» — це ж молоток чи бондарська довбешка. Але мій приятель доктор Прілізан, чоловік вельми вчений, професор нижньоголландської та верхньонімецької мов у коледжі Санта-Клаус-Сент-Потт, якому я доручив перекласти книжку, подарувавши йому за труди коробку спермацетових свічок, — цей доктор Прілізан запевнив мене, що «купман» означає не «бондар», а «купець». Одне слово, ця старовинна й мудра голландська книжка оповідала про торгівлю в Нідерландах і, поміж інших матеріалів, містила дуже цікаві відомості про їхній китобійний промисел. У відповідному розділі книжки, під заголовком «Смеер», тобто «Жир», я знайшов довгий докладний реєстр усіляких припасів для ста вісімдесяти голландських китобійних кораблів. Наводжу частину того реєстру в перекладі доктора Прілізана:

400 000 фунтів яловичини

60 000 фунтів фрісландської свинини

150 000 фунтів сушеної тріски

550 000 фунтів сухарів

72 000 фунтів свіжого хліба

2 800 п'ятдесятип'ятифунтових барилець

масла

20 000 фунтів тексельського і лейденського

сиру

144 000 фунтів сиру (мабуть, нижчої якості)

550 десятигалонних анкерків джину

10 800 десятивідерних бочок пива.

Здебільшого статистичні таблиці бувають страшенно сухі; однаке ця таблиця просто затоплює читача цілими бочками, барильцями, анкерками та квартами доброго джину й доброго настрою.

Тоді я витратив три дні, поки ретельно перетравив усе те пиво, м'ясо та хліб, і протягом тих днів у моїй голові зринуло багато глибоких думок у трансцендентальному й платонівському дусі; навіть більше: я склав власні додаткові таблиці, вирахувавши ймовірну кількість сушеної тріски тощо, спожиту кожним нідерландським гарпунником на тому давньому гренландському та шпіцбергенському промислі. Насамперед дивує кількість спожитого масла та тексельського і лейденського сиру. Але я приписую це їхній природженій любові до жирного, ще підсиленій тим, що їхня професія має справу з жиром, а особливо тому, що вони промишляли свою здобич у холодних Північних морях, біля берегів тієї ескімоської країни, де тубільці, бенкетуючи, цокаються келихами, по вінця повними чистого риб'ячого жиру.

Пива також дуже багато — цілих десять тисяч вісімсот бочок. А оскільки ці полярні промислові рейси можуть відбуватись тільки протягом

недового в тому кліматі літа, все плавання будь-якого з тих голландських китоловів, разом з короткими переходами до шпіцбергенських вод і назад, тривало хіба трохи більше трьох місяців. Рахуючи по тридцять душ команди на кожному зі ста вісімдесяти суден їхнього китобійного флоту, матимемо п'ять тисяч чотириста нідерландських китобоїв загалом. Отже, виходить точно по дві бочки пива на кожного моряка, випитих за дванадцять тижнів, а до того ще відповідна пайка з отих п'ятисот п'ятдесяти анкерків джину. Неважко уявити собі, під якою мухою мусили бути весь час ті джиново-пивні гарпунники, але досить важко повірити, що людина в такому стані здатна встояти на носі вельбота, та ще націлитися гарпуном у прудкого кита. А проте націлялись, навіть влучали. Правда, це було далеко на Півночі, не забувайте, а там же пиво дуже корисне для людського організму; зате в нашому південному промислі, на екваторі, марсові засинали б від нього на щоглах, а в гарпунників голова йшла б обертом у вельботі, і з цього могли б вийти дуже прикрі втрати для Нентакіту і Нью-Бедфорда.

Та годі про це: ми вже досить переконливо показали, якими бонвіванами були давні голландські китобої два чи три сторіччя тому. І англійські китобої не знехтували такого чудового прикладу. Бо, кажуть вони, коли ви плаваєте на порожньому судні й не можете взяти від цього світу ніяких кращих утіх,

візьміть від нього принаймні добрячий обід. Ну, ось наша карафка й порожня.

102

У ГАЮ НА АРСАКІДАХ

Досі, змальовуючи кашалота, я зупинявся головним чином на дивовижних особливостях його зовнішнього вигляду і тільки зрідка — на деяких менш істотних рисах його внутрішньої будови. А щоб дати вам справді широке і всеосяжне уявлення про нього, мені слід би оголити його ще й далі, розстебнути на ньому всі пряжки, підв'язки та гудзики, розчепити гапlickи суглобів його найдалі захованих кісток, виставити його перед вами в його найостаточнішій подобі, тобто у вигляді чистого кістяка.

Та як же так, Ізмаїле? Невже ти, звичайний собі весляр із китобійного човна, претендуєш на якісь знання щодо найглибше затаєних частин китового тіла, його підземель? Може, ерудит Стаб, стоячи на кабестані, читав вам лекції з анатомії китоподібних і за допомогою талів піднімав зразок ребра як наочний посібник? Поясни, в чому річ, Ізмаїле. Хіба можеш ти розікласти дорослого кашалота на своїй палубі, щоб оглянути його, як кухар розкладає на тарелі печене поросся? Певне, що не можеш. Досі ти був гідним віри свідком, Ізмаїле, але тепер

стережися, бо ти привласнюєш привілей самого пророка Йони: привілей розповідати про балки та стовпи, про крокви, бантини й лати, з яких складається каркас левіафана; а може, й про кадоби з лоєм, молочарні, комори з маслом і сиром у його нутрі.

Визнаю, що від Йониних часів небагато китобоїв проникли дуже глибоко під шкіру дорослого кита; одначе мені трапилася щаслива нагода анатомувати його в мініатюрі. Якось на одному судні, до команди котрого я належав, підняли на палубу ціле китеня заради його шлунка, бо то добрий матеріал на піхви для гарпунних лез та наконечників списів. То невже ви думаєте, що я міг не скористатися з такої нагоди і сокиркою з вельбота та своїм складаним ножем не зламати печатки, щоб прочитати весь зміст, чи то вміст, того китеняти?

Що ж до моєї докладної обізнаності з кістками дорослого левіафана-гіганта, що досяг повного розвитку, то цю рідкісну обізнаність я завдячую своєму покійному вінценосному другові Транкво, царкові Транкве — одного з Арсакідських островів. Бо якимось, кілька років тому, коли я, тоді матрос торговельного судна «Алжирський дей», був на тому острові, владар Транкве запросив мене провести кілька днів на арсакідські свята у його пальмовій заміській резиденції в Пупеллі, приморській долині неподалік від столиці, яку ми, моряки, називали

Бамбуковим містом.

Поряд із багатьма іншими чудовими рисами вдачі мій царствений приятель Транкво був наділений щирою любов'ю до всіх витворів дикунського мистецтва; отож він і зібрав у Пупеллі всілякі рідкісні речі, що їх зуміли витворити найудатніші з його підданих, — головним чином дерев'яні предмети з пречудовим різьбленням, мушлі, також укриті різьбленим візерунком, інкрустовані списи, розкішні весла, піроги з запашного дерева; і все це було розміщене серед різних див природи, що їх понаносили на його узбережжя, мов данину, багаті такими дивами морські хвилі.

Чільне місце серед цих раритетів займав великий кашалот, якого знайшли на березі мертвого після надзвичайно довгого й лютого шторму: його винесло на берег бурунами і вперло головою в стовбур кокосової пальми — пишний плюмаж її листя був наче зеленим фонтаном того кита. Коли з величезної туші врешті зняли його сажневої товщини покриви і сонце висушило оголені кістки, тоді кістяк дбайливо перевезли до долини Пупелла і там помістили в пишному храмі з величних пальм.

Ребра його обвішали трофеями; на хребцях химерними ієрогліфами вирізьбили літопис арсакідської історії; в черепі жерці підтримували незгасний ароматичний вогонь, так що таємнича

голова знов пускала вгору клуби свого фонтана; а страхітлива нижня щелепа, підвішена на гілляці, погойдувалась над головами в молільників, ніби той завислий на волосинці меч, що так настрахав колись Дамокла.¹⁵¹

То було дивовижне видовище. Ліс був зелений, як мох на скелях Крижаної ущелини в нашому Вермонті; дерева стояли високі й горді, сповнені буйних життєвих соків, а невтомно родюча земля під ними була схожа на кросна¹⁵² з пишним килимом, у якому плеткі пагони ліан були основою й пітканням, а живі квіти — візерунками. Всі дерева з обтяженим плодами гіллям, усі кущі, й папороть, і трави, і повітря, що бриніло віщими звуками, — все перебувало в безупинному русі. О працьовитий

151 За давньогрецьким переказом сіракузький тиран Діонісій I (правив у V ст. нашої ери) запропонував на один день зайняти свій престол Дамоклу — фавориту, оскільки Дамокл вважав свого покровителя найщасливішою людиною у світі, яка має все: владу, багатство, повагу.

Відповідно, Діонісій дав йому також скуштувати свого «щастя». Однак під час бенкету Дамокл раптово помітив над своєю головою гострий меч, підвішений на кінській волосині. Так Діонісій дав зрозуміти Дамоклу, що благополуччя — примарне.

152 Кросно — ткацький станок

ткачу! Невидимий ткачу! Зупинись! На одне слово! Куди тече твоя тканина? Який палац вона покриє? Навіщо всі ці ненастанні труди? Скажи, ткачу! Затримай твою руку! Одним-єдиним словом, озвися! Ні... Човник бігає туди й сюди... Спливають із кросен візерунки — і килим суцільним потоком рине далі й далі. Бог-ткач усе тче й тче — і за тим тканням він оглух, не чує голосів смертних, та й ми, що дивимось на кросна, глухнемо від їхнього шуму і, тільки втікаючи геть від них, почуємо тисячі голосів, що з них промовляють. І саме так завжди буває й на всіх справжніх фабриках. Вимовлених слів не чути за гудінням веретен; але ті самі слова виразно чутні надворі, куди вони прориваються крізь розчинені вікна. Таким чином розкрилося чимало різних шахрайств. Тож стережися, смертний! Бо так само крізь гуркіт великих всесвітніх кросен хтось може підслухати здалеку і твої найпотаємніші думки.

І ось серед цих зелених, невтомних і невпинних, як саме життя, кросен арсакідського лісу ліниво спочивав велетенський білий обожнюваний кістяк — гігантський нероба! І все ж серед вічного шелесту зеленої основи й піткання, що спліталися круг нього, той нероба-велетень сам здавався вправним ткачем; він і сам був весь обснований пагонами і з кожним місяцем прибирався в буйнішу, свіжішу зелень, хоча й лишався кістяком. Життя обплітало Смерть! Смерть ставала опорою для

пагонів Життя; похмурий бог одружився з юною богинею Життя й плодив з нею кучеряві дива.

Так ось, коли я з царком Транкво провідав цього дивовижного кита й побачив череп-вівтар та штучний дим, що струменів над отвором, із якого колись вирвався справжній струмінь-фонтан, то висловив свій подив, що царьок вважає храм предметом колекціонування. Він тільки засміявся. Та ще дужче мене здивувало, коли жерці почали запевняти, що той димовий струмінь — справжній фонтан кита. Я пройшовся вздовж того кістяка туди й сюди, відгорнув зелені ліани, пропхався між ребрами й довго блукав з клубком арсакідської шворки по всіх численних звивистих, тінистих колонадах та галереях його. Але незабаром шворка скінчилась, і, йдучи вздовж неї назад, я вийшов надвір тим самим отвором, яким і ввійшов. Усередині кістяка я не побачив нічого живого — самі лиш кістки.

Вирізавши собі з зеленого прута мірку, я ще раз пробрався всередину кістяка. Крізь свою бійницю в черепі жерці помітили, як я виміряю висоту останнього ребра.

— Що це? — закричали вони. — Ти посмів міряти нашого бога? Це можна робити тільки нам!

— Гаразд, жерці. Тоді скажіть мені, який він завдовжки.

По цих моїх словах між ними вибухнула

запекла суперечка про фути й дюйми; вони лупцювали один одного мірками по довбешках, аж луна лящала в китовому черепі, а я, скориставшись з того, хутенько докінчив свої власні виміри.

Результати їхні я й збираюся викласти зараз перед вами. Та насамперед треба зауважити, що в цьому ділі я не можу наводити перші-ліпші цифри, які мені заманеться вигадати. Адже існують авторитетні знавці кістяків, і ви можете перевірити мою сумлінність, звернувшись до них. Кажуть, що в айглійському місті Гуллі, одному з головних китоловних портів тієї країни, є Левіафаністичний музей, де зберігається кілька чудових зразків фінвала та інших китів. Чув я також, що в музеї міста Манчестера в штаті Нью-Гемпшір є експонат, який власники називають «єдиним досконалим зразком grenландського, чи справжнього кита в Сполучених Штатах». А крім того, в маєтку Бертон-Констебл, що в англійському графстві Йоркшір, його власник сер Кліффорд Констебл має кістяк кашалота — щоправда, не дуже великого, в усякому разі, не такого велетня, як той, що належить моєму приятелеві царкові Транкво.

В обох випадках прибиті до берега кити, яким належали ці два скелети, дісталися їхнім теперішнім власникам на тих самих підставах. Царьок Транкво взяв кита собі, бо хотів його мати; а сер Кліффорд — бо йому належали маєтності в тих краях. Кит сера

Кліффорда весь складений на завісах, і ви можете відчиняти й зачиняти всі оточені кістками порожнини його тіла, наче шухляди величезної шафи, можете розкладати його ребра, мов гігантське віяло, і хоч би й цілий день гойдатись на його нижній щелепі. На деяких лядах та віконницях його мають установити замки, і в майбутньому відвідувачів буде супроводити слуга з в'язкою ключів при боці. Сер Кліффорд має намір брати два пенси плати за погляд у «галерею шепоту» — канал спинного хребта, три пенси за те, щоб почути луна з порожнини мозочка й шість пенсів за огляд незрівнянного краєвиду, який відкривається з маківки кашалотового черепа.

Розміри кістяка, які я зараз наведу, точно переписані з мого правого передпліччя, де мені їх витатуювали, бо в моїх тодішніх мандрах по диких краях я не мав іншого способу зберегти такі цінні статистичні дані. Та оскільки місця було мало, бо я хотів зберегти деякі частини свого тіла чистими, щоб записати на них вірша, якого саме складав, — принаймні ті частини, які ще не були татуйованими, — то я округлював результати вимірів до цілих футів, не дбаючи про дюйми, тим більше, що кита й справді недоречно міряти дюймами.

Насамперед я хочу подати вам прості і ясні відомості щодо живої ваги того левіафана, якого незабаром продемонструю. Такі відомості можуть виявитись тут корисними.

Згідно з ретельним підрахунком, який я виконав, спираючись почасти на дані капітана Скорсбі, що оцінює вагу найбільшого, шістдесятифутового гренландського кита в сімдесят тонн, — згідно з цим моїм ретельним підрахунком, кашалот найбільших розмірів, від вісімдесяти п'яти до дев'яноста футів завдовжки і трохи менше сорока футів обводом у найтовщому місці, має важити щонайменше дев'яноста тонн; отже, як рахувати тринадцять чоловік на тонну, він значно важчий за всю людність містечка з тисячею стома жителями.

Тож подумайте самі, скільки розумових сил треба припрягти до цього левіафана, наче волів у ярмо, щоб хоч зрушити його з місця в уяві жителя суходолу?

Я вже змальовував перед вами на всякі лади й череп кита, і його дихало, і щелепу, і зуби, і хвіст, і лоб, і плавці, й багато інших частин його тіла, тому зараз відзначу тільки найцікавіше в загальній масі його оголеного кістяка. Та оскільки гігантський череп займає таку велику частину всієї довжини кістяка і оскільки це до того ж частина найскладніша, а в цьому розділі мови про нього

більше не буде, то ви повинні весь час тримати його в пам'яті чи хай там під пахвою, бо інакше не зможете скласти повне уявлення про загальну будову того, що ми зараз розглядатимемо.

Довжина кашалотового кістяка на острові Транкве становила сімдесят два фути; отже, за життя, повністю одягнений у всі свої покриви, той кашалот мусив бути дев'яносто футів завдовжки, бо супроти живого кита кістяк його на одну п'яту частину коротший. З цих сімдесяти двох футів відкиньте близько двадцяти футів черепа й щелепи, і на самий хребет лишиться півсотні футів. І до цього хребта трохи менш як на одній третині його довжини приєднано гігантську клітку з ребер, яка колись містила в собі життєво важливі органи кашалота.

Мені це велетенське ребристе огруддя разом із довгим рівним хребтом, що прямою лінією тягся ще далеко назад, дуже яскраво нагадало щойно закладений на верфі корпус великого корабля, коли до кіля прикріплено ще тільки два десятки шпангоутів, а решта того кіля лежить як звичайна гола колода.

Ребер було десять пар. Перше, як рахувати від голови, мало довжину близько шести футів; друге, третє й четверте були все довші й довші, а кульмінація наставала в п'ятому ребрі, одному з двох середніх, — воно було завдовжки вісім футів з лишком. Далі ребра знов поступово меншали, і

останнє, десяте, мало всього п'ять футів і кілька дюймів. Товщина їхня була загалом пропорційна довжині. Середні ребра вигинались найкрутіше. На декотрих із Арсакідських островів ці ребра вживають як опори, по яких настилають кладки через неширокі потічки.

Коли я оглядав ті ребра, мене знову здивувало те, що кістяк кита зовсім не визначає його зовнішньої форми; про це я вже не раз згадував у цій книжці. Найбільше з ребер того кістяка, що на острові Транкве, одне з середніх, було розміщене там, де туша живого кита має найбільшу висоту. А найбільша висота того кашалота за життя мусила становити принаймні шістнадцять футів; тим часом довжина відповідного ребра не набагато перевищувала вісім. Отже, те ребро давало заледве половину справжнього уявлення про обвід тулуба живого кита. Крім того, там, де я тепер бачив тільки голий хребет, колись лежали цілі тонни жиру, м'язів, крові й нутрощів. Замість широких бічних плавців видно було лише кілька розсипаних кісточок, а масивних, величних лопатей хвоста, в яких кісток нема, не було й сліду!

«Якою ж самовпевненою й нерозумною, — подумав я, — була б спроба якогось тюхтія, що весь вік просидів дома, уявити собі справжній вигляд цього чудо-кита, вдивляючись тільки в його мертвий, оголений кістяк, розпростертий у тому

мирному гаю...» Ні! Тільки серед найгрізніших небезпек, тільки у вирі, збитому страхітливими лопатями його хвоста, тільки на безкраїх просторах глибокого моря можна пізнати живу правду про цілого кита в плоті й крові.

Та вернімося до хребта. Найкраще ми змогли б роздивитись його, якби за один кінець підняли його краном угору. Це нелегка робота. Але, виконавши її, ми бачимо, що хребет кита дуже подібний до Александрійської колони Помпея.

Окремих, не зрощених між собою хребців у тому хребті трохи більше як сорок. Загалом вони лежать подібно до великих блоків з бічними виступами в готичному шпилі, складеному з суцільних шарів масивного мурування. Найбільший той, що посередині, — завширшки трохи менше трьох футів, а заввишки — понад чотири. Найменший, у самому кінці хвоста, — завширшки всього два дюйми і трохи схожий на білу більярдну кулю. Мені казали, ніби далі були ще менші, але їх десь погубили малі шибеники-канібаленята, дітлахи одного жерця, що покрали ті хребці й гралися ними в крем'яхи. Таким чином, ми бачимо, що хребет, навіть найбільшого з живих створінь кінець кінцем сходиться нінащо — на просту дитячу іграшку.

Вже своїми величезними розмірами кит являє собою тему, яку дуже легко розвивати, розширювати, роздимати без кінця. Увігнати його в стислі рамки ви б не змогли, якби й захотіли. Власне, він має право на те, щоб про нього видавали тільки розкішні фоліанти. Не кажучи вже про те, що від дихала до хвоста він тягнеться на цілі гони, і про всі оті численні ярди обводу його поперека, досить згадати про грандіозні лабіринти його нутрощів, що лежать усередині його, ніби позмотувані грубезні троти та перліні на глибокій нижній палубі лінійного корабля.

Оскільки вже я взявся дати раду цьому левіафанові, то мені годиться продемонструвати щодо нього цілковиту, вичерпну обізнаність, не пропустити жодної, бодай найменшої, клітинки в його крові, розмотати всі його кишки до останньої звивини. Оскільки я вже описав майже всю його анатомічну будову і більшість особливостей того середовища, де він живе, мені лишилося тільки звеличити його з археологічного погляду, як скам'янілість у допотопних геологічних верствах. Прикладені до будь-якого іншого створіння — скажімо, до мурашки чи блохи — такі гучні вирази, напевне, здались би невиправдано пишномовними. Та коли йдеться про левіафана, цього не можна сказати. Поставивши перед собою таку мету, я

прямую до неї, згинаючись під тягарем найваговитіших слів у словнику. І слід відзначити тут, що завжди, коли мені, бувало, треба звернутись у процесі цієї роботи до словника, я неодмінно користувався великим, ін-кварто, виданням Джонсона, що його спеціально для цього придбав. Адже й незвичайна огрядність цього знаменитого лексикографа ніби уповноважувала його до складання словника, придатного для автора, що пише про китів, як оце я.

Часто можна почути про письменників, які, розвиваючи тему, на вигляд, може, досить звичайну, розвиваються й зростають самі. Що ж тоді казати про мене, коли я пишу про самого Левіафана? Моє письмо мимоволі розростається у великі афішні літери. Дайте мені перо кондора замість гусячого! Дайте мені кратер Везувію замість чорнильниці! Друзі, підтримуйте мене попід руки! Бо вже саме виливання на папір думок про цього Левіафана знесилоє мене, вганяє у млість всеосяжним розмахом тих думок, який ніби прагне охопити все коло наук, і всі покоління китів, і людей, і мастодонтів, минулі, сучасні й майбутні, і всі обертові панорами земних імперій, і взагалі цілий всесвіт з його передмістями включно. От які переваги має велика, щедротна тема, ось як вона звеличує й нас самих! Ми виростаємо до її розмірів. Щоб написати грандіозну книжку, треба вибрати

грандіозну тему. Про блоху не напишеш величного, вікопомного твору, хоч багато хто й пробував це зробити.

Перше ніж трактувати про викопних китів, я пред'явлю вам свої вірчі грамоти як геолог, заявивши, що в різні періоди свого життя я був і каменярем, і завзятим копачем ровів, каналів, колодязів, винних погребів, підвалів і всіляких водойм. Так само задля вступу я хотів би нагадати читачеві, що тоді як у більш ранніх геологічних верствах знаходять викопні рештки страховищ, уже цілком вимерлих, пізніші залишки, відкриті в так званих «третинних формаціях», здаються сполучними чи принаймні проміжними ланками між створіннями доісторичними й тими, чії віддалені нащадки нібито стали пасажирами Ноевого ковчега. І всі досі знайдені викопні кити належать до третинного періоду, який безпосередньо передував поверхневим формаціям. І хоч жодного з них не можна назвати точним відповідником котрогось із відомих нині видів, усе ж таки вони достатньо близько споріднені з ними загальною будовою, щоб виправдати залічення їх до викопних китоподібних.

Окремі уламки скам'янілих решток китів-преадамітів, фрагменти їхніх кісток та скелетів за останні три десятки років час від часу знаходили в передгір'ях Альпів, у Ломбардії, у Франції, в Англії, в Шотландії, а також у штатах Луїзіані, Міссісіпі й

Алабамі. До найцікавіших із таких решток належить частина черепа, відкопана 1779 року на вулиці Дофіна в Парижі, короткій вуличці, що виходить майже прямо до палацу Тюїльрі, а також кістки, знайдені під час копання великих антверпенських доків за Наполеона Бонапарта. Кюв'є встановив, що ці фрагменти належали якомусь зовсім невідомому видові левіафана.

Та найдивовижніші з усіх викопних залишків китоподібних — це майже повний кістяк вимерлого велетня, знайдений у 1842 році на плантації судді Крея в Алабамі. Приголомшені тією знахідкою забобонні раби в усій околиці вважали, що то кістки одного з упалих ангелів. Алабамські вчені мужі оголосили знахідку кістяком гігантської рептилії, якій дали назву «базилозавр». Та коли деякі кістки відвезли як зразок за море, до англійського анатома Оуена, виявилось, що ця гадана рептилія насправді виявилася китом — щоправда, вимерлого виду. Це дуже промовиста ілюстрація до не раз повтореного в цій книжці твердження, що кістяк кита дає дуже віддалене уявлення про форму його живого тіла. Оуен перехрестив те страховище на «зевглононта» і в доповіді, зачитаній перед зборами Лондонського геологічного товариства, оголосив свій висновок, що це найдивовижніше з усіх створінь, яких зміни, що відбуваються на земній кулі, стерли з її лиця.

Коли я стою серед тих гігантських кістяків

левіафана, серед черепів, іклів, щелеп, ребер та хребців, що всі виявляють часткову подібність до тих порід морських велетнів, котрі існують і нині, але водночас, із другого боку, мають ознаки спорідненості з винищеними доісторичними левіафанами, незмірно старшими за них, — тоді ніби якийсь потік відносить мене назад у ту дивовижну добу, яка тривала тоді, коли, можна сказати, ще не почався й сам час — бо час почався тільки з появою на світі людини. Тоді сивий Сатурнів хаос перекочується через мене, і я, тремтячи, зазираю ніби крізь туман в оті полярні вічності, коли гостроверхі бастіони криги тиснули на ті краї, де нині тропіки, а на всіх двадцяти п'яти тисячах миль обводу земної кулі не видно було жодної п'яді придатної для життя землі. Тоді весь світ належав китові, і він, цар творіння, зоставляв за собою пінявий слід на водних просторах уздовж нинішніх хребтів Андів та Гімалаїв. Хто може похвалитись таким родоводом, як Левіафан? Ахавів гарпун проливав кров стародавнішу, ніж кров фараонів. Сам Мафусаїл здається школяриком супроти нього. Я шукаю поглядом Сіма, щоб потиснути йому руку. Я ціпенію від жаху, від думки про оте домойсеївське, правічне існування невимовної страхітливості кита, яка, зродившись до початку всіх часів, напевне триватиме й тоді, коли проминуть усі віки існування людства.

Та Левіафан залишив свої преадамітські сліди не тільки на стереотипних матрицях природи, не тільки лишив нам у спадок свої стародавні погруддя у вапняках та мергелях; на єгипетських скрижалах, чия стародавність майже надає їм подоби скам'янілостей, ми теж знаходимо безсумнівні відбитки його плавця. В одному з залів великого Дендерського храму років із п'ятдесят тому відкрили на гранітній стелі вирізьблену й розмальовану планісферу, густо заселену кентаврами, грифонами та дельфінами, подібними до гротескних зображень на новітніх небесних глобусах. Поміж ними, як і споконвіку, плавав старий Левіафан; на тій планісфері він уже плавав за багато сторіч до того, як народився Соломон.

Не годиться оминати тут і ще одного дивного свідчення щодо стародавності кита в його справжній, уже після-потопній кістяній подібі, яке записав вельмишановний Іоанн Лев, 153 що подорожував у давнину по Берберії.

«Недалеко від моря вони мають храм, крокви й сволоки в якому зроблені з китових кісток, бо в тих

153 Лев Африканець (Аль-Гассан ібн Мухаммед) — арабський мандрівник XVI ст. Взятий у полон піратами, був посланий як раб до папи Лева X, а в Римі, охрещений ім'ям Іоанн Лев, видав описи своїх подорожей.

краях на берег часто викидає велетенських мертвих китів. Прості люди вважають, ніби бог наділив цей храм такою таємничою силою, що жоден кит не може пропливти повз нього й лишитися живим. Але істина в тому, що по обидва боки від храму на березі є гострі скелі, які виступають на дві милі в море, і кити, налетівши на них, знаходять тут свою смерть. Там зберігають як чудо китове ребро неймовірної довжини: поставлене кінцями на землю, воно утворює арку, вершини якої не може дістати рукою чоловік, що сидить верхи на верблюді. Мені сказали (пише Іоанн Лев), що це ребро вже стояло там і за сто років до того, як я його побачив. Їхні літописці твердять, що пророк, який провістив Магомета, вийшов із цього храму, а деякі запевняють, ніби кит виригнув пророка Йону на берег біля підніжжя цього храму».

В цьому африканському храмі кита я зоставляю вас, читачу, і якщо ви нентакітець, та ще й китобій, то ви безмовно помолитесь там.

105

ЧИ МЕНШАЮТЬ РОЗМІРИ КИТА? ЧИ ВІН МАЄ ЗНИКнути?

Оскільки цей Левіафан приплив до нас із самих витоків Вічності, до речі буде спитати, чи не

дегенерував у довгій низці поколінь первісний огро-
м його предків.

Але, дослідивши це питання, ми пересвідчуємося, що не тільки сучасні кити більші від тих, чії скам'янілі рештки знаходять у відкладах третинної системи (яка охоплює певний геологічний період, що безпосередньо передував появі людини), а й серед тих викопних китів, котрих знаходять у третинних відкладах, знайдені в їхніх молодших верствах переважають розмірами китів із давніших верств.

З усіх китів-преадамів, розкопаних досі, найбільший — алабамський, згаданий у попередньому розділі, і скелет його був завдовжки менший, ніж сімдесят футів. Тим часом, як ми вже бачили, мірна стрічка визначає довжину великого сучасного кита в сімдесят два фути. А я чув з вірогідних джерел, від китобоїв, що траплялося вполювати кашалотів, які мали повну довжину близько ста футів.

Та чи не може бути й так, що сучасні кити, хоча вони й більші від китів із давніх геологічних епох, від часів Адама все ж таки трохи здрібніли?

Безперечно, ми мусимо дійти до такого висновку, коли повіримо таким добродіям, як Пліній та природознавці давнини взагалі. Бо Пліній оповідає нам про китів, які займали цілі акри площі,

а Альдрованді¹⁵⁴ — про інших, які мали довжину вісімсот футів — не кити, а цілі мотузницькі повітки й Темзинські тунелі! І навіть у часи Бенкса й Солендера, природознавців експедиції Кука, ми зустрічаємо члена Датської Академії наук, який визначає довжину одного з видів ісландських китів (reydansiskur, тобто «Зморшкувате Черев») в сто двадцять ярдів, тобто триста шістдесят футів. А Ласепед, французький натураліст, у своїй старанно опрацьованій історії китів, на самому початку книжки (с. 3), установлює довжину справжнього кита в сто метрів, тобто триста двадцять вісім футів. А ця праця опублікована не далі як у 1825 році.

Та чи повірить хто з китобоїв таким байкам? Ні. Сьогоднішній кит такий завбільшки, як і його предки за часів Плінія. І коли я попаду туди, де Пліній тепер, то я, китобій (не те що він), не побоюся сказати йому це в вічі. Бо я нездатен зрозуміти, як це може бути, що тим часом як єгипетські мумії, поховані за тисячі років до народження Плінія, у своїх саркофагах менші на зріст, ніж сьогоднішній кентуккієць навіть без чобіт, а худоба та інші тварини, вирізьблені на найдавніших єгипетських і ніневійських плитах, коли судити з пропорцій

¹⁵⁴ Альдрованді Уліссе (1522–1607) — італійський природознавець, автор книжки «Про риб і китів».

зображення, недвозначно свідчать про те, що сьогоднішні породисті, добре годовані, премійовані смітфілдські корови не те що рівні найжирнішим із жирних фараонових корів, а значно переважають їх розмірами, — перед лицем усіх цих фактів я нездатен зрозуміти, як це могло статися, що з усіх тварин тільки один кит чомусь здрібнів.

Та лишається ще одне питання, яке часто порушують найглибокودумніші з нентакітців. А саме: як узяти до уваги майже всевидющих марсових на щоглах китобійних суден, що нині проникають уже й крізь Берінгову протоку і взагалі в найдальші та найнотаємніші шухлядки й рундучки світу, і ті тисячі гарпунів та списів, що їх метають попід узбережжями всіх континентів, то чи може левіафан ще довго витримувати таку затяту гонитву й таку безжальну різанину? Ось про що йдеться. Чи не буде він кінець кінцем винищений в усіх морях, і останній кит, як і остання людина, докурить останню свою люльку, а тоді й сам розвіється з останнього хмаркою диму?

Коли порівняти горбаті табуни китів із горбатими табунами бізонів, які менш ніж сорок років тому десятками тисяч паслися по преріях Іллінойсу та Міссурі, струшуючи своїми дротяними гривами і похмуро поглядаючи з-під насупленого, як грозова хмара, лоба на ті місця, де тепер стоять над річками багатолюдні міста і де чемний маклер

продає вам землю по долару за дюйм, то це порівняння начебто становить невідпорний доказ того, що гнаний і цькований кит так само не втече від швидкого вигублення.

Та треба розглянути це питання і в іншому світлі. Хоча ще так недавно — менше, ніж становить пристойний людський вік, — бізонів у Іллінойсі було більше, ніж тепер живе людей у Лондоні, а на сьогоднішній день у тих краях із них не залишилося жодної ратиці, і хоч причиною такого дивовижного вимирання став спис у руках людини, однак зовсім інакше природа китобійного промислу рішуче перешкоджає тому, щоб левіафана спіткав такий безславний кінець. Сорок чоловік на одному судні, які сорок вісім місяців полюють на кашалотів, бувають дуже задоволені й щиро дякують богу, якщо кінець кінцем вертаються додому, везучи лій із сорока китів. Тим часом у дні давніх канадських та індіанських мисливців і траперів Заходу, коли той далекий Захід (у числу смерканні ще й досі сходять сонця) був незайманою дикою пущою, стільки ж чоловіків у мокасінах за стільки ж місяців, їздячи верхи на конях, а не плаваючи на кораблі, вбивали не сорок, а сорок тисяч і більше бізонів. Цей факт, якби виникла потреба, може підтвердити статистика.

Так само, якщо добре поміркувати, не є аргументом на користь твердження про поступове винищення кашалотів і той, скажімо, факт, що в

минулому (хоча б наприкінці минулого сторіччя) цих левіафанів у невеликих табунцях зустрічали в морі багато частіше, ніж тепер, а через те і китобійні рейси не тривали так довго і давали багато більший зиск. Бо, як ми вже зазначали в іншому місці, ці кити під впливом якихось міркувань безпеки тепер плавають по морях незліченними табунами, так що розпорошені колись по всьому океану кити-одинаки, пари, табунці й «школи» нині збиваються у величезні, але розділені незмірними просторами армії, які дуже рідко щастить спіткати китобоям. Оце й усе. І так само хибною видається думка, що й так звані вусаті кити вимирають, бо їх тепер рідко натрапляють на тих промислових угіддях, де колись вони аж роїлися. Просто їх перегнали з затінку в холодок, і коли їхні фонтани вже не прикрашують одного узбережжя, то будьте певні, що якісь інші, віддалені береги віднедавна споглядають це незвичайне для них видовище.

І ще одне: щодо левіафанів цього останнього виду, то вони мають дві міцні фортеці, які, найімовірніше, зостануться неприступними навіки.

Так само як холонокровні швейцарці відступали в гори, коли до їхніх долин вдирався ворог, отак і вусаті кити, вигнані з водних саван та лугів середнього поясу землі, можуть урешті сховатися у своїх полярних цитаделях і, пірнаючи там під останні склисті вали й мури, виринати серед

крижаних полів та торосів, у зачарованому колі вічного грудня й сміятися з усіх нападів людини.

Та оскільки на одного загарпуненого кашалота припадає півсотні впольованих справжніх китів, деякі філософи з кубриків вирішили, що така немилосердна різанина вже зменшила чисельність їхніх полків дуже відчутно. Проте, хоча й справді не так давно біля самих тільки північно-західних узбереж Америки щорічно добували цих китів не менше тринадцяти тисяч, є міркування, які спростовують чи майже спростовують доказову силу навіть цих цифр.

Хоча тоді, коли йдеться про численність найбільших на земній кулі живих створінь, деяка недовіра видається цілком природною, та що ми відповімо Арто, авторові «Історії Гоа», коли він розповідає нам, що король Сіаму під час одних тільки ловів убив чотири тисячі слонів і що в тих краях табуни слонів такі численні, як у країнах помірною клімату череди рогатої худоби? І, очевидно, нема підстав сумніватися, що коли ці слони, на яких тисячі років полювали Семіраміда, Пор, Ганнібал і всі пізніші монархи Сходу, все ж таки ще живуть там у такій численності, то й велетень кит, іще багатовіковіше, перетриває всі лови й промисли. Тим більше, що він має пасовище, на якому може розпорошитись, — пасовище, рівно вдвічі більше площею, ніж уся Азія, обидві

Америци, Європа, Африка, Нова Голландія і всі морські острови, докупи складені.

І ще не все: треба пам'ятати, що завдяки ймовірній довговічності китів, які, можливо, живуть сто років і довше, завжди повинно бути одночасно кілька окремих поколінь дорослих китів. А що це означає, ми можемо швидко збагнути, коли уявимо, ніби всі кладовища, цвинтарі та фамільні склепи світу віддали нам живими всіх чоловіків, жінок і дітей, які жили сімдесят п'ять років тому, і ці незліченні юрби долучаться до сьогодишнього людського населення земної кулі.

А тому, з огляду на все сказане вище, ми вважаємо, що кити як вид безсмертні, хоча їх і можливо нищити як окремі особини. Кит плавав у океанах ще до того, як із води виринули суходоли; він колись плавав там, де тепер стоять Тюільрі, Віндзорський замок і Кремль. Під час всесвітнього потопу він гордував Ноевим ковчегом; і навіть якщо світ має бути ще колись затоплений, як Нідерланди, аби винищити на ньому всіх пацюків, вічний кит і тоді виживе й, піднісшись на найвищий гребінь екваторіальної хвилі, з викликом пустить у небо свій пінистий фонтан.

Поспіх, із яким Ахав покинув «Семюела Ендербі», не обійшовся без невеличкої прикраси для його власної особи. Він приземлився на банку свого вельбота так різко, що кістяна нога тріснула від удару. А опинившись знов на своїй палубі й устромивши ногу в опорну дірку, він так рвучко крутнувся, щоб кинути стерничому якусь нетерплячу команду (як завжди, йшлося про те, що стерничий не досить твердо тримається курсу), що вже тріснута кістка знов зазнала надмірної напруги, і, хоча на вигляд вона була ще міцна, Ахав не міг уже цілком покладатись на неї.

Та й справді нема чого дивуватися, що шалений і нетерплячий Ахав інколи все ж звертав увагу на стан тієї мертвої кістки, яка була йому за опору. Бо незадовго перед тим, як «Пеквод» відплив з Нентакіту, старого капітана знайшли одної ночі непритомного на підлозі: через якусь незнану і, очевидно, незбагненну, неуявленну випадковість його кістяна нога з такою силою зірвалася зі свого місця й ударила, неначе паля, йому в пахвину, що мало не пробила живота наскрізь, і болючу рану насилу пощастило залікувати.

І тоді у голові в нього зродилася ще одна маніакальна думка, що всі оці нові страждання є тільки безпосереднім наслідком давнішого нещастя. Певне, він аж надто виразно бачив, що подібно до того, як і найотруйніша гадина з болота, і найлюбіша

співоча пташка з гаю однаково неухильно намагаються продовжити свій рід, — так само і найвище блаженство, і найтяжчі прикрощі однаково неминуче знов і знов породжують блаженство чи прикрощі. І навіть більше, думав Ахав, тут нема рівності, бо родовід Страждання сягає і в минуле, і в майбутнє далі, ніж родовід Радості. Згідно з певними богословськими вченнями, деякі природні втіхи цього, земного, світу не матимуть на тому світі радісного потомства, а, навпаки, їхнім потомством буде відчай пекла, тоді як деякі злочинні терзання смертних розплодять і за могилою численний і довіку невігубний рід страждань. Та й незалежно від цих учень, просто глибший аналіз легко розкриває тут нерівність між Стражданням і Радістю. Бо, міркував Ахав, тоді як навіть у найбільших земних утіхах чаїться щось незначуще й дрібне, на дні всіх духовних мук лежить таємнича значущість, а в деяких людей — навіть неземна велич, і цього очевидного висновку не спростує й найприскіпливіший розгляд. Простежуючи генеалогію цих високих мук смертної людини, ми врешті дійдемо до первородства богів, яке не має джерел; отож перед лицем усіх радісних сонць, що світять на сіножаті, та ніжнодзвонних гонгів-місяців, що осявають жнива, ми неминуче мусимо визнати: і самі боги не завжди бувають щасливі. Невигубна родима пляма смутку на чолі людини —

це тільки знак скорботи того, хто поставив на ньому свій підпис.

Тут ми несвідомо виказали таємницю, яку, може, доречніш було б розкрити раніше — розкрити свідомо й більш відповідним способом. Поряд з багатьма незвичайними речами, що стосувались Ахава, для декого лишалося загадкою, чому він якийсь час — і перед відплиттям з Нентакіту, і опісля — так замикався в гідній тибетського далай-лами самотності, неначе шукав у ту пору безмовного притулку серед мармурової ради померлих. Те пояснення, яке натяками пустив у обіг капітан Пелег, аж ніяк не видавалося достатнім; а втім, у всьому, що стосувалося глибин Ахавової душі, кожне нове відкриття містило більше багатозначної темряви, ніж пролитого на таємницю світла. Одначе в цій справі — принаймні в цій одній — усе з'ясувалося. На дні його тимчасового відлюдництва лежала саме ота нещаслива пригода з ногою. Мало того: для дедалі вужчого, нечисленнішого кола людей, котрі з тої чи іншої причини мали привілей більш-менш легкого доступу до капітана, — навіть для цього несміливого гурточка згадана вище пригода, оскільки сам Ахав понуро мовчав про неї і не давав пояснень, лишалася сповитою в моторошну таємничість, не зовсім чужо світові духів і плачу. Тому вони, ревно дбаючи про капітана, домовилися по змозі таїти від інших те, що знали самі про цю

пригоду, отож чутка про неї проникла на палубу «Пеквода» дуже нескоро.

Та хай уже там як — чи втручався в справи смертного Ахава отой незримий і незбагнений синод повітряних стихій або мстиві князі й владарі пекельного вогню, чи ні, — а в оцій останній пригоді з ногою він ужив простих і практичних заходів: покликав теслю.

І коли той майстер з'явився, капітан наказав йому, не зволікаючи, взятись до виготовлення нової ноги, а помічникам звелів надати в розпорядження теслі всі кістяні бруси та колоди з кашалотових щелеп, які назбирались на судні за час плавання, щоб він міг старанно вибрати найміцніший, тонкошаруватий матеріал. А коли це було зроблено, тесля дістав наказ вистругати ногу за наступну ніч, приробивши до неї й усі потрібні ремінці та пряжки — також нові, щоб не відчіпляти їх від старої ноги, яка втратила довіру свого господаря. Крім того, було наказано підняти з трюму все ковальське приладдя, яке досі лежало без ужитку, і коваль мав негайно викувати всі залізні частини, потрібні для ноги.

107 ТЕСЛЯ

Сядьте, немов султан на троні, серед місяців Сатурна й погляньте згори на окрему, відособлену,

узагальнену людину. Вона здасться вам дивом, приголомшить вас своєю величчю й своєю недолею. Та коли ви поглянете з тої ж висоти на весь рід людський у його сукупності, найчастіше люди здадуться вам юрбою зайвих дублікатів — як сучасників, так і минулих поколінь. Одначе теслю на «Пекводі», хоча він і був вельми скромною постаттю і зовсім не являв нам зразка для високого узагальненого образу людини, аж ніяк не можна було назвати дублікатом; і тому зараз ми введемо його на сцену власною персоною.

Як усі корабельні теслі, що ходять у плавання, а особливо ті, котрі плавають на китобійних суднах, він був — нехай тільки поверхово, чисто практично — обізнаний із багатьма ремеслами, близькими до його фаху: адже теслярство є первісним, широко розгалуженим стовбуром усіх тих численних ремесел, котрі тою чи іншою мірою вживають як матеріал дерево. Саме такий був і тесля на «Пекводі», але він, крім того, був надзвичайно вправний у майструванні чи лагодженні тисяч усіляких безіменних дрібниць, які раз по раз бувають украй потрібні на великому судні, що вирушило в три- або чотирирічне плавання по далеких і диких морях. Не кажучи вже про його майстерність у виконанні звичайних своїх обов'язків — латати пробоїни у вельботах, замінювати ушкоджений рангоут, підстругувати грубо обтесані весла,

устанавливати в палубу віконця, забивати нові гвіздки в обшивку бортів і взагалі робити всілякі речі, безпосередньо пов'язані з його фахом, — він був ще надзвичайно вмілий у всіляких начебто зовсім далеких від того фаху роботах — як корисних, так і вигаданих просто для забавки.

Єдиною великою сценою, на якій він розігрував усі свої численні ролі, такі розмаїті, був його верстак: довгий, грубо збитий, масивний стіл із кількома лежцями різних розмірів — як залізними, так і дерев'яними. Окрім тих днів, коли до корабля бували пришвартовані кити, цей верстак завжди стояв уперек палуби, надійно принайтовлений до задньої стінки салотопні.

Коли якийсь нагель виявиться занадто товстим і не лізе легко в свою дірку, тесля затисне його в котрихсь із завжди готових до вжитку лежат і вмить обпиляє терпугом. Приб'ється на палубу якась заблукана суходільна пташка з барвистим пір'ячком, і її спіймають, — тесля з гладенько обструганих прутків китового вуса та поперечок з кашалотової кістки майструє для неї клітку в подібні східної пагоди. Хтось із веслярів звихне зап'ясток — тесля зготує примочку, що втамовує біль. Заманеться Стабові, щоб у його вельботі на лопаті кожного весла світилась яскраво-червона зірка, — тесля затисне кожне весло в найбільші дерев'яні лежата й акуратно вималює те сузір'я. Котромусь матросові

забагнеться носити сережки з акулячої кістки — тесля проколе йому вуха. У іншого заболять зуби — тесля видобуде щипці й плесне долонею по верстаку — сідай, мовляв; та бідолаха безтямно пручається, хоч операція ще не закінчена, — тоді тесля, крутячи ручку, розводить дерев'яні лещата й показує матросові, щоб той уклав свою щелепу до них, коли хоче, щоб йому вирвали зуба.

Отже, той тесля був готовий до всього, але й до всього байдужий, і ні до чого він не мав пошани. Зуби для нього були шматочками кістки, голови — стеньговими блоками; самих матросів він часто вважав за кабестани. Здавалось би, що вся ота багатогранна майстерність, ота здатність вправно і швидко виконувати такі розмаїті роботи потребує надзвичайно живого розуму. Але насправді так не було. Бо в цьому чоловікові найдужче впадала в очі якась безособова апатія, чи то флегма; саме безособова, кажу я, бо вона так зливалася з безмежжям усіх довколишніх речей, що здавалась тільки невід'ємною частиною універсальної флегми, розлитої в цілому видимому світі; адже хоча в тому світі панує безнастанний рух у незліченних формах, однаково він зберігає вічний спокій і ігнорує вас, хай би навіть ви копали рови для підвалин соборів. Щоправда, крізь цю майже моторошну апатію, сполучену, здавалось, із цілковитою безсердечністю у ставленні до всього на світі, інколи проривались

нотки якогось старого, калікуватого, допотопного, астматичного гумору, не позбавленого часом і блискіток ветхії дотепності, — такої, як та, що допомагала збавляти час у години нічних вахт на сивобородому баку Ноевого ковчега. Може, річ у тому, що цей тесля все життя прожив у мандрах і, перекочуючись із місця на місце, не тільки не обріс мохом, як той камінь із прислів'я, а, навпаки, позбувся й тих дрібних зовнішніх наростів, які могли налипнути на нього первісно? Він був голою абстракцією, неподільною цілістю, безкомпромісною, як новонароджене немовля, і жив без ніякої обміркованої, свідомої позиції щодо цього або майбутнього світу. Хотілося навіть сказати, що ця його дивна цілісність таїла в собі якусь розумову тупість, бо у своїх численних ремеслах він наче послуговувався не розумом, чи інстинктом, чи просто засвоєними від інших способами, чи сумішшю всіх цих складників у рівних або нерівних частинах; ні, то був ніби якийсь сліпий і глухий, самочинний, механічний процес. Він працював самими руками; якщо він і мав коли розум, той розум, напевне, давно перетік із голови у м'язи пальців. Він нагадував один із тих не наділених розумом, а проте надзвичайно корисних шеффілдських виробів — *multum in parvo*,¹⁵⁵ — що

¹⁵⁵ Багато в малому (латин.).

мають вигляд звичайного складаного ножика, тільки товстуватого, але, крім ножових лез різного розміру, містять у собі ще й викрутки, штопори, щипчики, шила, пера для писання, лінійки, пілочки для нігтів, свердельця тощо. Отож, коли його начальники хотіли скористатися теслею як викруткою, їм досить було розкрити відповідну його частину — і шуруп уже на місці; а візьмеш його за ноги — і маєш готові щипчики.

І все ж таки, як ми згадували попереду, цей універсальний інструмент, цей складаний ніжик-тесля кінець кінцем не був просто машиною чи автоматом. Коли в нього й не було душі, то її місце займала якась таємнича матерія, що виконувала її функції, хоча й трохи незвичайним способом. Що то було таке — чи ртутні випари, чи кілька крапель амоніаку, — я не можу сказати. Але воно там було, і там воно трималося, шістдесят чи й більше років. І саме воно, саме це незрозуміле й хитромудре життєве начало примушувало його майже безперестану мурмотіти самому до себе, але тільки так, як торохтить, обертаючись, нерозумне колесо. Або, може, краще сказати, що його тіло було немов будкою-вартівнею, а той внутрішній мурмотун — вартовим, і бубонів він весь час сам до себе, щоб не заснути на посту.

АХАВ І ТЕСЛЯ ПАЛУБА. ПЕРША НІЧНА ВАХТА

(Тесля стоїть коло свого верстака і при світлі двох ліхтарів завзято обпилює рашпилем кістяний брусок-ногу, міцно затиснутий у лещата. На верстаку лежать у безладді плити кашалотової кістки, ремінці, шкiряні подушечки та всілякі інструменти. На баку видно червоний вогонь у ковальському горні: там працює коваль).

— Кат би взяв цей рашпиль і цю кістку! Що мало б бути м'яким, те тверде, а що має бути твердим, те м'яке! Отак воно й ведеться тим, хто пиляє старі щелепи та гомілки. Ану, спробуймо іншу. О, ця пішла краще... ачхи!.. Слухайте, ця кістяна пилюка... ачхи!., та це ж... ачхи!..та вона ж... ачхи!.. їй же богу, вона ж слова сказати не дає! От чого доробиться старий чоловік, коли працюватиме з мертвою кісткою. Спиляй живе дерево, то ніякої пилюки не буде; відріж живу ногу — теж ніякої тобі пилюки... ачхи! Куй, куй, старий чмирю, не лінуйся, щоб мені була готова ота оправка і клямра з гвинтом, бо зараз вони будуть мені потрібні. Ще добре... ачхи!., що колінного шарніра не треба робити. Тоді б наморочився! А сама гомілка

— це ж іграшки, це так, як вистругати тичку для хмелю. Треба тільки глянс навести як слід. Ех, час, час... Якби мені досить часу, я б таку ніжку зробив, що зграбніша... ачхи!., ніколи не шаркала по паркету перед дамою. Куди там отим шкіряним ногам та литкам, що я бачив у вітринах! Лосяча шкіра від води розкисає, і, звісно, до такої ноги чіпляється ревматизм, і її треба лікувати... ачхи!., всякими мастями та примочками, достоту як живу. Ну ось, обстругав; тепер, перше ніж відпиляти, треба покликати його могольську величність та приміряти, чи підійде довжиною. Бо щось мені здається — чи не закоротка. Ге! Вже стукає. Ну що ж, добре; він сам іде сюди, а як не він, то ще хтось, це вже напевне!

А х а в (підходить. У дальшій розмові тесля раз по раз чхає).

— Ну, що тут, людоробе?

— Саме вчасно нагодилися, сер. Дозвольте, з вашої ласки, зміряю довжину. Мірку зніму, сер.

— Мірку для ноги! Чудово. Ну, та мені ж не вперше. Ну, давай міряй! Ось поти, приклади палець. Добрячі в тебе лещата, тесле. А дай-но спробую, як вони тримають. Так, так, добре щипає!

— Обережно, сер, бо то таке, що й кістки може поламати!

— Не бійся. Я люблю, коли щось міцно тримає. Люблю відчути в цьому слизькому світі щось таке, що може тебе вдержати. Ну, а як же там отой

Прометей? Коваль тобто. Що він робить?

— Мабуть, кує клямру й гвинт, сер.

— Добре. Славна спілка з вас: ти робиш кістки, він — м'язи. Але ж і вогонь червоний роздмухав!

— Так, сер. Для такої тонкої роботи йому білий жар потрібен.

— Гм... Білий жар, кажеш. Мабуть-таки, в цьому є якийсь дуже глибоке значення, що той стародавній грек, Прометей, котрий буцімто змайстрував людей, нібито був коваль і оживляв їх вогнем. Бо тому, що зроблене у вогні, у вогні й місце. Отже, можна гадати, що й пекло справді є. Як летить сажа! Це, певно, залишки того, з чого той грек поробив африканців. Тесле, коли він скінчить ту клямру, скажи, хай викує пару сталевих лопаткових кісток, бо в нас тут, на судні, є один мандрівний крамар, то в нього від клунка з крамом аж спина вгинається.

— Пробачте, сер?

— Стривай. Коли вже Прометей узявся до роботи, треба замовити йому людину за бажаним взірцем. По-перше, зріст — п'ятдесят футів без підборів; далі — огруддя за зразком Темзинського тунелю; далі — ноги з корінням, щоб вона лишалась на одному місці; далі — рука в зап'ястку обводом три фути; серця не треба зовсім, лоб мідний, чверть акра доброго мозку... Чи замовляти очі, щоб бачили все зовні? Дай-но подумаю... Ні, не треба. Краще

хай зробить віконце в маківці, щоб світло лилося всередину. Оце тобі замовлення, і гайда.

Т е с л я (убік). Що це він балакає, і до кого це він говорить, цікаво мені знати. Чи мені стояти тут, чи відійти?

— Не треба бути великим будівничим, щоб зробити таку сліпу баню, як ось оця. Ні, ні; мені давай ліхтар.

— Хе, так ось воно що! Візьміть один, сер. Мені й одного вистачить.

— Що ти мені тичеш в очі оту блимавку? Світити людині прямо в очі — це гірше, ніж наставляти пістоля.

— Я думав, що ви до мене говорите, сер, — до теслі.

— До теслі? А, так це ж... але ні, ні. Дуже чисте і, я сказав би, наскрізь джентльменське діло ти тут робиш, тесле... Чи ти волів би працювати з глиною?

— З глиною, сер? З глиною? Та ні, то ж грязюка, сер; хай з нею копачі бабраються.

— Ах ти ж безбожнику! А чого це ти безперестану чхаєш?

— Бо з кісток багато пилюки, сер.

— Ну, то зятям це собі як науку і, коли помреш, не проси, щоб тебе поховали під носом у живих людей.

— Пробачте, сер? А!.. Ага!.. Так, так, правда... так... Ох, боже!

— Слухай-но, тесле! Ти, певне, вважаєш себе за дуже доброго майстра, еге? То скажи мені, чи це добре свідчитиме про твою роботу, коли я причеплю собі оцю ногу, що ти майструєш, і ходитиму нею, а все ж відчуватиму на її місці іншу — тобто свою давню ногу, ту, що я позбувся її, ногу з плоті й крові, хочу я сказати, га? Ти не можеш прогнати геть отого ветхого Адама?

— Ваша правда, сер. Здається, я вже щось починаю розуміти. Так, я чував про це діло досить дивні речі, сер, чував, що людина, коли їй щоглу зламає, ніколи до кінця не перестане відчувати свою стару деревину, і часом вона в неї навіть свербить. Дозвольте спитати, чи це правда, сер?

— Правда, тесле. Ось постав-но свою живу ногу на це місце, де стояла моя; тепер на цьому місці очі бачать тільки одну ногу, але для душі їх там дві. Там, де ти відчуваєш гаряче життя, там, достоту там, до волосинки там і я його відчуваю. Загадка, га?

— Я б дозволив собі сказати, сер, що загадка, ще й нелегка.

— Ну, то слухай. Звідки ти можеш знати, що точно на тому самому місці, де ти оце стоїш, не стоїть у цю хвилину ще якась ціла, жива істота з розумом і душею, тільки невидима, стоїть і не проникає в тебе, а ти в неї? Стоїть, незважаючи на тебе? Скажи, коли ти буваєш сам, зовсім сам, ти не боїшся підслухачів? Зажди, помовч! І коли я й досі

відчуваю пекучий біль у своїй згризеній нозі, хоч її в мене давно відняли, то чому ти, тесле, не можеш довіку відчувати вогненні муки пекла, навіть не маючи тіла? Га?

— Боже милостивий! Правда, сер, коли таке діло, то треба вирахувати ще раз. Сподіваюся, що моя мірка не була закоротка, сер.

— Дубовим головам ніколи не слід дуже на свою думку покладатися, чуєш?.. Ну, скоро буде готова нога?

— Десь за годину, сер.

— Ну, то кремсай її швидше та принесеш мені *(відвертається й відходить)*. Ох, життя, життя! Ось я стою, гордий, як еллінський бог, і все ж вічний боржник цього бовдура, бо він дав мені кістку, на якій можна стояти! Хай буде проклята ця досконна взаємна заборгованість, що ніяк не може обійтися без рахункових книг! Я хочу бути вільним, як вітер, а проте я записаний як боржник у книгах усього світу. Я такий багатий, що міг би позмагатися з найзаможнішими преторіанцями на аукціоні Римської імперії (що була всесвітньою), а проте заборгувавсь навіть за оцей язик, яким вихваляюся. Сили небесні! Ось добуду тигель, залізу в нього та й стоплю себе в одну маленьку щільну грудочку. Отак.

Т е с л я (повертаючись до роботи).

— Ну й ну! Стаб знає його найкраще і каже, що він великий дивак. Нічого, тільки оце одне слівце

«дивак», і цього слівця досить... «Він дивак», — каже Стаб. Він дивак, дивак, дивак... і весь час удовбує це в голову Старбакові: «Дивак, сер, дивак, дивак, дивак!» А оця його нога!.. Авжеж, як подумаю тепер... Він же спить із нею в одному ліжку! Має оцупок китової щелепи за дружину! І це ж таки його нога: він стоїть на ній. А що це він говорив про одну ногу, що стоїть у трьох місцях зразу, а всі ті три місця — в одному пеклі, — як це так? О, я не дивуюся, що він поглядав на мене з такою погордою! Кажуть, що й мені часом набігають чудні думки, але ж то тільки вряди-годи. Бо й звісно, такому куцому, миршавому старому чоловічкові, як я, не слід бродити по глибокому за високими капітанами з ногами, як у чаплі, бо дуже шкоре вода дістане аж до бороди, й доведеться, скільки голосу, гукати рятувального човна. А ось вам і чаплина нога! Довга й струнка, аякже! А от більшості людей однієї пари ніг на все життя вистачає, і це, мабуть, тому, що вони жаліють ті ноги — як ото добросерда стара дама жаліє своїх стареньких розпасених коненят, що возять її в кареті. Але Ахав — о, то немилосердний кучер! Бачте, одну ногу до смерті загнав, то й другу навіки окульгавив, а тепер, бач, носить костяні цілими в'язками. Агей там, Чмирю, роби скоріш ті клямри, поки не явився той сурмач із сурмою, що всі ноги на страшний суд скликатиме — справжні й роблені, як ото возії з броварень їздять по пивницях

та збирають старі барила, щоб поналивати їх знову. Ох і нога ж! Наче справжня жива нога, тільки обдерта рашпилем до самої кістки. Завтра він стоятиме на ній і мірятиме висоту сонця. Гай-гай! А я ж забув зробити оту овальну табличку з гладенької кістки, що на ній він вираховує широту. Так, так... Долото, рашпіль і шліфувальний папір!

109

АХАВ І СТАРБАК У КАЮТІ

Другого ранку, згідно з розпорядком, випомповували воду з трюмів, аж ба — разом з водою помпи виносили лій, і то чимало. Певне, барила внизу почали сильно текти.

Всі дуже стурбувалися тим, і Старбак подався до каюти доповісти капітанові про цю погану новину.¹⁵⁶

«Пеквод» тоді саме наближався з південного

¹⁵⁶ На китобійних судах, що промишляють кашалотів, коли в їхніх трюмах уже є багато лою, заведено регулярно, двічі на тиждень, спускати в трюм шланг і споліскувати барила морською водою, а потім час від часу ту воду випомповують судовими помпами. Таким чином намагаються вберегти барила від розсихання, а крім того, по випомпуваній воді моряки зразу бачать, коли дорогоцінний вантаж починає текти.

заходу до Фермози й островів Баші — між ними пролягає тропічний вихід із Китайського моря в Тихий океан. І Старбак, зайшовши до каюти, застав Ахава за столом із розстеленою на ньому загальною картою східних архіпелагів і ще однією, на яку були нанесені довгі східні узбережжя японських островів — Ніппона, Матсмая¹⁵⁷ і Сікоку.

Зіпершися сніжно-білою кістяною ногою на пригвинчену до підлоги ніжку стола, а в руці держачи розкритий складаний ніжик з довгим і кривим, як у садівницького ножа, лезом, химерний старий капітан сидів спиною до дверей, наморщивши лоб, і знов, уже вкотре, викреслював свої давні маршрути.

— Хто там? — гукнув він, почувши, що хтось увійшов, але не озирнувшись. — На палубу! Геть!

— Капітане, ви помилилися. Це я. У трюмі протікає лій. Треба чіпляти малі талі й відкривати трюм.

— Чіпляти талі й відкривати трюм? Тепер, коли ми наближаємось до Японії, зупинитись на цілий тиждень ї латати купу старих барил?

¹⁵⁷ Очевидно, Мелвілл називає Ніппоном найбільший японський острів Хонсю (у японців Ніппон — це назва всієї країни), а Матсмаєм — острів Хоккайдо (насправді це давня назва міста Фукуяма).

— Або зробимо так, сер, або за день утратимо більше лою, ніж ми можемо добути за рік. Те, що ми пливли добувати за двадцять тисяч миль, варто поберегти, сер.

— Звісно, звісно. Якщо ми його добудемо.

— Я говорю про лій у трюмі, сер.

— А я про нього не говорю й не думаю. Іди! Нехай ваш лій тече! Я сам увесь протікаю! Так, дірка на дірці! У мені не тільки повно дірявих барил, вони ще й лежать у дірявому кораблі, а це куди гірша біда, ніж із «Пекводом», щоб ти знав. Але ж я не зупиняюся, щоб шпаклювати свої дірки, бо хто може їх розшукати в глибині завантаженого трюму? І навіть коли розшукаєш, як їх можна зашпаклювати в оцей ревучий шторм нашого життя? Старбак! Я не дозволяю чіпляти талі.

— А що скажуть судновласники, сер?

— Хай постають на нентакітському березі й спробують перекричати тайфун. Яке мені діло? «Судновласники, судновласники». Ти весь час торочиш мені про тих жмикрутів судновласників, Старбак, ніби ті судновласники — моє сумління. Щоб ти знав, справжній власник судна — той, хто ним командує, а сумління моє — в кілі цього судна, щоб ти знав. Гайда на палубу!

— Капітане, — почервонівши, сказав Старбак і ступив далі в каюту з такою дивно шанобливою і навіть обережною рішучістю, що здавалось, ніби та

рішучість не тільки намагається будь-що-будь уникнути всякого зовнішнього вияву, а й не дуже вірить сама в себе. — Хтось кращий за мене, може, не звернув би уваги на такий ваш тон, хоч навряд чи подарував би його комусь молодшому... і щасливішому, капітане.

— Сто чортів! То ти вже наважуєшся в думці судити мене? На палубу!

— Ні, сер, стривайте. Я тільки дуже прошу вас. І наважуюсь бути... вибачливим, сер. Невже ми не можемо зрозуміти один одного, капітане?

Ахав схопив набитий мушкет зі стояка (такі стояки є в каюті майже кожного південноморського китолова) і, наставивши його на Старбака, гукнув:

— На світі єдиний господар — бог, а на «Пекводі» єдиний господар — капітан! На палубу!

Очі в помічника так блиснули, а щоки так спалахнули, що якусь мить здавалося, ніби його вже обпалив вогонь із націленого йому в груди дула. Але, опанувавши себе, він майже спокійно випростався. Вже виходячи, на мить зупинився й сказав:

— Ви мене скривдили, але не образили, сер. Тому я не скажу вам: «Стережіться Старбака», — однаково ви б тільки посміялися з цих слів. Та нехай Ахав стережеться Ахава; стережіться самі себе, капітане.

— Вдає з себе відважного, але послухався... Якась надто обережна відвага! — промурмотів Ахав,

коли Старбак вийшов. — Але що це він сказав? «Нехай Ахав стережеться Ахава!» В цьому щось є!..

Тоді, забувши, що в руці у нього мушкет, і несвідомо користуючись ним як ціпком, почав із потемнілим чолом ходити з кутка в куток по невеличкій каюті. Та незабаром глибокі зморшки на його чолі розгладились, він поставив мушкет у стояк і вийшов на палубу.

— Ти славний хлопець, Старбак, — неголосно сказав він помічникові, а тоді гукнув до матросів: — Згорнути брамселі, зарифити фор- і крюйс-марселі, збрасопити грот-рею! Підвісити менші талі й відкрити головний трюм!

Мабуть, було б марною річчю здогадуватися, чому саме Ахав повівся так зі Старбаком. Чи то був тільки проблиск його чесності, чи, може, більш обережна тактика, яка поки що владно забороняла виявляти хоч би найменші ознаки відвертої неприязні до старшого помічника, чия роль на судні була така важлива. Та хай там як, а накази було виконано, і талі підвісили на щоглу.

110 КВІКВЕГ У СВОЇЙ ТРУНІ

Перевіряючи трюм, виявили, що ті барила, котрі лежали в трюмі зверху, — цілісінькі; отже, протікали ті, що нижче. Погода була спокійна, і

матроси добиралися до все глибших шарів, турбуючи сон здоровезних барил насподі і з темної ночі, що панувала там, витягуючи тих гігантських кротів нагору, на денне світло. Ми добулися так глибоко, і спідні барила мали такий ветхий, поточений, замшілий вигляд, що аж хотілось розглянутися, чи не стоїть десь тут замість наріжного каменя плісняве барильце з червінцями самого капітана Ноя і чи не висять там афіші, які марно остерігали перед потопом знавіснілий старий світ. Нагору витягали ярус за ярусом також барильця з водою, сухарями, солониною, в'язки клепок та залізних обручів і врешті захарастили палубу так, що не було де пройти, а порожній корпус корабля дуднів під ногами, наче ви ходили над спустілими катакомбами, і «Пеквод» гойдався та крутився на хвилях, наче порожня сулія, обплетена лозою. Тепер він нагадував студента з обважнілою від Арістотеля головою, який не мав за що пообідати. Добре, що в ті дні нас не навідували тайфуни.

І саме тоді мого напарника-поганина і щирого приятеля Квіквега скрутила гарячка, що мало не привела його до кінця земного шляху.

Треба сказати, що в професії китобоя синекури невідомі; кар'єра й небезпека йдуть пліч-о-пліч, і що вище підносишся, то тяжче треба працювати, поки доберешся до рангу капітана. Так було і з Квіквегом: як гарпунник, він мусив не тільки стикатись віч-у-віч

із розлюченим живим китом, а й — як ми вже мали нагоду побачити — сідлати його мертву спину серед розбурханих хвиль, і, врешті, спускатись у морок трюму та з ранку до вечора, обливаючись солоним потом в тій підземній темниці, невтомно перевертати важезні барила й доглядати за тим, як їх укладають. Одне слово, в китобійному промислі гарпунники є водночас і трюмними вантажниками.

Сердешний Квіквег! Коли судно вже наполовину вительбушили, варто було нахилитись над люком головного трюму, глянути вниз і побачити, як роздягнений до вовняних підштаників татуйований дикун повзає серед вогкості та слизу, ніби зелена плямиста ящірка на дні колодязя. І справді, той трюм виявився для бідолашного поганина ніби колодязем чи льодовнею, бо, як не дивно, Квіквег, обливаючись потом, тяжко застудився і, проходивши кілька днів у гарячці, врешті мусив злягти у свою койку, бо опинився мало не на самому порозі смерті. Недовго пролежав він, але за ті дні так змарнів, що з нього лишилися самі кістки й татуйована шкіра. Та хоч весь він тоншав і тоншав і вилиці в нього випиналися гостріше й гостріше, очі його все більшали й більшали, їхній блиск ставав дивно м'яким, і вони дивились на вас із безодень хвороби глибоким, лагідним поглядом, чудесним свідченням того, що в ньому живе невмируще здоров'я, яке не може ні згинуть, ні

занепасти. Як кола на воді, що, слабнучи, розходяться ширше й ширше, так і його очі округлялись і округлялись, мов кільця Вічності. Побожний страх, якого не виразиш словами, закрадався в душу тому, хто сидів біля поганина, що танув від недуги, і бачив на його лиці знаки такі дивні, що дивніших не бачили й ті, хто був свідком Зороастрової смерті. Бо те, що є в людині справді чудесного й жахливого, ще ніколи не було виражене в словах чи книжках. А наближення до смерті, яка рівняє всіх, однаково кладе на всіх печать останнього одкровення, і виразити його словами може тільки той, хто вже помер. Отож — підкреслимо ще раз — жоден халдей чи еллін не міг би жити, вмираючи, вищих і благочестивіших думок, ніж ті, чиї таємничі тіні проступали перед нашими очима на виду бідолашного Квіквега, коли він лежав у своїй койці і морські хвилі неначе ласкаво заколисували його до останнього спочинку, а океанський приплив підносив його все вище й вище — до тих небес, що судилися йому.

Ніхто на кораблі не вірив, що Квіквег ще може видужати, а чого сподівався він сам, недвозначно показало одне його дивне прохання. Якось удосвіта, в сіру годину ранкової вахти, він підкликав до себе одного матроса і, взявши його за руку, сказав, що на Нентакіті йому траплялось бачити невеликі піроги з темного дерева, схожого на коштовне збройове

дерево з його рідного острова. Розпитавши про ті піроги, він дізнався, що кожного китобоя, котрий помирає на Нентакіті, кладуть у таку пірогу, і цей звичай дуже сподобався йому, Квіквегові, бо нагадує звичай його одноплемінців: вони, набальзамувавши померлого воїна, теж кладуть тіло в його власну пірогу й пускають її на воду — хай хвилі несуть її до зоряних островів. Адже на Квіквеговій батьківщині не тільки вірять, що небесні зорі — це острови, а й гадають, ніби далеко-далеко за видимими обр'ями їхнє лагідне, не обмежене материками море зливається з блакитним небом, збиваючи своїм прибоєм білу піну Молочного Шляху. Його, додав Квіквег, жахає сама думка про те, що по смерті, за моряцьким звичаєм, його загорнуть у парусину з власної койки й укинуть у море, ніби якийсь непотріб, на поживу труподам-акулам. Ні, він бажає, щоб для нього зробили таку пірогу, як роблять на Нентакіті; ті піроги ще більше підходять йому, китобоеві, тим, що вони не мають кіля, як і вельботи, хоча таким суденцем важче правити і воно дуже довго дрейфуватиме через млисті сторіччя.

Коли про це чудне бажання почули на кормі, теслі зразу було наказано зробити все, чого захоче Квіквег. На кораблі знайшлося трохи темного, як домовина, дерева з поганських країв, — його зрубали в тубільних гаях десь на Лаккадівських островах під час якогось із попередніх рейсів

«Пеквода». Ось із цих темних дощок і наказали зробити труну. Вислухавши той наказ, тесля зразу, з усією властивою йому байдужою готовністю, взяв лінійку, пішов у кубрик і якнайретельніше виміряв Квіквега, ставлячи на ньому позначки крейдою.

— Ох, сердега! Тепер, він доконче помре! — вигукнув матрос із Лонг-Айленду.

Вернувшись до свого верстака, тесля задля зручності зразу відміряв на ньому точну довжину майбутньої труни й зафіксував ту міру двома зарубками. А потім дібрав дошки та інструменти й узявся до роботи.

Коли був забитий останній гвіздок, а віко вистругане й припасоване, він легко завдав труну на плече й поніс її на бак, питаючись, чи готові вже там до неї.

Квіквег ніби й не чув напівобурених, напівжартівливих вигуків, з якими всі на палубі відштовхували труну від себе. Усі жахнулись, коли він наказав, щоб труну принесли йому негайно, і ніхто не став йому перечити; адже перед смертю люди часто бувають найбільшими в світі деспотами, але терпіти їхній деспотизм нам лишається дуже недовго, і тому годиться вволюти волю цих бідолах.

Вихилившись із койки, Квіквег довго й уважно розглядав труну. Тоді попросив, щоб принесли його гарпун, зняв залізку з дерев'яного держална й поклав на дно труни. Туди ж таки він поклав одну коротку

лопатку-гребок зі свого вельбота. На його прохання в труну попід її стінками наклали сухарів; у головах помістили пляшку прісної води й торбинку зі жменькою перемішаної зі скіпочками землі, яку нашкребли. на самому дні трюму. Замість подушки поклали скачаний шматок парусини, і тоді Квіквег попросив, щоб його підняли з койки і поклали на останню постіль: він хоче випробувати, чи вигідна вона. Кілька хвилин полежавши в труні нерухомо, він попросив, щоб хтось дістав із його торби божка Йоджо. Далі, схрестивши руки на грудях і примістивши Йоджо між ними, він сказав, щоб труну накрили віком, яке він називав «лядою». Частина віка — та, що в головах — відкидалась на завісках із шкуратків, і Квіквег опинився в труні весь закритий: видно було саме лиш незворушне обличчя,

— Рармаї (тобто — «годиться», «вигідно»), — промурмотів він нарешті й дав знак, щоб його переклали назад у койку.

Та не встигли ще зробити цього, як Піп, що весь час терся поблизу, підійшов до Квіквега і, тихо плачучи, взяв його за руку. В другій руці маленький негр тримав свій бубон.

— Бідний блукачу! Невже ти ніколи не скінчиш оцього докучного блукання? Куди ти подасися тепер? А коли тебе занесе до любих Антіллів, де всі береги вкриті водяними лілеями, то

передаси там вісточку від мене? Розшукай там такого собі Піпа, що давно-давно згинув безвісти. Я гадаю, що він тепер там, на тих Антіллах. Як знайдеш його, потіш бідолаху, бо він, певно, дуже-дуже сумний. Адже ж він, бачиш, забув тут свого бубна: я оце знайшов його. Тум-бум-бум, бум, бум! Ну, вмирай, Квіквегу: я виб'ю тобі на бубні жалобний марш.

— Я чував, — прошепотів сам до себе Старбак, що заглядав крізь люк до кубрика, — ніби в тяжкій гарячці люди часом говорять чужими мовами, яких зовсім не знають, та коли цю таємницю досліджували, то завжди виявлялося, що колись, у давно забутому дитинстві, вони справді чули ті мови з уст якоїсь дуже вченої людини. Отак і тепер: я глибоко вірю, що сердешний Піп у своєму лагідному й дивному божевіллі приносить нам небесні звістки з наших небесних осель... Де ж він міг навчитись цієї мови, коли не там? О! Знову заговорив, тільки безумніше.

— Шикуйтеся по двоє! Хай він буде генералом! Гей, де його гарпун? Покладіть отут упоперек. Тум-бум-бум, бум, бум! Ура! От якби який сміливий півень сів йому на голову та запіяв! Квіквег помирає сміливо! Затямте! Квіквег помирає сміливо, запам'ятайте це як слід! Квіквег помирає сміливо! Я кажу вам — сміливо, сміливо, сміливо! А отой нікчемний малий Піп — він помер як боягуз,

він увесь трусився, помираючи! К бісу того Піпа! Слухай! Як знайдеш там Піпа, то оголоси на всі Антілли, що він утік! Що він боягуз, боягуз, боягуз! Розкажи їм там, що він вискочив з вельбота! Я б нізащо не став бити в бубон над тим Піпом і генералом би його не назвав, якби він ще раз помирав отут. Ні, ні! Ганьба всім боягузам, ганьба їм! Хай вони всі потонуть, як той Піп, що вискочив з вельбота! Ганьба! Ганьба!

Весь той час Квіквег лежав, заплющивши очі, ніби щось снів. Піпа відвели геть, а недужого поклали назад у койку.

Одначе після цього, коли він начебто вже зовсім приготувався до смерті, а труна виявилася цілком вигідною, Квіквег раптом почав набирати сил, і ящик, виготовлений теслею, виявився непотрібним. А коли дехто з матросів виразив йому свою радість і подив, він пояснив причину свого несподіваного одужання так: у останню хвилину йому, пригадалося, що він ще має залагодити на березі одну невеличку справу, і він передумав умирати. Мовляв, ще не можна. Його тоді спитали: невже він вважає, що життя або смерть залежать від нашої власної волі? Аякже, відповів Квіквег. Одне слово, на його переконання, якщо людина вирішила жити, сама хвороба неспроможна вбити її. Це може зробити тільки кит, або шторм, або якась інша нерозумна, не підвладна нам руйнівна сила.

Між дикуном і цивілізованою людиною існує ще й така гідна уваги різниця: тоді як цивілізована людина може оклигувати від тяжкої хвороби, скажімо, з півроку, хворий дикун видужує зовсім трохи не за один день. І до мого Квіквега дуже швидко вернулися сили: він кілька днів посидів, нічого не роблячи, на кабестані (правда, їв із неймовірним апетитом), а тоді раптом скочив на ноги, розпростав руки, потягся добре, позіхнув, стрибнув на ніс свого човна, підвішеного над бортом, і, піднісши над головою гарпуна, заявив, що він уже має сили вирушати в погоню.

Відтоді він почав з якоїсь дикої примхи користуватися своєю труною як матроською скринею: витрусив у неї з парусинової торби всю одіж і рівненько поскладав її там. Багато вільних годин просидів він над віком, вирізьблюючи на ньому всілякі химерні знаки та візерунки; здається, він намагався хоч примітивно скопіювати частини складного татування на своєму тілі. А татування те було зроблене руками одного вже померлого пророка і ясновидця з його острова. Тими ієрогліфічними знаками ясновидець записав на Квіквевому тілі всю теорію будови неба й землі, а також містичний трактат про те, як досягти істини, отож Квіквег у власній особі являв загадку, яку треба було розгадати, дивовижний твір в одному томі, але записаних там таємниць він і сам не міг прочитати,

хоч під ними билося його власне, живе серце. І таким чином усім цим таємницям судилося колись зотліти разом із тим живим пергаментом, на якому вони були записані, і лишитися нерозгаданими до останку. Про це, мабуть, і подумав Ахав, коли якось уранці, придавившись до сердешного Квіквега, відвернувся й вигукнув гнівно:

— О диявольська спокуса богів!

111 ТИХИЙ ОКЕАН

Коли ми, проминувши острови Баші, впливли нарешті у великий Тихий океан, я радий був привітати мої любі Південні моря хоч би вже за те, що нарешті здійснилися давні мрії моєї юності. Той спокійний океан котив свої блакитні хвилі на схід, на багато тисяч миль переді мною.

Є якась незбагненно солодка таємничість у цьому океані, чії хвилі, лагідні й грізні, наче промовляють, що вони ховають під собою якусь душу, немов легендарне хвилювання ефеської землі над тим місцем, де поховано євангеліста Іоанна. І так воно й годиться, щоб на цих морських луках, на цих незорих водних преріях і кладовищах усіх чотирьох континентів хвилі здіймались і опадали, набігали й утікали безнастанно. Бо під ними лежать упереміш мільйони тіней і примар потонулих мрій, сновидь та

марень, лежать і снять, снять, і перевертаються, як сонні люди в постелях, і то їхній неспокій здійсмає оці невпинні хвилі.

Кожному схильному до роздумів волхвові-мандрівцеві досить один раз побачити цей спокійний Тихий океан, щоб навіки зріднитися з ним. Це осереддя всіх вод світу, а Індійський та Атлантичний океани — то тільки його затоки. Ті самі хвилі миють і причали новозбудованих міст Каліфорнії, тільки вчора поставлені там наймолодшою людською расою, і полощуть уже занепалі, але ще пишні узбережжя азіатських країн, старіших від самого праотця Авраама, а посеред них пливуть Молочні Шляхи коралових островів, і низькі, безкраї, незнані архіпелаги, і непроникна Японія. Таким чином цей таємничий, божественний Тихий океан оперізує всю брилу світу, всі береги робить берегами своїх заток, і здається, що його припливи та відпливи — то биття світового серця. Підносячись на його правічних хвилях, ви неминуче мусите визнавати божество-спокусника, схилиючи голову перед Паном.

Та не дуже думав про Пана Ахав, стоячи, немов залізна статуя, на своєму звичайному місці при бізань-вантах. Однією ніздрею він байдуже вдихав пряно-солодкі повіви з островів Баші (де, певно, в прекрасних гаях любо прогулюються закохані пари), а другою — жадібно втягував солоне дихання щойно досягнутого океану, того самого, в якому, напевне,

плавав у цю хвилину ненависний Білий Кит. Тепер, коли старий капітан вплив нарешті на простори цих майже найдальших вод і простував до японських китоловних угідь, його мета все більше набирала плоти й крові. Його рішучі губи стискалися, мов губки лещат; дельта жил на його чолі набрякала, наче річкові потоки у повінь, і навіть крізь сон у лункому корпусі судна розтинався його гучний крик: «Табань! Білий Кит дмухає густою кров'ю!»

112 КОВАЛЬ

Користаючись із м'якої, теплої, але свіжої літньої погоди, яка саме стояла в тих широтах, старий коваль Перт, чорний від кіптяви, весь у близнах від опіків, дожидаючи особливо завзятого полювання на китів, яке передбачалося невдовзі, не став прибирати назад у трюм переносне горно, коли закінчив свою частину роботи над Ахавовою ногою. Горно стояло, міцно прикручене до палубних римів, біля фок-щогли, і раз у раз до коваля підходив котрийсь із вельботних старшин, гарпунників чи веслярів і просив зробити для нього якусь роботу: полагодити або перекувати на інший лад ту чи ту зброю або щось із обладнання човна. Частенько нетерплячі клієнти колом обступали його, і кожен чекав своєї черги, держачи в руках лопатку, або

наконечник списа, або залізко гарпуна й ревниво стежачи за кожним рухом його чорних від сажі рук. Та цей старий чоловік тримав терплячий молот у терплячих руках. Він ніколи не дратувався, не ремствував, не бурчав. Мовчазний, неквапливий, поважний, він ще нижче нагинав свою й так весь час зігнуту спину і працював, працював, працював, немовби праця була для нього самим життям, а важкі удари молота — важними ударами серця. І так воно й було... Яка сумна доля!

У цього старигана була досить дивна хода: його весь час хоч і злегка, але прикро заносило то в один, то в другий бік, і на початку плавання це будило зацікавлення в моряків. Урешті він піддався на їхні безцеремонні настирливі розпити, і тепер усі на кораблі знали ганебну історію його нещасливого життя.

Якось узимку, в морози, коваль, що не без власної вини загаявся в сусідньому містечку, серед ночі пішов польовою дорогою додому. Напівбезтямний, він відчув, що його змагає якась непоборна млість, і став шукати притулку в ветхій, напіврозваленій stodолі коло шляху. Наслідок був такий, що він позбувся пальців на обох ногах. Із цього признання мало-помалу виснувалися перед нами чотири щасливі й п'ята нещаслива — довга, але ще й досі не скінчена — дія його життєвої драми.

Він був уже старий чоловік, років під

шістдесят, коли його спіткало те, що в термінології нещастя називається банкрутством. Він був славний на всю околицю майстер і мав роботи вдосталь. Мав і власний дім, і садочок, пригортав до серця ще молоду, ніби дочка, віддану дружину та троє веселих рум'яних діток. Щонеділі ходив до чепурненької церкви, що стояла в гаю. Та однієї ночі під покривом темряви, а потім ховаючись під усілякими вигадливими личинами до їхньої щасливої оселі прослизнув зухвалий грабіжник і начисто пограбував їх. А ще страшніше те, що коваль необачно сам привів у лоно своєї родини того грабіжника. То був Дух із Пляшки! Тільки-но вийнято фатальний корок, як злий Дух вилетів і пожер дім коваля. З дуже слухних, підказаних обачністю й ощадністю міркувань кузня містилася в підвалі його дому, але мала осібний вхід, і молода, квітуча, віддана дружина господаря слухала безнастанний дзвін молота в молодих руках її старого чоловіка не з нехиттю чи роздратуванням, а з щирою насолодою. Дзвін той, приглушений підлогою й стінами, долітав до неї та в дитячий покоїк і заколисував ковалевих діток бадьорою й солодкою колісковою піснею Праці.

О лихо, о нещастя! О Смерте, чого ти інколи не можеш прийти вчасно? Якби ти забрала цього старого коваля до себе, поки він іще не скотився в остаточну руїну, тоді молодій удові припала б на

долю спокійна жалоба, сиротам — сповнений пошани і вдячності спогад на все життя про достойного батька, а всім їм разом — достаток, що звільняє від турбот. Але Смерть обрала для себе якогось іншого добродішного старшого брата, від чиєї невтомної щоденної праці залежав добробут якоїсь іншої родини, а залишила на світі цього більш ніж зайвого старого чоловіка, чекаючи, поки огидна гнилизна життя зробить його легшим жнивом для її коси.

Та чи варт оповідати все? Удари молота в підвалі ковалевої оселі ставали що день, то рідші, і кожен удар був усе слабший і слабший; дружина сиділа, залякнувши, біля вікна і з сухим блиском в очах вдивлялася в заплакані личка дітей; міхи опали, горно забилося попелом, дім продали, мати знайшла спокій під високою цвинтарною травою, діти незабаром пішли вслід за матір'ю, і бездомний, безрідний старий чоловік подався в світи волоцюгою в жалобі. Горе його не будило шаноби, а сива голова стала посміховиськом для лляних кучерів!

Смерть видається єдиним жаданим кінцем такого життєвого шляху; та смерть — це тільки початок подорожі в дивні краї Незвіданого, це тільки перша зустріч із Незмірною Далиною, Дикою, Водною, Безбережною. А тому перед очима такої людини, що жадає смерті, але ще зберігає в собі якусь внутрішню відразу до самогубства, широкий

океан, що все приймає в себе, манливо розстилає весь безмір своїх неуявлених і нездоланих страхіть та чудесних пригод нового життя. З самого серця безкрайого Тихого океану долітають до неї співи тисяч русалок: «Неси до нас своє розбите серце; тут ти без гріховного посередництва смерті знайдеш нове життя, тут не треба вмирати, щоб побачити надприродні дива. Йди до нас! Поховай себе в житті, яке для ненависного й ворожого тобі приземленого світу видається більшим забуттям, ніж сама смерть. Іди до нас! Постав і собі могильний камінь на цвинтарі, а сам іди до нас, і ми поберемося з тобою!»

Прислухаючись до цих голосів, що линули з заходу й зі сходу, на світанні й на смерканні, ковалева душа озвалась: «Іду, йду!» І Перт вирушив у плавання на китобой.

113 КУЗНЯ

Близько полудня Перт у шорсткому фартуху з акулячої шкіри, зі скошланою бородою, стояв між горном та ковадлом, прикріпленим до оцупка залізного дерева, і однією рукою держав вістря списа в розжареному вугіллі, а другою смикав за ремінь ковальського міха. З юта йшов капітан Ахав; у руці він ніс невелику, поруділу від старості шкіряну

торбинку. Ще не дійшовши до кузні, похмурий Ахав зупинився й трохи постояв. Урешті Перт вийняв залізо з вогню, поклав на ковадло й почав бити по ньому молотом. З розжареної маси снопами прискали іскри, і деякі долітали аж до Ахава.

— Це твої морські ластівки, Перт? — спитав капітан. — Вони завжди літають круг тебе. Це добрий знак, коли ті пташки з'являються, тільки не для всіх. Диви, як печуть! Але ти живеш серед них і не обсмалишся.

— Бо я вже весь обсмалений, капітане, — відповів Перт, на хвильку опустивши молот. — Мене вже не обсмалиш. Я й так уже весь обсмалений.

— Ну, дарма, дарма. Голос твій занадто спокійний, занадто розважний, як для нещасної людини. Я сам живу не в раю, і мене дратує, коли людина не шаліє від нещастя. Тобі треба ошаліти, збожеволіти, ковалю. Чого ти досі не збожеволів, га? Як ти можеш витримати, не збожеволівши? Невже ти такий ненависний небесам, що не можеш навіть збожеволіти?.. Що це ти робив?

— Перековував старий наконечник від списа, бо він пощербився і мав тріщини.

— І ти можеш знов вирівняти й вигладити його, ковалю? Після такої трудної служби, як та, що він відбув?

— Мабуть, можу, сер.

— І можеш, гадаю, заварити й загладити мало не всі тріщини та щербини, хоч би яка тверда була криця? Га, ковалю?

— Можу, сер, думаю, що можу. Всі тріщини й щербини, крім одної.

— То слухай! — крикнув Ахав, у запалі підступивши й поклавши обидві руки на плечі Пертові. — Слухай! Слухай мене! Ти можеш вигладити оці щербини, ковалю? — він провів рукою по зморшкуватому чолу. — Якщо можеш, то я радісінько покладу голову на твоє ковадло, і бий мене найважчим молотом межи очі! Кажі! Ти можеш вигладити цю щербину?

— Так це ж і є та одна, сер!.. Хіба я не сказав — усі тріщини й щербини, крім однієї?

— Так, ковалю, оце ж вона й є — та одна. Так, голубе, вона незгладима, бо хоч видно її тільки на шкірі, але вона врізалась аж у череп — так, він у мене весь у зморшках. Та годі бавитись по-дитячому. І облиш на сьогодні оті списи та піки. Диви! — і він потрусив торбинкою, немовби то був гаман із золотими червінцями. — Я хочу, щоб ти скував мені гарпун такий, щоб його й тисяча пар чортів не змогла розщепити. Такий гарпун, щоб застряг у киті, наче його власна плавцева кістка. Ось тобі матеріал, — і він кинув торбинку на ковадло. — Подивися, ковалю: це я назбирав старих вухналів від сталевих підків перегонових коней.

— Вухналі з підків, сер? Так це ж найкраще, найтривкіше залізо, яке лишень буває в нас, ковалів, капітане!

— Я знаю, старий. Ці вухналі зваряться до купи, наче клей з кісток убивць. Швидше! Скуй мені гарнун. Насамперед викуй дванадцять прутків на його стрижень, а тоді скрути, сплети й прокуй ці дванадцять прутків, як сталки в гарпунній линві. Швидше! Я роздиматиму вогонь.

Коли дванадцять прутків були викувані, Ахав власноручно випробував кожен, обмотуючи його навколо товстого, важкого залізного шворня.

— Оцей з вадою! — і він повернув ковалеві останній пруток. — Перекуй його, Перт.

Перекувавши пруток наново, Перт уже хотів був зварювати всі дванадцять прутків у один стрижень, та Ахав зупинив його руку і сказав, що зварить стрижень для свого гарпуна сам. Коли він уже бив молотом по ковадлу, розмірено й важко хекаючи, а Перт подавав йому один за одним розжарені прутки і з роздмуханого шалено горна били вгору прямі язики полум'я, мовчки підійшов парс і, через ковалеве плече нахиливши голову до вогню, неначе безмовно проказував якесь прокляття чи благословення тій праці. Та коли Ахав звів на нього очі, Федаллах відійшов убік.

— Цікаво, що там вичакловують оті люцифери? — промурмотів Стаб, що дивився на них

із бака. — Той парс, як сірник, нюхом чує вогонь і сам тхне ним, як ще гаряча поличка в мушкеті.

Нарешті вже скований стрижень розжарено востаннє, і Перт занурив його, щоб загартувати, в барило з водою, яке стояло поряд. Гаряча пара бухнула просто в нахилене Ахавове обличчя.

— Ти що, затаврувати мене хочеш, Перт? — спитав капітан, на мить скривившись з болю. — Виходить, що я сам на себе викував тавро?

— Боронь боже, капітане, але я все ж таки чогось боюся. Цей гарпун не на Білого Кита?

— На білого чорта! Але тепер треба викувати борідки. Їх уже мусиш ти сам зробити. Ось мої бритви: вони з найкращої сталі. Маєш, і щоб борідки були гострі, як ті крижані голки, що січуть обличчя в льодовитих морях.

Якусь мить старий коваль дивився на бритви з такою міною, ніби волів не вживати їх.

— Бери, бери, вони мені не потрібні, бо я тепер не голюсь, не вечеряю і не молюся. І не буду, аж поки... Давай куй!

Кінець кінцем коваль викував стріловидне лезо, приварив його до стрижня і вже збирався розжарювати гарпун для гартування, бо гукнув Ахавові, щоб той присунув барило з водою ближче.

— Ні, ні... тут не води треба. Я хочу дати йому справжній смертельний гарт. Агей там! Тештіго, Квіквегу, Дагу! Що ви скажете, погани? Ви дасте

мені стільки крові, щоб покрила оце лезо? — і він підняв залізко над головою.

Троє темних облич поважно кивнули: «Так». У поганській плоті зроблено три проколи, і лезо на Білого Кита було загартоване.

— Ego non baptizo te in nomine patris, sed in nomine diaboli!¹⁵⁸ — нестямно вигукнув Ахав, коли убивче залізо зашкварчало в хрестильній крові.

Потім він передивився принесені з трюму запасні держална, вибрав одне — з горішини-гікорі, ще не обкороване — й припасував його кінець до залізка. Принесли бухту нової гарпунної линви, розмотали й кілька сажнів її дуже туго натягли кабестаном. Ахав натиснув на линву ногою, і вона аж забриніла, як струна на арфі. Тоді пильно обдивився її і, не побачивши ніяких вузликів, гукнув:

— Добра! Тепер кріпити!

З одного кінця линву розсукали, окремі сталки обплели круг чашечки гарпуна, а тоді туго забили в ту чашечку держално. Линву натягли до половини довжини держална і там міцно примотали тонкою шворкою. Тепер держално, залізко й линва стали нерозлучними, як три Парки, і Ахав похмуро рушив зі своєю зброєю на ют. Стук костяної ноги й

158 Хрещу тебе не в ім'я Отця, а в ім'я диявола! (латин.)

горіхового держална глухо відлунював на кожній дошці палуби. Та не встиг капітан зайти до каюти, як позаду пролунав тихий, неприродний, напівглузливий і все ж безмірно жалісний голос. Ох, Піпе! Твій незносний сміх, твій погляд, що знічев'я, але без спочинку бігає по всій палубі, твої чудні гримаси — як багатозначно все це відтінювало похмуру трагедію меланхолійного судна і як глузувало з неї!

114 ПОЗОЛОТА

«Пеквод» проникав усе далі й далі в саме осереддя японських промислових угідь, і на ньому розгорялась мисливська гарячка. Часто в спокійну, приємну погоду моряки по дванадцять, п'ятнадцять, вісімнадцять, навіть по двадцять годин підряд не покидали човнів і чи то на веслах, чи то на гребках, чи то під вітрилами ганялися за китами, часом перепочиваючи по шістдесят-сімдесят хвилин, поки кашалот, що пірнув у глибину, вирине. Але всі ці труди дуже скупо винагороджувалися успіхом.

В такі години, під пом'якшеним імлюю промінням сонця, погойдуючись цілий день на положистих, неквапних хвилях, сидячи в човні, легкому, немов каное з березової кори, в такому приятному оточенні лагідних хвиль, що лацаться до

бортів вельбота, аж муркочучи, ніби коти при коминку, — в такі години мрійного спокою, дивлячись на тиху красу та блиск поверхні океану, забуваєш, що під тією шкірою б'ється тигряче серце, і не хочеться згадувати, що в цій оксамитовій лапі ховаються безжальні пазурі.

В такі години блукача у вельботі переповнює якесь синівське, довірливе, суходільне почуття до моря: починаєш дивитись на нього, як на квітчастий луг, і далекі кораблі, з яких видно тільки вершечки щогл, неначе пробиваються вперед не по високих морських хвилях, а крізь високу траву хвилястих прерій, як тоді, коли на далекому Заході коні піонерів-переселенців виставляють із буйної дивовижної зелені тільки нашорошені вуха, а самі бредуть, зовсім сховані в ній.

Як у розлогих незайманих долинах чи на схилах гір, повитих м'якою синьою імлою, так і тут панує тиша і тихі шелести; ви ладні заприсягтися, що на тій пустелі в радісний травневий день, нарвавши лісових квіток, полягали й заснули потомлені грою діти. І все це зливається з вашим найпотаємнішим настроєм, так що ява й фантазія, стрівшись на півдорозі, проникають одна в одну й утворюють неподільну цілість.

І це мирне, лагідне оточення не могло, бодай ненадовго, не вплинути заспокійливо і на Ахава. Та коли ці таємні золоті ключі, здавалось, відкривали в

ньому його власні золоті скарби, досить було йому дихнути на них, як виявлялося, що це-тільки позолота.

О трав'янисті галяви! О безкраї вічновесняні простори душі! На вас — хоча й давно випалених безжальною посухою земного життя, — на вас іще можуть розкошувати люди, як молоді коні, що качаються вранці по свіжій конюшині, і хоч якусь коротку летючу мить відчувати прохолодну росу життя, що не знає смерті. Дай боже, щоб ці благословенні затишшя тривали довше. Але заплутані, переплутані нитки життя тчуться, як основа й піткання: затишшя перехрещуються бурями, і на кожен штиль припадає шторм. У цьому житті не буває неухильного поступу без відступів: ми йдемо вперед не усталеними етапами, щоб зупинитись після останнього; ми йдемо через несвідомий чар дитинства, бездумну віру хлоп'ячого віку, сумніви юності (це доля всіх), потім через скептицизм, через невіру і, врешті, перепочиваємо в задумі змужніння, зіпертій на Обумовленість. Та, пройшовши цей шлях, починаємо його спочатку — і знов стаємо дітьми, хлопчиками, юнаками, мужами, рицарями Обумовленості... і так довіку. Де ж остання гавань, де той причал, від якого ми вже не віддамо кінців? У якому блаженному ефірі плине світ, що вже не стомить найпотомленіших? Де заховався батько підкидька? Наші душі — наче ті

сироти, чиї невінчані матері померли в пологах: таємниця нашого походження лежить у їхніх могилах, і туди нам треба проникнути, щоб розкрити її.

Того ж таки дня, вдивляючись із свого човна в те саме, злотисте море, в його глибінь, Старбак прошепотів:

— О краса, незглибиміша від тієї, що може побачити закоханий в очах своєї юної нареченої!.. Не кажи мені про твоїх зубатих акул, про твої розбійницькі, людожерські звичаї. Хай віра витіснить дійсність, хай уява витіснить пам'ять; ось я дивлюся в бездонний глиб — і вірю.

А Стаб, схожий на рибу в перлистій лусці, аж скинувся у тому самому золотому світлі:

— Я Стаб, а Стаб скуштував уже всякого. Але тут Стаб присягається, що завжди був веселий!

115

«ПЕКВОД» ЗУСТРІЧАЄ «ПАРУБКА»

Веселі були й ті голоси та образи, що їх приніс нам вітер за кілька тижнів по тому, як викувано Ахавів гарпун.

Ми зустріли «Парубка» — нентакітське судно. На ньому щойно забили чіп у останнє барило з лоєм і пригвинтили ляду над розпертим барилами трюмом, а нині «Парубок», по-святковому чепурно

прибраний, радісно, хоча й трошки хвальковито пропливав поміж негусто розсіяними по угіддю суднами, збираючись лягти на курс додому.

У трьох марсових на його щоглах маяли на капелюхах довгі, вузькі червоні стрічки; за кормою був підвішений дном догори вельбот, на бушприті висіла довжелезна нижня щелепа останнього впольованого кита. На всіх снастях красувались розмаїті вимпели, прапорці, емблеми. На обведеному поруччям салінгу кожної щогли було з обох боків принайтовлено по барильцю спермацету, а вище, на салінгах стеньги, теж видно було маленькі анкерки цієї коштовної рідини; а на самому клотику грот-щогли прибито мідний ліхтар.

Як ми дізналися потім, «Парубка» спіткала невидана удача, тим більш дивовижна, що в тих самих водах багато інших суден цілі місяці крейсували, не добувши жодного кита. «Парубок» не тільки роздавав зустрічним суднам повні бочки солонини та сухарів, щоб звільнити місце для куди коштовнішого спермацету, а й вимінював у них порожні барила, і тепер ті барила, понаповнювані, стояли й на палубі, і в каютах капітана та його помічників. Навіть стіл з кают-компанії покололи на розпал, і капітан з помічниками та гарпунники обідали на широкому днищі барила з лоєм, прикрученого до підлоги посеред каюти. В кубрику матроси прошпаклювали й просмолили свої скрині й

теж наповнили їх спермацетом; додавали жартома, ніби кухар налив спермацету в найбільший казан і закрив його накривкою, а стюард заткнув носик у запасного кавника і теж наповнив його; ніби гарпунники познімали гарпуни з держалн і налили спермацету в чашечки; що на судні було наповнене спермацетом геть усе, крім кишень у капітанових штанях, та й ті капітан залишив порожніми лише для того, щоб мати змогу застромити в них руки на знак цілковитого задоволення.

Коли цей радісний удачливий корабель підпливав до похмурого «Пеквода», з його бака до нас долинув дикий гуркіт якихось велетенських барабанів. А коли «Парубок» підплив ще ближче, ми побачили, що вся команда обступила здоровезні салотопні казани, затягнені зверху схожою на пергамент сирицею з шлунка чорного кита, і стиснутими кулаками гатила по тій барабанній шкірі, а вона відлунювала громом. На шкафуті помічники капітана та гарпунники витанцьовували зі смаглявими дівчатами-полінезійками, що повтікали за ними з дому, а диригували тією хвацькою джигою три лонг-айлендські негри, що стояли в розцяцькованому човні, міцно підвішеному вгорі між грот- та фок-щоглою, і вимахували блискучими смичками з китової кістки. Тим часом кілька членів екіпажу товпились, розбираючи мурування салотопні, з якої вийняли казани. Можна

було подумати, ніби вони руйнують прокляту Бастілію, — з таким несамовитим криком жбурляли вони в море непотрібну тепер цеглу й вапно.

А на підвищеному юті корабля гордо, як владар, стояв капітан і споглядав усю ту буйно-веселу сцену, наче вона розігравалася тільки задля його розваги.

Ахав також стояв на своєму юті, скуйовджений, чорний, уперто-похмурий, і коли перетиналися шляхи тих двох суден, що на одному з них панувала радість із приводу минулих подій, а на другому — всі грізні передвістя подій майбутніх, обидва капітани ніби втілювали в своїх постатях різючу протилежність обох тих картин.

— Гайда до нас, гайда до нас! — загукав веселий капітан «Парубка», високо піднімаючи келих і пляшку.

— Ти бачив Білого Кита? — прохрипів у відповідь Ахав.

— Ні, тільки чув про нього, але я не вірю в нього анітрохи, — добродушно відповів капітан «Парубка». — Гайда до нас!

— Щось ти з біса розвеселився. Пливи собі. Втратив когось із команди?

— Ет, не варто згадки: двох тубільців-остров'ян. Та пливи до нас, старий, прошу ласкаво! Я хутко зітру оту хмару з твого чола. Пливи до нас, чуєш? Бач, як у нас весело: повні трюми і курс

додому!

— Які панібратські бувають дурні, просто диво, — буркнув Ахав собі під ніс, тоді відповів гучніше: — Кажеш, у тебе повні трюми й типливеш додому? Ну, то вважай, що в мене трюми порожні, і я пливу з дому. Отож простуй своєю дорогою, а я попростую своєю. Гей, на баку! Піднімайте всі вітрила! Крутіше проти вітру!

І два кораблі розійшлися: один весело поплив за вітром, другий уперто посунув напереріз вітрові. Команда «Пеквода» проводжала «Парубка» замисленими поглядами, а захоплені буйними веселощами моряки «Парубка» навіть не помічали того. І коли сам Ахав, зіпершись на гакаборт і дивлячись услід «Парубкові», що малів удалині, вийняв з кишені маленьку пляшечку з піском та став позирати то на пляшечку, то на чужий корабель, здавалося, наче він поєднує між собою два далекі спомини, бо пляшечка була наповнена землею рідного Нентакіту.

116

АГОНІЯ КИТА

Нерідко в цьому житті, коли зі сприятливого боку повз нас пропливають улюбленці фортуни, наші вітрила, доти безсило обвислі, підхоплюють трохи вітру, і ми зраділо бачимо, як вони

надимаються. Так начебто сталося і з «Пекводом». На другий день після зустрічі з «Парубком» ми побачили китів і вбили чотирьох; одного — сам Ахав.

День уже хилився до вечора, і коли скінчився бій, що зачервонив хвилі, і кит, і сонце тихо згасали в прекрасному надвечірньому морі й на прекрасному надвечірньому небі, — в рожевому повітрі розлився такий чар і така тужливість, такий тихий молитовний дух сплітав у ньому вінки, що здавалося, наче з глибини зелених монастирських долин далеких Філіппінів повіяв іспанський бриз і, з примхи обернувшись моряком, вирушив у море з вантажем тих вечірніх хоралів.

Знову притихлий, але від того ще похмуріший, Ахав відплив трохи далі від кита і з нерухомого човна пильно спостерігав його агонію. Бо це дуже дивне видовище — всі кашалоти, конаючи, неодмінно повертаються головою до сонця і так випускають останній віддих, — це дивне видовище в такий тихий вечір чомусь наповнило Ахава не знаним йому досі почуттям чуда.

«Усе повертається й повертається до нього — так повільно, але нестримно, останніми передсмертними зусиллями з мольбою й шанобою повертає до нього чоло... Ніби теж поклоняється вогневі цей цайвідданіший, наймогутніший, найвельможніший васал сонця!.. Ох, чому це мої

занадто співчутливі очі мали побачити таке занадто зворушливе видовище! Глянь! І тут, у самотині безкраїх вод, далеко від усього гамору людського щастя й недолі, в цьому спокійному й байдужому океані, де немає скель для пам'ятних скрижалей, де з незапам'ятних китайських віків котяться й котяться буруни, німі й глухі, як ті зорі, що сяють над незнаними вишками Нігеру, — і тут життя вмирає, звернене до сонця й сповнене віри... Та погляньте! Тільки-но він сконав, як смерть уже відвертає трупа геть, спрямовує в інший бік.

О ти, темна індуська половино природи, ти, що з потонулих кісток спорудила собі свій осібний трон десь у самому серці оцих пустельних вод! Ти безбожна, о царице, і занадто правдиво промовляєш до мене про тайфуни-всенищителі та про похоронні штилі, що настають після них. І оцей твій кит не без науки для мене в останню перед сконом мить повернув голову до сонця, а тоді відвернув її.

О, тричі окуте обручами й тричі проковане стегно сили! О веселковий струменю, що злітаєш високо вгору! Марні всі поривання, марні всі злети! Марно, о ките, просив ти ласки в отого життєдайного сонця: воно тільки пробуджує життя, але не вертає його. І все ж ти, темніша половино, вколисуєш мене гордішою, хоч і похмурішою вірою. Вся твоя безіменна, незглибима гуца пливе тут піді мною, і я гойдаюсь на віддихах колись живих істот, що були

повітрям, але загусли у воду.

Слава ж тобі, слава навіки, о море, в чиєму вічному колиханні знаходять єдиний спочинок дикі птахи. Мені, вродженому землею й вигодуваному морем, були за матір гори й долини, але ви, буруни, — мої молочні брати!»

117

ВАХТА БІЛЯ КИТА

Чотири кити, впольовані того вечора, були вбиті далеко від корабля й один від одного: один аж ген з навітряного боку, другий трохи ближче з завітряного, третій — попереду і четвертий — за кормою. Цих трьох дотягли до корабля ще завидна, але до першого, забитого з навітряного боку, вже не можна було дістатись аж до ранку, і той вельбот, що здобув його, мусив лишатись коло нього цілу ніч. То був Ахавів вельбот.

У дихало мертвого кита сторчма встромили сигнальну тичку, і ліхтар, що висів на її вершку, кидав тьмяне миготливе світло на лиснючу чорну спину й далеко довкола — на сповиті темрявою хвилі, що лагідно терлись об широкий бік кита, ніби легкий прибій, що накочується на положистий берег.

Ахав і вся команда вельбота неначе спали, окрім парса: той сидів навпочіпки на носі човна й стежив за акулами, що вигравали, немов якісь

привиди, круг кита й ляскали хвостами по тонких кедрових планках борту. У повітрі тремтіли якісь звуки, неначе то хором квилили непрощені душі грішників Гоморри, що витають над Асфальтовим озером у Мілтоновому «Втраченому раю».

Ахав раптом стрепенувся, прокинувшись із дрімоти, й побачив перед собою обличчя парса. Охоплені обручем нічного мороку, вони нагадували двох останніх людей на залитій всесвітнім потопом землі.

— Знову приснилося, — сказав він.

— Про мари? Хіба я не казав, капітане, що ні мари,¹⁵⁹ ні труна не судилися тобі?

— Ну, тих, хто вмирає в морі, ніколи не кладуть на мари.

— Але я ще сказав, капітане, що тобі в цьому плаванні не судилося вмерти, поки ти не побачиш на водах двоє мар, і перші з них мають бути зроблені не смертними руками, а дерево других мар має бути з американських країв.

— Так, так! Дивне то буде видовище, парсе: катафалк, оздоблений султанами, пливе по морю, а покрив замість носіїв несуть хвилі. Хе! Таке видовище ми побачимо не скоро.

— Вір чи не вір, а ти не помреш, поки не

¹⁵⁹ Мари — ноші для померлих.

побачиш їх, капітане.

— А що ж навіщовано тобі?

— Що я, хай навіть в останню путь, завжди йтиму поперед тебе, як твій лоцман.

— І коли ти отак підеш попереду — якщо справді колись так станеться, — тоді, перше ніж я зможу піти слідом за тобою, ти ще муситимеш явитись мені, щоб вести мене далі, як лоцман?.. Хіба не так? Добре; якби ж тільки я міг вірити в усе, що ти кажеш, лоцмане мій! Я вже маю дві заपुरуки, що вб'ю Мобі Діка, а сам зостануся живий.

— Ну, ось тобі третя заपुरука, капітане, — сказав парс, і очі його блиснули в темряві, наче два світляки. — Тебе можуть убити тільки коноплі.

— Тобто шибениця, хочеш ти сказати? Ну, тоді я безсмертний на землі й на морі! — вигукнув Ахав і глузливо засміявся. — Безсмертний на землі й на морі!

Обидва знову замовкли. Вже сірів світанок, і веслярі, прокидаючись, підводились із днища вельбота. Близько полудня вбитий кит був уже доправлений до корабля.

118 КВАДРАНТ

Тим часом наближався промисловий сезон на екваторі, і щоранку, виходячи з каюти й поглядаючи

вгору, Ахав бачив, як пильний стерничий демонстративно стискав в руках спиці штурвала, а завязті матроси квапляться до снастей, стають там, повтуплювавши очі в одну центральну точку — прибитий до щогли дублон, — і нетерпляче дожидають наказу повернути ніс корабля до екватора. І ось нарешті той наказ пролунав. Сталося це перед самим полуднем; Ахав заліз на ніс свого високо підвішеного вельбота і саме виконував звичайні щоденні спостереження сонця, щоб визначити широту.

У тих японських водах літні дні — наче потопи світла. Некліпно яскраве японське сонце здається сліпучим фокусом велетенського запалювального скла — лиснючого океану. Небо — наче полаковане; хмар — ні знаку; обрій ніби висить у повітрі, і вся ота нагота нічим не пом'якшеного сяйва сліпила, як нестерпний для очей блиск господнього трону. Добре, що Ахавів квадрант мав кольорові скельця, крізь які можна було дивитись на цю сонячну пожежу. Сидячи в човні й погойдуючись у такт кораблю, він підніс до ока той начебто астрологічний прилад і застиг у тій позі на кілька секунд, щоб уловити точну мить, коли сонце опиниться в самому зеніті. Поки вся його увага була поглинута цим, парс стояв навколішки позад нього на палубі корабля, піднявши обличчя, як і Ахав, і дивився на те саме сонце крізь напівсплющені

повіки, а дикий вираз його обличчя змінювався якоюсь нелюдською безпристрасністю. Нарешті, скінчивши потрібні спостереження, Ахав за хвилинку вирахував олівцем на кістяній нозі точну широту місця перебування «Пеквода» в даний момент. Потім, на мить поринувши в задуму, він знову підвів погляд до сонця й прошепотів сам до себе:

— О морський дороговказе! О величний лоцмане! Ти правдиво кажеш, де я є, та хіба не міг би ти хоч натякнути мені, де я буду? І чи можеш ти сказати мені, де в цю мить перебуває ще одна жива істота? Де Мобі Дік? Адже ти в цю саму мить бачиш його. Ось оці мої очі дивляться в те саме око, що й зараз бачить його — так, і в те саме око, що, напевне, бачить усе й по другий свій бік, не знаний нам, о сонце!

Потім він подивився на свій квадрант, посовав один за одним усі його кабалістичні пристрої, знову замислився й промурмотів:

— Дурна іграшка! Дитяча забавка пихатих адміралів, комодорів та капітанів. Світ вихваляється тобою, твоєю мудрістю та всесиллям; але на що ти кінець кінцем здатна? Тільки вказувати нікчемну, жалюгідну точку на цій величезній планеті, в яку випадок закинув тебе і ту руку, що тебе тримає. І все! Ні на крихту не більше! Ти не можеш сказати навіть, де буде завтра вранці одна-єдина крапля води чи

піщинка; і цим своїм безсиллям ти завдаєш образи сонцю! Наука! Будь ти проклята, пуста іграшко! І будьте прокляті, всі речі, що зводять очі людини вгору, до отих небес, чия жива яскравість тільки пече її, як твоє світло, о сонце, і зараз пече мої старі очі! Сама природа наставила людські очі врівень із земним обрієм, вона не помістила їх на маківці, немовби воля божа була така, щоб людина споглядала його небеса. Будь ти проклятий, квадранте! — і Ахав хряснув приладом об палубу. — Більше я не спрямовуватиму свою руку по землі за твоїми підказками. Є поземний корабельний компас, є поземні обрахунки з лагом і лаглінем — вони вестимуть мене моїм шляхом і вказуватимуть мені моє місце на морі. Атож, — і він вибрався з вельбота на палубу. — Отак я розтопчу тебе, ти, нікчемна іграшко, що безсило вказуєш у високості. Отак я розіб'ю і знищу тебе!

Безмовний, нерухомиий парс дивився на несамовитого старого капітана, що з тими словами топтав квадрант і живою, й кістяною ногою, і на обличчі його неначе промайнули і глузливиий тріумф, звернений на Ахава, і фаталістична зневіра, звернена на самого себе. Він непомітно підвівся й нечутно відійшов, а матроси, приголомшені, збились у купку на баку і з жахом дивились на свого капітана. Та ось Ахав, збуджено пройшовши по палубі туди й сюди, заволав:

— До брасів! Стерно на борт! Брасопити реї!
Брасопити реї!

За одну мить реї описали півколо, і корабель крутнувся ніби на підборах. Три його стрункі, прямовисні щогли, міцно закріплені на довгому ребристому корпусі, нагадували трьох Гораціїв, що гарцюють на одному могутньому огирі.¹⁶⁰

Стоячи на самому носі «Пеквода», Старбак стежив за маневрами судна і за Ахавом, що накульгуючи ходив по палубі.

— Траплялось мені сидіти перед каміном і дивитись на розжарене вугілля, як воно жарко палахкотить — у муках, але живе. І як воно врешті догоряє, згасає, обертається в німий прах. Ох, старий моряче! Що врешті зостанеться з усього твого полум'яного життя, як не маленька купка попелу!

— Так! — вигукнув Стаб. — Але той попіл буде з морського вугілля, зятямте, містере Старбак, — морського, а не звичайного собі деревного. Знаєте, я чув якось, як Ахав шепотів сам до себе: «Хтось тиче мені в мої старі руки оці карти й закликає, щоб я грав ними й тільки ними». І щоб я пропав, Ахаве, ти добре робиш: ти граючи живеш і

¹⁶⁰ Горації — три легендарні римські воїни, брати-близнюки, що перемогли в двобої трьох братів Куріяціїв з міста Альба-Лонги. Їх часом зображували верхи на одному коні.

умреш граючи!

119 СВІЧКИ

Найтепліші краї породжують найлютіших хижаків: бенгальський тигр чигає в запахущих гаях, цілий рік зелених. Найпроменистіші небеса таять у собі найгрізніші громи: препишна Куба знає урагани, які ніколи не пустошили сумирних північних країв. Отож і в цих осяйних японських морях моряка зустрічає найжахливіша з усіх бур — тайфун. Він часом спадає на голову з безхмарного неба, як вибухова бомба, вистрелена в дрімотне, сонне місто.

Надвечір того дня на «Пекводі» позривало всі вітрила, і корабель із голими щоглами став до бою з тайфуном, що налетів прямо спереду. Коли запала темрява, небо й море вже ревли, розколюючись від грому, і блискавки вихоплювали з мороку оголені щогли, на яких то там, то там тріпотіли клапті парусини: перший шалений порив бурі зоставив їх собі на дальшу розвагу.

Старбак стояв на юті, тримаючись за ванту, і з кожним спалахом блискавки поглядав угору: якої ще шкоди зазнали хитромудрі переплетення снастей? А Стаб і Фласк командували матросами, що підтягували вище й ув'язували міцніше вельботи. Та

всі їхні труди були, здавалося, марні. Ахавів вельбот, що висів на юті з завітрянного боку, не уникнув лихої долі, хоч його підтягли аж до верху шлюпбалок. Величезна хвиля, вдаривши в піднятий над водою борт розгойданого судна, хлюпнула високо вгору, провалила днище човна біля корми й покотилася геть, zostавивши вельбот повний води, що витікала з нього, як із решета.

— Кепське діло, ох, кепське, містере Старбак! — мовив Стаб, дивлячись на знівечений човен. — Але що вдієш, море мусить поставити на своєму. Не знаю, хто як, а я не годен з ним боротися. Адже хвиля, містере Старбак, бере такий страшенно довгий розгін, перше ніж плигне: навколо всього світу оббіжить, і аж тоді стрибає! А я тільки й можу розігнатися назустріч, що через оцю палубу. Та дарма, то все іграшки, так і в давній пісні мовиться (співає):

Шторм бушує, не вщухає,

Ніби кит хвостом махає —

Пуншик він мішає так.

Отакий-то він хлопцюга, гультаюка,

одчаюга —

наш веселий океан, гей-гоп!

...

Біла піна — за приправу,

Вийде пуншик той на славу,

От де втіха для гуляк!

Отакий-то він хлопцюга, гультаюка,
одчаюга —

наш веселий океан, гей-гоп!

...

З кораблів летять уламки,
Ну, а він губами плямка —
Отепер нап'юся всмак!

Отакий-то він хлопцюга, гультаюка,
одчаюга —

наш веселий океан, гей-гоп!

— Годі, Стаб! — гукнув Старбак. — Нехай співає тайфун, хай він грає на наших снастях, як на струнах, а ти поведься спокійно, якщо ти відважний чоловік.

— Який там я відважний! Я ніколи не хвалився відвагою, я боягуз, тому й співаю, щоб піддати собі духу. І знаєте що, містере Старбак? Я лиш тоді покину співати, як мені горлянку переріжуть. Але й тоді, будьте певні, проспівую вам наостанці «Славу в вишніх».

— Навіжений! Глянь моїми очима, як не маєш своїх.

— Що? Невже ви й у темну ніч бачите краще від будь-якого дурня?

— Глянь! — гукнув Старбак, ухопив Стаба за плече й показав рукою вперед, проти вітру. — Хіба не бачиш, що буря налетіла зі сходу, саме звідти, куди правує Ахав у погоні за Мобі Діком? Адже на

цей курс ми лягли сьогодні опівдні! І глянь на його човен: де йому днище проломило? На кормі, там, де Ахав звичайно стоїть! Наче з-під нього опору вибило! А тепер стрибай за борт і співай далі, коли вже не можеш інакше.

— Щось я не дуже розумію, чим воно пахне?

— Так, так, найкоротший шлях до Нентакіту — навколо мису Доброї Надії, — раптом сказав Старбак сам до себе, не звернувши уваги на Стабове запитання. — Цей самий шторм, що тепер гамселиє нас, ніби хоче розтрити корабель, ми могли б обернути на попутний вітер, що донесе нас аж додому. Там, попереду, — сама лише зловіща темрява, але за кормою я бачу просвіти — і то не від блискавок.

У ту хвилину, саме коли після блискавки запала глибока темрява, поруч нього пролунав чийсь голос, і майже зразу оглушливо загуркотіло згори.

— Хто тут?

— Старий Грім, — відповів Ахав, що помацки добирався понад фальшбортом до своєї опорної ямки для кістяної ноги. Та враз дорогу йому освітили зигзаги вогненних списів нових блискавок.

Так само як на суходолі високі шпилі забезпечують громовідводами, щоб убивчий струм стікав по них у землю, так і в морі декотрі судна мають на всіх щоглах громовідводи, щоб пропускати той струм у воду. Та цей дріт має бути занурений

дуже глибоко, щоб кінець його не доторкався до корпусу, а коли він весь час волочитиметься за судном, то може за щось зачепитись або сплутатись із якими-небудь снастями і взагалі збільшуватиме опір води рухові судна. Тому нижні кінці корабельних громовідводів не весь час бувають спущені за борт. Вони звичайно складаються з довгих гнучких ланок, щоб їх легко було витягти й скласти на забортних полицях, де кріпляться ванти, або, в разі потреби, спустити в воду.

— Громовідводи! Громовідводи! — гукнув Старбак до матросів: йому раптом нагадала про цю осторогу яскрава блискавка, що ніби смолоскипом освітила дорогу Ахавові. — Чи вони спущені? Скиньте їх у воду! На носі й на кормі! Швидше!

— Стій! — гримнув Ахав. — Граймо чесно, хоч ми й слабша сторона. Так, я б підняв громовідводи на Гімалаях і на Андах, щоб весь світ був у безпеці, але привілеїв для себе не хочу! Облиште, сер!

— Гляньте вгору! — закричав Старбак. — Вогні святого Ельма! Вогні святого Ельма!

На кінчику кожної реї світилася цяточка блідого вогню, а на тризубих вершечках громовідводів горіли гострі білі вогники, і всі три щогли пломеніли в наснаженому пекельною силою повітрі, наче три гігантські свічки перед якимсь вівтарем.

Стаб саме протягував линву поза своїм вельботом, щоб міцніше його принайтовити, але враз через борт корабля знову хлюпнула велика хвиля, вдарила в днище суденця, підняла його і планширом сильно притисла Стабові руку.

— Біс із ним, з човном! — крикнув він. — Біс із ним! — і позадкував від вельбота. Погляд його ковзнув угору, і він заволав, умить змінивши тон: — Святий Ельме, змилуйся над нами!

Для моряка лайка й прокльони — це слова щоденного вжитку; моряк сипле ними і в сонні години штилю, і в клекоті бурі, він клястиме навіть на ноку бом-брам-реї, гойдаючись над кипучою безоднею. Але за все своє морське життя я майже ні разу не чув брутальних прокльонів у таку хвилину, коли бог торкає судно своїм вогненным пальцем, коли у ванті і фали вплелося його «Мене, мене, текел, фарес». 161

161 Арамейською мовою означає буквально «міна, міна, шекель та півміни») — напис на стіні, який було зроблено невидимою рукою під час бенкету вавилонського царя Валтасара.

Сенс даного напису — «обчислено, обчислено, зважено та розділено». Пророк Даниїл розкрив зміст напису, про що згадується в Біблії (глава 5):

мене — Бог порахував царство Валтасара і поклав йому край; (вірш 26)

текел — Валтасара «було зважено», і він виявився вкрай

Угорі палав той блідий вогонь, а команда, збившись у гурт на баку, дивилась на нього, і очі в усіх, відбиваючи те фосфоричне сяйво, блищали, наче якесь далеке сузір'я. Всі заворожено мовчали. На тлі примарного сяйва ебеновий велетенський негр Дагу бовванів наче ще втричі вищий, схожий на чорну хмару, з якої щойно били громи. В розтулених устах Тештіго білі, ніби в акули, зуби дивно світилися, ніби й на них загорілися вогні святого Ельма, а Квіквегове татуювання, освітлене тим надприродним сяйвом, скидалось на сині пекельні вогники, розсипані по його тілу.

Бліді вогні на щоглах погасли, і вся та картина теж померкла: «Пеквод» і всю його команду знову сповило в темну запону. Минула хвилина чи дві, і Старбак, пробираючись на ніс корабля, наткнувся на когось. То був Стаб.

— Що ти думаєш тепер, брате? — спитав Старбак. — Я чув, як ти кричав. Щось воно не було схоже на пісню.

легким; (вірш 27)

перес — Вавилонське царство розділено і віддано персам та мідянам (вірш 28).

Всі ці події відбувались в умовах знаходження Вавилону під облогою персами у 539 році до нашої ери. Вночі Валтасара вбили, царство відійшло до мідянина Дарія, і Вавилонія втратила незалежність.

— Не було, не було... Я просив святого Ельма змилюватись над нами і сподіваюся, що він таки змилюється. Та невже святі мають милосердя тільки для кислих пик? Хіба вони самі не вміють сміятися? Бачте, містере Старбак... правда, в такій темряві нічого ви не побачите... Ну, тоді я інакше скажу: чуєте, містере Старбак? Я вважаю ті вогники на щоглах щасливою прикметою. Адже щогли наші вросли корінням у трюм, а той трюм уже ледь не розпирає від спермацету, правда ж? І спермацет мусить підніматись по щоглах угору, ніби сік у живому дереві. Так, наші щогли ще будуть ніби трьома спермацетовими свічками. Оце таку щасливу прикмету ми бачили.

У цю мить Стабове обличчя перед очима Старбака почало виступати з темряви. Зиркнувши вгору, він вигукнув:

— Глянь! Глянь!

На щоглах знову загорілися гострі пломінчики, і цього разу їхнє бліде світло здавалося ще надприроднішим.

— Святий Ельме, змилуйся над нами! — знову заволав Стаб.

Біля підніжжя грот-щогли, просто під дублоном і вогником, стояв навколішки перед Ахавом парс, але його обличчя було звернене не до Ахава. А поряд угорі зависли на туго натягнених снастях кілька матросів: щойно вони закріплювали

там рею, але, вгледівши сяйво, збились у купу й застигли, вражені, гойдаючись маятником, ніби рій задубілих ос на гілочці садового дерева. Інші залякли на палубі в різних позах, наче оті кістяки в Геркуланумі — хто стоячи, хто в ході, хто в бігу. Але очі всіх були звернені вгору.

— Так, так, матроси! — вигукнув Ахав. — Дивіться, дивіться! І зятяйте: цей білий вогонь освітлює нам дорогу до Білого Кита! Подайте-но мені отой дріт громовідводу з грот-щогли: я хочу, відчути його пульс і влити в нього свій! Кров за вогонь! Отак!

А тоді обернувся і, міцно стискаючи в лівій руці останню ланку громовідводу, зіперся ногою на парса. Вступивши погляд угору, високо піднісши праву руку, він стояв, випростаний перед високою трійцею тризубих вогників.

— О ясний дух ясного вогню, тобі я колись поклонявся в морі, як у давнину поклонялися перси, і ти в цьому священнодійстві так обпалив мене, що я й досі ношу на собі твій знак. Тепер я знаю тебе, ясний дух, і знаю, що по-справжньому вшанувати тебе можна тільки викликом. Ніяка любов, ніяка шаноба не власкавить тебе, і навіть за ненависть ти можеш тільки вбити. І всіх убиваєш. Але нині перед тобою стоїть не безстрашний дурень. Ось я держу в руці твою безмовну, розливу всюди силу, але до останнього віддиху мого ураганного життя

боротимусь із її деспотичною і все ж не цілковитою владою наді мною. Серед уособленої безособовості тут стоїть перед тобою особистість! І хай я не більший від точки, і хоч би звідки я з'явився, і хоч би куди прямував, та поки я живу на цій землі, в мені живе царствена особистість і відчуває свої монарші права. Але війна — це страждання, а ненависть — це горе. Явись у наймізернішій подобі, любові, і я впаду перед тобою на коліна й цілуватиму тебе; та в найвищій подобі явись просто надприродною силою, і хоч би ти посилав уперед цілі флоти світів із повним їхнім вантажем, тут ти стрінеш такого, що лишиться байдужим. О ясний духу, зі свого вогню ти сотворив мене, і, як справжній син вогню, я верну його тобі зі своїм віддихом.

(Несподівано знову спалахують одна за одною блискавки; дев'ять вогників миттю виростають утричі. Ахав, як і всі, заплющує очі й сильно притискає їх правою долонею).

— Я держу в руці твою безмовну, розливу всюди силу; адже я сказав це? І ти не вирвав її з моєї руки, та й я не випущу цього дроту. Ти можеш засліпити; але я помацки піду далі. Ти можеш спалити; але я тоді існуватиму як попіл. Прийми данину шаноби від очих бідних очей та руки, що затуляє їх. Я не прийняв би її. Блискавка пронизує мій череп, мої очі болять і болять, і весь мій змордований мозок наче котиться разом із стятою

головою по камінню. Ой, ой! Та й наосліп я говоритиму до тебе. І хай навіть світлом єси, та вилітаєш із темряви, а я — темрява, та вилітаю зі світла, вилітаю з тебе! Стріли вже не летять; може, розплющити очі? Бачу чи не бачу? Он горять вогні? О великодушний! Тепер я пишаюся своїм родоводом. Але ж ти тільки мій вогненний батько, а своєї ласкавої матері я не знаю. О жорстокий! Що ти з нею зробив? Ось у чому моя загадка, але твоя — більша. Ти не знаєш, як з'явився на світ, і тому називаєш себе не-родженим; ти, безперечно, не знаєш, із чого почався, і тому називаєш себе безначальним. А я знаю про себе те, чого не знаєш про себе й ти, о всемогутній. Над тобою, о ясний духу, є ще щось неявиленне, і для нього вся твоя вічність — тільки година, а вся твоя творча сила — тільки ремесло. Крізь тебе, крізь твоє полум'яне єство, мої обпечені очі млисто добачають його. О безрідний вогонь, о споконвічний самітнику, і ти маєш свою загадку, якої не можеш розповісти нікому, і своє горе, не поділене ні з ким. І знов у цій гордій муці я вгадую свого батька. Стрибай! Стрибай вище й лижи небо! Я стрибаю з тобою! Я горю з тобою! Я зжився б із тобою, і своїм викликом я молюся тобі!

— Човен! Човен! — гукнув Старбак, — Глянь на свій човен, капітане!

Ахавів гарпун — отой, скований у Пертовій

кузні, — лежав міцно прив'язаний на високих розсішках у вельботі, вистромляючись уперед понад його носом; та сама хвиля, що проломилася днище вельбота, зірвала з леза нещільно насажені піхви, і тепер на сталевому вістрі світився блідий роздвоєний горизонтальний вогник. Той тихий вогник скидався на зміїний язик, і Старбак ухопив Ахава за плече:

— Сам бог, сам бог проти тебе, капітане! Отямся! Це нещасливе плавання, воно погано почалось і погано минає. Давай повернемо реї, поки можна, капітане, й скористаємось попутним вітром. Вернімось додому, щоб вирушити в щасливіший рейс!

Почувши Старбакові слова, охоплені панікою матроси зразу кинулися до брасів, хоч на щоглах не було жодного вітрила. Якусь хвилину вони наче були під владою тих самих думок, що й у переляканого помічника, і вже зняли бунтівливий крик. Та Ахав, з брязкотом кинувши кінець громовідводу на палубу, схопив полум'яний гарпун і змахнув ним над їхніми головами, як смолоскипом, присягаючися, що простромить першого матроса, котрий доторкнеться до браса. Всі скам'яніли, глянувши на нього, а ще дужче вжахнуло їх вогненне вістря в його руці, і матроси в страху сахнулися назад. А капітан заговорив знову:

— Ви, як і я, присягались убити Білого Кита, і

ця присяга зв'язує вас, як і мене. А старий Ахав зв'язаний нею весь — серцем, душею, тілом і життям. А щоб ви знали, в якому ритмі б'ється його серце, я зараз погашу останній страх. Ось!

І він, дмухнувши з усієї сили, справді погасив вогник.

Як під час урагану, що спустошить рівнину, люди втікають від самотнього велетня-береста, бо сама його висота й міць накликають ще більшу небезпеку, притягуючи блискавки, так і по цих останніх Ахавових словах багато матросів, сповнені смертельного жаху, відбігли далі від нього.

120

ПАЛУБА ПЕРЕД КІНЦЕМ ПЕРШОЇ НІЧНОЇ ВАХТИ

(Ахав стоїть за кермом. До нього підходить Старбак).

— Треба спустити грот-марса-рею, сер. Марсафал зовсім ослаб, і завітрянний топенант ось-ось лусне. Спустити, капітане?

— Нічого не спускати. Підв'яжіть. Якби я мав трюмселі, я б їх підняв.

— Сер!.. Ради бога, сер!

— Ну?

— Якорі розхиталися, сер. Може, підняти на

палубу?

— Нічого не спускайте, нічого не займайте, тільки підв'язуйте. Вітер міцнішає, але моєї висоти він іще не досяг. Ідіть і виконуйте, що сказано. Кат би його взяв! Він має мене за згорбатілого шкіпера якогось побережного тендера. Спускати грот-марса-рею? Сто чортів! Найвищі щогли робляться для найсильніших вітрів, а моя щогла сягає клотиком аж під летючі хмари. Чи й я маю спустити оцей клотик, що в мене на в'язах? О, тільки боягузи під час бурі спускають свої клотики, де в них мозок. Що це за гуркіт там, нагорі? Я б подумав, ніби це щось грізне, коли б не знав, що й з кольок у животі буває багато гуркоту. О, треба ліків, треба ліків!

121

ПІВНІЧ. БІЛЯ ФАЛЬШБОРТА НА БАКУ

(Стаб і Фласк сидять верхи на фальшборті й підв'язують міцніше якорі, що висять за бортом).

— Ні, Стаб, можеш товкти цей вузол, скільки тобі заманеться, але того, що ти оце сказав, у мене не втовчеш. І чи давно ти думав зовсім навпаки? Хіба ти не казав, що той корабель, на котрому плаває Ахав, мав би платити за страхування більші внески, так наче з корми він навантажений барильцями пороху, а з носа — сірниками? Стривай, стривай: казав чи ні?

— Ну, нехай казав. То й що? Хіба я тепер той самий, що був тоді? На мені вже чимало м'яса обновилося, то чому я не міг змінити думку? А крім того, хай навіть справді ми навантажені барильцями пороху з корми, а сірниками з носа: як у дідька сірники можуть загорітись в оцих бризках, що до кісток промочують? У тебе, хлопчику, чуприна — як вогонь, але й ти б зараз не загорівся. Обтріпнися; ти ж — як той Водолій, Фласк, із твого коміра можна глек води націдити. Хіба ти не знаєш, що на додатковий ризик Морська страхова компанія має додаткові гарантії? Тут тобі й пожежні крани, Фласк. Та послухай знов, і я тобі ще одне розкажу. Насамперед зніми ногу з головки цього якоря, щоб я міг протягти ливну. А тепер слухай. Яка це така велика різниця — держати в руці кінець громовідводу під час бурі чи стояти під щоглою, на якій зовсім нема громовідводу? Невже ти не розумієш, дубова твоя голова, що тому, хто держить громовідвід, нічого не може статися, поки грім не вдарить спершу в щоглу? То про що ж ти балакаєш? Громовідводи є хіба на одному кораблі з сотні, і, на мою дурну думку, Ахав — як і всі ми — був тоді не в більшій небезпеці, ніж усі моряки на десятих тисячах суден, що борознять зараз океани. Ти, Льодоламе, мабуть, хотів би, щоб усі люди на світі носили маленький громовідводик на капелюсі, як ото офіцери національної гвардії носять шпичасту

пир'їну, а ззаду щоб тяглася дротина, мов шарф. Чого ти не хочеш мати розум, Фласк? Це ж так легко — мати розум. Кожен, хто хоч трохи вмiє дивитись очима, може мати розум.

— Не знаю, Стаб. Часом воно буває не так легко.

— Авжеж, коли тебе промочить наскрізь, тоді важко мати розум, це правда. А мене оці бризки вже промочили наскрізь. Та дарма: бери отой кінець і протягуй. Здається мені, наче ми так ці якорі ув'язуємо, ніби їх уже ніколи не збираються вживати. Принайтовлювати оці два якорі, Фласк, це так, наче зв'язувати людині руки за спиною. А які в них ручиська розкішні, подивися! Оце-то залізні кулаки, га? Вже як ухоплять, то не пустять! Цікаво мені, Фласк: чи й наша Земля десь заякорена? Коли так, то, певне, на страх якій довжелезній линві. Ану, постукай ще по оцьому вузлу, та й готово. Ну, от ми й на палубі... Що може бути приємнішого? Хіба що зійти на берег. Чуєш, викрути мені поли бушлата, гаразд? Дякую. Люди сміються з фраків, але як на мене, то в морі під час шторму тільки фрак і носити. У нього фалди звужуються донизу, і по них добре вода стікатиме, розумієш? Так само й трикутні капелюхи: ріжки крисів були б як ринви. Не хочу я більше й знати куцих бушлатів та зюйдвесток: давай мені фрак і касторового капелюха! Гей! Ф'ю! Полетіла моя зюйдвестка за борт. Боже, боже, як це

з твого неба віє такий нечемний вітер! Ох і паскудна ж ніч, братку...

122

ОПІВНОЧІ НА ЩОГЛІ. — ГРІМ І БЛИСКАВКА

(Грот-марса-рея. Тешиґо ув'язує її новою линвою).

— Бум-бум-бум!.. Годі вже там гриміти! Забагато грому тут, нагорі. Яке пуття з цього грому? Бум-бум-бум!.. Не треба нам грому, нам треба рому! Дайте нам по чарці рому. Бум-бум-бум!..

123

МУШКЕТ

Під час найлютіших поривів тайфуну стерничого, що стояв біля кістяного румпеля «Пеквода», кілька разів збивало з ніг і жбурляло на палубу спазматичними ривками того румпеля, хоча він був закріплений страхувальними телями; адже закріплювати дуже туго не можна, румпель повинен мати якусь волю.

В такий сильний шторм, коли вітер жбурляє судно, ніби м'ячика, побачити, як компасна стрілка часом крутиться дзигною, — невелике диво. Так було

й на «Пекводі»: майже за кожним поштовхом стерничий бачив, як швидко стрілки крутяться разом із картушкою; мало хто може дивитись на те без якогось незвичного хвилювання.

Минуло кілька годин після півночі, і тайфун ущух настільки, що завдяки нелюдським зусиллям Старбака і Стаба — один порався на носі, другий на кормі корабля — пошарпані рештки клівера, фор-і грот-марселя позрізувано з рей, і їх понесло за вітром, наче пір'я, яке інколи губить альбатрос у бурю.

На їхнє місце підняли нові вітрила, зарифивши їх, а позаду грот-щогли поставили штормовий трисель, і судно знов більш-менш набрало здатності триматись на курсі. Стерничому знов було задано курс — поки що — ост-зюйд-ост, і він, скільки змога, витримував його. Бо, поки лютував тайфун, стернували, тільки пристосовуючись до нього. Та як тільки стерничий повернув судно чимближче до заданого курсу, стежачи за компасом, як вітер неначе повіяв з корми. Добрий знак! Супротивний вітер змінився попутним!

Зразу ж перебрасопили реї під жваву пісеньку: «Гей, вітре попутний! Гей, хлопці, жвавіш!» — команда співала її з радості, що ця сприятлива подія так швидко спростувала всі лихі призвістки, які передували їй.

Згідно з неодмінним наказом капітана — в

будь-яку годину дня і ночі доповідати йому негайно про все, що сталося істотного на палубі, — Старбак, тільки-но скінчивши переставляти реї під вітер, що він робив досить неохоче й похмуро, автоматично пішов униз повідомити про це Ахава.

Перше ніж постукати в двері капітанової каюти, він на хвильку зупинився перед ними. Лампа в каюті, гойдаючись широкими розмахами на всі боки, блимала й кидала мигтюче світло на зачинені капітанові двері — тоненькі двері з щілинястими жалюзі замість верхньої панелі. У відособленій під палубою, наче під землею, кают-компанії панувала якась дзвінка тиша, хоч надворі з усіх боків ревли й гриміли стихії. Лисніли в сутіні набиті мушкети в стояку під передньою переділкою. Старбак був чесний, щиросердий чоловік; та в його душі мимовільно ворухнулася несподівано лиха думка, тільки-но погляд його впав на мушкети. Але посеред інших думок, добрих чи ніяких, він у першу мить її сам не розпізнав її.

— Він трохи не застрелив мене, — шепнув старший помічник сам до себе. — Так, оцього ось мушкета націлив на мене — оцього, з прикладом у цвяшках. Цікаво, як його в руці тримати... Дивно: я, що завдав списом стільки смертельних ударів, тепер так тремчу. Набитий? Побачимо. Так, так, і на полицці є порох. Недобре... Може, краще висипати? Стривай. Воно минеться... Сміло триматиму

мушкет, а сам поміркую. Я прийшов доповісти йому про сприятливий вітер. Але для кого сприятливий? Для смерті, для погибелі, тобто для Мобі Діка. Цей попутний вітер сприятливий тільки для того проклятого кита... Оце саме дуло він наставляв на мене... Оце саме. Оце дуло! Ось я тримаю його в руці... Він хотів убити мене з оцієї самої штуки, що у мене в руці. Так, і він радий був би занапастити всю свою команду. Чи він не казав, що не хоче ні перед яким штормом спускати реї? Хіба він не розбив свого астрономічного квадранта і хіба не пливе в оцих водах, таких небезпечних, навпомацки, за самими обрахунками по лагу, такими ненадійними? Та й у цей самий тайфун хіба він не запрягся, що не користуватиметься громовідводами? То чи можна спокійно дивитись, як цей божевільний стариган тягне за собою в погибель цілу команду корабля? Так, коли корабель спіткає катастрофа, цей Ахав стане умисним убивцею тридцяти чоловік, а я ладен душею своєю закластися, що корабель таки спіткає катастрофа, коли Ахавові дати волю. А коли його зараз, цю мить... прибрати, він не вчинить такого злочину. О! Він щось мурмоче крізь сон? Так, зараз... зараз увійти, поки він спить. Спить? Так, спить, але живий і скоро знов прокинеться. Тоді я не зможу боротися з тобою, старий. Ти не хочеш слухати ні доказів, ні протестів, ні благань; ти смієшся з усього цього. Ти хочеш тільки

безоглядного послуху твоїм безоглядним наказам. Так, і ще ти кажеш, що команда склала одну присягу з тобою; кажеш, що ми всі тепер Ахави. Великий боже!.. Невже нема іншого способу? Законного?... Зв'язати, посадити під замок і відвезти додому? Та хіба можна сподіватися, що ти вирвеш владу з його рук, поки він живий? Тільки дурень міг би спробувати це. Навіть якби його скрутити, зв'язати йому руки й ноги ланцюгами, прикувати ланцюгами до кілець у підлозі цієї каюти, — він і тоді був би жахливіший, ніж тигр у клітці. Я не міг би витерпіти його вигляду й не мав би куди втекти від його виття. Будь-якого спокою, навіть сну, та й самого неоціненного розуму позбувся б за довге, нестерпне плавання. Тоді що ж лишається? До землі багато сотень миль, і найближча — неприступна Японія, Тут я сам серед чистого моря, і між мною та законом — два океани й цілий континент. Так, так, справді... Хіба небо стає убивцею, коли блискавка вражає майбутнього убивцю в ліжку, спопеливши і попіл, і тіло?.. То чи стану і я убивцею, якщо... — і Старбак повільно, скрадливо, дивлячися скоса, впер у двері дуло набитого мушкета.

«Ось на такій висоті там, за дверима, висить Ахавова койка; голова його — отут. Тільки натиснути курок — і Старбак лишиться живий, знову пригорне дружину й дитя... О Мері, Мері... синку... синку!.. А коли я не вб'ю тебе, старий, хто

годен сказати, в яких незмірених глибинах потоне, може, Старбакове тіло разом з усією командою? Великий боже, де ти? Вистрелити? Вистрелити?..»

— Вітер ущух і повернув, капітане, піднято й зарифлено фор-і грот-марселі, судно тримається курсу.

— Табань! Ох, Мобі Діку, нарешті я вирву тобі серце!

Такий крик раптом прорвався крізь неспокійний сон старого капітана, немовби на Старбаків голос озвалося досі німе сонне видиво.

Піднятий мушкет, упертий у двері, затрусився, ніби в руці похмільного п'яниці. Старбак якусь хвилину неначе боровся з ангелом, але врешті, відвернувшись від дверей, поставив смертоносну зброю в стояк і вийшов.

— Він занадто міцно спить, містере Стаб. Іди ти розбуди його й скажи. Мені треба глянути, що тут, на палубі. Ти знаєш, що треба сказати.

124

СТРІЛКА

Уранці ще не стихле море неквапно котило розлогі, повільні, могутні хвилі і, наздоганяючи кипучий слід «Пеквода», підштовхувало корабель у корму, ніби долоні велетнів. Міцний і рівний вітер віяв так щедро, що небо й повітря були неначе

величезні, тугі, опуклі вітрила; весь світ мчав за вітром. Сповите в непотьмарене ранкове сяйво сонце не було видне на небі; тільки по яснішій широкій плямі на небосхилі, з якої били в усі боки снопи променів-багнетів, було знати, де воно. Все довкола яскріло пишнотою вінчаних вавілонських царів і цариць. Море нагадувало тигель з розтопленим золотом, що клекоче світлом і жаром.

Ахав довго стояв осторонь і заворожено мовчав. Щоразу, коли розгойдане судно кивало бушпритом, він обертвся вперед і дивився на яскраве сонячне проміння, відбите у воді перед кораблем, а коли корма западала вниз — обертвся назад і вдивлявся в розмиту сонячну пляму за кормою та у жовті променисті зблиски на рівній, як шнур, кільватерній струмині.

— Хе, хе, мій кораблю! Ти тепер схожий на морську колісницю сонця. Хе, хе! Всі племена, які є попереду, я везу вам сонце! Підпрягайте ще й ще буруни! Агей! Я правлю морем, наче цугом коней! — Та враз його ніби шарпнула назад якась зустрічна думка. Він квапливо підійшов до стерна й хрипким голосом запитав стерничого, яким курсом той веде «Пеквода».

— Ост-зюйд-ост, сер, — відповів наляканий матрос.

— Брешеш! — і вдарив його зціпленим кулаком. — Курс ост у таку годину, а сонце за

кормою?

Почувши ці слова, всі сторопіли: те, що тільки-но помітив Ахав, незбагненним чином уникло уваги всіх інших. Та це, мабуть, і сталось саме через його разючу очевидність.

Устромивши майже всю голову в нактоуз, Ахав глянув на компас. Його піднята рука поволі опустилась, і на мить він наче аж захитався. Старбак, що стояв за спиною в нього, теж глянув на компаси... І справді! Обидва вони показували на схід, а тим часом «Пеквод» з усією очевидністю плыв на захід.

Та не встигла перша нестямна тривога поширитись серед команди, як старий капітан силувано засміявся й вигукнув:

— Знаю вже! Таке бувало й раніше. Містере Старбак, уночі блискавка перемагнітила наші компаси, оце й усе. Тобі, мабуть, уже доводилось чути про такі речі.

— Правда... Але самому мені такого ще ніколи не траплялось, — похмуро відказав зблідлий помічник.

Тут треба зазначити, що такі пригоди не раз відбувалися з кораблями під час сильних штормів. Як відомо всім, магнітна енергія, що впливає на стрілку корабельного компаса, по суті ідентична з електрикою, яка є в хмарах; тому не треба й дивуватися, що такі речі трапляються. В тих

випадках, коли блискавка вдаряла в судно, обламуючи реї та обриваючи такелаж, її вплив на компасну стрілку часом бував іще фатальніший: вона зовсім утрачала магнітні властивості й відтоді годилась хіба що на плетільний дротик для якоїсь бабусі. Та в обох випадках стрілка ніколи не відновлює сама своїх пошкоджених чи втрачених властивостей, а якщо перемагнітілись чи розмагнітілись компаси в нактоузі, то можна бути певному: те саме сталось і з усіма іншими, які лишень є на судні, хоч би навіть найнижчий із них був уставлений аж у киль.

Замислено стоячи перед нактоузом і дивлячись на перемагнічені компаси, старий капітан простяг руку, ребром долоні вивірів напрям на сонце й пересвідчився, що компаси показують точно протилежний справжньому курс, а тоді гукнув, щоб судно завертали на всі шістнадцять румбів. Реї перебрасоплено на навітряний борт, і знову «Пеквод» уперто посунув напереріз супротивному вітрові, бо гаданий попутний, як виявилось, був тільки маною.

Тим часом Старбак, хай які вже там були його потаємні думки, не заперечив ні словом, а спокійно віддавав необхідні накази, та й Стаб і Фласк, що тепер уже, здавалось, якоюсь мірою поділяли його почуття, теж без ремства погоджувалися з усім. Що ж до матросів, то, хоч декотрі з них тихо,

невдоволено бурчали, їхній страх перед Ахавом був більший, ніж страх перед фатумом. Тільки поганигарпунники лишались майже незворушні, як і завжди; бо навіть коли на них щось уплинуло, це була тільки якась магнетична дія непохитного Ахавового серця на їхні споріднені з ним серця.

Якийсь час капітан ходив по палубі, поринувши в свої бурхливі думки. Та ось його кістяна п'ята спіткнулася на чомусь; він глянув під ноги й побачив погнуті мідні зорові трубки квадранта, яким напередодні хряснув об палубу.

— Бідний мій гордий підглядачу неба і лоцмане сонця! Вчора я знищив тебе, а сьогодні компаси хотіли знищити мене. Так, так! Але Ахав ще владарює над поземною силою магніта! Містере Старбак, подайте мені наконечник від списа, молоток і найменшу вітрильну голку. Швидше!

Мабуть, він мав на думці не тільки відновити компас, а ще й не без обачливості хотів підняти дух команди, продемонструвавши їй своє таємниче вміння в такій чудесній справі, як перемагнічення компасів. Крім того, старий капітан знав: хоча судном сяк-так можливо правити й за допомогою перемагнічених компасів, та це неминуче навіє забобонним морякам нові страхи й лихі передчуття. І коли помічник приніс йому те, що він просив, Ахав рішуче обернувся до команди й сказав:

— Матроси! Грім перемагнітив стрілки

старому Ахавові, але з оцього ось шматочка сталі Ахав зробить свою власну стрілку, і вона показуватиме куди слід незгірше від будь-якої.

На ті слова моряки збентежено презирнулися із рабським подивом у очах і знову підвели заворожені погляди, чекаючи обіцяного чаклунства. Тільки Старбак дивився вбік.

Ударом молотка Ахав відбив сталеве вістря списа, а тоді, вручивши помічникові довгий залізний стрижень, який лишився від наконечника, наказав держати його сторчма, так, щоб залізо не торкалося палуби. Тоді кілька разів ударив молотком по верхньому кінцю залізного стрижня, приставив до того вершечка затуплений кінчик голки і знову кілька разів ударив молотком — уже не так сильно. А помічник весь той час тримав залізний прут прямовисно. Тоді зробив голкою кілька якихось химерних рухів — чи то справді необхідних для намагнічування голки, чи то розрахованих на те, щоб іще підсилити шанобливий подив команди, важко сказати, і звелів, щоб принесли лляну нитку. Ступивши до нактоуза, він вийняв з компасів зіпсовані стрілки, перев'язав голку ниткою посередині й горизонтально підвісив її над картушкою одного з компасів. Спочатку голка крутилась, і обидва її кінці хитались туди й сюди, та врешті вона застигла на місці; тоді Ахав, що пильно спостерігав її рухи, з полегкістю відступив од

нактоуза і, показуючи на нього рукою, вигукнув:

— Дивіться самі, чи Ахав не владар над магнітом! Сонце на сході, і мій компас це засвідчує!

Один за одним вони підходили й дивилися, бо таке невігластво, як їхнє, могли переконати тільки власні очі, а потім один за одним відходили.

А в вогнистих Ахавових очах, сповнених зневаги й тріумфу, можна було в ту мить побачити всю його згубну гордість.

125 ЛАГ І ЛАГЛІНЬ

Досі на довгому-предовгому шляху «Пеквода» назустріч своїй долі лагом користувалися досить рідко. Довірливо покладаючись на інші способи визначати місце перебування корабля в морі, на деяких торговельних суднах і на багатьох китоловах, особливо під час крейсування, зовсім занедбують лаг, хоча водночас — найчастіше просто задля проформи — регулярно записують на призначеній для цього аспідній дощечці як компасний курс судна, так і гадане пересічне число миль, пройдених за годину. Так було й на «Пекводі». Дерев'яна катушка й причеплений до неї вугластий лаг довго висіли за гакабортом недоторкані. їх мочили дощі й бризки, вони жолобились на сонці й на вітрі; всі стихії об'єднались, щоб уразити тлінням річ, яка

висіла так марно. Та незважаючи на все це, коли через кілька годин після сценки з магнітом Ахавів погляд упав на котушку, він пригадав, що вже не мав квадранта й що в гніві заприсягся користуватись тільки лагом, і зразу запалився цією думкою. «Пеквод» плив, киваючи бушпритом кожній хвилі, а за кормою піниві буруни котились далі на захід.

— Гей, на баку! Кинути лаг!

Підійшло двоє матросів. Один золотаво-смаглий таїтянин, а другий — сивий дід із Острова Мену.

— Візьміть котрийсь котушку, я кину.

Вони пройшли на корму, аж до гакаборту, де з завітрянного боку під скісним натиском вітру палуба майже поринала в укриті піною хвилі, що набігали збоку.

Матрос із Мену взяв котушку за кінці осі, що виступали боків — на тій осі крутився сам барабан із намотаним лаглінем, — і підняв її високо вгору, чекаючи, поки надійде Ахав.

Той став поруч нього, взяв вугластий лаг, що звисав з котушки, й почав змотувати три-чотири десятки витків шворки, щоб мати змогу розмахнутися, кидаючи. І в ту хвилину старий моряк, що пильно дивився на капітана й на шворку, наважився заговорити:

— Сер, я б не покладався на цей лаглінь: його стільки мочило й пекло сонцем, що він уже геть

зіпрів.

— Витримає, діду. Хіба ти зіпрів від того, що тебе мочило й пряжило? Адже ти тримаєшся. Чи, може, краще сказати, що життя тебе тримає, а не ти його тримаєш у руках.

— У руках я тримаю катушку, сер. Та хай буде по-вашому, капітане. Маючи таку сиву голову, як у мене, не варто сперечатися, а надто з тим, хто поставлений над тобою, бо він же ніколи не погодиться з твоїми словами.

— О, а це що таке? Їй же богу, ще один латаний професор із збудованого на граніті коледжу цариці Природи. Тільки чомусь його лекція звучить надто запобігливо. Ти звідки родом?

— Із маленького скелястого острова Мену, сер.

— Чудово! Як доладно все звучить...

— Не знаю, сер, чи доладно, але я там народився.

— На острові Мені? Звісно, так воно й добре: народився на Мені, на колись незалежному Мені, та й покинув його: мовляв, острове Мене, обходься без мене. А той острів поглинула... хто? Ну, вище катушку! Всі допитливі голови врешті розбиваються об мертвий глухий мур. Вище! Отак.

І Ахав пожбурих лаг. Змотана шворка вмить витяглась у довгу похилу лінію за кормою, а тоді катушка закрутилася. Зустрічні хвилі шарпали лаг, підкидаючи й опускаючи його, натяг шворки

змінювався, і старий матрос із катушкою в руках дивно похитувався.

— Тримай міцно!

Лусь! Туго натягнений лаглінь опав униз довгою петлею: лаг відірвався.

— Я розбив квадрант, грім зіпсував компаси, а тепер шалене море перервало лаглінь. Та Ахав може направити все! Вибирай шворку, таїтянине, а ти, старий, змотуй на катушку. Ти скажи теслі, хай зробить новий лаг, а ти направ лінь. Подбай про це... Пішов собі. Йому все дарма, а для мене ніби з цього світу випала вісь, на якій він обертався. Вибирай, вибирай, таїтянине! Ці линви змотуються цілими і так швидко що аж мигтить, але вибираються обірвані й дуже повільно. О, Піп? Ти що, прийшов помагати, га, Піпе?

— Піп? Який Піп? Кого ти кличеш Піпом? Піп вискочив з вельбота. Піп пропав. Подивімось-но, чи ти не підчепив його там, чи не виловив, китолове? О, туго йде: мабуть, таки він учепився. Вирви в нього шворку, Таїті! Вирви шворку, нащо нам піднімати на судно боягуза. О! Онде вже його рука вистромяється з води. Сокиру! Сокиру! Обрубайте шворку! Не треба нам тут боягузів. Капітане! Чуєте, сер? Онде Піп, він хоче вибратися назад на корабель.

— Тихо, бовдуре навіжений! — grimнув старий з Мену, вхопивши Піпа за плече. — Геть із юта!

— Більший недоумок завжди лає меншого, — промурмотів Ахав і ступив ближче. — Не чіпай його, він святий. То де, кажеш, той Піп, хлопчику?

— За кормою, сер, за кормою. Он, он!

— А хто ж ти, хлопче? У тебе зіниці такі порожні, що я не бачу в них навіть свого відбитку. О боже! Невже людина — добре вмістище для безсмертної душі? Адже вона дірява як решето. Хто ж ти, хлопче?

— Я дзвонар, капітане, я корабельний окликач. Бім-бам, бім-бам! Піп! Піп! Піп! Сто фунтів глини в нагороду за Піпа. Зріст — п'ять футів; вигляд — боягузливий. По цьому його найлегше впізнати! Бім-бам, бім-бам! Хто бачив Піпа-боягуза?

— Мабуть, вище за лінію снігів немає жодного серця. О крижані небеса! Гляньте на землю! Ви ж зачали цю нещасливу дитину й покинули її. Творці-розпусники! Слухай, хлопче: від сьогодні, поки Ахав живий, Ахавова каюта буде твоїм домом. Ти зачепив моє найглибше єство, хлопче: тепер ти прив'язаний до мене путами, сплетеними зі струн мого серця. Ходімо до каюти.

— Що це таке? Наче акуляча шкіра, а гладенька, як оксамит? — пильно дивлячись на Ахавову руку і обмацуючи її, промурмотів хлопець. — Ох, якби сердешний Піп міг доторкнутись до чогось отакого ласкавого, він би, може, й не загинув! Воно схоже на страхувальну

линву, сер. Це щось таке, за що можуть держатися слабкі душі. Ох, сер, покличте старого Перта, нехай склепає ці дві руки — чорну з білою, бо я вже ніколи не відпущу її.

— Так, хлопче, і я не відпущу твоєї, якщо тільки не зтягну тебе нею в ще гірші страхіття, ніж тут. Ходімо ж до каюти. Чуєте, ви, що вірите, ніби все добро — в богах, а все зло — в людях? Гляньте, як усевидющі боги забули про стражденну людину, а та людина, хоч вона безумна й сама не знає, що робить, все ж переповнена щирою любов'ю і вдячністю. Ходімо! Я дужче пишатимусь, ведучи тебе за чорну руку, ніж якби я держався за руку вінценосця.

— Ото пішли двоє божевільних, — промурмотів старий моряк з Мену. — Один ошалів з надміру сили, а другий — з надміру слабості. Та ось і кінець обірваного шнура: промок наскрізь. Направити його? Хе! Краще взяти зовсім новий. Треба попитати в містера Стаба.

126

РЯТУВАЛЬНИЙ БУЙ

Спрямовуючи свій біг тільки сталевною голкою Ахава і виміряючи пройдений шлях тільки його ж лагом, «Пеквод» плыв далі до екватора. Давно вже підхоплений рівним, незмінним пасатом, він так

довго перетинав ці пустельні води, не зустрічаючи жодного судна, так довго гойдався на монотонній положистій хвилі, що здавалося, ніби цей дивний тривалий спокій — тільки прелюдія до бурхливих і карколомних подій.

Нарешті, коли судно вже наблизилося до околиці екваторіальних промислових угідь і одної ночі в глибокій темряві, яка буває перед світанком, минало купку скелястих острівців, нічну вахту на чолі з Фласком налякав крик, такий жалібний, нестямний і нелюдський, ніби то белькотливо голосили духи всіх вигублених Іродом немовлят. Усі вахтові враз прокинулися з дрімоти і якусь мить заціпеніло стояли, чи сиділи, чи лежали, прислухаючись, наче ота римська статуя пораненого на смерть гладіатора, поки лунав той дикий крик. Християнська, цивілізована частина команди, тремтячи зі страху, заявила, що то голосять русалки; але гарпунники-погани не злякались анітрохи. А сивий дід із Мену — найстарший в усій команді — сказав, що той дикий пронизливий крик — то голоси недавно потонулих у морі людей.

Ахав у своїй каюті не знав про це, аж поки в сірий світанок вийшов на палубу. Тоді Флask розповів йому про нічну пригоду, розповів не без похмурих натяків. Але капітан тільки глухо засміявся й пояснив нічне диво ось як:

Ті скелясті острівці, повз які пропливав

«Пеквод», були лежбищем для незліченних морських котиків, і їхні малята, котрі втратили матерів, або й матері, що втратили малят, напевне виринали поблизу судна й супроводили його, квілячи схожим на людський голосом. Та це пояснення тільки ще дужче налякало декого з команди, бо серед моряків дуже поширене забобонне ставлення до котиків — не тільки через те, що їхній жалібний крик так нагадує людський голос, а й тому, що, вистромляючи з води за бортом круглі голови з майже розумним виразом на мордах, ті котики страшенно скидаються на людей. Не раз бувало, що за певних обставин котиків у морі справді плутали з людьми.

Але зловісним передчуттям команди судилося дістати надзвичайно переконливе підтвердження в тій долі, що спіткала того дня одного з матросів. На світанку той матрос, уставши з койки, піднявся на фок-щоглу чергувати там на марсі. Чи то він іще не прочумався як слід зі сну (бо моряки часом вилазять на щоглу ще напівсонні), чи то річ була в чомусь іншому — невідомо; та хай там як, а пробув він на своєму марсі недовго. Раптом на палубі почули скрик, тоді шелест від падіння тіла і, глянувши вгору, побачили, що в повітрі майнув якийсь привид, а зирнувши за борт, угледіли на синій гладіні пляму з білої піни.

У море зразу скинули рятувальний буй —

довгасте вузьке барильце, підвішене на кормі й покірне хитромудрій пружині; але з води не піднеслась рука, щоб ухопитися за нього, а буйок так довго висів під палючим сонцем, що розсохся геть і тепер повільно набирав води й крізь щілини, і всіма порами висушеного дерева. Отож незабаром цвяховане, окуте залізними обручами барильце пішло вслід за матросом на дно, ніби хотіло послужити йому за подушку, хоча й досить тверду.

Отак першого члена команди «Пеквода», що піднявся на щоглу вистежувати Білого Кита в його власних володіннях, поглинула морська безодня. Але в ту хвилину, можливо, мало хто подумав так. Матросів навіть не дуже засмутила ця пригода, чи принаймні вони побачили в ній не стільки призвістку майбутнього лиха, скільки справдження нещастя, вже провіщеного. Вони заявляли, що тепер уже знають причину отих диких криків, які лунали вночі. Але стариган з Мену знов заперечив їм.

Треба було чимось замінити втрачений рятувальний буй. Капітан доручив Старбакові щось підшукати, але підходящого легкого барильця не знайшлося. А тепер, коли плавання наближалось до свого найкритичнішого моменту, всіх на судні охопила гарячкова нетерплячка й нікому не хотілося робити щось не пов'язане прямо з їхньою кінцевою метою, хай там уже який буде той кінець. Тому вже вирішили були зоставити корму без рятувального

буйка, коли раптом Квіквег якимись дивними знаками й натяками нагадав про свою труну.

— Рятувальний буй із труни? — жахнувся Старбак.

— Трохи дивно, сказав би я, — озвався Стаб.

— Ет, вийде буй як буй, — відмахнувся Фласк. — Тесля вмить його пристосує.

— Ну, винесіть її, бо нема більше нічого, — невесело помовчавши, згодився Старбак. — Тесле, зроби що треба. Чого ти на мене так дивишся? Не чуєш? Пристосуй труну замість буя.

— І віко прибити, сер? — спитав і махнув рукою, ніби тримав у ній молоток.

— Атож.

— І щілини прошпаклювати, сер? — знову спитав тесля з таким жестом, ніби орудував шпаклівкою.

— Атож.

— А тоді ще й просмолити, сер? — і він наче нахилив у руці відерце зі смолою.

— Так, так! Чого це ти допитуєшся? Зроби з труни рятувальний буй, і квит. Містере Стаб, містере Фласк, ходімо на ніс.

— Пішов сердитий. Усе разом він може стерпіти, але подробиці — над його силу. Та й мені це діло не до вподоби. Я зробив ногу для капітана Ахава, і він носить її, як годиться джентльменові; а як зробив шкатулочку для Квіквега, то цей не хоче

стромляти в неї голову. Стільки морочився з тією труною — і все намарне? Тепер наказують переробити її на рятувальний буй. Це ж однаково, що стару одежину лицювати. Або шкіру вивертати наверх м'ясом. Не люблю я такого партацтва, не до вподоби воно мені. Не по моїй гідності. Не для цього я тут. Нехай якесь там лудильницьке поріддя латає казани, а ми ж таки з кращого тіста. Я люблю докладати рук тільки до чистої, нової, чесної, математичної роботи, до чогось такого, що починається правильно, з початку, тоді свого часу проходить свою середину, а закінчується кінцем. Не те що робота партача: у неї кінець посередині, а початок на кінці. Це тільки старі баби все замовляють партачам. Господи, як-бо всі старі баби люблять отих мандрівних лудильників. Я знав одну шістдесятип'ятирічну бабусю, що втекла від чоловіка з молодим, але вже лисим лудильником. Отож через те я ніколи не брав замовлень від старих самотніх удів, ще як держав майстерню на Віньярді, а то котрась забрала б у свою стару самотню голову таку думку — втекти кудись зі мною. Та гай-гай! На морі тільки й жіночки, що чаєчки. Ну що ж, подивімося. Прибити віко; прошпаклювати щілини; просмолити їх; міцно оббити все планками і підвісити на тій пружині за кормою. Чи хтось колись виробляв отаке з труною? Якийсь старий забобонний тесля, мабуть, скоріше дав би розіп'ясти

себе на вантах, а не погодився б на таку роботу. Але я зроблений із сукуватої арустукської сосни, я й вусом не моргну. Мати ззаду труну замість підхвістя! Пливти по морю з цвинтарною скринєю! Та дарма. Ми, ті, хто обробляє дерево, робимо і шлюбні ліжка та картярські столи, і мари та труни. Ми працюємо або помісячно, або від замовлення, або від плати, і не нам допитуватись, для чого й навіщо потрібна наша робота, хіба що це буде якийсь уже зовсім паскудне партацтво, і тоді ми його кидаємо, коли можна. Кхе! Зроблю поволеньки й цю роботу. Прироблю тут... стривай, скільки ж усього душ у нашій команді? Вже й забув. Ну, хай там як, а прироблю тридцять окремих линвочок із вузлами на кінцях, по три фути завдовжки, кругом усієї труни. Тоді, коли корабель піде на дно, тридцятеро жвавих хлопців битимуться за одну труну: нечасто таке побачиш на цьому світі! Ідїть-но сюди, молоток, шпаклівка, відерце зі смолою і швайка! Берімось до роботи.

127 ПАЛУБА

(Труна покладена на два кадоби для гарпунної линви між верстаком і відкритим люком; тесля шпаклює щілини. Мотузочок, всуканий із клоччя, повільно змотується з великого клубка, що лежить

у приполі в теслі. З каюти неквапно піднімається на палубу Ахав і чує, що Піп іде слідом за ним).

— Вернися, хлопче! Я хочу трохи побути без тебе. Вернувся... Навіть моя рука не кориться моїй волі так охоче, як цей хлопець... Це що, середній неф у церкві? Що тут робиться?

— Рятувальний буй, сер. Містер Старбак наказав. Ой, обережно, сер! Люк відкритий!

— Дякую. Твоя труна лежить наповхаті коло склепу.

— Що, сер? А, коло люка! Так, сер, це правда.

— Хіба це не ти робиш людям ноги? Не з твоєї майстерні вийшов цей оцупок?

— Здається, так, сер. Ну, як, рихва 162 тримається?

— Більш-менш. Та хіба ти й могильник разом?

— Так, сер: я зліпив оцю ось скриню як домовину для Квіквега, та щойно мені наказали переробити її на щось інше.

— Тоді скажи мені: хіба ти не загребущий, скнарий, пронозливий, всеїдний старий поганин, що сьогодні робиш ноги, а завтра труни, в яких ті ноги зачинятимеш, а позавтра з тих самих трун — рятувальні буї? Ти так само не визнаєш ніяких

162 Рихва — металеве кільце для скріплення чого-небудь.

принципів, як боги, і такий самий майстер на всі руки, як вони.

— Мені за цим голова не болить, сер. Я роблю те, що роблю.

— Знов же — як боги. Слухай, а ти ніколи не співаєш, роблячи труну? Титани нібито мугикали якісь уривки пісеньок, коли видовбували кратери вулканів; і гробар на сцені співає із заступом у руках. А ти ні?

— Чи я співаю, сер? Чи я співаю? О, я до цього не дуже охочий, сер, але той гробар, може, співав тому, що заступ його мовчав? А шпаклювальний молоточок хіба ж так видзвонює! Ось послухайте, яка музика!

— Так, і це тому, що віко тут править за резонансну деку. А резонансною декою може бути, тільки дошка, під якою немає нічого — порожнеча. А проте труна, в якій лежить мертве тіло, звучить майже так само, тесле. Тобі коли-небудь траплялося нести мари й стукнутися труною об цвинтарну браму?

— Їй же богу, сер, я...

— «Їй же богу»? А що це таке?

— Та це просто така примовка, сер, і більше нічого.

— Гм... гм... ну, далі.

— Я хотів сказати, сер...

— Ти що, шовкопряд? Випрядаєш свій покрив

сам із себе? Що там у тебе за пазухою? Швидше прибери оті сильця, щоб я їх не бачив!..

— Пішов на ют. А як напався несподівано! Та в теплих широтах шквали завжди несподівані. Я чув, що острів Альбемарле на Галапагосах екватор перетинає рівно посередині. Мені здається, що нашого старого теж перетинає точно посередині якийсь екватор. Він весь час ніби па екваторі — такий гарячий! Дивиться сюди... Ану, де клоччя, хутчіше! Мерщій до роботи! Ця дерев'яна довбешка — то корковий молоточок, а я — майстер грати на скляній гармонії. Дінь-дон!

(Ахав сам до себе).

— Оце-то видовище! Оце-то звуки! Сивоголовий дятел довбе дупласте дерево! В таку хвилину можна позаздрити глухим і сліпим! Глянь! Труна стоїть на двох кадобах із гарпунними линвами. Ох і злий, ох і глумливий чоловік цей тесля! Тук-тук! Це ж наш другий пульс. О, яке безтілесне все на світі! Що в ньому є реального, крім невагомих думок? Ось перед нами зловісний символ грізної смерті, але чиста випадковість зробила з нього промовистий знак рятунку й надії для життя, що попало в найтяжчу скруту. Рятувальний буй із труни! А може, цей символ ще глибший? Може, в якомусь духовному розумінні труна — це, врешті, лише сховище безсмертя? Треба подумати! Але ні! Я вже так далеко зайшов на тіньову сторону Землі,

що другий бік її, той, що називають світлим, здається мені сповитим у непевний півморок. Слухай, тесле, ти скінчиш коли отой проклятий стук? Я йду в каюту, і щоб, коли вийду на палубу знов, я вже не побачив нічого цього. Ну, а тепер, Піпе, давай поговоримо: я часом набираюсь від тебе такої химерної філософії! Її, певне, влито в тебе невідомими каналами з якихось незнаних світів!

128

«ПЕКВОД» ЗУСТРІЧАЄ «РАХІЛЬ»

Другого дня ми побачили велике судно, що пливло просто на «Пеквод»: його реї були обліплені матросами. Називалось воно «Рахіль». «Пеквод» ішов тоді з доброю швидкістю, та коли до нього з навітряного боку підпливла ширококрила незнайомка, його хвалькувато надуті вітрила враз опали, немов проколоті міхури, і весь корабель неначе безвладно завмер.

— Лихі новини! Вона несе лихі новини, — промурмотів старий матрос з острова Мену. Та перше ніж капітан «Рахілі», що з рупором біля уст стояв на кормі вельбота, встиг окликнути нас, пролунав голос Ахава:

— Бачив Білого Кита?

— Так, бачив. Учора. А ви не бачили в морі вельбота?

Стримавши свою радість, Ахав відповів заперечно на це несподіване запитання і хотів ужепливти на «Рахіль», коли її капітан сам, поклавши своє судно в дрейф, спустився у вельбот. Кілька енергійних змахів веслами, гак зачеплено за готруслень правого борту «Пеквода», і капітан «Рахілі» вже вихопився на нашу палубу. Ахав зразу впізнав його: то був знайомий йому нентакітець. Але вони навіть не привіталися.

— Де він був? Його не вбито? Ні? — закричав Ахав, підступаючи до нього. — Як це сталося?

Виявилося, що напередодні, вже надвечір, коли три вельботи з «Рахілі» погналися за табунцем кашалотів і в швидкій погоні запливли миль за чотири чи п'ять у навітряний бік від судна, несподівано на синій гладіні з завітряного боку, не дуже далеко від корабля, зринула біла голова й білий горб Мобі Діка. З корабля зразу спустили четвертий, запасний вельбот, якого держали наготові. Шпарко йдучи під вітрилом, цей четвертий вельбот — найшвидкохідніший з усіх їхніх човнів — начебто спромігся загарпунити Білого Кита — принаймні так здавалося марсовому, який дивився зі щогли. Здалеку марсовий бачив малесеньку цяточку човна, а потім раптовий сплеск білої спіненої води — і більш нічого. На кораблі вирішили, що загарпунений кит, як часто буває, затяг своїх переслідувачів за собою бозна-як далеко. За них

трохи непокоїлись, але ще не тривожились посправжньому. На снастях вивісили сигнальні прапорці — наказ вернутися на судно; потім стемніло — корабель, змушений підбирати три човни, що запливли далеко в навітряний бік, перше ніж рушити на поміч четвертому, що поплив якраз у протилежному напрямі, хіть-не-хіть не тільки лишив той четвертий човен напризволяще мало не до півночі, а якийсь час навіть іще віддалявся від нього. Та коли нарешті всі команди трьох перших вельботів опинились у безпеці на судні, «Рахіль» негайно підняла всі вітрила, навіть ліселі на кожній реї, і рушила на пошуки четвертого вельбота. В салотопні розпалили вогонь, як орієнтир для вельбота, і половина матросів повидирались на щогли, щоб обшукувати очима морський простір. Та хоч «Рахіль» швидко допливла до того приблизно місця, де востаннє бачили загублений вельбот, лягла там у дрейф і спустила інші човни, які обшукали все море довкола, а не знайшовши нічого, пропливла ще далі й знов лягла в дрейф та спустила човни, і хоч ці розшуки тривали до самого ранку, жодного сліду зниклого вельбота не виявлено.

Скінчивши свою розповідь, капітан «Рахілі» зразу пояснив, з якою метою він прибув на «Пеквод». Він хотів, щоб зустрінуте судно теж узяло участь у дальших пошуках: плавало паралельним курсом на відстані чотирьох-п'яти миль від «Рахілі»,

бо таким чином вони охоплюватимуть удвічі більшу площу.

— Я б заклався на що завгодно, — шепнув Стаб до Фласка, — що хтось із команди того вельбота надів парадний капітанів мундир або взяв із собою його годинник, і тепер він прагне вернути своє добро. Хто коли чував, щоб два добропорядні китобійні кораблі в розпалі промислового резону обнишпорювали море, шукаючи один загублений вельбот? Ти поглянь, Фласк, який він блідий, у нього й очі поблідли. Ні, це не мундир! Це, певне...

— Мій син, мій рідний син був на тому вельботі! Заради бога! Я вас прошу! Я вас благаю!.. — вигукнув у ту хвилину каштан «Рахілі», звертаючись до Ахава, що досі слухав його вкрай холодно. — Я найму ваше судно на сорок вісім годин... Я залюбки заплачу — і заплачу нескупо... коли вже не можна інакше... Тільки сорок вісім годин! Не більше! Ви не відмовите мені! Ви не можете відмовити!

— Його син! — вигукнув Стаб. — То це його син пропав! Тоді беру назад мундир і годинник! А що скаже Ахав? Треба врятувати хлопця.

— Він потонув тої ночі разом із рештою, — озвався старий з острова Мену, що стояв позад них. — Я сам чув. Та й ви всі чули, як голосили їхні духи.

Як з'ясувалося незабаром, капітана «Рахілі» ще

дужче смутило те, що не тільки один син його був на загубленому вельботі: на одному з тих трьох човнів, що трохи раніше вирушили в погоню в інший бік, був ще один з його синів, і якийсь час нещасного батька роздирали вагання, котрому ж із них поспішати на поміч. Розв'язав ті вагання тільки старший помічник, інстинктивно обравши звичайний у таких випадках шлях: коли на китобійному судні доводиться вирішувати, котрий з вельботів, які попали в небезпеку, рятувати насамперед, завжди вибирають той, на котрому більше людей. Але з якихось невідомих причин капітан «Рахілі» спочатку не розповів про все це, і тільки крижаний Ахавів тон змусив його нарешті заговорити про те, що на зниклому вельботі — його син, зовсім юний, дванадцятирічний хлопець, якого капітан з властивою нентакітцям суворою й безстрашною батьківською любов'ю намагався так рано призвичаїти до всіх злигоднів професії, з незапам'ятних часів спадкової в їхньому роду. Нерідко трапляється навіть, що нентакітські капітани виряджають своїх іще зовсім юних синів у три- або чотирирічне плавання не на своєму, а на чиемусь чужому судні, щоб перше їхнє знайомство з ремеслом китобоя не було пом'якшене мимовільними виявами цілком природної, але недоречної в таких обставинах батьківської поблажливості або надмірної турботи.

Тим часом капітан «Рахілі» все просив і просив у Ахава зглянутись, а Ахав і далі стояв незворушний, наче ковадло, що й не здригнеться під ударами молота.

— Я не піду звідси, поки ви не погодитесь, — казав капітан «Рахілі». — Вчиніть зі мною так, як би ви хотіли, щоб я вчинив з вами в такому випадку. Адже ви теж маєте сина, Ахаве, хоч він іще малий і тепер у безпеці, вдома... утіха вашої старості... Так, так, ви вже згодні, я бачу... Матроси, готуйтеся брасопити реї!

— Стійте! — гукнув Ахав. — Не смійте торкатися до брасів! — А потім, з притиском і протягло вимовляючи кожне слово, додав: — Капітане Гардінер, я не зроблю цього. Я й так уже стільки часу з вами згаяв. Прощавайте, прощавайте. Хай над вами бог змилується. Може, я сам собі цього не пробачу, але я мушу пливати далі. Містере Старбак, гляньте на нактоузний годинник, і щоб через три хвилини на судні не було нікого чужого. Потім наставте вітрила на попередній курс, і рушаймо.

Він рвучко відвернувся і, не дивлячись ні на кого, спустився до своєї каюти, залишивши капітана «Рахілі» приголомшеною такою різкою й категоричною відмовою на його палке благання. Прокинувшись зі свого остовпіння, Гардінер мовчки рушив до борту, скоріше впав, ніж спустився в свій

човен, і вернувся до себе на судно.

Незабаром обидва кораблі розійшлися в різні боки; але ще довго з «Пеквода» видно було «Рахіль», що сновигала туди й сюди, видивляючись кожної темної цяточки на поверхні моря, хай навіть якої маленької. Реї на ній повертали то праворуч, то ліворуч: вона переходила з галса на галс, то зариваючись у круту хвилю, то підіймаючись на гребінь; і весь час її щогли та реї були обліплені матросами, наче три високі вишні, по яких лазять хлопчачки, обриваючи на гіллі ягоди.

Але з того, як вона пливла своїм скорботним шляхом, раз по раз зупиняючись і завертаючи, добре видно було, що це судно, яке плакало водяними бризками, не знаходило втіхи. То була Рахіль, що плаче за своїми дітьми, бо нема їх...¹⁶³

129 У КАЮТІ

(Ахав збирається вийти на палубу; Піп хапає його за руку, щоб вийти з ним).

— Хлопче, хлопче, я кажу тобі: не йди за мною зараз. Надходить година, коли Ахав не відштовхне

¹⁶³ Слова з біблійної Книги пророка Єремії.

тебе, але й не хотітиме, щоб ти був коло нього. Бо я відчуваю: в тобі, сердего, є щось занадто цілюще для моєї недуги. Подібне лікується подібним; а в цьому полюванні моя хвороба дорожча мені від будь-якого здоров'я. Побудь тут, унизу, тут тобі годитимуть, ніби ти капітан. Так, хлопче, ти сидітимеш тут, у моєму пригвинченому стільці; ти мушиш бути ще одним гвинтом у ньому.

— Ні, ні, ні, сер! Ваше тіло скалічене! Візьміть мене, бідолаха, замість своєї другої ноги. Ось наступіть на мене, сер! Я більш нічого не прошу, аби тільки бути вашою рукою чи ногою.

— О! Нехай на світі є мільйони негідників, та це утверджує в мені віру в людську відданість. І оце — чорношкірий! І оце — божевільний! Але, мабуть, і справді подібне лікується подібним: він знову стає такий розважний...

— Мені сказали, сер, що Стаб якось покинув бідного маленького Піпа, чії кістки тепер лежать на дні білі як сніг, хоч шкіра в нього чорна була. Але я ніколи не покину вас, сер, як Стаб покинув його. Я мушу йти з вами.

— Якщо ти й далі так зі мною говоритимеш, мій намір перевернеться у мене в душі догори кілем. Я тобі кажу — не йди. Не можна!

— Ой добрий мій пане, пане, пане!

— Якщо ти так плакатимеш, я вб'ю тебе! Остережися, бо Ахав теж божевільний.

Прислухайся, і ти часто чутимеш, як моя кістяна нога стукає по палубі, й знатимеш, що я там. А зараз я покину тебе. Дай руку! Ось вона... Ти вірний мені, хлопче, як обвід кола вірний його центрові. Отак: хай бог благословить тебе навіки, а коли дійде до останнього, хай бог спасе тебе навіки. (*Ахав виходить; Піп ступає один крок уперед*).

— Ось тут він щойно стояв... А тепер тут стою я. Але я сам. Якби хоч бідний Піп тут був, мені б легше було терпіти, але ж він пропав навіки. Піпе! Піпе! Бім-бам, бім-бам! Хто бачив Піпа? Він десь тут, нагорі! Ану, гляньмо за двері. Що? Ні замка, ні засува, ні защіпки, а не відчиниш. Це, мабуть, якісь чари; адже він сказав мені, щоб я зостався тут. Так, він сказав, що оцей пригвинчений стілець — мій. Ну, то я й сяду тут, навпроти стояка, точно посеред корабля, і весь його кіль та щогли будуть переді мною. Наші старі моряки розказують, ніби великі адмірали на своїх великих чорних кораблях часом сідають за стіл та й ну командувати цілими рядами капітанів та лейтенантів. Хе! Що це? Еполети! Еполети! Еполети входять цілою юрбою! Передавайте карафки по колу; радий бачити вас. Наливайте, месьє! Як дивно почуває себе чорний хлопець, приймаючи білих гостей із золотими позументами на мундирах! Месьє, ви бачили такого собі Піпа? Маленького негра, п'ять футів на зріст, нищий, боягузливий вигляд? Він колись вистрибнув

з вельбота. Ви його не бачили? Ні! Ну, гаразд, наливайте собі ще, капітани, і випиймо за ганьбу всім боягузам. Я не називаю імен. Просто ганьба їм! Покладіть одну ногу на стіл. Ганьба всім боягузам! Тихо! Там, нагорі, я чую стук кістки... О пане, пане!.. Тяжко мені, коли ви ходите наді мною. Але я зостануся тут, хоч би ця корма налетіла на скелі і вони проломилі її, а в гості до мене прийшли мушлі.

130 КАПЕЛЮХ

І тепер, коли, опинившись у призначений час на призначеному місці після такого тривалого і далекого плавання, Ахав, що обшукав усі інші промислові угіддя, наче загнав свого ворога в океанську загороду, щоб напевне вбити його тут; тепер, коли він опинився майже точно на тій самій довготі й широті, де йому завдано такої незгойної рани; тепер, коли «Пекводові» зустрівся корабель, із якого тільки напередодні справді бачили Білого Кита; тепер, коли всі послідовні зустрічі його з цілою низкою суден яскраво виявили ту демонічну байдужість, із якою Білий Кит нищить китобоїв, чи то вони завинили перед ним, чи ні, — тепер у очах старого капітана проблискувало щось таке, що слабким душам дуже важко було витерпіти. Як Полярна зірка, що ніколи не заходить за обрій, а всю

довгу, як життя, шестимісячну полярну ніч не відводить від вас свого пронизливого, невідхильного, прямого погляду, так і Ахавова мета тепер нерухомо променіла над безперервною ніччю в душах похмурої команди. Вона гнітила всіх на кораблі так, що всі їхні передчуття, сумніви, побоювання й страхи були раді сховатися в глибині їхніх душ і не проростати назовні жодним пагінцем чи листочком.

У цю лиховісну пору на судні погасла вся веселість — природна чи вдавана. Стаб більше не силкувався викликати усмішки, Старбак не намагався їх гасити. Радість і горе, надія і страх — усе було наче розтерте на найтонший порошок у окутій залізом ступі Ахавової душі. Наче автомати, люди безмовно сновигали по палубі, весь час відчуваючи на собі деспотичне око старого капітана.

Та якби ви пильніше придивилися до нього в ті потаємніші, інтимніші хвилини, коли він гадав, що на нього не падає нічий погляд, то побачили б, що так само, як Ахавові очі вселяли жах у душі матросів, погляд незбагненого парса вселяв жах у його душу чи принаймні якимсь чином нездоланно впливав на нього. Тепер кощавого Федаллаха сповивала ще невловніша, ще дивніша загадковість; його бив безупинний дроз, і матроси поглядали на нього так, наче не вірили, що це справді жива істота зі смертної плоті й крові, а не тремтяча тінь, відкидана на палубу

якоюсь невидимою істотою. І ця тінь завжди витала на палубі. Навіть уночі ніхто не бачив, щоб Федаллах спав чи спускався в кубрик. Він, бувало, простоював нерухомо цілі години, але не сідав і не лягав ніколи. Його дивовижні збляклі очі виразно промовляли: «Ми, двоє вартових, ніколи не спочиваємо».

Не бувало тепер і так, щоб хто з моряків чи вдень, чи вночі, вийшовши на палубу, не побачив там Ахава. Він або стояв, устроївши кістяну ногу в опорну ямку, або чітко міряв кроками палубу між двома незмінними межами: грот- та бізань-щоглою, — або ж стояв у каютному люку, поставивши живу ногу на палубу, ніби готовий ступити вперед. Капельюх його був насунутий аж на очі, і матроси ніколи не могли напевне сказати, чи заплющує він їх бодай на хвилину, хоч би як нерухомо стояв капітан і хоч би скільки вже минуло днів і ночей, відколи він лягав у свою койку. Так, вони ніколи не знали напевне, чи ті очі коли-небудь заплющуються, а чи весь час пильно стежать за ними навіть тоді, коли Ахав цілу годину підряд стоїть там нерухомо, а нічна роса, не струшувана, збирається краплями на його плащі й капелюсі, наче вирізьблених із каменю. Одяг, що промокав за ніч, удень висушувало на ньому сонце, і так день за днем, ніч за ніччю. Він уже не спускався під палубу, а посилав до каюти когось, коли йому було щось

потрібне.

І їв він теж надворі — тільки обідав та снідав, а до вечері ніколи й не доторкався; і бороди не підстригав: вона росла в нього, темна, скошлана, немов видерте з землі коріння повалених дерев, з якого й далі пробиваються пагони, хоча колись зелені верхів'я вже засохли. Та хоч усе його життя стало тепер однією суцільною вахтою на палубі і хоч парс вистоював свою зловісну вахту так само неухильно, ніхто не бачив, щоб вони розмовляли між собою — хіба що зрідка про якусь невідкладну дрібницю. Хоч ці двоє були неначе поєднані якимись нездоланими таємними чарами, але на вигляд, у очах пригніченої страхом команди, вони були далекі один від одного, мов два полюси. Коли вдень їм траплялось перемовитися словом, то вночі вони були наче німі один для одного. Часом вони по багато годин підряд безмовно вистоювали отак нарізно в місячному світлі: Ахав у своєму люку, а парс біля грот-щогли, — але невідривно дивились один на одного, немовби Ахав бачив у парсі свою відкинуту вперед тінь, а парс у Ахаві — своє втрачене тілесне ество.

І все ж таки саме Ахав у своїй власній істоті — такій, якою вона владно являлася його підлеглим щодня, щогодини, щохвилини — здавався незалежним паном, а парс — тільки його рабом. Тим часом обидва були наче впряжені в одне ярмо і обох

їх поганяв якийсь незримий деспот: кощава тінь не відставала від твердої плоті. Адже, хай там який був парс, Ахав лишався твердою основою всього.

З першим слабеньким проблиском світанку з юта вже долинав його залізний голос: «Марсові, на щогли!» — і цілий день, та ще й після заходу сонця, після смеркання щогодини гримів той самий окрик, наче удари вахтового дзвона: «Що там видно? Пильніше! Пильніше!»

Та коли минули вже чотири дні після зустрічі з «Рахіллю», що шукала своїх дітей, а ніхто ще не вгледів жодного фонтана, старого неначе охопила недовіра до своєї команди — принаймні до всіх, крім поган-гарпунників. Він, здавалося, сумнівався, чи й Стаб та Фласск не заплющують умисно очей на те, чого він шукає. Та якщо й справді у нього виникали такі підозри, він розважно утримувався від висловлювання їх; хоча вчинки його наче свідчили про ті підозри.

— Я сам добачу кита перший, — сказав він, — Так! Дублона мусить заробити Ахав! — і власними руками виплів схоже на кошик мотузяне гніздо. Тоді послав на щоглу одного матроса підвісити там простий одношківний блок і пропустити крізь нього линву, до одного кінця прикріпив свій кошик, а до другого нагель, щоб закріпити линву на фальшборті. Зробивши це і ще держачи той кінець у руці, він обвів поглядом усю команду, переводячи очі з

одного на другого. Той погляд довше затримувався на Дагу, Квіквегові й Тештіго, але уникав Федаллаха. Нарешті, твердо й упевнено втупивши очі в старшого помічника, Ахав сказав:

— Візьміть линву, сер. Віддаю все в твої руки, Старбак.

Потім заліз у свою сітку-гніздо і звелів підтягувати його на щоглу. Коли його підняли, Старбак сам закріпив кінець линви на фальшборті й залишився біля неї. Тепер Ахав, міцно обхопивши однією рукою грот-щоглу, окидав поглядом весь багатомільний простір, що відкривався з такої висоти спереду, ззаду й з боків корабля.

Коли треба щось зробити дуже високо на рангоуті, в такому місці, де нема на що зіпертись ногами, моряка підтягують туди на линві, і, поки він працює там, за закріпленням унизу кінцем її весь час наглядає спеціально приставлений вахтовий. Бо в густому плетиві бігучого такелажу не завжди можна точно розгледіти з палуби, куди йде яка снасть, а закріплені внизу кінці снастей дуже часто доводиться скидати з нагелів, і дуже легко хтось із матросів може помилитися, віддати не той кінець, і піднятий нагору моряк упаде в море. Щоб цього не сталося, до линви, на якій він піднятий, і приставляють постійного наглядача. Отож Ахав тепер повівся цілком звичайно; дивне було тільки те, що він доручив нагляд за линвою саме Старбакові —

єдиній людині на «Пекводі», яка будь-коли наважувалась більш-менш рішуче перечити капітанові; дивно було, що капітан саме його обрав своїм охоронцем і віддав своє життя в руки людини, якій в іншому не зовсім довіряв.

Першого ж разу, коли Ахава підняли нагору, він не пробув там ще й десяти хвилин, як один з тих хижих червонодзьобих морських яструбів, що в тих широтах часто кружляють небезпечно близько від дозорців на щоглах китобійних суден, — один з тих яструбів раптом почав з пронизливим криком метатись над Ахавовою головою, блискавично виписуючи в повітрі кола. Потім стрілою шугнув прямовисно вгору на тисячу футів, по спіралі спустився вниз і знову закружляв навколо капітанової голови.

Але Ахав, прикипівши поглядом до сповитого імлюю далекого обрію, наче й не помічав того шаленого птаха. Та, може, й ніхто на судні не звернув би уваги на таку досить звичайну пригоду; але в ті дні навіть найбезтурботніше око добачало приховане значення майже в усьому.

— Капелюх, сер, капелюх! — раптом вигукнув матрос-сіцілієць, який вартував на марсі бізань-щогли прямо позаду й трохи нижче Ахава, відділений від нього глибокою повітряною прірвою.

Та смоляне крило вже майнуло перед капітановими очима, довгий гачкуватий дзьоб дістав

до його голови, і чорний яструб, крикнувши, шугнув угору із своєю здобиччю.

Круг Тарквінієвої голови тричі облетів орел, зірвав з неї шапку й знов опустив на голову. Тоді Танаквіль, його дружина, сказала, що він буде царем Риму. Та цю прикмету визнали доброю тільки тому, що шапка вернулась на своє місце. Але Ахавів капелюх не вернувся до нього: дикий яструб летів і летів попереду корабля, поки не зник з очей, і в останню мить можна було невиразно розгледіти малесеньку чорну цяточку, що з величезної висоти падала в море.

131

«ПЕКВОД» ЗУСТРІЧАЄ «УТІХУ»

Невтримний «Пеквод» плив і плив далі. Набігала хвиля за хвилею, минав день за днем; рятувальний буй, зроблений із труни, ледь погойдувався за кормою. І ось із корабля побачили ще одне судно, ніби на глум назване «Утіхою». Коли воно підпливло ближче, очі всіх прикипіли до товстих брусів над його шкафутом. Ті бруси, так звані «ножиці», на деяких китобійних суднах укріплені впоперек палуби навхрест на висоті вісімдев'ять футів, і на них розміщують запасні, неспоряджені або пошкоджені вельботи.

На «ножицях» зустрінутого судна видніли

поламани білі ребра шпангоутів і кілька розколотих дощок — залишки того, що було колись вельботом. Тепер цей каркас просвічувався наскрізь, як обдертий, розламаний і вибілений сонцем кістяк коня.

— Бачили Білого Кита?

— Он, подивіться! — гукнув від гакаборту чоловік із запалими щоками — капітан «Утіхи» — і показав рупором на уламки вельбота.

— Убили його?

— Ще той гарпун не викуваний, котрим його вб'ють! — відповів капітан «Утіхи» й сумно глянув на свій шкафут, де кілька матросів зашивали в парусинову койку якийсь довгастих предмет.

— Не викуваний? — і Ахав, схопивши з розсішок Пертів гарпун, підніс його над головою: — Дивись, земляче! У цій ось руці я тримаю Мобі Дікову смерть! Це лезо загартоване в крові, а потім ще раз загартоване блискавкою, і я присягаюся, що втретє загартую його, вгородивши в оте гаряче місце позаду плавця, де чаїться прокляте життя Білого Кита!

— Ну, хай бог допоможе тобі, старий! Бачиш он? — і капітан «Утіхи» показав на довгастих предмет. — Це я ховаю лиш одного з тих п'яти дужих хлопців, що були живі ще вчора зранку, але до вечора не дожили. Одного тільки й ховаю, бо решта похована живцем, і ти пливеш над їхньою

могилою. — Потім обернувся до своєї команди: — Ну, готово? Тоді покладіть на фальшборт дошку й підніміть на неї тіло. Ось так. — Він підніс руки вгору, підступив до покійника й вигукнув: — Боже! Воскресіння з мертвих і вічне...

— Брасопити реї! Стерно на борт! — громовим голосом крикнув Ахав до своєї команди.

Та хоч «Пеквод» стрілою рвонувся вперед, його все ж наздогнав сплеск від падіння тіла в море, і, може, кілька летючих бризок від того сплеску скропили його борт якимсь моторошним хрещенням.

Коли Ахав спрямував свій корабель геть від зажуреної «Утіхи», з неї виразно побачили підвішений за його кормою дивний рятувальний буй.

— Гей, хлопці! Гляньте! — закричав їм навздогін чийсь віщій голос. — Марно втікаєте ви від нашого сумного похорону! Ви повернулися кормою до нас, щоб показати нам свою власну труну!

132 СИМФОНІЯ

Був ясний, сталєво-синій день. Склепіння неба й моря майже нерозрізливо зливалися в тій усепроникній блакиті; от тільки сповнене задумою

повітря було прозоре, чисте й ніжне, ніби погляд жінки, а на могутньому, мужньому океані здіймались розлогі, високі, неквапливі хвилі, наче Самсонові груди дихали вві сні.

Високо вгорі мелькали крила невеличких сніжно-білих пташок; то були ласкаві думки жіночної блакиті; а в глибинах, у синій безодні, плавали могутні левіафани, меч-риби та акули, і то були вперті, неспокійні, вбивчі думи мужнього океану.

Та незважаючи на весь цей внутрішній контраст, зовні вони різнилились тільки відтінками й півтонами, і обоє здавались одним цілим, немовби чоловіче й жіноче начала, що взаємно доповнюються.

А вгорі сонце, ніби царствений владар і самодержець, дарувало цю ласкаву блакить своєму відважному розхвильованому океанові, мов наречену женихові. А лінія обрію, що охоплювала океан легким, ніжним тремтінням, яке можна часто бачити на екваторі, ніби виражала палку й трепетну довіру, любовну тривогу, з якою несмілива наречена падає в обійми, що чекають її.

Туго стягнений і збитий докупи вузлами зморщок, затятий і непохитний, блискаючи очима, що світились, як жаринки в попелі недогорілої руїни, стояв незламний Ахав у ясному світлі ранку, ніби піднявши розколотий шолом свого чола назустріч

прекрасному дівочому обличчю неба.

О безсмертна дитинність і невинність блакиті! Невидимі крилаті істоти, що виграють повсюди довкола нас! О миле дитинство моря й неба! Які ви були сліпі до стягнутої вузлом Ахавової недолі! Отак я бачив маленьких Марію й Марту, фей з усміхненими очима, що безтурботно стрибали круг старого батька, бавлячись кільцями обпалених кучерів, що росли на краю випаленого кратера його мозку.

Неквапно перетнувши палубу, Ахав зіперся на фальшборт і задивився, як його тінь у воді поринає все глибше й глибше під його поглядом, що намагався проникнути далі в глибини. Та солодкі пахощі цього зачарованого повітря, здавалось, на часинку розтопили їдучий камінь у його душі. Нарешті це радісне, щасливе повітря, це привітне небо неначе пригортали й пестили його; мачуха-життя, що так довго була до нього жорстока й сувора, тепер обняла ласкавими руками його вперту шию і плакала від радості, знайшовши в серці силу врятувати й благословити його, хоч він був свавільний і непутящий. З-під насунутого на лоб капелюха Ахав зронив у море сльозу, і в усьому Тихому океані не знайшлось би скарбу, коштовнішого за ту малу крапельку.

Старбак побачив старого капітана, побачив, як той важко спирається на фальшборт, і неначе почув

у своєму щирому серці те невтримне ридання, що проривалось із оцього спокою довкола. Обережно, намагаючись не привертати Ахавової уваги, він підступив ближче й зупинився позаду.

Ахав обернувся.

— Старбак?

— Так, сер.

— Ох, Старбак, який же лагідний, який лагідний цей вітер і як ласкаво дивиться на нас оце небо! В отакий день, у такий самий ясний день я, вісімнадцятирічний юнак-гарпунник, загарпунив свого першого кита! Сорок років тому! Цілих сорок років! Сорок років на промислі! Сорок років злигоднів, небезпек, штормів! Сорок років у немилосердному морі! На сорок років покинув Ахав мирну землю, сорок років провадив війну зі страхіттями глибин! Справді, Старбак, із цих сорока років я й трьох не пробув на березі. Коли я подумаю про те, яке життя прожив, про те, якою пустелею самотності було воно, про муровані фортеці капітанської відособленості, яка допускає до серця так мало співчуття з зеленого світу довкола... О тягар утоми! О гвінейське рабство самотньої влади! Коли я подумаю про все, чого досі не бачив так виразно, а тільки відчував наполовину, — про те, що я сорок років живився тільки просоленим сухим шматком, і це справжній символ сухої поживи моєї душі! — тоді як найубогіший житель суходолу

щодня має на пожиток свіжі плоди й ламає свіжий хліб світу цього, а не такі плісняві сухарі, які я гризу в цій даліні, цілими океанами розділений з моєю молодого дружиною — дівчиною, власне, — яку я взяв, мавши вже далеко за п'ятдесят років, а на другий день після шлюбу відплив за мис Горн, тільки раз залишивши слід голови на шлюбній подушці... Дружина! Дружина! Скоріше вже вдова при живому чоловікові! Так, я зробив ту сердешну дівчину вдовою, коли одружився з нею, — чуєш, Старбак? А потім — божевілля, шаленство, кипіння крові й вогонь у голові, що з ними старий Ахав тисячу разів кидався в скажену запінену погоню за здобиччю! Я ж був більше демоном, ніж людиною! Так, так! Яким дурнем! Дурнем! Дурнем! Яким дурнем пробув старий Ахав усі ці сорок років! Старий дурень! Навіщо оця запекла гонитва? Навіщо надривати руки веслом, гарпуном чи списом? Чи став Ахав від того багатшим або кращим? Глянь на мене, Старбак! Чи це не жорстоко, що мені, на чийх плечах такий тягар, відібрано ще й оцю нещасну ногу? Відгорни мені з лоба оці сиві пасма, вони лізуть в очі, і здається, ніби я плачу. Такі сиві пасма можуть вирости хіба на попелищі! Та чи я справді такий старий, такий страшенно старий на вигляд, Старбак? Я почуваю себе смертельно змученим, зігнутих, горбатим, немовби я Адам, що спотикається під тягарем сторіч, прожитих відтоді,

як його вигнано з раю. Боже! Боже! Боже! Розбий на друзки моє серце! Розчави мені мозок! Глум! Глум! Гіркий пекучий глум — оце сиве волосся! Хіба я зазнав стільки втіх, щоб носити його на скронях і почувати себе таким нестерпно старим? Підійди ближче! Стань коло мене, Старбак, дай мені заглянути в людські очі: це краще, ніж дивитись у море чи в небо, краще, ніж споглядати бога. Присягаюся зеленою землею! Присягаюся ясным вогнем хатнього вогнища! Це ж чарівне дзеркало! Я побачив у твоїх очах свою дружину й дитя. Ні, ні! Зоставайся на кораблі! Не спускай свого вельбота, коли затаврований Ахав вирушить у погоню за Мобі Діком. Цей ризик не для тебе. Не для тебе, в чиїх очах я бачу свій далекий дім!

— Ох, капітане, мій капітане! Висока душе! Благородне серце! Навіщо, навіщо ганятися за цим ненависним китом? Пливімо всі геть звідси! Утікаймо з цих погибельних вод! Вертаймось додому! У мене також є дружина й дитя, дружина й дитя моєї щиросердої, приязної, безтурботної молодості, як і у вас, капітане, є дружина й дитя вашої відданої, тоскної, батьківської старості! Пливімо геть! Геть! Я сю ж мить віддам наказ лягти на зворотний курс! Як весело, як радісно побіжимо ми по хвилях до рідного Нентакіту! Адже й там, капітане, адже й на Нентакіті бувають отакі лагідні блакитні дні.

— Бувають, бувають. Я бачив їх — бачив такі ранки. Десь о цій порі хлоп'я бадьоро прокидається після опівденного сну, і мати розказує йому про мене, про оцього старого канібала, про те, що я плаваю над далекими безоднями, але вернуся додому й поколишу його на руках.

— Отак же й Мері, моя Мері! Вона обіцяла мені, що буде щоранку виносити сина на гору, — хай він виглядає на обрії батькове вітрило! Так, так! Годі, годі! Прямуймо на Нентакіт! Ну-бо, капітане, викресліть курс і пливімо звідси! Я вже бачу! Гляньте! Гляньте! Он синове личко у вікні! Синова ручка махає з гори!

Та Ахав уже відвернув погляд. Ніби всохла яблуня, він здригнувся й зронив додолу своє останнє зморщене яблуко.

— Що ж це таке, що це за безіменна, незглибима, нетутешня сила, який це підступний, зачасний владар і самодержець, який жорстокий, безжальний господар повеліває мною, що я, всупереч усім природним прагненням і жаданням, отак рвуся, пхаюся, пробиваюся вперед і вперед, хто це так неблаганно штовхає мене до того, про що я в глибині свого власного серця не насмів би й подумати? Чи я справді Ахав? Хто це, о господи, підносить оцю мою руку — я сам чи хтось інший? Та якщо й велике сонце рухається не само собою, якщо й воно — тільки небесний хлопчак на побігеньках,

якщо кожній зірці надає колового руху якась невидима сила, то як може битись оце мізерне серце, як може мислити оцей мізерний мозок, якщо тільки не бог замість мене дав йому силу битись, мислити й жити? Далебі, Старбак, щось крутить і крутить нас у цьому світі, наче отой он кабестан, і Доля — це наш гандшпуг. І весь час — глянь! над нами — оце усміхнене небо, а під нами — оце незглибиме море! Глянь! Бачиш отого он тунця? Хто велить йому гнатися за летючими рибками й хапати їх? Що чекає на вбивцю, скажи мені? Кого судити, коли й самого суддю тягнуть на лаву підсудних? Але вітер віє лагідно, так лагідно, і небо дивиться ласкаво! І в повітрі пахне, наче з якогось далекого луку, наче десь біля підніжжя Андів іде косовиця, Старбак, і косарі заснули на свіжоскошеній траві. Заснули? Так, як не трудись, а рано чи пізно заснеш на полі. Заснеш? Так, і зотлієш серед зелені, проіржавієш, як торішня коса, покинута на недокінченому покосі... Старбак!

Але помічник, з розпачу поблідлий, наче мрець, уже тихенько відійшов.

Ахав перетнув палубу й став коло другого борту. Глянув у воду й здригнувся, зустрівши застиглий погляд відбитих у гладіні очей: Федаллах нерухомо спирався поряд на фальшборт.

ПОГОНЯ — ДЕНЬ ПЕРШИЙ

Тої ночі, на другій вахті, старий капітан, за своєю звичкою, піднявся з люка, в якому стояв, і рушив до опорної ямки. І раптом рвучко підняв голову, втягуючи ніздрями свіже морське повітря, як ото нюшить чуйний корабельний пес, коли судно підпливає до якихось дикунських островів. Десь поблизу, сказав він, має бути кит! Незабаром і всі вахтові вже відчули той своєрідний запах, яким іноді тягне з дуже далекої відстані від живого кашалота; і ніхто на судні не здивувався, коли, глянувши на компас, а тоді на флюгер і встановивши по змозі точніше, з якого саме боку чути той запах, Ахав квапливо наказав трохи змінити курс корабля й зарифити частину вітрил.

Гостра передбачливість, що продиктувала ті накази, дала результати на світанку: далеко попереду побачили на воді довгу лиснючу смугу, гладеньку, наче аж масну. На поморщеній хвилями воді вона нагадувала ту поліровану, ніби металеву поверхню, яка часом виникає в тому місці, де в море вливається бистра річка.

— Марсові, на щогли! Всі на палубу!

Дагу вхопив зразу три гандшпуги й заходився грюкати в палубу над кубриком їхніми товщими кінцями, зчинивши такий несвітський гуркіт, що розбуджені матроси з одежею в руках повилітали на

палубу, наче їх щось видихнуло звідти.

— Що бачите? — гукнув Ахав, задерши голову вгору.

— Нічого, сер, нічого! — загукали у відповідь марсові.

— Поставити брамселі й ліселі! Вгорі, внизу, з обох бортів!

Коли всі вітрила були поставлені, він відв'язав линву з мотузяним гніздом, і за кілька хвилин його вже підтягали на щоглу. І враз, піднявшись ще тільки на дві третини висоти, він глянув у горизонтальний просвіт між грот-мар-селем і грот-брамселем, прямо по курсу корабля, і закричав пронизливим чаїним голосом:

— О! О! Дмуха! Дмуха! Горб — наче снігова гора! Це Мобі Дік!

Цей крик майже в ту саму мить підхопили трое марсових, і всі на палубі кинулись до снастей і подерлись на них, щоб нарешті побачити прославленого кита, за яким вони так довго ганялись по світу. Ахав нарешті опинився на вершку грот-щогли, на кілька футів вище за марсових. Тештіго стояв на салінгу брам-стеньги зразу під ним, так що індіанцева голова була майже врівень з Ахавовими ногами. З цієї висоти Мобі Діка вже було добре видно за якусь милью чи близько того попереду: кожна хвиля, випереджаючи його, відкривала лиснючий білий горб, і кит розмірено пускав угору

свій безгучний струмінь. Марновірним морякам здалося, що це той самий примарний фонтан, який так давно манив їх на осяяних місяцем просторах Атлантики та Індійського океану.

— Невже ніхто з вас досі його не помічав? — гукнув Ахав до матросів, що висіли на снастях.

— Я побачив його майже в ту саму мить, що й ви, капітане, і гукнув разом з вами, — відказав Тештіго.

— Майже в ту, та не в ту. Ні, дублон мій, доля приберегла його для мене. Тільки я, тільки я міг побачити Білого Кита перший, і ніхто з вас! Он, он! Дмухає! Дмухає! Он, знову, знову! — гукав він протягло, неквапно, розмірно, в лад із добре видимими, чимраз довшими злетами китового фонтана. — Зараз пірне! Прибрати ліселі! Згортай брамселі! Спускайте три човни! Містере Старбак, пам'ятайте: ви застаєтеся, поведете корабель! Гей, стерничий! На один румб під вітер! Так, хлопче, так тримати! Он хвіст мелькнув! Ні, то просто чорна вода! Готові там човни? Станьте всі біля них! Спускайте мене, містере Старбак, спускайте швидше! Швидше! — і ось він уже поплив у повітрі вниз, до палуби.

— Пливе прямо за вітром, сер! — закричав Стаб. — Утікає від нас! Але він ще не міг помітити корабля!

— Тихо там! До брасів! Круто під вітер! У

левентік! Вибирай браси з навітряного! О так, так!
Човни на воду!

За хвилину всі вельботи, крім Старбакового, були на воді, на них підняли вітрила, веслярі налягли на гребки, і вельботи стрілою помчали за вітром — Ахавів поперед усіх. Запалі очі Федаллаха горіли блідим, мертвотним блиском, уста його скривилися в жахливій гримасі.

Наче скойки молюсків-наутилусів, нечутно ковзали по воді легкі човни, але відстань до їхнього ворога меншала нешвидко. Що ближче до кита, то рівніша ставала поверхня океану, немов хвилі застилав якийсь килим, немов то був спокійний опівденний луг. Нарешті китобої, затамувавши дух, підпливли так близько до своєї жертви, яка неначе ще зовсім не помічала їх, що їм стало видно весь сліпучо-білий горб: він плив ніби сам собою, оправлений у обертове кільце з найтоншої, рунистої, зеленової піни. Перед тим горбом видніла ледь піднята з води голова, помережана глибокими борознами. А ще попереду по м'якому турецькому килиму океану ковзало блискуче віддзеркалення широкого молочно-білого лоба, і його грайливо, з мелодійним плюскотом супроводили дрібні хвильки. А позаду кита тягся на блакитній воді гладенький жолоб його сліду, і обабіч нього вискакували й танцювали іскристі бульбашки. Але ті бульбашки вмить розбивали легкі лапки сотень

веселих птахів, що черкали крильми воду й знов шугали вгору. І, наче флагшток, що підноситься над мальованим корпусом великого корабля, стирчало з білої спини кита високе, хоч і надламане держално недавно вгородженого китобійського списа. І час від часу котрийсь із хмари метушливих легкокрилих птахів, що наче балдахін нависала над китом, тихо сідав на той флагшток, розпустивши довгий хвіст, ніби прапорець.

З якоюсь лагідною радістю, лінивою могутністю спокійного й швидкого руху плив по морю той кит. Навіть білий бик Зевс, що ніс по хвилях викрадену Європу, яка в страху чіплялась за його зграбно вигнуті роги, і скоса позирав закоханим оком на діву, з чарівною, плавною стрімкістю прямуючи до шлюбних покоїв на Криті, — навіть Зевс, навіть цей великий верховний бог, не міг перевершити величчю божественного Білого Кита в ту хвилину.

Від його м'яких боків широкими крилами розбігалися на воді брижі. І разом з тими брижами від кита розпливалася ніби якась зваба. Тож не диво, що серед китобоїв, невимовно зачарованих і приваблених його спокоєм, знаходились такі, що важились порушити той спокій, але на свою згубу пересвідчувалися, що під ним таяться урагани. Але ти, о ките, знову пливеш спокійно, спокусливо-спокійно до всіх тих, хто бачить тебе вперше, —

байдуже скількох ти вже обморочив отак і звів зі світу.

Отак, серед ласкавого спокою тропічного моря, серед хвиль, що в невимовному екстазі не важились навіть плескати, як люди плещуть у долоні, плив Мобі Дік, ще ховаючи від людських очей усю свою страхітливую тушу та огидну пащу зі скривленою щелепою. А ще незабаром голова його повільно виринула з води. На якусь мить усе його мармурове тіло вигнулось над хвилями високою аркою, наче отой знаменитий природний міст у Синіх горах Вірджинії, і, грізно змахнувши в повітрі прапором хвоста, величне божество явилось людям і поринуло, зникло з очей. Білі морські птахи ще довго ширяли в повітрі, зависали нерухомо або черкали крильми збурений вир на тому місці, де пірнув кит.

Піднявши вгору весла, відклавши гребки й попустивши шкоти вітрил, китобої в трьох вельботах тихо гойдалися на воді. Вони дожидали, коли вирине Мобі Дік.

— За годину, — сказав Ахав, що стояв на кормі свого вельбота як укопаний і дивився понад тим місцем, де зник під водою кит, у імлісті сині простори, на широкі, манливі водні рівнини, що стелились попереду. Але ось його очі знов почали крутитися в очницях, ніби він оббігав ними весь обрій. Вітер посвіжішав, хвиля розгулювалася.

— Птахи! Птахи! — закричав раптом Тештіго.

Тепер усі птахи довгим ключем, як ото летять у вирій чаплі, попрямували до Ахавового вельбота і за кілька ярдів від нього почали кружляти над водою з нетерплячим, радісним криком. Їхній зір був гостріший, ніж людський: Ахав не міг помітити на воді ніяких ознак кита. Але враз, утупивши погляд углибину, він побачив там рухливу білу цятку, не більшу від білого горностая; та цятка зринала вгору й виростала дивовижно швидко, а тоді якось вивернулась і показала два довгі вигнуті ряди блискучих білих зубів, що випливали з незмірної глибини. То була Мобі Дікова роззявлена паща й скривлена щелепа. Велетенський тулуб його, затінений, ще зливався з синявою води. Блискуча паща зяяла під човном, наче розкрита мармурова гробниця, і Ахав, різко гребнувши стерновим веслом, відвернув човен убік від цієї грізної появи. А тоді, гукнувши Федаллахові, щоб помінявся з ним місцями, перейшов на ніс вельбота, захопив Пертів гарпун і наказав веслярам, щоб узялися за весла й були готові табанити — гребти назад.

Завдяки цьому вчасному маневрові вельбот так розвернувся навколо своєї осі, що став носом якраз навпроти того місця, де ось-ось мала виринути з води голова кита. Але Мобі Дік, ніби розгадавши цей маневр, із отією приписуваною йому людьми злісною кмітливістю повернув трохи набік, і його зморшкуватий лоб виринув з води коло самого борту

вельбота.

Весь човен, кожна його дощечка й шпангоут дрібно задрижали. А кит уже перевернувся на спину, наче акула, що збирається напасти, і повільно, ніби смакуючи, забирав у пащу ніс човна. Довга, вузька, скручена нижня щелепа стриміла високо в повітря, а один із зубів зачепився за кочет. Голубувато-перламутрова внутрішня поверхня пащі лисніла за якихось шість дюймів над Ахавовою головою. Лежачи в такій позі, Білий Кит труснув легким кедровим човном, як грайливо-жорстокий кіт, що мотлошить упійману мишу. Федаллах на кормі, схрестивши на грудях руки, споглядав усе те без подиву в очах, але тигрово-жовті веслярі один по через одного кинулися за корму, далі від пащі.

Кит бавився з приреченим човном, наче граючись у якусь диявольську гру, і пружні борти то вгинались, то знов розправлялися, а що тулуб Мобі Діка був унизу, під днищем, його неможливо було дістати гарпуном з носа човна, бо той ніс, можна сказати, був уже всередині кита. Інші два вельботи мимовільно затримались, немов перед обличчям неминучої, невідвортної катастрофи. І в ту хвилину знавіснілий Ахав, розлючений тим, що ворог такий близький і такий недосяжний — бо забрав його, живого й безпорадного, в свою ненависну пащу, — в дикому шалі вхопив голими руками довгу щелепу й почав несамовито торсати її, щоб розчепити стиск.

Та марно він боровся з нею; щелепа вислизнула з його рук, тонкі борти ввігнулися, затріщали й проломились, а паща, наче гігантські ножиці, посунулася далі до корми, перекусила суденце надвоє й зімкнулась у воді, між двома плавучими уламками. Ті уламки розпливлися в різні боки, біліючи кінцями переламаних дощок; веслярі в кормовій половині відчайдушно чіплялися за планшири й за весла, шукаючи в них опори.

В останню мить перед тим, як кит перекусив човна, Ахав перший розгадав намір Мобі Діка по тому, що кит ледь підняв голову й трохи ослабив стиск щелеп; і його рука зробила останнє відчайдушне зусилля, щоб випхати вельбота з китової пащі. Та човен тільки сповз у ту пащу ще глибше, хитнувся, і кочет зірвався з зуба, а коли Ахав нахилився, щоб відштовхнутись, суденце гойднулось і викинуло його в воду обличчям униз.

Мобі Дік, сплеснувши хвостом, відплив трохи від своїх жертв і спинивсь у воді поодаль, сторчма вистромивши з води довгасту білу голову, а водночас повільно обертаючись усім тулубом круг поздовжньої осі. Велетенський зморшкуватий лоб підносився з води футів на двадцять чи й більше, а дедалі буйніші хвилі, що вигравали сліпучим блиском, хлюпали в ту голову, розсипаючи бризки й

злісно підкидаючи високо в повітря клапті піни.¹⁶⁴ Так під час бурі невгамовні хвилі Ламаншу тільки відкочуються від підніжжя Еддістонського маяка, але свої бризки й піну тріумфально підкидають аж над його вершок.

Та незабаром Мобі Дік знову ліг на воду й почав швидко кружляти навколо команди вельбота, що чіплялась за уламки. Грізними ударами хвоста він збурював воду на своєму сліду, ніби ще дужче розпалював себе до нового, смертоноснішого нападу. Вигляд розтщеного човна, мабуть, лютив його, як у книзі Маккавеїв Антіохових слонів лютив червоний сік кинутого перед ними винограду та шовковиці. Тим часом Ахав майже захлинався в піні, збитій зухвалим кашалотовим хвостом, а відпливти він, каліка, не міг, хоча сяк-так тримався на воді навіть у самому центрі того виру. Безпорадна Ахавова голова видніла на воді, наче бульбашка, що може луснути від найменшого випадкового доторку. З кормової половини розтщеного вельбота Федаллах дивився на нього з якоюсь лагідною

¹⁶⁴ Цей рух характерний для кашалота. Китобої кажуть про нього: «Пішов перекидьки», — бо він чимось нагадує отой спосіб метати списа, коли гарпунник ставить його на долоні сторчма. Ми вже описували цей спосіб під такою назвою у відповідному розділі. Напевне, завдяки цьому рухові кит дістав змогу краще роздивитися ті предмети, які в довкола нього.

байдужістю; веслярі, що чіплялися за другий кінець того уламка, не могли допомогти Ахавові — вони й самі вже не сподівались на рятунок. Бо вигляд Білого Кита, що кружляв довкола них, був такий грізний, а ті кола, що він описував круг них швидко, немов планета, так стискалися, що здавалось, наче він уже нависає над ними і ось-ось звалиться на них своїм боком. І хоч інші вельботи, неушкоджені, дрейфували зовсім близько, та вони не важилися запливати у вир, щоб завдати китові удару: адже цим вони могли тільки прискорити загибель тих, хто опинився в воді — Ахава і його веслярів, — та й самі вони навряд чи спромоглись би втекти живими й цілими. І вони, до болю напружуючи очі, зоставалися на зовнішньому краю жахливого виру, центром якого тепер була голова старого капітана.

Але все це з самого початку спостерігали дозорці на щоглах «Пеквода», і корабель, перебрасопивши реї, вже мчав на допомогу. Він уже був так близько, що Ахав загукав з води:

— Правуйте на...

В цю мить на нього накотилася збита Мобі Діком хвиля й на мить накрила його. Та, виринувши, він знову загукав з її гребеня:

— Правуйте на кита! Відженіть його!

«Пеквод» спрямував ніс у той бік і справді розірвав зачароване коло, відрізавши кита від його жертв. Мобі Дік похмуро відплив геть, а вельботи

кинулись підбирати людей у воді.

Ахава втягли в Стабів човен. Очі його були налиті кров'ю, засліплені, у зморшках обличчя біліла солоня пiна. Тривале напруження підірвало його фізичні сили, і він на хвилину піддався знеможенню. Він лежав на дні вельбота, безвладний, розбитий, наче розтоптаний табуном слонів. З самого глибу його єства виривалися безтямні зойки, немов чийсь розпачливий стогін з прірви.

Але саме через оту глибину млості вона тривала недовго. Великі душі часом стискають в одну миттєву конвульсію всі оті дрібні страждання, що у слабких людей бувають розтягнені милосердно на все життя. І тому ці великі душі, хоч муки їхні бувають миттєві, за своє життя нагромаджують у собі цілі сторіччя болю, складені з цих нестерпних митей, якщо так судили їм боги. У цих високих натур навіть одна безвимірна точка їхнього єства може охоплювати більше, ніж весь окіл пересічної душі.

— Гарпун, — промовив Ахав, зводячись на лікті.— Гарпун цілий?

— Так, сер, бо ви його не кидали. Ось він, — відказав Стаб, показуючи гарпун.

— Покладіть його коло мене. Люди всі?

— Один, два, три, чотири, п'ять... Було п'ять весел, сер, — тут п'ятеро людей.

— Добре. Допоможи мені, я хочу встати. Отак. Бачу, бачу його! Он! Он! Пливе так само за вітром.

Який у нього струмінь! Наче стрибає вгору!.. Геть руки! Вічні соки знов струменять в Ахавових жилах! Піднімайте вітрило! На весла! Стерно!

Коли один з човнів розбито, його команда, підібрана іншим вельботом, часто допомагає гребти на ньому, і погоня далі провадиться, як кажуть китобої, «в дві пари рук». Так зробили й цього разу. Але навіть подвоєна швидкість вельбота не могла дорівнятися збільшеній швидкості кита, бо він мчав неначе «у три пари плавців». Кит плив так швидко, що незабаром стало ясно: це погоня нескінченна, коли не безнадійна. Та й жодна човнова команда не могла б довго витримувати таке відчайдушне напруження сил: воно до снаги людям тільки протягом короткого ривка. Звичайно в таких випадках найкраще здоганяти кита на самому кораблі. Тому вельботи вернулись до «Пеквода» і незабаром уже гойдалися на своїх шлюпбалках. Уламки розтрощеного човна підібрано на судно ще раніше. Піднявши все на палубу, на кораблі розгорнули верхні вітрила, розширили їх з боків лісеями, наче двосуглобні крила альбатроса, і «Пеквод» помчав за вітром навздогін Мобі Дікові. І знов, як звичайно, дозорці на щоглах раз у раз погукували, що бачать іскристий фонтан кита, а коли сповіщали, що він пірнув, тоді Ахав зазначав собі час і ходив по палубі з нактоузним годинником у руках, поки не минала остання секунда з тієї години,

яку Мобі Дік щоразу лишався під водою, а тоді гукав:

— Ну, чий тепер дублон? Бачите кита?

І коли відповідь була: «Ні! Ні, сер!» — він наказував, щоб його самого підняли на щоглу. Так і минав день: Ахав то непорушно висів угорі, то невтомно міряв кроками палубу.

Насунувши на очі капелюха, він ходив уперед і назад безмовно — хіба коли-не-коли окликне марсових або накаже підтягти вище чи розтягти ширше котресь вітрило — і щоразу проходив повз дві половини свого власного вельбота, що лежав тепер догори дном на шкафуті розтрощеним носом до розбитої корми. Нарешті він зупинився біля тих уламків, і на похмурому обличчі старого капітана промайнула ще якась темна тінь — як ото часом по вже захмареному небу пропливають ще й нові череди хмар.

Стаб побачив, що Ахав зупинився коло розбитого човна. Мабуть, помічників захотілося — хоч і не для похвальби — зайвий раз показати свою безстрашність, щоб підвестися вище в капітановій думці, бо він підійшов і, дивлячись на уламки, вигукнув:

— Наче будяк, що його осел не схотів жувати! Пащу йому, бач, покололо! Правда, сер? Ха-ха!

— Чи в тебе душі нема, що ти смієшся з розбитого човна? Ех, хлопче! Якби я не знав, що ти

відважний, як саме безстрашне полум'я (і так само бездушний), то заприсягся б, що ти боягуз. Перед таким видовищем не годиться ні голосити, ні сміятись.

— Правда, сер, — докинув і Старбак, підходячи. — Це трагічна картина. Це привістка, сер, і до того ж недобра.

— Привістка? Привістка? Що за слово! Коли боги захочуть говорити з людиною, то хай говорять чесно й відверто, а не трусять головами й не підпускають темних натяків, наче старі баби. Ідїть! Ви — наче два різні кінці однієї палиці: Старбак — це Стаб навиворіт, а Стаб — Старбак задом наперед, і вдвох ви — цілий рід людський, а Ахав стоїть самотній серед усіх мільйонів, що населяють нашу планету, і нема поруч нього ні богів, ні людей. Холод! Холод! Я тремчу! Ну, що там? Гей, нагорі! Бачите його? Тільки-но вгледите фонтан, гукайте щоразу, хоч би він пускав його десять разів на секунду!

День уже гаснув; тільки краєчок його золотої ризи ще шелестів. Незабаром майже стемніло, але марсових не відкликали на палубу.

— Тепер уже не побачиш фонтана, сер! — гукнув згори один. — Занадто темно!

— У який бік він плив, коли ви бачили його востаннє?

— Як і весь час, сер: прямо за вітром.

— Гарзд! Уночі він пливтиме трохи повільніше. Спустить бом-брамселі й ліселі на брам-реях, містере Старбак. Щоб нам не випередити його вночі. Він, мабуть, робить перехід і будь-якої хвилини може затриматись на перепочинок. Стерничий! Весь час тримати за вітром! Гей, на щоглах! Злазьте! Містере Стаб, пошліть зміну на фок-щоглу, хай вартує там до ранку. — Потім він ступив до грот-щогли й зупинився перед дублоном, — Матроси, це золото моє, бо я заробив його. Але я залишаю його тут, поки ми не вб'ємо Білого Кита, і дублон дістанеться тому, хто перший помітить його в той день, коли його вб'ють. А якщо й того дня першим його помічу я, тоді десять таких дублонів буде поділено між усією командою. Ну, йдіть. Заступай на вахту, Старбак.

По тих словах він спустився трохи в каютний люк і, насунувши капелюха на очі, простояв там до самого ранку, лише зрідка піднімаючи голову, щоб побачити, чи ще не світає.

134

ПОГОНЯ — ДЕНЬ ДРУГИЙ

Тільки-но розвиднилось, на щогли послали свіжу зміну дозорців.

— Бачите його? — гукнув Ахав.

— Нічого не бачимо, сер.

— Усіх на палубу! Піднімайте всі вітрила! Він пливе швидше, ніж я передбачав... Не треба було згортати бом-брамселів на ніч. Та дарма — тепер, трохи передихнувши, ми його наздоженемо.

Слід зазначити, що така вперта погоня за одним китом, яка триває цілий день, цілу ніч і ще день, — аж ніяк не рідкість у південному китоловстві. Бо декотрі природжені генії серед нентакітських капітанів розвивають у собі таку чудесну вправність, таку засновану на досвіді передбачливість, таку непохитну впевненість, що, подивившись на кита, можуть досить точно визначити, в якому напрямі і з якою швидкістю він пливтиме весь той час, поки його не видно. В таких випадках, подібно до того, як часом лоцман, збираючись віддалитись від добре знайомого берега, щоб вернутися до нього трохи далі, стає біля компаса й визначає точний напрям на якийсь видний йому мис, щоб потім певніше спрямувати судно до дальшого мису, поки що невидимого, — так само й китобій за своїм компасом вираховує місце, де він знову побачить кита. Бо після кількогодинної погоні й пильного стеження за китом удень майбутній шлях кита в нічній темряві викреслюється в проникливій уяві китобоя майже так само точно, як у голові лоцмана викреслюються обриси берега. Таким чином, для вправного китобоя з його дивовижним чуттям не існує отієї приказкової несталості

писаного вилами по воді: записане в океані слідом кита майже так само надійне для нього, як для мисливця слід на твердій землі. І як кожен рух новітнього сталевого левіафана — залізничного поїзда — так ретельно вивчений, що люди з годинником у руках визначають його швидкість, наче лікарі пульс хворої дитини, й недбало кажуть, що такий і такий поїзд прибуде в таке й таке місто о такий і такий годині, — майже так само в певних випадках нентакітці визначають дальший рух левіафана морських глибин за спостереженим темпом його руху і кажуть собі: за стільки й стільки годин від цієї хвилини кит пропливе двісті миль і опиниться на такому й такому градусі довготи чи широти.

Але така протикливість увінчується кінець кінцем успіхом тільки тоді, коли союзниками моряка будуть море й вітер. Бо яку негайну користь може дати найдосвідченішому морякові знання того факту, що до його порту лишається рівно двісті сімдесят дев'ять і три чверті морської милі, коли на морі стоїть штиль або віє супротивний вітер? Із сказаного випливає багато тонкощів, що стосуються полювання на китів.

«Пеквод» летів уперед, лишаючи на поверхні моря таку борозну, як заблукане гарматне ядро, що впало на рівне поле й оре його, наче лемешем.

— Щоб я пропав! — крикнув Стаб. — Від

такого швидкого руху по ногах мурашки біжать аж до серця! Хацькі з нас хлопці — з цього корабля й з мене! Ха-ха! Нехай мене хтось візьме й пустить хребтом на хвилю, бо мій хребет, грім мене побий, — то кіль! Ха-ха! Так летимо, а куряви не збиваємо!

— О! О! Дмуха! Дмуха! Прямо попереду! — пролунав крик із щогли.

— Так, так! — вигукнув Стаб. — Я знав: ти не втечеш! Дмухай собі, дмухай, пускай свій струмінь, Мобі Діку, але за тобою женеться сам скажений диявол! Дмухай, хоч лусни! Хоч легені собі порви, — Ахав спинить тобі кров, як мельник, що перекиває лотоки на греблі!

І Стабові слова виражали в ту мить почуття мало не всієї команди. Шалена погоня вже встигла розбудити в моряках мисливський запал, і він шумував у них, як старе вино, що заграло знову. Коли декого з матросів ще гнітили якісь страхи чи лихі передчуття, то тепер вони не тільки приховували їх, боячись Ахава, ні, ті страхи й передчуття були розполохані, як зайці в прерії, лякливі зайці, що розбігаються перед бізоном. Рука Долі вхопила їхні душі, їх підганяли страхіття вчорашнього дня, і напруження минулої тривожної ночі, і невпинна безстрашна, сліпа, неблаганна гонитва їхнього шаленого корабля за його невловною ціллю. Вітер, що надимав так тугу їхні

вітрила і штовхав судно вперед невидимою й непоборною рукою, здавався їм символом тих незримих сил, що приневолили їх до цієї гонитви.

Це вже була ніби одна людина, а не тридцятро. Бо як той корабель, що ніс їх усіх, складався з великої розмаїтості різних матеріалів — дубового, й кленового, й соснового дерева, і заліза, і смоли, і прядива, але все це поєднувалося в один суцільний корпус, що мчав уперед, скріплюваний і спрямовуваний довгим хребтом-кілем, — так само й усі особисті риси моряків — відвага одного, страхи другого, вина й докори сумління — злилися в одно й були націлені на ту фатальну мету, яку вказував їм Ахав — їхній єдиний владар, їхній кіль.

Снасті ожили. Цілі султани з рук і ніг увінчали, наче кронами пальм, вершечки щогл. Ті, держачись за снасть однією рукою, другою нетерпляче махали; ті, прислонюючи долонею очі від сліпучого сонця, сиділи на самих кінцях рей. На всіх щоглах умить виріс урожай смертних плодів, готових і дозрілих для своєї долі. Ох! Як вони поривалися розшукати в тій безкрайї синяві єдине, що могло згубити їх!

— Чого ви не гукаєте? Хіба не бачите його? — крикнув Ахав, коли минуло кілька хвилин після першого крику, а на щоглах мовчали. — Підніміть мене нагору. Дозорці помилилися: Мобі Дік не міг пустити один струмінь, а потім зникнути.

Так воно й було: в гарячковій нетерплячці

марсові взяли за фонтан кита щось зовсім інше, як стало очевидно дуже скоро: бо тільки-но Ахав опинився нагорі, тільки-но линву закріпили на фальшборті, як він задав тон хоріві, від якого повітря затремтіло, наче від рушничного залпу. Тріумфальне «ура» з тридцяти дублених горлянок пролунало над «Пекводом», коли менше ніж за милю попереду — багато ближче, ніж той уявний фонтан, що його побачили марсові, — Мобі Дік сам, у плоті, злетів над водою. Цього разу Білий Кит виявив свою присутність не спокійним лінивим фонтаном, не мирними струменями з отого таємничого джерела на його голові, а куди чудеснішим і дивовижнішим феноменом вискакування з води. Виринаючи з якнайбільшою швидкістю зі страшних глибин, кашалот вискакує в прозору повітряну стихію всім своїм величезним тілом і збиває цілу гору сліпучо-білої піни, яку можна помітити часом миль за сім, а то й далі. В таку мить збурені, роздерті хвилі здаються його гривою; і такий стрибок інколи означає виклик.

— Он! Он! Вискочив! Вискочив! — такий крик пролунав, коли Білий Кит у своїй нестримній браваді злетів над водою, наче лосось. Несподівано з'явившись на тлі синьої рівнини моря, вирізняючись іще яскравіше на ще синішому небокраї, та піна, що він збив, ота хмара бризок на якусь мить зависла, нестерпно-сліпуча, ніби

льодовик у горах, тоді помалу почала опадати, а блиск її пригасав і пригасав, сповиваючись імлюю, ніби запоною дощу.

— Еге, вискоч востаннє до сонця, Мобі Діку! — закричав Ахав. — Твоя година настала, гарпун уже наготові! Вниз, усі вниз! Один зостанься на фок-щоглі! Човни! Спускайте!

Щоб не гаяти часу, спускаючись по мотузяних щаблях вант, матроси, немов падучі зорі, ковзали на палубу по окремих бакштагах і фалах; і Ахава, хоч і не так блискавично, а все ж досить швидко спустили зі щогли.

— Лаштуї човни! — закричав він, тільки-но діставшись до свого вельбота — запасного, підготовленого ще звечора. — Містере Старбак, «Пеквода» лишаю на вас! Держіться не дуже близько від вельботів, але й не дуже далеко! Ну, човни на воду!

Немовби прагнучи швидше нагнати на людей страху, цього разу Мобі Дік вирішив напасти першим: повернувся й поплив назустріч трьом вельботам. Ахавів човен плив посередині, і він, щоб підбадьорити свою команду, сказав, що нападе на кита прямо в лоб. Китобої часом роблять так: адже своїм бічним зором кит не може бачити вельбота зблизька, коли той просто перед ним. Та перше ніж човни встигли підпливти на таку відстань — ще поки всі вони були видні йому так само виразно, як три

щогли «Пеквода», — Білий Кит, розігнавшись до шаленої швидкості, блискавично кинувся на них із широко роззявленою пащею, молотячи воду хвостом і сиплючи нищівні удари на обидва боки. Він не зважав на гарпуни, що летіли в нього з усіх човнів, і наче був поглинутий єдиним наміром: знищити ті човни до останньої дощечки. Але китобої, вправно маневруючи, немов добре виїжджені коні на бойовищі, досі щоразу уникали його нападів, хоч інколи насилу-насилу. І весь час нелюдський бойовий клич Ахава глушив, рвав на клапті всі інші голоси.

Та кінець кінцем Мобі Дік, кидаючись то туди, то сюди, так заплутав, попереплутував, позав'язував вузлами гарпунні линви з усіх трьох вельботів, що вони, вкоротившись від того, самі попідтягали вельботи до вгороджених у нього гарпунів. Тим часом кит на хвильку відплив трохи вбік, ніби перепочиваючи й готуючись до нового наскоку, ще жахливішого. Вхопившись за цю нагоду, Ахав спершу попустив трохи свою линву, а тоді почав швидко вибирати й смикати, сподіваючись таким способом виплутати її, коли раптом перед ним зринуло щось незрівнянно страшніше навіть, за роззявлену зубату пащу акули.

До, самого носа Ахавового човна неухильно підтягувалося кілька гарпунів і списів, погнутих, покручених, обснованих плутаниною линв, —

клубок, наїжачений вістрями та борідками. Ахавові лишалось тільки одне. Вхопивши вельботний ніж, він з величезним ризиком дотягся рукою до того сталевого їжака, що виблискував на сонці й розсипав бризки... просунув руку всередину його... крізь нього... вхопив линву з другого боку його, підтяг до себе, передав передньому весляреві, а тоді, двічі перетнувши її ножем при самому носовому жолобку, кинув підхоплену в'язку сталевих вістрів у море. Небезпеку було усунуто. Ту саму мить Білий Кит раптово рвонувся в плутанину інших линв, з нездоланною силою підтяг обплутані дужче вельботи Фласка й Стаба до свого хвоста, вдарив їх один об один, мов дві шкаралупки, що попали в бурун прибою, а тоді пірнув і зник у кипучому вирі. Ще кілька хвилин танцювали в тій водоверті запашні кедрові тріски, ніби третій мускатний горіх — у вазі, в якій колотять пунш.

Ще веслярі з обох вельботів плавали в тому крутіжі, тягнучись руками до весел, кадобів для линв та інших плавучих предметів, ще трохи осторонь малий Фласк підскакував на хвилях, наче корок, задираючи вгору ноги, щоб уникнути страшних акул'ячих зубів, а Стаб з усього духу репетував, щоб хтось виловив його ополоником, а капітан, що вчасно обтяв свою линву, спрямовував човна в той вир — рятувати кого вдасться з того клубка тисячі одночасних небезпек, — та раптом Ахавів вельбот,

досі неушкоджений, неначе хтось смикнув до неба за невидимі нитки. То Мобі Дік своїм широким лобом ударив його під днище й підкинув високо вгору. Кілька разів перекинувшись у повітрі, вельбот упав на воду догори кілем, і Ахавові та його веслярам довелось виборсуватися з-під нього, наче тюленим із прибережного грота.

А кит, з розгону вихопившись на поверхню, по інерції відплив трохи далі від осереддя тієї руїни, якої він наробив. Хвилинку він лежав нерухомо, спиною до людей, і лише повільно поводив лопатями хвоста по поверхні води. Тільки-но доторкнувшись до весла, чи уламка дошки, чи бодай найменшої скіпки з розбитого вельбота, хвіст кита смикався вгору і скісно ляскав по воді. Та незабаром, ніби пересвідчившись, що роботу зроблено добре, Мобі Дік посунув уперед, розтинаючи хвилі зморшкуватим лобом.

Упевнено, рівномірно, як досвідчений мандрівник, поплив він далі, в завітрянйй бік, а за ним волоклися переплутані линви.

Як і напередодні, з «Пеквода» пильно стежили за всім ходом сутички і знову поквапились на поміч китобоям. Спустили човен, повиловлювали з води людей, кадоби, весла, все, що можна було виловити, і підняли на палубу. Де в кого з матросів було звихнуте плече, або зап'ясток, або щиколотка, гарпуни й списи погнуті, линви позаплутувані так,

що й не розплутаєш, човни й весла потрошені. Але не загинув начебто ніхто — і ніхто не скалічився тяжко. Як Федаллаха вчора, так сьогодні Ахава знайшли на розтрошеній половині його власного вельбота: він похмуро чіплявся за неї й держався на воді досить легко. Цього разу він уже не був такий знеможений, як напередодні.

Та коли йому допомогли піднятися на палубу, до нього прикипіли всі погляди, бо він не став на ноги, а повис на плечі Старбака, що перший приспів йому на поміч. Капітанова кістяна нога відломилася, лишився тільки куций гострий уламок.

— Так, так, Старбак, дуже приємно часом зіпертися хоч би на когось. Шкода, що старому Ахавові досі так рідко траплялось це робити!

— Це залізна рихва не витримала, сер, — сказав тесля, підходячи. — Я зробив ногу як слід.

— Але, сподіваюся, всі кістки у вас цілі, сер? — зі щирим співчуттям спитав Стаб.

— Де ж цілі! Адже оця розлетілась на скалки! Хіба не бачиш? Та хоч кістка й поламана, а старий Ахав цілісінький. Правда, ця мертва кістка, що я втратив, була мені так само рідна, як і кожна з моїх живих кісток. Але ні Білий Кит, ні жодна в світі людина, ні сам сатана не можуть хоч би зачепити справжнє, неприступне ество старого Ахава. Хіба ж є такий лот, що дістав би дно отут, під нами? Хіба є така щогла, щоб дряпнула оту покрівлю, що над

нами? Гей, на марсі! Куди він поплив?

— Прямо за вітром, сер!

— Ну, тоді стерно на вітер і розгортайте знову вітрила. Діставайте решту запасних човнів і споряджайте їх! Містере Старбак, зберіть вельботні команди!

— Дайте спершу довести вас до фальшборту, сер.

— Ох! Ох! Як мене коле цей уламок! Проклята доля! Щоб такому непереможному в душі капітанові дістався такий нікчемний помічник!

— Пробачте, сер?

— Та це я про своє тіло, не про тебе. Дай мені якийсь ціпок — о, оцей надломлений спис згодиться. Перерахуй людей. Щось я його не бачу. Невже! Не може бути! Його нема? Швидше! Скликай усіх!

Здогад капітанів справдився. Перевіривши команду, виявили, що нема Федаллаха.

— Парс! — вигукнув Стаб. — Мабуть, його захопило...

— Чума на тебе! Гайда всі на щогли, вниз, до каюти, до кубрика... знайдіть його! Він не пропав! Не міг пропасти!

Та скоро всі вернулися до капітана доповідати, що парса нема ніде.

— Справді, сер, — сказав Стаб. — Його заплутало вашою линвою — я, здається, бачив, як його волокло...

— Моєю линвою! Моєю линвою? Пропав? Пропав? Що означає це мале слівце?... Який похоронний дзвін звучить у ньому, що старий Ахав увесь дрижить, ніби це він — дзвіниця? А гарпун? Розкидайте оте сміття — там він? Бачите? Отой скований тут, на кораблі, для Білого Кита... ні, ні, ні... який же я дурень! Оця сама рука його кинула! Він у кита в боці! Гей, на марсах! Не спускайте його з очей! Хутчіше всім готувати човни! Позбирайте весла... Гарпунники! Гарпуни, гарпуни! Підтягніть бом-брамсели вище... Тугіше всі шкоти! Гей, стерничий! Добре тримай курс! Я десять разів обпливу всю земну кулю... Я наскрізь її понижу, але вб'ю його!

— Великий боже! Явись нам хоч на одну мить! — заволав Старбак. — Ніколи, ніколи ти його не добудеш, старий! Ради Христа, не треба більше цієї погоні! Це ж гірше, ніж пекельна мана! Два дні гонитви, двічі вельботи розтрощено на тріски, твою власну ногу вдруге вирвано з-під тебе, твоя лиха тінь загинула — всі добрі ангели товпляться круг тебе, остерігаючи, — чого ж ти ще хочеш? Чи ми маємо ганятися за цим проклятим китом, поки він потопить усіх нас до останнього? Кому це треба, щоб він зтяг нас на дно морське? Чи, може, в саме пекло? О! О! Це безбожність і блюзнірство — й далі переслідувати його!

— Старбак, останнім часом мене якось дивно

вабить до тебе — відтоді як ми обидва побачили... ну, ти сам знаєш, що ми побачили в очах один у одного. Але в цьому ділі з китом твоє обличчя для мене — як долоня: без уст, без очей, без ніяких рис. Бо Ахав довіку лишиться Ахавом. І все, що я роблю, вирішене раз і назавжди. Ми обидва розучували свої ролі за мільярд років до того, як постав оцей океан. Дурню! Я помічник самої Долі й мушу коритись її наказам. Гляди ж і ти, мій підлеглий: корися мені! Матроси, станьте круг мене. Ви бачите старого чоловіка, скаліченого, як пень дерева. Він стоїть на одній нозі й спирається на поламаний спис. Це Ахав, тобто його тілесна частина. Але душа Ахавова має сотню ніг, вона стонога! Я розбитий, у мені тріщать жили, наче сталки троса, що ним буксирують корабель без щогли під час шторму. Таким ви, мабуть, і бачите мене. Та поки той трос урветься, ви ще почуєте тріск. А поки ви його не почули — знайте, що Ахавів трос іще тягне! Ви вірите в те, що називають призви́тками? Тоді смійтесь уголос і кричіть: «Браво, біс!» Бо те, що тоне, двічі виринає, перше ніж піде на дно нававжди. Отак і Мобі Дік — двічі він зринав, два дні підряд, а завтра буде третій. Так, матроси, він зрине ще раз, але тільки для того, щоб пустити останній свій струмінь! Ну, як ви, хоробрі люди, молодці мої?

— Як безстрашний вогонь! — крикнув Стаб.

— І так само бездушні, — шепнув Ахав сам до

себе. А коли матроси відійшли на бак, додав теж пошепки: — «Те, що називають привістками!»! А вчора я казав це саме Старбакові про свій розтрощений човен. О, як відважно силкуюсь я вигнати з чужих сердець те, що так міцно вп'ялося в моє! Парс! Парс! Пропав? Пропав? А він же мав піти попереду мене... але я ще маю побачити його, перше ніж загину сам. Як же це? Така загадка може збити з плигу всіх адвокатів разом з привидами цілого покоління суддів! Наче дзьоб яструба, довбе вона мій мозок. Та я розгадаю її, розгадаю!

Коли смеркало, кита було ще видно з навітряного боку.

Отож вітрила знову зарифили, і все відбувалося так само, як минулої ночі, тільки стук молотків та скрип гострильних брусків чути було аж до світанку, бо матроси працювали при ліхтарях над повним і старанним спорядженням усіх човнів та гострили на завтрашній день зброю. Тим часом тесля зробив Ахавові нову ногу з поламаного кіля його човна, а сам Ахав, як і попередньої ночі, стояв у своєму люку, насунувший на очі капелюха, і схований під крисами погляд, ніби геліотроп, був спрямований весь час на схід: він нетерпляче дожидав, коли покажеться сонце.

Почався ранок третього дня, ясний і свіжий, і ще раз самотнього нічного марсового на фок-щоглі змінила ціла юрба денних дозорців, що обліпили всі щогли й реї.

— Бачите? — кричав Ахав; але кита ще не було видно. — Та однаково ми йдемо його слідом! Тільки не губити сліду, і все! Стерничий, правуй, як досі, як весь час, та добре тримайся курсу! Який погожий день знову! Якби світ був новенький, зроблений як літня оселя для ангелів, а цього ранку відкрився для них уперше, і тоді б у цьому світі не могло бути кращого дня. Ось де пожива для роздумів, якби Ахав мав час думати; але Ахав ніколи не думає, він тільки відчуває, тільки відчуває. Для смертного й це нелегка праця, а думати — то було б нахабство. Таке право, такий привілей має один бог. Думати — це спокій і холод, а наші бідні серця занадто неспокійні, наші бідні мізки занадто гарячі. Правда, мені часом здається, що мій мозок дуже холодний, наче закрижанілий, і цей бідний череп тріщить так, наче склянка, в якій замерзла вода й розпирає її. Але ж волосся на ньому ще росте, навіть у цю мить росте, отже — його живить якесь тепло. Та ні, воно — як той бур'ян, що ростиме будь-де: і в розпадинах серед гренландської криги, й на лаві Везувію. Як метляє ним шалений вітер — воно розмаялося круг моєї голови, наче порвані вітрила на щоглах у бурю.

Лихий вітер: він, напевне, віяв перед цим по коридорах та камерах тюрем, у палатах лікарень, провітрював їх, а тепер прилетів сюди, невинний, мов ягнятко! Геть його! Він брудний. Якби я був вітром, я б не віяв більше над таким підлим, нікчемним світом. Я б забрався десь у печеру й причаївся там. А все ж який вітер шляхетний і відважний! Хто коли перемиг його? В кожному бою останнього, нищівного удару завдає він. Кинься на нього з розгону, і ти пробіжиш крізь нього. Хе! Боягуз той вітер, що б'є зовсім беззбройних, голих людей, а сам не зупиниться, щоб прийняти хоч один удар! Навіть Ахав відважніший і благородніший за нього! Якби ж цей вітер мав хоч тіло! Але всі речі, що найдужче дратують і ображають людину, не мають тіла — це, власне, не речі, а сили. Це дуже дивна, дуже хитра, о, дуже небезпечна різниця! Але я знов кажу й присягаюся, що є у вітрі щось славне й високе. Принаймні оці теплі пасатні вітри під чистим небом віють прямо, невпинно й спокійно і не відхиляються від своєї мети, хоч би як крутилися та кривуляли ниці морські течії, хоч би як звивалися найбільші Міссісіпі суходолу, не знаючи, куди їм текти. І присягаюся вічними полюсами: оцей самий пасат, що жене моє славне судно так прямо вперед, цей самий пасат — чи, може, щось подібне до нього, щось так само незмінне й так само потужне, — штовхає корабель моєї душі. Пливімо ж! Гей, на

щоглах! Що бачите?

— Нічого, сер.

— Нічого! А вже ось-ось полудень! Дублон іде жебрати! Гляньте на сонце! Що ж, так мусило бути. Я випередив його. То, виходить, я попереду і він мене переслідує, не я його. Та я міг би й сам це передбачити. Дурень! Адже гарпунні линви гальмують його! Так, так, і за ніч я його випередив. Завертаймо! Завертаймо! Спускайтеся всі, тільки марсовим лишатися на щоглах! До брасів!

Доти вітер віяв «Пекводові» прямо в корму, отож тепер, лігши на зворотний курс, корабель мусив лавірувати крутим бейдевіндом, майже проти вітру, знов збиваючи піну на своєму власному кільватері.

— Тепер він пливе прямо проти вітру в роззявлену пащу, — прошепотів Старбак сам до себе, змотуючи на нагель біля фальшборту щойно вибраний брас грот-реї. — Помилуй нас, боже, але в мені вже пітніють кістки й розмочують тіло зсередини. Боюся, що я зле чиню, слухаючись капітана, а не бога.

— Піднімайте мене нагору! — закричав Ахав, підходячи до свого мотузяного сідала. — Скоро ми його зустрінемо!

— Так, так, сер, — і Старбак зразу виконав наказ. Ахава ще раз підняли нагору.

Минула ще ціла година, розтягнена на цілі

сторіччя — тонко, як плівка сусального золота. Сам час тепер наче затамував дух від гострої нетерплячки. Та нарешті, румбів на три в навітряний бік, Ахав знову помітив фонтан, і зразу ж над усіма трьома щоглами злетіли вигуки, немов три язики полум'я.

— Лице в лице я зустрічаю тебе в цей третій день, Мобі Діку! Гей, на палубі! Крутіше на вітер! Прямо проти вітру! Він ще задалеко, містере Старбак, човни спускати ще рано. Вітрила лопотять! Станьте з довбешкою над душею в отого стерничого! Так, так, він пливе дуже швидко, і мені вже треба спускатися. Але дай-но я ще раз окину очима море; ще є час для цього. Давній, прадавній краєвид — і водночас який молодий! Так, так, нітрохи не змінився відтоді, як я вперше побачив його ще хлоп'ям із нентакітських пагорбів! Той самий! Той самий! Той самий для мене, що й для Ноя. З завітряного боку проходить легкий дощик... Яке ж гарне видовище! Цей вітер, певне, прямує не до звичайної землі, а до якогось пальмового раю. За вітром! Туди пливе й Білий Кит. Ану, глянути ще проти вітру! Бо це краща сторона, хоч і грізніша. Та прощай, прощай, стара щогло! Що? Ти зеленієш? Так, так, це мох виріс у тріщинках. А на Ахавовій голові нема таких зелених плям! Ось різниця між старістю людини й старістю мертвого дерева. Та правда, стара щогло, ми з тобою постаріли разом; але

корпус у нас іще міцний, хіба ні? Ось тільки ноги мені бракує, от і все! Їй же богу, це мертве дерево переважає моє живе тіло. Я не можу рівнятися з ним, і я знав не один корабель з мертвого дерева, що пережив людей дуже витривалих, створених із тривкої плоті їхніх тривких батьків. Як це він сказав? Що піде поперед мене, як мій лоцман? І я побачу його ще раз? Але де? Хіба я матиму очі на дні моря, коли спускаюся туди тими нескінченними сходами? Та й до того ж я цілу ніч плив геть від нього, звідти, де він потонув. Так, так, парсе, ти, як і багато інших, провістив жорстоку правду про себе; але щодо Ахава ти схибив. Прощай же, щогло; пильнуй добре кита, поки я буду в човні. Поговоримо завтра, ні, сьогодні ввечері, коли Білий Кит лежатиме за бортом, припнутий за хвіст і за голову.

Він наказав, щоб його спускали, і швидко поплив униз, ще розглядаючись по морській і небесній синяві.

Незабаром човни спустили на воду; та вже стоячи на кормі свого вельбота, Ахав махнув рукою Старбакові, що держав у руках кінець линви талів: зажди, мовляв.

— Старбак!

— Слухаю, сер!

— Утрете корабель душі моєї вирушає в це плавання, Старбак.

— Так, сер, це була ваша воля.

— Часом кораблі відпливають, але не вертаються, Старбак!

— Правда, сер, сумна правда.

— Дехто вмирає в час відпливу, дехто — на тихій воді, а дехто — у приплив. А я зараз почуваю себе так, наче я — пінявий гребінь хвилі, Старбак. Я вже старий... Потисни мені руку, друже.

Їхні руки зустрілися, погляди злилися. В Старбакових очах стояли сльози.

— Ох, капітане, мій капітане! Благородне серце! Не пливіть! Гляньте, я плачу, а я ж не легкодух! Невже навіть сльози мужньої людини не переконують вас?

— Спускай! — крикнув Ахав, відштовхуючи помічникову руку. — Команда, за весла!

За мить вельбот уже проплив попід кормою.

— Акули! Акули! — раптом пролунав голос із низького ілюмінатора каюти. — Хазяїне, о хазяїне, верніться!

Та Ахав не почув нічого, бо сам у ту мить кричав на всю горлянку. І човен рвонувся вперед.

Але голос з ілюмінатора казав правду. Тількино вельботи відпливли від судна, як сила-силенна акул, що виринули неначе з темної води під кораблем, почали злобно хапати зубами за лопаті весел щоразу, як ті лопаті опускалися в воду. Отак, у їхньому супроводі, вельботи й пливли далі. В тих морях, що кишать акулами, таке трапляється з

китобоями нерідко: акули інколи пливають слідом за китобійним судном, як на Сході стерв'ятники летять услід за військом. Та це були перші акули, яких побачили з «Пеквода», відколи вистежили Білого Кита. Чи то, може, через те, що плоть тигрово-жовтих варварів, які були веслярами на Ахавовому човні, пахне для акул смачніше, чи ще з якої причини, вони пливли тільки за цим одним вельботом, не докучаючи двом іншим.

— О серце з гартованої сталі! — прошепотів Старбак сам до себе, проводжаючи вельботи поглядом. — Невже ти ще можеш сміливо дзвеніти перед таким видовищем? Твій човен пливе серед розлючених акул, вони женуться за тобою, пороззявлявши пащі, і це у вирішальний, третій день! Адже коли три дні минули в одній безперервній погоні, то перший день — це тільки ранок, другий — полудень, а третій — вечір і кінець усього, який би не був той кінець. Ох, боже мій! Що це пронизує мене й залишає по собі такий мертвотний спокій, та ще очікування — на самій вершині жаху! Майбутнє пропливає переді мною якимись мертвими обрисами й кістяками, а все минуле розпливається в тумані. Мері, кохана! Ти розтанула в блідому сяйві позад мене. Сину! Я, здається, бачу тільки твої очі. Які вони чудесно сині! Найскладніші загадки життя якось простішають, прояснюються, та набігають хмари й заслоняють їх.

Чи це надходить кінець мого шляху? Ноги піді мною мліють, наче я йшов пішки цілий день. Прикладу до серця руку — чи воно ще б'ється? Ворушися, Старбак! Віджени ці примари! Не стій на місці! Говори вголос! Гей, на марсі! Ти не бачиш, як мій син махає ручкою з пагорка? Чи я збожеволів?.. Гей, нагорі! Не спускай очей з човнів! І стеж пильно за китом!.. О! Знов! Віджени того яструба! Дивись, клює! Зриває флюгер! — заволав він, показуючи на червоне полотнище, що маяло на грот-щоглі. — Ха! Зірвав і поніс геть!.. Де ж тепер капітан? Ти не бачив цього, Ахаве? Тремти ж! Тремти!

Вельботи ще не відпливли дуже далеко, коли за знаком зі щогли — опущеною рукою марсового — Ахав зрозумів, що кит пірнув. Але, сподіваючись опинитися ближче від нього, коли він вирине, капітан і далі вів човен тим самим курсом, трохи збоку від судна. Заворожена команда зберігала глибоку мовчанку, а зустрічні хвилі били й били в ніс вельбота.

— Забивайте, забивайте свої цвяхи, о хвилі! Забивайте по самі головки! Ви забиваєте їх у те, що не має віка. А мені не судилися труна й мари! Мене може вбити тільки конопля! Ха! Ха!

І раптом вода навколо човна повільно здулась широкими колами, а потім швидко опала, ніби скочуючись по схилах айсберга, який зринає на поверхню. Почувся глухий гуркіт, якесь підводне

гудіння, і всі затамували дух, коли з моря скісно вистрибнуло велетенське тіло, тягнучи за собою посплутувані линви з гарпунами та списками. Вгорнене в прозору запону з бризок, воно на мить зависло в райдужному мерехтінні, тоді знов шубовснуло в воду. Збиті на тридцять футів угору бризки сяйнули водограєм і опали дощем з клаптів молочно-білої піни, що вкрила хвилі, які розбігалися колами від мармурового тіла кита.

— Наляж! — гукнув Ахав до веслярів, і вельботи рвонулись в атаку. Але Мобі Дік, роздратований новими, вчорашніми вістрями, що іржавіли в його боках, був наче одержимий усіма ангелами, скинутими з неба в пекло. Широкі смуги вузлуватих жил, що тяглися під прозорою плівкою на його широкому лобі, неначе грізно насупились, і він, збиваючи хвостом піну, знов увігнався між човни, розкидав їх, поскидав гарпуни й списи зі Стабового й Фласкового вельботів і проломив спереду борти в обох. Ахавів човен лишився майже неушкоджений.

Дагу й Квіквег квапливо затикали дірки в човнах, а кит, проминувши їх, відплив трохи далі й уже завертав для нового нападу, відкривши очам китобоїв свій широченний бік. І в ту мить пролунав уривчастий зойк. На спині в кита, розпластане під численними звоями линв, що їх кит за ніч намотав на себе, показалося напівроздерте мертве тіло парса.

Чорна одіж його була пошматована, широко розплющені очі дивились прямо на Ахава.

Гарпун випав з руки в старого капітана.

— Мене одурено! Одурено! — Ахав протягло, хрипко зітхнув. — Твоя правда, парсе! Я знов бачу тебе. Так, ти пішов поперед мене, і ось які мари ти мені провістив! Але я до останку держатиму тебе за слово, до останньої літери! Де другі мари? Стаб, Фласк, вертайтесь на судно! З ваших човнів тепер мало пуття. Полагодьте їх, якщо встигнете, і назад до мене! А ні, то Ахав зуміє померти й сам. За весла, веслярі! Першому, хто спробує вискочити з мого човна, я всаджу оцей гарпун. Ви вже не люди, ви мої руки й ноги, тож слухайтесь мене. Де кит? Знову пірнув?

Та капітан виглядав кита заблизько від човна. Мобі Дік уже спокійно й рівно плив далі, немовби він хотів утекти, з трупом, якого ніс на собі, і оця остання сутичка була для нього тільки зупинкою на його неухильній путі вперед, за вітром. Він уже майже проминув корабель, що досі плив назустріч йому, але в цю хвилину затримався. Кит плив скільки сили, плив прямо вперед, неначе йому більш ні до чого не було діла.

— Ой, Ахаве, — вигукнув Старбак. — Ще не пізно, ще й тепер, на третій день, не пізно схаменутися! Дивись! Мобі Дік не хоче з тобою битись! Це ти, тільки ти, як безумний, переслідуєш

його!

Вітер свіжішав, і самотній вельбот під вітрилом і на веслах швидко мчав навздогін за китом. Коли човен розминався з кораблем — так близько, що з човна було добре видно обличчя Старбака, який стояв, спираючись на фальшборт, — Ахав гукнув йому, щоб він повернув «Пеквода» й плив слідом, не дуже швидко, на помірній відстані. Глянувши вище, капітан побачив Тештіго, Квіквега й Дагу, що нетерпляче дерлися на щогли; а веслярі ще гойдалися в трьох пошкоджених вельботах, підтягнених на борт корабля, і квапливо лагодили їх. Крізь отвори в фальшборту він мимохідь заглянув і Стаба та Фласка, що порпались у в'язках нових гарпунів та списів. Бачачи все те, чуючи стукіт молотків у човнах, він відчув, наче якісь інші молотки вганяють гвіздок йому в серце. Але він перемиг себе. А помітивши, що з грот-щогли зник вимпел, він закричав до Тештіго, який саме видерся аж нагору, щоб той спустився по новий вимпел, молоток та гвіздки і прибив вимпел до щогли.

Чи то кит стомився за три дні шаленої гонитви, чи йому дуже заважали поплутані линви, які він тяг за собою, чи, може, то були нові підступні хитрощі, — але Білий Кит почав пливти повільніше, а човен тепер швидко наздоганяв його. Чи, може, то тільки так здавалося переслідувачам, — та ні, цей останній його ривок справді був коротший за попередні. А

нешадні акули все так само супроводили Ахавів вельбот, так само вперто хапали зубами за весла, і дерево аж тріщало, а в воді зоставалися дрібненькі скіпочки.

— Не зважайте! Їхні зуби — то нові кочети для ваших весел! Наляжте! Краще впиратись веслом у акулячу пащу, ніж у рідку воду!

— Але ж весла все тоншають і тоншають, сер!

— Дарма, поки що їх вистачить! Наляжте! Та хто знає, — прошепотів він сам до себе, — ким збираються бенкетувати ці акули: китом чи Ахавом? Та гребіть, гребіть! Ну, жвавніше! Він уже близько! Візьміть стерно! Візьміть стерно! Пропустіть мене наперед!

Двоє веслярів допомогли йому перейти з корми на ніс вельбота.

Коли врешті човен, нахилившись на один борт, підплив під самий бік Білого Кита, той, як часом буває з китами, ніби й не помітив його. Ахава вже огорнула задушна хмара випарів з китового дихала, що кучерявилась над Мобі Діковим горбом, мов туман на горі Монаднок у Нью-Гемпширі. І ось, відхилившись усім тілом назад, а обидві руки піднявши вгору, старий капітан метнув у ненависного кита свою жалючу крицю і ще жалючіший проклін. Коли гарпун — та й проклін, здавалося, — вгородився в тіло кита, наче в трясовину, Мобі Дік рвонувся вбік, конвульсивно

вдарив своїм боком у борт човна і, не пошкодивши його, так несподівано підкинув човен у повітря, що, якби Ахав не вхопився за високий планшир, його було б утретє скинуло в воду. Але троє веслярів, які не вгадали миті удару й не встигли приготуватися, таки вилетіли за борт. Правда, двоє з них ту ж мить ухопилися за планшир і, підкинуті набіглою хвилею, перевалились назад у човен; і тільки третій зостався на воді за кормою.

Майже в ту ж мить могутнім зусиллям волі Білий Кит рвонувся вперед і з шаленою швидкістю помчав по хвилях далі. Та коли Ахав гукнув стерничому, щоб той накинув на «бовдур» ще кілька витків линви, а веслярам наказав повернутися на банках і гребти назад, зрадлива линва, не витримавши подвійного натягу, луснула, і кінець її злетів високо в повітря!

— Що це в мені урвалося? Якась жила? Знов цей кит! Весла! Весла на воду! За ним!

Почувши, як човен з гучним плюскотом наближається, кит повернувся, щоб підставити напасникам свій грізний лоб, але, завертаючи, помітив недалеко чорний корпус корабля і, очевидно, розгадав у ньому справжню причину всіх переслідувань, а може, просто визнав його гіднішим ворогом. Бо раптом він кинувся прямо до «Пеквода», клацаючи щелепами серед рясних бризків і піни.

Ахав аж захитався і вдарив себе рукою по чолу.

— Я спігну! Руки! Простягніться вперед, щоб я міг намацати свій шлях. Це що, вже ніч настала?

— Кит! Корабель! — несамовито закричали веслярі.

— Наляжте! Наляжте! Угнися вглиб, о море, стань схилом, бо інакше я не встигну! Хай Ахав останній, цей останній раз хоч скотиться до своєї мети! Бачу! Корабель! Корабель! Гребіть же, веслярі! Врятуйте мій корабель!

Та коли веслярі скільки сили погнали човен назустріч хвилям, що гатили в нього як молотами, дві планки носової обшивки, надтріснуті від удару китового боку, проломилися, і вельбот зразу набрав повно води й зупинився. Веслярі по коліна в воді кинулись затикати пробоїну та вихлюпувати воду.

Тештіго на щоглі побачив усе те, і молоток на мить застиг у його руці, а червоне полотнище вимпела, що лежало в гарпунника на плечах, раптом розгорнулося за вітром і затріпотіло, як його власне серце, що поривалося вперед. Старбак і Стаб, що стояли внизу на бушприті, майже одночасно з індіанцем побачили, що білий велетень мчить на них.

— Кит! Кит! Стерно на борт! О ви, всі добрі сили повітря, підтримайте мене! Коли вже судилось загинути, не попустіть, щоб Старбак помер у млості, як жінка! Стерно на борт, чуєте, дурні? Паца! Паца! Оце такий плід усіх моїх палких молитов? Усієї

вірності мого життя? О Ахаве, Ахаве, глянь на діло рук своїх! Прямо, стерничий, прямо! Ні! Ні! Знов стерно на борт! Він повертається, хоче вдарити в нас! Ох, його невблаганний лоб суне на того, кому обов'язок не дозволяє відступити! Боже, поможи мені! Будь при мені!

— Не при мені, а піді мною будь той, хто тепер хоче допомогти Стабові. Бо Стаб теж не відступить. Не вишкіряйся на мене, ките, це я з тебе сміюся! Хто коли поміг Стабові чи остеріг Стаба, як не його власне невсипуще око? А тепер бідний Стаб іде спочивати на занадто м'якій для нього постелі. Краще б вона була з хмизу! Я сміюся з тебе, ките, і не вишкіряйся так! Гляньте, сонце, місяць і зорі! Я вам кажу — ви убивці! Убивці найкращого з хлопців, які будь-коли помирали на цьому світі! А проте я б іще цокнувся з вами, якби ви простягли до мене свої келихи. Ох, ох, ох, вишкірений ките, скоро я нап'юся досхочу. Чого ти не тікаєш, Ахаве? Я скидаю чоботи й бушлат: Стаб воліє померти в самих спідніх! Якась аж надто пліснява й пересолена смерть... Ох, вишні, вишні, вишеньки! Фласк, якби оце нам хоч по одній-одненькій вишеньці перед смертю!

— По вишеньці? Я б тільки хотів зараз бути там, де ті вишеньки ростуть. Ох, Стаб, сподіваюся, що моя бідна матуся вже одержала хоч мій пай, бо як ні, то небагато мідяків тепер їй дістанеться! Адже

плавання наше скінчилося.

На носі «Пеквода» тепер збилися в гурт майже всі моряки: вони покинули роботу, але ще держали в руках молотки, шматки дощок, списи й гарпуни, які кожен забув покласти, коли облишив своє діло. Їхні заворожені очі прикипіли до кита, а той мчав на них, зловісно хитаючи невблаганним, як сама Доля, лобом і женучи перед собою широку півкруглу смугу піни. Він увесь наче випромінював помсту, швидку відплату, одвічну злість і зневагу до всього, що могли заподіяти йому люди; він так ударив білим муром свого лоба в правий борт корабля, що схитнулись і люди, й щогли. Дехто впав ниць на палубу. Голови гарпунників нагорі захитались на їхніх бугаячих шиях, ніби зірвані з щогл клотики. Всі почули, як вода ринула крізь пробоїну, наче гірський потік у глибокій ущелині.

— Корабель! Мари! Другі мари! — закричав у човні Ахав. — Він же з американського дерева!

Пірнувши під судно, що осідало в воду, кит проплив уздовж його кіля, і воно аж задрижало; та він, повернувшись під водою, зразу й виринув далеко осторонь «Пеквода», але за кілька ярдів від Ахавового човна. Там Мобі Дік на якусь хвилюку застиг нерухомо.

— Я відвертаю тіло своє від сонця. Агей, Тештіго! Чом я не чую твого молотка? О ви, три мої щогли, три вежі, ви так і не схилилися перед

ворогом! О незломлений кілю! О корпусе, тебе могло розбити тільки божество! О міцна палубо, і вперте стерно, і наставлений на полюс бушприте! О славний і в смерті корабель, невже ти маєш загинути без мене? Невже я позбавлений цієї останньої втіхи, яку має навіть послідуций невдаха! О самотня смерть у кінці самотнього життя! О, тепер я знаю, що найвища моя велич — у моєму найбільшому горі! Гей! Гей! Усі буйні буруни мого минулого життя, з усіх найдальших далей поспішайте сюди, згромадьтеся горою у високу піняву хвилю моєї смерті! До тебе я пливу, о ките-нищителю, але не переможцю! До останку я б'юся з тобою, з самого пекла влучу тебе гарпуном! Я так тебе ненавиджу, що з останнім своїм віддыхом плюю в тебе! Потопи всі труни й усі мари в отій водоверті! Жодна труна й жодні мари не можуть бути моїми, тож розірви мене на шматки, прикованого до тебе, бо я до кінця переслідуватиму тебе, проклятий ките! Ось, маєш іще!

Гарпун злетів у повітря; уражений ним кит шарпнувся вперед, і линва блискавично засвистіла в носовому жолобку. Але раптом вибилася з нього. Ахав нахилився, щоб її поправити, і таки поправив, але летючою петлею його зашморгнуло за шию, і він без звуку вилетів з вельбота. Так душать свою жертву тятивою лука без'язикі кати в султанському сералі. Веслярі навіть не вгледілися, що ж сталось. А

ще за мить товстий огон на кінці линви вилетів з кадоба на кормі вельбота, збив з ніг одного весляра і, шмаргонувши по воді, зник у глибині.

На мить веслярі застигли, наче заворожені, тоді озирнулися.

— Корабель! Великий боже, де корабель!

І ось крізь напівпрозору імлу вони побачили привид корабля, наче якийсь туманний міраж, що швидко зникав з очей. Над водою вже видніли тільки вершечки щогл, і на них, прикуті чи то потьмаренням, чи то відданістю, чи то Долею, ще сиділи погани-гарпунники, не кидаючи своїх дозорчих постів. Та ось колові хвилі, що розходились від потонулого корабля, захопили й останній вельбот із його командою, і кожне весло або держално списа, що плавали на воді, закрутили все те, живе й неживе, в одному величезному вирі, який зтяг у глибини навіть найменшу скіпку, що лишилася з «Пеквода».

Та коли вже останні сплески того виру зімкнулися над головою індіанця на грот-щоглі і над водою залишилося лише кілька дюймів її та розгорнений довгий вимпел, що ніби на глум спокійно маяв над бурунами-нищителями, майже торкаючись їх, — у ту мить із води піднялася червоношкіра рука з молотком і змахнула ним, ніби прибиваючи вимпел міцніше до щогли, що вже зникала під водою. Морський яструб, що, злинувши

зі своєї природної домівки між зорями, доти зловтішно кружляв над грот-щоглою і клював прапор, заважаючи Тештіго, — цей яструб тепер дивним чином попав своїм широким крилом між молоток і щоглу, і дикун уже з-під води відчув якимсь інстинктом трепет того крила й останнім рухом притиснув молоток до дерева. І небесний птах з архангельським криком, тягнучись угору гордим дзьобом, обвитий Ахавовим вимпелом, теж пішов на дно разом з його кораблем, що, наче сам сатана, не міг спуститися в пекло, не прихопивши з собою хоч маленьку часточку живого неба, щоб увінчати нею свою голову.

Над жерлом виру закружляли з криком малі морські пташки. Похмурий білий бурун хлюпнув у його круті стіни, а тоді вони зімкнулись, і безкрай саван моря покотив свої хвилі, як котив і п'ять тисяч років тому.

ЕПІЛОГ

І втік тільки я сам, щоб донести тобі.

Книга Йова

Драма скінчилася. То навіщо ж іще хтось виходить до рампи?.. Бо один усе ж таки зостався

живий.

Склалося так, що після зникнення парса саме мені Доля судила зайняти місце загребного весляра в Ахавовому вельботі: адже його загребний тепер зайняв місце Федаллаха. Я ж таки був той самий, хто в останній день погоні, вилетівши з вельбота разом з іще двома веслярами, лишився на воді за кормою. Отож, плаваючи на самому краю арени дальших подій, я спостерігав їх, а коли корабель потонув, у водоверть над ним потягло й мене. Потягло повільно, але неухильно. Та коли я опинився там, від виру лишилося вже тільки піняве кружало на рівній воді. Мене крутило й крутило, ніби нового Іксіона,¹⁶⁵ довкола схожої на гудзик чорної бульки на осі того кружала.

Та коли я опинився в його центрі, чорна булька луснула, і з води, чи то звільнений своєю хитромудрою пружиною, чи то завдяки великій плавучості, сторчма, з величезним розгоном вистрибнув зроблений з труни рятувальний буй, упав і загойдався поруч мене. На тій труні я майже весь день і наступну ніч плавав по спокійних, жалобних хвилях. Мимо пропливали акули, але не займали мене, ніби хтось почіпляв замки на їхні

¹⁶⁵ Іксіон — герой давньогрецького міфа; за образу богині Гери Зевс покарав його, прикувавши до вогненного колеса.

паці. Люті морські яструби теж ширяли наді мною, ніби поховавши дзьоби в піхви. А другого дня на обрії з'явилося вітрило. Воно росло, наближалось, і врешті мене підібрав корабель. То була «Рахіль», що снувала по морю, шукаючи своїх утрачених дітей, але знайшла тільки ще одного сироту.

КІНЕЦЬ

Copyright © 2022
StrelBooks – Strelbytskyy Multimedia Publishing, Ltd
www.strelbooks.com

ANDRONUM ®
<https://andronum.com/>

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted, in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

For information about permission to reproduce selections from this book, write to
vl@strelbooks.com
or publishing@andronum.com.ua

Copyright © 2022
StrelBooks – Strelbytskyy Multimedia Publishing, Ltd
www.strelbooks.com

ANDRONUM ®
<https://andronum.com/>

Все права защищены. Никакая часть этой публикации не может быть воспроизведена, распространена или передана в любой форме или любыми средствами, включая фотокопирование, запись или другие электронные или механические методы, без предварительного письменного разрешения издателя, за исключением случаев ограниченного цитирования и для некоторых других некоммерческих целей, разрешенных законом об авторских правах.

Чтобы получить информацию о разрешении воспроизведения этой публикации, пишите на адрес:
vl@strelbooks.com
или publishing@andronum.com.ua